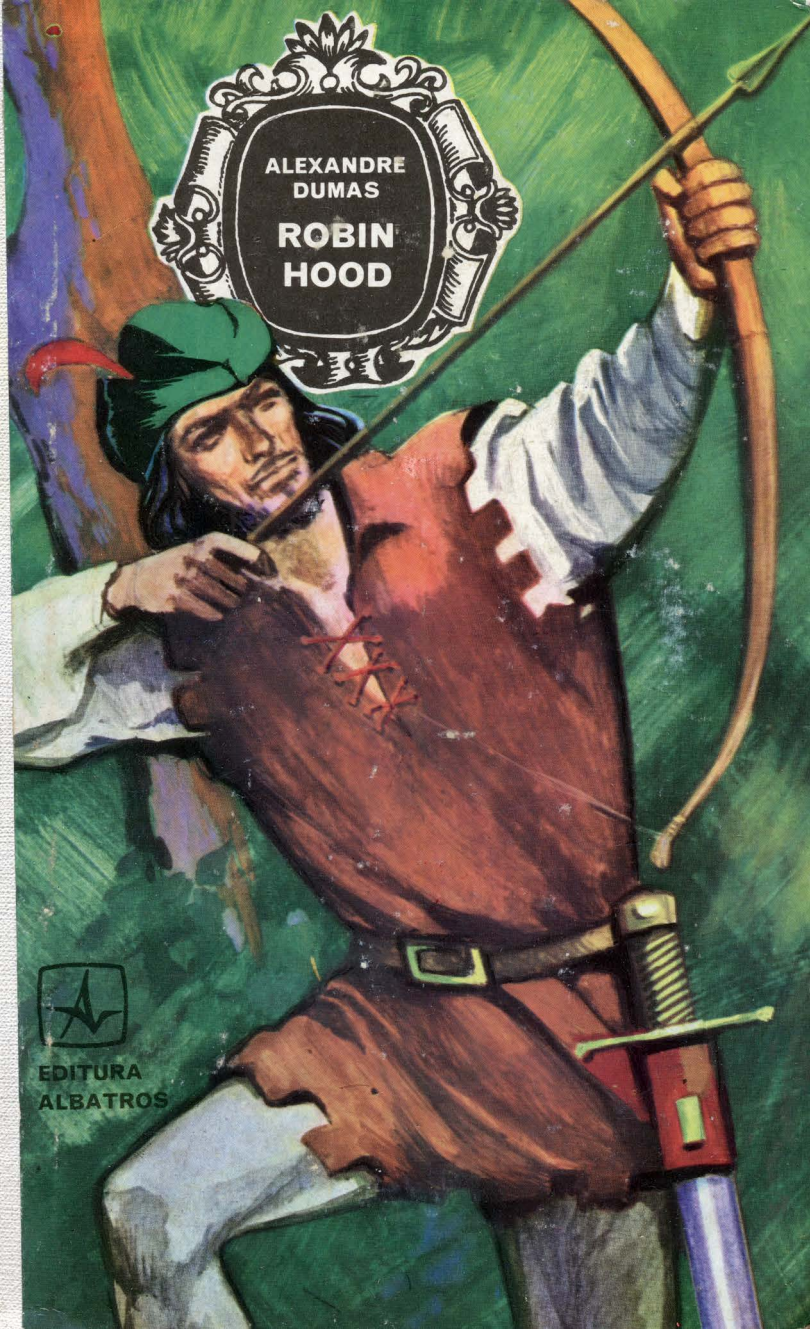
ALEXANDRE
DUMAS
ROBIN
HOOD
EDITURA
ALBATROS

ALEXANDRE DUMAS

ROBIN HOOD

Coperta de GH. MARINESCU

ALEXANDRE DUMAS

ROBIN DES BOIS

ALEXANDRE DUMAS

*

ROBIN HOOD

În românește de
HORIA VASILESCU

EDITURA ALBATROS

1974

PRINȚUL HOȚILOR

I

Era în anul de grație 1162, în timpul domniei lui Henric al II-lea. Doi călători, cu hainele ponosite de drum lung și cu fețele istovite de negrăită oboseală, străbăteau călare, într-o seară, potecile înguste ale pădurii Sherwood, din comitatul Nottingham.

Vremea era rece ; copacii, pe care începea să mijească verdeața firavă de martie, fremătau în ultimele răbufniri ale iernii, iar o ceață deasă învăluia ținutul pe măsură ce ultimele raze ale soarelui se stingeau în norii sîngerii de la orizont. Curînd, cerul se întunecă de-a binelea, iar peste pădure prinse să sufle vîntul, prevestind apropierea furtunii.

— Ritson — spuse cel mai în vîrstă dintre călători, înfășurîndu-se mai strîns în pelerină — vîntul se înteține ; nu ți-e teamă c-o să ne prindă furtuna înainte de a ajunge ? Și sîntem oare pe drumul bun ?

— Mergem drept spre țintă, milord — răspunse Ritson — și, dacă nu mă-nșală memoria, în mai puțin de un ceas vom ciocăni la ușa pădurarului.

Cei doi necunoscuți mai merseră în tăcere încă vreo trei sferturi de oră, cînd călătorul pe care tovarășul său de drum îl onorase cu titlul de milord întrebă neliniștit :

— Mai e mult ?

— Preț de zece minute, milord.

— Bine, dar pădurarul acesta, care spui că se numește Head, merită oare încrederea mea ?

— De bună seamă, milord ; cumnatul meu Head este un om aspru, deschis și cinstit ; el va asculta cu respect minunata poveste născocită de înălțimea voastră și o va crede. El nu știe ce-nseamnă minciuna și nu cunoaște teama. Priviți, milord ! strigă vesel Ritson, întrerupîndu-și elogiul făcut pădurarului. Vedeți lumina aceea care poleiește copacii ? Acolo e casa lui Gilbert Head. De cîte ori n-am salutat eu, fericit, în tinerețea mea, această licărire din cămin, cînd ne întorceam seara, obosiți, de la vînătoare. Și Ritson se opri în loc, visător, privind cu duioșie luminița tremurătoare care îl făcea să retrăiască amintiri din trecut.

— Copilul doarme ? întrebă gentilomul, prea puțin tulburat de emoția servitorului.

— Da, milord — răspunse Ritson, pe al cărui chip se așternu de îndată o expresie de totală indiferență — doarme adînc și, pe legea mea, zău dacă pricep de ce înălțimea voastră se străduiește din răsputeri să ocrotească viața unei mici ființe atît de dăunătoare intereselor sale. Dacă vreți să scăpați pentru totdeauna de plodul ăsta, de ce să nu-i înfigă cineva un oțel în inimă ? Dați o poruncă, sînt la ordinele dumneavoastră. Drept răsplată, făgăduiți-mi că numele meu o să fie trecut în testamentul dumneavoastră, și copilul care doarme acum nu se va mai trezi niciodată.

— Taci ! izbucni gentilomul. Nu vreau moartea acestei făpturi nevinovate. Mă pot teme că într-o bună zi fapta mea va fi dată în vileag, dar mai bine să mă hărțuie teama, cu neliniștile ei, decît remușcările unei crime. De altfel, sînt îndreptățit să sper, și chiar să cred, că taina care învăluie nașterea acestui copil nu va fi descoperită niciodată. Însă, dacă s-ar afla ceva, asta ți s-ar datora numai ție și, de aceea, îți jur, Ritson, că fiece clipă a vieții mele o voi folosi ca să-ți urmăresc îndeaproape toate mișcările, toate faptele. Crescut ca un țăran, copilul acesta nu va suferi din pricina stării sale modeste. El își va clădi fericirea pe felul lui de viață și nu va regreta niciodată numele și averea pe care le pierde astăzi fără a le cunoaște.

— Facă-se voia înălțimii voastre, milord ! răspunse rece Ritson. Însă, la drept vorbind, viața unui copil atît

de mititel nu merită osteneala unei călătorii din Huntingdonshire în Nottinghamshire.

În cele din urmă, călătorii se opriră în fața unei căsuțe ascunse, ca un cuib, în desișul pădurii.

— Hei, vecine Head ! strigă Ritson, cu voce veselă și răsunătoare. Hai deschide repede ! Toarnă cu găleata și văd de aici cum arde focul în vatră. Deschide, omule, căci o rudă îți cere ospitalitate.

Înăuntru, ciinii începură să mîrîie. Pădurarul, prudent, întrebă :

— Cine bate ?

— Un prieten.

— Care prieten ?

— Roland Ritson, fratele tău. Hai deschide, bunul meu Gilbert !

— Roland Ritson din Mansfeld ?

— Da, da, eu, fratele Margaretei. Ei, acum deschizi ? adăugă Ritson, nerăbdător. O să vorbim cînd om sta la masă.

În sfîrșit, ușa se deschise și călătorii intrară în casă. Gilbert Head strînse cu căldură mîna cumnatului său, apoi se întoarse spre gentilom și-l salută adresîndu-i-se cuviincios :

— Fiți bine venit, domnule cavaler, și vă rog să nu-mi faceți vină că am călcat legile ospitalității dacă am șovăit cîteva clipe să vă deschid ușa căminului meu. Locul atît de singuratic al casei și numărul mare de tîlhari care mișună prin pădure mă silesc să fiu prevăzător, căci nu-i de ajuns să fii viteaz și puternic ca să scapi de primejdie. Vă rog să mă iertați, nobile străin, și să vă socotiți în casa mea ca în a dumneavoastră proprie. Așezați-vă lîngă foc și uscați-vă hainele. Între timp o să ne îngrijim de cai. Hei, Lincoln — strigă Gilbert, crăpînd ușa unei odăi alăturate — du caii drumeților sub șopru, pentru că în grajd n-or să încapă ; ai grijă să nu le lipsească nimic ; umple ieslea cu fîn și așterne-le paie pînă la burtă.

Un țăran voinic, în haine de pădurar, se ivi de îndată, străbătu sala și ieși fără să arunce măcar o privire curioasă asupra noilor veniți ; apoi, o femeie frumoasă

de vreo treizeci de ani întinse către Ritson mîinile și fruntea ca să i le sărute.

— Dragă Margaret ! Surioara mea scumpă ! strigă el, mîngîind-o, în timp ce o privea cu admirație naivă amestecată cu uimire. Ești neschimbată, fruntea ți-e tot atît de senină, ochii la fel de strălucitori, buzele și obrajii tot atît de trandafirii și de fragezi ca pe vremea cînd bunul nostru Gilbert căuta să-ți cucerească inima.

— Pentru că sînt fericită — răspunse Margaret, aruncînd spre soțul său o privire drăgăstoasă.

— Ba spune-i că sîntem fericiți, Maggie — adăugă cinstitul pădurar. Datorită firii tale bune, n-a existat pînă acum în familia noastră nici supărare, nici ceartă... Dar am vorbit destul despre noi, să ne gîndim și la oaspeți... Așa, prietene cumnat ! Scoate-ți mantaua ! Și dumneavoastră, domnule cavaler, dezbrăcați hainele acestea ude de pe care apa curge ca roua dimineața pe frunze. Apoi o să cinăm. Hai repede, Maggie, o buturugă-două în vatră, cele mai bune bucate pe masă, iar paturile înfățate cu cearșafurile cele mai albe. Hai repede !

În timp ce, tînără și sprintenă, femeia asculta de poruncile soțului, Ritson își desfăcu mantaua și lăsă să se vadă un copilaș frumos, înfășurat într-o pelerină de cașmir albastru. Dolofan, proaspăt și rumen, chipul copilului ce număra doar vreo cincisprezece luni, vestea o sănătate desăvîrșită și o constituție robustă.

După ce potrivi cu grijă cutele bonetei și așeză pruncul așa fel ca o rază de lumină să-i pună în valoare întreaga-i frumusețe, Ritson o strigă încet pe soră-sa.

Margaret sosi în grabă.

— Maggie — îi spuse el — vreau să-ți fac un dar ca să nu mă învinuiești că, după opt ani, vin la tine cu mîna goală... Ia privește ce ți-am adus !...

— Sfîntă Fecioară ! strigă femeia, împreunîndu-și mîinile, Sfîntă Fecioară ! Un copil ! Al tău e îngerașul acesta atît de frumos, Roland ? Gilbert, Gilbert, vino să vezi un copilaș ca un înger !

— Un copil ? ! Un copil în mîinile lui Ritson ? ! Și, departe de a se înflăcăra, așa cum făcuse nevastă-sa, Gilbert aruncă spre ruda lui o privire severă. Frate — rosti pădurarul, pe un ton grav — nu cumva ai devenit

dădacă la sugaci de cînd te-au reformat din armată? Ciudată poftă ți-a venit să bați drumurile, cu un copil sub haină! Ce-nseamnă toate astea? De ce ai venit la mine? Care e povestea pruncului? Hai vorbește, fii sincer, vreau să știu totul.

— Copilul nu-i al meu, viteazule Gilbert; este orfan, iar gentilomul pe care-l vezi aici este protectorul său. Înălțimea sa cunoaște familia acestui îngeraș și o să vă spună de ce am venit aici. Însă pînă atunci, Maggie dragă, ia-mi această prețioasă povară care mi-a vlăguit brațele timp de două zile... vreau să zic două ceasuri. M-am săturat s-o fac pe doica.

Margaret luă degrabă copilul în brațe, așa adormit cum era, îl duse în odaia ei, îl așeză pe pat și, după ce-i acoperi mîinile și gîtul cu sărutări, îl înveli cu grijă în frumoasa lui pelerină de sărbătoare, după care se întoarse la oaspeți.

Cina se desfășură în veselie. La sfîrșitul mesei, gentilomul îi spuse pădurarului:

— Interesul pe care încîntătoarea dumitale soție l-a arătat acestui copil mă hotărăște să vă fac o propunere cu privire la situația lui viitoare. Dar mai întîi îngăduiți-mi să vă dau unele amănunte despre familia, nașterea și situația actuală a acestui orfan al cărui unic ocrotitor sînt eu. Tatăl său mi-a fost tovarăș de arme în tinerețea pe care mi-am petrecut-o prin tabere și, totodată, mi-a fost cel mai bun și mai apropiat prieten. La începutul domniei gloriosului nostru suveran, Henric al II-lea, am fost împreună cu el în Franța, în Normandia, în Aqvitania, în Poitou, iar după o despărțire de cîțiva ani, ne-am întîlnit în Țara Galilor. Înainte de a părăsi Franța, prietenul meu s-a îndrăgostit nebunește de o tînără fată; s-a căsătorit cu ea și a dus-o cu el în Anglia. Din păcate, familia lui, mîndră și încrezută, ramură a unei case princiare îmbîcsite de prejudecăți prostești, a refuzat să primească în mijlocul său pe tînăra femeie, care era săracă și nu poseda altă noblețe decît noblețea sentimentelor. Insulta aceasta a lovit-o pînă în adîncul inimii; ea a murit opt zile mai tîrziu după ce adusese pe lume copilul pe care vrem să vi-l încredințăm ca să-l îngrijiți și care nu mai are

nici tată, căci sărmanul meu prieten a căzut, rănit de moarte, într-o luptă în Normandia acum aproape zece luni. Ultimul gînd al prietenului meu, pe patul de moarte, a fost pentru copilul său. M-a chemat, mi-a spus în grabă numele și adresa doicii și mi-a cerut să jur pe vechea noastră prietenie că voi fi sprijinul și ocrotitorul acestui orfan. Am jurat și-mi voi ține jurămîntul, însă misiunea mea este foarte greu de îndeplinit, jupîne Gilbert. Sînt încă soldat, îmi petrec viața în garnizoane sau pe cîmpul de luptă și nu pot veghea eu însumi această ființă plăpîndă. Pe de altă parte, n-am nici rude, nici prieteni în mîinile cărora să pot încredința acest prețios odor. Nu știam cărui sfînt să cer ajutorul, cînd îmi veni ideea să mă adresez cumnatului dumitale, Roland Ritson : el s-a gîndit pe loc la dumneata ; mi-a spus că, deși ești căsătorit de opt ani cu o femeie drăgălașă și virtuoasă, n-ați avut încă fericirea să fiți părinți și că, fără îndoială, v-ați învoi, ca în schimbul unei recompense, să primiți sub acoperișul dumneavoastră un sărman orfan, copilul unui soldat viteaz. Dacă Dumnezeu dă viață și sănătate acestui copil, el va fi tovarășul bătrîneților mele. Îi voi povesti istoria tristă și glorioasă a tatălui său și-l voi învăța să calce cu pas hotărît pe același drum pe care am mers și noi, viteazul său părinte și eu. Rînă atunci, veți crește copilul ca și cum ar fi al dumneavoastră, și nu-l veți crește pe degeaba, vă asigur. Răspunde, jupîne Gilbert : primești propunerea pe care v-am făcut-o ?

Gentilomul aștepta cu neliniște răspunsul pădurarului, care, înainte de a se învoi, își întrebă din ochi soția. Însă frumoasa Margaret își întorsese capul spre ușa odăii alăturate și căuta surîzînd să prindă cu urechea murmurul abia înghinat al răsuflării copilului.

Ritson urmărea cu coada ochiului expresia zugrăvită pe fețele celor doi soți și, dîndu-și seama că sora lui dorea să păstreze copilul, cu toate șovăielile lui Gilbert, spuse cu voce convingătoare :

— Rîsul acestui îngeraș va fi bucuria căminului tău, draga mea Maggie, și îți jur pe sfîntul Petru că, mai mult decît atît, vei auzi și zgomotul, nu mai puțin vesel, al guineelor pe care înălțimea sa ți le va plăti în fiecare

an. Ah, parcă te și văd bogată și fericită, ducînd de mînă, în zilele de sărbătoare, acest încîntător copil, îmbrăcat ca un prinț strălucitor, care-ți va spune „mamă", iar tu vei străluci de plăcere și de mîndrie.

Margaret nu răspunse, dar privea zîmbitoare spre Gilbert, a cărui tăcere fu rău înțeleasă de gentilom.

— Șovăi, jupîne Gilbert ? întrebă el, încruntîndu-se. Oare propunerea mea nu ți-e pe plac ?

— Iertați-mă, domnule ; propunerea dumneavoastră îmi este foarte pe plac și o să luăm copilul, numai dacă scumpa mea Maggie nu se va împotrivi cumva. Hai, femeie, spune ce gîndești ! Hotărîrea ta va fi și a mea.

— Acest viteaz cavaler are dreptate — răspunse tînăra femeie. Lui îi este cu neputință să crească copilul.

— Ei ?...

— Ei, și o să-i fiu eu mamă. Apoi, adresîndu-se gentilomului, adăugă : Dacă într-o zi o să vreți să vă luați înapoi copilul pe care l-ați adoptat, o să vi-l dăm cu inima strînsă, dar ne vom mîngîia de pierderea aceasta, gîndindu-ne că, alături de dumneavoastră, va fi mai fericit decît sub umilul acoperiș al unui sărman pădurar.

— Cuvintele soției mele sînt un angajament — reluă Gilbert — iar în ceea ce mă privește, jur să veghez asupra acestui copil și să-i fiu un adevărat tată. Domnule cavaler, iată dovada legămîntului meu.

Și, smulgînd de la cingătoare una din mănușile de care se folosea la lucru, o aruncă pe masă.

— Legămînt pentru legămînt și mănușă pentru mănușă — răspunse gentilomul, aruncînd și el o mănușă pe masă. Să ne înțelegem acum asupra condițiilor întreținerii copilului. Te văd om de treabă, iată, ține aceasta ; în fiecare an vei primi tot pe-atît.

Și scoțînd de sub haină o pungă de piele plină cu monede de aur, încercă să i-o pună în mînă.

Pădurarul refuză :

— Păstrați-vă aurul, domnule ! Mîngîierile și fericirea Margaretei nu sînt de vînzare.

Mult timp punga de piele fu plimbată din mîinile lui Gilbert, în mîinile gentilomului. În cele din urmă, căzură la învoială și se hotărî, ținîndu-se seama de propunerea Margaretei, ca banii primiți în fiecare an drept

plată pentru întreținerea copilului să fie puși într-un loc sigur ca să i se înmîneze orfanului cînd va fi maior. După ce lucrurile fură puse la punct, cei de față se despărțiră pentru a merge la culcare.

A doua zi, Gilbert, care se trezise dis-de-dimineață, privea cu jind la caii oaspeților.

— Ce animale frumoase ! îi spuse el lui Lincoln, care-i țesăla. Nici n-ai crede că au alergat două zile, atît sînt de frumoase și de puternice. Pe Dumnezeul meu ! Numai prinții pot să încalece asemenea cai. Cred că doar unul singur costă mult mai mult decît amîndoi căluții mei... Dar uite că mi-am uitat tovarășii de muncă ! N-or mai fi avînd fîn în iesle... Și Gilbert se îndreptă spre grajd. Grajdul era gol. Unde-or fi ? Hei, Lincoln, ai dus cumva caii la păscut ?

— Nu, stăpîne.

— Ciudat... — murmură Gilbert și, cuprins deodată de o tainică presimțire, se repezi spre camera lui Ritson. Nu găsi pe nimeni. Odaia era goală. „S-o fi dus să-l trezească pe gentilom" — se gîndi el, intrînd în camera acestuia. Dar nici aici nu găsi pe nimeni. Margaret apăru cu copilul în brațe. Femeie — strigă Gilbert — ne-au dispărut caii !

— Nu se poate !

— Au încălecat pe caii noștri și ni i-au lăsat pe-ai lor.

— Dar de ce-or fi plecat în felul ăsta ?...

— Știu eu, Maggie !...

— Poate au vrut să nu știm în ce parte au luat-o ?...

— Sau poate or fi avut pe suflet vreo faptă urîtă ?...

— Poate n-au vrut să ne spună că schimbă bidiviii lor istoviți de oboseală, cu caii noștri.

— A, nu asta, doamne ferește ! Caii lor parcă n-au fost călăriți de opt zile, atît de puternici și de odihniți arătau azi-dimineață.

— Eh, să nu ne mai gîndim ! Ia mai bine privește cît de frumos e copilul și cum zîmbește. Sărută-l !

— Mai curînd poate că seniorul acela necunoscut a vrut să ne răsplătească bunăvoința, schimbîndu-și caii lui atît de scumpi cu căluții noștri obosiți.

— Se poate ; și, de teamă să nu-l refuzăm, a plecat în timp ce dormeam.

— Ei bine ! Dacă-i așa, îi mulțumesc din tot sufletul, însă nu-mi place cumnatu-meu Ritson. Măcar el trebuia să-și fi luat rămas bun de la noi.

— Păi nu știi că de la moartea sărmanei tale surori, Anette, logodnica lui, Ritson se ferește să mai vină prin părțile astea ? Fericirea pe care a văzut-o în casa noastră i-o fi făcut rău.

— Ai dreptate, femeie — răspunse Gilbert, suspinînd adînc. Biata Anette !

— Ce mă supără mai tare din toată întîmplarea asta — spuse Margareț — este că nu știm nici numele, nici adresa ocrotitorului acestui copil. Pe cine să anunțăm dacă s-o îmbolnăvi ? Nici numele copilului nu-l știm.

— Alege-i tu un nume, Maggie.

— Alege-i-l tu, Gilbert ; e băiat și asta-i treaba ta.

— Dacă-i așa, să-i dăm numele fratelui meu, pe care l-am iubit atît de mult. Nu pot să mă gîndesc la Anette fără să-mi aduc aminte de nefericitul Robin.

— Fie, l-am botezat, iată-l pe drăgălașul nostru Robin ! strigă Margaret, acoperind cu sărutări obrajii copilului, care surîdea blîndei femei, de parcă i-ar fi fost adevărata mamă.

Orfanul primi astfel numele de Robin Head. Mai tîrziu, fără să se poată ști de ce, numele de Head se transformă în *Hood*, iar micuțul străin deveni celebru sub numele de *Robin Hood*.

II

Cincisprezece ani se scurseră de la această întîmplare ; pacea și fericirea domneau necurmat în casa pădurarului, iar orfanul era încredințat că este fiul preaiubit al Margaretei și al lui Gilbert Head.

Într-o frumoasă dimineață de iunie, un om cam în vîrstă, îmbrăcat ca un țăran înstărit, călare pe un ponei puternic, trecea pe drumul ce duce prin pădurea Sherwood spre frumosul sat Mansfeldwoodhaus. Cerul era senin ; soarele, abia răsărit, lumina întinderile nesfîrșite ; o adiere ușoară străbătea crîngul, purtînd prin văzduh mirosul aspru și pătrunzător al frunzelor de stejar, amestecat cu puzderia miresmelor de flori sălbatice ; picăturile de rouă străluceau de parcă o mînă nevăzută ar fi presărat peste mușchi și pe firele de iarbă o ploaie de diamante ; la marginea codrului se zbenguiau și ciripeau fel și fel de păsărele ; căprioarele boncăluiau prin hățișuri ; întreaga natură părea că se trezește din toropeală o dată cu răsăritul soarelui în vreme ce ultimele rămășițe ale ceții de peste noapte se risipeau în depărtări.

Frumusețea zilei se răsfrîngea pe chipul senin al călătorului care, trăgînd adînc în piept aerul curat al dimineții, cînta cu glas puternic un vechi cîntec saxon, un imn ce vorbea despre moartea tiranilor.

Deodată, o săgeată îi trecu șuierînd pe lîngă ureche și se înfipse în craca unui stejar din marginea drumului. Țăranul, mai mult surprins decît înfricoșat, descălecă în grabă, se ascunse după un copac și, încordîndu-și arcul, se pregăti de apărare. Dar zadarnic cercetă cărarea în lung și-n lat, zadarnic scrută desișurile înconjurătoare sau ciuli urechea la cele mai slabe zgomote din pădure, căci nu văzu și nu auzi nimic. De aceea nu știu ce să creadă despre acest atac neașteptat. Poate că pașnicul drumeț intrase în raza unui vînător neîndemînatic ; dar oare atunci n-ar fi trebuit să audă zgomotul pașilor sau lătratul cîinilor sau ar fi zărit căprioara străbătînd poteca în goană ? Sau, poate, era vorba de un tîlhar, de un proscris, cum mișunau atîția în comitat, oameni care nu trăiau decît din omoruri și jafuri și care își petreceau ziua pîndind călătorii ? Dar toți acești hoinari îl cunoșteau, știau că nu e un om bogat și că niciodată nu le refuza o bucată de pîine și un pahar de bere cînd veneau să bată la ușa lui. Jignise oare pe vreunul dintre aceștia care acum căuta să se răzbune ? Nici pomeneală de așa ceva ; ș-apoi nu știa

să aibă vreun dușman pe o distanță de douăzeci de mile jur împrejur. Atunci, ce mînă nevăzută a vrut să-l rănească de moarte? Da, de moarte, căci săgeata trecuse atît de aproape de tîmpla lui, încît îi zbîrlise părul.

Tot gîndindu-se la situația în care se afla, omul nostru își spunea în sinea lui: „Oricum, primejdia nu-i pe-aproape fiindcă instinctul calului meu n-o simte. Dimpotrivă, animalul stă liniștit, de parcă s-ar afla în grajd și-și întinde botul către frunzișul proaspăt, de parcă ar fi în fața ieslei. Ei, dar dacă rămîne aici, va arăta celui care mă urmărește locul unde m-ascund acum. Hai, căluț, la trap!"

Porunca aceasta fu dată printr-un fluierat în surdină, iar animalul, ascultător, deprins cu această manevră de vînător care caută un loc singuratic în timpul pîndei, ciuli urechile, își roti ochii mari și strălucitori spre copacul ce-i ocrotea stăpînul și, răspunzînd printr-un nechezat scurt, se depărtă la trap de locul acela. Zadarnic așteptă țăranul un lung sfert de oră, cu ochii în patru, un nou atac. „Ia să vedem — își spuse — dacă răbdarea nu duce la nimic, să încercăm cu viclenia. Și, socotind că dușmanul s-ar putea ascunde în direcția arătată de pana săgeții, slobozi o săgeată în partea aceea, nădăjduind, prin această inițiativă, fie să-l sperie pe răufăcător, fie măcar să-l stîrnească. Săgeata străbătu văzduhul și se înfipse în scoarța unui copac, dar nimeni nu răspunse provocării. Oare o a doua săgeată nu va reuși? Porni și a doua săgeată, dar ea fu oprită în zbor. O alta, pornită dintr-un arc nevăzut, o întîlni aproape în unghi drept deasupra potecii și o dobori în vîrtej la pămînt. Lovitura aceasta, nespus de rapidă și de neașteptată, vestea atîta îndemînare, o atît de mare iscusință a mîinii și a ochiului, încît țăranul, înmărmurit, uitînd de orice primejdie, țîșni afară din ascunziș.

— Ce lovitură! Ce lovitură strașnică! strigă el, repezindu-se spre marginea desișului ca să dea de urma arcașului nevăzut.

Un rîs vesel răspunse aclamațiilor sale și, aproape de el, o voce argintie și suavă ca de femeie începu să cînte:

În pădure sînt căprioare, și la marginea pădurii dese sînt flori :
Dar lasă căprioarei viața sălbatică, și lasă florile pe tulpina lor mlădie
Și vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood !
Știu că-ți plac căprioarele în luminișuri, și florile să-ți încununeze fruntea ;
Lasă astăzi vînătoarea și petalele proaspete
Și vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood !...

— A, Robin ! Nerușinatul de Robin Hood cîntă ! Ia vino-ncoace, băiete ! Cum ? Îndrăznești să tragi cu arcul în tatăl tău ? Pe sfîntul Dunstan, am crezut că niscai tîlhari îmi poartă pîcă ! A, copil rău ce ești, ți-ai luat drept țintă pentru arc capul meu cărunt ? A, iată-l — adăugă bătrînul — iată-l, poznașul ! Cîntă taman cîntecul pe care l-am compus pentru iubitele fratelui meu Robin, cînd era îndrăgostit... pe cînd mai compuneam și eu cîntece, iar sărmanul meu frate îi făcea curte logodnicei sale, frumoasa May.

— Dar ce, tată dragă, ce ? Săgeata mea te-a rănit cînd ți-a gîdilat urechea ? răspunse din ccalaltă parte a crîngului tînărul și începu să cînte din nou :

Fruntea palidă a lunii nu-i umbrită de vreun nor,
și nici zgomot nu-i pe vale ;
Nu se aude în văzduh decît dangătul domol al clopotului mînăstirii.
Vino cu mine, dragostea mea, vino cu mine, dragul meu Robin Hood,
Vino cu mine în pădurea veselă din Sherwood,
Vino cu mine sub copacul ce-a fost martor la primul nostru jurămînt...
Vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood...

Ecoul pădurii mai repeta încă gingașul refren, cînd un tînăr cam de vreo douăzeci de ani, deși în realitate n-avea decît șaisprezece, se opri în fața bătrînului țăran,

în care, desigur, l-aţi recunoscut pe viteazul Gilbert Head.

Tînărul surîdea bătrînului şi-şi ţinea în mînă boneta verde în care sta înfiptă o pană de heron. Părul des şi negru, uşor ondulat, îi încununa fruntea lată, mai albă decît sideful. Pleoapele, puţin mijite, lăsau să ţîşnească prin deschiderea lor fulgerele a două pupile de un albastru-închis, a căror vie strălucire era însă îmblînzită de gene lungi ce-şi proiectau umbrele pînă pe pomeţii trandafirii ai obrajilor. În privirea lui, care plutea într-un fluid transparent asemenea unui email lichid, se reflectau ca într-o oglindă toate gîndurile, părerile şi simţămintele unei adolescenţe neprihănite. Trăsăturile feţei lui Robin exprimau curaj şi hotărîre; frumuseţea lui aleasă nu avea nimic feminin în ea, iar surîsul lui semăna cu surîsul unui om sigur de sine. Buzele, de culoarea coralului, se conturau printr-o curbă graţioasă sub un nas drept şi fin, cu nări mobile şi transparente, iar cînd se deschideau, lăsau să se vadă un şirag de dinţi albi ca laptele. Soarele arămise acest nobil chip, dar albeaţa mătăsoasă a pielii se mai zărea încă la rădăcina grumazului şi la încheietura pumnului. O bonetă împodobită cu o pană de heron, o vestă cu mînecі din postav verde de Lincoln, strînsă în talie, pantaloni din piele de căprioară, o pereche de aşa-numiţi *unhege sceo* (conduri saxoni), prinşi de gleznă cu nişte chingi trainice, o eşarfă din piele, bătută în ţinte strălucitoare de oţel, pusă de-a curmezişul peste piept şi de care era agăţată o tolbă plină cu săgeţi, un corn mic şi un cuţit de vînătoare atîrnate de cingătoare, arcul în mînă, iată îmbrăcămintea şi echipamentul lui Robin Hood. Ansamblul acesta, deşi plin de originalitate, nu dăuna cîtuşi de puţin frumuseţii adolescentului.

— Şi dacă mi-ai fi străpuns capul, în loc să-mi fi gîdilat urechea ? zise bătrînul, repetînd cu asprime prefăcută ultimele cuvinte ale fiului său. Fereşte-te de asemenea gîdilituri, sir Robin, ele mai degrabă ucid decît stîrnesc hazul.

— Iartă-mă, dragă tată. Nici prin gînd nu mi-a trecut să te rănesc.

— Nu mă îndoiesc, dragul tatii, ce dracu ! Dar uite că s-ar fi putut întîmpla. O schimbare în mersul calului, un pas mai la dreapta sau mai la stînga față de direcția pe care o urmam, o mișcare a capului, un tremur al mîinii tale, o greșeală cît de cît a ochiului, în sfîrșit, un lucru de nimic, și jocul tău ar fi însemnat moartea.

— Dar mîna nu mi-a tremurat și ochiul mi-e totdeauna sigur. Nu mă certa, tată dragă, și iartă-mi zburdălnicia.

— Te iert din tot sufletul, însă, așa cum spune Esop, ale cărui fabule ți le-a povestit capelanul, oare un om se poate distra cu un joc care poate aduce moartea ?

— Ai dreptate — răspunse Robin, pe un ton plin de părere de rău. Te rog fierbinte, iartă-mi ușurința, greșeala, vreau să spun, la care m-a împins îngîmfarea.

— Îngîmfarea ?

— Da, îngîmfarea ; nu mi-ai spus ieri seară, după cină, că încă nu sînt un arcaș atît de iscusit, încît să pot atinge părul de pe urechea unei căprioare doar ca s-o sperii, fără s-o rănesc ? Și... am vrut să-ți dovedesc contrariul.

— Frumos chip de a-ți dovedi iscusința ! Dar hai să sfîrșim odată cu asta, copilul meu ! Te-am iertat, ne-am înțeles, nu sînt cîtuși de puțin supărat, însă făgăduiește-mi că niciodată n-ai să mă mai tratezi ca pe un cerb.

— Nici o teamă, tată — strigă băiatul — nici o teamă ! Oricît aș fi de glumeț, de zăpăcit sau de poznaș, n-am să uit niciodată respectul și dragostea pe care ți le datorez, și chiar dacă mi s-ar da în stăpînire întreaga pădure Sherwood, n-aș îngădui nimănui să se-atingă nici măcar de un fir de păr din capul dumitale.

Bătrînul strînse cu dragoste mîna pe care i-o întinse flăcăul și spuse :

— Dumnezeu să-ți binecuvînteze inima ta bună și să-ți dea minte ! Apoi adăugă, cu un naiv sentiment de orgoliu pe care și-l stăpînise pînă atunci ca să poată dojeni pe imprudentul arcaș : Cum să nu mă mîndresc că ești învățăcelul meu ! Da, da, eu, Gilbert Ho[illegible]-am învățat, cel dintîi, cum să încordeze un arc și să trimită o săgeată ! Elevul s-a dovedit demn de dascălul său și, de-o va ține tot așa, în tot comitatul, ba chiar în toată Anglia, n-o să fie alt arcaș mai bun.

— Să-mi pierd vlaga brațului drept și nici o săgeată de-a mea să nu-și mai atingă ținta, dacă ar fi să uit vreodată dragostea mea față de dumneata, tată dragă!

— Copile, știi doar că nu-ți sînt tată decît cu inima!

— Ah, nu-mi vorbi de drepturi pe care nu le ai asupra mea, căci dacă natura ți le-a refuzat, în schimb le-ai dobîndit din plin prin grija și devotamentul pe care le ai pentru mine de cincisprezece ani.

— Ba, dimpotrivă, să vorbim — spuse Gilbert, reluîndu-și drumul pe jos și ținînd de frîu căluțul, pe care, cu un fluierat puternic, îl rechemase lîngă el. Un simțămînt tainic îmi spune că ne amenință necazuri în viitor.

— Ce tot vorbești, dragă tată!

— Mulțumită lui Dumnezeu ești mare, ești puternic, ești plin de vlagă, însă viitorul care ți se deschide în față nu mai este acela pe care îl bănuiam cînd, copil mic și firav, îmbufnat uneori, alteori vesel, creșteai pe genunchii Margaretei.

— Ce-mi pasă! Nu-mi doresc decît ca viitorul să se asemene cu trecutul și cu prezentul.

— Am îmbătrîni fără păreri de rău dacă taina care-ți învăluie nașterea ar fi dată în vileag.

— Nu l-ați mai văzut niciodată pe acel viteaz soldat care m-a încredințat grijii voastre?

— Nu l-am mai văzut și nici n-am primit vești de la el decît o singură dată.

— Să fi murit în război?

— Poate. Un an după ce-ai venit la noi, am primit, printr-un mesager necunoscut, o pungă cu bani și un pergament sigilat, dar pecetea n-avea nici un blazon. Am dat preotului pergamentul, iar el l-a deschis și mi-a citit cele ce cuprindea, pe care iată-le cuvînt cu cuvînt: „Gilbert Head, acum douăsprezece luni am lăsat sub ocrotirea ta un copil și mi-am luat obligația față de tine să-ți plătesc pentru oboseala ta o rentă anuală; ți-o trimit acum; părăsesc Anglia și nu știu cînd mă voi întoarce. Drept care, am luat măsuri să primești an de an suma datorată. Nu-ți rămîne, așadar, decît ca, la scadențe, să te prezinți șerifului din Nottingham, el îți va plăti. Crește băiatul ca și cum ar fi propriul tău copil; cînd mă voi întoarce, voi veni să ți-l cer". Nici o semnătură,

nici o dată. De unde venea mesajul ? Nu știu. Mesagerul a plecat fără a vrea să-mi satisfacă această curiozitate. Ți-am repetat adesea ceea ce ne povestise gentilomul necunoscut despre nașterea ta și despre moartea părinților tăi. Însă nu știu nimic mai mult despre originea ta, iar șeriful care îmi plătește pentru ține răspunde mereu la fel cînd îl întreb : că nu cunoaște nici numele, nici locuința celui care i-a dat sarcina să-mi înmîneze atîtea guinee pe an. Dacă acum ocrotitorul tău te va chema la el, draga mea Margaret și cu mine ne vom mîngîia cu gîndul că-ți vei redobîndi averea și onorurile care sînt ale tale de drept prin naștere. Dar dacă vom muri înainte de a sosi gentilomul necunoscut, o cumplită durere ne va otrăvi cel din urmă ceas din viața noastră.

— Care durere, tată ?

— Durerea de a te ști singur și părăsit cu tine însuți, în voia patimilor tale, acum în clipa cînd vei deveni bărbat.

— Și mama, și tu mai aveți încă multe zile de trăit.

— Dumnezeu știe !

— Dumnezeu va fi milostiv.

— Facă-se voia lui ! Oricum, dacă moartea ne va despărți, să știi, copilul meu, că tu ești singurul nostru moștenitor. Căsuța în care ai crescut este a ta, pămînturile desțelenite din jur ale tale sînt, iar cu banii primiți pentru întreținerea ta, pe care i-am strîns vreme de cincisprezece ani, n-ai de ce să te temi de sărăcie și vei putea fi fericit, dacă ai să fii cumpătat. Nenorocirea te-a lovit încă de cînd te-ai născut, iar părinții tăi adoptivi s-au străduit să dreagă această nenorocire ; dacă ai să te gîndești uneori la ei, lor nu le mai trebuie altă răsplată.

Adolescentul se întristă. Lacrimi mari i se iviră sub pleoape, dar, stăpînindu-și emoția ca să n-o mai sporească pe a bătrînului, întoarse capul, își șterse ochii cu dosul mîinii și strigă cu o voce aproape veselă :

— Niciodată să nu mai pomenești, tată, de un subiect atît de trist ; gîndul unei despărțiri, oricît de îndepărtată ar fi ea, mă face slab ca o femeie și slăbiciunea nu e potrivită cu un bărbat (se și credea bărbat). Fără doar și poate că într-o zi voi ști cine sînt, iar dacă nu voi ști, asta nu mă va împiedica niciodată nici să dorm liniștit,

nici să mă trezesc voios. Zău, dacă nu-mi cunosc adevăratul nume, nobil sau om de rînd, știu ce vreau s-ajung : cel mai dibaci arcaș care a tras vreodată o săgeată în căprioarele din pădurea Sherwood.

— Ești de pe acum, sir Robin ! replică cu mîndrie Gilbert. Nu-ți sînt eu dascălul ? Hai, Gip, căluțul meu ! adăugă bătrînul, încălecînd. Trebuie să mă grăbesc s-ajung la Mansfeldwoodhaus și să mă și întorc, căci altfel Maggie ar face o mutră mai lungă decît cea mai lungă săgeată a mea. Pînă atunci, dragul tatii, încearcă-ți mereu dibăcia și nu va trece mult pînă să-i fii deopotrivă lui Gilbert Head din zilele lui cele mai bune... Rămîi cu bine !...

Un timp, Robin se distră ciuruind cu săgeata frunzele din vîrful celor mai înalți copaci, apoi, plictisit de acest joc, se întinse pe iarbă, la marginea unei poieni, și prin minte începu să i se perinde, una cîte una, vorbele pe care le schimbase cu tatăl său adoptiv. Necunoscînd lumea, Robin nu dorea nimic altceva decît fericirea de care se bucura în casa pădurarului, iar mulțumirea lui cea mai mare era să vîneze, nestingherit de nimeni, prin codrii pustii ai Sherwood-ului, mișunînd de vînat ; ce-i păsa lui dacă-l aștepta un viitor de om nobil sau de om de rînd ?

Un foșnet prelung de frunze și trosnete grăbite venind dinspre mărăcinișul alăturat îl smulseră pe tînărul arcaș din visarea lui. Ridicînd capul, văzu un cerb care-și croia drum prin hățiș și care, străbătînd în salturi luminișul, se pierdu de îndată în adîncul pădurii.

În prima clipă, Robin se gîndi să-și încordeze arcul și să urmărească animalul, însă, din întîmplare sau din instinct de vînător, mai înainte de a porni în urmărire, își întoarse privirea spre locul de unde văzuse venind cerbul. La o depărtare de cîțiva zeci de metri zări un om, chircit în spatele unei movile ce domina cărarea. Astfel pitulat, omul putea să vadă, fără a fi văzut, tot ce se petrecea pe drum. Cu ochii la pîndă și cu săgeata pregătită, el aștepta. La înfățișare, semăna cu un pădurar care cunoaște bine deprinderile vînatului și care își oferea răgazul unei vînători tihnite la pîndă. Dar dacă ar fi fost cu adevărat și, mai ales, vînător de cerbi, n-ar fi trebuit să șovăie să se arunce pe urmele animalului. Ce rost avea

atunci această pîndă ? Sau era, poate, un ucigaș în așteptarea drumeților ?

Robin presimțea o crimă și, nădăjduind să o împiedice, se ascunse în dosul unui pîlc de fagi ca să supravegheze cu atenție mișcările necunoscutului care, așa cum sta pitit, se afla cu spatele la Robin și, prin urmare, așezat între acesta și poteca. Deodată, brigandul sau vînătorul slobozi o săgeată în direcția potecii, apoi se ridică pe jumătate ca pentru a se repezi asupra țintei pe care o ochise, dar se opri de îndată. Trase o înjurătură grosolană și se așeză din nou la pîndă, cu o altă săgeată pregătită în arc. Și această săgeată fu urmată de o nouă înjurătură.

„Cui o fi purtînd pică ? se întrebă Robin. Sau încearcă să-și pieptene vreun prieten, așa cum am făcut eu azidimineață cu bătrînul Gilbert ? Jocul acesta nu-i dintre cele mai ușoare. Dar nu văd nimic în partea în care trage, și totuși trebuie să vadă el ceva de vreme ce-și pregătește o a treia săgeată."

Robin tocmai vroia să-și părăsească ascunzătoarea ca să-l cunoască pe arcașul necunoscut și neîndemînatic, cînd, îndepărtînd din întîmplare cîteva crăci de fag, zări, opriți la capătul potecii, acolo unde drumul către Mansfeldwoodhaus face o cotitură, un gentilom și o tînără doamnă care păreau foarte îngrijorați și se întrebau dacă ar trebui să se întoarcă sau să țină piept primejdiei. Caii sforăiau, iar gentilomul își rotea privirile jur împrejur pentru a descoperi vrăjmașul și a i se împotrivi, silindu-se totodată să domolească temerile doamnei care-l însoțea. Deodată, tînăra femeie scoase un strigăt de spaimă și aproape căzu de pe cal, leșinată : o săgeată se înfipsese în oblîncul șeii.

Nu mai încăpea nici o îndoială că omul care sta la pîndă era un ucigaș fricos. Cuprins de o generoasă indignare, Robin își alese cea mai ascuțită săgeată din tolbă, încordă arcul și trase. Mîna stîngă a ucigașului fu țintuită de lemnul arcului cu care-i ameninta din nou pe cavaler și pe însoțitoarea acestuia. Roșu de mînie și de durere, banditul întoarse capul, căutînd să afle de unde venea acest atac neașteptat ; dar silueta zveltă a tînărului nostru arcaș era ascunsă în spatele unui trunchi de fag,

iar culoarea hainei se confunda cu verdele frunzelor. Robin l-ar fi putut ucide pe ticălos, dar, vrînd numai să-l înfricoşeze, după ce-l pedepsise, mai trimise o săgeată care-i zvîrli boneta la vreo douăzeci de paşi. Năucit şi înspăimîntat, rănitul se ridică şi, ţinîndu-şi cu mîna teafără braţul însîngerat, începu să urle şi să ţopăie de durere, apoi, învîrtindu-se de vreo cîteva ori pe loc, îşi plimbă ochii rătăciţi peste desişurile dimprejur, după care o rupse la fugă strigînd :

— Asta-i dracu gol, dracu gol, dracu gol !...

Robin salută plecarea banditului cu un hohot de rîs şi mai sacrifică o ultimă săgeată cu care îl ochi atît de bine, încît multă vreme omul n-avea să se mai aşeze jos cu uşurinţă.

După ce primejdia fu înlăturată, Robin ieşi din ascunzătoare, se apropie de drum şi se rezemă alene de trunchiul unui stejar din marginea cărării. Tocmai se pregătea să ureze bun venit călătorilor care se apropiau în trap, cînd femeia, zărindu-l, dădu un ţipăt, iar călăreţul se repezi spre el cu sabia în mînă, gata să lovească.

— Uşurel, domnule cavaler ! strigă Robin. Coboriţi braţul şi potoliţi-vă furia. Săgeţile ce-au fost trase asupra dumneavoastră n-au ieşit din tolba mea.

— Iată-te, aşadar, ticălosule ! Iată-te, în sfîrşit ! repetă cavalerul, pradă unei nestăvilite mînii.

— Eu nu sînt ucigaş, dimpotrivă, v-am scăpat viaţa.

— Dar unde-i atunci ticălosul ? Vorbeşte sau îţi crăp capul !

— Ascultaţi şi veţi afla — răspunse Robin, cu răceală. Cît priveşte faptul de a-mi crăpa capul, apoi la asta nici să nu vă gîndiţi, dar îngăduiţi-mi, domnule cavaler, să vă atrag luarea aminte, că această săgeată care stă cu vîrful îndreptat spre dumneavoastră vă va străpunge inima înainte ca sabia dumneavoastră să-mi atingă pielea. Fiţi cu băgare de seamă şi ascultaţi liniştit : am să vă spun adevărul.

— Ascult — spuse cavalerul, aproape fascinat de calmul lui Robin.

— Stam trîntit pe iarbă, în tihnă, în spatele fagilor de colo, cînd, deodată, trecu în goană un cerb ; am vrut să-l

urmăresc, dar în clipa cînd să mă iau după el, am văzut un om trăgînd cu arcul către o anume țintă, care la început mi-a rămas ascunsă. Uitînd cu totul de cerb, m-am așezat în așa fel ca să pot supraveghea omul, care-mi dădea de bănuit. Nu mi-a trebuit mult să descopăr că ținta lui era această grațioasă doamnă. Se spune că sînt cel mai îndemînatic arcaș din pădurea Sherwood. Am vrut să mă folosesc de prilej pentru a-mi dovedi mie însumi că ceea ce se spune este adevărat. Din prima lovitură i-am țintuit banditului mîna pe arc, cu a doua săgeată i-am smuls boneta din cap ; ea poate fi ușor găsită pe aici primprejur. În sfîrșit, cu a treia l-am pus pe fugă, că fuge și acum... Priviți-l ! Cavalerul tot mai ținea spada ridicată : încă se mai temea. Hai, domnule cavaler — mai zise Robin — priviți-mă în față și recunoașteți că nu semăn a ucigaș.

— Da, da, copilul meu, mărturisesc că nu semeni — spuse străinul în cele din urmă, după ce-l privise cu atenție pe Robin. Fruntea senină, chipul leal, ochii în care scînteia focul curajului, gura întredeschisă de zîmbetul unei îndreptățite mîndrii, totul la acest adolescent inspira, cerea, impunea încrederea. Spune-mi cine ești și du-ne, te rog, într-un loc unde caii noștri să se poată odihni și să pască — adăugă cavalerul.

— Cu plăcere, vă rog să mă urmați.

— Însă mai întîi primește punga aceasta pînă te va răsplăti și Dumnezeu.

— Păstrați-vă aurul, domnule cavaler, nu-mi trebuie aur, n-am nevoie de el. Mă numesc Robin Hood și locuiesc cu tata și cu mama la două mile de aici, în marginea pădurii. Veniți, veți găsi în căsuța noastră o caldă ospitalitate.

Tînăra, care pînă atunci stătuse deoparte, se apropie de cavaler, iar Robin văzu strălucind doi ochi negri mari și lucioși sub gluga de mătase care-i ferea capul de răcoarea dimineții. Băiatul băgă de seamă cît de frumoasă, de încîntătoare era și, sorbind-o din ochi, se înclină cuviincios în fața ei.

— Oare să ne încredem în cuvîntul acestui tînăr ? întrebă doamna pe cavaler.

Auzind aceste cuvinte, Robin ridică semeț fruntea și, fără a-i da cavalerului răgaz să răspundă, izbucni :

— Atunci n-ar mai fi pe pămînt bună credință.

Cei doi străini se priviră și surîseră : nu mai aveau nici o îndoială.

III

La început, micul convoi merse în tăcere ; cavalerul și tînăra fată se mai gîndeau încă la primejdia prin care trecuseră, iar în mintea tînărului arcaș se ivea o lume întreagă de noi gînduri : pentru prima dată în viață admira frumusețea unei femei.

Mîndru din fire, el nu voia să pară inferior celor care-i datorau viața, și de aceea, călăuzindu-i, se arăta plin de trufie și de asprime. Ghicea că aceste persoane îmbrăcate modest și călătorind fără însoțitori aparțineau de fapt nobilimii, dar aici, în pădurea Sherwood, el se considera deopotrivă cu ei, ba chiar mai presus decît ei în fața capcanelor întinse de tîlhari.

Cea mai mare ambiție a lui Robin era să se remarce ca un arcaș iscusit și un pădurar îndrăzneț. Primul titlu îl merita cu prisosință, dar pe al doilea i-l dezmințea înfățișarea lui tinerească. La toate aceste daruri firești, Robin adăuga și farmecul unui glas melodios : știa acest lucru și cînta oriunde și oricînd avea chef, deci avu chef să le-arate și călătorilor talentul său, așa că începu sprințar o baladă veselă, dar, de la primele cuvinte, o emoție nemaiîntîlnită îi sugrumă vocea. Buzele i se închiseră tremurînd. Încercă din nou, dar nu fu în stare să scoată nici un sunet, ci doar un suspin adînc. Încercă iar, același suspin, aceeași emoție. Copil nevinovat, el încerca acum sfiala dragostei, căci, fără să-și dea seama, se îndrăgostise de frumoasa necunoscută care venea călare în urma lui și, visînd la ochii ei negri, uitase toate cîn-

tecele învățate. În cele din urmă, înțelegînd cauza tulburării sale, își zise recăpătîndu-și stăpînirea de sine : „Răbdare, în curînd am s-o văd fără glugă".

Cavalerul îl întrebă pe Robin, cu multă bunăvoință, despre gusturile, deprinderile și îndeletnicirile sale, dar tînărul îi răspunse cu răceală, fără să schimbe tonul decît atunci cînd amorul său propriu fu în joc.

— Nu ți-e teamă — îl întrebă străinul — că ticălosul acela va căuta să se răzbune pe tine din pricină că a dat greș ? Nu ți-e teamă că ai putea să greșești ținta ?

— Zău că nu, domnule, mi-e cu neputință să mă tem de așa ceva.

— Cu neputință ?

— Da, deprinderea face ca loviturile cele mai grele să fie pentru mine un simplu joc.

Era prea multă bună credință și nobilă mîndrie în răspunsurile lui Robin pentru ca străinul să-l ironizeze ; de aceea necunoscutul continuă :

— Ești oare într-atît de bun ochitor ca s-atingi, de la cincizeci de pași, ținta pe care o atingi de la cincisprezece ?

— Fără doar și poate, însă — adăugă tînărul, zeflemitor — sper, domnule cavaler, că nu considerați ca o întîmplare lecția pe care i-am dat-o tîlharului ?

— Cum adică ?

— Păi un asemenea fleac nu dovedește nimic.

— Atunci ce altă probă mai bună ai putea să-mi dai ?

— Așteptați să se ivească vreun prilej și veți vedea.

Tăcerea se așternu din nou pentru cîteva minute ; între timp, convoiul ajunse în marginea unui luminiș larg pe care drumul îl tăia de-a curmezișul. În aceeași clipă, o pasăre mare de pradă se ridică în văzduh, iar un pui de căprioară, speriat de tropotul cailor, țîșni dintr-un desiș din apropiere și o zbughi în pădure, căutîndu-și alt adăpost.

— Atenție ! strigă Robin, ținînd o săgeată între dinți și potrivind-o pe a doua în arc. Ce preferați, vînat cu pene sau cu blană ? Alegeți !

Dar pînă să fi avut timp cavalerul să-i răspundă, puiul de căprioară cădea rănit de moarte, iar pasărea de pradă cobora spre luminiș în spirale largi.

— Pentru că n-ați ales cînd trăiau, veți alege diseară cînd vor fi fripți.

— Admirabil ! strigă cavalerul.

— Minunat ! murmură tînăra.

— Înălțimile voastre n-au decît să țină drumul drept și, dincolo de pădurea aceasta, vor zări casa tatălui meu. Vă salut ! Mă duc înainte ca să dau de veste mamei și să-l trimit pe bătrînul nostru slujitor să aducă vînatul.

Și dispăru în galop.

— Ce copil distins, nu-i așa, Marianne ? se adresă cavalerul însoțitoarei sale. Un tînăr încîntător și cel mai frumos pădurar englez pe care l-am văzut vreodată.

— E încă foarte tînăr — răspunse străina.

— Ba chiar mai tînăr decît îl arată statura zveltă și vigoarea brațului. Nici nu-ți închipui, Marianne, cît de mult ajută viața în aer liber să fii puternic și să-ți păstrezi sănătatea ! Nu același lucru se întîmplă în atmosfera înăbușitoare a orașelor — adaugă cavalerul, suspinînd.

— Mi se pare, messire Allan Clare, că suspinele dumitale se adresează mai puțin copacilor verzi din pădurea Sherwood decît încîntătoarei lor stăpîne, nobila fiică a baronului din Nottingham — răspunse tînăra, cu un surîs ușor.

— Ai dreptate, Marianne, scumpa mea soră, și-ți mărturisesc că aș prefera, dacă alegerea ar depinde numai de mine, să-mi petrec zilele hoinărind prin pădurea aceasta, locuind în coliba unui *yeoman* [1] și avînd-o pe Christabel de soție, decît să mă urc pe un tron.

— Ideea este frumoasă, însă cam fantezistă, dragul meu frate. Ești sigur că Christabel ar primi să schimbe viața fastuoasă pe care o duce, cu modesta existență de care vorbești ? Oh, dragă Allan, nu te amăgi cu asemenea speranțe deșarte. Tare mă tem că baronul n-o să-ți acorde niciodată mîna fiicei sale.

Fruntea tînărului se întunecă, dar, îndepărtînd grăbit norul de tristețe, se adresă sorei sale pe un ton calm :

— Mi se pare că te-am auzit vorbind cu entuziasm de plăcerile vieții la țară.

[1] Om liber (n.t.)

— Este foarte adevărat, Allan, și mărturisesc că uneori am gusturi foarte ciudate; însă nu-mi închipui că și Christabel ar avea asemenea gusturi.

— Dacă Christabel mă iubește cu adevărat, îi va plăcea în casa mea, ori cum ar fi. Ah, presimți un refuz din partea baronului? Însă dacă aș vrea, ar fi de ajuns să rostesc un singur cuvînt, unul singur, și mîndrul și arțăgosul Fitz Alwin ar primi de îndată cererea mea, de teamă să nu fie proscris, iar castelul său prefăcut în pulbere.

— Taci, iată căsuța — spuse Marianne, întrerupîndu-și fratele. Mama tînărului ne-așteaptă în prag. Într-adevăr, înfățișarea acestei femei este dintre cele mai plăcute.

— Copilul ei are aceeași calitate — răspunse tînărul, zîmbind.

— Oh! Nu mai este un copil — murmură Marianne și se îmbujoră deodată.

Dar cînd tînăra fată descălecă, ajutată de fratele ei, cînd gluga, lăsată pe spate, îi dădu la iveală chipul, îmbujorarea se transformase într-o ușoară undă trandafirie. Robin, care sta alături de mama sa, privea uimit și încîntat prima femeie pentru care îi bătea inima, iar emoția tînărului arcaș fu atît de puternică, de sinceră, de adevărată, încît, fără să-și dea seama de cuvintele pe care le rostea, strigă:

— Ah, eram sigur că asemenea ochi frumoși nu puteau să lumineze decît un chip frumos!

Margaret, uimită de îndrăzneala fiului ei, se întoarse spre el și-l dojeni. Allan izbucni în rîs, iar frumoasa Marianne se roși la fel de tare ca și îndrăznețul Robin, care, pentru a-și ascunde tulburarea, se agăță de gîtul mamei sale, dar nu mai înainte ca naivul poznaș să fi cercetat din ochi dacă Marianne se supărase; însă nu văzu pe fața fetei nici urmă de mînie; dimpotrivă, un surîs binevoitor, pe care ea credea că-l poate ascunde de ochii vinovatului, îi lumina chipul. Încredințat în felul acesta c-a dobîndit iertarea, vinovatul îndrăzni să-și ridice sfios ochii spre idolul său.

Cam un ceas mai tîrziu, Gilbert Head se întorcea acasă, purtînd pe cal, la spate, un rănit pe care-l întîlnise în drum. Îl coborî pe străin cu toată grija de pe locu-i nespus de incomod, îl duse în sală și o strigă pe

Margaret, care tocmai se preocupa de instalarea călătorilor în odăile de la etaj.

Auzindu-l pe Gilbert, Maggie dădu fuga.

— Iată, femeie, un om nenorocit care are nevoie de ajutorul tău. Un glumeț răutăcios i-a făcut festa și i-a țintuit cu o săgeată mîna de arc în clipa cînd se pregătea să oclească un cerb tînăr. Să ne grăbim, dragă Maggie, omul e tare slăbit căci a pierdut foarte mult sînge. Cum te simți, prietene ? întrebă pădurarul, adresîndu-se rănitului. Curaj, ai să te faci bine. Hai, ridică puțin capul, nu te lăsa doborît. Curaj, ce dracu ! Nu moare nimeni dintr-o înțepătură de cui în mînă.

Rănitul, încovoiat, sta cu capul vîrît între umeri și cu fruntea aplecată, de parcă ar fi vrut să-și ascundă fața de privirea gazdelor. În clipa aceea, Robin intră în încăpere și alergă spre tatăl său ca să-l ajute să-l sprijine pe rănit, dar abia își aruncă ochii asupra omului, că se îndepărtă de îndată, făcîndu-i semn bătrînului Gilbert că ar dori să-i vorbească.

— Tată — șopti tînărul — ai grijă să ascunzi călătorilor de sus prezența acestui rănit în casa noastră. Mai tîrziu ai să afli de ce. Fii prevăzător !

— Ei, Doamne ! Dar ce alt simțămînt decît mila ar putea să trezească în sufletul oaspeților noștri prezența ăstui pădurar plin de sînge ?

— Ai să afli diseară, tată, pînă atunci ascultă-mi sfatul.

— Am să aflu, am să aflu diseară — bombăni nemulțumit Gilbert. Ei bine ! Vreau să aflu numaidecît, pentru că mi se pare foarte ciudat ca un copil ca tine să-și îngăduie să-mi dea mie sfaturi să fiu prevăzător. Vorbește ! Spune-mi ce legătură este între pădurarul ăsta și înălțimile lor ?

— Te rog, așteaptă, tată, am să-ți spun diseară cînd o să fim singuri.

Bătrînul îl lăsă pe Robin și se întoarse la rănit. O clipă mai tîrziu, acesta scoase un țipăt de durere.

— Ah, meștere Robin, încă una din isprăvile tale — zise Gilbert, fugind după fiul său și tăindu-i calea tocmai cînd acesta dădea să iasă pe ușă. Chiar azi-dimineață te-am ținut de rău să-ți mai încerci îndemînarea pe pielea se-

menilor tăi, şi straşnic m-ai mai ascultat, n-am ce zice! Poftim, drept mărturie stă nenorocitul ăsta de pădurar!

— Cum adică? se oţări tînărul, plin de o respectuoasă indignare. Crezi că...

— Da, da, cred că tu i-ai ţintuit mîna pe arc, pentru că în toată pădurea nimeni nu are asemenea dibăcie. Priveşte, vîrful săgeţii te dă de gol, fierul poartă semnul nostru... Cred că acum n-ai să-ţi mai tăgăduieşti vina?

Şi Gilbert îi arătă săgeata pe care o scoase din rană.

— Ei bine, da, eu l-am rănit pe acest om — răspunse Robin, cu răceală.

Fruntea lui Gilbert se întunecă:

— Este o faptă cumplită, de ucigaş, meştere; nu ţi-e ruşine că din trufie ai rănit grav un om care nu ţi-a făcut nici un rău?

— Nu mi-e nici ruşine şi nici nu-mi pare rău — răspunse răspicat Robin. Ruşine şi păreri de rău să aibă acela care atacă din umbră nişte călători ce-şi văd de drum şi sînt lipsiţi de apărare.

— Cine s-a făcut vinovat de o asemenea mişelie?

— Omul pe care l-ai ridicat din pădure cu atîta generozitate.

Şi Robin îi povesti tatălui său toate amănuntele întîmplării.

— Ticălosul ăsta te-a văzut? întrebă Gilbert, neliniştit.

— Nu, căci a rupt-o la fugă, cuprins parcă de nebunie, crezînd că a avut de-a face cu dracu.

— Iartă-mă că am fost nedrept — zise bătrînul, apucînd drăgăstos mîinile băiatului. De azi înainte va trebui să supraveghem cu luare-aminte împrejurimile casei. Rana ticălosului o să se vindece curînd şi, ca să-mi mulţumească pentru îngrijire şi ospitalitate, e-n stare să se întoarcă cu cei de teapa lui şi să treacă totul prin foc şi sabie. Acum îmi dau seama că faţa ăstui om nu-mi este necunoscută — adăugă Gilbert, după ce se gîndi puţin — dar degeaba îmi frămînt mintea, că tot nu-mi amintesc numele lui, de bună seamă s-a schimbat mult la faţă. Cînd l-am cunoscut, nu avea mutra asta josnică pe care stau întipărite stricăciunea şi crima.

Discuția fu întreruptă de sosirea lui Allan și a Mariannei, cărora stăpînul casei le ură bun venit.

În seara aceea, casa pădurarului arăta foarte însuflețită : Gilbert, Margaret, Lincoln și Robin, dar mai ales Robin, se resimțeau din plin de schimbarea și de tulburarea pe care le-o aduseseră oaspeții în existența lor liniștită de fiece zi. Stăpînul casei supraveghea cu atenție pe rănit, gospodina pregătea masa, Lincoln se ocupa de cai, dar în același timp stătea la pîndă și supraveghea împrejurimile. Numai Robin nu făcea nimic ; inima lui se zbuciuma. Întîlnirea cu frumoasa Marianne trezise în el simțăminte pînă atunci necunoscute. Rămînea nemișcat, cufundat într-o admirație mută, roșea, se îngălbenea sau simțea că-l trec fiori cînd o vedea pe tînăra fată mergînd, vorbind sau lăsîndu-și privirea să rătăcească în jur.

Nicicînd nu văzuse el o asemenea frumusețe la serbările de la Mansfeldwoodhaus. Dansase, rîsese, vorbise cu fetele de acolo, ba unora chiar le murmurase la ureche vorbe banale de dragoste, dar chiar de a doua zi, de îndată ce începea să vîneze în pădure, le dădea uitării. Astăzi însă, mai curînd ar fi murit de teamă decît să îndrăznească să spună vreun cuvînt nobilei amazoane, care îi datora viața și pe care simțea că n-o va uita niciodată.

Încetase să mai fie copil.

În timp ce Robin, așezat într-un colț al sălii, o privea cu adorație pe Marianne, Allan îi aducea laude lui Gilbert pentru curajul și îndemînarea tînărului arcaș și-l fericea pe bătrîn că era tatăl unui asemenea flăcău. Însă Gilbert, care spera întotdeauna, chiar atunci cînd s-ar fi așteptat mai puțin, să obțină știri asupra originii lui Robin, nu pregeta niciodată să mărturisească oricui că tînărul nu era fiul său și povestea cînd și cum îi fusese adus copilul de un necunoscut. Astfel Allan află cu uimire că Robin nu este fiul lui Gilbert și cînd acesta din urmă mai adăugă că protectorul necunoscut al orfanului venise din Huntington, întrucît șeriful de acolo îi plătește în fiecare an pensia pentru copil, tînărul cavaler îi spuse :

— În Huntington ne-am născut și noi, și de abia am plecat de acolo de cîteva zile. Povestea lui Robin, cinstite pădurar, poate o fi adevărată, dar eu mă îndoiesc. Nici

un gentilom din Huntington n-a murit în Normandia pe vremea cînd s-a născut acest copil şi nici n-am auzit ca vreun membru din familiile nobile din comitat să se fi căsătorit împotriva legilor nobilimii, cu vreo franţuzoaică de rînd şi săracă. Şi-apoi, de ce să fi adus copilul atît de departe de Huntington ? Dumneata zici că în interesul copilului, după cum susţinea Ritson, cumnatul dumitale, care s-a gîndit la dumneavoastră şi s-a pus chezaş pentru omenia dumneavoastră. Dar oare nu cumva au procedat astfel pentru că exista un interes să fie ascunsă de ochii lumii naşterea acestui copil, pe care voiau să-l părăsească, neîndrăznind să-l omoare ? Ceea ce îndreptăţeşte părerea mea ar fi faptul că de atunci nu l-ai mai văzut pe cumnatul dumitale. Cînd am să mă întorc la Huntington, am să mă interesez în mod amănunţit şi am să mă străduiesc să dau de urma familiei lui Robin. Sora mea şi cu mine îi datorăm viaţa, facă cerul să-i putem plăti în felul acesta datoria sfîntă a unei veşnice recunoştinţe !

Încetul cu încetul, cuvintele de mîngîiere ale lui Allan şi vorbele blînde şi calde ale Mariannei îi redară lui Robin voia bună şi calmul său obişnuit. Curînd, o adevărată veselie, sinceră şi curată, însufleţi casa pădurarului.

— În drum spre Nottingham ne-am rătăcit în vreme ce străbăteam pădurea Sherwood — spuse Allan Clare — şi vreau să pornim la drum mîine dimineaţă. Ai vrea să-mi fii călăuză, dragă Robin ? Sora mea va rămîne aici în grija mamei dumitale, iar noi ne vom înapoia către seară. E departe pînă la Nottingham ?

— Cam douăsprezece mile — răspunse Gilbert. Unui cal bun nu-i trebuie mai mult de două ceasuri ca să străbată acest drum. Trebuie să-i fac o vizită şerifului, căci nu l-am văzut de un an, aşa că vă voi însoţi eu, messir Allan.

— Cu atît mai bine, vom fi trei ! spuse Robin.

— Nu, nu ! strigă Margaret şi, aplecîndu-se la urechea soţului ei, îi spuse pe şoptite : Cum te gîndeşti la aşa ceva ? Să laşi în casă două femei singure cu acest bandit ? !

— Cum singure ? ! zise rîzînd Gilbert. Nu ţii seama, dragă Maggie, că rămîne acasă şi bătrînul nostru Lin-

coln, și viteazul Lance, care ar smulge inima din cel ce-ar îndrăzni să ridice mîna asupra ta ?

Margaret aruncă o privire rugătoare spre străină, iar Marianne se grăbi să spună răspicat că-și va urma fratele dacă Gilbert nu vrea să renunțe la plăcerea călătoriei proiectate. Gilbert se înduplecă și rămase hotărît ca dis-de-dimineață Allan și Robin să pornească la drum.

Cînd se înnoptă, zăvorîră ușile și se așezară cu toții la masă ca să cinstească iscusința în pregătirea bucatelor a bunei Margaret. Felul principal îl alcătuia un sfert de cerb fript ; sir Robin strălucea de fericire : el vînase cerbul, iar fata găsea carnea delicioasă !

Așezați unul lîngă altul, cei doi tineri vorbeau așa cum vorbesc niște oameni care se cunosc de multă vreme. În ce-l privea pe Allan, el asculta cu interes poveștile despre pădure, în timp ce Maggie se îngrijea să nu lipsească nimic de la masă.

Înfățișarea pe care o avea atunci casa pădurarului ar fi putut sluji ca model pentru una din acele picturi de interior ale școlii olandeze, în care artistul idealizează realitatea dintr-o căsnicie.

Deodată, un fluierat prelung, pornit din camera în care se afla rănitul, îi făcu pe meseni să privească spre scara ce ducea la etaj, și abia se pierdu în văzduh fluieratul, că un răspuns asemănător se auzi la o mică depărtare în pădure. Cei cinci comeseni tresăriră, un ciine de pază din curte lătră îngrijorat, apoi o liniște din cele mai adînci se așternu din nou peste împrejurimi și casa pădurarului.

— Se întîmplă ceva ciudat — spuse Gilbert — și nu m-ar mira cîtuși de puțin dacă s-ar găsi prin pădure niscai inși care nu se sinchisesc de fel să scotocească prin alte buzunare decît ale lor.

— Vă temeți, cu adevărat, de hoți ? întrebă Allan.

— Cîteodată.

— Credeam că lasă în pace casa unui pădurar cumsecade care, de obicei, nu e bogat și că au atîta bun simț să n-atace decît oameni bogați.

— Oamenii bogați trec rar pe aici și de bună seamă că domnii vagabonzi trebuie să se mulțumească și numai cu pîine cînd nu găsesc carne, dar, vă rog să mă credeți,

tîlharilor nu le e rușine să smulgă bucata de pîine nici chiar din mîna unui nenorocit. Ar fi trebuit să-mi respecte măcar casa mea, pe mine și pe ai mei, căci nu o dată i-am lăsat să se încălzească la vatra mea și le-am dat să mănînce la masa asta pe vreme de iarnă și de secetă.

— Banditii nu știu ce înseamnă recunoștința.

— Știu atît de puțin, încît adesea au vrut să intre aici cu sila.

Auzind aceste cuvinte, Marianne se înfioră și, fără să vrea, se apropie de Robin. Robin vru să o liniștească, dar emoția îi sugrumă din nou glasul. Observînd teama fetei, Gilbert reluă zîmbind :

— Liniștiți-vă, nobilă domnișoară, avem la dispoziția dumneavoastră inimi viteze și arcuri puternice, iar dacă banditii ar încerca să se arate, vor fugi cum au fugit și altă dată, ducînd cu ei drept unică pradă vreo săgeată înfiptă în partea de jos a hainei.

— Mulțumesc — spuse Marianne, apoi, aruncînd spre fratele său o privire grăitoare, adăugă : Așadar, viața de pădurar nu este lipsită de necazuri și de primejdii ?

Robin, care se înșelă asupra tîlcului acestor cuvinte și nu înțelese că tînăra făcea aluzie la pretinsele gusturi ale fratelui său pentru viața la țară, spuse cu însuflețire :

— Eu găsesc în ea numai plăcere și fericire. Adesea petrec zile întregi în satele din apropiere și mă întorc în pădurea mea nespus de bucuros, zicîndu-mi într-una că aș prefera să mor decît să mă supun chinului de a locui între zidurile unui oraș.

Robin se pregătea să continue pe același ton, cînd răsună o lovitură puternică în ușa ce da în sală ; clădirea se cutremură, iar ciinii care stăteau tolăniți lîngă vatră țîșniră lătrînd cu furie. Gilbert, Allan și Robin se repeziră la ușă în timp ce Marianne, înfricoșată, se refugia în brațele Margaretei.

— Cine e ? strigă pădurarul. Ce vizitator bădăran îndrăznește să-mi scoată ușa din țîțîni ?

O a doua lovitură, mai violentă decît prima, fu răspunsul : Gilbert își reînnoi întrebarea, dar lătratul furios al dulăilor făcea imposibil orice dialog. Cu mare gre-

utate se putu auzi de afară un glas puternic care, răzbind zarva stîrnită, rosti formula sacramentală :

— Deschideți, pentru numele lui Dumnezeu !

— Cine sînteți ?

— Doi călugări.

— De unde veniți și unde vă duceți ?

— Venim de la mînăstirea noastră, abația din Laiton, și mergem spre Mansfeldwoodhaus.

— Și ce vreți ?

— Adăpost pentru noapte și ceva de mîncare : ne-am rătăcit prin pădure și murim de foame.

— Glasul tău nu-i glasul unui om pe moarte ; cum vrei să mă încredințez că spui adevărul ?

— La dracu ! Deschide ușa și ai să ne vezi — răspunse aceeași voce a necunoscutului pe care nerăbdarea îl și făcea mai puțin respectuos. Hai, pădurar încăpățînat, deschide odată ! Picioarele nu ne mai țin și ne chiorăie mațele.

Gilbert încă se mai sfătuia cu musafirii săi și șovăia, cînd se auzi o altă voce, de data asta o voce rugătoare de bătrîn sfios.

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide, bunule pădurar ! Jur pe moaștele sfîntului nostru patron că fratele meu a spus adevărul !

— La urma urmei — rosti Gilbert tare ca să poată fi auzit de cei de afară — sîntem aici patru bărbați și, cu ajutorul cîinilor, îi vom răzbi pe indivizii aceștia, oricine ar fi ei. Am să deschid. Robin și Lincoln, țineți cîinii și nu le dați drumul decît dacă răufăcătorii ne atacă.

IV

Abia prinse ușa să scîrțîie în țîțîni, că un om care se și proptise în ea în așa fel ca s-o împiedice să se mai închidă, se ivi și trecu pragul numaidecît. Era un om tînăr, puternic, de statură uriașă, înfășurat într-un

veşmînt lung cu glugă şi cu mîneci largi, în vreme ce o sfoară îi slujea drept cingătoare ; într-o parte îi atîrnau nişte mătănii uriaşe, iar mîna dreaptă i se sprijinea pe un ciomag gros şi noduros din lemn de corn. Un bătrîn îmbrăcat la fel, însoţea pe călugărul acesta mîndru.

După salutările de rigoare, se aşezară iar la masă împreună cu noii veniţi şi curînd veselia şi încrederea se înstăpîniră din nou. Cu toate acestea, cei ai casei nu puteau să uite fluierătura de la etaj şi răspunsul venit din pădure, însă, de teamă să nu-şi sperie oaspeţii, îşi ascundeau îngrijorarea.

— Bun şi viteaz pădurar, primeşte mulţumirile mele ; masa este grozav de bună şi de bogată ! strigă călugărul. înfulecînd pe nerăsuflate o halcă de vînat. Dacă n-am aşteptat să mă pofteşti la masă, a fost pentru că nu mă lăsa pofta mea de mîncare, ascuţită ca o lamă de pumnal.

Într-adevăr, vorbele şi purtarea acestui neruşinat păreau mai degrabă ale unui soldăţoi decît ale unui om al bisericii, dar pe vremea aceea călugării erau foarte numeroşi şi aveau o mare libertate de exprimare. Însă pentru că cei mai mulţi dintre ei dovedeau o adevărată cucernicie şi cele mai alese virtuţi, respectul lumii se extindea peste întreaga lor tagmă.

— Bunule pădurar, binecuvîntarea preasfintei Fecioare să aducă pace şi fericire în casa ta ! rosti călugărul bătrîn, rupînd primul dumicat de pîine în timp ce fratele lui întru confrerie înfuleca de zor şi da pe gît, unul după altul, paharele cu bere.

— Iertaţi-mă, preasfinţi părinţi — zise Gilbert — că am zăbovit atîta pînă să vă deschid uşa, dar ştiţi, prevederea...

— De bună seamă... prevederea e firească — încuviinţă tînărul călugăr, în scurtul răgaz dintre două îmbucături cît s-a întrerupt ca să răsufle. O liotă de ticăloşi sălbatici dau tîrcoale prin împrejurimi, şi nu-i un ceas de cînd am fost atacaţi de doi dintre aceşti nemernici care, cu toate tăgăduielile noastre, se încăpăţînau să creadă că pot găsi la noi în traistă niscai exemplare din acel josnic metal care se numeşte banul. Pe sfîntul Benedict, nimeriseră bine la mine şi tocmai mă pregăteam să le cînt pe spînare cu ciomagul ăsta un imn de slavă, cînd un fluierat

prelung, la care ei au răspuns, le-a dat de veste să se retragă. Comesenii se priviră între ei cu îngrijorare, numai călugărul nu părea că se sinchisește de nimic și-și continua cu filozofie exercițiile-i gastronomice. Ce-nseamnă întîmplarea ! reluă el după o scurtă întrerupere. Dacă n-ar fi lătrat unul din ciinii dumneavoastră, speriat de fluierăturile de afară, n-am fi descoperit casa și, cum începuse să plouă, n-am fi avut alt mijloc să ne răcorim decît numai apă chioară, așa cum, de altfel, stă scris în canoanele ordinului nostru. Zicînd acestea, își umplu încă un pahar și-l dădu repede pe gît. Bravo, viteazule ! adăugă călugărul, aplecîndu-se să-l mîngîie pe Lance, care, din întîmplare, sta tolănit la picioarele lui. Ce frumos animal !

Însă Lance, refuzînd să primească mîngîierea călugărului, se ridică, își întinse grumazul și, adulmecînd, mîrîi înfundat.

— Ce e, dragul meu Lance, ce te neliniștește ? întrebă Gilbert, mîngîind animalul.

Dulăul, vrînd parcă să-i răspundă, se repezi la ușă dintr-un salt, și acolo, fără să latre, începu să adulmece din nou. Apoi, ciulindu-și urechile, întoarse spre stăpînul său o privire furioasă și ceru parcă să i se deschidă ușa.

— Robin, dă-mi bita mea și ia-o și tu pe a ta — spuse în șoaptă Gilbert.

— Bizuiți-vă și pe mine — zise călugărul cel tînăr — am un braț de fier și un pumn de oțel în care țin un ciomag din lemn de corn. Folosiți-le și pe acestea în caz de atac.

— Mulțumesc — răspunse pădurarul. Credeam că regulile ordinului religios din care faci parte nu îngăduie să folosești forța în asemenea împrejurări.

— Numai că, înainte de toate, regulile ordinului meu îmi poruncesc să dau ajutor și să-mi slujesc aproapele.

— Răbdare, fiii mei ! se amestecă și călugărul bătrîn. Nu vă năpustiți voi cei dintîi.

— Așa o să facem, părinte : mai întîi, noi...

Dar Gilbert n-apucă să lămurească pînă la capăt planul de apărare, că fu întrerupt de un țipăt de groază. Margaret zărise în capul scării pe rănitul pe care-l credeau pe patul de moarte. Mută de spaimă, ea rămăsese cu brațul întins spre această sinistră apariție. Privirile

tuturor se îndreptară într-acolo, dar în capul scării nu se mai afla nimeni.

— Hai, dragă Maggie — zise Gilbert înainte de a-și continua expunerea planului de luptă — nu mai tremura așa ! Bietul om de sus e prea slăbit ca să fi putut părăsi patul. Mai curînd îi plîng de milă decît să mă tem de el, căci, dacă ar fi atacat, n-ar fi în stare să se apere. Ți s-a părut, dragă Maggie.

Vorbind în felul acesta. cărăjosul pădurar își ascundea teama, deoarece numai Robin și el cunoșteau adevărul în privința rănitului. Fără îndoială că banditul era înțeles cu cei de afară, dar trebuia ca, supraveghindu-i, nimeni să nu bage de seamă că cineva s-ar teme de prezența lui în casă ; altfel, femeile și-ar fi pierdut capul. Îi aruncă deci lui Robin o privire cu tîlc, și băiatul, fără ca cineva să observe și fără ca el să facă mai mult zgomot decît o pisică în plimbările-i nocturne, se strecură pînă sus, pe scară.

Ușa camerei fiind întredeschisă, îngăduia ca lumina din sală să pătrundă în odaie. Dintr-o ochire Robin văzu că rănitul, în loc să stea în pat, se aplecase pe jumătate peste fereastră și vorbea în șoaptă cu cineva de afară. Tîrîndu-se pe podea, Robin se strecură pînă lîngă picioarele banditului și ciuli urechea la discuția care avea loc.

— Tînăra și cavalerul sînt aici — spunea rănitul — i-am văzut adineauri.

— Cum se poate ? întrebă interlocutorul.

— Da, era cît pe ce să le fac de petrecanie azi-dimineață, cînd dracu le-a venit în ajutor. O săgeată a țîșnit de undeva, mi-a nenorocit mîna, iar ei mi-au scăpat.

— Mii de blesteme !

— Întîmplarea a făcut ca, rătăcindu-se pe drum, să se adăpostească peste noapte la același om cumsecade care m-a ridicat și pe mine, așa plin de sînge cum eram.

— Cu atît mai bine, acum n-or să ne mai scape.

— Cîți sînteți, băieți ?

— Șapte.

— Ei nu-s decît patru.

— Cel mai greu lucru, pare-mi-se, e să intrăm, căci ușa-i foarte bine zăvorîtă și aud mîrîind și o haită de cîini.

— Lasă ușa ; e mai bine să rămînă închisă în timpul încăierării, altfel frumoasa și frate-său ar putea iar să ne scape.

— Păi cum vrei să faci ?

— Eh, la dracu ! Să vă bag pe fereastră. Mi-a rămas dreapta sănătoasă și cu ea am să m-ajut să leg de pervazul ferestrei cearșaful de pe pat și cuvertura. Pregătiți-vă să vă cățărați.

— Foarte bine ! strigă Robin și, apucîndu-l pe bandit de picioare, se opinti ca să-l azvîrle pe fereastră.

Indignarea, mînia, dorința fierbinte de a înlătura primejdia care amenința viața părinților și libertatea frumoasei Marianne îi însuflară puterile lui de copil. Zadarnic încercă banditul să se opună forței care-l împingea cu furie. Fu nevoit să cedeze și, pierzîndu-și echilibrul, dispăru în întuneric și se opri, nu pe pămîntul gol și tare, ci în butoiul plin cu apă de sub fereastră.

Cei de afară, surprinși de căderea neașteptată a complicelui lor, fugiră în pădure în vreme ce Robin coborî și le povesti întîmplarea. S-a rîs cu poftă, apoi, după rîs, urmă o serioasă chibzuire. Gilbert fu de părere că răufăcătorii, după ce-și vor fi revenit din uimire, se vor năpusti din nou ; se pregătiră deci să-i respingă, iar călugărul vîrstnic, părintele Eldred, propuse să înalțe cu toții o rugăciune către cel atotputernic.

Tînărul călugăr, a cărui poftă de mîncare se domolise în cele din urmă, nu făcu nici o obiecție ; dimpotrivă, intonă cu glas de stentor psalmul *Exaudi nos*. Însă Gilbert îi ceru să înceteze, iar comesenii, în genunchi, ascultară o rugăciune pe care părintele Eldred o rosti în șoaptă.

Încă nu se isprăvise rugăciunea, cînd se auziră gemete amestecate cu fluierături sacadate venind dinspre butoiul cu apă. Victima lui Robin îi chema pe fugari în ajutor, iar aceștia, rușinați de-a fi dat bir cu fugiții, se apropiară fără zgomot, îl scoaseră pe rănit din baie și-l întinseră, aproape mort, sub șopron. Apoi începură să se sfătuiască în privința planului de atac.

— Vii sau morți, trebuie să punem mîna pe Allan Clare și pe sora lui — spuse căpetenia acestei adunături de ne-

mernici — așa am primit poruncă de la baronul Fitz Alwine, și mai curînd aș vrea să-l înfrunt pe diavol sau să mă las mușcat de un lup turbat decît să mă înfățișez baronului cu mîna goală. Dacă n-ar fi fost încurcătura pe care ne-a făcut-o nătîngul ăsta de Taillefer, de mult ne-am fi întors la castel.

Cititorii vor recunoaște fără îndoială că ticălosul pe care-l tratase așa de bine Robin se numea Taillefer. Cît despre baronul Fitz Alwine, ei vor face cunoștință cu el puțin mai tîrziu ; pentru moment este de ajuns să știe că acest personaj răzbunător jurase să-l piardă pe Allan, în primul rînd pentru că Allan iubea și era iubit de lady Christabel Fitz Alwine, fiica lui, pe care tatăl său o hărăzise unui nobil bogat din Londra, iar în al doilea rînd, pentru că același Allan era deținătorul unor secrete politice care, dacă ar fi fost dezvăluite, ar fi dus la ruinarea și moartea baronului. Or, în acele vremuri ale evului mediu, baronul Fitz Alwine, care era stăpînul Nottingham-ului, avea drept de viață și de moarte asupra întregului comitat, astfel că nu-i venea de loc greu să-și folosească zbirii pentru a-și duce la îndeplinire răzbunările-i personale. Și, Doamne, ce zbiri erau aceia în rîndul cărora Taillefer răsărea ca podoaba cea mai de frunte !

— Înainte, copii, urmați-mă cu pumnalul în mînă ! Nu cruțați pe nimeni dacă se împotrivește... Mai întîi încercăm cu binișorul. Și după ce le vorbi astfel celor șapte ticăloși în slujba lordului Fitz Alwine, căpetenia lor lovi zdravăn în ușa casei cu mînerul sabiei, strigînd : În numele baronului de Nottingham, îți poruncesc să deschizi și să ne predai... Însă lătratul furios al cîinilor îi acoperi glasul, astfel încît vorbele lui răzbăteau anevoie. Îți poruncesc să ne predai pe cavalerul și pe tînăra care se ascund în casa ta.

Gilbert se întoarse numaidecît spre Allan, întrebîndu-l parcă din ochi dacă nu cumva e vinovat.

— Vinovat, eu ? ! zise Allan. Oh, nu, îți jur, viteaz pădurar, nu sînt vinovat de nici o crimă, de nici o faptă dezonorantă care ar merita să fie pedepsită ; cunoști singurele mele necazuri...

— Foarte bine. Sînteți mai departe oaspetele meu, iar noi vă datorăm ajutor și apărare pe măsura puterilor noastre.

— Deschide odată, răzvrătitu' dracului ! strigă căpetenia asediatorilor.

— Nu ! Nu deschid !

— Las' că vedem noi...

Și, cu lovituri de ghioagă, șeful zgudui ușa, care, poate, ar fi cedat dacă n-ar fi fost proptită cu un drug gros de fier pus de-a curmezișul în interior.

Gilbert urmărea să cîștige timp ca să-și sfîrșească pregătirile de apărare. Cum n-avea prea multă încredere în trăinicia ușii, care n-ar mai fi rezistat decît foarte puțin, voia ca atunci cînd va trage zăvoarele să arate banditilor că au cu cine sta de vorbă. De aceea părea asemenea comandantului unei cetăți gata de a fi luată cu asalt : împărțea sarcini, indica fiecăruia locul, inspecta armele recomandînd mai cu seamă prudență și sînge rece. De curaj nu mai pomenea, pentru că toți cei din jurul său dăduseră dovadă de așa ceva.

— Așa ! Dragă Maggie — se adresă Gilbert soției sale — urcă-te la etaj împreună cu nobila domnișoară ; femeile n-au ce căuta aici. Margaret și Marianne se supuseră cu părere de rău. Tu, Robin, spune-i lui Lincoln că o să-i dăm de lucru, apoi așază-te la o fereastră de la etaj ca să supraveghezi banditii.

— Dar n-am să mă mulțumesc numai să-i supraveghez — spusé tînărul, care dispăru fluturîndu-și arcul pe deasupra capului. Cu tot întunericul, n-am să-mi greșesc ținta.

— Messire Allan, aveți sabia ; dumneata, părinte, ai bîta și, pentru că regulile ordinului nu se opun, folosește-o așa cum trebuie.

— Pe mine pune-mă să trag zăvoarele ușii — spuse călugărul cel tînăr. Poate că ciomagul meu o să inspire respect primului sosit.

— Fie ! Acum să ne luăm locurile în primire — urmă Gilbert. Eu m-așez în colțul de colo, de unde o să trag o ploaie de săgeți peste nepoftiți ; dumneavoastră, messire Allan, stați aici, gata să interveniți oriunde va fi

nevoie ; tu, Lincoln... În clipa aceea, un bătrîn foarte voinic, înarmat cu un ciomag pe măsura lui, intră în sală. Tu, Lincoln, stai de cealaltă parte a ușii, față în față cu bunul călugăr. Ciomegele voastre or să acționeze împreună, însă, mai înainte, trage la o parte masa și scaunele ca să fie loc pentru bătălie. Stingeți lumînările, flăcările din cămin dau destulă lumină. Iar voi, cîinii mei dragi — spuse pădurarul, mîngîindu-și dulăii — și tu Lance, dragul meu, știți unde să vă-nfigeți colții. Fiți atenți ! Părintele Eldred, care acum se roagă pentru noi, în curînd o s-o facă pentru șchiopi și răposați.

Într-adevăr, părintele Eldred, îngenuncheat într-un colț al încăperii, se ruga cu ardoare, stînd cu spatele spre actorii acestei drame.

În timp ce se făceau pregătirile de apărare, asediatorii, sătui să mai izbească în ușă fără folos, își schimbară tactica. Dar lucrul acesta punea în mare primejdie căsuța pădurarului. Din fericire, de sus, din postul său de observație, Robin veghea.

— Tată ! rosti el în șoaptă din capul scării. Tată, banditii îngrămădesc uscături în fața ușii și se pregătesc să le dea foc. Sînt șapte, fără să-l socotesc pe rănit, care zace pe jumătate mort.

— Pe sfînta liturghie ! strigă Gilbert. Să nu le dăm răgaz să aprindă vreascurile ; lemnele sînt uscate, știu eu, și într-o clipă s-ar aprinde casa, ca un rug în noaptea de sfîntu' Ion. Deschide, deschide repede, părinte benedictin, și fiți toți cu ochii-n patru.

Trăgîndu-se într-o parte, călugărul întinse brațul, ridică drugul de fier, trase zăvoarele și, deodată, un maldăr de ierburi se rostogoli în sală prin ușa întredeschisă.

— Ura ! strigă șeful bandei, năpustindu-se primul în odaie. Ura !...

Doar atît apucă să strige, căci Lance îi sări la gît, iar ciomagul lui Lincoln și al călugărului i se abătură peste ceafă în același timp, lăsîndu-l lat pe podea.

Al doilea avu aceeași soartă. Al treilea, la fel, dar ceilalți patru banditi intrară în luptă fără a mai fi opriți, ca cei dinaintea lor, de dulăii care încă mai aveau colții înfipți în pradă, așa că se încinse o luptă în toată regula, o luptă pe care Gilbert și Robin, așa cum erau așezați,

ar fi putut-o isprăvi foarte repede în avantajul lor, împroșcînd săgeți în dușmanii care-i atacau cu lăncile ; însă Gilbert, în loc să verse sînge, prefera să lase benedictinului și lui Lincoln gloria de a-i doborî, unul cîte unul, pe zbirii baronului Fitz Alwine. De aceea se mulțumea ca împreună cu Allan Clare să pareze loviturile de lance.

Din această cauză, sînge n-a curs decît din mușcăturile pricinuite de colții dulăilor. Rușinat de lipsa-i de activitate, Robin vru să-și arate priceperea și, ca un demn elev al lui Lincoln în arta de a se lupta cu ciomagul, după cum era al lui Gilbert în lupta cu arcul, înhață o coadă de halebardă și, învîrtind-o în jurul lui, adăugă loviturile sale, loviturilor puternice ale tovarășilor săi.

La apropierea lui Robin, unul din banditi, un uriaș cît un Hercule, cu un rînjet batjocoritor și fioros, se îndepărtă cu un pas din fața lui Lincoln și a călugărului și se repezi asupra adolescentului. Fără să se sperie, Robin se sustrase loviturii de lance care ar fi putut să-l străpungă și, răspunzînd printr-o lovitură directă, izbi în pieptul banditului, care se opri locului, icni scurt și se prăbuși lîngă perete.

— Bravo, Robin ! strigă Lincoln.

— Iad și moarte ! murmură banditul, scuipînd sînge, gata-gata să dea ortul popii. Dar, deodată se ridică în picioare, se clătină o clipă, apoi, cuprins de furie, se năpusti asupra lui Robin, cu lancea înainte.

Robin era pierdut ! În beția succesului, nefericitul uitase să se pună în gardă și lancea urma să-l străpungă cu iuțeala unui fulger. Însă bătrînul Lincoln, care sta cu ochii în patru, îl răsturnă pe ucigaș, lovindu-l drept în moalele capului.

— Al patrulea ! strigă el, izbucnind în rîs.

Într-adevăr, patru banditi zăceau pe podea și nu mai rămăseseră în luptă decît trei, care păreau dispuși mai curînd să o șteargă decît să continue lupta. Și asta, pentru că ciomagul călugărului benedictin nu înceta să le mîngîie mădularele.

Ce strașnic era călugărul acesta cu capul gol, înfierbîntat de o sfîntă mînie, cu mînecile suflecate pînă la cot, cu rasa ridicată deasupra genunchilor ! Sfîntul Gheor-

ghe în luptă cu balaurul n-ar fi avut o înfățișare mai fioroasă !

În timp ce călugărul erou, admirat din inimă de Lincoln, continua să se bată cu ardoare, Gilbert, ajutat de Robin și de Allan, se apucară să-i lege fedeleș pe învinșii care încă mai suflau. Doi dintre ei cerură îndurare, al treilea era mort ; căpetenia, în care colții lui Lance stăteau înfipți, horcăia cumplit, adunîndu-și din cînd în cînd puterile pentru a le striga tovarășilor :

— Ucide... ucide... ucide ciinele !...

Dar ei nu-l auzeau, și chiar dacă l-ar fi auzit, n-ar fi putut să-i vină în ajutor, atît erau de preocupați să-și apere propria lor piele. Cu toate acestea, un om, pe a cărui prezență nu se mai bizuia nimeni, îndrăzni să-l ajute. Taillefer, care mai-mai să moară sufocat în butoiul cu apă și pe care confrații lui îl întinseseră aproape fără viață pe podeaua șurei, deci Taillefer, înviorat de zgomotul luptei, se pregătea să-l înjunghie pe viteazul Lance, cînd Robin, văzîndu-l, îl prinse de umeri, prăvălindu-l pe spate, și-i smulse pumnalul din mînă ; apoi, punîndu-i genunchiul în piept, rămase așa pînă cînd Gilbert și Allan avură timp să-i lege și lui mîinile și picioarele.

Încercarea lui Taillefer avea să grăbească moartea șefului. Lance, turbat de furie ca toți ciinii cînd li se smulge osul din gură, își înfipse din ce în ce mai adînc colții în gîtul victimei, așa încît carotida și vena jugulară fură sfîșiate. Viața răufăcătorului se stingea pe măsură ce i se scurgea sîngele. Deși își vedeau șeful murind, banditii continuau totuși lupta, care nu mai putea să dureze mult. Dar nici să fugă nu mai era cu putință, căci între timp Lincoln, închizînd și ferecînd ușa, îi prinse ca într-o capcană.

— Fie-ți milă ! strigă unul dintre ei, ametit, plin de vînătăi, zdrobit de loviturile de ciomag pe care călugărul i le cărase pe spinare.

— Nici o milă ! răspunse călugărul. Mîngîieri ai vrut, mîngîieri ai ! Na !

— Fie-ți milă, pentru numele lui Dumnezeu !

— Nu există iertare pentru unul singur.

Și bîta de corn cădea, cădea într-una și nu se ridica decît ca să cadă din nou.

— Iertare, iertare, iertare ! strigară în cele din urmă toți într-un glas.

— Mai întîi aruncați lăncile !

Lăncile fură aruncate jos.

— Acum, în genunchi !

Banditii îngenuncheară.

— Așa ! Nu-mi mai rămîne decît să-mi șterg ciomagul.

Veselul călugăr numea a-și șterge ciomagul o nouă ploaie de ciomege pe spinarea învinșilor. După ce isprăvi, își încrucișă brațele și, sprijinindu-și cotul drept în bîta-i zdravănă, într-o poziție asemenea lui Hercule biruitorul, spuse :

— E dreptul stăpînului casei să hotărască soarta voastră.

Căci Gilbert Head putea dispune de viața acestor tîlhoși. El îi putea osîndi la moarte, după uzul și obiceiul acelor vremi cînd fiecare își făcea singur dreptate, dar pe el îl îngrozea sîngele vărsat altfel decît în legitimă apărare. De aceea luă altă hotărîre. Răniții fură puși pe picioare, iar celor ciomăgiți li se înviorară puterile. Îi legară cu mîinile la spate, ca pe niște ocnași, iar Lincoln, ajutat de călugărul cel tînăr, îi duseră la vreo două mile depărtare de casă, în cel mai tainic loc din pădure, lăsîndu-i acolo în voia soartei. Taillefer nu făcea parte din convoi.

— Gilbert Head — spuse acesta în clipa cînd Lincoln se pregătea să-l lege de ceilalți — Gilbert Head, așază-mă pe un pat ; vreau să-ți vorbesc înainte de a murí.

— Nu, cîine nerecunoscător ! Ar trebui mai curînd să te spînzur de creanga unui copac.

— Te rog fierbinte ! Ascultă-mă.

— Nu ! Ai să te duci cu ceilalți.

— Ascultă, ceea ce am să-ți spun este de cea mai mare însemnătate.

Gilbert era gata să i se împotrivească din nou, cînd i se păru că aude din gura lui Taillefer un nume care-i trezi în suflet o întreagă lume de dureroase aduceri aminte.

— Annette ! A rostit numele ei, Annette ! murmură Gilbert, aplecîndu-se îndată asupra rănitului.

— Da, am spus Annette — îngăimă muribundul în șoaptă.

— Ei bine, vorbește ! Spune-mi ce știi despre Annette.

— Nu aici, acolo sus, cînd vom fi singuri...

— Sîntem singuri.

Așa i se părea lui Gilbert, căci Robin și Allan se pregăteau să sape o groapă mai departe de casă ca să îngroape mortul, iar Margaret și Marianne nu-și părăsiseră încă locul unde se refugiaseră.

— Nu, nu sîntem singuri — zise Taillefer, făcînd semn spre călugărul care se ruga lîngă cadavrul banditului.

Apoi rănitul îl apucă de braț pe Gilbert, încercînd să se ridice de jos. Dar bătrînul îl respinse cu putere :

— Nu pune mîna pe mine, nelegiuitule !

Nenorocitul căzu pe spate, iar Gilbert, înduioșat fără să vrea, îl ridică binișor. Amintirea Annettei îi îmblînzea mînia.

— Gilbert — reluă Taillefer, cu o voce din ce în ce mai pierdută — mult rău ți-am făcut, dar am să caut să-l repar.

— Nu-ți cer nimic, ascult numai ce ai să-mi spui.

— Ah, Gilbert, fie-ți milă ! Nu mă lăsa să mor. Mă înăbuș... dă-mi viață pentru o clipă și-ți voi spune totul. Sus ! Sus !

Gilbert tocmai se pregătea să-i cheme pe Robin și pe Allan ca să-l ajute să așeze muribundul în pat, cînd acesta, crezînd că pădurarul vrea să-l părăsească, făcu o nouă sforțare pentru a se ridica în capul oaselor și strigă :

— Nu mă recunoști, Gilbert ?

— Ba da, te recunosc ca un asasin ce ești, un blestemat și-un trădător ! strigă Gilbert, pregătindu-se să treacă pragul ușii.

— Sînt mai rău decît atît, Gilbert ! Sînt Ritson, Roland Ritson, fratele soției tale.

— Ritson ! Ritson ! Sfîntă fecioară, maica lui Dumnezeu ! E cu putință ?

Și Gilbert se lăsă în genunchi lîngă muribundul care se zbătea în chinurile agoniei.

V

După o seară atît de furtunoasă, urmă o noapte liniștită și calmă. Călugărul cel tînăr și Lincoln se întorseseră din pădure, unde îngropaseră cadavrul banditului. Marianne și Margaret auziseră ca prin vis zgomotul luptei : Allan, Robin, Lincoln și cei doi călugări își refăceau puterile într-un somn adînc. Doar Gilbert veghea, fără să dea geană în geană. Aplecat asupra patului în care zăcea Ritson, leșinat, el aștepta cu vădită îngrijorare ca omul în agonie să deschidă ochii. Și se îndoia... se îndoia că acest om cu fața pămîntie și descompusă, cu trăsăturile pecetluite de viciu și îmbătrînite de desfrîu mai mult decît de vîrstă, era veselul și frumosul Ritson de odinioară, fratele preaiubitei sale soții, logodnicul nefericitei Annette. Și, împreunîndu-și mîinile, Gilbert se ruga în șoaptă :

— Ajută-mă, Doamne, să nu moară încă !

Dumnezeu se îndură și cînd răsăritul soarelui pătrunse în odaie, scăldînd în lumină încăperea, Ritson tresări de parcă s-ar fi trezit din somnul morții, suspină adînc, cuprins de remușcări, și, luînd mîna lui Gilbert, i-o duse la buze, șoptindu-i ceva.

— Mai întîi, vorbește — zise Gilbert, care ardea de dorința de a afla amănunte despre moartea surorii sale și despre nașterea lui Robin. De iertat, te iert mai apoi.

— Aș muri mai împăcat.

Ritson se pregătea tocmai să-și înceapă mărturisirile, cînd un zgomot de voci vesele răsună în sala de jos.

— Tată, dormi ? întrebă Robin din capul scării.

— E vremea să plecăm la Nottingham, dacă vrem să ne întoarcem astă-seară — adăugă Allan Clare.

— Dacă nu v-ar fi cu supărare, domnilor — spuse călugărul cel uriaș — aș merge și eu cu dumneavoastră, pentru că mă cheamă o faptă bună la castelul din Nottingham.

— Hai, tată, coboară ca să ne luăm rămas bun.

Gilbert coborî cu părere de rău : îi era teamă ca muribundul să nu moară dintr-o clipă în alta și de aceea făcu în așa fel ca să se întoarcă repede și să nu mai fie tulburat în timpul acestei convorbiri solemne, care, fără îndoială, ar fi putut să dea la iveală destăinuiri însemnate.

Ură drum bun lui Robin, lui Allan și călugărului, pe care Marianne și Margaret urmau să-i conducă o bucată de drum, ca să se destindă cu această plimbare făcută în primele ceasuri ale zilei. Pe Lincoln îl trimise cu o treabă oarecare la Mansfeldwoodhaus. Cît privește pe călugărul Eldred, el profită de ocazie ca să viziteze satul. Toți trebuiau să se întoarcă pînă la căderea nopții.

— Acum sîntem singuri, vorbește, te-ascult — îi spuse Gilbert, așezîndu-se la căpătîiul lui Ritson.

— N-am să-ți povestesc, frate, toate crimele, toate faptele îngrozitoare pe care le-am săvîrșit. Ar fi o poveste prea lungă. Și pe urmă, la ce ar folosi să-ți istorisesc toate astea ? Nu e așa că te interesează numai două lucruri : despre Annette și despre Robin ?

— Da, dar vorbește-mi mai întîi despre Robin — îi ceru Gilbert, de teamă că muribundul n-ar mai fi avut putere să facă toate mărturisirile.

— Îți amintești că am părăsit Mansfeldwoodhaus-ul acum douăzeci și trei de ani ca să intru în serviciu la Philippe Fitzooth, baron de Beasant. Titlul acesta i-a fost acordat stăpînului meu de regele Henric pentru serviciile aduse în timpul războiului cu Franța. Philippe Fitzooth era fiul cel mai mic al bătrînului conte de Huntingdon, care murise cu mult înainte de a mă fi angajat pe mine și care lăsase toată averea și titlul lui Robert Fitzooth, cel mai mare dintre copiii săi. La cîtva timp după această moștenire, Robert își pierdu soția la naștere și de atunci și-a concentrat toată atenția asupra moștenitorului pe care i-l lăsase, un copil firav, bolnăvicios, care trăia doar mulțumită unor îngrijiri necurmate și foarte migăloase. Contele Robert, nemîngîiat de moartea soției și deznădăjduit de viitorul copilului său, se lăsă copleșit de durere și muri, lăsînd fratelui său Philippe grija de a veghea asupra unicului urmaș al familiei sale. De acum înainte, Philippe de Fitzooth, baron de Beasant, avea de îndeplinit o datorie sfîntă. Însă ambiția, setea

de a dobîndi noi titluri de nobleţe şi de a moşteni o avere uriaşă îl făcură să uite îndemnurile fratelui său şi, după cîteva zile de şovăire, hotărî să se descotorosească de copil. Dar îşi dădu repede seama că trebuie să renunţe la acest plan ; tînărul Robert trăia înconjurat de o puzderie de slugi ; valeţii, gărzile, locuitorii comitatului îi erau credincioşi şi ar fi protestat sau, poate, chiar s-ar fi răsculat dacă Philippe Fitzooth ar fi îndrăznit să-l lipsească pe faţă de drepturile sale.

Aşadar, hotărî să mai aştepte, profitînd de sănătatea şubredă a moştenitorului, care, după spusa medicilor, nu putea să reziste multă vreme dacă ar fi prins gust pentru o viaţă desfrînată şi exerciţii violente. În acest scop am fost angajat eu de Philippe Fitzooth. Robert împlinise şaisprezece ani şi, după socotelile ticăloase ale unchiului său, eu trebuia să-l împing spre pieire prin toate mijloacele cu putinţă ; căderi, accidente sau boli. Trebuia să încerc orice ca să-i grăbesc moartea, în afară de un omor. Spre ruşinea mea, dragă Gilbert, am fost un demn şi zelos instrument al baronului de Beasant, care nu putea urmări îndeaproape activitatea mea de corupător şi de ucigaş, deoarece regele Henric îl trimisese în Franţa, să comande un corp de armată. Dumnezeu să mă ierte ! Aş fi putut profita de absenţa baronului ca să zădărnicesc această uneltire mîrşavă, însă eu, dimpotrivă, m-am silit să cîştig răsplata care mi se făgăduise pentru ziua cînd i-aş fi vestit moartea lui Robert.

Dar Robert, pe măsură ce creştea, se făcea tot mai voinic. Oboseala nu-l mai punea jos. Puteam străbate împreună, ziua şi noaptea, pe orice fel de vreme, cîmpiile şi pădurile, puteam vizita cîrciumile sau locurile rău famate, el nu dădea semne de oboseală şi adesea eu trebuia să cer îndurare ! Din cauza asta, mîndria mea suferea şi dacă, în acele clipe, baronul mi-ar fi scris un singur cuvînt, unul singur cu două înţelesuri, în legătură cu această sănătate înfloritoare şi de nebiruit, n-aş fi stat pe gînduri să mă folosesc de vreo otravă lentă ca să-mi duc opera la bun sfîrşit.

Aşa se face că misiunea mea devenea din zi în zi tot mai grea, căci îmi secătuise toată vlaga minţii fără să găsesc un mijloc firesc de a zdruncina neobişnuita vi-

goare a elevului meu. Mă istovisem și eram gata-gata să stric tîrgul pe care-l încheiasem cu baronul de Beasant, cînd mi s-a părut că s-a produs o schimbare în înfățișarea și în purtările tînărului conte. Această schimbare, la început foarte stearsă, deveni din ce în ce mai vădită, mai reală și mai importantă. El își pierduse vioiciunea și veselia și sta ceasuri întregi trist și gînditor. Se oprea deodată la începutul vreunei hăituieli sau se plimba singuratic cînd cîinii încolțeau vînatul. Nu mai mînca, nu mai bea, nu mai dormea, fugea de femei și abia dacă-mi vorbea o dată sau de două ori pe zi. Cum nu m-așteptam să-mi facă vreo destăinuire, am vrut să-l pîndesc ca să aflu pricina acestei schimbări atît de neobișnuite ; dar treaba mergea greu fiindcă mereu găsea motive ca să mă îndepărteze de el.

Într-o zi pe cînd eram împreună la vînătoare gonind un cerb, am ajuns la marginea pădurii de la Huntingdon. Acolo contele se opri și, după ce se odihni puțin, îmi spuse scurt :

— „Roland, așteaptă-mă lîngă stejarul acesta. Am să mă-ntorc după cîteva ceasuri."

— „Bine, stăpîne" — i-am răspuns.

Și contele se înfundă în desiș. Am legat de îndată cîinii de un copac și m-am luat după el, urmînd prin mărăciniș drumul străbătut de el. Dar, cu toată grija mea, n-am putut să-i dau de urmă și, tot umblînd așa de colo-colo, m-am rătăcit. Foarte supărat că pierdusem prilejul de a afla taina contelui, căutam să găsesc copacul lîngă care îmi poruncise să-l aștept, cînd, la cîțiva pași alături de mine, într-un tufiș, am auzit o voce dulce, o voce de copilă... M-am oprit și, fără zgomot, am înlăturat cîteva ramuri. Atunci l-am văzut pe stăpînul meu și o frumoasă copilă de vreo șaisprezece-șaptesprezece ani stînd de vorbă alături unul de altul, zîmbitori și ținîndu-se de mînă.

„Ah ! Ah ! mi-am zis în gînd. Iată o noutate la care nu se așteaptă stăpînul meu baronul de Beasant. Robert e îndrăgostit. Asta lămurește și nesomnul, și tristețea, și lipsa de poftă de mîncare, dar mai cu seamă plimbările de unul singur."

Am ciulit urechea la cuvintele celor doi îndrăgostiți, doar-doar voi prinde vreun secret, dar n-am auzit decît cuvinte folosite de obicei în asemenea împrejurări. Ziua era pe sfîrșite. Robert se ridică și, oferind brațul tinerei fete, o conduse la marginea pădurii, unde o aștepta un slujitor cu doi cai. I-am urmărit din depărtare cum se despart. Apoi stăpînul meu s-a întors în grabă la locul unde mă lăsase. Abia am avut timp s-ajung înaintea lui. Cînd el sosi, ciinii erau liberi, iar eu sunam din corn cu toată puterea.

— „Ce rost are să trîmbițezi așa ?“ mă întrebă el.

— „Soarele a apus, domnule conte — am răspuns eu — și mă temeam să nu vă rătăciți prin pădure.“

— „Nu m-am rătăcit — a zis el, cu răceală. Să ne întoarcem la castel.“

Întîlnirile lui Robert cu iubita lui au continuat multă vreme. Pentru a le înlesni, Robert mi-a încredințat și mie această taină, dar eu nu i-am scris nimic baronului de Beasant, pînă nu m-am informat în amănunțime despre situația tinerei fete. Miss Laure aparținea unei familii aflată mai jos în ierarhia nobilimii decît familia lui Robert, totuși alianța aceasta era onorabilă. Baronul îmi ceru să împiedic cu orice preț căsătoria lui Robert cu miss Laure și merse pînă acolo încît îmi porunci s-o sacrific pe tînăra copilă. Ordinul mi se păru nespus de crud și de primejdios, dar, mai ales, foarte greu de înfăptuit ; aș fi vrut să mă împotrivesc, să nu mă supun, însă cum aș fi putut s-o fac cînd eram vîndut trup și suflet baronului de Beasant ?

Nu știam ce să fac, nici cărui diavol să-i cer povață, cînd, încrezător și sincer ca orice om fericit, Robert îmi destăinui că, vrînd să fie iubit pentru el însuși, îi ascunsese frumoasei miss Laure rangul său. Miss Laure îl credea fiu de pădurar și, cu toată această modestă origină, primise să-i fie soață. Robert închiriase o căsuță în orășelul Loockeys, din Nottinghamshire ; acolo trebuia să se ascundă cu tînăra-i soție și, pentru ca absența lui să nu dea nimic de bănuit, avea să anunțe, părăsind castelul din Huntingdon, că urma să petreacă vreo cîteva luni în Normandia, la unchiul său baronul de Beasant.

Planul reuși de minune. Un preot uni într-ascuns pe cei doi îndrăgostiți ; eu am fost singurul martor la această căsătorie. Apoi ne-am retras în căsuța din Loockeys. Acolo s-au scurs multe zile de fericire, în ciuda poruncilor amenințătoare trimise mie de baron, pe care-l țineam la curent cu tot ce se petrecea și care mă amenința cu mînia lui pentru că nu împiedicasem această căsătorie... Domnul fie acum binecuvîntat ! N-am avut tăria s-o fac. După un an de fericire, pe care nici un nor măcar n-a umbrit-o, Laure aduse pe lume un copil, dar nașterea a costat-o viața.

— Și ? întrebă îngrijorat Gilbert. Copilul ăsta ar fi ?...

— Da, e copilul pe care ți l-am încredințat acum cincisprezece ani.

— Atunci, Robin trebuie să poarte titlul de conte de Huntingdon ?

— Da, Robin este conte, Robin...

Și Ritson, pe care chinurile remușcării îl ajutaseră să poată vorbi atît de mult, părea gata să-și dea sfîrșitul, dar Gilbert îi curmă povestirea :

— Ah, băiatul meu adoptiv e conte ! repeta cu mîndrie bătrînul Gilbert Head. Conte de Huntingdon ! Hai, frate, grăbește-te să sfîrșești povestea lui Robin al meu.

Ritson își adună ultimele puteri și, cu mare strădanie, continuă :

— Înnebunit de durere, Robert refuză orice mîngîiere, își pierdu curajul și se îmbolnăvi grav. Baronul de Beasant, nemulțumit de supravegherea mea, mă vesti că avea să se întoarcă în curînd. Crezînd că acționez după dorințele lui, am îngropat-o pe contesa Laure într-o mînăstire din apropiere, fără să dezvălui că era soția contelui Robert, iar pe copil l-am dat unei țărance pe care o cunoșteam mai de mult. Între timp, baronul de Beasant se înapoie în Anglia și, socotind că-i spre folosul lui să nu dezvăluie adevărul în legătură cu pretinsa călătorie a lui Robert în Franța, îl duse pe tînăr la castel, spunînd la lume că se îmbolnăvise în timpul călătoriei. Soarta îl ajută pe baronul de Beasant să-și realizeze dorința, așa încît el se și vedea moștenitorul titlului și averii contelui de Huntingdon, căci Robert trăgea să moară... Cu foarte puțin timp înainte de a-și da sufletul,

nefericitul tînăr îl chemă la patul său pe baron, îi vorbi despre căsătoria sa cu Laure și-l puse să jure pe evanghelie că se va îngriji de creșterea orfanului. Unchiul jură... dar încă nu se răcise corpul neînsuflețit al sărmanului Robert, că baronul mă și chemă în încăperea unde zăcea mortul și, la rîndul său, mă puse să jur pe evanghelie că nu voi dezvălui nimic, în tot timpul vieții sale, nici despre căsătoria lui Robert, nici despre nașterea copilului, nici despre condițiile în care a murit. Sufletul mi-era zdrobit; plîngeam cînd îmi aminteam de stăpînul sau, mai degrabă, de elevul meu, de tovarășul meu, atît de bun și de blînd, atît de generos cu mine și cu toți; dar trebuia să ascult de poruncile baronului de Beasant. Am jurat deci și ți-am adus copilul dezmoștenit.

— Și baronul de Beasant, ajuns prin uzurpare conte de Huntingdon, unde este? întrebă Gilbert.

— A murit într-un naufragiu pe coasta Franței; îl însoțeam atunci, așa cum l-am însoțit cînd am venit aici; eu am adus în Anglia vestea că a murit.

— Și pe el cine l-a moștenit?

— Bogatul abate din Ramsay, William Fitzooth.

— Cum adică? Un abate l-a prădat pe fiul meu Robin?

— Da, abatele ăsta m-a luat în serviciul lui și acum cîteva zile m-a gonit pe nedrept, după ce mă certasem cu una din slugile lui. Am plecat de la el, cu inima clocotind de mînie, și am jurat să mă răzbun... Și, cu toate că moartea mă face neputincios, eu tot mă răzbun, căci ar însemna să nu-l cunosc cîtuși de puțin pe Gilbert Head dacă ar îngădui ca Robin să fie lipsit încă multă vreme de moștenirea ce i se cuvine.

— Nu. Mult timp nu va mai fi lipsit — îi răspunse Gilbert — sau voi muri. Cine sînt părinții lui dinspre mamă? E în interesul lor ca Robin să fie recunoscut conte al Angliei.

— Sir Guy de Gamwell-Hall este tatăl contesei Laure.

— Cum? Bătrînul Sir Guy de Gamwell-Hall, acela care locuiește dincolo de pădure, cu cei șase fii voinici, un fel de herculi vînători din Sherwood?

— Da, frate.

— Ei bine, cu ajutorul lui, am să mă fac luntre și punte ca să-l gonesc din castelul din Huntingdon pe domnul abate, deși i se spune bogatul, puternicul abate de Ramsay, baron de Broughton.

— Frate, am să mor răzbunat ? întrebă Ritson, abia mișcîndu-și buzele.

— Jur pe cuvîntul și pe brațul meu, că dacă Dumnezeu îmi dă zile, Robin va fi conte de Huntingdon chiar de s-ar împotrivi toți abații din Anglia !... Și sînt, slavă Domnului, o grămadă !

— Îți mulțumesc ! În felul ăsta mi-am răscumpărat măcar o parte din greșeli.

Agonia lui Ritson se prelungea și cînd omul căpăta un dram de putere, făcea noi mărturisiri. Încă nu spusese totul ; nu cumva rușinea sau apropierea morții îi întunecau mintea ?

— Ah ! reîncepu el, după un horcăit îndelungat. Uitam un lucru de mare însemnătate... de foarte mare însemnătate...

— Vorbește — îl îndemnă Gilbert, sprijinindu-i capul — hai, vorbește !

— Cavalerul acela și tînăra cărora le-ai dat ospitalitate...

— Ei ?

— Am vrut să-i omor... ieri... baronul Fitz Alwine m-a plătit pentru asta și, de teamă că n-am să-i întîlnesc, a trimis după ei oamenii aceia, complicii mei, pe care i-ați biruit azi-noapte. Nu știu de ce baronul are necaz pe viața acestor două ființe... însă spune-le din partea mea să se ferească și să nu se apropie de castelul din Nottingham.

Gilbert se înfioră amintindu-și că Allan și Robin plecaseră la Nottingham, dar acum era prea tîrziu ca să-i mai poată preveni de primejdie.

— Ritson — spuse el — cunosc un călugăr benedictin care nu stă departe de aici. Te poate ajuta să te împaci cu Dumnezeu. Vrei să-l chem ?

— Nu, sînt blestemat, blestemat, și-apoi nici n-ar mai ajunge la vreme... mor.

— Curaj, frate !

— Mor, și dacă mă ierți, făgăduiește-mi, Gilbert, că ai să mă îngropi între stejarul și fagul de la răscrucea drumului spre Mansfeldwoodhaus. Făgăduiește-mi că ai să-mi sapi groapa acolo ?

— Îți făgăduiesc.

— Mulțumesc, bunul meu Gilbert.

Apoi Ritson adăugă, frîngîndu-și mîinile cu deznădejde :

— Ah ! Și încă nu cunoști toate crimele pe care le-am săvîrșit. Trebuie să mărturisesc totul... Dar dacă spun tot, îmi mai făgăduiești o dată că ai să mă-ngropi acolo unde te-am rugat ?

— Îți mai făgăduiesc.

— Gilbert Head, aveai o soră ! Îți amintești ?

— Ah ! exclamă Gilbert, îngălbenindu-se în timp ce mîinile i se încleștară într-o mișcare convulsivă. Îmi amintesc. Ce-ai să-mi spui despre sărmana mea soră, rătăcită în pădure, răpită de un nelegiuit sau sfîșiată de lupi ? Annette, buna și frumoasa mea Annette !

Ritson se cutremură de fiorul morții și zise cu o voce abia șoptită :

— Tu, Gilbert, o iubeai pe sora mea Margaret, eu o iubeam pe sora ta. O iubeam la nebunie, o iubeam ca un nebun, și nimeni dintre voi nu știa că o iubeam astfel. Într-o zi am întîlnit-o în pădure și am uitat că un om de omenie trebuie să respecte fata pe care vrea să o ia de nevastă. Annette m-a alungat, oțărîtă, și a jurat că nu-mi va ierta niciodată această greșeală. I-am cerut iertare, i-am căzut în genunchi, i-am spus că aș vrea să mor... Ea s-a înduioșat și-atunci, acolo, sub copacii unde vreau să mă-ngropi, am schimbat între noi jurăminte de dragoste... Cîteva zile mai tîrziu, am înșelat-o ca un netrebnic, îngrozitor... un prieten de-al meu îmbrăcat în veșminte de preot ne-a cununat în taină.

— Oh, iad ! Oh, moarte ! răcni Gilbert, cuprins de furie, prinzîndu-se cu mîinile de tăblia patului ca să se împotrivească ispitei de a-l gîtui pe ticălos.

— Da, merit moartea și o să vie... Gilbert, nu mă ucide, nu ți-am spus încă tot... Annette se credea soția mea, era prea cinstită, prea nevinovată ca să poată bănui mîrșăvia mea și credea în motivele născocite de mine ca să

tot amîn și să nu dezvălui familiei faptul că ne-am căsătorit. Am amînat mereu, pînă cînd a devenit mamă. De atunci i-a fost cu neputință să mai locuiască în casa tatălui ei. Tot atunci tu te-ai căsătorit cu sora mea ; venise clipa să mărturisesc totul și ea mă ruga s-o fac, dar eu n-o mai iubeam și urzeam planul să plec din țară fără a-i spune nimic. Într-o seară, Annette mă aștepta sub stejarul sub care jurasem cîndva că am s-o iubesc veșnic : mă duceam la această întîlnire, cu mintea bîntuită de gînduri negre. I-am ascultat cu nepăsare dojenile amestecate cu lacrimi și suspine. Ah, de ce n-am rămas surd și nepăsător atunci cînd, înnebunită, a căzut la picioarele mele, mi-a îmbrățișat genunchii strîngîndu-i la piept și m-a rugat ca mai degrabă s-o străpung cu pumnalul decît s-o părăsesc ! Buzele ei abia rostiră cuvintele „Ucide-mă !“, cînd diavolul, da, diavolul, m-a îndemnat să scot pumnalul și... să lovesc, o dată, de două ori, de trei ori... Eram singuri, noaptea era întunecoasă. Am rămas în picioare, nemișcat, fără să-mi fi dat seama de crima pe care o făptuisem, fără să-mi amintesc că am lovit-o și cred că nu mă gîndeam la nimic... cînd, deodată, am simțit ceva cald pe picioare : era sîngele Annettei, care curgea șuvoi... Trezit din amorțeală și dîndu-mi seama de crima pe care o săvîrșisem, am vrut să fug ; dar mîinile ei îmi înlănțuiau picioarele și, cînd m-am aplecat să mă desprind, am auzit glasul ei blînd spunîndu-mi : „Îți mulțumesc, dragul meu Roland !“ Ah, în clipa aceea Dumnezeu a vrut să mă pedepsească pentru tot restul vieții, căci nu mi-a dat puterea să mă înjunghii și eu peste trupul neînsuflețit al sărmanei Annette.

— Ticălosule ! Ticălosule care mi-ai ucis sora !... repeta Gilbert de cîte ori Ritson se întrerupea ca să-și recapete răsuflarea. Ce-ai făcut cu trupul ei, ucigașule, ucigaș nemernic !

— Pe cînd îmi mulțumea, razele lunii strecurîndu-se printre frunze îi luminară chipul palid, iar eu am citit în ochii ei că mă iertase... Apoi mi-a întins mîna și și-a dat sufletul, după ce a murmurat aceste cuvinte : „Mulțumesc, Roland, mulțumesc ! Căci mai bine moartea decît viața fără dragostea ta ! Vreau să nu se știe niciodată ce am ajuns... îngroapă-mă la rădăcina acestui copac“.

Nu-mi dau seama cît timp am rămas fulgerat, prăbuşit în nesimţire lîngă cadavrul nefericitei Annette. Nu mi-am venit în fire decît în clipa cînd am simţit o aprigă durere : mi se părea că braţul îmi este sfîşiat de nişte colţi ascuţiţi. Nu mă înşelasem : era un lup care, atras de mirosul sîngelui... sosise în goană... Lupta cu fiara mi-a redat tot sîngele rece. Am înţeles că, dacă nu îngrop cît mai repede trupul victimei mele, crima pe care am făptuit-o avea să fie descoperită. Am săpat deci o groapă între stejarul şi fagul de care ţi-am vorbit şi, după ce am coborît-o acolo pe sărmana Annette, am fugit ; chinuit de remuşcări, am rătăcit apoi prin pădure pînă la ivirea zorilor... Atunci m-aţi întîlnit voi, zăcînd pe pămînt, plin de muşcături şi scăldat în propriul meu sînge... lupii mă urmăreau şi m-ar fi sfîşiat, aşa că, dacă voi n-aţi fi venit, mi-aş fi primit încă de-atunci pedeapsa pentru nelegiuirea mea... A doua zi cînd toţi s-au arătat îngrijoraţi de dispariţia Annettei, eu m-am ferit să-mi mărturisesc crima, ba chiar v-am ajutat în cercetările voastre ca s-o găsiţi şi am lăsat să se creadă că fusese răpită de vreun tîlhar sau că, cine ştie, căzuse pradă fiarelor sălbatice...

Gilbert nu-l mai asculta... plîngea cu capul sprijinit de marginea ferestrei. În zadar nemernicul striga : „Mor ! Mor ! Nu uita stejarul !“, pădurarul rămase multă vreme acolo, nemişcat, prăbuşit sub povara durerii, iar cînd, în cele din urmă, se apropie de pat, Ritson îşi dăduse de mult obştescul sfîrşit.

În timpul lungii agonii a lui Roland Ritson, cei trei călători care mergeau spre Nottingham, străbătînd în grabă pădurea Sherwood, erau, cum ştim, Allan, Robin şi călugărul, călugărul cu o grozavă poftă de mîncare, cu inima vitează şi cu braţ puternic. Vorbeau, cîntau şi rîdeau ; călugărul cel voinic povestea cîte o întîmplare mai hazlie, Robin cu vocea-i cristalină zicea o baladă, Allan reţinea atenţia tovarăşilor săi de drum cu vreo observaţie plină de spirit.

— Domnule Allan — zise deodată Robin — soarele arată amiaza şi stomacul meu nu-şi mai aminteşte de gustarea de dimineaţă. Dacă mă credeţi, sîntem aproape de malul unui rîu care curge prin apropiere. Am merînde într-o traistă. Cît timp mîncăm, o să ne şi odihnim.

— Vorba ta, fiule, e plină de înțelepciune — rosti călugărul. Mă învoiesc din toată inima... ce zic eu?... cu toate măselele.

— Nu mă împotrivesc, dragă Robin — spuse Allan — dar îngăduie-mi să-ți atrag atenția că vreau s-ajung neapărat la castelul din Nottingham înainte de apusul soarelui, și dacă ceea ce propui ne împiedică, aș prefera să-mi continui drumul fără să mă opresc.

— Facă-se voia dumneavoastră, messire — răspunse Robin — unde mergeți dumneavoastră, mergem și noi.

— La rîu, la rîu! strigă călugărul. Nu mai sînt decît trei mile pînă la Nottingham și avem timp s-ajungem de zece ori pînă la căderea nopții. N-o să ne împiedice un ceas de odihnă și o masă bună.

Liniștit de cuvintele călugărului, Allan primi să se oprească. Apoi se așezară cu toții la umbra unui stejar bătrîn, în fermecătoarea vale a unui rîușor cu apă limpede, cristalină, prin care se vedea pietrișul alb și trandafiriu, cu malurile acoperite de iarbă și flori.

— Ce loc încîntător! spuse Allan, privind cu luare-aminte la frumusețile acelui colț de lume. Dar, pare-mi-se, dragă Robin, că nu poți să vii aici prea des să te odihnești, acest paradis pămîntesc fiind prea departe de casă. Nu-i așa?

— Așa este, messire, venim destul de rar, o dată pe an, și nu cînd natura se trezește la viață, cînd totul este înflorit și frumos ca acum. Venim cînd iarna a pustiit totul, cînd vîntul zbuciumă crengile desfrunzite și acoperite de chiciură. Atunci inima noastră e plină de tristețe, asemenea cerului încărcat de nori, și zăbranicul naturii se înfrățește cu zăbranicul ce ne cernește sufletul.

— Ce zăbranic, Robin?

— Vedeți fagul acela din mijlocul tufișului de măceș? Sub acel fag este un mormînt, mormîntul fratelui tatălui meu, Robin Hood, al cărui nume îl port eu. S-a întîmplat cu puțin înainte de a mă naște: doi pădurari se întorceau de la vînătoare cînd au fost atacați de o bandă de tîlhari. Cu toate că s-au apărat vitejește, din nefericire, unchiul meu Robin a fost lovit în inimă de o săgeată și a căzut fără să se mai scoale. Gilbert a răzbunat această

moarte și mai tîrziu a ridicat acest monument modest, în fața căruia venim să ne rugăm și să plîngem în fiece an în ziua cînd s-a întîmplat nenorocirea.

— Nu există loc pe pămînt, oricît de frumos ar fi, care să nu fi fost profanat de om — spuse sentențios călugărul. Apoi, schimbînd tonul, adăugă cu o veselă nerăbdare: Hai, Robin, lasă mortul să se odihnească și gîndește-te la cei vii care te-nsoțesc; unui mort nu-i mai e foame, dar pe noi foamea ne sîcîie. Ia să vedem! Hai, deschide traista, mi-ai spus că-i plină cu merinde.

Așezați pe iarbă, la malul rîului, cei trei călători mîncară pe săturate, mulțumită prevederii bunei Margaret. Apoi o ploscă pîntecoasă, plină cu vin vechi franțuzesc, fu purtată și răspurtată de nenumărate ori din mînă la gură și de la gură în mînă, încît veselia se înteți nevoie mare, iar răgazul hărăzit popasului se prelungi nespus de mult, fără ca cineva să-și fi dat seama. Robin cînta, cînta fără întrerupere. Allan, în al șaptelea cer, zugrăvea cu de-amănuntul farmecele și calitățile lady-ei Christabel. Călugărul sporovăia verzi și uscate și striga în gura mare că se numește Gilles Sherbowne, că se trage dintr-o familie înstărită de țărani, că preferă vieții din mînăstire, viața activă și liberă de pădurar și că a obținut de la superiorul ordinului său, în schimbul unei sume rotunjoare, îngăduința de a mînui ciomagul și de a-l purta după cum îi era pofta.

— M-au poreclit *fratele Tuck*[1] — adăugă el — pentru iscusința mea în mînuirea ciomagului și pentru obiceiul de a-mi sălta sutana pînă la genunchi. Sînt bun cu cei buni și rău cu cei răi, prietenilor le dau o mînă de ajutor, iar dușmanilor o lovitură de ciomag; cînt balade ca să rîd și cîntece de pahar cui îi place să rîdă și să bea; mă rog laolaltă cu credincioșii, cînt *Oremus*, cu habotnicii și povestesc istorioare vesele celor care fug de predici. Uite, ăsta-i fratele Tuck! Dar dumneata, messir Allan, ne spui și nouă cine ești?

— Cum să nu, dar numai dacă mă lăsați să vorbesc — răspunse Allan.

[1] În limba engleză, *tuck* înseamnă a sălta, a sufleca. (n.t.)

În timpul acesta, Robin ținea în mînă plosca, încă plină, fratele Tuck se întinse ca s-o apuce.

— Stai ! O clipă ! strigă tînărul. Îți dau plosca dacă nu-l întrerupi pe messire Allan Clare.

— Dă-mi-o că nu-l întrerup.

— O să vedem după ce o isprăvi cavalerul.

— Ce rău ești, Robin ! Mor de sete !

— N-ai decît ! Arunc-o în apă !

Călugărul se strîmbă de ciudă și, în loc să asculte povestirea lui Allan Clare, se întinse pe iarbă ca pentru a dormi.

— Sînt saxon — începu acesta din urmă. Tatăl meu era bun prieten cu Thomas Becket, primul ministru al lui Henric al II-lea, și din această prietenie i s-au tras toate nenorocirile, căci a fost exilat la moartea ministrului.

Robin era gata să urmeze pilda călugărului, căci nu-l interesau elogiile pompoase pe care cavalerul le aducea strămoșilor și familiei sale. Dar nepăsarea îi pieri cînd fu rostit numele Mariannei. Și ascultă cu sufletul la gură... ascultă cu atîta atenție, că nici nu băgă de seamă cum Tuck se ridică în capul oaselor și-i luă binișor plosca din mînă. De fiece dată cînd Allan înceta să vorbească de frumoasa Marianne, Robin făcea ce făcea ca să aducă din nou vorba despre fată. A trebuit totuși să-l lase pe cavaler să vorbească despre dragostele lui și să se arate cuprins de admirație pentru frumusețea nobilei Christabel, fiica baronului din Nottingham. Foarte limbut din cauza vinului franțuzesc, cavalerul vorbi apoi despre ura baronului față de el.

— Cînd favorurile curții curgeau gîrlă asupra familiei mele — spuse el — baronul de Nottingham zîmbea dragostei noastre și mă numea copilul lui ; însă de îndată ce soarta ne-a fost potrivnică, mi-a închis ușa casei și a jurat că niciodată Christabel nu-mi va fi soție. Am jurat și eu, la rîndu-mi, că-i voi frînge voința și că voi fi soțul fiicei lui. Și de-atunci am luptat neîncetat să-mi ating țelul și cred că am izbutit... Astă-seară, da, chiar astă-seară, ori îmi va acorda mîna Christabelei, ori va fi pedepsit pentru lăudăroșenia lui. Soarta m-a ajutat să descopăr o taină pe care dacă o dau în vileag, ruina și

moartea s-ar abate asupra lui. Îi voi spune deschis : „Baron de Nottingham, îți propun un schimb : tăcerea mea pentru fiica dumitale".

Allan ar fi ținut-o așa încă multă vreme, căci Robin, comparînd-o în gînd pe Marianne cu Christabel, nu se gîndea să-l întrerupă, dar, dîndu-și seama că soarele cobora la orizont, se opri brusc.

— La drum ! spuse Allan.

— La drum, frate Tuck ! adăugă Robin.

Dar fratele Tuck dormea dus, culcat pe o rînă, cu plosca goală strînsă la piept. Robin lăsă cavalerului grija să-l trezească pe călugăr, iar el se grăbi să îngenuncheze la mormîntul fratelui lui Gilbert ; ar fi socotit un sacrilegiu să plece de acolo fără să îndeplinească această pioasă îndatorire. Tocmai își făcea cruce, cînd auzi deodată în spatele lui un adevărat tărăboi în care se amestecau nedesluşit strigăte, rîsete și ocări. Cavalerul și călugărul se băteau sau, mai bine zis, călugărul rotea năprasnicul său ciomag deasupra capului lui Allan, care căuta să pareze loviturile cu lancea, rîzînd în hohote, în timp ce benedictinul blestema de mama focului.

— Hei, domnilor, ce v-a apucat ? strigă Robin.

— Dacă lancea ta înțeapă tare, frumosule cavaler, apăi ciomagul meu atinge vîrtos — spunea călugărul, clocotind de furie.

Allan rîdea și se ferea de loviturile călugărului, însă cînd văzu că de sub sutana fratelui picură stropi de sînge care înroșesc iarba, înțelese mînia adversarului și-i ceru pe dată iertare. Călugărul încetă să-și mai rotească ciomagul, bombănind înfundat și dovedind, după toate cele, o durere vie ; și, ducîndu-și mîna la spate, aproape de poalele sutanei, răspunse tînărului arcaș, care-l întreba de pricina tărăboiului :

— Pricina ? Asta-i pricina ! E o rușine, o adevărată crimă să tulburi rugăciunea unui om sfînt ca mine, înfigîndu-i un vîrf de lance acolo unde vîrful nu întîlnește nici un os.

Allan se gîndise să-l trezească pe călugăr, împungîndu-l în spate cu vîrful lăncii. Fără îndoială, voise să facă haz, nu să-l rănească pe sărmanul Tuck, de aceea se rugă cu ardoare de iertăciune. Pacea se încheie, iar convoiul se

așternu de îndată la drum spre Nottingham ; în mai puțin de o oră ajunse la zidul cetății și urcă dealul în vîrful căruia se înălța castelul feudal.

— Mie o să mi se deschidă poarta castelului cînd voi cere să vorbesc baronului — spuse Allan — dar voi, prieteni, ce șiretlic veți folosi ca să mă-nsoțiți ?

— Nu vă faceți griji, messire — spuse călugărul. În castel se află o fată al cărei confesor sînt eu, tatăl ei spiritual. Această fată poruncește după bunul său plac să se lase sau să se ridice podul mobil, și uite așa, datorită autorității ei, pot să intru în castel la orice oră din zi și din noapte. Dumneata fii cu băgare de seamă, frumosule cavaler, pentru că, dacă ai să te porți cu baronul tot așa de năprasnic cum te-ai purtat cu mine, n-o să-ți meargă ; baronul e un adevărat leu, pe care-l vei stîrni chiar în bîrlogul lui ; ia-l cu duhul blîndeții, căci altfel e vai de tine, fiul meu !

— Am să fiu blînd și dîrz în același timp.

— Domnul să te călăuzească ! Dar iată că am sosit, ia seama ! și, cu o voce de stentor, călugărul strigă : Binecuvîntarea slăvitului meu stăpîn, preasfîntul Benedict, să-și împrăștie binefacerile asupra ta și alor tăi, jupîne Hubert Lindsay, păzitor al porților castelului din Nottingham ! Lasă-ne să intrăm ; însoțesc doi prieteni : unul vrea să vestească stăpînului tău lucruri de mare însemnătate, celălalt are nevoie să se răcorească și să se odihnească, iar eu dacă-mi îngădui, i-aș mai da fiicei tale sfaturile de care are nevoie sufletul ei.

— Cum, dumneata ești, vesele și cinstite Tuck, mărgăritar printre călugării abației din Linton ? i se răspunse cu prietenie dinlăuntrul cetății. Fiți bineveniți și dumneata, și prietenii dumitale, dragul meu gentleman.

Și numaidecît podul mobil fu coborît, iar călătorii pătrunseră în castel.

— Baronul s-a retras în camera lui — îi spuse comandantul gărzii, Hubert Lindsay, lui Allan, care cerea să fie condus fără întîrziere la baron — dar dacă ceea ce aveți de spus nu sînt cuvinte de pace, vă sfătuiesc să aminați pe mîine această întîlnire, căci astă seară baronul este nespus de mînios.

— Nu cumva e bolnav ? întrebă călugărul.

— Îl necăjește guta și suferă cumplit din pricina ei. Dacă-l lași singur, scrîșnește din dinți și strigă după ajutor; dacă stai lîngă el, fierbe de mînie și amenință pe cel ce îndrăznește să-i spună vreun cuvînt de alinare. Ah, prietene — adăugă, întristat, messire Hubert — de cînd stăpînul a fost lovit în cap cu iataganul în țara Ierusalimului, și-a pierdut și răbdarea, și măsura.

— Nu mă înspăimîntă mînia lui — zise Allan — vreau să-i vorbesc chiar acum.

— După cum vă este voia, domnule! Hei, Tristan! strigă paznicul castelului către un servitor care străbătea curtea. Spune-mi în ce ape se mai scaldă înălțimea sa?

— Tot în alea; tună și fulgeră, și răcnește ca un tigru pentru că doctorul i-a făcut o cută greșită la bandaj. Închipuiți-vă, domnule, că baronul l-a gonit pe doctor, lovindu-l cu piciorul, apoi a luat un pumnal și m-a silit pe mine să-l înlocuiesc pe doctor, amenințîndu-mă cu glas cumplit că, la cea mai mică stîngăcie, îmi taie nasul.

— Vă rog, domnule cavaler — zise Hubert — nu vă înfățișați astă-seară dinaintea stăpînului, mai așteptați.

— N-am s-aștept nici un minut, nici măcar o secundă, condu-mă la camera lui.

— E o poruncă?

— Da, o poruncă.

— Atunci, Domnul să vă aibă în paza lui! spuse bătrînul Lindsay, făcîndu-și cruce. Tristan, condu-l pe domnul.

Tristan se îngălbeni de spaimă, iar picioarele și mîinile începură să-i tremure. Se felicitase în sinea lui că scăpase teafăr din ghearele acestei fiare sălbatice și nu dorea de fel să se expună din nou, pentru că își dădea seama, și pe bună dreptate, că mînia baronului s-ar fi abătut atît asupra vizitatorului cît și asupra celui care l-ar fi adus. Întrebă deci stingherit:

— Stăpînul așteaptă vizita acestui gentilom?

— Nu, prietene.

— Atunci îmi dați voie să-l vestesc pe stăpîn?

— Nu, te urmez; du-mă la el.

— Ah! strigă îndurerat nenorocitul. Sînt pierdut!

Și plecă, urmat de Allan, în timp ce comandantul gărzii spuse rîzînd:

— Bietul Tristan, urcă treptele spre camera baronului de parcă ar urca treptele eşafodului. Pe sfînta liturghie! Nu încape îndoială că-i bate inima să-i spargă pieptul. Dar uite că-mi pierd timpul aici, dragii mei, în loc să inspectez santinelele postate pe ziduri. Frate Tuck, o găseşti pe fată în casă, du-te, şi dacă o vrea Dumnezeu, am să vin şi eu în mai puţin de un ceas.

— Mulţumesc din inimă — spuse călugărul.

Şi, urmat de Robin, pătrunse într-un labirint de coridoare, de galerii şi scări, în care Robin s-ar fi rătăcit de o mie de ori. În schimb, fratele Tuck cunoştea prea bine locurile acestea: abaţia din Linton nu-i era mai familiară decît castelul din Nottingham. De aceea, cu uşurinţa şi cu siguranţa omului mulţumit de sine şi mîndru de nişte drepturi dobîndite de multă vreme, ciocăni la uşa camerei.

— Intră! se auzi o voce tînără şi proaspătă.

Intrară şi, la vederea uriaşului călugăr, o fată frumoasă de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, în loc să se sperie, veni cu vioiciune spre ei şi-i primi cu un zîmbet cochet şi binevoitor.

„Oho, oho! se gîndi Robin. Iat-o pe naiva pocăită a sfîntului călugăr! Pe legea mea, această frumoasă fată cu ochi strălucitori de veselie, cu buze roşii şi surizătoare este cea mai încîntătoare creştină pe care am văzut-o vreodată."

Robin nu putea să-şi ascundă impresia pe care i-o produsese chipul frumos şi binevoitor al fetei. Cînd frumoasa Maud întinse spre el mîinile mici ca să-i ureze bun venit, Tuck, ca un bun frate ce era, îi spuse:

— Nu te mulţumi, băiete, numai cu mîinile, ochieşte buzele, buzele de culoarea căpşunii, şi sărută-le; alungă-ţi sfiiciunea!

— Vai, tăceţi! replică fata, scuturîndu-şi capul cu un aer ironic. Tăceţi, vă rog! Cum îndrăzniţi, părinte, să rostiţi asemenea lucruri?!

— Părinte, părinte! repeta călugărul, cu îngîmfare.

Robin urmă sfatul călugărului, cu toată împotrivirea slabă a fetei. Apoi Tuck îi dădu sărutul de iertare, apoi sărutul de pace... în sfîrşit, să fim sinceri şi să recunoaştem că Maud îl trata pe fratele Tuck mai mult ca pe un îndră-

gostit decît ca pe un sfătuitor spiritual. Dar trebuie să mărturisim că și purtarea călugărului respecta prea puțin canoanele bisericești.

Robin bagă de seamă aceasta ; în timp ce cinstea băuturile răcoritoare și gustările cu care Maud încărcase masa, spuse, cu un aer nevinovat, că fratele călugăr nu seamănă de loc cu un duhovnic de temut și respectat.

— Un pic de afecțiune și de apropiere între rude nu trebuie osîndit — spuse călugărul.

— Ah ! Sînteți rude ? N-am știut.

— Într-un grad foarte apropiat, foarte apropiat, și foarte puțin interzis, adică : bunicul meu era fiul unuia din nepoții vărului mătușii lui Maud.

— Aha ! Iată o rudenie bine stabilită.

În timpul acestui dialog, Maud se împurpurase la față și părea că-i cere iertare lui Robin. Apoi sticlele se goliră, iar încăperea răsună de pahare ciocnite, de zgomotul rîsului și al sărutărilor furate lui Maud. Pe cînd veselia era în toi, ușa odăii se deschise brusc, iar în prag se ivi un sergent însoțit de șase soldați. Sergentul salută politicos pe tînăra fată, apoi, aruncînd o privire severă spre comeseni, spuse :

— Dumneavoastră sînteți însoțitorii străinului care a venit în vizită la stăpînul nostru, lordul Fitz Alwine. baron de Nottingham ?

— Da — răspunse Robin, cu nepăsare.

— Ei, și ? întrebă cu îndrăzneală Tuck.

— Urmați-mă amîndoi pînă la camera stăpînului.

— De ce ? mai întrebă Tuck.

— Nu știu, așa am poruncă ; supuneți-vă !

— Înainte de a pleca, beți un pahar — spuse frumoasa Maud, oferind soldatului un pahar plin cu bere. Asta nu vă poate face rău.

— Cu plăcere.

Apoi, după ce goli paharul, sergentul repetă musafirilor lui Maud ordinul de a-l urma. Robin și Tuck se supuseră, părăsind-o cu părere de rău pe frumoasa Maud, rămasă singură în odaie. După ce străbătu galerii nesfîrșite și o sală de arme, soldatul se opri în fața unei uși mari și trainice, tăiată din stejar masiv. Ciocăni cu putere de trei ori.

— Intră ! i se răspunse cu asprime dinăuntru.

— Stați lîngă mine — spuse sergentul lui Robin și lui Tuck.

— Intrați, intrați odată, secături, tîlhari, candidați la spînzurătoare, intrați ! repeta, cu voce tunătoare, bătrînul baron. Intră, Simon !

În cele din urmă, sergentul deschise ușa.

— Ah ! Iată-vă, ticăloșilor ! Unde ți-ai pierdut timpul de cînd te-am trimis după ei ? strigă baronul, aruncînd spre comandantul grupei priviri aprinse.

— Înălțimea voastră, am...

— Minți, ciine ! Cum de mai îndrăznești să te scuzi, după ce m-ai făcut să te-aștept timp de trei ceasuri ?

— Trei ceasuri ? ! Milord se înșală. De-abia dacă au trecut cinci minute de cînd mi-ați dat ordin să-i aduc, aici pe oamenii aceștia.

— Sclav obraznic ! Îndrăznești să mă contrazici, ba încă în față ? ! Netrebnicilor — adăugă el, adresîndu-se soldaților uluiți — să nu-l mai ascultați pe acest trădător. Luați-i armele, înșfăcați-l, închideți-l ! Iar dacă pe drum îndrăznește să se opună, zvîrliți-l fără milă în fundul temniței ! Hai, fuga marș ! Executarea !

Soldații se încurajau din ochi și se apropiau anevoie de șeful lor ca să-l dezarmeze. Mai mult mort decît viu, sergentul tăcea.

— Netrebnicilor ! zbieră baronul. Îndrăzniți să v-atingeți de acest om înainte de a-mi fi răspuns la întrebările pe care i le-am pus ?

Soldații se traseră înapoi.

— Acum, nemericule, acum că ți-am făcut dovada bunătății mele, împiedicînd aceste brute să te dezarmeze, mai șovăi să-mi răspunzi și să-mi spui dacă acești doi ciini sînt însoțitorii îndrăznețului necredincios care s-a încumetat să vină pînă la mine ca să mă insulte în față ?

— Da, milord.

— Dar de unde știi, neghiobule ? De unde ai aflat ? Cum ai verificat ?

— Mi-au mărturisit ei, milord.

— Ai îndrăznit să-i întrebi, fără porunca mea ?

— Milord, mi-au spus cînd le-am poruncit să mă urmeze ca să-i aduc la înălțimea voastră.

— Mi-au spus, mi-au spus — repeta baronul, imitînd vocea tremurătoare a sărmanului soldat. Halal judecată ! Aşadar, crezi ce-ţi spune primul venit, nu ?

— Milord, credeam...

— Taci din gură, pungaşule ! Destul ! Marş d-aici !

Sergentul comandă oamenilor săi stînga-mprejur.

— Staţi !

Sergentul îi opri.

— Ba nu, plecaţi, plecaţi !

Sergentul le făcu semn să plece.

— Unde plecaţi în halul ăsta, nemernicilor ?

Sergentul îi opri pentru a doua oară.

— Dar plecaţi odată, vă spun, ciini împleticiţi, melci în uniformă, hai, plecaţi !

De data aceasta, mica trupă nu se mai opri la uşă şi baronul tot mai bombănea cînd ei ajunseră la post.

Robin urmărise cu atenţie diferitele faze ale acestui interesant dialog dintre Fitz Alwine şi sergent ; rămăsese năucit şi-l privea, mai mult uimit decît înfricoşat, pe aprigul şi ciudatul stăpîn al castelului din Nottingham. În vîrstă de cincizeci de ani, potrivit ca înălţime, cu ochii mici şi vioi, cu nas vulturesc, mustăţi lungi şi sprîncene stufoase, cu trăsături energice, obrajii coloraţi, cam injectaţi de sînge, şi cu o ciudată sălbăticie în felul său de a se purta, iată-i portretul. Purta o armură din zale şi, pe deasupra, o pelerină largă de stofă albă pe care se desena crucea roşie a paladinilor cruciaţi. Acestei naturi foarte inflamabile, vitriolică dacă ne putem exprima astfel, cea mai uşoară contrazicere îi pricinuia explozii teribile ; o privire, un cuvînt, un gest care nu i-ar fi plăcut îl preschimbau într-un duşman implacabil, visînd numai răzbunare, răzbunare pe viaţă şi pe moarte.

Desfăşurarea interogatoriului la care urmau să fie supuşi cei doi prieteni anunţa noi furtuni pentru seara aceea. Cu un aer batjocoritor, amestecat cu o ironie crudă, baronul strigă :

— Înaintează, tinere lup din Sherwood. Înaintează şi tu, călugăr vagabond, pleavă a mînăstirii ! Sper să-mi spuneţi fără ascunzişuri şi fără a folosi o prudenţă plină de şiretlicuri cum de-aţi îndrăznit să pătrundeţi în castelul meu şi ce urzeli de jaf v-au făcut să părăsiţi, unul

mărăcinișurile, celălalt cocioaba? Vorbiți, vorbiți deschis, căci altfel cunosc un procedeu minunat ca să smulg vorbele din gîtlejul muților și, pe Sfîntul Jean d'Acre, voi aplica metoda aceasta și pe pielea voastră de necredincioși.

Robin aruncă spre baron o privire disprețuitoare și nu găsi de cuviință să-i răspundă; călugărul păstră aceeași tăcere, strîngînd convulsiv în mînă nobila bîtă de corn pe care o cunoașteți și pe care se sprijinea întotdeauna, fie în timpul mersului, fie cînd se odihnea, ca să-și dea un oarecare aer de persoană venerabilă.

— Vasăzică așa? Nu răspundeți și-o faceți pe îmbufnații, domnilor gentilomi! strigă baronul. Aș putea să știu cărui motiv datorez cinstea vizitei voastre? Știți, domnilor, că v-ați potrivit de minune: bastardul unui tîlhar, cu un cerșetor jegos!

— Minți, baroane! răspunse Robin. Eu nu sînt bastardul unui proscris și nici călugărul nu este un cerșetor jegos. Minți!

— Sclavi nerușinați!

— Și acum minți! Nu sînt nici sclavul tău, nici al altcuiva, și dacă acest călugăr își va întinde brațul spre tine, n-o va face ca să cerșească.

Tuck începu să-și mîngîie bîta.

— Ah, ah, cîine vagabond, îndrăznești să mă-nfrunți, să mă insulți? strigă baronul, înăbușindu-se de mînie. Hei! Pentru că are urechi atît de lungi, să fie țintuit de urechi pe poarta mare a castelului și să i se tragă o sută de vergi!

Robin, palid de indignare, dar păstrîndu-și sîngele rece, tăcea, cu ochii țintă la fiorosul Fitz Alwine, și-și pregătea o săgeată din tolbă. Baronul tresări, dar pare-se nu pricepu intenția tînărului. După o clipă de tăcere, vorbi din nou pe un ton mai puțin violent:

— Tinerețea mă înduioșează și, în ciuda obrăzniciei tale, n-am să te-arunc de îndată în temniță, dar trebuie să răspunzi la întrebările mele și, răspunzînd, să nu uiți că, dacă îți las viața, o fac din bunătate.

— Nu sînt în puterea dumneavoastră atît de mult pe cît credeți, nobile senior — răspunse Robin, cu un disprețuitor sînge rece — și, ca dovadă, refuz să vă răspund.

Obișnuit să fie ascultat fără crîcnire de către slujitorii săi, precum și de cei mai slabi decît el, baronul, uimit, rămase cu gura căscată ; apoi gîndurile-i învolburate ce i se ciocneau în cap se transformară în cuvinte fără șir și în invective.

— Ha, ha ! reluă el, cu un rîs strident. Așa, vasăzică, nu ești în puterea mea, ursuleț ciufulit ? ! Și vrei să taci, corcitură de maimuță, copil de vrăjitoare ! Ei bine, cu un gest, cu o privire, cu un semn, pot să te trimit în iad. Așteaptă, așteaptă, am să te string de gît cu cingătoarea mea.

Robin, continuînd să rămînă nepăsător, își încordase arcul și tocmai pregătea o săgeată pentru a trage în baron, cînd Tuck interveni cu o voce ușor ironică :

— Nădăjduiesc că înălțimea voastră nu-și va pune în aplicare amenințările ?

Cuvintele călugărului produseră o diversiune ; Fitz Alwine se întoarse brusc spre el, asemenea unui lup turbat spre o nouă pradă.

— Stăpînește-ți limba de viperă, călugăr al diavolului ! strigă baronul, măsurîndu-l pe Tuck din cap pînă în picioare ; apoi adăugă, pentru a face mai expresivă privirea-i disprețuitoare : Iată tipul caracteristic al acelor lacomi hrăpăreți care se numesc călugării cerșetori.

— Nu sînt chiar întru totul de părerea dumneavoastră, monseniore — răspunse calm Tuck — și vă rog să-mi îngăduiți să vă spun, cu tot respectul care se cuvine unui înalt personaj, că felul dumneavoastră de a vedea, cu desăvîrșire greșit, dovedește o totală lipsă de bun simț. Poate v-ați pierdut mințile, milord, din cauza unei crize puternice de gută, sau poate le-ați lăsat pe fundul vreunei sticle de rachiu.

Robin izbucni într-un hohot de rîs. Exasperat, baronul apucă o carte groasă de rugăciuni și o zvîrli în capul călugărului cu atîta forță, încît bietul Tuck, atins zdravăn, se clătină zăpăcit. Însă își reveni de îndată și, cum nu era omul care să primească un dar fără a-și dovedi pe loc recunoștința, ridică ciomagul și lovi cu sete în umărul bolnav de gută al baronului Fitz Alwine. Nobilul lord sări ca ars, scoase un răcnet de durere, urlă ca un taur în arenă la prima rană și întinse mîna ca să ia din

cui sabia pe care o folosise în cruciadă. Dar Tuck nu-i dădu răgaz și, preluînd ofensiva, aplică o ciomăgeală viguroasă preaînaltului, preanobilului și preaputernicului senior de Nottingham, care, cu toată armura grea și guta lui, fugea mîncînd pămîntul jur împrejurul camerei, încercînd să scape de mîngîierile înspăimîntătoarei bîte.

Baronul striga după ajutor de cîteva minute, cînd, în sfîrșit, sergentul, care-l arestate pe Tuck și pe Robin, se ivi în ușa crăpată pe jumătate și, după ce vîrî capul pe ușă, întrebă flegmatic dacă era nevoie de el. Vioi ca la douăzeci de ani, baronul făcu doar un salt, din colțul încăperii unde-l încolțise ciomagul lui Tuck, pînă în pragul ușii, pe care sergentul nu îndrăznea să-l calce fără ordin, chiar dacă ar fi fost vorba să-i vină stăpînului în ajutor.

Bietul sergent! Ar fi meritat să fie primit ca un salvator, ca un înger păzitor, dar furia stăpînului, neputincioasă față de călugăr, se descărcă asupra ostașului sub o ploaie de lovituri de picioare și de pumni. În cele din urmă, obosind să tot lovească această ființă inofensivă care nu îndrăznea să riposteze, deoarece în vremea aceea orice nobil era pentru vasalul său inviolabil ca un sfînt, baronul își trase sufletul și-i dădu ordin sergentului să-i înhațe pe Robin și pe călugăr și să-i arunce în temniță.

Scăpat din ghearele stăpînului, sergentul o rupse la fugă strigînd: „La arme! La arme!" și se întoarse curînd, însoțit de o grupă de vreo doisprezece soldați. La vederea acestor întăriri, călugărul apucă de pe masă un crucifix de fildeș, se așeză în fața lui Robin, care voia să tragă vreo cîteva săgeți, și strigă:

— În numele preasfintei Fecioare, în numele Fiului mort pentru voi, vă poruncesc să mă lăsați să trec. Nenorocirea și excomunicarea să cadă pe capul celui care se va împotrivi!

Cuvintele acestea, rostite cu voce răsunătoare, îi împietriră pe soldați, iar călugărul ieși din apartament fără nici o greutate. Robin se pregătea să-și urmeze prietenul, cînd, la un semn al baronului, soldații se aruncară asupra tînărului, îi smulseră arcul și săgețile și-l împinseră apoi în încăpere.

Frînt de oboseală și învinețit de lovituri, baronul se trîntise într-un jilț.

— Acum să ne răfuim noi doi ! spuse el, după ce se străduí îndelung pînă să poată vorbi. Acum între noi doi !

Aceste evenimente se petreceau într-o vreme cînd nu era prudent să te legi de un fiu al bisericii, așa cum încercase. spre nenorocul său, Henric al II-lea, cînd se certase cu Thomas Becket. De aceea baronul se văzuse silit să-l lase pe călugăr să scape, dar își puse în gînd să-și ia revanșa asupra lui Robin.

— Este adevărat că l-ai însoțit pe Allan Clare aici ? întrebă el, cu un ton ironic și calm. Ai putea să-mi spui ce l-a făcut să vină la mine ?

Oricine altul, în locul lui Robin, s-ar fi crezut pierdut, pierdut fără scăpare, văzîndu-se la mîna unui om așa de crud ca bătrînul Fitz Alwine. Însă tînărul și viteazul arcaș din Sherwood, fiind dintre acei oameni care nu tremură niciodată, nici chiar în fața morții apropiate și sigure, răspunse cu un sînge rece fără pereche :

— Știu că l-am însoțit pînă aici pe messire Allan Clare, dar nu știu pentru ce a venit.

— Minți !

Robin zîmbi disprețuitor, iar calmul prefăcut al lordului fu înlocuit cu o violentă explozie de mînie. Dar cu cît se dezlănțuia mai grozav această mînie, cu atît Robin zîmbea mai vîrtos.

— De cîtă vreme îl cunoști pe Allan Clare ? reluă baronul.

— De douăzeci și patru de ore.

— Minți ! minți !

Scos din fire de atîtea insulte, Robin răspunse cu răceală :

— Mint ? Mint eu ? Dimpotrivă, tu nu spui adevărul, bătrîn încăpățînat ! Ei bine ! Fie, mint ! Dar nu voi mai minți, căci de acum înainte nu voi mai scoate un cuvînt.

— Copil nebun, vrei să fii aruncat de sus de pe parapet în șanțul castelului, așa cum o să se întîmple peste un ceas, după ce va mărturisi complicele tău Allan Clare ? Hai, încă o întrebare. Dar dacă nu răspunzi, s-a zis cu tine ! N-ați fost atacați venind încoace ?

Robin nu răspunse. Fitz Alwine, furios, însă stăpînindu-și furia, se ridică din fotoliu și apucă sabia. Robin

îl privea țintă : aștepta. O crimă era pe punctul de a fi săvîrșită cînd deodată ușa se deschise lăsînd să treacă doi bărbați. Aveau capetele înfășurate în cîrpe pline de sînge și abia dacă se puteau mișca. Hainele le erau sfîșiate și mînjite de noroi. S-ar fi zis că au ieșit dintr-o luptă în care nu ei fuseseră învingători. La vederea lui Robin, scoaseră amîndoi un strigăt de mînie, iar Robin, nici el mai puțin uluit, recunoscu în ei pe supraviețuitorii grupului de bandiți care atacaseră casa lui Gilbert Head cu o noapte mai înainte. Furia baronului ajunse la culme cînd îi povestiră necazurile acelei nopți și-l arătară pe Robin ca fiind unul din cei mai cumpliți dușmani ai lor. De aceea baronul nici nu mai așteptă sfîrșitul povestirii și strigă cu ură :

— Luați-l pe netrebnicul ăsta și aruncați-l în temniță ! să stea acolo pînă o să spună tot ce știe despre Allan Clare și o să ne ceară iertare în genunchi pentru obrăznicia lui... Nici pîine, nici apă ; să moară de foame !

— Adio, baroane Fitz Alwine ! zise Robin. Adio ! Dacă-i vorba să nu ies din temnița în care m-arunci decît îndeplinind cele două condiții, n-o să ne mai vedem niciodată. Adio deci pentru totdeauna ! Soldații începuseră să-l îmbrîncească spre a-l sili să iasă din odaie mai repede, cînd tînărul, întorcîndu-se spre baron, îi spuse : Ai vrea să fii bun, nobil senior, să trimiți să-l vestească pe Gilbert Head, cinstitul și curajosul pădurar din pădurea Sherwood, că ai de gînd să mă găzduiești pentru cîtva timp fără să-mi dai de mîncare ?... Mi-ai face plăcere și-ți adresez această rugăminte, milord, pentru că ești tată și desigur că-nțelegi grija unui părinte cînd nu știe ce s-a întîmplat cu fiul sau cu fiica lui.

— Mii de draci ! Luați-l odată de aici pe guralivul ăsta !

— A, să nu crezi că eu aș vrea să-ți mai țiu tovărășie multă vreme, preacinstite baron de Nottingham. Amîndoi ardem de dorința de a ne despărți.

Cum ieși din camera baronului, Robin începu să cînte în gura mare, iar glasul lui tînăr și cristalin mai răsuna încă sub galeriile întunecate ale castelului cînd ușa temniței se închise în urma lui.

VI

Prizonierul ascultă îndelung miile de zgomote nedesluşite ce răzbăteau din afară pînă la el, şi cînd paşii soldaţilor nu mai tulburară liniştea galeriilor, începu să se gîndească la gravitatea situaţiei sale. Mînia şi ameninţările preaputernicului castelan nu-l speriau cîtuşi de puţin, el se gîndea însă, nobil copil, la neliniştea şi la durerea lui Gilbert şi a Margaretei, care îl vor aştepta zadarnic şi în seara aceea, şi a doua zi, şi poate încă multă vreme.

Gîndurile acestea atît de mohorîte treziră în Robin o aprigă dorinţă de libertate şi, asemenea unui leu tînăr şi captiv care se învîrteşte în cuşcă de colo-colo, doar-doar o găsi o ieşire, tot aşa şi Robin cercetă fiece ungher al celulei, lovi pămîntul cu piciorul, măsură înălţimea pînă la ochiul de fereastră, ciocăni zidurile, socotind de cîtă forţă, viclenie sau îndemînare ar avea nevoie pentru a sfărîma sau a putea deschide o uşă ferecată a cărei cheie se afla neîndoielnic în mîinile cerberului acela necioplit.

Temniţa era mică. Zidurile aveau trei deschizături : uşa, cu o ferestruică deasupra ei, iar vizavi, o fereastră ceva mai mare aflată cam la vreo zece picioare înălţime de la pămînt şi prevăzută cu drugi puternici ; tot acolo mai erau o masă, o bancă şi un maldăr de paie.

„De bună seamă — îşi spunea Robin — baronul nu-l atît de crud pe cît este de nedrept, căci îmi lasă mîinile şi picioarele libere. Deci să ne folosim de situaţia aceasta şi să vedem ce se petrece acolo sus.

După ce urcă banca pe masă şi o propti bine de perete, Robin se căţără pînă sus la lucarnă. Ah, ce fericire ! Cînd puse mîna pe gratii, constată că, în loc să fie din fier, erau de stejar, şi încă stejar mîncat de carii. Văzu că se clintesc cu uşurinţă, aşadar, puteau fi sfărîmate la fel de uşor. Şi chiar dacă zăbrelele ar fi rezistat la loviturile lui de pumn, erau destul de rar înfipte una de cealaltă pentru ca Robin să-şi poată trece capul printre ele. Şi-apoi, nu ştia el că pe unde trece capul, trece şi corpul ?

Încîntat de această descoperire, eroul nostru găsi nimerit să cerceteze terenul și de cealaltă parte, ca să nu-și primejduiască posibilitățile de evadare ; căci acolo, pe coridor, veghea poate într-ascuns vreun gardian care s-ar fi putut ivi la cel dintîi zgomot suspect. Banca fu lipită de ușă și chipul inteligent al prizonierului se arătă în pătratul ferestrei. Dar nu zăbovi nici un minut, nici o clipă, nici măcar o jumătate de clipă, căci zări un soldat furișîndu-se de-a lungul peretelui galeriei și apropiindu-se de ușă, fără îndoială ca să spioneze prin gaura cheii și să vadă ce face prizonierul.

Robin începu să cînte de îndată una din cele mai frumoase balade pe care le cunoștea și, între două strofe, auzi pașii soldatului îndepărtîndu-se și apropiindu-se iar cu băgare de seamă, apoi îndepărtîndu-se din nou și revenind. Această manevră, acest du-te-vino dură mai bine de un sfert de ceas.

„Dacă flăcăul ăsta — își zicea în sinea lui Robin — are de gînd să se plimbe așa toată noaptea, sînt în primejdie să mă aflu tot aici și cînd se va crăpa de ziuă. N-am să-mi pot lua zborul pe acolo, pe sus, fără să m-audă."

Dar, după o bucată de vreme, o liniște adîncă se lăsă pe coridor și se părea că plimbărețul renunțase la pînda lui. Însă Robin, care, ca un vînător încercat ce era, cunoștea toate șiretlicurile, cumpăni că în asemenea împrejurări e mai bine să te încrezi în dovada pe care o vezi cu ochii decît în ceea ce auzi cu urechile tale. Deci se încumetă să folosească încă o dată ferestruica temniței sale. Și nu făcu rău, căci, în loc de un spion, băiatul văzu doi, doi inși care trăgeau cu urechea stînd la ușă nas în nas.

În aceeași clipă, frumoasa Maud, cu o luminare într-o mînă și cu alte lucruri în cealaltă, se ivi la capătul galeriei și, văzînd capul lui Robin atîrnînd deasupra celor doi temniceri scăpă un țipăt. Ușor ca frunza ce se desprinde de pe creangă, Robin sări jos și se pregăti, îngrijorat să asculte ce avea să urmeze. Din fericire, glasul fetei acoperise zgomotul făcut de băiat cînd sărise jos. El o auzi pe tînăra fată bruftuluindu-i pe soldați și vorbin-

du-le pentru a da o explicație strigătului de surpriză sau de spaimă pe care îl scosese.

Robin se grăbi să așeze la loc banca și masa, cîntînd cît îl ținea gura și întrebîndu-se de ce umbla Maud prin castel la miezul nopții. Maud, frumoasa Maud, nu întîrzie să-i dea răspuns la această enigmă, căci, adresînd cuvinte împăciuitoare celor doi temniceri, ea intră voioasă în temniță, puse pe masă mîncare și băutură răcoritoare și ceru să fie lăsată singură cu prizonierul pentru a schimba cu el cîteva vorbe.

— Ei bine, tinere pădurar — spuse tînăra de îndată ce se închise ușa — ai nimerit-o ! Semeni cu o privighetoare în colivie și tare mă tem că n-o să se deschidă repede, căci baronul este furios ; ocărăște, tună și fulgeră și jură să te trateze întocmai ca pe maurii necredincioși pe care i-a întîlnit la locurile sfinte.

— Fii tovarășa mea de captivitate, încîntătoare Maud — răspunse Robin, îmbrățișînd-o pe tînăra fată — și nu voi regreta libertatea.

— Nu fi prea îndrăzneț, messire — spuse fata, desprinzîndu-se din îmbrățișarea lui Robin. Nu te porți ca un adevărat cavaler.

— Iartă-mă, dar ești atît de frumoasă, încît... Dar să vorbim serios. Să ne așezăm aici și lasă-ți mîinile în mîinile mele. Așa, mulțumesc ! Spune-mi acum dacă știi ce s-a întîmplat cu Allan Clare, tovarășul meu de drum, care a intrat în castel o dată cu mine și cu Tuck, unchiul dumitale.

— Vai săracul ! Zace într-o temniță mult mai întunecoasă și mai înfricoșătoare decît asta. A îndrăznit să-i spună înălțimii sale : „Ticălos netrebnic, mă voi căsători cu lady Christabel chiar fără voia ta". În clipa cînd prietenul dumitale atît de imprudent rostea aceste cuvinte, eu tocmai intram în camera baronului împreună cu tînăra mea stăpînă. Cînd a văzut-o, sir Allan Clare a mers pînă acolo, încît s-a repezit la ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o strigînd : „Christabel, scumpa și iubita mea Christabel !" Milady și-a pierdut capul, iar eu am smuls-o de lîngă monsenior. Din ordinul tinerei mele stăpîne m-am

interesat de soarta lui messire Allan ; cum ți-am spus, e prizonier. Gill, călugărul acela vesel, mi-a spus ce ți s-a întîmplat și am venit să...

— Să m-ajuți să fug, nu-i așa, dragă Maud ? Îți mulțumesc, îți mulțumesc, da, în curînd voi fi iar liber ; în mai puțin de un ceas, dacă o să m-ajute Dumnezeu.

— Liber ? Dar cum ai să poți ieși de aici ? Sînt doi paznici la ușă.

— Aș vrea să fi fost o mie.

— Doar n-oi fi vrăjitor, frumosule pădurar ?

— Nu, dar am învățat să mă cațăr în copaci ca o veveriță și să sar peste șanțuri ca un iepure. Tînărul îi arătă din ochi fereastra cu gratii și, apropiindu-se de urechea fetei, atît de aproape încît atingerea buzelor lui o făcu pe Maud să roșească, îi șopti :

— Zăbrelele nu sît de fier.

Maud înțelese și un zîmbet de fericire îi lumină fața.

— Acum aș vrea să știu — mai spuse Robin — unde-l pot găsi pe fratele Tuck.

— La... noi în casă — răspunse Maud, un pic rușinată. Dacă milady are nevoie de ajutor pentru a-l salva pe messire Allan, ne-am înțeles să trimită acolo după el.

— Pe unde trebuie s-o iau ca s-ajung acolo ?

— După ce ieși de aici, o iei la stînga, pe metereze, și mergi așa pînă dai de o ușă deschisă. De acolo ajungi la o scară, iar scara te va duce la o galerie ; galeria dă într-un coridor la capătul căruia se găsește odaia. Ușa este închisă ; dacă nu auzi înăuntru nici un zgomot, intri; dacă Tuck nu-i acolo, înseamnă că l-a chemat milady. Ascunde-te atunci într-un dulap și așteaptă-mă pînă vin ; o să ne-ngrijim să poți ieși din castel.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, frumoasa mea Maud. n-am să uit niciodată bunătatea ta ! strigă Robin, cu veselie.

Și focul care țîșnea din ochii lui întîlni focul care țîșnea din ochii fetei ; cele două scîntei se amestecară și între cele două ființe atît de tinere și frumoase avu loc un schimb de gînduri și de dorințe, schimb pe care-l desăvîrși un îndoit sărut fierbinte.

— Bravo, bravisssimo, îndrăgostiților! Iată în ce constă schimbul de cuvinte! strigă unul din temniceri, deschizînd brusc ușa temniței. Ei, drăcia dracului! Frumoasă domnișoară, ai adus prizonierului niște răcoritoare foarte ciudate! Vă felicit și văd că vă pricepeți atît de bine să mîngîiați un om, încît nu m-aș supăra cîtuși de puțin dacă aș fi și eu aruncat în temniță.

Auzind aceste cuvinte, Maud se împurpură la față. Biata fată rămase o clipă mută de emoție, iar cînd soldatul se apropie de ea, poruncindu-i să iasă din temniță, își recăpătă sîngele rece și, ridicînd mîna-i mică și albă la înălțimea obrazului ars de soare al soldatului, îi trase o pereche de palme, cu un aer foarte semeț. Apoi fugi rîzînd nebunește de zburdălnicia pe care o săvîrșise.

— Hm, hm! mormăi temnicerul, frecîndu-și obrajii și aruncînd spre Robin o privire din cele mai puțin drăgăstoase. Băietanul ăsta și cu mine n-am fost plătiți cu aceeași monedă.

Și temnicerul ieși, prefăcîndu-se că zăvorăște ușa și că răsucește de mai multe ori cheia în broască. Cît despre prizonier, el bea, rîdea și mînca, plin de voie bună. Nu trecu mult, și o santinelă, înarmată din cap pînă în picioare, îl înlocui pe temnicer, iar Robin, ca să nu pară îngrijorat, nici preocupat, începu să cînte cît îl ținea gura. Santinela, supărată că trebuie să facă de gardă, îi porunci cu asprime să tacă. Robin se supuse, așa cum îi era planul, și cu glas ironic, ură soldatului din post noapte bună și vise plăcute.

Un ceas mai tîrziu, luna ajunsă la zenit, îi vesti lui Robin că e timpul să fugă. Stăpînindu-și bătăile puternice ale inimii, tînărul improviză o scară din bancă și ajunse fără greutate la zăbrelele ferestruii. Una din zăbrele mai mîncată de cari cedă cu ușurință după cîteva smucituri și-i deschise cale liberă. Robin se ghemui pe marginea ferestruii, măsurînd cu o privire neliniștită distanța pînă la pămînt. Și cum i se păru că-i mai mult decît cîteva picioare, se gîndi să-și folosească cingătoarea agățînd-o de zăbreaua cea mai trainică. După aceste pregătiri, care se sfîrșiră repede, tocmai se pregătea să coboare cînd

zări la cîțiva pași, jos, pe terasă, un soldat rezemat în suliță, stînd cu spatele spre el și privind spre adîncurile îndepărtate ale văii.

„Haiti ! își spuse Robin. Era să cad în gura lupului. Atenție !"

Din fericire, tocmai atunci un nor trecu între lună și castel, așa că terasa intră în întuneric în timp ce valea strălucea de lumină. Soldatul, de bună seamă de fel de prin părțile acelea, continua să privească în tăcere.

— Hai și Doamne-ajută ! murmură Robin, care, după ce-și făcu semnul crucii, își dădu drumul de-a lungul zidului, agățat de cingătoare.

Din nefericire cingătoarea era prea scurtă, așa că, ajuns la capătul ei și simțind că picioarele îi atîrnă în gol, îl cuprinse teama că ar putea să atragă atenția santinelei dacă ar cădea cu prea mare zgomot. Ce să facă ? Să se urce înapoi ? Poate că zăbreaua de care se agățase n-ar mai fi rezistat și la efortul urcușului. Deci, fie ce-o fi, înainte pînă la capăt ! Și astfel, încrezîndu-se în noroc și făcîndu-se cît mai ușor cu putință, își dădu drumul. Un zornăit îngrozitor, ceva asemănător cu un chepeng de pivniță trîntit, cam așa fu zgomotul care tulbură santinela din visare în clipa cînd eroul nostru atinse pămîntul.

Santinela dădu un strigăt de alarmă și se întoarse cu suliția îndreptată spre locul de unde venise zgomotul neașteptat : însă, nevăzînd și nemaiauzind nimic, se liniști și, fără a mai cerceta cauza unui asemenea vacarm, se întoarse din nou la postul său și contemplă mai departe în voie valea lui dragă.

Robin, dîndu-și seama că scăpase teafăr, profită de uimirea santinelei și se îndepărtă repede, fără să se sinchisească nici el de cauza zgomotului. Trecuse însă printr-o mare primejdie. Intrarea în subteranele castelului se găsea chiar sub fereastra temniței sale, iar chepengul ce o acoperea nu fusese închis. Norocul lui că, în cădere, închisese chepengul cu piciorul, căci, altfel, ar fi dispărut pentru totdeauna în adîncurile subteranei. Însă n-ar fi scăpat de santinelă nici dacă gura subteranei ar fi fost închisă, căci atunci l-ar fi trădat zgomotul produs de căderea lui peste chepengul metalic.

Așadar, norocul îi zîmbea. Cu pași repezi, dar furișați, el își văzu de drum, respectînd indicațiile frumoasei Maud, întocmai cum îi spusese fata, dădu în stînga peste o ușă și, după ce intră, de o scară, apoi de o galerie și, în cele din urmă, ajunse într-un coridor lung. Aci, la un moment dat, se desfăceau două galerii ; eroul nostru, cufundat într-un întuneric beznă, pipăi pămîntul cu vîrful piciorului, iar cu mîinile întinse, pereții, ca nu cumva să apuce pe un drum greșit. Deodată auzi pe cineva întrebînd în șoaptă :

— Cine-i ? Ce faci acolo ?

Robin se lipi de perete și-și ținu răsuflarea. Oprit locului, necunoscutul pipăia și el lespezile cu vîrful sabiei și căuta să-și dea seama ce-i cu zgomotul pe care-l stîrnise Robin în vreme ce se apropia.

„Desigur, a scîrțîit vreo ușă" — își spuse vizitatorul nocturn, continuîndu-și drumul.

Gîndindu-se, și pe bună dreptate, că, precedat de o călăuză, i-ar fi mai ușor să se descurce în labirintul prin care rătăcea de vreun sfert de ceas, Robin îl urmă pe străin la o distanță respectuoasă. Curînd, acesta din urmă deschise o ușă și dispăru. Ușa dădea într-o capelă. Robin grăbi pasul, se avîntă binișor pe urmele necunoscutului și se strecură fără zgomot în dreptul unui stîlp din lăcașul sfînt.

Razele lunii scăldau capela cu lumina lor strălucitoare ; o femeie cu capul acoperit de un văl se ruga, îngenuncheată lîngă un mormînt. Străinul, purtînd o rasă de călugăr, își roti privirea îngrijorată prin toată încăperea, iar cînd dădu cu ochii de femeia ascunsă sub vălul ei, tresări, își reținu o exclamație, un strigăt de bucurie ce sta gata să-i scape, străbătu bisericuța și se apropie de ea, cu mîinile împreunate. La zgomotul pașilor necunoscutului, femeia ridică ușor capul și-l privi, tulburată de teamă sau fremătînd de speranță.

— Christabel ! murmură lin călugărul.

Fata se ridică, obrajii i se îmbujorară și, aruncîndu-se în brațele întinse ale tînărului, strigă cu o bucurie care nu poate fi exprimată în cuvinte :

— Allan ! Allan ! Dragul meu Allan !

VII

Gilbert îi istorisi soției sale Margaret povestea lui Roland Ritson, dar îi ascunse cele mai cumplite fărădelegi săvîrșite de acesta, vorbindu-i foarte puțin despre dragostea și despre sfîrșitul nefericitei lui surori Annette.

— Să cerem îndurare lui Dumnezeu pentru acest nesocotit — spuse Margaret, ascunzîndu-și lacrimile ca să nu sporească durerea soțului său.

Bătrînul călugăr, îngenuncheat lîngă cadavru, murmura încet rugăciunile pentru morți ; din cînd în cînd, Gilbert și Margaret i se alăturau. Lincoln fu trimis să sape mormîntul între stejarul și fagul pe care îi indicase ticălosul Ritson ; nu mai rămînea decît să aștepte înapoierea călătorilor de la Nottingham, ca să aibă loc înmormîntarea.

Obosită de a umbla de colo-colo prin fața casei, Marianne, pradă disperării, simți nevoia să plece înaintea fratelui său. Lance dormea întins pe pragul ușii. Ea îl strigă, îl mîngîie cu mîna-i albă și plecă fără a-i spune nimic lui Gilbert. Mult timp tînăra păși visătoare, gîndindu-se la viitorul fratelui său : apoi se așeză la rădăcina unui copac. Își prinse capul în mîini și începu să plîngă. De ce ? Știa ceva ? Nu ! Gînduri negre o făceau să se înfioare și prin mii de imagini nedeslușite vedea chipul iubitului ei frate Allan, într-un viitor întunecat, asemenea viitorului tînărului pădurar, adevăratul conte de Huntingdon.

Lance, ca un animal credincios, se întinse la picioarele ei și, cu botul în vînt, îndreptă spre ea doi ochi mari și rotunzi scînteind de inteligență. Parcă se întristase și el văzînd mîhnirea tinerei fete și parcă încerca și el aceleași negre presentimente, căci nu dormea, ci veghea.

Soarele mai lumina doar vîrfurile celor mai semeți copaci, iar amurgul începuse să învăluie desișurile, cînd Lance se ridică în picioare și scoase niște sunete triste, dînd din coadă. Marianne, smulsă din gîndurile sale de acest avertisment, regretă că a zăbovit atît de tîrziu în pădure, dar sărîturile voioase ale animalului, care părea că salută inițiativa fetei de a se înapoia, o liniștiră și

Marianne o porni spre casă, nădăjduind că Allan se va întoarce curînd. Lance nu mai mergea în spatele tinerei, ca de dimineață ; acum, dimpotrivă, o luase înainte ca să cerceteze poteca și, din cînd în cînd, întorcea capul ca să vadă dacă tînăra îl urmează. Deși era sigură că nu se poate rătăci lăsîndu-se în grija călăuzei sale, Marianne grăbi totuși pasul căci întunericul cădea cu repeziciune, iar pe bolta albastră primele stele se și iviseră.

Deodată Lance se opri locului, se încordă pe picioare, își lungi spinarea și gîtul, ciuli urechile, încreți botul, adulmecă aerul, privi țintă la poteca și începu să latre cu furie, cu turbare. Tremurînd, Marianne rămase împietrită, căutînd să descopere de ce latră cîinele. „Poate vestește apropierea lui Allan" — se gîndi tînăra, ascultînd cu atenție.

În jur domnea o liniște adîncă. Cîinele încetase să mai mîrîie, iar Marianne încetă să mai tremure. Tocmai în clipa cînd, rîzînd de teama ei, fata se pregătea să-și continue drumul, un zgomot de pași grăbiți răsună într-un tufiș din apropiere, iar Lance începu să latre din nou cu și mai multă furie, și mai turbat. Teama de a cădea în mîna unui tîlhar parcă îi dădu fetei aripi. Se repezi în goană pe potecă, dar, ajunsă curînd la capătul puterilor, fu nevoită să se oprească. Era gata să leșine cînd auzi un bărbat strigîndu-i cu voce aspră și poruncitoare :

— Cheamă-ți cîinele !

Lance, care stătuse în ariergardă pentru a ocroti parcă fuga tinerei Marianne, se repezi la gîtul necunoscutului care o urmărea.

— Cheamă-ți cîinele ! strigă din nou acesta. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

— Cum să cred că-mi spui adevărul ? zise Marianne, pe un ton aproape hotărît.

— Dacă aș fi fost un răufăcător, aș fi putut să-ți trimit de mult o săgeată în inimă ; încă o dată îți spun, cheamă-ți cîinele !

Dar colții lui Lance îi și sfîșiaseră hainele și atingeau pielea. La primul cuvînt rostit de Marianne, cîinele lăsă prada și se așeză în fața ei, fără a-și lua ochii de la necunoscutul pe care continua să-l amenințe cu colții.

Necunoscutul acesta era într-adevăr un tîlhar, unul din acei proscriși fără căpătîi care umblă din loc în loc și pradă pădurarii mai puțin curajoși decît Gilbert, sau ucid călătorii fără apărare. Ticălosul acesta, pe a cărui față lividă se putea citi crima, era îmbrăcat cu o haină scurtă, strînsă la brîu, și cu un pantalon scurt din piele de căprioară ; o pălărie cu boruri mari, sfîșiată, boțită, abia dacă reușea să-i acopere părul lung ce-i cădea încîlcit pe umeri. Balele cîinelui îi albise barba deasă ; la șold îi atîrna un cuțit, într-o mînă ținea arcul, în cealaltă săgețile. Cu toate că era înspăimîntată, Marianne se prefăcu a avea mult sînge rece.

— Nu te-apropia — zise fata, cu o privire ce impunea respect. Banditul se opri, căci cîinele se pregătea să sară din nou asupra lui.

— Ce vrei ? Vorbește, te-ascult ! adăugă Marianne.

— Am să vorbesc, dar mai întîi vino cu mine.

— Unde ?

— N-are nici o importanță locul din pădure ; urmează-mă.

— N-am să te urmez.

— Aha ! Te împotrivești, frumoasă domnișoară ! strigă ticălosul într-un hohot de rîs fioros. Faci pe mîndra, pe încăpățînata !

— N-am să te urmez ! repetă Marianne, cu hotărîre.

— Atunci am să fiu silit să folosesc mijloace care n-or să fie pe gustul dumitale, te-anunț.

— Și eu te anunț că, dacă vei avea îndrăzneala să te folosești de violență împotriva mea, vei fi pedepsit foarte aspru.

Marianne nu mai tremura ; în fața primejdiei, își recăpătase curajul, așa că rosti ultimele cuvinte cu o voce sigură și cu brațul întins spre proscris ca pentru a-i spune : „Pleacă !“

Proscrisul rîse din nou cu rîsul lui înfiorător. Lance mîrîi și clănțăni din dinți.

— Într-adevăr, frumoasă fată — reluă banditul după o clipă de tăcere — într-adevăr, îți admir curajul și îndrăzneala cuvintelor, însă admirația asta nu mă va face să-mi schimb planul. Știu cine ești și știu că ai poposit la pădurarul Gilbert Head împreună cu fratele dumitale

Allan și că azi-dimineață fratele dumitale a plecat la Nottingham. Știu totul la fel de bine ca și dumneata, dar mai știu ceva pe care dumneata nu-l știi, și anume că porțile castelului contelui Fitz Alwine, care s-au deschis ca să-l lase să intre pe messire Allan, nu se vor mai deschide niciodată ca să-l lase să iasă.

— Ce tot spui ? strigă Marianne, înspăimîntată din nou.

— Spun că messire Allan este prizonierul baronului de Nottingham.

— Doamne ! Doamne ! murmură îndurerată fata.

— Eu nu-l plîng pe stimatul dumitale frate. Ce-a căutat să se bage, cu bună-știință, în gura leului ? Pentru că Fitz Alwine este un adevărat leu. Amîndoi am făcut războiul și-i cunosc gusturile. Vrea să pună mîna și pe soră, așa cum a pus pe frate. Ieri ai scăpat de copoii lui, dar astăzi... Marianne scoase un strigăt de deznădejde. A, liniștește-te, vreau să zic că nici azi n-o să pună mîna pe dumneata, o să scapi... dar n-o să-mi scapi mie ; el cu fratele, eu cu sora. Trăiască partea mea ! Hai, fără lacrimi, frumoasă fată ! La baron ai fi fost sclavă, cu mine ai să fii liberă, liberă și regină în această pădure bătrînă. Multe femei, brune sau blonde, îți vor invidia soarta. Așadar, la drum, mireasa mea ! În peșteră vom găsi o cină gustoasă din vînat și patul nostru din frunze uscate.

— Ah, te conjur, vorbește-mi de fratele meu, de scumpul meu Allan ! strigă Marianne, care nu luă în seamă cuvintele nesăbuite ale ticălosului.

— Zău ? ! reluă el, fără să bage de seamă lipsa de atenție a Mariannei. Dacă fratele dumitale scapă din ghearele fiarei sălbatice, o să vină să locuiască la noi, dar tare mi-e teamă că n-o să vînăm niciodată un cerb împreună, căci baronul Fitz Alwine nu-și lasă prizonierii să mucezească în temniță, ci-i trimite repede pe lumea cealaltă.

— Dar cum ai aflat că fratele meu este prizonierul baronului ?

— Lasă dracului întrebările astea, frumoaso ! E vorba de propunerea pe care ți-o fac să-mi fii regină, și nu de funia cu care trebuie să-l spînzure pe domnul fratele tău. Pe sfîntul Dunstan ! de voie de nevoie, ai să mergi cu mine !

Şi făcu un pas spre Marianne, care se trase repede înapoi strigînd :

— Pe el, Lance ! Şo pe el !

Curajosul animal n-aştepta decît atît că şi sări la gîtul proscrisului. Însă acesta, obişnuit, desigur, cu asemenea lupte, apucă labele din faţă ale cîinelui şi, cu o putere nemaipomenită, îl zvîrli la douăzeci de paşi ; fără să se sperie, cîinele reluă atacul şi, printr-o viclenie iscusită, atacînd din flanc în loc să atace din faţă, îşi înfipse colţii în claia de păr ce ieşea de sub pălăria banditului, şi-i înfipse atît de bine, încît rămase în gură cu toată urechea. Un şuvoi de sînge îl acoperi pe rănit, care se rezemă de un copac scoţînd urlete îngrozitoare şi blestemîndu-l pe Dumnezeu. Lance, dezamăgit că nu şi-a înfipt colţii într-o bucată mai solidă, se aruncă din nou, ca după vînat. Numai că acest al treilea atac trebuia să-i fie fatal : adversarul său, deşi slăbit de pierderea de sînge, îi trăsni una în cap cu latul pumnalului, încît animalul se prăvăli la picioarele Mariannei, o masă neînsufleţită.

— Acum, între noi doi ! strigă banditul după ce urmărise mulţumit căderea lui Lance. Între noi doi, frumoaso !... Mii de blesteme ! adăugă el, roşindu-se şi plimbîndu-şi privirea jur împrejur. A plecat ! a fugit ! Ah ! Pe toţi dracii, tot n-o să-mi scape !

Şi o luă la goană pe urmele fetei. Marianne fugi mult timp fără să-şi dea seama dacă drumul pe care apucase o ducea spre casa lui Gilbert Head. După scoaterea din luptă a apărătorului ei, îi mai rămînea o speranţă : să scape de bandit, profitînd de întuneric. De aceea făcu eforturi supraomeneşti ca să cîştige cît mai mult teren cu putinţă : norocul o va ajuta după aceea. Marianne se opri gîfîind într-un luminiş în care dădeau mai multe poteci şi răsuflă mai liniştită neauzind nici un zgomot în urma ei. Dar o nouă îngrijorare puse stăpînire pe ea : pe ce drum s-apuce ? N-avea vreme de pierdut : trebuia să aleagă şi să aleagă repede, altfel banditul, pornit pe urmele ei, avea să se ivească din nou. Nefericita invocă ajutorul Sfintei Fecioare, închise ochii, se roti de două-trei ori în jurul său, apoi, arătînd cu mîna într-o direcţie aleasă la întîmplare, porni într-acolo pe potecă. Abia părăsise luminişul, că banditul apăru şi rămase descum-

pănit, neștiind nici el pe ce drum s-apuce pentru a pune mîna pe fugară. Din nefericire, luna, aceeași lună care tot atunci lumina evadarea lui Robin, lumină și fuga Mariannei : rochia ei albă o trădă.

— În sfîrșit ! strigă banditul. Am prins-o !

Marianne auzi aceste vorbe înfiorătoare : „Am prins-o !“ și, mai ageră decît o căprioară, mai iute decît o săgeată, zbură, zbură, zbură ; dar curînd, obosită, slăbită, nu mai avu putere să strige decît :

— Allan ! Allan ! Robin, ajutor, ajutor !...

Și căzu leșinată.

Călăuzit de albul rochiei, banditul grăbi mai tare pasul, și tocmai se apleca, întinzînd mîinile ca să-și ridice prada, cînd un om, un paznic ce se afla pe acolo ca să vegheze asupra vînatului regal, strigă :

— Hei ! Ticălosule ! Nu te-atinge de femeia aceasta că te ucid !

Banditul se făcu că nu aude și-și strecură mîinile pe sub umerii fetei ca s-o ridice.

— Aha ! O faci pe surdul ! reluă pădurarul, cu un glas de tunet. Bine !

Și începu să-l lovească pe ticălos cu mînerul suliței pe care o ținea în mînă.

— Păi e femeia mea — spuse banditul, ridicîndu-se de jos.

— Minți ! O urmăreai cum urmărește ursul un pui de căprioară. Ticălosule ! Înapoi sau înfig sulița în tine !

Banditul se trase înapoi, căci vîrful de fier al suliței îi și atinsese trupul.

— Aruncă săgețile ! Și arcul ! Și pumnalul ! adăugă pădurarul, amenințîndu-l cu sulița. Banditul aruncă toate armele. Prea bine. Acum stinga-mprejur și întinde-o, întinde-o frumușel și ușurel, că altfel te-ndemn eu din spate cu cîteva săgeți.

Fu nevoit să se supună : fără arme, nu mai era cu putință nici o împotrivire. Banditul se îndepărtă ocărînd și blestemînd, strigînd în gura mare că, mai devreme sau mai tîrziu, o să se răzbune. Pădurarul se grăbi s-o readucă la viață pe sărmana Marianne, care zăcea în nesimțire pe iarbă, asemenea unei statui albe de marmură, răsturnată de pe piedestal ; luna care-i lumina fața palidă

întărea o asemenea iluzie. Nu departe de acolo, şerpuia un pîrîiaş. Tînăra fu dusă pînă pe malul lui ; cîteva picături de apă rece pe tîmple şi pe frunte o înviorară. Deschizînd ochii ca după un somn lung, strigă :

— Unde mă aflu ?

— În pădurea Sherwood — răspunse cu naivitate pădurarul.

La auzul acestei voci care îi era străină, Marianne dădu să se scoale şi să fugă mai departe, dar nu mai avu putere ; aşa că se rugă cu o voce tinguitoare, împreunîndu-şi mîinile :

— Nu-mi faceţi nimic rău ! Fie-vă milă de mine !

— Liniştiţi-vă, domnişoară, ticălosul care v-a atacat este departe de noi, şi dacă ar vrea s-o ia de la început, va avea de-a face cu mine mai înainte de a vă atinge măcar rochia cu un deget. Încă tremurînd, Marianne privea speriată în jurul ei, deşi glasul pe care-l auzea îi părea prietenos. Vreţi, domnişoară, să vă conduc la locuinţa noastră ? Acolo veţi fi bine primită, v-o jur. Veţi găsi acolo tinere care să vă servească şi să vă liniştească, tineri voinici şi puternici care să vă apere şi un bătrîn care să vă slujească drept tată. Să mergem, domnişoară !

Era atîta afecţiune şi atîta sinceritate în această propunere, încît Marianne se ridică şi-l urmă instinctiv pe bunul pădurar, fără să spună un cuvînt. Aerul proaspăt şi mişcarea o făcură să-şi recapete de îndată limpezimea minţii şi sîngele rece ; profitînd de clarul de lună, ea cercetă cu atenţie înfăţişarea călăuzei şi, ca şi cum un presentiment i-ar fi spus că necunoscutul este un prieten al lui Gilbert Head, zise :

— Unde mergem, messire ? Drumul acesta duce la casa lui Gilbert Head ?

— Cum ? Îl cunoaşteţi pe Gilbert Head ? Poate, întîmplător, sînteţi fiica lui ? Am să-l cert pe bătrînul fătarnic pentru că n-a vrut să spună că are o asemenea comoară. Iertaţi-mă, miss, nu vreau să vă ofensez, dar, vedeţi dumneavoastră, îl cunosc de mult timp pe bătrînul Head şi pe Robin Hood, fiul său, dar n-aş fi crezut că sînt atît de ascunşi.

— Greşiţi, messire, nu sînt fiica lui Gilbert. Eu sînt prietena lui şi, de ieri, sînt oaspetele lui.

Şi povestind tot ce i s-a întîmplat de cînd părăsise casa pădurarului, Marianne îşi încheia povestirea cu un compliment plin de recunoştinţă pentru salvatorul ei.

Dar înainte de a isprăvi acest compliment, pădurarul o întrerupse roşind :

— Nici să nu vă gîndiţi să vă întoarceţi astă-seară la Gilbert ; locuinţa lui este foarte departe de aici ; în schimb a unchiului meu este numai la doi paşi. Acolo veţi fi în siguranţă, miss. Însă ca să nu vă temeţi că gazdele dumneavoastră vor fi îngrijorate, am să mă duc eu să le spun.

— Mii de mulţumiri, messire. Primesc propunerea ce-mi faceţi, căci mor de oboseală.

— N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi, miss ; nu-mi fac decît datoria.

Într-adevăr, Marianne pica de oboseală, din care cauză se clătina la fiece pas. Pădurarul observă şi-i oferi braţul, dar tînăra, fiind cufundată în gînduri, nu băgă de seamă şi continuă să meargă singură.

— N-aveţi încredere în mine, miss ? întrebă cu tristeţe tînărul, reînnoindu-şi propunerea. Vă este teamă să vă sprijiniţi pe acest braţ care...

— Am deplină încredere în dumneavoastră, messire — răspunse Marianne, luînd de îndată braţul însoţitorului său. Nu-i aşa că nu sînteţi în stare să înşelaţi încrederea unei femei ?

— Chiar aşa, miss ; mi-este, într-adevăr, cu neputinţă... da, Micul-John nu-i în stare de aşa ceva... Veniţi, sprijiniţi-vă cu nădejde pe braţul Micului-John, care ar putea să vă ducă şi în braţe dacă ar trebui, miss, fără să obosească cîtuşi de puţin, după cum nu oboseşte ramura unui copac cînd stă pe ea o turturică.

— Micul-John... Micul-John... — murmură tînăra cu uimire, ridicînd capul ca pentru a măsura din priviri statura uriaşă a cavalerului său. Micul-John !...

— Da, Micul-John, numit aşa pentru că măsoară şase picioare şi şase degete înălţime, pentru că-i lat în spate tot pe măsură, pentru că, dintr-o singură lovitură, culcă la pămînt un bou, pentru că picioarele sale pot călca

patruzeci de mile engleze fără să se oprească, pentru că nu există nici dansator, nici alergător, nici luptător, nici vînător care să-l poată întrece, pentru că, în sfîrşit, cei şase veri ai săi, tovarăşii săi, fiii lui sir Guy de Gamwell, sînt cu toţii mai mici decît el; iată de ce, miss, cel care are onoarea să vă ofere braţul său drept sprijin este numit Micul-John de către toţi cei care-l cunosc. Chiar banditul care v-a atacat mă cunoaşte foarte bine, căci s-a potolit pe loc cînd Sfînta Fecioară, care vă ocroteşte, a făcut să vă întîlnesc. Îngăduiţi-mi să adaug, miss, că sînt tot atît de cumsecade pe cît sînt de puternic, că numele meu de familie este John Baylot şi sînt nepotul lui sir Guy de Gamwell, că sînt pădurar din naştere, arcaş din plăcere, paznic de vînătoare prin funcţie şi că abia de o lună am împlinit douăzeci şi patru de ani.

Vorbind şi rîzînd astfel, Marianne şi însoţitorul ei se îndreptară spre locuinţa din Gamwell; curînd ajunseră la marginea pădurii şi acolo li se înfăţişă înaintea ochilor o priveliştе atît de extraordinară, încît, cu toată oboseala, tînăra nu se mai sătura privind minunatul peisaj. Pe o suprafaţă de cîteva mile, încadrate de pădurea de un verde-închis, se întindeau locurile cele mai încîntătoare, mai accidentate şi mai variate cu putinţă; ici-colo, în marginea pădurii, pe dealuri sau pe văi, vedeai căsuţe albe ce păreau nişte năluci, unele singuratice, tainice, altele îndesîndu-se în jurul bisericii, de unde vîntul purta pe aripile lui ultimele ecouri ale clopotului care vestea ceasul stingerii.

— Vedeţi acolo în sat, în partea dreaptă a bisericii, clădirea aceea mare prin ale cărei ferestre pe jumătate închise răzbate o lumină puternică? O vedeţi, miss? întrebă Micul-John pe tovarăşa lui de drum. Ei bine, acolo este Gamwell-hall, locuinţa unchiului meu. În tot comitatul nu găseşti o locuinţă mai confortabilă, nici în toată Anglia un colţ de ţară mai încîntător! Ce spuneţi, miss?

Marianne încuviinţă cu un surîs entuziasmul nepotului lui sir Guy de Gamwell.

— Să grăbim paşii, miss — continuă el — roua nopţii a căzut din belşug şi n-aş vrea să vă văd tremurînd de frig, după ce-aţi încetat să mai tremuraţi de frică.

Curînd, o haită de cîini de pază, lăsați în libertate, îi primi zgomotos pe Micul-John și pe însoțitoarea lui. Tînărul îi potoli cu vorbă aspră și prietenoasă și cu cîteva lovituri de ciomag împărțite celor mai neastîmpărați, iar după ce trecu printre slujitorii uimiți care-l salutară cu respect, intră în sala mare a casei, tocmai în clipa cînd întreaga familie se pregătea să se așeze la masă pentru cină.

— Bunul meu unchi — spuse tînărul, ducînd-o de mînă pe Marianne pînă la jilțul în care trona venerabilul sir Guy de Gamwell — vă cer ospitalitate pentru această frumoasă și nobilă domnișoară. Mulțumită providenței, al cărui neinsemnat instrument am fost eu, a scăpat din ghearele unui ticălos.

În timp ce fugea prin pădure, Marianne își pierduse panglica de catifea care, de obicei, îi ținea strîns părul său lung, iar ca să se apere de frig, luase pledul MiculuiJohn, cu care își acoperise capul, încrucișîndu-i capetele pe piept și nelăsînd să i se vadă decît ovalul foarte fin al chipului ei fermecător. Stingherită de acest acoperemint sau rușinată, poate, de a se fi folosit, față de toți, de un obiect făcînd parte din îmbrăcămintea unui bărbat, Marianne lepădă pledul în grabă și apăru în fața privirilor familiei de Gamwell în toată strălucirea frumusetii sale.

Cei șase veri ai Micului-John rămaseră cu gura căscată de admirație, iar cele două fete ale lui sir Guy se grăbiră, pline de curtenie, s-o întîmpine pe călătoare.

— Bravo ! exclamă patriarhul casei. Bravo, Micule-John, ai să ne povestești cum ai făcut ca să nu sperii această tînără, acostînd-o in plină noapte în mijlocul pădurii; cum i-ai insuflat atîta încredere, ca să se hotărască să te urmeze fără a te cunoaște și să ne facă cinstea de a se odihni sub acoperișul nostru. Nobilă și frumoasă domnișoară, mi se pare că sînteți bolnavă și obosită. Veniți aici, luați loc între soția mea și mine ; un deget de vin bun vă va da puterile, după care fiicele mele vă vor conduce la un pat bun.

După ce Marianne se retrase in camera ei, Micul-John a trebuit să dea amănunte asupra celor petrecute în seara

aceea ; el își încheie povestirea, anunțînd că avea de gînd să se ducă acasă la Gilbert Head.

— Foarte bine ! strigă William, cel mai tînăr dintre cei șase frați Gamwell. Pentru că această domnișoară este o prietenă a viteazului Gilbert Head și a tovarășului meu Robin Hood, vreau să te-nsoțesc, Micule-John.

— Nu în seara asta, Will — spuse bătrînul baronet. Este prea tîrziu, iar Robin de bună seamă se va fi culcat mai înainte de a fi străbătut voi pădurea ; ai să te duci la el mîine dimineață, fiule.

— Dar, tată dragă — zise William — Gilbert trebuie să fie îngrijorat de soarta acestei domnișoare și pun rămășag că, la ceasul acesta, Robin o caută pretutindeni.

— Ai dreptate, fiule ; fă cum crezi că e mai bine. Îți las toată libertatea.

Curînd după aceea, Micul-John și Will se ridicară de la masă și porniră la drum prin pădure.

VIII

Pe Robin l-am lăsat în capelă ; se' ascunsese după un stîlp și se întreba prin ce întîmplare fericită își redobîndise Allan libertatea. „Fără doar și poate — se gîndea Robin — datorită lui Maud, drăguța de Maud, care-i joacă asemenea feste baronului și, pe legea mea, dacă ne va deschide toate porțile castelului, îi făgăduiesc un milion de sărutări."

— Încă o dată, draga mea Christabel — spunea Allan, ducînd la buze mîinile tinerei fete — am fericirea, ca după doi ani de despărțire, să uit lîngă dumneata tot ce am suferit.

— Ai suferit, dragă Allan ? întrebă Christabel, pe un ton ușor neîncrezător.

— Cum, te-ndoiești ? Ah, da, am suferit, și din ziua în care am fost alungat din castel de tatăl dumitale,

viața pentru mine a fost un adevărat iad. În ziua aceea cînd am plecat din Nottingham, am mers privind înapoi pînă cînd ochii mei n-au mai putut zări, din pricina depărtării, vălul pe care-l fluturai de pe metereze, în semn de adio. Am crezut atunci că această despărțire va fi veșnică, pentru că simțeam că mă sfîrșesc de durere. Dar lui Dumnezeu i s-a făcut milă de mine : mi-a îngăduit să plîng ca un copil care și-a pierdut mama. Am plîns și am supraviețuit.

— Allan, martor mi-e cerul că, dacă mi-ar fi stat în putere să te fac fericit, aș fi făcut-o !

— Așadar, într-o zi voi fi fericit ! strigă Allan, cu înflăcărare. Și Dumnezeu va vrea ceea ce vrei tu.

— Mi-ai fost credincios ? întrebă Christabel, întrerupîndu-l pe tînăr cu o cochetărie naivă. Și-mi vei rămîne mereu ?

— În gînd, în vorbă, în faptă, am fost, sînt și așa voi rămîne mereu !

— Mulțumesc, Allan ! Încrederea pe care o am în tine mă ajută să îndur singurătatea în care mă aflu. Datorez supunere tatălui meu, însă la una din dorințele lui nu mă voi supune niciodată : poate să ne despartă din nou, cum a mai făcut-o, dar niciodată nu mă va putea sili să iubesc pe altul în afară de tine.

Pentru prima dată în viața lui, Robin auzea acum vorbindu-se de dragoste ; înțelegea totul din intuiție, tresărea de fericire la sunetul acestor cuvinte și își spunea suspinînd : „Oh, dacă și frumoasa Marianne ar vrea să-mi vorbească tot așa !"

— Draga mea Christabel — continuă Allan — cum de ai descoperit ascunzătoarea în care eram închis ? Cine mi-a deschis ușa ? Cine mi-a dat acest veșmînt de călugăr ? În întuneric n-am putut deslușì chipul salvatorului meu. Mi s-a spus doar în șoaptă : „Duceți-vă în capelă !"

— În castel nu-i decît o singură ființă în care mă pot încrede : este o tînără pe cît de bună, pe atît de iscusită ; evadarea ta o datorăm lui Maud, slujitoarea mea.

— Eram sigur... — murmură Robin.

— După ce tatăl meu ne-a despărțit cu atîta violență, iar pe tine te-a azvîrlit în temniță, Maud, îndurerată de

disperarea mea, mi-a spus : „Liniștiți-vă, milady, îl veți revedea pe messire Allan foarte curînd". Iar buna și mica Maud s-a ținut de cuvînt ; acum cîteva clipe mi-a spus să vin și să te-aștept aici. Se pare că temnicerul însărcinat să te păzească n-a rămas nepăsător la nazurile micuței Maud. Maud i-a dat să bea, i-a cîntat cîteva balade și l-a amețit atît de bine cu vinul și cu privirile, încît bietul om a adormit buștean. Și-atunci strengărița i-a luat cheile. Printr-o fericită întîmplare, confesorul lui Maud se găsea în castel și preacuviosul nu s-a sfiit să-și scoată rasa ca să ți-o dea ție. Încă nu l-am văzut pe acest venerabil slujitor al Domnului, însă vreau să-l cunosc ca să-i mulțumesc din suflet pentru sprijinul părintesc dat lui Maud.

„Cu adevărat sprijin foarte părintesc" — se gîndi Robin, continuînd să stea ascuns după stîlp.

— Călugărul acesta nu se numește cumva fratele Tuck? întrebă Allan.

— Ba da, dragă prietene. Îl cunoști ?

— Oarecum — răspunse tînărul, surizînd.

— Sînt sigură că trebuie să fie un bătrîn cumsecade — adăugă Christabel. Dar de ce rîzi, Allan ? Crezi care că bunul părinte nu merită respectul nostru ?

— Nu pretind altceva, dragă Christabel.

— Atunci de ce rîzi, dragul meu ? Vreau să știu și eu.

— De un fleac, draga mea. Pentru că acest bun călugăr bătrîn, nu-i chiar atît de bătrîn pe cît crezi.

— Mă mir totuși că greșeala mea te face să rîzi atît. Bătrîn sau tînăr, n-are importanță, eu îl iubesc pe acest călugăr. De altfel, mi se pare că și Maud îl iubește mult.

— Ah, despre asta n-am nimic de zis ; însă aș fi dezmădăjduit dacă și tu l-ai iubi pe cît îl iubește Maud.

— Ce vrei să spui ? întrebă Christabel, cam supărată.

— Iartă-mă, dragostea mea, toate acestea nu sînt decît o glumă pe care o vei înțelege mai tîrziu, cînd amîndoi îi vom mulțumi călugărului pentru bunătatea lui.

— Fie. Dar nu-mi spui nimic despre Marianne, sora ta ! Ah, măcar pe ea îmi vei îngădui s-o iubesc, nu-i așa ?

— Marianne ne-așteaptă la un pădurar cumsecade care stă în pădurea Sherwood ; ea a părăsit Huntington-ul ca să stea cu noi, deoarece sperăm că tatăl tău îmi va

acorda mîna ta. Cum însă nu e mulțumit că doar m-a îndepărtat, încearcă acum să-mi răpească și libertatea, iar mai tîrziu, desigur, și viața ; deci nu ne mai rămîne decît o singură șansă de fericire : fuga...

— Ah, nu, Allan, niciodată nu-l voi părăsi pe tata !

— Dar bine, mînia lui va cădea asupra ta, cum a căzut asupra mea. Marianne, tu și eu vom fi atît de fericiți cînd vom fi departe de lume, oriunde vei vrea să trăiești, în pădure, în oraș, oriunde, Christabel. Oh, vino, vino cu mine, nu vreau să plec fără tine din iadul ăsta !

Christabel, disperată, plîngea cu capul în mîini și nu putea rosti decît un singur cuvînt : „Nu ! nu !" ori de cîte ori Allan îi vorbea de fugă. Ah, dacă Allan Clare s-ar fi aflat undeva, în public, cum ar mai fi demascat el crimele baronului Fitz Alwine și cum l-ar mai fi zdrobit pe acest om crud și îngîmfat !

În timp ce tînărul gentilom și Christabel, strînși unul lîngă altul, își mărturiseau durerile și speranțele, Robin, în fața căruia se juca pentru prima dată o adevărată scenă de dragoste, se simțea transportat într-o lume cu totul nouă.

Ușa prin care pătrunseseră în capelă prizonierii evadați se deschise încet și Maud, cu o torță în mînă, se ivi însoțită de fratele Tuck, dezbrăcat de rasa de călugăr.

— Oh, oh, oh, stăpîna mea ! strigă Maud, suspinînd. Totul e pierdut ! O să murim cu toții, este un măcel cumplit ! Oh, oh, oh !...

— Ce s-a întîmplat, Maud ? strigă Christabel, îngrozită.

— Am spus eu c-o să murim : baronul trece totul prin foc și sînge ; nu cruță pe nimeni, nici pe dumneavoastră, nici pe mine ! Ah, este înfiorător să mori atît de tînăr ! Nu, nu, de o mie de ori, nu, milady, nu vreau să mor !

Biata Maud tremura și plîngea cu adevărat, însă în curînd avea să zîmbească din nou.

— Ce-nseamnă vorbăria asta ? întrebă Allan, cu asprime. Ai înnebunit ? Și dumneata, jupîne Tuck, ai putea să-mi spui ce se-ntîmplă ?

— Cu neputință, domnule cavaler — răspunse călugărul, cu un aer ușor ironic — pentru că tot ce știu se rezumă doar la atît : ședeam... ba nu, eram în genunchi...

— Ba şedeai — îl întrerupse Maud.

— Ba eram în genunchi... — ripostă călugărul.

— Ba şedeai — repetă Maud.

— Ba eram în genunchi, îţi spun ! Eram în genunchi... îmi făceam rugăciunea...

— Beai bere — îl întrerupse din nou Maud, cu dispreţ — ba chiar beai prea mult.

— Blîndeţea şi politeţea sînt calităţi alese, frumoasa mea Maud, dar îmi face impresia că astăzi eşti înclinată să le uiţi.

— Fără morală şi, mai ales, fără vorbe de prisos... — reluă Allan, cu voce poruncitoare. Explicaţi-mi ce v-a adus aici pe neaşteptate şi ce primejdie ne ameninţă.

— Întrebaţi-l pe cuviosul părinte — zise Maud, şăgalnică, scuturîndu-şi căpşorul frumos — lui v-aţi adresat adineauri, domnule cavaler, drept e ca tot el să vă răspundă.

— Maud, priveşti cu uşurinţă teama care m-a cuprins — adăugă Christabel. Spune-mi de ce trebuie să ne temem, te rog, îţi poruncesc.

Intimidată, tînăra cameristă se roşi la faţă şi, apropiindu-se de stăpîna sa, începu :

— Iată ce este, milady. Ştiţi că i-am dat lui Egbert, temnicerul, mai mult vin decît putea să rabde capul lui, aşa că a adormit. În toiul somnului, somn greu de beţiv, Egbert a fost chemat de milord ; milord voia să facă o vizită iubi... lui messire Allan. Sărmanul temnicer, aflîndu-se încă sub influenţa vinului pe care i l-am turnat şi uitînd de respectul pe care-l datorează înălţimii sale, s-a înfăţişat cu mîinile în şold şi i-a cerut cu necuviinţă să-i spună cine a îndrăznit să-i tulbure lui somnul, el, un tînăr viteaz şi cinstit. Domnul baron a fost atît de surprins auzind această neobişnuită întrebare, încît a rămas mut cîteva clipe, cu ochii ţintă la Egbert. Încurajat de această tăcere, temnicerul s-a apropiat de domnul baron şi i-a strigat pe un ton vesel : „Ia spune-mi, hodorog bătrîn, cum îţi mai merge cu sănătatea ? Sper că la noapte gata o să te lase să dormi liniştit..." Ştiţi că înălţimea sa nu prea era în toane bune. Închipuiţi-vă ce furie l-a cuprins, după vorbele şi gesturile lui Egbert... Ah, milady, dacă l-aţi fi văzut atunci pe monsenior, aţi fi

tremurat și dumneavoastră cum tremur eu acum, căci v-ați fi temut de un măcel : monseniorul era turbat și răgea mai tare decît un leu rănit ; se zguduia sala cînd bătea din picior sau cînd umbla de colo-colo să găsească ceva să sfarme în mîini. Deodată înhață inelul cu chei agățat la cingătoarea lui Egbert și începu să caute printre ele cheia temniței unde se găsea iubi... domnul cavaler. Cheia nu mai era. „Ce-ai făcut cu ea ?“ a strigat stăpînul, cu glas ca de tunet. La această întrebare, Egbert se trezi deodată și se îngălbeni de spaimă. Monseniorul nu mai avea putere să strige, dar tremurul convulsiv care-i înfiora trupul prevestea răzbunarea. A poruncit să vină o grupă de soldați cu care s-a îndreptat spre temnița domnului, spunînd că, dacă nu-l va găsi acolo pe prizonier, Egbert va fi spînzurat... Messire — continuă Maud, adresîndu-se lui Allan — trebuie să fugiți cît mai repede cu putință, să fugiți mai înainte ca tatăl meu, informat de cele întîmplate, să închidă porțile castelului și să ridice podul mobil.

— Pleacă, pleacă, dragă Allan ! strigă Christabel. Dacă tatăl meu ne-ar găsi împreună, am fi despărțiți pentru totdeauna.

— Dar tu, Christabel, tu ? întrebă deznădăjduit Allan.

— Eu, eu rămîn... ca să potolesc mînia tatălui meu.

— Atunci rămîn și eu !

— Nu, nu, fugi, pentru numele lui Dumnezeu ! Dacă mă iubești, fugi... o să ne revedem.

— Juri c-o să ne revedem, Christabel ?

— Jur !

— Ei bine, Christabel, mă supun.

— Adio, pe curînd !

— Și acum urmați-mă, domnule cavaler, împreună cu acest venerabil călugăr.

— Ești sigură, Maud, că tatăl dumitale ne va lăsa să ieșim din castel ? întrebă fratele Tuck.

— Da, numai să nu-i fi adus cineva la cunoștință cele petrecute în timpul serii. Hai, veniți, nu mai avem timp de pierdut.

— Numai că în castel am intrat trei — spuse călugărul.

— Așa este — zise Allan. Ce s-o fi întîmplat cu Robin ?

— Prezent ! strigă tînărul pădurar, ieșind din ascunzătoare.

Christabel scoase un ușor strigăt de spaimă, iar Maud îl salută pe Robin cu atîta grabă, încît călugărul se încruntă.

— Isteț băiat ! exclamă Maud, zîmbind și atingînd cu gingășie brațul lui Robin. A evadat dintr-o temniță pe care o supravegheau două santinele.

— Și dumneata ai fost închis ? strigă Allan.

— Am să vă povestesc aventura mea cînd o să fim departe de aici — răspunse tînărul pădurar. Să plecăm mai repede. Haideți odată, messire ! Pare-mi-se că ar trebui să țineți la viață... mai mult decît mine — adăugă tînărul, cu tristețe — căci moartea dumneavoastră o va plînge sora dumneavoastră și alte persoane, în timp ce pe mine..., Dar haideți, veniți repede, să profităm de ajutorul frumoasei Maud ; să plecăm odată, zidurile castelului din Nottingham îmi apasă sufletul. Să mergem !

La aceste ultime cuvinte, Maud aruncă spre tînăr o privire ciudată. Deodată se auzi un zgomot de pași pe coridorul ce ducea la capelă.

— Doamne, ai milă de noi ! strigă Maud. Vine baronul ; pentru numele lui Dumnezeu, plecați !

Dezbrăcîndu-și în grabă rasa de călugăr, Allan i-o dădu lui Tuck și se repezi apoi spre Christabel ca să-și ia rămas bun.

— Pe aici, cavalere ! strigă Maud, autoritară, deschizînd una din uși.

Allan depuse pe buzele Christabelei un sărut fierbinte, apoi răspunse chemării lui Maud.

— Sfîntul Benedict să te apere, dulcea mea prietenă ! zise călugărul, vrînd s-o îmbrățișeze și el pe Maud.

— Obraznicule ! strigă tînăra. Hai treceți, treceți odată !

Robin, încă de pe acum expert în galanterii, se înclină în fața Christabelei și-i sărută respectuos mîna, spunîndu-i :

— Sfînta Fecioară să vă fie sprijin, mîngîiere și călăuză !

— Mulțumesc ! răspunse Christabel, uimită de atîta noblețe în purtarea unui simplu pădurar.

— Milady — zise Maud — în timp ce noi fugim, așezați-vă în genunchi ca pentru rugăciune și prefăceți-vă că nu știți nimic, așa încît baronul să nu bănuiască nici pe departe că ați putea cunoaște pricina mîniei sale.

Abia se închise ușa în urma fugarilor, că în capelă năvăli baronul, urmat de soldați.

Să-l părăsim pentru o clipă și să-i însoțim mai întîi pe cei trei prieteni ai noștri, cărora buna Maud le este înger păzitor.

Micul grup se strecura astfel printr-o galerie lungă și îngustă : în frunte mergea Maud, cu o torță în mînă ; după ea Robin ; fratele Tuck pășea aproape alături de Robin ; ultimul venea Allan. Maud grăbea pasul, ca să se depărteze de Robin și să ajungă cît mai repede la poarta castelului. Nu rîdea, tăcea, iar cu mîna rămasă liberă înlătura mîna lui Robin, care încerca zadarnic să-i prindă din zbor cîteva cute ale rochiei.

— Vasăzică ești supărată pe mine ? o întrebă tînărul, pe un ton rugător.

— Da — răspunse scurt Maud.

— Ce-am făcut de nu-ți mai sînt pe plac ?

— N-ai făcut nimic.

— Atunci, am spus ceva ?

— Nu mă-ntreba, messire, asta nici nu poate, nici nu trebuie să te intereseze.

— Dar mă mîhnește.

— Ce importanță are ? Te vei consola repede. Nu vei fi în curînd departe de castelul din Nottingham, ale cărora ziduri îți apasă sufletul ?

„Aha, înțeleg" — își spuse Robin și adăugă :

— Dacă m-a obosit baronul, zidurile castelului și zăvoarele temnițelor lui, în schimb nu m-a obosit nici chipul dumitale atît de încîntător, nici zîmbetul, nici cuvintele dumitale frumoase, draga mea Maud.

— Adevărat ? întrebă Maud, întorcînd capul pe jumătate.

— Foarte adevărat, dragă Maud.

— Atunci să facem pace...

Și Maud se lăsă îmbrățișată de tînărul pădurar. Această mică mișcare produse o întîrziere în înaintarea fugarilor, iar călugărul, a cărui ureche fusese neplăcut impresionată de zgomotul sărutului, strigă pe un ton morocănos :

— Hei ! Mai repede ! Pe unde trebuie s-o luăm ?

Ajunseseră la o întretăiere de coridoare.

— La dreapta — răspunse Maud, și douăzeci de pași mai departe se pomeniră la poartă.

Tînăra își chemă tatăl.

— Cum ? strigă bătrînul Lindsay, care, din fericire, nu aflase încă despre întîmplările din seara aceea. Cum ? Ne și părăsiți, în plină noapte ? Tocmai voiam să ciocnesc un pahar cu dumneata înainte de culcare, frate Tuck ; trebuie, într-adevăr, să plecați chiar în seara asta ?

— Da, fiule — răspunse Tuck.

— Adio deci, veselul meu Gilles, iar dumneavoastră, bravi gentlemeni, la revedere !

Podul mobil fu coborît. Allan se repezi cel dintîi afară din castel. Călugărul îl urmă, după ce schimbă cîteva vorbe cu tînăra fată, care, de astă dată, nu-i mai îngădui s-o sărute, ceea ce el numea binecuvîntarea, căci, profitînd de o clipă de neatenție din partea călugărului, ea își lipi buzele fierbinți de mîna lui Robin. Sărutul acesta, care-l săgetă pe tînăr pînă în adîncul sufletului, îl întristă în același timp nespus de mult.

— O să ne revedem curînd, nu-i așa ? zise Maud în șoaptă.

— Sper — răspunse Robin — dar pînă mă voi întoarce, fii bună, copilă dragă, să-mi iei arcul și săgețile pe care le-am lăsat în camera baronului și să le dai celui care o să ți le ceară din partea mea.

— Vino dumneata.

— Bine, am să vin eu, Maud. Adio, Maud !

— Adio, Robin, adio !

Suspinele care înecau glasul fetei nu îngăduiau să se înțeleagă dacă ea mai spusese și : „Adio, Allan ! Adio, Tuck !"

Fugarii coborîră repede dealul, străbătură orașul fără să se oprească și nu-și încetiniră pasul decît sub umbra ocrotitoare a pădurii Sherwood.

IX

Pe la ora zece seara, Gilbert, care aştepta cu nerăbdare înapoierea călătorilor, îl lăsă pe părintele Eldred în odaia lui Ritson şi coborî la Margaret, care se îndeletnicea cu treburi gospodăreşti. Voia să afle dacă miss Marianne este îngrijorată de preaîndelungata absenţă a fratelui său.

— Miss Marianne ? zise Margaret, care, absorbită de durerea ei, nu băgase de seamă că tînăra fată lipsea. Miss Marianne ? De bună seamă că-i în odaia ei.

Gilbert se repezi acolo, dar camera era goală.

— Este zece, Maggie, zece şi fata încă nu s-a întors acasă.

— Adineauri se plimba cu Lance pe drumul din faţa casei.

— Te pomeneşti că s-o fi rătăcit. Ah, Maggie, tremur de spaimă că i s-o fi întîmplat vreo nenorocire. E zece trecute ! În pădure, la ceasul ăsta, numai lupii şi tîlharii sînt treji.

Gilbert îşi luă arcul, săgeţile, un pumnal foarte ascuţit şi se repezi în pădure în căutarea Mariannei. Cunoştea toate hăţişurile, toate desişurile, toate boschetele, toate luminişurile şi voia să cerceteze pe rînd toate locurile acestea pe care el le ştia atît de bine, dar care erau atît de primejdioase pentru o femeie. „Trebuie s-o găsesc pe fată — îşi spunea Gilbert. Pe sfîntul Petru ! Trebuie s-o găsesc !“

Din instinct sau mai degrabă datorită acelui simţ deosebit pe care pădurarii îl dobîndesc cu timpul tot bătînd codrii în lung şi-n lat, Gilbert urmă acelaşi drum străbătut de Marianne, pînă la locul unde fata se aşezase să se odihnească. Ajuns acolo, pădurarului i se păru că aude un geamăt surd la marginea unei poteci din apropiere unde razele lunii nu răzbeau prin frunzişul des. Ciuli urechea şi recunoscu îndată că gemetele sînt însoţite de strigăte slabe, ascuţite şi tînguitoare semănînd cu cele pe care le scoate un animal în suferinţă. Era în-

tuneric beznă şi Gilbert se îndreptă dibuind spre locul de unde veneau gemetele, care, pe măsură ce pădurarul se apropia, deveneau tot mai deslușite ; deodată, picioarele omului se loviră de o masă inertă zăcînd la pămînt. Se aplecă, întinse mîna şi atinse blana unui animal, udă de sudoare rece. Animalul, înviorat parcă de atingerea acestei mîini, făcu o mișcare, iar gemetele se preschimbară într-un slab lătrat de recunoștință.

— Lance, bietul meu Lance ! strigă Gilbert.

Lance încercă să se ridice, dar, istovit de efort, se prăbuşi gemînd.

„Trebuie să i se fi întîmplat o nenorocire înfiorătoare nefericitei fete şi desigur că Lance a fost doborît în timp ce se lupta s-o apere — se gîndi Gilbert. Ah — murmură pădurarul, mîngîind cu blîndețe capul animalului credincios — ah, bătrînul meu drag, unde-ai fost rănit ? La burtă ? Nu. La şale ? La labe ? Nu, nu. Ah ! La cap ! Ticălosul a vrut să-ți sfărîme țeasta... Ah ! Uşurel ! N-o să murim noi. Ai pierdut mult sînge, dar tot ți-a mai rămas. Inima bate, da, simt cum bate şi nu vestește sfîrşitul..."

Ca cei mai mulți țărani, Gilbert cunoştea puterea de tămăduire a unor plante. Se grăbi să culeagă anumite ierburi în luminişurile din apropiere, de unde întunericul fusese alungat de primele raze ale lunii şi, după ce le sfărîmă între două pietre, le aşeză pe rana lui Lance, iar pe deasupra trecu o fişie ruptă din surtucul său din piele de căprioară.

— Trebuie să te părăsesc, sărmane bătrîn, dar fii liniştit, am să vin înapoi să te văd : pînă atunci să te odihneşti pe patul ăsta de frunze uscate ; am să te-acopăr în întregime cu frunze ca să nu-ți fie frig, dragul meu Lance !

Vorbindu-i cîinelui cum ar fi vorbit unui om, bătrînul pădurar luă animalul în brațe şi-l duse într-un desiş. După aceea mai mîngîie o dată credinciosul animal şi-şi continuă drumul în căutarea tinerei Marianne.

— Pe sfîntul Petru ! murmura Gilbert, cercetînd desişurile şi luminişurile, cu ochi de pisică sălbatică. Pe sfîntul Petru, dacă bunul Dumnezeu mi-l scoate în cale pe feciorul diavolului care a prăpădit pielea bietului meu

Lance, am să-l silesc, cu lovituri de pumnal, să joace o horă cum n-a jucat niciodată. Ah, ticălosul ! Nemernicul !

Gilbert mergea pe aceeași cărare pe unde fugise Marianne după ce Lance căzuse doborît și ajunse în luminișul unde Micul-John o salvase pe fugară. Gilbert tocmai se pregătea să cerceteze împrejurimile destul de despădurite ale luminișului, cînd în față, alungită de razele oblice ale lunii, se ivi o umbră ce se agita pe pămînt ; la început crezu că este umbra unui copac și nu se sinchisi, dar instinctul îi spuse că umbra are ceva straniu : o privi, așadar, cu luare-aminte și recunoscu de îndată că aparține unei ființe vii, unui om. La douăzeci de pași de locul unde se găsea, Gilbert zări un om în picioare, rezemat de un copac, întors cu spatele și care își vîntura brațele deasupra capului de parcă ar fi vrut să-și potrivească un turban. Pădurarul nu șovăi să-și înfigă mîna-i viguroasă în cel pe care-l credea tîlhar și poate chiar asasinul tinerei Marianne.

— Cine ești tu ? îl întrebă el, cu voce tunătoare. Mai de uimire, mai de slăbiciune, omul se clătină și alunecă de-a lungul copacului, la picioarele lui Gilbert. Cine ești tu ? repetă Gilbert, ridicîndu-l degrabă pe străin.

— Ce te privește ? mormăi acesta de îndată ce, repus pe picioare, observă că Gilbert era singur — ce te...

— Mă privește foarte mult. Sînt pădurar și, ca atare, am în grijă paza pădurii Sherwood. Ori tu semeni cu un bandit cum seamănă luna din luna asta cu cea din luna trecută și bănuiesc că nu vînezi doar un singur soi de vînat. Cu toate acestea am să te las să pleci nestingherit dacă ai să-mi răspunzi fără șovăială și cu sinceritate la întrebările pe care am să ți le pun, dar dacă te-mpotrivești, te dau pe mîna șerifului.

— Întreabă-mă și am să văd dacă răspund au ba.

— Ai întîlnit în seara asta, în pădure, o doamnă tînără îmbrăcată într-o rochie albă ? Un rîs batjocoritor înflori pe buzele banditului. Am înțeles. Ai întîlnit-o. Dar ce văd ? Ești rănit la cap ? Da, și rana asta ți-a făcut-o un cîine. Nemernicule ! Ia să văd !

Și Gilbert smulse deodată bandajul însîngerat care acoperea rana. Astfel dat în vileag, omul lăsa să se vadă

o bucată de carne ce-i cădea pe ceafă și, înnebunit de durere, fără a se gîndi o clipă că se învinuiește pe sine, strigă :

— De unde știi că era un cîine ? Am fost doar noi doi !

— Și fata unde este ? Vorbește, nemernicule, vorbește sau te ucid.

În timp ce Gilbert, cu mîna pe pumnal, aștepta un răspuns, banditul își ridică pe ascuns arbaleta și-l lovi cu sete în moalele capului. Bătrînul, zăpăcit pentru moment, își recăpătă îndată stăpînirea de sine, se înțepeni bine pe picioare și trase pumnalul din teacă. Asupra banditului se abătu o ploaie de lovituri, dese și necurmate, în spinare, peste umeri, peste mîini și coapse, încît ticălosul se prăvăli și rămase în nesimțire, întins pe pămînt, mai mult mort decît viu.

— Nu știu ce mă oprește să te ucid, nemernicule ! strigă pădurarul. Dar pentru că nu vrei să-mi spui unde este tînăra doamnă, te las în plata Domnului. Mori aici, ca o fiară sălbatică.

Și Gilbert se depărtă ca să-și continue cercetările.

— Încă n-am murit, josnic sclav al biciului ! murmură proscrisul, ridicînd pumnul de cum plecă Gilbert. N-am murit și am să ți-o dovedesc ! Ah ! Ai fi vrut să știi unde se găsește acum fata ! Aș fi un prost dacă ți-aș alunga îngrijorarea și ți-aș spune că unul din neamul Gamwell a dus-o la locuința familiei. Ah ! Vai, vai, cît sufăr ! Oasele îmi sînt sfărîmate, membrele zdrobite și totuși n-am murit, Gilbert Head, n-am murit, nu, nu !

Și, tîrîndu-se în patru labe, își căută adăpost și odihnă la umbra unui desiș din vecinătate.

Din ce în ce mai îngrijorat, bătrînul străbătea pădurea, dar începuse să-și piardă speranța că avea s-o mai găsească în viață pe tînăra fată, cînd, nu prea departe de el, auzi cîntîndu-se una din baladele vesele pe care le compusese cîndva în cinstea fratelui său Robin. Cîntărețul nevăzut venea spre el pe aceeași potecă ; Gilbert ascultă, și amorul lui propriu de poet îl făcu să uite grija care-l stăpînește.

— Vedea-i-aș mutra roșie a prostănacului ăstuia de Will, pe bună dreptate poreclit Roșcovanul, bălăbănindu-se spînzurată de craca unui stejar ! murmură Gilbert,

nemulțumit. Cîntă balada mea și cuvintele n-au nici o noimă ! Hei, jupîne Gamwell, nu schimonosi în felul ăsta și muzica, și poezia ! Dar ce dracu faci la ceasul ăsta în pădure ?

— U-hu-hu !... răspunse tînărul gentleman. Cine îndrăznește să-l întrerupă din cîntat pe William de Gamwell mai înainte ca William de Gamwell să-l fi salutat ?

— Cine l-a auzit o dată, o singură dată pe Will Roșcovanul, nu-l mai uită niciodată și, ca să-l recunoască, n-are nevoie să-l vadă nici la lumina soarelui, nici la lumina lunii și nici chiar a stelelor !

— Bravo ! Strașnic răspuns ! răsună o altă voce veselă.

— Înaintează, străin glumeț — răspunse Will, pe un ton provocator — ca să-ți dăm o lecție de bună-cuviință.

Și Will începu să-și rotească bîta, cînd Micul-John interveni :

— Ce ? Ești nebun, vere ? Nu-l recunoști pe bătrînul Gilbert, la care ne ducem ?

— Da, într-adevăr, e Gilbert !

— Ei bine, da, Gilbert.

— A ! Asta-i altceva ! zise tînărul și, grăbind pasul spre pădurar, adăugă : Veşti bune, bătrîne, veşti bune ! Tînăra doamnă este în siguranță acasă la noi, iar miss Barbara și miss Winifred se îngrijesc cu atenție de ea. Micul-John a întîlnit-o în pădure tocmai cînd un bandit era gata s-o ucidă. Dar ce, ești singur, Gilbert ? Dar Robin, dragul meu Robin Hood, unde este ?

— Liniștește-te, Will ! Cruță-ți plămînii și nouă urechile. Robin a plecat azi-dimineață la Nottingham și nu se înapoiase în clipa cînd eu am plecat de-acasă.

— Ah, rău a făcut Robin Hood că a plecat la Nottingham fără mine ; doar hotărîsem împreună să stăm opt zile în oraș. Ce strașnic se petrece acolo !

— Dar ești palid, Gilbert — zise Micul-John. Ce ai ? Ești bolnav ?

— Nu, am necazuri : cumnatul meu a murit astăzi și am aflat că... dar n-are importanță, să nu mai vorbim. Domnul fie lăudat, miss Marianne este în afară de orice primejdie ! Am căutat-o în pădure ; închipuiți-vă îngrijorarea mea, mai ales după ce am găsit mai adineauri,

aproape mort, pe sărmanul Lance, cel mai bun dintre cîinii mei.

— Lance aproape mort, cîinele acesta atît de bun, atît de...

— Da, Lance, un animal cum nu mai e altul. Cu el i se stinge şi rasa.

— Cine a făcut asta, cine a săvîrşit asemenea fărădelege, spune-mi unde-i ticălosul, să-i fărîm coastele ! Unde este ? Unde ? întrebă grăbit tînărul cu părul roşu.

— Fii liniştit, fiule, l-am răzbunat eu pe bătrînul Lance.

— Nu-mi pasă, vreau să-l răzbun şi eu. Spune-mi unde-i nemernicul ăsta atît de laş ca să omoare un cîine ? Vreau să-l cunosc cu ajutorul ciomagului. E un bandit, nu încape îndoială ?

— Da, l-am lăsat colo mai jos... în partea aceea... aproape mort, după ce l-am snopit cu lovituri de pumnal.

— Dacă omul ăsta este unul şi acelaşi cu cel care a îndrăznit să se poarte brutal cu miss Marianne, e de datoria mea să-l duc în faţa şerifului din Nottingham — spuse Micul-John. Arată-mi, Gilbert, unde l-ai lăsat.

— Veniţi pe aici, copii !

Bătrînul pădurar găsi cu uşurinţă locul unde proscrisul se prăvălise sub loviturile sale ; dar necunoscutul nu mai era acolo.

— Foarte neplăcut ! strigă Will. Tocmai locul unde ne dăm întîlnire cînd plecăm de acasă la vînătoare : La răscrucea asta, între stejarul şi fagul de aici.

— Între stejar şi fag ! repetă Gilbert, străbătut de un fior.

— Da, între cei doi copaci. Dar ce ai, bătrîne ? strigă Will. Tremuri ca frunza...

— Pentru că... Ah, nimic, nimic... — răspunse Gilbert, stăpînindu-şi emoţia. Mi-am adus aminte... nu-i nimic...

— Cum ? Te temi de strigoi, tocmai dumneata, viteazule ? zise Micul-John, ignorînd pricina emoţiei lui Gilbert. Pe dumneata, ca cel mai vîrstnic dintre pădurari, te credeam sătul de poveştile astea. Ce-i drept, locul ăsta n-are o faimă prea bună ; se zice că sufletul chinuit al unei tinere fete, ucisă de bandiţi, rătăceşte în fiece noapte

pe sub copacii bătrîni ; eu n-am văzut-o, deşi colind pădurea ziua şi noaptea, însă mulţi oameni din Mansfeld, din Nottingham, de pe la noi şi de prin satele învecinate jură că au întîlnit-o aici la răspîntie.

Pe măsură ce Micul-John vorbea, emoţia lui Gilbert creştea ; o sudoare de gheaţă îi acoperise faţa, dinţii îi clănţăneau şi, cu privirea rătăcită, cu braţul întins spre fag, arăta însoţitorilor săi ceva nedesluşit. Deodată vîntul, care pînă atunci abia adiase, se înteţi deodată şi mătură frunzele uscate îngrămădite sub copaci. Şi, în mijlocul vîrtejului, se înălţă o formă omenească.

— Annette, Annette, surioara mea ! strigă Gilbert, căzînd în genunchi şi ridicîndu-şi mîinile împreunate. Annette, ce vrei ? Ce poruncesti ?

Will şi Micul-John, oricît de curajoşi ar fi fost, se înfiorară şi-şi făcură cruce cu evlavie, căci Gilbert nu era pradă unei năluciri. Ca şi el, vedeau şi ei o fantomă uriaşă şi albă stînd în picioare între cei doi copaci. S-ar fi zis că fantoma vrea să se îndrepte spre ei, dar vîntul înteţindu-se, năluca se îndepărtă de-a-ndăratelea, supunîndu-se parcă forţei vîntului, şi se mistui dincolo de răscruce, în partea cufundată în beznă, unde razele oblice ale lunii nu puteau răzbate prin frunzişul des.

— Ea este ! Ea este ! Fără mormînt !...

Rostind aceste cuvinte, Gilbert se prăbuşi leşinat, iar tovarăşii lui rămaseră multă vreme nemişcaţi şi muţi ca nişte stane de piatră. Nu mai zăreau năluca, însă li se părea că vîntul aduce pînă la ei un zvon nedesluşit, ca un geamăt. Venindu-şi încetul cu încetul în fire, cei doi tineri se grăbiră să-i dea ajutor lui Gilbert, care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Zadarnic îi frecară mîinile şi încercară să-i strecoare printre dinţi cîteva picături de whisky (băutură din care fiece pădurar poartă asupra lui o mică provizie atunci cînd face de pază), zadarnic îi şoptiră la ureche fel şi fel de cuvinte de îmbărbătare, bătrînul nu se trezea din leşin şi, dacă nu i-ar fi simţit bătăile puternice ale inimii, ar fi crezut că murise.

— Ce-i de făcut, vere ? întrebă Will.

— Să-l ducem acasă, şi cît mai repede — răspunse Micul-John.

— Deşi eşti în stare să-l iei singur în cîrcă, nu i-ar face bine, după cum nu i-ar face bine nici dacă tu l-ai apuca de picioare şi eu de cap.

— Uite, Will, ia toporişca mea şi caută prin desiş tot ce trebuie ca să înjghebăm o targă. În timpul ăsta eu stau lîngă el ; sper totuşi să-l trezesc.

William nu mai cînta băladele vesele ale lui Gilbert, ci era adînc mîhnit de starea bătrînului bard din Sherwood ; tot umblînd după lemnele de care avea trebuinţă, ajunse în partea aceea învăluită în beznă a răscrucii şi, s-o spunem spre lauda sa, nu încercă mai multă teamă decît dacă s-ar fi plimbat singur, la miezul nopţii, prin livada de la Gamwell Hall. Deodată William se împiedică de un corp voluminos întins pe pămînt şi se răvăli peste el. Tînărul era să tragă o înjurătură la adresa obstacolului ce-i tăiase calea, cînd îşi dădu seama că ceea ce luase el drept un ciot de lemn este înzestrat cu viaţă şi bolboroseşte la urechea lui un şir lung de ocări şi blesteme.

— Hei, hei ! strigă curajosul Will, apucîndu-l de gît pe necunoscutul peste care se rostogolise. Vere, vere, vinoncoace ! L-am găsit !

— Taie-l de la rădăcină — răspunse Micul-John fără a-l părăsi pe Gilbert.

— Ei, păi n-am găsit un copăcel, l-am găsit pe bandit, pe cel care l-a omorît pe Lance, vino, vere !

— Dă-mi drumul ! Mă sufoc ! şoptea omul, horcăind. Ah ! Iată-vă doi împotriva mea — zise el, văzîndu-l pe Micul-John sosind în grabă. Nu e nevoie... mor ! Aer, fie-vă milă, aer !...

William se ridică.

— Ei, la dracu ! Păi asta-i năluca de adîncuri, cu surtucul din blană albă de capră ! strigă Micul-John. Nu stăteai culcat acolo, între cei doi copaci, pe un maldăr de frunze ?

— Ba da.

— Tu ai urmărit o fată tînără ? întrebă Micul-John.

— Tu l-ai doborît pe cel mai viteaz dintre cîini ? adăugă Will.

— Nu, nu, domnilor ! Fie-vă milă, ajutaţi-mă, mor !

— Şi — reluă Will — ai omorît un om care a crezut că vede în tine o năluca, năluca unei oarecare Annette...

— Annette? Annette? Ah, da, îmi amintesc de Annette... Ritson a omorît-o; eu eram travestit în preot şi i-am cununat...

„Aiurează!" se gîndiră cei doi veri, care nu pricepeau tîlcul acestor cuvinte.

— Fie-vă milă, domnilor, luaţi-mă de aici! Pămîntul este foarte tare!

— Mai întîi spune-ne cine te-a adus în halul ăsta.

— Lupii — răspunse ticălosul, care, cu toate chinurile agoniei, nu-şi pierduse judecata. Lupii, domnilor, mi-au sfîşiat picioarele şi mîinile cu colţii; m-am rătăcit în pădure şi, cum nu mîncasem de două zile, n-am avut putere să mă apăr. Fie-vă milă, fie-vă milă, seniorii mei!

— E un bandit — îi şopti la ureche lui Will Micul-John — el a urmărit-o pe miss Marianne, el i-a crăpat capul lui Lance, pe el l-a doborît Gilbert cu lovituri de cuţit. Cred că n-o să ajungă prea departe şi că-l vom găsi tot aici cînd se va lumina de ziuă. Dacă nu va muri pînă atunci, am să-l duc înaintea şerifului.

Şi fără a se mai sinchisi de gemetele banditului, ce doi veri se înapoiară la Gilbert. Încetul cu încetul, Gilbert îşi recăpătase cunoştinţa şi, ţinînd-o morţiş că este în stare să se întoarcă acasă pe jos, o porni la drum sprijinit de o parte şi de alta de cei doi tineri. Cînd ajunse la cîţiva paşi de casă, un urlet lugubru străbătu văzduhul pînă la ei. Gilbert se opri şi se cutremură:

— Este Lance! şopti el. Poate ultimul lui urlet de durere.

— Curaj, bunul nostru Gilbert! Uite că am ajuns, iat-o şi pe Margaret, care te-aşteaptă în prag cu o torţă în mînă. Curaj!

Pentru a doua oară, urletele ciinelui străbătură văzduhul. Gilbert fu gata să-şi piardă din nou cunoştinţa, dar Margaret se repezi spre el, îl sprijini şi-l ajută să intre în casă. Un ceas mai tîrziu, Gilbert, aproape liniştit, spuse blînd tinerilor săi prieteni:

— Mai tîrziu, copii, poate că voi avea putere să vă istorisesc povestea acestui suflet chinuit pe care l-am văzut rătăcind acolo.

— Un suflet chinuit ? ! izbucni Will în hohote de rîs. Ah, cunoaştem noi sufletul ăsta...

— Taci, vere ! zise Micul-John, cu asprime.

— Nu, nu-l cunoaşteţi căci sînteţi prea tineri — răspunse Gilbert.

— Vreau să zic că l-am întîlnit pe banditul pe care l-ai cinstit atît de bine cu lovituri de pumnal.

— L-aţi întîlnit ?

— Da, şi e pe moarte.

— Să-l ierte Domnul !

— Şi să-l ia dracu ! adăugă Will.

— Taci, vere !

— Copii, înainte de a vă întoarce acasă, aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu ? întrebă Gilbert.

— Vorbeşte, meştere.

— În casa mea este un mort, ajutaţi-mă să-l îngrop.

— La porunca dumitale, bunul nostru Gilbert — răspunse William. Avem braţe puternice şi nu ne temem nici de morţi, nici de vii, nici de fantome.

— Taci odată, vere ! se răsti din nou Micul-John.

— Fie, o să tac — murmură Will, cu năduf.

El nu-şi dădea seama că aluziile la fantome redeşteptau în bătrînul pădurar vechi nelinişti şi dureri.

...Înainte mergea părintele Eldred, murmurind rugăciuni, urma apoi Micul-John şi Lincoln, care duceau mortul pe o năsălie, şi după năsălie, mergeau Margaret şi Gilbert. Gilbert îşi stăpînea lacrimile ca să nu stîrnească plînsul soţiei sale, însă Margaret hohotea încet, sub gluga-i de dimie. După ei venea Will Roşcovanul. În această ordine, convoiul înainta la miezul nopţii spre cei doi copaci la rădăcina cărora iubitul şi ucigaşul Annettei ceruse să fie îngropat. Gilbert şi soţia lui rămaseră în genunchi tot timpul cît Lincoln şi Micul-John au săpat groapa. Încă n-o săpaseră decît pe jumătate, cînd Will, care făcea de pază prin apropiere, cu arcul într-o mînă şi cu cealaltă pe plăselele pumnalului, se apropie de vărul său, şoptindu-i la ureche :

— N-ar fi rău dacă am lărgi groapa ca să mai îngropăm pe cineva alături de omul ăsta.

— Ce vrei să spui, vere ?

— Vreau să spun că cel care pretindea că a fost atacat de lupi și pe care l-am lăsat într-o stare jalnică e mort, mort de-a binelea. Du-te, mișcă-l cu piciorul și vezi dacă zice ceva.

Ultimii bulgări de pămînt căzeau peste trupurile neînsuflețite ale celor doi bandiți, cînd pentru a treia oară urletele cîinelui tulburară liniștea pădurii.

— Lance, sărmanul meu Lance, e rîndul tău acum ! strigă pădurarul. Nu mă-ntorc acasă pînă nu te voi ajuta.

X

Așa cum povestise Maud, aprigul baron, urmat de șase soldați înarmați, coborî pînă la temnița lui Allan Clare. Dar acolo, nici urmă de prizonier !

— Ha, ha ! exclamă el, rizînd ca un tigru, dacă vreodată tigrii ar putea să rîdă. Ha, ha, straşnic mai ascultă oamenii de ordinele mele ! Sînt încîntat, într-adevăr ! Atunci la ce-mi mai folosesc temnicerii și donjonul ? Pe sfînta Griselda, am să-mi exercit singur, fără ei, dreptul meu de viață și de moarte pe care-l am și voi închide prizonierii în colivia fiicei mele... Unde-i Egbert Lanner, purtătorul de chei ?

— Aici, monseniore ! răspunse un soldat. Îl țin bine, căci altfel ar rupe-o la fugă.

— Dacă ar fi fugit. te-aș fi spînzurat pe tine în locul lui. Apropie-te. Egbert ! Vezi ușa temniței, este închisă ; vezi ferestruica din ușă. este strîmtă ; ei bine, ai putea să-mi spui cum a putut prizonierul, care nu-i nici atît de subțire ca să treacă prin această deschizătură, nici atît de ușor ca aerul ca să se strecoare prin gaura cheii, ai putea să-mi spui cum a făcut de a șters-o ? Mai mult mort decît viu. Egbert tăcea. Ai putea să-mi spui pentru ce cîștig murdar ai ajutat la evadarea acestui nemernic ? Te-ntreb fără mînie, răspunde-mi fără teamă. Sînt bun

și drept și, poate, dacă-mi mărturisești greșeala, am să te iert...

Zadarnic voia baronul să facă dovada bunătății sale ; Egbert avea prea multă experiență ca să creadă în sinceritatea lui și, mai mult mort decît viu, continua să tacă.

— Ah, sclavi netrebnici ! strigă deodată Fitz Alwine. Pun rămășag că nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte să-l vestească pe portarul castelului despre cele întîmplate, așa este ? Repede, repede, să meargă cineva și să-i poruncească din partea mea lui Hubert Lindsay să ridice podul mobil și să închidă toate porțile.

Un soldat porni numaidecît în fugă, dar se rătăci prin coridoarele întunecoase ale temniței și căzu cu capul în jos pe treptele unei pivnițe. Căzătura fu mortală, însă nimeni nu băgă de seamă, iar fugarii putură să iasă din castel, mulțumită acestei nenorociri, neștiută de nimeni.

— Milord — vorbi unul din oameni — cînd veneam încoace, mi s-a părut că zăresc lumina unei torțe în capătul galeriei ce duce la capelă.

— Și ai așteptat pînă acum ca să mi-o spui ? zbieră baronul. Ah, s-au jurat cu toții să mă ucidă încetul cu încetul, ticăloșii ! Dar vor muri toți înaintea mea, da, așa ! adăugă el, sufocat de turbare. Da, veți muri înaintea mea și, pentru voi am să născocesc o cazną cumplită, dacă nu voi pune mîna pe acest păgîn căruia Egbert îi va ține locul în streang.

Zicînd acestea, Fitz Alwine smulse o torță din mîna unui soldat și se năpusti în capelă. Christabel, în picioare, în fața mormîntului mamei sale, părea cufundată într-o adîncă meditație.

— Scotociți prin toate colțurile și ungherele, prindeți-l viu sau mort ! porunci baronul. Soldații se supuseră. Și tu, fiica mea, ce cauți aici ?

— Mă rog, tată.

— Nu încape îndoială că te rogi pentru un necredincios care merită să fie spînzurat, nu ?

— Mă rog pentru tine în fața mormîntului mamei mele, nu vezi ?

— Unde ți-e complicele ?

— Care complice ?

— Trădătorul acela de Allan.

— Nu știu.

— Mă minți ; este aici.

— Niciodată nu te-am mințit, tată.

Baronul cercetă cu privirea fața palidă a tinerei fete.

— Nu-i nici unul, nici celălalt — spuse un soldat.

— Nici unul, nici celălalt ? repetă Fitz Alwine, care începuse să se îndoiască de fuga lui Robin.

— Da, monseniore, nici unul, nici celălalt. Nu-i vorba oare de doi prizonieri care au evadat ?

Furios că-i scăpase Robin, neobrăzatul acela de Robin, care-l înfruntase pe față și de la care sperase să capete mai tîrziu, cu ajutorul torturii, informații despre Allan, baronul își înfipse mîna-i puternică în umărul limbutului soldat, spunîndu-i :

— Nici unul, nici celălalt, zici ? Explică-mi ce înseamnă aceste patru cuvinte. Soldatul tremura sub apăsarea violentă a mîinii și nu știa ce să răspundă. Mai întîi spune-mi cum te cheamă ?

— Cu voia înălțimii voastre, sînt Gaspard Steinkopf ; eram de pază pe metereze cînd...

— Mizerabile ! Vasăzică tu erai de pază la ușa temniței acestui pui de lup din Sherwood ?! Să nu-mi spui că l-ai lăsat să fugă, că te-njunghii !...

Renunțăm să mai înregistrăm nenumăratele forme în care s-a manifestat mînia baronului ; este destul pentru cititorii noștri să știe că mînia ajunsese la el o stare obișnuită, de necesitate, căci baronul ar fi încetat să respire dacă ar fi încetat să se mai mînie.

— Așadar, recunoști că a evadat pe cînd făceai de pază pe meterezul dinspre răsărit ? reluă baronul după o clipă de tăcere. Hai, răspunde !

— Milord, m-ați amenințat cu pumnalul dacă mărturisesc — îngăimă nenorocitul.

— Și-mi voi înfăptui amenințarea.

— Atunci mai bine tac.

Baronul ridică pumnalul asupra nefericitului, dar lady Christabel îi opri brațul, strigînd :

— Oh, te conjur, tată, nu stropi cu sînge acest mormînt !

Rugămintea fu ascultată, baronul îl îmbrînci cu violență pe Gaspard, vîrî pumnalul în teacă, apoi se adresă tinerei fete pe un ton aspru :

— Întoarce-te în apartamentele dumitale, milady ; iar voi, ceilalți, încălecați și goniți pe drumul spre Mansfeld-woodhaus ; nu încape îndoială că în direcția aceea s-au îndreptat prizonierii și-i veți prinde cu ușurință. Îi vreau, îmi trebuie cu orice preț, mă auziți ? Am nevoie de ei !

Soldații se supuseră, iar Christabel tocmai se îndepărta, cînd Maud intră în capelă. Veni în fugă spre stăpîna ei și, ducîndu-și un deget la buze, îi șopti :

— Salvați ! Sînt salvați !

Tînăra lady își împreună mîinile ca pentru rugăciune ca să-i mulțumească lui Dumnezeu, apoi se îndepărtă, urmată de Maud.

— Ia stați ! strigă baronul, care auzise șușotelile cameristei. Domnișoară Hubert Lindsay, aș vrea să stau o clipă de vorbă cu dumneata. Hai, apropie-te ! Ce ? Ți-e teamă că te mănînc ?

— Nu știu — răspunse Maud, înspăimîntată — însă, monseniore, îmi păreți atît de mîniat, atît de furios, că nu îndrăznesc.

— Domnișoară Hubert Lindsay, șiretenia dumitale e cunoscută și se știe că nu te temi de o sprînceană încruntată. Totuși, dacă am vrea, ai putea să tremuri cu adevărat, și bagă de seamă să nu vrem... Spune-mi, cine este salvat ? Ți-am auzit cuvintele, frumoasă obraznică !

— N-am spus, monseniore, că e salvat vreunul — răspunse Maud, jucîndu-se cu un aer nevinovat cu mînecile lungi ale rochiei.

— Ah, încîntătoare actriță, n-ai spus că e salvat ! Ai spus, poate, că sînt salvați ; nu unul, mai mulți...

Camerista clătină din cap în semn de tăgadă.

— A, mincinoaso, mincinoasă prinsă asupra faptului ! Maud îl privi țintă pe baron, cu un aer nătîng, ca și cum n-ar fi înțeles ce însemnau cuvintele „asupra faptului". Nu mă-nșeli tu pe mine cu nerozia ta prefăcută — spuse baronul. Știu că ai înlesnit fuga prizonierilor mei, dar nu te bucura, încă nu sînt atît de departe de castel, ca oamenii mei să nu-i poată prinde, și vom vedea într-un ceas dacă ai să-i împiedici să fie legați, unul în

spatele celuilalt, și să fie aruncați în șanț, de sus, de pe metereze.

— Ca să poată fi legați spate în spate, monseniore, trebuie să fie aduși aici — zise Maud, cu aceeași naivitate nătîngă pe care o dezmințeau ochii sclipind de șiretenie.

— Iar mai înainte de a fi aruncați în șanț, se vor spovedi și, dacă se va dovedi că ai fost complice cu ei, o să încercăm, domnișoară Hubert Lindsay, să te facem să tremuri puțin.

— După voia înălțimii voastre, monseniore.

— Care nu va fi de loc și a dumitale... vei vedea.

— Pe sfîntul Valentin, monseniore, m-aș bucura să știu dinainte ce aveți de gînd cu mine, cel puțin voi avea răgazul să mă pregătesc — adăugă ea, plecîndu-se pînă la pămînt.

— Obraznico!

— Milady — continuă camerista, pe un ton foarte calm, apropiindu-se de stăpîna ei, care, nemișcată cum rămăsese, semăna cu o statuie reprezentînd durerea — milady, credeți-mă, înălțimea voastră ar trebui să se întoarcă în apartamentele sale; noaptea e rece... Înălțimea voastră nu are gută... dar...

Arțăgosul baron, descumpănit de atîta ironie și sînge rece, o întrerupse pe cameristă și-i ceru pentru ultima dată să spună la cine se referise cînd spusese: „Salvați! Salvați!"

Întrebarea fu pusă aproape fără mînie, iar Maud înțelese că era timpul să-i răspundă într-un fel sau altul; drept care, mai-mai că strigă, biruită întrucîtva de încăpățînarea baronului:

— Pentru că-mi cereți, am să vă spun, monseniore. Este adevărat, am rostit cuvintele acelea: „Este salvat!" Și am spus-o în șoaptă, ca să nu-mi dau în vileag emoția în fața soldaților înălțimii voastre. Însă e nespus de greu să vi se ascundă ceva, monseniore. Cînd i-am spus limpede lui milady: „Este salvat!", mă refeream la sărmanul Egbert, pe care voiați să-l spînzurați, monseniore, și pe care, Domnul fie lăudat, nu l-ați spînzurat! mai zise Maud, izbucnind în lacrimi.

— Ei, asta-i prea de tot! strigă baronul. Ce, Maud, mă iei drept un tîmpit? A, este absurd să abuzezi de

răbdarea mea ! Ei bine, Egbert va fi spînzurat, și pentru că-l iubești, vei fi spînzurată împreună cu el.

— Vă mulțumesc din inimă, monseniore — răspunse camerista, izbucnind într-un hohot de rîs, apoi, după ce făcu o reverență, se răsuci pe călcîie și fugi după Christabel, care tocmai ieșise din capelă.

Lordul Fitz Alwine porni și el după Maud, improvizînd un monolog plin de reproșuri la adresa vicleniei femeilor. Impertinența ironică a lui Maud dezlănțuise instinctele sălbatice ale baronului, dar el nu știa nici asupra cui, nici cum să-și descarce mînia. Ar fi dat jumătate din avere dacă Allan și Robin i-ar fi fost aduși pe loc. Și, pentru a-și omorî timpul pînă la înapoierea soldaților trimiși pe urmele fugarilor, baronul se hotărî să-și potolească furia în tovărășia lady-ei Christabel.

Maud, care simțea că baronul vine după ea, se temu de vreo izbucnire violentă și fugi cît putu mai repede, ducînd cu ea și torța, astfel că baronul se găsi cufundat dintr-o dată într-o beznă desăvîrșită, ceea ce-l făcu să zvîrle un nou șir de blesteme la adresa lui Maud și a lumii întregi.

„Tună, baroane, tună !“ își zicea Maud, depărtîndu-se ; însă tînăra, mai mult poznașă decît răutăcioasă, cuprinsă de remușcări cînd își aduse aminte de bătrînul neputincios pe care-l părăsise în galeriile întunecate, se opri tocmai cînd i se păru că aude niște strigăte disperate.

— Ajutor ! Ajutor ! striga o voce surdă și înăbușită.

— Mi se pare că recunosc vocea baronului ! zise Maud, reîntorcîndu-se vitejește din drum. Unde sînteți, monseniore ? întrebă fata.

— Aici, ticăloaso, aici ! răspunse Fitz Alwine, cu o voce care părea că vine de sub pămînt.

— Dumnezeule ! Cum ați coborît acolo ? strigă fata, oprindu-se în capul scării. Cu ajutorul torței, tînăra îl zări pe baron întins pe trepte și oprit în coborîrea lui de un obiect care-i bara trecerea.

Furiosul personaj greșise drumul, asemenea nenorocitului soldat care-și frînsese gîtul alergînd să ducă porunca de a se închide porțile castelului. Însă, datorită cuirasei pe care o purta întotdeauna sub haina-i cu mîneci scurte, baronul alunecase pe treptele scării fără

a se răni, iar cu picioarele se proptise în trupul neînsufleţit al soldatului. Căderea aceasta avu acelaşi efect asupra mîniei castelanului ca şi ploaia asupra unui vînt puternic.

— Maud — spuse el, ridicîndu-se anevoie, sprijinit de tînăra fată — Maud, Dumnezeu te va pedepsi pentru că ai fost atît de lipsită de respect, încît m-ai părăsit fără lumină, în întuneric.

— Iertaţi-mă, monseniore, mergeam după milady şi credeam că vă însoţeşte vreun soldat cu o altă torţă. Domnul fie lăudat! Sînteţi teafăr, iar providenţa n-a vrut ca bunul nostru stăpîn să ne fie răpit... Sprijiniţi-vă de braţul meu, monseniore...

— Maud — zise iar baronul, care nu se gîndea să-şi ia din nou aerul de nebun furios atîta timp cît avea nevoie de ajutorul cameristei — Maud să-mi aduci aminte că beţivul adormit pe scara pivniţei trebuie trezit cu cincizeci de lovituri de bici.

— Fiţi liniştit, monseniore, n-am să uit.

Nu-şi închipuiau că beţivul acela e doar un cadavru. Licărirea tremurătoare a torţei lumina foarte slab, iar baronul era mult prea preocupat de cele întîmplate nepreţuitei sale persoane ca să bage de seamă că petele de pe trepte nu-s pete de vin, ci de sînge.

— Unde mergem, monseniore ? întrebă Maud.

— La fiica mea.

„Ah, sărmana milady ! îşi spuse în gînd camerista. Iar o să înceapă s-o chinuiască de cum s-o simţi la largul lui într-un jilţ."

Christabel sta în faţa unei măsuţe luminată de o lampă de bronz şi privea cu luare-aminte un mic obiect pe care-l ţinea în podul palmei. La zgomotul făcut de intrarea baronului, ea ascunse repede micul obiect.

— Ce era fleacul acela pe care l-ai ascuns atît de repede de privirile mele ? întrebă baronul, aşezîndu-se în cel mai moale jilţ din cameră.

— Bun, iată că a şi început — murmură Maud.

— Ce-ai zis, Maud ?

— Zic, monseniore, că îmi faceţi impresia că aveţi mari dureri.

Baronul, bănuitor, aruncă spre tînără o privire plină de mînie.

— Spune-mi, fiica mea, ce era fleacul acela ?

— Nu este un fleac, tată.

— Altceva nu poate să fie.

— Atunci părerile noastre nu sînt aceleași — răspunse Christabel, încercînd să surîdă.

— O fată bună n-are păreri deosebite de ale tatălui său. Ce era fleacul acela ?

— Vă jur că nu era așa ceva.

— Fiica mea — reluă baronul, cu o voce nespus de calmă, dar foarte severă — dacă obiectul pe care l-ai ferit de ochii mei nu are nici o legătură cu vreo greșeală săvîrșită, sau nu-ți amintește nimic de care să te căiești, arată-mi-l. Sînt tatăl tău și, ca atare, trebuie să veghez asupra purtării tale. Dacă, dimpotrivă, este un fel de talisman și dacă roșești pentru că-l ai, arată-mi-l și în cazul acesta. În afara drepturilor, mai am și obligații de îndeplinit : să te împiedic să cazi în prăpastie, dacă mergi pe marginea ei, și să te scot, dacă ai căzut. Te mai întreb o dată, fiica mea, ce era obiectul acela pe care l-ai ascuns în sîn ?

— Este un portret, milord — răspunse copila, tremurînd și roșind de tulburare.

— Și al cui este portretul ?...

Christabel plecă ochii, fără să răspundă.

— Nu abuza de răbdarea mea... am îndurat destule pe ziua de azi, este adevărat, dar nu abuza ; răspunde, este portretul lui...

— Nu pot să-ți spun, tată. Lacrimile îi înăbușeau vocea, dar Christabel continuă îndată pe un ton mai sigur : Da, tată, ai dreptul să mă-ntrebi, dar eu voi îndrăzni să mi-l iau pe acela de a nu-ți răspunde, căci conștiința mea nu-mi spune că am făcut nimic rău nici împotriva demnității mele, nici a demnității tale.

— Aș ! Conștiința ta nu-ți spune nimic pentru că împărtășește sentimentele tale ; este foarte frumos și foarte moral ce-mi spui, fata mea !

— Te rog să mă crezi, tată, nu voi necinsti niciodată numele tău, îmi amintesc prea adeseori de sărmana și sfînta mea mamă.

— Adică eu sînt un ticălos bătrîn... Ah, de multă vreme v-ați înțeles cu toții... — urlă baronul. Dar nu îngădui să mi se spună în față!

— Tată, eu n-am spus asta.

— Atunci o gîndești. Pe scurt, puțin îmi pasă de prețioasa relicvă pe care o ascunzi de mine cu atîta îndîrjire; este portretul acelui necredincios pe care continui să-l iubești împotriva voinței mele și al cărui chip m-am săturat să-l mai văd. Acum ascultă-mă cu atenție, lady Christabel: n-ai să te căsătorești niciodată cu Allan Clare. Mai degrabă vă omor pe amîndoi cu mîna mea decît să îngădui această căsătorie, iar tu îl vei lua de bărbat pe sir Tristram de Goldsborough... Este adevărat că nu-i prea tînăr, însă are cîțiva ani mai puțin decît mine și eu nu sînt un om bătrîn... este adevărat că nu-i nici prea frumos, dar de cînd frumusețea aduce fericirea în căsnicie? Nici eu n-am fost frumos și totuși milady Fitz Alwine nu m-ar fi schimbat nici cu cel mai frumos cavaler de la curtea lui Henric al II-lea. Și, în afară de asta, urîțenia lui Tristram de Goldsborough este o chezășie temeinică pentru liniștea ta viitoare... n-o să-ți fie necredincios; să mai știi că este și foarte bogat și cu mare trecere la curte; într-un cuvînt, este omul care îmi... care ți se potrivește cel mai bine în toate privințele; am să-i trimit mîine consimțămîntul tău. Peste patru zile va veni să-ți mulțumească personal și, înainte de sfîrșitul săptămînii, vei fi o mare doamnă, milady.

— N-am să mă căsătoresc niciodată cu acest om, milord! strigă fata. Niciodată! Niciodată!

Baronul izbucni în rîs:

— Nu-ți cere nimeni părerea, milady, dar ne vom îngriji să te facem să asculți. Christabel, pînă atunci palidă ca o moartă, se roși toată și, încleștîndu-și spasmodic mîinile, păru că ia o hotărîre de neclintit. Te las să te gîndești, fata mea — reluă baronul — dacă socotești că totuși este bine să te mai gîndești. Însă întipărește-ți bine în minte ce-ți spun: vreau, îți cer o supunere totală, fără crîcnire, desăvîrșită.

— Doamne Dumnezeule! Ai milă de mine!, strigă îndurerată Christabel.

Baronul plecă ridicînd din umeri. Vreme de un ceas încheiat, Fitz Alwine se plimbă prin camera lui în lung și-n lat, gîndindu-se la întîmplările din seara aceea. Amenințările lui Allan Clare îl înfricoșau pe baron, iar hotărîrea fetei i se părea de neînfrînt. „Poate ar fi mai bine să tratez problema căsătoriei cu mai multă blîndețe — își spunea el. De fapt, îmi iubesc copilul, este fata mea, este sîngele meu. N-aș vrea să se considere o victimă a voinței mele ; vreau să fie fericită, dar, în același timp, vreau să se mărite cu Tristram, vechiul meu prieten și tovarăș de arme. Am să caut să mă folosesc de blîndețe, poate așa am să izbutesc."

Ajuns în dreptul camerei Christabelei, baronul se opri ; un oftat sfîșietor răzbătu pînă la el. „Mititica de ea" — își zise baronul, deschizînd încetișor ușa. Tînăra scria. „Ah ! Ah ! își spuse în sinea lui bătrînul, care nu pricepea de fel cum de fata lui avea talent la scris, cînd scrisul, în acea vreme, era hărăzit numai clerului. Tot prostul ăsta de Allan Clare i-a băgat în cap să mîzgălească hîrtia." Și Fitz Alwine înaintă fără zgomot spre masă.

— Cui îi scrii, domnișoară ? întrebă el, furios.

Christabel scoase un țipăt și vru să ascundă hîrtia, tot acolo unde ascunsese și portretul, dar baronul, mai iute decît ea, puse mîna pe scrisoare. Pierdută și uitînd că nobilul său părinte nu se obosise vreodată să deschidă o carte, nici să țină o pană în mînă și că, prin urmare, nu știa să citească, fata încercă să fugă din încăpere, dar baronul o înhăță de braț și, ridicînd-o ca pe un fulg, o ținu lîngă el. Christabel leșină. Cu ochii scăpărînd de furie, baronul căută să descifreze literele scrise de mîna fetei, dar, neputînd, își coborî privirea spre sărmana copilă al cărei chip lipsit de culoare se sprijinea fără viață pe piept.

— Ah, femeile, femeile ! strigă baronul, așezînd-o pe pat. Apoi Fitz Alwine deschise ușa și strigă cu o voce răsunătoare : Maud ! Maud ! Tînăra sosi în goană. Dezbracă-ți stăpîna ! îi spuse și se depărtă bombănind.

— Sînt numai eu cu dumneavoastră, milady — zise Maud, trezindu-și stăpîna. Nu vă temeți !

Christabel deschise ochii și plimbă în jurul ei o privire rătăcită, dar, văzînd-o lîngă pat numai pe credincioasa ei servitoare, se aruncă de gîtul acesteia, strigînd :

— Oh, Maud ! Sînt pierdută, Maud !

— Spuneți-mi, scumpă lady, ce necaz aveți ?

— Tata a pus mîna pe scrisoarea pe care i-o scriam lui Allan.

— Dar, milady, nobilul dumneavoastră părinte nu știe să citească.

— Îl va pune pe confesor să-i citească scrisoarea.

— Da, dacă îi lăsăm timp. Dați-mi repede o altă hîrtie, o hîrtie asemănătoare cu aceea care v-a fost smulsă.

— Uite, foaia asta seamănă puțin...

— Fiți liniștită, milady, și ștergeți-vă ochii aceștia atît de frumoși ; lacrimile le întunecă strălucirea.

Îndrăzneața Maud se năpusti în apartamentele baronului tocmai în clipa cînd acesta se pregătea să-l asculte pe venerabilul său confesor, care ținea în mînă, gata să citească, scrisoarea Christabelei către Allan.

— Monseniore — zise repede Maud — m-a trimis milady să vă cer scrisoarea pe care înălțimea voastră i-a luat-o de pe masă.

Și spunînd acestea, tînăra fată se strecură ca o pisică pînă lîngă confesor.

— Pe sfîntul Dunstan, fiică-mea e nebună ! Cum îndrăznește să te însărcineze cu o asemenea misiune ?

— Da, monseniore, și iată că mi-am îndeplinit-o ! zise Maud, smulgînd cu ușurință hîrtia din mîinile preotului, care o ținea în dreptul nasului ca să poată desluși scrisul.

— Obraznico ! strigă baronul, năpustindu-se după Maud.

Tînăra se repezi spre ușă ca un pui de căprioară, dar în prag se lăsă prinsă.

— Dă-mi hîrtia sau te sugrum ! Maud plecă încet capul, păru că se cutremură de teamă, iar baronul smulse dintr-unul din buzunarele șorțului în care ea își vîrîse amîndouă mîinile o hîrtie întru totul asemănătoare cu aceea pe care confesorul se pregătea s-o citească. Ai merita o pereche de palme, toanto ! urlă baronul, ridicînd

o mînă asupra lui Maud, iar cu cealaltă întinzînd călugărului hîrtia.

— N-am făcut decît să îndeplinesc porunca stăpînei.

— Bine ! Du-te și spune-i fiicei mele că pe ea am s-o pedepsesc pentru obrăznicia ta.

— Mă închin cu smerenie, monseniore — răspunse Maud, însoțindu-și cuvintele cu o plecăciune dintre cele mai ironice.

Încîntată că i-a reușit stratagema, tînăra se întoarse fericită în camera stăpînei.

— Ei, acum că sîntem liniștiți, ia să vedem, părinte. Citiți-mi ce-i scrie ticăloasa mea fată, păgînului acela de Allan Clare.

Călugărul începu să citească încet, cu o voce fonfănită :

— „Cînd iarna blîndă îngăduie viorelelor să se deschidă,

„Cînd florile se desfac și ghioceii vestesc sosirea primăverii,

„Cînd inima ta atrage dulci priviri și dulci cuvinte,

„Cînd surîzi de fericire, te gîndești la mine, dragostea mea ?“

— Ce-mi citești acolo, părinte ? strigă baronul. Prostii, Doamne iartă-mă !

— Deslușesc cuvînt cu cuvînt ce scrie pe hîrtie, fiule ! Vrei să merg mai departe ?

— Desigur, părinte ; mi se pare însă că fiica mea era prea tulburată ca să nu fi scris altceva decît acest cîntecel nătîng.

Călugărul își reluă lectura.

—„Cînd primăvara acoperă pămîntul cu trandafiri înmiresmați,

„Cînd soarele zîmbește cerului,

„Cînd iasomia înflorește sub fereastră,

„Nu vrei să trimiți un gînd de dragoste spre cel care te iubește ?“

— La dracu ! strigă baronul. Și astea se cheamă versuri ! Mai e mult, părinte ?

— Doar cîteva rînduri și nimic altceva.

— Ia căutați, uitați-vă mai jos.

— „Cînd toamna...“

— Destul ! Destul ! urlă Fitz Alwine. Cîntecul străbate toate cele patru anotimpuri, ajunge !

Totuşi bătrînul continuă :

— „Cînd frunzele veştede acoperă iarba,

„Cînd cerul este învăluit de nori,

„Cînd cade promoroaca şi zăpada,

„Te gîndeşti oare la cel care te iubeşte, dragostea mea ?“

— Dragostea mea, dragostea mea ! repetă baronul. Nu, nu se poate, Christabel nu scria cîntecul ăsta cînd am surprins-o. Am fost înşelat, ah, strașnic m-au înşelat, dar, pe sfîntul Petru, nu pentru multă vreme. Părinte, aş vrea să rămîn singur : bună seara, noapte bună !

— Pace ţie, fiule ! zise călugărul, retrăgîndu-se.

Să-l lăsăm pe baron să-şi rumege planurile de răzbunare şi să ne întoarcem la Christabel şi la zvăpăiata Maud.

Tînăra fată îi scria lui Allan că este gata să plece din casa tatălui său şi că planurile baronului cu privire la căsătoria ei cu sir Tristram de Goldsborough o sileau să ia această crudă hotărîre.

— Am să-i duc eu scrisoarea asta lui messire Allan — spuse Maud, luînd scrisoarea. În acest scop, tînăra fată trezi un băiat de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, fratele său de lapte. Halbert — zise ea — vrei să-mi faci un mare bine, adică lady-ei Christabel ?

— Cu plăcere — răspunse flăcăul.

— Din capul locului însă îţi spun că te pîndesc unele primejdii.

— Cu atît mai bine, Maud.

— Aşadar, mă pot încrede în tine — continuă Maud, trecîndu-şi un braţ în jurul gîtului lui şi privindu-l ţintă în ochii negri, frumoşi.

— Încrede-te ca în Dumnezeu — răspunse copilul, cu naivă îngîmfare — ca în Dumnezeu, dragă Maud.

— Oh ! Ştiam eu că mă pot bizui pe tine, dragă frate ; mulţumesc !

— Ce trebuie să fac ?

— Trebuie să te scoli, să te îmbraci şi să încaleci.

— Nimic mai uşor.

— Să ştii că trebuie să iei din grajd calul care aleargă cel mai iute.

— Nimic mai ușor. Iapa mea, botezată cu frumosul tău nume, Maud, e cea mai bună alergătoare din comitat.

— Dragă copile, știu asta. Grăbește-te și, de îndată ce ești gata, vino în curtea din fața podului mobil, eu te voi aștepta acolo.

Zece minute mai tîrziu, Halbert, ținînd de căpăstru calul înșeuat, asculta cu atenție instrucțiunile isteței cameriste.

— Așadar — îi explică ea — străbați orașul și o parte din pădure, după care ai să dai de o casă aflată cam la cîteva mile înainte de Mansfeldwoodhaus. În casa asta locuiește un pădurar pe care-l cheamă Gilbert Head. Îi dai biletul ăsta și-l rogi să-l dea lui messire Allan Clare, iar fiului pădurarului, Robin Hood. îi vei da arcul și săgețile astea care sînt ale lui. Iată instrucțiunile mele, ai înțeles bine ce ți-am spus ?

— Foarte bine, frumoasa mea Maud — răspunse băiatul — mai ai să-mi dai și alte porunci ?

— Nu. Ah, ba da, uitasem... Spune-i lui Robin Hood, proprietarul arcului și săgeților, spune-i că... în curînd o să i se dea de știre cînd va sosi clipa să vină la castel fără nici o primejdie, căci aici este cineva care așteaptă cu nerăbdare întoarcerea lui... Înțelegi, Hal ?

— Sigur că-nțeleg.

— Fă în așa fel ca să nu te-ntîlnești cu soldații baronului.

— Și de ce să-i ocolesc, Maud ?

— Am să-ți spun de ce cînd o să te întorci. Iar dacă soarta te aruncă în calea lor, născocește o pricină ca să le lămurești de ce te plimbi noaptea și ferește-te să le vorbești de ținta călătoriei tale. Du-te acum, inimă vitează ! Halbert pusese piciorul în scară cînd Maud adăugă : Însă dacă ai să întîlnești trei persoane dintre care unul este un călugăr...

— Fratele Tuck, nu-i așa ?

— Da... atunci nu merge mai departe, cei doi tovarăși ai lui sînt Allan Clare și Robin Hood, așa că îți vei duce repede la îndeplinire însărcinarea primită și te vei înapoia degrabă. Acum, la drum ! Nu uita să-i spui tatii cînd te-o întreba de ce ieși din castel, că te duci în oraș să cauți un medic pentru lady Christabel, care-i bolnavă.

Adio, Hal, adio! Am să-i spun frumoasei Grace May că tu ești cel mai îndatoritor și cel mai curajos băiat din Christendon.

— Adevărat, Maud, ai să fii așa de bună să-i spui toate astea lui Grace? zise Halbert, aruncîndu-se în șa.

— Ba bine că nu, chiar și mai mult, am s-o rog să-ți plătească ea toate sărutările pe care ți le datorez eu pentru binele pe care mi-l faci.

— Ura! Ura! strigă băiatul, dînd pinteni calului. Ura, pentru Maud! Ura, pentru Grace!

Podul mobil fu lăsat, Hal coborî colina în galop, iar Maud, mai ușoară ca o rîndunică, zbură spre apartamentele stăpînei sale ca să-i anunțe, fericită, plecarea mesagerului.

XI

Noaptea era liniștită și senină, razele lunii inundau pădurea, iar cei trei fugari străbăteau în goană, pe rînd, cînd zonele întunecate ale desișurilor, cînd cele scăldate în lumină ale poienelor. Nepăsător, Robin Hood trimitea în văzduh refrenele unei balade de dragoste; Allan Clare, trist și tăcut, deplîngea rezultatele vizitei sale la castelul din Nottingham, în timp ce călugărul făcea aprecieri foarte puțin vesele asupra nepăsării lui Maud față de el și asupra atenției pline de gingășie pe care fata o arătase tînărului pădurar.

— Pe sfînta liturghie! murmură înfundat călugărul. Pare-mi-se totuși că mi-s un bărbat frumos, bine înfipt pe picioarele mele și nu prea urît la chip, așa cum mi s-a spus de atîtea ori; atunci de ce și-o fi schimbat părerea Maud? Ah! Pe sufletul meu! Dacă cocheta asta mică mă uită pe mine pentru ăst băietan palid și pirpiriu, asta dovedește că n-are gust și atunci nu vreau să-mi pierd timpul luptînd împotriva unui rival atît de

firav ; n-are decît să-l iubească pînă n-o mai putea ! Puțin îmi pasă dacă-l iubește ! Și sărmanul călugăr suspină. Aș ! reluă el deodată, cu chipul luminat de un zîmbet plin de trufie. Nu. Nu-i cu putință ! Maud nu poate iubi stîrpitura asta care nu știe decît să gungurească balade ; a vrut doar să mă facă gelos, să-mi pună la încercare încrederea mea în ea și să mă facă s-o iubesc și mai mult. Ah, femeile, femeile ! Au mai multă viclenie într-un singur fir de păr din cap decît avem noi, bărbații, în toate firele de păr din barbă.

Cititorii ne vor dezaproba, poate, că punem în gura acestui personaj bisericesc un asemenea fel de a vorbi și că-l lăsăm să joace rolul unui cuceritor, ahtiat după plăceri lumești. Dar îi rugăm să se întoarcă cu gîndul la vremurile în care se petrece acțiunea povestirii noastre și atunci vor înțelege că nu avem nici pe departe intenția de a calomnia ordinele religioase.

— Ei bine, vesele Gilles, cum îți spune frumoasa Maud — îi strigă Robin — unde-ți fuge gîndul ? Pari la fel de trist ca un discurs funebru.

— Cei pe care... norocul îi favorizează au dreptul să fie veseli, jupîn Robin — răspunse călugărul — dar cei care sînt victimele nazurilor lui au și ei un drept : dreptul de a fi triști.

— Dacă numești favoruri ale norocului privirile binevoitoare, surîsurile strălucitoare, cuvintele dulci și sărutările drăgăstoase ale unei fete frumoase — replică Robin — pot să mă laud că sînt foarte bogat. Dar dumneata, frate Tuck, care ai făcut jurămînt de cumpătare, spune-mi, cu ce drept pretinzi că ești lovit de acest zeu năzuros ?

— Te faci că nu știi, băiete ?

— Chiar nu știu. Dar mă gîndesc dacă nu cumva Maud are vreun amestec în tristețea ta. Ah, nu, cu neputință ! Dumneata ești tatăl ei spiritual, confesorul ei și nimic altceva... nu-i așa ?

— Hai, arată-ne drumul spre casa ta — zise călugărul pe un ton posac — și nu mai îndruga verzi și uscate, ca un zăpăcit ce ești.

— Să nu ne supărăm, bunul meu Tuck — spuse Robin, cu mîhnire. N-am vrut să te jignesc, dar dacă Maud

este prțina, să știi că asta s-a întîmplat fără voia mea, ți-o jur ! N-o iubesc pe Maud și, mai înainte de a o fi văzut azi pentru prima dată, mi-am dăruit inima unei tinere fete...

Călugărul se întoarse spre tînărul pădurar, îi strînse mîna cu multă afecțiune și-i spuse zîmbind :

— Păi, nu m-ai jignit, dragă Robin, sînt trist așa din senin și fără o pricină anume. Maud n-are nici o înrîurire asupra caracterului meu, nici asupra inimii mele. Maud este o copilă veselă și încîntătoare. Ia-o de nevastă cînd ți-o veni vremea să te-nsori și-o să fii fericit.... Dar ești sigur că ți-ai dăruit inima ?

— Sigur... foarte sigur... mi-am dăruit-o pentru totdeauna. Călugărul zîmbi din nou. Nu vă călăuzesc acasă la tata pe drumul cel mai scurt — spuse Robin după o clipă de tăcere — ca să nu ne întîlnim cu soldații pe care, de bună seamă, i-a trimis baronul pe urmele noastre cînd a aflat că am evadat.

— Judeci ca un înțelept și te porți ca o vulpe, jupîne Robin — zise călugărul. Sau eu nu-l mai cunosc pe bătrînul fanfaron, sau în mai puțin de un ceas va fi pe urmele noastre, însoțit de o trupă de arbaletieri nepricepuți.

Cei trei fugari, chinuiți de oboseală, tocmai se pregăteau să străbată o răscruce de drum, cînd, la lumina lunei, zăriră un călăreț coborînd în goană mare povîrnișul unei poteci.

— Prieteni, ascundeți-vă în spatele copacilor — îi sfătui la iuțeală Robin. Vreau să fac cunoștință cu drumețul ăsta. Stai ! Stai ! strigă Robin, văzînd că vijeliosul călăreț nu-i decît un băiețandru.

— Stai ! repetă călugărul, cu o voce de stentor.

Călărețul se întoarse din drum și strigă :

— Ah, dacă ochii nu mă-nșală, iată-l pe părintele Tuck. Bună seara, părinte Tuck !

— Vorbe de aur, copilul meu ! răspunse călugărul. Bună seara și spune-ne cine ești tu ?

— Cum, părinte, cuviosia voastră nu-și mai amintește de Halbert, fratele de lapte al frumoasei Maud, fiica lui Hubert Lindsay, portarul castelului din Nottingham ?

— A, tu ești, jupîne Hal ! Acum te recunosc. Și pentru care pricină, mă rog, galopezi astfel prin pădure, după miezul nopții ?

— Am să vă spun pentru că-mi veți da o mînă de ajutor să-mi duc la îndeplinire misiunea : trebuie să înmînez lui messire Allan Clare un bilet scris de mîna micuță a lady-ei Christabel Fitz Alwine.

— Și ca să-mi dai arcul și săgețile pe care le văd la spatele tău, dragă băiete — adăugă Robin.

— Biletul ! Unde-i biletul ? întrebă Allan, grăbit.

— Oho ! exclamă tînărul, rîzînd. Nu mai e nevoie să întreb de numele acestor gentlemani. Ca să-i pot deosebi, Maud mi-a spus : „Sir Allan este cel mai înalt, iar sir Robin cel mai tînăr ; sir Allan este frumos, dar sir Robin este și mai frumos". Văd acum că Maud nu s-a înșelat ; îmi dau seama, deși nu mă pricep la frumusețea bărbaților. Ei, dacă ar fi vorba de frumusețea femeilor, acolo nu zic ba, acolo mă pricep și Grace May știe lucrul ăsta.

— Scrisoarea, vorbărețule, dă-mi scrisoarea ! strigă Allan.

Halbert îl privi lung și plin de uimire pe tînărul bărbat, apoi spuse liniștit :

— Iată, sir Robin, aveți aici arcul și săgețile ; sora mea vă roagă...

— La dracu ! strigă din nou Allan. Dă-mi scrisoarea, băiete, căci altfel ți-o iau cu sila !

— După voia dumneavoastră, messire — răspunse liniștit Halbert.

— Îmi pierd cumpătul fără să vreau, copilul meu — continuă Allan, cu blîndețe — însă scrisoarea aceasta este atît de însemnată...

— Nu mă îndoiesc, messire, căci Maud mi-a spus să n-o înmînez nimănui decît numai dumneavoastră personal, dacă vă voi întîlni înainte de a ajunge la casa lui Gilbert Head. Tot vorbind, Halbert se scotocea prin buzunare, și le întorcea pe dos ; apoi după vreo cinci minute de căutare prefăcută, răutăciosul glumeț spuse

pe un ton jalnic și trist : Dumnezeule, am pierdut-o ! Am pierdut scrisoarea !

Allan, disperat și furios, se repezi la Hal și-l zvîrli jos de pe cal. Din fericire, băiatul se ridică teafăr.

— Caută la cingătoare ! îi strigă Robin.

— Ah, da, am uitat de cingătoare — spuse Hal, jumătate rîzînd, jumătate dojenindu-l cu privirea pe cavaler pentru brutalitatea lui de prisos.

— Ura ! Ura ! Pentru iubita mea Grace May ! Am găsit biletul lady-ei Christabel.

Cu brațul ridicat în aer, Hal ținea hîrtia în vîrful degetelor, strigînd mereu „Ura !", așa că Allan s-a văzut nevoit să facă un pas spre el și să-i smulgă prețioasa epistolă.

— Dar mesajul pentru mine l-ai pierdut, jupîne ? întrebă Robin.

— Îl am pe limbă.

— Liberează-ți limba, te-ascult.

— Iată-l, cuvînt cu cuvînt : „Dragă Hal. mi-a spus Maud, să-i spui lui messire Robin Hood că în curînd o să i se dea de veste cînd va sosi clipa să vină la castel fără nici o primejdie, căci aici este cineva care așteaptă cu nerăbdare întoarcerea lui". Asta e.

— Și pentru mine ce-a spus ? întrebă călugărul.

— Nimic, cuvioase părinte.

— Nici un cuvînt ?

— Nici unul.

— Mulțumesc.

Și fratele Tuck îi aruncă lui Robin o privire furioasă.

Fără a pierde o clipă, Allan rupse sigiliul scrisorii și, la lumina lunei, citi următoarele :

„Dragul meu Allan,

Atunci cînd m-ai rugat atît de drăgăstos și de convingător să părăsesc casa părintească, n-am vrut să-ți ascult vorbele și am respins propunerile tale, deoarece eram încredințată că prezența mea este necesară pentru a asigura fericirea tatălui meu și mi se părea că el n-ar putea trăi fără mine.

M-am înșelat amarnic. Am rămas ca trăsnită cînd, după plecarea ta, m-a anunțat că, la sfîrșitul săptămînii, voi deveni soția altuia decît a scumpului meu Allan. Lacrimile, rugămințile mele au fost zadarnice. Sir Tristram de Goldsborough va sosi peste patru zile.

Ei bine, deoarece tata vrea să se despartă de mine, deoarece prezența mea îi este o povară, îl părăsesc.

Dragă Allan, ți-am oferit inima, îți ofer acum mîna. Maud, care va pregăti totul în vederea fugii, îți va spune cum trebuie să procedezi.

Sînt a ta
Christabel".

„P.S. Tînărul însărcinat să-ți aducă biletul acesta îți va înlesni o întîlnire cu Maud".

— Robin — spuse de îndată Allan — vă-ntorc la Nottingham.

— Așa aveți de gînd ?

— M-așteaptă Christabel.

— Asta-i altceva.

— Baronul Fitz Alwine vrea s-o mărite cu un ticălos bătrîn, prieten cu el. Ea n-are cum să scape de căsătorie decît fugind de-acasă și m-așteaptă ca să fugă... Ai vrea să m-ajuți în această încercare ?

— Din toată inima, messire.

— Ei bine, ne întîlnim mîine de dimineață. O vei găsi pe Maud sau pe unul din trimișii ei, poate chiar pe acest tînăr, la intrarea în oraș.

— Cred, messire, că ar fi mai înțelept să mergeți întîi să vă vedeți sora, pe care lunga dumneavoastră absență a îngrijorat-o din cale afară. Vom pleca împreună cînd se va crăpa de ziuă, însoțiți de cîțiva oameni voinici pentru al căror curaj și devotament mă pun chezaș. Dar ia tăceți, aud zgomotul unei trupe călare. Și Robin își lipi urechea de pămînt. Cavalcada asta vine dinspre castel... sînt soldații baronului care ne caută. Messire, și dumneata, frate Tuck, ascundeți-vă în mărăcinis, iar tu, Hal, tu să ne-arăți că ești vrednicul frate al lui Maud.

— Și vrednic de dragostea frumoasei Grace May — adăugă flăcăul.

— Da, băiatule. Încalecă pe cal, uită că ne-ai întîlnit și încearcă să-i lămurești pe călăreți că baronul le-a poruncit să se înapoieze la castel de îndată. Înțelegi?

— Înțeleg, fiți liniștit. Să mă lipsească pentru totdeauna Grace May de privirile ei mîngîietoare dacă n-am să îndeplinesc porunca dumneavoastră cu toată dibăcia.

Halbert dădu pinteni calului, dar nu ajunse prea departe și cavalcada îi tăie drumul.

— Cine ești? întrebă șeful grupului de călăreți.

— Halbert, scutier novice în castelul din Nottingham.

— Ce cauți în pădure la ceasul cînd cine nu-i de serviciu trebuie să doarmă liniștit?

— Pe dumneavoastră vă caut; monseniorul baron m-a trimis după dumneavoastră ca să vă spun să vă întoarceți de îndată la castel. Și-a pierdut răbdarea, vă așteaptă de o oră.

— Monseniorul era rău dispus cînd l-ai părăsit?

— Fără îndoială, misiunea pe care o aveați de îndeplinit nu cerea o absență atît de îndelungată.

— Am ajuns pînă în satul Mansfeldwoodhaus fără să dăm peste fugari; în schimb, cînd ne înapoiam, am pus, din fericire, gheara pe unul din ei.

— Adevărat? Și pe care din ei l-ați prins?

— Pe un oarecare Robin Hood. E aici legat fedeleș pe un cal, în mijlocul oamenilor mei.

Ascuns în spatele unui copac la numai cîțiva pași depărtare, Robin scoase puțin capul încercînd să-l vadă pe necunoscutul care se folosea de numele lui, dar nu izbuti să-i zărească fața.

— Dați-mi voie să-l văd și eu pe prizonier — spuse Halbert, apropiindu-se de grupul soldaților — eu îl cunosc pe Robin Hood din vedere.

— Aduceți prizonierul! ordonă șeful.

Adevăratul Robin zări atunci un tînăr îmbrăcat la fel ca el, cu veșminte de pădurar; picioarele îi erau legate pe sub burta calului, iar mîinile la spate. Cînd o rază de lună lumină chipul prizonierului, Robin recu-

noscu pe cel mai tînăr din fiii lui sir Guy de Gamwell, pe veselul William, sau Will Roșcovanul, cum i se spunea de obicei.

— Păi ăsta nu-i Robin Hood ! strigă Halbert, rîzînd în hohote.

— Dar atunci cine e ? întrebă dezamăgit șeful.

— De unde știi tu că eu nu sînt Robin Hood ? Te înșală ochii, tînărul meu prieten — zise Roșcovanul. Eu sînt Robin Hood, m-auzi ?

— Fie ! Atunci sînt doi arcași cu același nume în pădurea Sherwood — replică Halbert. Unde l-ați găsit, sergent ?

— La cîțiva pași de o casă unde locuiește un oarecare Gilbert Head.

— Era singur ?

— Singur.

— Ar fi trebuit să fie însoțit de două persoane, căci Robin, care a evadat din castel, a fugit împreună cu încă doi prizonieri ; de altfel, n-aveau nici arme, nici cai, fugeau pe jos, așa că ar fi fost cu neputință să ajungă atît de departe, numai dacă ar fi încălecat un cal iute ca ai noștri.

— Fii bun și spune-mi, tinere scutier — i se adresă sergentul — de unde știi dumneata că erau trei fugari ? Și îți poruncesc din nou să-mi spui de ce hoinărești prin pădure în miez de noapte ? Și să-mi mai spui și de cînd îl cunoști pe Robin Hood ?

— Mi se pare, sergent, că vrei să-ți schimbi haina de soldat cu o sutană de preot.

— Lasă gluma, caraghios mic ce ești ! Răspunde fără greș la întrebările mele.

— Nu glumesc de loc, sergent, și ca dovadă am să răspund la întrebările dumitale fără... cum ai zis ?... A, da, fără greș ! Am să încep cu ultima întrebare, îți convine, sergent ?

— Dă-i drumul ! strigă soldatul, nerăbdător. Altfel, îți pun cătușe.

— Fie, îi dau drumul ! Îl cunosc pe Robin Hood fiindcă l-am văzut chiar azi intrînd în castel.

— Mai departe !

— Hoinăresc prin pădure, întîi din porunca baronului Fitz Alwine, stăpînul nostru, al tuturor ; porunca o cunoști. În al doilea rînd, din porunca fiicei sale preaiubite, lady Christabel. Ești mulțumit, sergent ?

— Mai departe !

— Știu că erau trei prizonieri evadați pentru că mă vestise meșterul Hubert Lindsay, păstrătorul cheilor castelului și tatăl surorii mele de lapte, frumoasa Maud ; ești mulțumit, sergent ?

Sergentul turba din pricina calmului batjocoritor al răspunsurilor și, nemaiștiind ce să zică, strigă :

— Ce poruncă ai primit din partea lady-ei Christabel ?

— Ohoho ! exclamă băiatul, rîzînd. Sergentul se gîndește să pătrundă în tainele milady-ei... Ohoho ! Este, într-adevăr, de necrezut. Dar nu te rușina, sergent ; poruncește-mi să mă-ntorc în mare grabă la castel și-am să-i aduc la cunoștință milady-ei dorința dumitale ; fără doar și poate că milady mă va trimite să-ți ies în cale, tot în mare grabă, ca dumneata să cumpănești poruncile pe care mi le-a dat. Hai, frumosule căpitan, bîjbîi, te împotmolești, dar eu te felicit pentru că l-ai prins pe Robin Hood. Nu mă-ndoiesc că baronul Fitz Alwine te va răsplăti cu vîrf și îndesat cînd îl va vedea pe ăst Robin Hood pe care i-l aduci drept cel adevărat.

— Ascultă, limbutule ! strigă sergentul, plin de năduf. Te-aș strînge de gît dacă aș avea timp !... La drum, copii !

— La drum — strigă și prizonierul — și ura pentru Nottingham !

Cavalcada tocmai dădea să plece, cînd Robin țîșni în fața calului sergentului și zise cu voce puternică :

— Stai ! Eu sînt Robin Hood !

Înainte de a fi luat această hotărîre, curajosul băiat îi șoptise la ureche lui Allan următoarele cuvinte :

— Messire, dacă ții la viață și la Christabel, rămîi nemișcat ca ăst trunchi de copac și lasă totul în seama mea — iar Allan îi îngăduise lui Robin să vorbească, fără a înțelege însă ce urmărește băiatul.

— Mă trădezi, Robin ! strigă Will Roșcovanul fără voie.

La aceste cuvinte, șeful grupului de călăreți întinse brațul, îl apucă pe Robin de gulerul hainei și-l întrebă apoi pe Hal :

— Ăsta-i adevăratul Robin ?

Prea viclean ca să răspundă fără greș, vorba sergentului, Hal ocoli întrebarea și zise :

— De cînd mă găsești, messire, atît de pătrunzător, că ceri ajutorul deșteptăciunii mele ? Ce, eu mi-s ogar de vînătoare ca să adulmec vînatul pentru dumneata ? Ce sînt eu, pisică sălbatică, să văd ceea ce dumneata nu vezi ? Sau vrăjitor ca să ghicesc ce dumneata nu știi ? Ai obiceiul să mă-ntrebi în fiece clipă : „Hal, ce-i asta ?" „Hal, ce-i aia ?"

— Nu face pe prostul și spune-mi care din cei doi pierde-vară este Robin Hood, altfel, îți repet, te leg.

— Noul venit poate foarte bine să răspundă singur : întreabă-l.

— V-am mai spus că eu sînt Robin Hood, adevăratul Robin Hood ! strigă tînărul crescut de Gilbert. Cel pe care l-ați legat de cal este un bun prieten al meu, e Robin Hood doar așa, de formă.

— Atunci rolurile se schimbă — zise sergentul — și, pentru început, ai să-i iei tu locul gentlemanului cu părul roșu.

Slobozit din legături, Will se repezi spre Robin și cei doi prieteni se îmbrățișară călduros, apoi Will se făcu nevăzut, după ce strînse cu putere mîna lui Robin, spunîndu-i în șoaptă :

— Bizuie-te pe mine.

Fără îndoială, aceste cuvinte erau un răspuns la vorbele pe care Robin i le șoptise la ureche în timp ce se îmbrățișau. Soldații îl legară pe Robin pe cal, iar grupul de călăreți porni spre castel.

Iată acum în ce împrejurări a fost arestat William. Ieșind de la Gilbert Head, Roșcovanul îl lăsase pe vărul său Micul-John să se întoarcă singur la Gamwell Hall, iar el o apucă spre Nottingham, nădăjduind să-l întîlnească pe Robin. După ce merse aproape un ceas, auzi tropot de cai și, crezînd că este Robin și tovarășii lui, Will începu să cînte în gura mare, cu cea mai falsă voce

care s-a auzit vreodată, balada lui Gilbert ce se sfîrșește astfel :

Vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood, iar soldații baronului, înșelați de invocarea numelui de Robin Hood, l-au înconjurat și l-au legat fedeleș strigînd : „Victorie !"

Will înțelese repede că prietenul său era amenințat de primejdie și de aceea nu le-a spus soldaților cine este. Restul îl cunoașteți.

Grupul de călăreți plecă cu Robin ; Allan și călugărul ieșiră din ascunzătoare, iar Will, ridicîndu-se din mijlocul unui tufiș, le păru o fantomă.

— Ce v-a spus Robin ? îl întrebă Allan.

— Iată cuvînt cu cuvînt — răspunse Will. „Doi tovarăși ai mei, un cavaler și un călugăr, sînt ascunși pe-aici pe-aproape. Spune-le să vină mîine, în revărsatul zorilor, în valea lui Robin Hood, pe care ei o cunosc. Să vii și tu cu frații tăi pentru că am nevoie de brațe puternice și de inimi îndrăznețe ca să m-ajute în încercarea mea. Trebuie să ocrotim niște femei." Asta a fost tot. Prin urmare, domnule cavaler — adăugă Will — vă sfătuiesc să mergem chiar acum la Gamwell Hall pentru că de aici avem mai puțin de mers pînă acolo decît pînă la casa lui Gilbert Head.

— Aș vrea să-mi îmbrățișez sora în seara asta ; ea se află la Gilbert.

— Iertați-mă, messire ; doamna care a sosit ieri la Gilbert, însoțită de un gentilom, se găsește acum la Gamwell Hall.

— La Gamwell Hall ? Cu neputință !

— Iertați-mă, messire, miss Marianne este acum la tatăl meu și pe drum am să vă povestesc cum a ajuns acolo.

— N-a spus Robin că mîine va trebui să ocrotim niște femei ? întrebă călugărul.

— Ba da, părinte.

— Fericit strengar ! mormăi călugărul. O răpește pe Maud. Ah, femeile, femeile ! Cu adevărat au într-un fir de păr din cap mai multă viclenie decît au bărbații în toate firele din barba lor.

XII

Baronul asculta fără interes un om de încredere al său care-i prezenta situația cheltuielilor, cînd, deodată, pătrunse în cameră Robin, însoțit de doi soldați și precedat de sergentul Lambic, al cărui pronume l-am uitat. Brusc, vijeliosul baron îl întrerupse din lectură pe omul său și se îndreptă spre mica trupă, iar privirile sale nu prevesteau nimic bun. Sergentul ridică ochii spre stăpînul său, ale cărui buze întredeschise fremătau, și crezu că e cuviincios să-i lase seniorului primul cuvînt; dar bătrînul Fitz Alwine nu era omul care să aștepte cu răbdare să i se dea raportul, așa că îi cîrpi cu sete sergentului o palmă ca pentru a-i spune : „Ascult".

— Așteptam... — bîlbîi sărmanul Lambic.

— Și eu așteptam. Și, mă rog, care dintre noi trebuie să aștepte? Nu vezi, nătîngule, că ciulesc urechile de o oră?... Dar mai întîi să știi, domnule, că mi s-au povestit isprăvile dumitale; totuși îți fac cinstea să mai ascult o dată povestirea și din gura dumitale.

— V-a spus Halbert, monseniore?...

— Mi se pare că-mi pui întrebări? La dracu! Iată ceva nemaipomenit! Domnul îmi pune mie întrebări! Oh! Oh!

Lambic povesti tremurînd cum îl arestase pe adevăratul Robin.

— Uiți un singur amănunt, domnule. De ce nu-mi spui că ai prins și apoi l-ai lăsat liber pe ticălosul acela pe care țineam grozav de mult să-l arestezi? Iată ceva foarte hazliu din partea dumitale, domnule.

— Greșiți, milord.

— Eu nu greșesc niciodată, domnule. Da, i-ai dat drumul cînd a apărut acest tînăr din Sherwood.

— Așa este, milord — răspunse Lambic, care, din prudență, ocolise acest episod al expediției sale în pădure.

— Aha, jupîne Lambic, cel mai înțelept, cel mai înflăcărat, cel mai pătrunzător, cel mai priceput din toată trupa, sergentul uneia din companiile mele de soldați!

strigă baronul, dispreţuitor, apoi adăugă : Nu ţi-ai amintit de chipul aceluia pe care l-ai închis în temniţă cu cîteva ceasuri mai înainte ? Rege al neghiobilor, liliac orb, melc schilod !

— Eu n-am văzut pe nici unul din prizonieri, milord.

— Adevărat ? ! Erai legat la ochi ? Vino-ncoace, Robin ! strigă baronul, cu o voce ca de tunet, trîntindu-se într-un jilţ. Soldaţii îl împinseră pe Robin către baron. Foarte bine, dulăiaşule ! Tot aşa de strașnic latri ? Am să-ţi spun ce ţi-am mai spus : să-mi răspunzi cinstit la întrebările mele, altfel poruncesc oamenilor mei să te ucidă, m-ai înţeles ?

— Întrebaţi-mă — răspunse rece Robin.

— Aha ! Te-ai schimbat, nu refuzi să vorbeşti, bravo !

— Vă spun, milord, întrebaţi-mă.

Privirea baronului, care se îmblînzise, fulgeră din nou şi se aţinti asupra lui Robin, dar Robin zîmbi.

— Cum ai evadat, puiule lup ?

— Ieşind din temniţă.

— Aş fi ghicit-o fără prea multă străduinţe ; cine ţi-a înlesnit fuga ?

— Eu singur.

— Şi mai cine ?

— Nimeni.

— Minţi ! Eu ştiu cu totul altceva ; ştiu că n-ai putut să te strecori prin gaura cheii şi că cineva ţi-a deschis uşa.

— Nu mi-a deschis nimeni uşa, dar dacă nu-s atît de subţiratic ca să mă strecor pe gaura cheii, în schimb am putut să mă strecor printre zăbrelele de la fereastra temniţei ; de acolo am sărit pe meterez, unde am găsit o uşă deschisă, i-am trecut pragul, am străbătut apoi nişte galerii, curţi interioare, în sfîrşit, am ajuns la podul mobil... şi iată-mă-s liber, milord.

— Şi tovarăşul tău cum a evadat ?

— Nu ştiu.

— Trebuie totuşi să-mi spui.

— Cu neputinţă. Nu eram împreună ; ne-am întîlnit.

— Şi în ce loc anume v-aţi întîlnit aşa la ţanc ?

— Nu cunosc interiorul castelului şi nu pot să indic locul.

— Dar ticălosul acela unde era cînd te-a arestat sergentul Lambic ?

— Nu știu. Tocmai ne despărțisem cu cîteva clipe mai înainte ; eu mă întorceam singur acasă la tata.

— El era cel arestat ?

— Nu.

— Dar el unde-i acum ? Ce s-a întîmplat cu el ?

— De cine vorbiți, milord ?

— Știi tu prea bine, vicleanule, vorbesc de Allan Clare, complicele și prietenul tău.

— Pe Allan Clare l-am văzut alaltăieri pentru prima dată.

— Ah, Dumnezeule, cîtă nerușinare ! Țărănoii din ziua de azi îndrăznesc să ne mintă în față ! Nu mai există nici bună-credință, nici respect de cînd copiii au început să descifreze buchile și să mîzgălească hîrtia ! Și fata mea a fost înrîurită de viciul ăsta ; acum e în legătură cu ticălosul de Allan Clare prin mijlocirea acestor scrisori blestemate. Ei bine, pentru că n-ai habar unde se ascunde mizerabilul acela, ajută-mă să ghicesc unde aș putea să dau de el și, în schimb, drept răsplată îți făgăduiesc libertatea.

— Milord, nu obișnuiesc să-mi petrec timpul dezlegînd taine.

— Bine ! Am să te silesc eu să hărăzești mai multe ceasuri din zi acestei îndeletniciri folositoare. Hei, Lambic, pune-l din nou în lanțuri pe ciinele ăsta și, dacă mai evadează, Dumnezeu să te scape de spînzurătoare !

— Ah, acum n-o să-mi mai scape — răspunse sergentul, schițînd un zîmbet.

— Atunci șterge-o și ferește-te de streang !

Sergentul îl purtă pe Robin dintr-un coridor într-altul, din scară în scară, pînă la o mică ușă ce dădea într-o galerie îngustă. Ajunși acolo, luă torța aprinsă din mîna unui servitor venit să le lumineze drumul și-l împinse pe Robin într-o cămăruță unde, drept mobilier, nu se vedea decît un braț de paie. Tînărul pădurar își roti privirea jur împrejur ; un loc mai înfiorător decît această temniță nu putea fi altul ; nu exista altă ieșire în afară de ușa din bîrne groase ferecate cu plăci de fier. „Cum

naiba să ieși de aici?" își frămînta el mintea să găsească un mijloc ca să facă de prisos măsurile de prevedere luate de temnicerul său, dar nu găsea nimic. Deodată, în bezna coridorului, în spatele soldaților, zări sclipind privirea luminoasă și limpede a lui Halbert. Viziunea aceasta îi dădu speranță; acum nu se mai îndoia că va fi eliberat în curînd, știind că inimi devotate împărtășeau necazul lui.

— Iată-ți iatacul! spuse Lambic. Intrați, messire, și dați uitării supărarea! Amintiți-vă că toți vom muri într-o zi; că o fi mîine sau mai tîrziu, n-are nici o însemnătate. De asemenea, și felul în care mori: că mori într-un fel sau altul, de murit tot mori.

— Ai dreptate, sergent! răspunse Robin, calm. Te-nțeleg că-ți va fi totuna dacă vei muri așa cum ai trăit... ca un cîine.

În timp ce vorbea, Robin iscodea cu coada ochiului ușa rămasă încă deschisă și-și întipărea în minte locul soldaților de pe coridor. Plecase și servitorul care-i dăduse torța lui Lambic, și tînărul Hal; frînți de oboseală, cei patru soldați se rezemau nepăsători de zid și nu dădeau nici o atenție convorbirii dintre șeful lor și prizonier.

Iscusit în a urzi un plan și iute în a-l pune în aplicare, tînărul lup din Sherwood profită de neatenția soldaților și de slăbiciunea lui Lambic, ale cărui mișcări erau îngreunate din pricina torței pe care o ținea în mîna dreaptă și, sărind ca o pisică sălbatică, zvîrli torța în obrazul sergentului, o stinse dintr-o dată, iar el țîșni afară din temniță. Cu tot întunericul și cu toată durerea îngrozitoare pe care i-o pricinuiau arsurile de pe față, Lambic, urmat de oamenii lui, porni în goană nebună după fugar; dar niciciînd un iepure țîșnit pe neașteptate n-a șters-o mai repede; niciciînd o vulpe urmărită de haite de cîini n-a făcut mai multe ocoluri. Zadarnic copoii baronului scotociră, urlînd, toate ungherele, toate coltișoarele nesfîrșitelor galerii; Robin le scăpă.

Neștiind unde se află, de la un timp tînărul începu să meargă cu mai multă grijă, ținînd mîinile întinse ca să se ferească de eventuale obstacole. Mergînd așa pe bîj-

bîite se lovi de cineva care nu-și putu stăpîni un țipăt de spaimă.

— Cine ești ? se auzi o voce aproape tremurîndă.

„E vocea lui Halbert" — își zise Robin.

— Eu sînt, dragă Hal — răspunse tînărul pădurar.

— Care eu ?

— Eu, Robin Hood ; am evadat și sînt urmărit ; ascunde-mă undeva.

— Urmați-mă, messire — spuse viteazul copil — dați-mi mîna, țineți-vă mereu aproape de mine și, mai ales, nici o vorbă.

După mii de ocolișuri prin întuneric, Halbert, cu Robin de mînă, se opri locului și ciocăni ușor la o ușă ale cărei scînduri rău îmbinate lăsau să se strecoare cîteva raze de lumină ; o voce dulce se interesă de numele vizitatorului nocturn.

— Hal, fratele tău.

Ușa se deschise de îndată.

— Ce vești mi-aduci, dragă frate ? întrebă Maud, apucînd mîinile tînărului.

— Am mai mult decît vești, dragă Maud, întoarce capul și privește.

— Doamne Dumnezeule ! El e ! strigă Maud, sărind de gîtul lui Robin. Surprins și stînjenit de o primire care mărturisea un sentiment pe care el era departe de a-l împărtăși, Robin vru să povestească peripețiile prin care trecuse de cînd se reîntorsese la castel, despre noua lui evadare, dar Maud nu-i dădu răgaz să vorbească. Salvat, salvat, salvat ! îngîna fata, înnebunită, printre lacrimi, rîs, suspine și sărutări. Salvat, salvat !

— Ce fată ciudată ești tu, Maud ! zise inocentul scutier novice. Credeam că-ți fac plăcere dacă-l aduc aici pe messire Robin Hood, și cînd colo, plîngi de parc-ai avea remușcări.

— Hal are dreptate — spuse Robin — ai să-ți strici ochii aceștia atît de frumoși, dragă Maud. Fii iar veselă, cum ai fost de dimineață.

— Cu neputință — răspunse fata, suspinînd adînc.

— Nu-mi vine să cred — spuse Robin, aplecîndu-se spre capul lui Maud și atingînd cu buzele șuvițele de păr negru ce-i încadrau fruntea. Fără îndoială, Maud

simți răceala cu care tînărul pădurar rosti aceste cuvinte simple: „Nu-mi vine să cred", căci se îngălbeni și oftă amarnic. Maud dragă, nu mai plînge, sînt aici! repeta Robin fără încetare. Spune-mi de ce ești supărată.

— Nu-mi cere asta astăzi, mai tîrziu o să afli totul... Lady Christabel și cu mine ne gîndeam să te eliberăm... Ah, cît o să se bucure cînd va afla că ești liber! Messire Allan Clare a primit scrisoarea sa? Ce răspuns îi aduci?

— Messire Allan n-a putut nici să scrie, nici să stea de vorbă cu mine, dar îi cunosc intențiile și vreau, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul dumitale, dragă Maud, s-o răpim pe lady Christabel din castel și s-o ducem la logodnicul său.

— Alerg să-i dau de veste stăpînei — zise repede Maud. Nu voi lipsi mult. Așteaptă-mă aici pînă mă întorc; vino cu mine, Hal.

Rămas singur, Robin se așeză pe marginea patului fetei și căzu pe gînduri. Am mai spus că, în ciuda tinereții sale, Robin vorbea și acționa ca un om în toată puterea cuvîntului. Această judecată precoce o datora grijii cu care fusese educat de Gilbert. El îl învățase să gîndească singur, să acționeze singur, și să acționeze bine. Dar nu-i dezvăluise că, întîmplător, în afara simpatiilor născute din prietenie, se pot naște și altele care să se dezvolte irezistibil între două ființe de sexe diferite. Purtarea frumoasei Maud, din clipa cînd îi sărutase mîna pe furiș la ieșirea din capelă, îl uimea din cale afară. Dar, pe măsură ce se gîndea, precum și datorită intuiției, crezu că deslușește ce înseamnă dragostea; înțelese, de asemenea, că ceea ce simțea Maud pentru el se numește dragoste și se întristă, căci el nu simțea nimic pentru ea, în afară de faptul că o găsea frumoasă, plină de grație, îndatoritoare și devotată. Cu toate acestea, deși îl întrista indiferența resimțită fără voia lui față de Maud, ajunse să se dojenească pentru această indiferență și să se întrebe dacă n-ar trebui, chiar cu riscul de a fi necinstit, să-i răspundă și el lui Maud cu aceeași dragoste. Adolescentul naiv era gata să-i ofere inima, pe care o credea încă liberă, cînd deodată chipul scump al Mariannei se ivi în fața ochilor.

— O, Marianne ! Marianne ! strigă el, plin de înflăcărare.

Cauza lui Maud era definitiv pierdută.

Curînd după această înflăcărare, în suflet i se cuibăriră îndoiala și tristețea. Marianne, ca și Christabel, aparținea unei familii nobile și poate că disprețuia dragostea unui biet pădurar. Poate că Marianne iubea vreun cavaler de la Curte. E adevărat că-l privise cu ochi drăgăstoși, dar cine îl încredința pe el că aceste priviri atît de duioase nu erau inspirate doar de recunoștință. Pe măsură ce-și punea aceste întrebări sau altele, cărora le răspundea în defavoarea lui, cauza lui Maud se îmbunătățea.

Maud era drăguță, la fel de drăguță ca și Marianne sau Christabel, dar nu era de viță nobilă și n-avea adoratori în rîndul gentilomilor, așa că un pădurar umil cum era el ar fi putut lupta ușor împotriva adoratorilor ei ; Maud, de asemenea, îi arunca priviri drăgăstoase, dar aceste priviri nu se datorau recunoștinței ; dimpotrivă, el îi datora fetei recunoștință.

Cît timp se cufundă în aceste visări, Robin încercă senzații ciudate și se lăsă pradă lor, cuprins cînd de fericire, cînd de îngrijorare. Deodată, un zgomot de pași greoi, cu totul deosebiți de pașii ușori ai lui Maud, răsunară pe coridor. Și cum zgomotul se apropia de odaie, Robin stinse lumina de îndată ce răsună prima izbitură puternică în ușă.

— Hei, Maud — se auzi vocea vizitatorului de afară — de ce stingi lumina ? Robin tăcu chitic și se ghemui în spațiul îngust dintre pat și perete. Deschide-mi, Maud ! Nerăbdător că nu primește răspuns, vizitatorul deschise ușa și intră. Dacă n-ar fi fost întuneric, Robin ar fi putut vedea un om înalt, voinic, bine făcut. Maud, Maud, hai vorbește ! Sînt sigur că-i aici ; am văzut lumina lămpii prin crăpăturile ușii. Și omul cu glas puternic și aspru căuta bîjbîind prin odaie. Pentru mai multă siguranță, Robin se strecură sub pat. Ce mobile tîmpite ! zise omul, căci se lovise la cap de un dulap și se împiedicase de un scaun. Pe legea mea, ca să fiu sigur, am să m-așez jos pe podea. Se lăsă o tăcere adîncă ; Robin respira doar din cînd în cînd și cît mai încet cu putință.

Dar unde o fi ? zise străinul, întinzînd mîna și plimbîndu-și-o peste pat. Nu-i culcată ; pe sufletul meu, încep să cred că Gaspard Steinkopf a avut dreptate, o dreptate pentru care a încasat un pumn zdravăn, căci mi-a spus : „Jupîne Hubert Lindsay, fiica ta sărută oamenii la fel de lesne cum dau eu pe gît un pahar de bere. Ce ticălos ! Să îndrăznească el să-mi spună mie de copilul meu, mie, tatăl ei, că sărută prizonierii !... Ce ticălos !... Totuși mi se pare foarte ciudat că atît de tîrziu Maud nu-i la ea în odaie. La lady Christabel nu poate să fie. Atunci unde o fi ? Doamne Dumnezeule, simt că înnebunesc ! Unde o fi mica mea Maud, unde o fi ? Pe sfînta mamă a lui Dumnezeu, dacă Maud greșește... o... și eu sînt la fel de ticălos ca și Gaspard Steinkopf... insult propriul meu sînge, viața mea, inima mea, copilul meu, pe scumpa mea Maud. Ah, cap bătrîn și nebun ce sînt ! Am uitat că Halbert a ieșit din castel ca să caute un medic pentru lady Christabel, care-i bolnavă, de bună seamă că Maud se afla lîngă milady. Ce fericit sînt, ce fericit sînt, ce fericit sînt că mi-am adus aminte ! Merit să fiu tras pe roată pentru că am putut să-mi fac asemenea gînduri nesăbuite despre fata mea dragă.

Nemișcat, și Robin își făcea tot soiul de gînduri nelalocul lor și, pe deasupra, încercase și o undă de gelozie înainte de a fi recunoscut în vizitatorul nocturn pe paznicul purtător al cheilor castelului, preacinstitul părinte al lui Maud, Hubert Lindsay.

Pași ușori și grăbiți, foșnetul unei rochii și lumina unei lămpi întrerupseră monologul lui Hubert, care se ridică în picioare. La vederea lui, Maud nu-și putu reține un strigăt de spaimă și-l întrebă îngrijorată :

— Ce cauți aici, tată dragă ?

— Am venit să vorbesc cu tine, Maud.

— Vorbim mîine, tată ; este foarte tîrziu, sînt obosită și vreau să dorm.

— Am să-ți spun numai cîteva vorbe.

— Nu vreau s-aud nimic, tată ; te sărut și nu mai aud nimic, bună seara.

— Am să-ți pun doar o singură întrebare, și cum îmi răspunzi, plec.

— Îți spun că sînt surdă și am să devin și mută. Bună seara, bună seara! adăugă Maud, apropiindu-și fruntea de buzele bătrînului.

— Ia mai lasă-mă cu „bună seara", fetițo — spuse Hubert, cu un aer grav — vreau să știu de unde vii și de ce nu te-ai culcat încă.

— Vin din apartamentele milady-ei, care este foarte bolnavă.

— Prea bine. Altă întrebare: de ce ești așa de darnică cu sărutările față de unii prizonieri? De ce săruți un străin de parcă ți-ar fi frate? Faci rău, Maud!

— Eu? Am sărutat eu străini? Eu?! Eu?! Cine a scornit minciuna asta?

— Gaspard Steinkopf.

— Gaspard Steinkopf a mințit, tată; dar n-ar îi mințit dacă ți-ar fi spus cît de furioasă și de indignată am fost cînd a avut îndrăzneala să încerce să mă seducă.

— A îndrăznit?... strigă Herbert, răcnind de mînie.

— A îndrăznit! repetă fata, cu hotărîre. Apoi, izbucnind în lacrimi, adăugă: M-am împotrivit, am izbutit să scap, iar el m-a amenințat că se va răzbuna.

Hubert își ținea fata strîns la piept și, după cîteva clipe de tăcere, spuse calm, acel calm în străfundul căruia se ghicește sîngele rece al unei mîinii neîndurătoare:

— Dumnezeu să-l ierte pe Gaspard Steinkopf și să-i hărăzească pace pe lumea cealaltă! Eu n-am să-mi găsesc liniștea în lumea asta pînă nu-l voi pedepsi pe ticălos. Îmbrățișează-mă, copila mea, îmbrățișează-l pe bătrînul tău tată, care te iubește, care te respectă, care se roagă cerului să vegheze asupra fericirii tale.

Și Hubert Lindsay se întoarse la slujba lui.

— Robin — întrebă îndată fata — unde ești?

— Aici, Maud — răspunse Robin, ieșind din ascunzătoare.

— Eram pierdută dacă te găsea tata aici.

— Nu, dragă Maud — zise tînărul, cu o candoare fără pereche — dimpotrivă, aș fi depus mărturie pentru nevinovăția ta. Dar spune-mi, cine-i acest Gaspard Steinkopf? Eu l-am văzut?

— Da, făcea de pază la ușa temniței tale cînd ai fost închis prima dată.

— Atunci el este cel care ne-a surprins cînd... vorbeam ?

— El — răspunse Maud, roșind fără să vrea.

— Ei bine, vei fi răzbunată, chipul lui mi-a rămas în minte și cînd o să-l întîlnesc...

— Nu te ocupa de acest om, nu merită, disprețuiește-l și tu, cum îl disprețuiesc și eu... Lady Christabel vrea să te vadă, dar, înainte de a te însoți acolo, vreau să-ți spun ceva, Robin... Sînt tare nefericită... și...

Maud se opri, hohotele o înecau.

— Iar lacrimi ! spuse afectuos Robin. Hai, nu mai plînge ! Pot să-ți fiu de folos cu ceva ? Cu ce pot să te-ajut ca să fii fericită ? Spune-mi și sînt al tău cu trup și suflet ; nu te feri să-mi mărturisești ce necazuri ai ; un frate trebuie să se sacrifice pentru sora lui, și eu sînt fratele tău.

— Plîng, Robin, că sînt silită să trăiesc în castelul ăsta îngrozitor, unde nu-s alte femei decît lady Christabel și cu mine, în afară de fetele de la bucătărie și de cele care se-ngrijesc de păsări. Am fost crescută împreună cu milady și, cu toată deosebirea de rang, ne iubim ca două surori. Mie îmi mărturisește toate necazurile, cu mine împarte toate bucuriile ; însă, în ciuda strădaniilor bunei mele stăpîne, îmi dau seama, simt că sînt numai slujitoarea ei și nu îndrăznesc să-i cer un sfat sau o mîngîiere. Tata, atît de bun, de cinstit, de viteaz, nu mă ocrotește decît de la distanță, și mărturisesc că am nevoie să fiu ocrotită de aproape... În fiece zi soldații baronului îmi dau tîrcoale... și mă insultă înțelegînd greșit zburdălnicia firii mele, veselia mea, rîsul meu, cîntecele mele... Nu, simt că nu mai am putere să mai îndur viața asta cumplită ! Ori se schimbă, ori mor ! Iată, Robin, ce doream să-ți spun, și dacă lady Christabel părăsește castelul, te rog să mă iei și pe mine cu ea. Tînărul pădurar răspunse scoțînd un strigăt de mirare. Nu mă goni, ia-mă și pe mine, te rog fierbinte ! repetă Maud, cu patimă. Am să mor, am să mă omor, vreau să mă omor dacă treceți podul mobil fără mine.

— Uiți, dragă Maud, că sînt încă un copil și că n-am dreptul să te duc în casa tatălui meu. Poate că te-ar alunga.

— Un copil ! replică fata, cu ciudă. Un copil care azi-dimineață sorbea dragostea !

— Uiți pe bătrînul tău tată, care ar muri de mîhnire... Adineauri l-am auzit ; te-a binecuvîntat și a jurat să pedepsească un calomniator.

— O să mă ierte știind că mi-am urmat stăpîna.

— Bine, dar stăpîna ta poate să fugă : messire Allan Clare este logodnicul ei.

— Ai dreptate, Robin, eu nu-s decît o sărmană ființă părăsită.

— Pare-mi-se totuși că fratele Tuck ar putea să-ți...

— Oh, e rău, e foarte rău ce-mi spui ! strigă Maud, supărată. Am rîs, am cîntat, am vorbit vrute și nevrute cu călugărul, dar sînt neprihănită, m-auzi ? Sînt neprihănită ! Doamne Dumnezeule, toți mă învinuiesc, pentru ei sînt o fată pierdută ! Ah, simt că înnebunesc !

Și, luîndu-și capul în mîini, Maud căzu în genunchi plîngînd. Robin era foarte mișcat.

— Ridică-te — îi spuse el, cu blîndețe. Ei bine, ai să fugi împreună cu milady, ai să vii la Gilbert, tatăl meu, și ai să-i fii lui fiică și mie soră.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, suflet nobil ! zise Maud, punîndu-și capul pe umărul lui Robin. Am să te slujesc, am să fiu sclava ta.

— Vei fi sora mea. Haide, Maud, zîmbește acum, înlocuiește lacrîmile acestea urîcioase cu un zîmbet luminos. Maud surîse. Timpul ne zorește ; du-mă la lady Christabel. Maud continua să zîmbească, dar nu se mișca. Ei bine, draga mea, ce mai aștepți ?

— Nimic, nimic ; haidem !

Și cuvîntul „haidem" fu spus între două sărutări depuse pe obrajii îmbujorați ai eroului nostru.

Lady Christabel aștepta cu nerăbdare mesagerul lui Allan.

— Pot să mă bizui pe dumneata, messire ? întrebă ea îndată ce Robin intră în cameră.

— Da, doamnă.

— Dumnezeu vă va răsplăti, messire ; sînt gata.

— Și eu, stăpînă scumpă ! strigă Maud. Să plecăm ! Nu mai avem nici o clipă de pierdut.

— Nu mai avem ? zise Christabel, uimită.

— Da, milady, nu mai avem, noi, noi ! răspunse camerista, rîzînd. Cum credeți, doamnă, că Maud ar putea trăi departe de scumpa ei stăpînă ?

— Cum, vrei să mă-nsoțești ?

— Nu numai că vreau, dar aș muri de durere dacă dumneavoastră n-ați vrea.

— Merg și eu ! strigă Halbert, care pînă atunci stătuse deoparte. Milady mă ia în serviciul său. Messire Robin, iată arcul și săgețile dumneavoastră pe care le-am luat cu cînd ați fost arestat în pădure.

— Mulțumesc, Hal — spuse Robin. Începînd de astăzi, sîntem prieteni.

— Pe viață și pe moarte, messire ! adăugă flăcăiandrul, cu naivă mîndrie.

— Să plecăm deci ! strigă Maud. Hal, treci înaintea noastră, iar dumneavoastră, milady, dați-mi mîna. Și acum, liniște, liniște desăvîrșită, cea mai mică șoaptă, cel mai mic zgomot poate să ne dea de gol.

Castelul din Nottingham comunica cu exteriorul prin niște subterane uriașe, a căror intrare se deschidea în capela castelului, iar ieșirea o aveau în pădurea Sherwood. Hal le cunoștea destul de bine ca să poată sluji drept călăuză. A străbate aceste subterane nu era lucru complicat ; trebuia mai întîi să ajungi la capelă. Or, intrarea în capelă nu mai era liberă cum fusese la începutul nopții : baronul Fitz Alwine postase acolo o santinelă. Din fericire pentru fugari, santinela socotise potrivit să facă de gardă în interiorul capelei și, frîntă de oboseală, adormise pe o bancă asemenea unui călugăr în strană.

Așadar, cei patru tineri pătrunseră în sfîntul lăcaș fără să-l trezească pe soldat și chiar fără să-i bănuiască prezența, atît de adîncă era bezna. Tocmai se aflau la doi pași de intrarea în subterană cînd Halbert, care mergea în frunte, se împiedică de un mormînt împunător și se prăvăli cu zgomot la pămînt.

— Cine-i, stai ! strigă deodată santinela, crezînd că a fost prins dormind în post.

Doar ecoul repetă acel puternic „Cine-i ! Stai !", iar sunetele care se prelungiră din stîlp în stîlp, din boltă în boltă acoperiră zgomotul glasurilor și mișcările fu-

garilor. Hal se ascunse în spatele mormîntului, Robin și Christabel se strecurară sub scara amvonului. Numai Maud n-avu timp să se ascundă. Flacăra unei torțe lumină capela, iar sentinela strigă :

— La dracu ! Asta-i Maud, Maud cea care se spovedește fratelui Tuck ! Știi tu, frumoaso, că din pricina ta lui Gaspard Steinkopf i-a tremurat mustața și s-a trezit așa, deodată, tocmai cînd te visa pe tine, cu nurii tăi ? Oh, Doamne, am crezut că bătrînul mistreț de la Ierusalim, binevoitorul nostru stăpîn, inspectează posturile de pază. Dar, trăiască bucuria, bătrînul sforăie și pe mine mă trezește frumusețea !

Zicînd acestea, soldatul înfipse torța într-un sfeșnic din stranã și se îndreptă spre Maud, cu brațele deschise pentru a-i cuprinde mijlocul.

Maud răspunse rece :

— Da, am venit să mă rog pentru lady Christabel, care este foarte bolnavă, lasă-mă să mă rog, Gaspard Steinkopf.

„Aha ! își zise Robin, punînd fără zgomot o săgeată în arc. Asta-i calomniatorul"...

— Lasă rugăciunea pentru mai tîrziu, frumoasa mea — spuse soldatul, ale cărui mîini atingeau pieptul fetei. Nu fi sălbatică și dă-i lui Gaspard o sărutare, două sărutări, trei sărutări, multe sărutări...

— Înapoi, lașule, obraznicule ! strigă Maud, retrăgîndu-se din fața soldatului. Acesta înaintă încă un pas. Înapoi, calomniatorule ! Ai încercat să-l faci pe tata să mă blesteme ca să te răzbuni pentru disprețul cu care ți-am respins galanteriile tale mîrșave ! Înapoi, monstrule care nu respecți nici măcar aste locuri sfinte ! Înapoi !

— Mii de trăsnete ! strigă Gaspard, clocotind de mînie și luînd fata în brațe. Mii de trăsnete ! Obrăznicia ta va fi pedepsită.

Maud se împotrivi din răsputeri și nu se îndoia că Halbert și Robin îi vor veni în ajutor, dar se temea ca zgomotul luptei să nu atragă atenția soldaților din postul apropiat. De aceea se feri să țipe și tocmai se mulțumea să-i spună soldatului :

— Ba tu ai să fii... pedepsit — cînd o săgeată, trimisă de o mînă ce nu greșea niciodată ținta, pătrunse în

țeasta ticălosului, care se prăvăli fără viață pe lespezile capelei.

Mai puțin prompt decît săgeata, Hal țîșni de la locul lui ca să-și apere sora, dar nu apucă s-o mai prindă în brațe, căci fata se prăbuși leșinată, murmurînd :

— Mulțumesc, Robin, mulțumesc !...

Flacăra tremurîndă a torței lumină mai întîi două trupuri neînsuflețite întinse pe pardoseală unul lîngă altul ; unul rămînea izolat în moarte, iar lîngă celălalt așteptau inimi devotate și ochi grijulii care urmăreau semnele revenirii la viață. Robin luă în pumni apă sfințită din aghiazmatar și udă cu băgare de seamă tîmplele fetei ; Hal îi lovea ușor mîinile, iar Christabel murmura nesfîrșite vorbe de caldă prietenie, invocînd ajutorul Sfintei Fecioare. Într-un cuvînt, toți trei se sileau să o aducă în simțiri pe sărmana Maud, căci mai degrabă ar fi renunțat la fugă decît să o părăsească în această stare. După cîteva minute, Maud deschise ochii, dar minutele acestea li se păruseră secole. Cînd pleoapele se dezlipiră, o privire lungă, cea dintîi, o privire cerească plină de recunoștință și de dragoste se opri asupra lui Robin : un zîmbet înflori pe buzele palide ale fetei, apoi o undă trandafirie înlocui paloarea rece a obrajilor ; Maud răsuflă adînc, iar brațele ei se prinseră de brațele care i se întindeau ca s-o ridice. Trezindu-se din leșin, ea fu cea dintîi care strigă :

— Să mergem !

Drumul prin subterană dură mai mult de un ceas.

— În sfîrșit, ne apropiem — spuse Hal. Aplecați-vă, bolta-i joasă și aveți grijă la tufișul de mărăcini care ascunde afară ieșirea din tunel. Mergeți spre stînga, așa, țineți poteca de-a lungul mărăcinișului... și acum, adio torță și trăiască lumina lunii ! Sîntem liberi !

— Acum este rîndul meu să vă slujesc drept călăuză — spuse Robin, orientîndu-se. Aici sînt la mine acasă. Pădurea este a mea. Să nu vă temeți, doamnelor ! Cînd se va crăpa de ziuă, îl vom întîlni pe messire Allan Clare.

Micul grup înainta cu vioiciune prin desișurile codrului, cu toată oboseala celor două tinere. Prudența le cerea să nu meargă pe poteci, nici să străbată luminișu-

rile, unde, cu siguranță, baronul își trimisese copoii. Cu riscul de a-și sfîșia rochiile și de a-și răni tălpile și gleznele, erau nevoite să umble asemenea căprioarelor, din desiș în desiș, să se strecoare printre copaci. De cîteva minute, Robin părea că se gîndește foarte adînc. Sfioasă, Maud îl întrebă care-i pricina.

— Dragă soră — spuse el — trebuie să ne despărțim înainte de ivirea zorilor. Halbert te va însoți pînă la tatăl meu și-i vei explica de ce nu m-am întors de la Nottingham : este necesar și prudent să fie înștiințat că o duc fără întîrziere pe milady la messire Allan Clare.

După un călduros rămas bun, fugarii se despărțiră, iar Maud își înghiți lacrimile și suspinele mergînd după Halbert pe drumul arătat de Robin. Lady Christabel și cavalerul său, pentru că de acum înainte Robin este un adevărat cavaler, ajunseră fără greș la drumul mare ce ducea de la Nottingham la Mansfeldwoodhaus, iar Robin, înainte de a porni mai departe, se urcă într-un copac și iscodi cu privirea jur împrejur pînă în zare. La început nu zări nimic suspect, și cît putu cuprinde cu ochii, drumul i se păru liber, însă cînd tînărul coborî din observatoru-i improvizat, crezîndu-se ocrotit de soartă, văzu deodată răsărind pe drum un călăreț care înainta în galop.

— Ghemuiți-vă aici, milady, aici în șanț, în spatele acestui boschet, la picioarele mele și, pentru Dumnezeu, nu vă mișcați, nu scoateți nici cel mai mic strigăt de spaimă.

— Ne-amenință vreo primejdie ? Vă temeți de ceva, messire ? întrebă Christabel, văzîndu-l pe Robin punînd o săgeată în arc și așezîndu-se la pîndă după trunchiul unui copac.

— Repede, milady, ascundeți-vă, un călăreț se îndreaptă spre noi și nu știu dacă este prieten sau dușman... La urma urmei, dacă este dușman, nu-i decît un om și o săgeată bine țintit oprește întotdeauna un om.

Robin nu îndrăznea să mai adauge nimic, de teamă să nu-și sperie și mai vîrtos însoțitoarea, căci, în lumina slabă a zorilor, recunoscuse pe steguleț lancei călărețului culorile baronului Fitz Alwine. Christabel bănuia intenția războinică a lui Robin și ar fi vrut să-i strige :

„Fără sînge ! Fără moarte ! Și așa, libertatea aceasta ne costă prea scump !“. Însă Robin, într-o mînă ținea arcul, iar cu cealaltă, cu un gest autoritar îi făcea semn să tacă în vreme ce călărețul se apropia în goana mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu din cer, ascundeți-vă, milady ! murmura Robin, cu dinții strînși de parcă ar fi vrut să-și înghită vocea : Ascundeți-vă !

Christabel se supuse și, acoperindu-și capul cu pelerina, începu să se roage fierbinte Sfintei Fecioare. Între timp, călărețul se apropia, se apropia din ce în ce, iar Robin, ascuns în spatele copacului, cu arcul încordat și săgeata la ochi, îl aștepta să treacă. Călărețul trecu... trecu repede ca un fulger... dar și mai repede, o săgeată îl ajunse în plină goană, atinse crupa calului, se strecură pieziș între coaste și teltie și pătrunse în burtă ; animal și călăreț se rostogoliră în colbul drumului.

— Să fugim, milady ! strigă Robin. Să fugim !

Christabel, mai mult moartă decît vie, tremura din toate mădularele și îngăima aceste cuvinte :

— L-a omorît ! L-a omorît ! L-a omorît !...

— Să fugim, milady — repetă Robin — să fugim, timpul trece.

— L-a omorît ! îngăima înnebunită Christabel.

— Nu, nu l-am omorît, milady.

— A scos un țipăt groaznic, un țipăt de agonie !

— N-a scos decît un țipăt de uimire.

— Crezi ?

— Da, călărețul a fost trimis în căutarea noastră, iar noi am fi fost pierduți dacă n-aș fi pus calul în imposibilitate să-l mai ducă. Să mergem, milady, mă veți înțelege mai bine cînd n-o să mai tremurați.

Liniștită, Christabel îl urma pe Robin cît putea de repede.

— Călărețul n-a fost rănit ? întrebă ea, după ce mai făcură vreo sută de pași.

— Nici măcar o zgîrietură, milady ; însă bietul cal a galopat pentru ultima oară. Călărețul acesta avea o situație foarte avantajoasă față de noi ; putea să meargă de la Mansfeldwoodhaus la Nottingham și înapoi cîtă vreme noi am fi fost încă pe drum. De aceea era neapărat nevoie să-i domolesc zelul. Acum sîntem pe picior

de egalitate. Da' ce tot spun eu ? Sîntem chiar mai presus căci, deși mergem pe jos, atît el cît și noi, picioarele noastre sînt mai sprintene și nu-s stînjenite de nimic. Curaj, milady ! Pînă cînd el o să izbutească să iasă de sub cal și să pornească la drum cu cizmele lui grele, care doar nu-s cizme să facă șapte poște dintr-un singur pas, noi o să fim departe. Curaj, milady, Allan Clare nu-i departe !

XIII

Cu fruntea, cu pleoapele sau mai bine zis cu toată fața arsă de flacăra torței căreia îi slujise drept mucarniță, sergentul Lambic, urmărindu-l pe Robin, a mai avut și norocul să apuce într-o direcție cu totul opusă aceleia pe care dispăruse fugarul.

Pe vremea cînd se petreceau aceste întîmplări, castelul din Nottingham avea o sumedenie de galerii subterane săpate în stînca dealului pe vîrful căruia se înălțau turnurile și zidurile lui crenelate. Puțini oameni, chiar dintre cei mai bătrîni locuitori ai cetății feudale, cunoșteau cu precizie topografia acestui sumbru și misterios labirint. Așa că Lambic și oamenii lui rătăciră la întîmplare pînă cînd, norocul refuzîndu-le ajutorul, se despărțiră unii de alții fără a-și da seama.

Aproape orbit, cum am mai spus, Lambic întoarse spatele lui Robin, lăsîndu-și oamenii să se îndepărteze spre stînga, iar el se îndreptă spre scara principală a castelului, unde i se păru că aude pașii soldaților săi.

— Bun ! zise el. Nu încape îndoială că l-au prins pe caraghiosul ăla tînăr și-l duc în fața baronului ; trebuie s-ajung o dată cu ei, căci, altfel, nătîngii ăștia mărginiți se vor făli în ochii monseniorului cu iscusința lor.

Tot mormăind așa, viteazul sergent ajunse în dreptul ușii apartamentelor baronului și, prevăzător, căci avea

experiență, vru ca mai înainte de a se înfățișa și el să afle ce primire le-a făcut bătrînul Fitz Alwine soldaților și prizonierului. Își lipi, așadar, urechea de broasca ușii și ascultă următorul dialog :

— Zici că scrisoarea asta mă vestește că sir Tristram de Goldsborough nu poate veni la Nottingham ?

— Da, monseniore, trebuie să se prezinte la Curte.

— Supărătoare nepotrivire !

— Și vă mai spune că vă așteaptă la Londra.

— Păcat ! Precizează în ce zi să ne întîlnim ?

— Nu, monseniore, vă roagă numai să porniți cît mai neîntîrziat.

— Bine ! Am să plec chiar în dimineața asta ; poruncește să pregătească repede caii, vreau să fiu însoțit de șase soldați.

— Vi se va îndeplini întocmai porunca, monseniore.

Mirat din cale afară că Robin nu se află acolo și crezînd că soldații l-au dus din nou în temniță, Lambic alergă acolo într-un suflet să se convingă. Ușa temniței era însă larg deschisă, încăperea goală, iar torța, încă fumegînd, zăcea pe jos.

„Haiti ! Sînt pierdut ! își zise sergentul. Ce-i de făcut ?"

Ca un automat, se întoarse la ușa baronului, îndrăznind să mai spere că soldații l-ar putea aduce pe blestematul de pădurar. Bietul Lambic ! Simțea în jurul gîtului cum se strînge un nou streang. Totuși speranța, care nu-i părăsește niciodată pe nefericiți, speranța aceasta îi surîse cînd el, lipindu-și din nou urechea de gaura cheii, constată că în cameră domnește o liniște desăvîrșită.

Soldatul chibzui astfel :

„Baronul doarme, deci nu-i supărat ; nu-i supărat, deci nu știe că pădurarul mi-a alunecat printre degete ca o anghilă ; nu știe nimic de fuga pădurarului, deci nu socotește să mă dojenească, să-mi ardă vreo pedeapsă sau să mă spînzure, așa că pot să mă prezint în fața lui fără teamă și să-i raportez despre însărcinarea pe care mi-a dat-o, ca și cum aș fi îndeplinit-o spre marea-i mulțumire. În felul ăsta am să cîștig timp și am să pot să aflu ce s-a întîmplat cu afurisitul de Robin, ca să-l bag iar în temniță sau să-l țin acolo dacă cei doi sol-

dați nătîngi ai mei au avut norocul să-și facă datoria așa cum se cuvine. Așadar, pot să mă prezint fără teamă... da, fără teamă, în fața acestui stăpîn atît de cumplit și de atotputernic... să intrăm! Dar doarme, doarme! Oh, păi asta-i ca și cum ai opri din drum un tigru înfometat și ai îndrăzni să-i mîngîi spinarea! Nu mi-s eu, atît de nebun ca să-l trezesc pe monsenior. Ah, ah, și totuși — continuă să-și spună sărmanul Lambic, rînd pe rînd tremurînd de spaimă și sigur pe el, sfios și fanfaron — și dacă baronul nu doarme? Cu atît mai bine, înseamnă că este clipa cea mai potrivită să intru, asta ar dovedi o dată mai mult că nu știe nimic de nenorocirea ce mi s-a întîmplat. Dacă nu doarme, apoi această liniște, această tăcere este o adevărată minune! Mă gîndesc să încerc mai întîi să zgîrîi ușor la ușă, și dacă zgomotul acesta nu e bine primit, am tot timpul s-o șterg".

Lambic zgîrie ușor cu unghia drept la mijlocul ușii, acolo unde se produce maximum de sonoritate. Provocarea rămase fără rezultat, iar liniștea dinăuntru nu fu tulburată.

„Cu siguranță că doarme — își zise iar Lambic. Eh, ba nu, nerod ce sînt! De bună seamă că a plecat; trebuie să fie lîngă fata lui, altfel l-aș auzi căci sforăie cînd doarme și se aude."

Mînat de o curiozitate drăcească, sergentul împinse binișor ușa, care se roti în balamale fără zgomot, dîndu-i posibilitatea să-și vîre capul ca să cuprindă dintr-o privire toată încăperea.

— Doamne sfinte!

Strigătul acesta de groază se stinse pe buzele lui Lambic, frigul și înțepeneala morții puseră stăpînire pe el, iar omul nostru rămase în pragul ușii întredeschise, în timp ce baronul, mut și el de uimire și uluit de atîta îndrăzneală, îl fulgera cu privirea.

Bietul Lambic! Norocul îi sta mereu împotrivă, un duh rău se ținea de capul lui; fatalitatea a vrut ca el să-l tulbure pe baron tocmai în clipa cînd bătrînul păcătos, îngenunchiat în fața confesorului, îi cerea iertare înainte de a pleca la Londra.

— Nemernicule ! Calicule ! Infam sacrilegiu ! Spion de confesional ! Trimis al Satanei ! Trădător vîndut diavolului ! Ce cauţi aici ? strigă baronul, care, în cele din urmă, îşi recăpătă respiraţia şi putu să-şi dea frîu liber furiei. Cine-i stăpîn, şi cine-i slugă aici la castel ? Oare eşti tu stăpînul ? Oare sînt eu sluga ? Streangul de gît, hrană corbilor ! N-am să încalec pe cal mai înainte ca tu să urci treptele spînzurătorii.

— Linişteşte-te, fiule ! spuse bătrînul duhovnic, Dumnezeu este milostiv.

— Dumnezeu nu este slujit de asemenea nemernici — răspunse baronul, ridicîndu-se beat de furie. Vino aici, ticălosule ! adăugă el după ce se roti prin cameră ca o hienă în cuşcă. În genunchi, aici, ia-mi locul şi spovedeşte-te înainte de a muri.

Lambic nu se clintea din prag şi, cu toate că-i pierise graiul, pîndea o pauză în mînia stăpînului său ca să încerce să lămurească lucrurile. Baronul, căruia ideile şi cuvintele îi veneau fără şir, îi oferi fără să vrea posibilitatea de a se dezvinovăţi.

— Ce vrei de la mine ? întrebă el deodată. Vorbeşte !

— Milord, am ciocănit de mai multe ori la uşă — răspunse sergentul, cu umilinţă — am crezut că nu-i nimeni şi m-am gîndit că...

— Da, te-ai gîndit să profiţi de absenţa mea şi să mă furi.

— Vai, milord...

— Ca să mă furi !

— Milord, eu sînt soldat — replică Lambic, mîndru.

Această acuzare de furt îi redeşteptă curajul ; nu-i mai fu teamă nici de temniţă, nici de ciomăgeală, nici de streang.

— Sfinte Dumnezeule ! Ce nobilă indignare ! exclamă baronul, rîzînd ironic.

— Da, milord, sînt soldat, soldat în serviciul înălţimii voastre, iar înălţimea voastră n-a avut niciodată soldaţi hoţi.

— Înălţimea mea poate şi vrea, dacă îi place, să-şi numească soldaţii hoţi. Înălţimea mea nu se interesează de virtuţile lor personale, în sfîrşit, înălţimea mea are prea mult bun simţ pentru a presupune că vizita dumi-

tale, messire Lambic, vizită cu care mă onorezi tocmai în clipa cînd credeai că lipsesc, nu are alt scop decît să-mi faci cunoscut că eşti un om cinstit. Pe scurt, hoţ sau om cinstit, de ce ai venit aici ? Pe urmă ai să-mi raportezi despre întemniţarea puiului de lup.

Lambic începu din nou să tremure, căci porunca baronului îi dovedea că fuga lui Robin nu fusese încă descoperită, dar se temea de o ieşire mai violentă în clipa cînd ar fi ajuns să-i lămurească baronului cauza arsurilor de pe faţă ; rămase deci nemişcat dinaintea cumplitului său stăpîn, cu ochii holbaţi prosteşte, cu gura căscată, cu braţele atîrnînd.

— A, dar de unde vii ? strigă deodată baronul, cercetînd faţa lui Lambic. La dracu ! Am avut dreptate cînd ţi-am spus mai adineauri că eşti scăpat din iad ; căci numai dacă ai fost în vizită la Satana, ai putut să-ţi pîrjoleşti mutra în halul ăsta.

— M-a ars o torţă, milord.

— O torţă ? !

— Iertaţi-mă, milord, înălţimea voastră nu ştie că torţa asta...

— Ce-mi tot cînţi acolo ? Pe scurt : despre ce torţă-i vorba ?

— De torţa lui Robin.

— Iar Robin ? tună baronul, repezindu-se să-şi ia sabia din cui.

„Gata ! îşi zise Lambic, retrăgîndu-se instinctiv spre uşă, pregătit s-o rupă la fugă îndată ce prima lovitură de sabie s-ar fi abătut asupra lui. Iată-mă, fără îndoială, împachetat şi trimis pe lumea cealaltă."

— Iar Robin ! Unde-i Robin ? striga baronul, despicînd aerul cu spada. Unde este ca să vă străpung pe amîndoi ?

Lambic ieşise pe jumătate din cameră şi se prinsese zdravăn cu mîinile de uşă ca s-o tragă după el în caz că vîrful spadei l-ar fi ameninţat prea de aproape.

— Fiule — zise bătrînul călugăr — filistenii erau gata să fie zdrobiţi, dar ei s-au rugat lui Dumnezeu şi sabia a intrat în teacă.

Fitz Alwine zvîrli sabia pe masă şi se repezi spre Lambic, care nu mai părea că vrea s-o şteargă.

— Te-ntreb încă o dată, ce cauți aici ? strigă baronul, înhățîndu-l de gulerul hainei și tîrîndu-l în mijlocul camerei. Vreau să știu ce legătură este între Robin, torță și fața ta hidoasă ? Răspunde repede și clar căci, altfel, uite, pe-ăsta, care nu-i sabie, îndurarea nu va mai fi nevoită să-l bage în teacă.

Vorbind astfel, Fitz Alwine arătă cu degetul spre un baston lung și gros cu măciulie de aur, o trestie aproape fenomenal de groasă în care se sprijinea ori de cîte ori se plimba pe metereze.

— Milord — spuse la iuțeală sergentul, născocind pe loc o cale ocolită ca să evite un răspuns hotărît — venisem, milord, să întreb ce are de gînd să facă înălțimea voastră cu acest Robin Hood ?

— Eh, la dracu ! Vreau să rămînă în temnița unde-i închis.

— Binevoiți să-mi spuneți, milord, unde se găsește această temniță ; am să veghez.

— Cum, tu nu știi ? Nu l-ai dus tu acolo abia acum un ceas ? !

— Dar nu mai e acolo, milord. Am dat poruncă oamenilor mei să-l aducă în fața dumneavoastră și am crezut că i-ați ales o altă temniță... Acolo, milord, mi-a ars fața.

— Ah, asta-i prea de tot ! urlă Fitz Alwine, făcînd un pas spre trestia cu măciulie de aur, în timp ce Lambic, cu capul întors pe jumătate, socotea din ochi, neliniștit, dacă nu cumva a sosit clipa s-o șteargă mai înainte de a se dezlănțui furtuna.

Loviturile aveau să cadă ca o grindină, căci, cu toată guta, baronul nu era ciung. Ajuns la capătul răbdării însă și uitînd cu totul de inviolabilitatea de care se bucura stăpînul. Lambic țîșni înaintea lui, îi smulse bastonul, îl apucă de amîndouă mîinile și, cu tot respectul pe care i-l îngăduia situația, îl trînti cu putere în jilțul larg unde se odihnea în timpul crizelor de gută, apoi fugi mîncînd pămîntul. Tot mîncînd pămîntul, vru să fugă în urmărirea îndrăznețului vasal și Fitz Alwine, care. datorită furiei, simțea în trup un dram de sprinteneală ; dar cei doi soldați trimiși în căutarea lui Robin, care acum se întorceau, îi cruțară osteneala. La strigătele de „Puneți

mîna pe el", „Puneți mîna pe el", ei și tăiară calea sergentului, care încă n-apucase să iasă din anticameră.

— La o parte ! strigă sergentul, îmbrîncindu-i pe cei doi subordonați. La o parte !

Însă Fitz Alwine se repezi să închidă ușa ; orice rezistență era de prisos, iar nefericitul Lambic aștepta, cufundat într-o tristă uimire, ca puternicul lui stăpîn să-i hotărască soarta.

Datorită unuia din acele fenomene ciudate, inexplicabile, și care sînt, poate, în ordinea morală, ceea ce fenomenele analoage sînt în ordinea fizică a naturii, furia baronului păru că se domolește după acest episod de răzvrătire, întocmai cum vijelia se potolește după o ploicică.

— Cere-mi iertare ! zise liniștit Fitz Alwine, care, cu răsuflarea tăiată, se prăbuși, de astă dată de bună voie, în jilțul său. Hai jupîne Lambic, îmi ceri iertare ?

Baronul manifesta, poate, această liniște, această blîndețe, numai pentru că nu mai avea puterea să-și mențină furia la nivelul obișnuit ; însă starea aceasta nu putea să dureze prea mult și, pe măsură ce șovăiala sfioasă a lui Lambic se prelungea, Fitz Alwine își redobîndea respirația normală, iar clocotul furiei creștea în intensitate. Explozia devenea iminentă.

— Aha ! Nu vrei să-mi ceri iertare ! Bine ! zise el, cu ironie crudă. Fă un act de pocăință : este foarte util înainte de moarte.

— Milord, iată ce s-a petrecut, și acești doi oameni vor putea întări că ceea ce spun este adevărat.

— Doi ticăloși ca și tine !

— Nu sînt atît de vinovat pe cît credeți, milord ; tocmai mă pregăteam să închid ușa temniței, cînd Robin Hood...

Nu-l vom urma pe sergent în povestirea-i încărcată de amănunte, întretăiată de ezitări în favoarea sa, pentru că cititorul nu va afla nimic nou. Baronul îl asculta urlînd de furie, bătînd din picior și zbătîndu-se în jilț cum s-ar zbate diavolul dacă ar folosi drept cadă de baie un aghiazmatar. La sfîrșit, își rezumă amenințările cu privire la pedeapsă printr-o frază de un înfricoșător laconism :

— Dacă Robin a evadat din castel, voi nu-mi veți scăpa ! Pentru el libertatea, pentru voi moartea.

Deodată un ciocănit violent răsună în uşa camerei.

— Intră ! strigă baronul.

Un soldat intră şi spuse :

— Preacinstitul lord să mă ierte dacă îndrăznesc să mă prezint în faţa preacinstitei sale persoane fără să fi fost chemat de înălţimea sa, dar cele petrecute sînt atît de nemaipomenite, atît de cumplite, că mi-am zis că mă supun unei datorii firesti dacă vin să-l vestesc de îndată pe preacinstitul stăpîn al acestui castel.

— Vorbeşte, dar să nu baţi cîmpii la nesfîrşit !

— Înălţimea voastră va fi mulţumită, povestirea mea are sfîrşit şi este pe cît de scurtă pe atît de înfricoşătoare ; ştiu că un bun soldat trebuie să-şi oboscască arcul şi să-şi cruţe limba, or, cum sînt un bun...

— Treci la fapte, la fapte, neghiobule ! strigă baronul.

Soldatul se înclină curtenitor şi continuă :

— Or, cum sînt un bun soldat, nu uit niciodată acest principiu.

— Limbut îndrăcit ! Taci dacă-i vorba să ne-ndrugi numai despre meritele tale, sau povesteşte ce ştii.

Soldatul se înclină din nou şi continuă netulburat :

— Datoria mea îmi cerea...

— Iar ? ! strigă Fitz Alwine.

— Datoria mea îmi cerea să schimb santinela din capelă...

„Ah, în sfîrşit" — îşi zise baronul în gînd şi începu să asculte cu atenţie.

— M-am dus acolo cam acum vreo cinci-zece minute, cu voia înălţimii voastre ; ajuns la uşa sfîntului lăcaş, n-am găsit santinela, deşi trebuia să fie acolo pentru că veniserm s-o schimb. „Este aici, mi-am zis, e de ajuns s-o descopăr, ia s-o căutăm." Am căutat-o, am strigat, dar nimeni nu mi-a răspuns. „O fi dormind sau o fi beat ? Şi asta ar fi cu putinţă, m-am gîndit eu. Să mergem la post, să aducem garda, să-l ia pe vinovat şi să i se aplice o pedeapsă straşnică, başca ce-o să primească de la şeful meu." Ajung la post şi strig : „Sergent, scoate garda !", dar nimeni nu iese din post : intru înăuntru : înăuntru nimeni. „Oho !" îmi zic...

— La dracu cu tot ce-ți zici tu ! Limbutule ! Treci la fapte ! strigă baronul, nerăbdător.

Soldatul salută din nou militărește și continuă :

— „Oho, îmi zic, îndatoririle ostașului nu mai sînt cunoscute în garnizoana castelului din Nottingham. A slăbit disciplina, și urmările acestei situații"...

— Mii de dumnezei ! O să bați cîmpii așa într-una, limbut neghiob ? ! Ciine prolix ! zbieră baronul.

— Ciine prolix ! murmură pentru el soldatul, care se întrerupse la acest epitet. Ciine prolix ! Eu, care sînt vînător iscusit, n-am cunoscut pînă azi această specie de ciine. Dar nu-mi pasă, să mergem mai departe. Și urmările acestei situații pot fi nefericite ; am găsit fără greutate oamenii din post stînd la masă, la bucătărie, așa că am putut trece numaidecît la o cercetare amănunțită a lăcașului sfînt pe dinafară și pe dinăuntru. În jur, nimic deosebit, doar aceeași lipsă a santinelei. Înăuntru însă santinela era prezentă, dar în ce hal, Doamne Dumnezeule ! Era prezentă ca morții pe cîmpul de bătaie, adică întinsă pe pămînt, fără viață, scăldată într-un lac de sînge, cu țeasta străpunsă de o săgeată...

— Dumnezeule mare ! strigă baronul. Cine a putut săvîrși asemenea crimă ?

— Nu știu, n-am fost acolo, însă...

— Cine a fost omorît ?

— Gaspard Steinkopf... un soldat aspru.

— Și zici că nu-l cunoști pe ucigaș ?

— Am avut cinstea să-i spun înălțimii voastre că n-am fost de față cînd s-a săvîrșit omorul, însă, pentru a ușura cercetările monseniorului, m-am gîndit că este bine să iau săgeata ucigașă... iat-o !

— Săgeata aceasta nu-i făurită în arsenalul meu — spuse baronul după ce o cercetă cu atenție.

— Însă, cu tot respectul pe care-l datorez înălțimii sale — reluă soldatul — îmi îngădui să-i arăt că această săgeată, dacă nu iese din arsenalul său, trebuie să provină de undeva și cred că am observat unele asemănătoare într-o tolbă de săgeți pe care o purta în seara aceasta unul din scutierii novici.

— Care novice ?

— Halbert. Tolba cu săgeți și arcul pe care le-am văzut în mîna acestui tînăr aparțin unuia din prizonierii înălțimii voastre. cu numele de Robin Hood.

— Repede. căutați-l pe Halbert și aduceți-l în fața mea ! porunci baronul.

— L-am văzut pe Hal acum vreun ceas îndreptîndu-se împreună cu domnișoara Maud spre locuința lady-ei Christabel — spuse același soldat.

— Aprindeți o torță și urmați-mă ! strigă baronul.

Baronul. urmat de Lambic și de escortă, se îndreptă grăbit spre apartamentele fiicei sale, uitînd durerile de gută. Ajuns la ușă, ciocăni cu putere, dar cum nu primi nici un răspuns, o deschise și se repezi înăuntru. Întuneric adînc și liniște deplină. Zadarnic străbătu baronul încăperile și chiar dependințele apartamentului : peste tot întîlni aceeași liniște și același întuneric.

— A plecat ! A plecat ! spuse cu îngrijorare baronul. apoi. cu o voce sfîșietoare, începu să strige : Christabel ! Christabel ! Dar Christabel nu răspunse. A plecat ! A plecat ! repeta baronul frîngîndu-și mîinile, apoi se trînti pe același scaun pe care o surprinsese pe fată scriindu-i lui Allan Clare. A plecat cu el ! Oh, fetița mea, Christabel a mea ! Nădejdea că-și va regăsi totuși fiica fugită îi mai dădu sărmanului părinte un dram de sînge rece. Alarmă ! Voi, ceilalți — tună el — împărțiți-vă în două grupe : una va scotoci castelul de sus pînă jos, în lung și-n lat, peste tot, va scotoci peste tot... cealaltă, călare. nu va lăsa necercetat în pădurea Sherwood nici un crîng, nici un hățiș, nici un tufiș... Plecați... Soldații se pregăteau să plece cînd baronul adăugă : Să i se spună lui Hubert Lindsay, păstrătorul cheilor, să vină la mine ; fiindcă Maud Jezabel. blestemata lui de fiică, a pregătit fuga, o să plătească el pentru ea. Mai spuneți la douăzeci din călăreții mei să-și înșeueze caii și să fie gata la primul ordin. Plecați, hai plecați odată, ticăloșilor !

Soldații se îmbulziră spre ușă, iar Lambic, profitînd de împrejurare, se îndepărtă și el de ghearele furiosului său stăpîn.

Rămas singur, baronul începu să vorbească fără șir. biruit cînd de violența mîniei. cînd de jalea inimii. Își iubea fata din tot sufletul, iar rușinea pe care o simțea

fiindcă ea plecase cu un bărbat era totuşi mai mică decît durerea la gîndul că de acum înainte n-avea s-o mai vadă, s-o mai îmbrăţişeze, şi chiar s-o mai tiranizeze.

Bătrînul Hubert Lindsay se ivi în timp ce baronul se zbătea între furie şi deznădejde. Din nefericire pentru el, sosea tocmai înainte de a se fi sfîrşit un acces de furie.

— Pentru că nu ştiu să-şi facă datoria de ostaşi, am să-i ucid pe toţi ! striga baronul. Şi n-am să las pe pămînt nici măcar umbra vreunuia dintre aceşti necredincioşi, ca să n-aibă cine să spună nici măcar : „Am ajutat-o pe Christabel să-şi înşele tatăl !“ Da, da, jur pe toţi sfinţii apostoli şi pe bărbile strămoşilor mei că n-am să cruţ pe nici unul !... A, iată-te, jupîne Hubert Lindsay, păzitorul cheilor castelului din Nottingham ! Iată-te !

— Înălţimea voastră m-a chemat — zise bătrînul, cu voce liniştită.

Drept răspuns, baronul îl apucă de gît, asemenea unei fiare sălbatice, îl tîrî pînă în mijlocul camerei şi-i spuse zgîlţîindu-l :

— Ticălosule ! Unde mi-e fata ? Răspunde sau te sugrum !

— Fiica dumneavoastră, milord ? Nu ştiu nimic — răspunse Hubert, mai mult surprins decît înspăimîntat de furia stăpînului său.

— Mincinosule !

Hubert se desprinse din încleştarea baronului şi-i răspunse rece :

— Milord, faceţi-mi cinstea şi lămuriţi-mi pricina acestei ciudate întrebări şi vă voi răspunde... Dar să ştiţi, milord, că eu nu sînt decît un om modest, deschis şi cinstit, care în viaţa lui n-a trebuit să roşească. Chiar dacă m-aţi ucide pe loc, fără să mă spovedesc, nu-mi va păsa, căci n-am nimic să-mi reproşez ; sînteţi domnul şi stăpînul meu, întrebaţi-mă, şi la toate întrebările pe care mi le veţi pune vă voi răspunde, nu din teamă, ci din datorie, din respect...

— Cine a ieşit din castel în decurs de două ore ?

— Nu ştiu, milord : de două ore am predat cheile înlocuitorului meu Michael Walden.

— Adevărat ?

— Tot așa de adevărat după cum îmi sînteți domn și stăpîn.

— Cine a ieșit cînd încă mai erai de pază ?

— Halbert, tînărul scutier. Mi-a spus : „Milady este bolnavă, am poruncă să caut un medic".

— Aha ! Iată complotul ! strigă baronul. Te-a mințit : Christabel nu era bolnavă, Hal ieșea ca să pregătească fuga.

— Cum ? Milady v-a părăsit, milord ?

— Da ! Nerecunoscătoarea și-a părăsit părintele și fiica ta a plecat cu ea.

— Maud ? A, nu, monseniore, nu se poate, mă duc s-o caut, este la ea în cameră.

Sergentul Lambic, care era fericit să-și arate zelul, intră grăbit.

— Milord — spuse el — călăreții sînt gata. L-am căutat zadarnic pe Halbert în tot castelul ; a venit cu mine și cu Robin, dar n-a mai ieșit pe poarta mare ; Michael Walden se jură : nimeni n-a trecut pe podul mobil de două ceasuri.

— La ce bun toate acestea ? spuse baronul. Moartea lui Gaspard nu-i o crimă inutilă. Lambic ! strigă Fitz Alwine, după un moment de tăcere.

— Milord.

— Ai fost astă-noapte pînă la casa unui pădurar pe nume Gilbert Head, nu departe de Mansfeldwoodhaus ?

— Da, milord.

— Ei bine ! Acolo locuiește ticălosul acela de Robin Hood și, desigur, acolo trebuie să se întîlnească fiica mea cu un necredincios care... Dar să nu mai vorbim de asta... Lambic, încalecă împreună cu oamenii tăi, aleargă pînă la casa aceea, pune mîna pe fugari și nu te înapoia pînă nu dai foc bîrlogului de tîlhari.

— Da, milord.

Și Lambic dispăru.

Hubert Lindsay intrase în cameră de vreo cîteva minute și stătea în picioare, deoparte, posomorît, tăcut, cu brațele încrucișate la piept și cu capul plecat.

— Bătrînul meu slujitor — îi spuse Fitz Alwine — nu vreau ca mînia să mă facă să uit că trăim alături unul de celălalt de mulți ani ; întotdeauna mi-ai fost credin-

cios ; de două ori mi-ai salvat viața. Ei bine, bătrînul meu frate de arme, uită-mi mînia, brutalitatea sau dacă vreodată te-am nedreptățit, și dacă și tu îți iubești fata, cum și eu o iubesc pe a mea, ajută-mă încă o dată cu vitejia ta, cu experiența ca să aduc înapoi în căminul părintesc oițele rătăcite... pentru că Maud, fără îndoială, a plecat cu Christabel.

— Vai, monseniore, camera ei este goală — spuse suspinînd bătrînul.

Această sinceră durere ar fi putut dovedi baronului că Hubert nu este complice la fuga celor două fete, însă ciudatul gentilom, bănuitor și iute la mînie, era încredințat că întotdeauna inferiorul își înșală superiorul, că țăranul îl înșală pe nobil, preotul pe episcop, soldatul pe ofițer și așa mai departe. El crezu deci că-i întinde o cursă lui Hubert, spunîndu-i :

— Oare în subteranele castelului n-o fi vreo ieșire care să ducă în pădurea Sherwood.?

Baronul cunoștea foarte bine existența acestei ieșiri, dar nu știa poziția ei exactă. Hubert și, fără îndoială, fiica lui erau mai bine informați decît el.

„Aha ! își zise în sinea lui baronul, punînd această întrebare. Dacă domnișoara Maud a dus-o pe fiica mea pe sub pămînt, am să-i plătesc cu vîrf și îndesat cheltuielile de călăuză."

Hubert, sincer și cinstit, după cum am mai spus, crezu de datoria lui să-și ajute stăpînul s-o găsească pe tînăra lady : de altfel, și el ca și baronul era interesat să-i prindă pe fugari, drept care se grăbi să răspundă :

— Da, milord, subterana are o ieșire în pădure ; cunosc toate ocolișurile care duc acolo.

— Și Maud le știe ca tine ?

— Nu, milord, cel puțin așa cred.

— Așadar, nimeni în afară de tine nu cunoaște această taină ?

— Mai sînt încă trei, milord : Michael Walden, Gaspard Steinkopf și Halbert.

— Halbert ! strigă baronul, cuprins de un nou acces de furie. Halbert ! El trebuie să le fi servit de călăuză. Hei, o torță, torțe, și să scotocim subterana !

Hubert fu răsplătit pentru sinceritatea lui ; baronul își recăpătă încrederea în el și-l copleși cu semne de prietenie și jurăminte de recunoștință.

— Curaj, stăpîne ! îl îmbărbăta bătrînul în timp ce se pregăteau torțele și se strîngeau oamenii care trebuiau să alcătuiască escorta. Curaj, Dumnezeu ni le va aduce înapoi.

Disperarea celor doi bătrîni era sfîșietoare. Despărțiți prin naștere, prin orgoliul castei, prin felul lor de viață, ei se apropiau unul de altul pentru a înlătura o nenorocire comună ; acum erau egali în durere.

Baronul și Hubert, urmați de șase soldați, străbătură capela, fără să se oprească la cadavrul lui Gaspard, și se mistuiră în subterană. Abia făcuseră cîțiva pași, că Fitz Alwine auzi un zgomot îndepărtat de glasuri.

— Aha ! strigă el. Am pus mîna pe ei ! Înainte, Hubert, înainte !

Hubert mergea în frunte. Zgomotul pe care-l auzise baronul le izbi iar urechea.

— Monseniore — spuse bătrînul — ceea ce auziți nu vine din subterana ce duce în pădure.

— N-are a face, ei sînt, înainte, înainte nu mai sta !

În acel loc drumul se bifurca, iar ei o porniră în direcția de unde venea zgomotul. Zgomotul creștea, răsunară strigăte.

— Straşnic, cer ajutor ! Venim, copii, venim !

— Înseamnă că s-au rătăcit — spuse Hubert.

— Cu atît mai bine — răspunse baronul, a cărui dragoste părintească începea să fie înlocuită de o aprigă sete de răzbunare. Cu atît mai bine !

Hubert, care mergea cu cîțiva pași mai înainte, se opri să asculte.

— Milord — spuse el — vă jur că strigătele acestea nu vin din partea fugarilor ; am apucat-o pe un drum greșit, luînd-o în partea asta, și pierdem timp.

— Vino cu mine ! strigă baronul, aruncînd o privire furioasă spre păzitorul cheilor castelului, pe care începu din nou să-l bănuie că este înțeles cu fugarii. Vino, iar voi așteptați-ne aici !

— La porunca voastră, milord — răspunse Hubert.

Cei doi bătrîni se îndreptară spre locul de unde venea zgomotul : din clipă în clipă, strigătele se auzeau tot mai limpede.

— Pe sufletul meu ! murmură Hubert. Stăpînul a înnebunit ! Își închipuie că cine fuge face atîta zgomot ?! Cei care fac zgomotul ăsta vorbesc de-ți sparg urechile și, pe legea mea, parcă vin înspre noi.

Abia isprăvi, cînd doi soldați se iviră deodată în fața ochilor uimiți ai baronului.

— De unde veniți, necredincioșilor ?

— L-am urmărit pe prizonierul Robin Hood — răspunseră cei doi nenorociți, istoviți de oboseală și cuprinși de spaimă. Ne-am rătăcit, milord — adăugară ei — și ne credeam pierduți pentru totdeauna cînd providența ne-a trimis pe înălțimea voastră în ajutor : v-am auzit de departe venind și am alergat înaintea dumneavoastră ca să vă cruțăm osteneala drumului.

Fitz Alwine nu știa cum să mai dăcuie, în dezamăgirea care se abătuse peste el, cînd unul din soldați începu să-i povestească fuga lui Robin Hood.

— Taci, taci, mizerabile ! strigă el. Spuneți-mi de cînd rătăciți prin această subterană, unde ar trebui să fiți osîndiți să muriți de foame, ați auzit vreun zgomot care să dea de bănuit ?

— Nimic, milord.

— Să ne grăbim, Hubert, să ne grăbim, trebuie să cîștigăm timpul pierdut.

Acest timp pierdut îi salvase pe fugari. După un sfert de ceas, mica trupă ajunse în pădure și era limpede că fugarii folosiseră același drum. Ușa subteranei, care de obicei era închisă, stătea dată de perete.

— Presimțirile mele nu m-au înșelat ! strigă baronul. Hai soldați, porniți, răscoliți pădurea în lung și-n lat ; o sută de monede de aur celui care o va aduce la castel pe lady Christabel și pe nemernicii care au tîrît-o cu ei.

Baronul, însoțit numai de Hubert, se reîntoarse la castel, unde, în loc să se odihnească, așa cum avea mare nevoie, îmbrăcă o vestă din zale, își încinse sabia și, ri-

dicînd deasupra capului lancea cu steguleţul purtînd culorile casei sale, încălecă degrabă şi se repezi în fruntea unei trupe de douăzeci de oameni pe drumul ce duce la Mansfeldwoodhaus.

XIV

Toate personajele — toate aceste *dramatis personae* — despre care am vorbit pînă aici străbat acum bătrîna pădure Sherwood.

Robin şi Christabel se îndreaptă spre locul unde îi aşteaptă sir Allan Clare şi de aceea merg în direcţie opusă cu sergentul Lambic, care primise ordin să dea foc casei tatălui adoptiv al lui Robin Hood.

Însoţit de douăzeci de lănci zdravene, baronul, întinerit de o continuă furie, se aruncă în căutarea fetei. Să-l lăsăm să galopeze din răsputeri pe potecile înverzite ale pădurii şi să ne alăturăm lui sir Allan Clare, care, sprijinit de Micul-John, de fratele Tuck, de Will Roşcovanul şi de ceilalţi şase fii ai nobilului Guy de Gamwell, se îndreaptă degrabă spre valea lui Robin Hood, în timp ce Maud şi Halbert ţin drumul spre căsuţa bătrînului pădurar.

Maud nu mai este vioaie, neobosită, vitează şi veselă ; Maud îşi repetă cu tristeţe în gînd indicaţiile pe care i le-a dat Robin ca să recunoască drumul printre miile de poteci care se taie şi se întretaie ; în sfîrşit, Maud, deşi este în paza unui băiat curajos, seamănă cu o sărmană făptură părăsită care oftează şi iar oftează, după ce a făcut un drum atît de lung.

— Mai e mult pînă la casa lui Gilbert ? întrebă ea.

— Nu, Maud — răspunse vesel Hal. Încă vreo şase mile.

— Şase mile !

— Curaj, Maud, curaj ! zise Halbert. Noi lucrăm pentru lady Christabel. Dar ia stai ! Privește într-acolo, nu recunoști cumva un cavaler, da, un cavaler urmat de un călugăr și de niște pădurari ?... Este messire Allan cu fratele Tuck. Vă salut, domnilor, niciclnd, niciclnd o întîlnire nu a picat mai la țanc.

— Dar lady Christabel și Robin unde sînt ? întrebă grăbit sir Allan cînd o recunoscu pe Maud.

— Sînt pe drum ca să vă întîlnească în vale — răspunse Maud.

— Domnul să ne apere ! exclamă Allan după ce Maud îi povesti cu de-amănuntul toate întîmplările prin care trecuseră din clipa cînd fugiseră din castel. Viteaz Robin, lui îi datorez totul; pe iubita mea și pe sora mea !

— Noi ne ducem să-i spunem tatălui său de ce zăbovește Robin — zise Hal.

— Și n-ai putea să te duci singur, frate Hal ? întrebă Maud, care ardea de dorința să fie aproape de Robin. Stăpîna mea trebuie să aibă mare nevoie de mine.

Allan se învoi pe dată cu cererea fetei și porni mai departe. Fratele Tuck, la început tăcut și retras, nu întîrzie să se apropie de tînăra fată. Încercă mai întîi să facă pe îndatoritorul, surise, vorbi mai puțin pe șleau ca de obicei, ba chiar dovedi puțin spirit, însă avansurile sale nu fură primite decît cu o foarte mare rezervă. Schimbarea aceasta în felul de a se purta al frumoasei Maud îl întristă pe Tuck și-i tăie tot avîntul. Așa că bietul călugăr se ținu deoparte și merse privind gînditor spre tînăra fată, la fel de gînditoare ca și el. Totuși, la cîțiva pași în spatele lui Tuck, mergea un personaj care părea că dorește din tot sufletul ca Maud să-i arunce măcar o privire ; acest personaj își potrivea îmbrăcămintea în dezordine, își peria haina cu mîneca, își potrivea pana de heron de la pălărie, își netezea părul des, pe scurt, se deda, în plină pădure, la acele gesturi de cochetărie pe care orice îndrăgostit începător le face din instinct.

Acest personaj nu era altul decît prietenul nostru Will Roșcovanul. Pentru el, Maud reprezenta idealul de frumusețe ; deși o vedea pentru prima dată, își dădu seama că pe ea o visase să-i fie stăpîna inimii. O frunte albă,

ușor bombată, subliniată de sprîncene delicate de culoare castanie, ochi negri a căror strălucire era potolită de gene lungi, mătăsoase, obraji trandafirii și catifelați, un nas asemenea celor modelate de artiștii din antichitate, o gură întredeschisă ca să lase să vorbească și să respire dragostea, buze în colțul cărora se cuibăreau surîsuri ușoare și dulci, o bărbie în care gropița făgăduia plăcerea după cum embrionul din sămînță făgăduiește frumusețea florii, un gît și niște umeri îmbinați într-o linie unduioasă, un mijlocel subțire, mișcări grațioase și niște picioare mici pentru care cărările din pădure ar fi trebuit să fie acoperite cu flori așa arăta Maud, frumoasa fiică a lui Hubert Lindsay.

William nu era atît de timid ca să se mulțumească numai s-o admire în tăcere ; dorința, nevoia de a simți ochii tinerei fete ridicîndu-se spre el îl mînară repede alături de dînsa.

— Îl cunoașteți pe Robin Hood, domnișoară ? întrebă Will.

— Da, domnule — răspunse Maud, cu grație.

Fără să-și dea seama, Will atingea o coardă sensibilă și-i cîștigă atenția lui Maud.

— Vă place mult ?

Maud nu răspunse, însă obrajii i se împurpurară. Numai un adevărat începător ca Will putea să se adreseze inimii unei femei așa, dintr-o dată. Se purta ca un orb care merge, fără să tremure, pe marginea unei prăpăstii ; cîți oameni nu sînt viteji numai datorită neștiinței !

— Eu îl iubesc atît de mult pe Robin Hood — reluă el — încît v-aș purta pică, domnișoară, dacă dumneavoastră nu v-ar plăcea.

— Liniștiți-vă, messire ; recunosc că este un băiat încîntător. Desigur că-l cunoașteți de mult.

— Sîntem prieteni din copilărie și mai bine să-mi pierd mîna dreaptă decît prietenia lui : o spun asta din toată inima. Cît despre calități, apoi cred că-n tot comitatul nu găsești arcaș care să-l întreacă ; caracterul său este la fel de drept pe cît de drepte îi sînt săgețile ; este viteaz, este blînd, iar modestia lui e deopotrivă cu blîndețea și cu vitejia ; alături de el, nu m-aș teme de lumea întreagă.

— Cu ce ardoare vă exprimați gîndurile, messire ! Tot așa și cu laudele pe care i le aduceți.

— Pe cît e de adevărat că mă numesc William de Gamwell și că sînt un băiat de treabă, la fel de adevărat este că spun adevărul, domnișoară, numai adevărul.

— Maud — întrebă Allan — te temi că baronul și-a dat seama de fuga lady-ei Christabel ?

— Da, domnule cavaler, căci înălțimea sa trebuia să plece chiar în dimineața asta la Londra, cu milady.

— Tăceți ! Tăceți ! veni să le spună Micul-John, care mergea înaintea lor ca să cerceteze drumul. Ascundeți-vă în locul cel mai des din hățiș ! Aud zgomotul unui grup de călăreți ; dacă noii veniți dau peste noi, ne vom năpusti asupra lor pe neașteptate, iar strigătul nostru de adunare va fi *Robin Hood*... Repede, ascundeți-vă — mai zise Micul-John, adăpostindu-se și el în spatele unui copac.

Îndată apăru un călăreț purtat de un cal care sărea, cu o viteză ametitoare, peste toate obstacolele întîlnite în cale : șanțuri, copaci răsturnați, tufișuri și hățișuri. Călărețul acesta pe care-l urmau anevoie patru călăreți și care sta mai mult chircit decît călare pe spinarea animalului dezlănțuit își pierduse pălăria, iar părul lung și resfirat, fluturînd în vînt, dădea chipului său, pe care se citea spaima, o expresie ciudată și diabolică. El aproape că zbură pe deasupra desișului unde se pitise mica trupă, iar Micul-John zări o săgeată înfiptă, ca un jalon de topograf, în crupa calului. Călărețul dispăru ca un fulger în adîncul pădurii, urmat îndeaproape de cei patru oameni.

— Cerul să ne ocrotească ! strigă Maud. Este baronul !

— Este baronul ! repetară Allan și Halbert.

— Și dacă nu mă-nșel — adăugă Will — săgeata care servește drept cîrmă animalului său iese din tolba lui Robin ; ce zici, Micule-John ?

— Sînt de părerea dumitale, Will, și trag concluzia că Robin și tînăra doamnă sînt în primejdie. Robin este prea prudent ca să-și risipească săgețile fără a fi silit s-o facă ; să ne grăbim.

Ni se pare că nu este de prisos să explicăm pe scurt situația neplăcută în care se găsea nobilul Fitz Alwine, un foarte bun călăreț, de altfel.

Pătrunzînd în pădure, baronul dăduse ordin celui mai bun călăreț al său să cerceteze drumul de la Nottingham la Mansfeldwoodhaus și să-i raporteze cînd se vor întîlni la o anumită răscruce pe care i-o indicase. Se știe ce i s-a întîmplat călărețului : Robin l-a dat jos de pe cal. Întîmplarea a făcut ca Robin și lady Christabel să ajungă la acea răscruce venind dintr-o parte, în vreme ce baronul ajungea și el în același loc, venind din altă parte. Cei doi fugari au avut norocul că s-au aruncat într-un desiș fără să fie văzuți. Baronul, împreună cu cei patru călăreți care-l însoțeau, se așeză în mijlocul răspîntiei, așteptînd înapoierea cercetașului.

— Ia iscodiți prin împrejur — porunci baronul — doi pe o parte și doi pe alta.

„Sîntem pierduți — își zise Robin. Ce să facem ? Cum să fugim ? Dacă ieșim din pădure, caii ne vor prinde cît ai clipi ; dacă încercăm să ne strecurăm, zgomotul va atrage atenția copoilor. Ce să facem ?"

Tot chibzuind astfel, Robin își încordă arcul și-și alese săgeata cu vîrful cel mai ascuțit. Cînd Christabel observă aceste pregătiri, deși era paralizată de spaimă, totuși pietatea filială depăși în sufletul ei dorința de a se întîlni cu Allan, de aceea îl rugă pe tînăr să-i cruțe tatăl. Robin zîmbi și făcu un semn de încuviințare din cap. Semnul voia să spună : „Îl voi cruța", surîsul : „Amintiți-vă de călărețul trîntit din șa".

Soldații cercetau cu grijă extremitățile răspîntiei, dar răsplata de o sută de scuzi de aur care le stîrnea zelul n-avea darul să le dea și miros. Totuși, situația lui Robin și a Christabelei devenea din ce în ce mai critică, deoarece copoii aceștia, mergînd doi cîte doi în direcții opuse ca să cerceteze luminișul, nu puteau pînă la urmă să nu dea peste ei.

În acest timp, bătrînul Fitz Alwine, stînd ca un cercetaș pe înălțimea ce domină un cîmp de bătaie, repeta în gînd înfiorătoarea dojană pe care voia s-o adreseze fiicei lui de îndată ce va fi fost readusă în căminul părintesc. De asemenea, născocea tot soiul de

metode rafinate pentru a-i pedepsi pe Robin, pe Maud și pe Hal și socotea, pînă la o diferență de cîteva degete, înălțimea spînzurătorii lui Allan : bunul senior își și imagina zvîrcolirile celui care îndrăznise s-o răpească pe Christabel ; avea să lase leșul să putrezească în streang în tot timpul lunii de miere și zîmbea de pe acum la gîndul că în anul viitor o să fie bunic datorită lui sir Tristram de Goldsborough.

Dar deodată, în vîrtejul acestor vise încîntătoare, calul baronului cabrează, se leagănă, își încordează spinarea, azvîrle din copite și-l zgîlțîie vîrtos pe bătrînul luptător, care se ține cu nădejde și încearcă să stăpînească bidiviul, așa cum făcea altădată cu neîmblînziții armăsari arabi. Încercare zadarnică ! Omul și animalul nu se înțeleg ; Fitz Alwine se ține înfipt în șa tot atît de neclintit ca săgeata înfiptă în crupa calului, iar calul și visele baronului pornesc deodată într-o cursă fără noimă, nebună, fantastică, începînd de acolo din pădure, trecînd pe lîngă Allan Clare, apoi mai departe, cine știe pînă unde. Cei patru scutieri se repeziră în ajutorul stăpînului lor, iar îndemînatecul arcaș, luînd-o de mînă pe însoțitoarea lui, străbătu repede răspîntia.

Ce s-a întîmplat cu baronul ? N-am fi îndrăznit să vă povestim întîmplarea care a pus capăt acestei curse peste cîmp, într-atît este de extraordinară și de minunată, dacă cronicile timpului nu i-ar garanta autenticitatea. Iată :

Scutierii îl pierdură curînd din vedere pe baron, care, poate, ar fi fost purtat de-a latul întregii Anglii, pînă la țărmul Oceanului, dacă animalul, trecînd pe sub un stejar, nu s-ar fi împiedicat de un trunchi de copac căzut lîngă rădăcina acestuia. Baronul, care nici o clipă nu-și pierduse cumpătul, vrînd să evite o cădere a cărei violență i-ar fi putut fi fatală, lăsă frîul și se agăță cu amîndouă mîinile de una din crengi, din fericire la îndemîna lui ; el spera totodată să rețină și calul, strîngîndu-l între genunchi. Dar animalul cabră atît de cumplit, încît Fitz Alwine fu silit să părăsească șaua și rămase agățat de craca stejarului, în timp ce calul, ușurat de povară, se redresă și porni mai departe într-o nouă goană nebună.

Prea puțin obișnuit cu gimnastica, baronul începu să măsoare distanța care-l despărțea de pămînt înainte de a-și da drumul, cînd tocmai atunci văzu strălucind în pîcla dimineții, chiar sub picioarele sale, ceva incandescent ca două bucăți de jar. Aceste două puncte de foc aparțineau unei matahale negre care se vînzolea de colo-colo, se rotea și din cînd în cînd se apropia în salturi de picioarele nefericitului lord.

„Haiti ! Un lup !" își spuse baronul, fără a-și putea reține un strigăt de spaimă și încercînd să încalece pe cracă. O sudoare de gheață, sudoarea groazei, îi scălda tot trupul cînd simți colții fiarei alunecînd peste pielea cizmei și scrîșnind în metalul pintenilor ; lupul se arunca întinzîndu-și gîtul, scoțînd limba și mirosind prada, în vreme ce baronul, simțind că-i amorțesc brațele, se agăță cu bărbia de cracă și își aduse genunchii la piept.

Lupta era inegală : firul care ținea în aer această ispititoare delicatesă pentru o fiară sălbatică sta gata să se rupă, iar bătrînul lord simțea că-l lasă puterile. Dăruindu-și ultimul gînd Christabelei și încredințîndu-și sufletul lui Dumnezeu, închise ochii, își descleștă mîinile... și-și dădu drumul. Dar, minune ! Căzînd ca un bolovan în capul lupului, care nu se aștepta la așa ceva, greutatea trupului, care se prăvăli cu partea cea mai dezvoltată, îi rupse fiarei șira spinării. Așa că, dacă cei patru scutieri ar fi sosit la locul accidentului, și-ar fi găsit stăpînul leșinat, întins alături de un lup mort. Dar alte personaje decît scutierii aveau să-l trezească pe nobilul senior de Nottingham.

. . . . . .

La rădăcina bătrînului stejar ale cărui ramuri se plecau spre pîrîiașul ce străbătea valea Robin Hood, sta Lady Christabel. În picioare, la cîțiva pași mai departe, Robin se sprijinea în arc. Amîndoi așteptau cu nerăbdare sosirea lui sir Allan Clare și a însoțitorilor săi. După ce isprăviseră toate subiectele cu privire la situația lor actuală, vorbiră despre Marianne, iar gingașele laude pe care le risipi din belșug Christabel la adresa încîntătorului caracter al sorei lui Allan fură ascultate de Robin

cu încordata atenție a dragostei. Tînărul ar fi vrut s-o întrebe pe Christabel dacă nu cumva, asemenea lui Allan Clare, Marianne își dăruise inima vreunui nobil și frumos cavaler. Dar nu îndrăznea. „Dacă ar fi așa — își spunea el — sînt pierdut. Ce sorți de izbîndă mai un eu, în luptă cu un astfel de rival, eu, sărman copil al pădurii ?"

— Milady — spuse el deodată, cu glas tulburat și tremurător, roșindu-se — o plîng din toată inima pe miss Marianne dacă și-a părăsit vreun prieten drăgăstos ca să-și însoțească fratele într-o călătorie, dacă nu plină de adevărate primejdii, cel puțin de greutăți și oboseală.

— Marianne — răspunse Christabel — a avut nenorocul sau, poate, fericirea să nu aibă alt prieten drăgăstos decît pe fratele ei.

— Mi-e greu să cred, milady ! O ființă atît de frumoasă, atît de fermecătoare ca miss Marianne trebuie să aibă, cum aveți și dumneavoastră, pe cineva care să-i fie devotat, cum vă este dumneavoastră messire Allan.

— Oricît vi s-ar părea de ciudat, messire — spuse tînăra, roșindu-se — vă asigur că Marianne nu cunoaște altă dragoste decît dragostea de frate.

Acest răspuns, dat pe un ton destul de rece, îl sili pe Robin să schimbe vorba.

Soarele începuse să poleiască vîrfurile copacilor, dar Allan tot nu se ivea. Robin, ascunzîndu-și neliniștea ca să n-o alarmeze pe tînăra fată, făcea cele mai sumbre ipoteze asupra cauzelor acestei întîrzieri. Deodată, o voce sonoră răsună în depărtare ; Robin și Christabel tresăriră.

— Oare ne strigă prietenii noștri ? întrebă fata.

— Din nefericire, nu ! Will, prietenul meu din copilărie, și Micul-John, vărul lui, care îl însoțesc pe messire Allan, cunosc foarte bine locul unde îi așteptăm, și ceea ce am făcut noi cere atîta prevedere ca să putem izbîndi, încît nu s-ar distra jucîndu-se cu ecoul din pădure.

Vocea se apropie și un călăreț purtînd culorile lui Fitz Alwine traversă repede valea.

— Să ne îndepărtăm, milady, aici sîntem prea aproape de castel. Înfig săgeata asta aici, la rădăcina stejarului, și dacă prietenii mei ajung în lipsa noastră, își vor da seama, văzînd-o, că sîntem ascunși prin apropiere.

— Prea bine, messire ; mă las cu totul în paza dumneavoastră.

Cei doi tineri abia străbătuseră cîteva tufișuri căutînd un loc potrivit ca să se odihnească puțin, cînd zăriră trupul unui bărbat, întins și nemișcat ca un mort, lîngă o buturugă.

— Doamne sfinte ! strigă Christabel. E tata, sărmanul meu tată e mort !

Robin se cutremură, crezîndu-se vinovat de moartea baronului. Rănirea calului nu era oare prima cauză ?

— Sfîntă Fecioară ! murmură Robin. Mulțumiți Domnului că nu-i decît leșinat.

Zicînd acestea, tînărul arcaș îngenunchie lîngă bătrîn, în timp ce Christabel, îndurerată și cuprinsă de remușcări, scotea gemete sfîșietoare. O ușoară rană pe fruntea baronului lăsa să picure cîțiva stropi de sînge.

— Ian te uită ! Dar ce, s-a luptat cu un lup ? Ah, a strîns fiara de gît — strigă vesel Robin — și-apoi a leșinat ! Milady, milady, credeți-mă, domnul baron e doar zgîriat un pic : milady, ridicați-vă. Ce nenorocire ! Ce nenorocire ! spuse Robin. A leșinat și ea. Ah, Dumnezeule, Dumnezeule ! Ce-i de făcut ? Aici nu pot s-o las... și uite că leul ăsta bătrîn se trezește, își mișcă brațele... a și început să mormăie. Ah, să înnebunești, nu alta ! Milady, răspundeți-mi ! Nimic, la fel de nepăsătoare ca un trunchi de copac. Oh, de ce n-am în brațe și-n șale puterea pe care o simt în inimă ? Aș duce-o de aici cum duce o doică pruncul.

Și Robin încercă să o ducă de-acolo pe Christabel.

Venindu-și în fire, baronul nu s-a gîndit la fiica lui, cît la lup, singura și ultima ființă vie pe care o văzuse înainte de a închide ochii. Întinse deci mîna vrînd să apuce animalul, pe care și-l închipuia ocupat să-i devoreze un picior sau o coapsă ; deși nu simțea nici o durere, se agăță de rochia fetei, jurînd să-și apere viața pînă la ultima suflare.

— Fiară bicisnică ! se adresă baronul, lupului întins la cîțiva pași de el. Fiară înfometată de carnea mea, însetată de sîngele meu, las' c-ai să vezi tu. Aha ! Scoate limba, îl sugrum... Aha, am mai sugrumat eu și pe alții !... Hai, veniți încoace toți lupii din Sherwood.

veniți !... Aha, uite altul, și încă unul ! Sînt pierdut ! Doamne Dumnezeule, fie-ți milă de mine ! *Pater noster qui es in...* [1]

„E nebun ! E nebun de-a binelea !" își spunea Robin, îngrijorător împărțit între datoria pe care o avea de împlinit și nevoia de a-și asigura propria-i piele. Dacă ar fi rupt-o la fugă, ar fi părăsit-o pe aceea pe care jurase să o ducă la Allan ; dacă ar fi rămas, urletele nebunului ar fi putut atrage oamenii care-l căutau prin pădure.

Din fericire accesul de nebunie al baronului se potoli și, continuînd să stea cu ochii închiși, Fitz Alwine înțelese că nici un colț de fiară sălbatică nu-i sfîrțecase mădularele. Atunci dădu să se scoale, dar Robin, îngenuncheat în dreptul capului, se lăsă din răsputeri pe umerii lui și, jucînd, ca să spunem așa, rolul unei oboseli deosebit de mari, îl ținu întins la pămînt.

— Pe sfîntul Benedict ! murmură baronul. Simt pe umeri o greutate de o sută de mii de livre... O, Dumnezeule și stăpîn al meu ! Jur să ridic o capelă în partea de răsărit a meterezului dacă-mi scapi viața și-mi dai putere să mă-ntorc la castel ! *Libera nos, quaesumus, Domine* [2] !

După ce sfîrși rugăciunea, încercă să facă un nou efort, dar Robin, care spera s-o vadă pe Christabel revenindu-și în simțire, continua să apese cu toată puterea.

— *Domine, exaudi orationem meam* [3] — reîncepu Fitz Alwine, lovindu-se în piept, apoi prinse să scoată strigăte ascuțite.

Însă aceste strigăte nu-i conveneau de loc lui Robin, pentru că puneau în mare primejdie siguranța fugarilor. Neștiind cum să-l facă să tacă, tînărul rosti cu asprime :

— Tăceți !

La auzul acestei voci omenești, baronul deschise ochii și, care nu-i fu mirarea cînd recunoscu, aplecat asupră-i, chipul lui Robin Hood, iar alături, lungită pe pămînt, fiica lui leșinată ! Această apariție risipi într-o clipă nebunia, fierbințelile și mîhnirea arțăgosului lord și, ca și

[1] Tatăl nostru carele ești în ceruri (în limba latină în text). (n.t.)

[2] Mîntuiește-ne, Doamne... (în limba latină în text). (n.t.)

[3] Doamne, ascultă ruga mea. (idem). (n.t.)

cum el ar fi fost stăpîn pe situație, în propriul lui castel, înconjurat de soldați, strigă aproape triumfător :

— În sfîrșit, am pus mîna pe tine, dulăiașule !

— Tăceți ! replică Robin, hotărît și poruncitor. Tăceți ! Fără amenințări, fără țipete, pentru că nu-și au locul. Eu vă am în mînă !

Și Robin continuă să se lase cu toată puterea pe umerii baronului.

— Într-adevăr — spuse Fitz Alwine, căruia nu-i fu greu să se smulgă din strînsoarea adolescentului și să se ridice cît era de înalt — într-adevăr, ți-arăți colții, dulăiașule !

Christabel zăcea tot leșinată, semănînd cu un trup neînsuflețit căzut între cei doi bărbați, căci Robin se trăsese cîțiva pași înapoi și-și pusese o săgeată în arc.

— Încă un pas, milord, și sînteți mort ! zise tînărul, țintind țeasta baronului.

— Ah, ah ! exclamă Fitz Alwine, galben la față și retrăgîndu-se binișor pentru a se adăposti în spatele unui copac. Ești oare atît de laș ca să omori, ca să ucizi un om fără apărare ?

Robin zîmbi.

— Milord — îi spuse el, ochind într-una capul seniorului — continuați să vă retrageți. Prea bine, iată-vă la adăpost după trunchiul copacului. Acum luați aminte la ce am să vă poruncesc, ba nu, să vă rog. Atenție ! Nu v-arătați nici nasul, nici măcar un singur fir de păr, nici la stînga, nici la dreapta... altfel, vă pîndește moartea.

Fără a lua prea mult în seamă vorbele flăcăului, baronul, bine ocrotit de copac, scoase degetul arătător și-l amenință pe tînărul arcaș. Dar se căi amar, căci degetul îi zbură cît ai clipi, smuls de o săgeată.

— Ucigașule ! Ticălos nemernic ! Vampirule ! Vasalule ! urlă rănitul.

— Liniște, baroane, sau vă țintesc capul, m-auziți ?

Fitz Alwine, lipit de copac, îl împroșca pe Robin, cu jumătate de gură, cu un torent de blesteme, dar sta ascuns cu grijă deoarece îl știa pe Robin doar la cîțiva pași de el, cu arcul încordat și cu săgeata la ochi, pîndindu-i cel mai mic gest pe care ar fi avut nesăbuința să-l facă arătîndu-se de după trunchiul copacului. Robin

însă își pusese de mult arcul la șold, o luase ușurel pe Christabel în circă și dispăruse printre tufișuri. Chiar atunci se auziră tropote de cai și patru călăreți se iviră în fața copacului după care sta ascuns baronul.

— Veniți încoace, ticăloșilor ! strigă el, căci cei patru nu erau alții decît scutierii pe care, datorită calului său care galopa cu săgeata înfiptă în crupă, îi lăsase de mult în urmă. Veniți încoace ! Năpustiți-vă asupra necredincioșului care vrea să mă ucidă și să-mi răpească fata.

Soldații nu pricepeau o iotă din porunca primită, căci jur împrejur nici urmă de bandit sau de femeie răpită.

— Acolo, acolo, nu-l vedeți că fuge ? ? zise baronul, alergînd printre picioarele cailor. Nu vedeți acolo, uite-l, cotește colo la capătul pădurii...

Într-adevăr, Robin n-avea destulă putere ca să ducă repede și departe o greutate atît de mare ca trupul unei femei, așa că abia cîteva sute de pași îl despărțeau de dușmani. Călăreții se repeziră spre el ; dar strigătele baronului ajunseseră în același timp și la urechile lui Robin, care înțelese îndată că scăparea nu mai putea fi fuga. Întorcîndu-se spre urmăritori, puse un genunchi în pămînt, o culcă pe Christabel de-a curmezișul pe celălalt picior, apucă arcul cu amîndouă mîinile și, ochindu-l din nou pe Fitz Alwine, strigă :

— Stați ! În numele cerului, încă un pas și, stăpînul vostru e mort !

N-apucă Robin să-și sfîrșească vorba, că baronul se și ascunse în spatele copacului ocrotitor, zbierînd într-una :

— Puneți mîna pe el ! Ucideți-l ! M-a rănit !... Ce mai așteptați ? Ah, lașilor, mercenarilor !...

Purtarea plină de mîndrie a viteazului arcaș îi intimidă pe soldați. Totuși unul dintre ei încercă să rîdă de această teamă.

— Frumos cîntă cocoșelul — zise el — dar nu-mi pasă, o să vedeți cît de blînd și de supus este !

Și zicînd acestea, soldatul descălecă și se îndreptă spre Robin. Deoarece în afară de săgeata pregătită în arc, băiatul mai ținea una în dinți, spuse cu o voce poruncitoare, dar înfundată :

— V-am rugat să nu vă apropiați, acum vă poruncesc... Vai de voi dacă nu mă lăsați să-mi văd liniștit de drum !

Soldatul începu să rîdă batjocotiror și continuă să înainteze.

— O dată, de două ori, de trei ori, stai !

Soldatul rîdea într-una, înaintînd.

— Mori, dar ! strigă Robin.

Și omul căzu, cu pieptul străpuns de săgeată. Numai baronul purta cămașă de zale, soldații săi aveau veșminte vînătorești.

— Ciinilor, aruncați-vă asupra lui ! striga necontenit Fitz Alwine. Lașilor ! Lașilor ! O zgîrietură îi bagă-n sperieți !

— Înălțimea sa numește asta o zgîrietură ? ! murmură unul dintre călăreți, prea puțin dornic să repete mișcarea pe care o făcuse mai înainte tovarășul său, acum mort.

— Ah, uite ! strigă un alt soldat, ridicîndu-se în scări ca să vadă mai bine. Ne vin ajutoare. La dracu ! E Lambic, monseniore !

Într-adevăr, Lambic și escorta lui soseau în goana mare. Sergentul era atît de fericit și de grăbit să-i raporteze baronului despre succesul expediției sale, încît, fără a-l fi zărit pe Robin, strigă din răsputeri :

— Nu i-am găsit pe fugari, monseniore, dar casei i-am dat foc.

— Bine, bine — răspunse grăbit Fitz Alwine — dar ia uită-te la puiul ăla de urs, căruia lașii ăștia nu îndrăznesc să-i pună botniță.

— Oho ! exclamă Lambic, rîzînd disprețuitor, recunoscîndu-l pe diavolul cu torța. Aha, mînz sălbatic, las' că-ți pun eu frîul. Știi tu, drăguțule neîmblînzit, că vin chiar de la grajdul tău ? Credeam că am să te găsesc acolo și, drept să-ți spun, mi-a părut rău : ai fi văzut un foc strașnic și ai fi putut juca în mijlocul flăcărilor împreună cu maică-ta. Dar fii pe pace ! Pentru că nu erai acolo, am vrut s-o cruț pe bătrînă de un chin de prisos și i-am trimis la vreme o săgeată în...

Lambic n-apucă să isprăvească : un strigăt răgușit i se stinse pe buze și, scăpînd frîul din mîini, se prăbuși... o săgeată îi străpunsese gîtlejul. O negrăită teamă îi pironi locului pe martorii acestei scene. Cu toată emoția puternică pricinuită de ultimele cuvinte ale lui Lambic,

Robin profită de situație și, luînd-o în spinare pe Christabel, dispăru în tufiș.

— Repede, repede ! repeta baronul în culmea furiei. Repede, ticăloșilor ! Dacă nu-l prindeți, vă spînzur pe toți, da, vă spînzur !

Soldații descălecară și se năpustiră pe urmele tînărului. Robin mergea încovoiat sub povara lui, distanța dintre el și dușmanii săi micșorîndu-se cu fiece clipă ; cu cît băiatul se străduia mai mult să se îndepărteze, cu atît își dădea seama că truda lui este zadarnică și, culmea nenorocirii, fata, care începuse să-și vină în fire, se zvîrcolea și scotea țipete ascuțite. Mișcările acestea dezordonate deveneau o piedică în goana lui Robin, și dacă el ar fi reușit să se ascundă în vreun tufiș des, strigătele Christabelei n-ar fi întîrziat să-l dea de gol.

„Haidem ! își zise el. Dacă-i vorba să murim, să murim apărîndu-ne."

Și căută din priviri un loc potrivit ca să o lase pe Christabel, chiar dacă ar fi trebuit să se înapoieze apoi singur pentru a ține piept oamenilor baronului. Un ulm înconjurat de tufișuri și de copăcei tineri îi păru nimerit ca adăpost pentru logodnica lui Allan și, fără să-i dezvăluie fetei primejdia care-i amenința, o așeză la rădăcina copacului, se întinse alături de ea, rugînd-o fierbinte să stea nemișcată și liniștită, și așteptă, în vreme ce în mintea lui vedea aievea o priveliște înfiorătoare : incendierea casei în care crescuse, apoi pe Gilbert și pe Margaret murind în mijlocul flăcărilor.

XV

Soldații se apropiau încet și cu băgare de seamă, oprindu-se la fiecare pas ca să primească îndrumările baronului, care nu le îngăduia să folosească arcul, de teamă să nu-i rănească fiica.

Ordinul acesta nu era pe placul soldaților, căci își dădeau seama că Robin nu-i va lăsa să se apropie atît de mult ca ei să poată folosi sulița, fără ca el să doboare vreo cîțiva. „Sînt pierdut dacă le vine în gînd să mă înconjoare" — își zise în sinea lui Robin. Printre crengi putu să-l zărească pe Fitz Alwine și o dorință de răzbunare îi încolți în inimă.

— Robin — murmură Christabel. mă simt în putere. Ce s-a întîmplat cu tata ? Nu-i așa că nu i-ai făcut nici un rău ?

— Nici un rău, milady — repetă Robin, tresărind — însă...

Și, cu degetul, făcu să vibreze coarda arcului.

— Însă ce ? strigă fata, înspăimîntată de acest gest sinistru.

— El mi-a făcut un mare rău ! Ah, milady, dacă ați ști...

— Unde-i tata, messire ?

— La cîțiva pași de aici — răspunse Robin, cu răceală — și înălțimea sa știe că sîntem la cîțiva pași de domnia sa. Soldații însă nu îndrăznesc să mă atace căci se tem de săgețile mele. Ascultați-mă cu atenție, milady — reluă Robin, după ce chibzui o clipă. Dacă rămînem aici, vom cădea fără doar și poate în mîinile lor ; n-avem decît o singură scăpare : fuga. Fuga fără să fim văzuți și, ca să izbutim, ne trebuie mult curaj, mult sînge rece și, mai ales, multă încredere în ajutorul celui de sus. Ascultați-mă cu luare-aminte : dacă tremurați așa, nu veți pricepe tot ce vă spun. Acum e rîndul dumneavoastră ; înfășurați-vă în pelerină, culoarea ei închisă nu atrage atenția ; strecurați-vă pe sub frunziș cît mai aproape de pămînt... și dacă-i nevoie, tîrîți-vă.

— Curajul nu-mi lipsește, îmi lipsește puterea — spuse plîngînd biata Christabel. Mă vor ucide mai înainte de a fi făcut douăzeci de pași. Salvați-vă, messire, nu vă mai îngrijiți de mine ; ați făcut tot ce era cu putință pentru a mă duce lîngă iubitul meu ; Dumnezeu n-a vrut, facă-se voia lui, iar sfînta lui binecuvîntare să vă însoțească ! Adio, messire... plecați. Îi veți spune scumpului meu Allan că tatăl meu nu-și va exercita multă

vreme autoritatea asupra mea... și trupul, și inima îmi sînt sfărîmate ; voi muri curînd. Adio !

— Nu, milady — răspunse curajosul copil — n-am să fug. I-am făgăduit lui messire Allan și, ca să-mi țin cuvîntul dat, am să merg înainte, numai dacă moartea nu mă va împiedica... Hai, curaj ! Poate că Allan a și ajuns în vale și poate că, văzîndu-mi săgeata, a și început să ne caute... Dumnezeu încă nu ne-a părăsit.

— Allan, Allan, dragă Allan ! De ce nu vii ? strigă deznădăjduită Christabel.

Deodată, ca pentru a răspunde parcă acestei chemări disperate, se auzi urletul prelungit al unui lup. Christabel înghenunchie cu brațele ridicate spre cer. Dar Robin, cu obrajii îmbujorați, îi astupă gura cu mîna și repetă același urlet.

— Ne vin în ajutor — zise el, vesel — vin, milady : urletul acesta este un semnal între pădurari. I-am răspuns și prietenii noștri vor sosi curînd. Vedeți că Dumnezeu nu ne părăsește ? Am să le spun să se grăbească. Apoi, ducîndu-și mîna pîlnie la gură, Robin imită strigătul heronului cînd este urmărit de vulturi. Asta înseamnă, milady, că sîntem la mare ananghie. Un strigăt asemănător de heron speriat răsună la o mică depărtare. Este Will, prietenul Will ! strigă Robin. Curaj, milady, strecurați-vă sub frunziș, acolo o să fiți la adăpost, trebuie să vă feriți de o săgeată rătăcită.

Inima tinerei fete bătea să-i spargă pieptul, dar, îmbărbătată de speranța că avea să-l vadă curînd pe Allan, se supuse și dispăru, mlădioasă ca o șopîrlă, în desișul unui hățiș. Ca să le abată atenția urmăritorilor, Robin scoase un strigăt puternic, ieși din ascunziș și, dintr-un salt, se piti în dosul altui copac. Numaidecît o săgeată se înfipse în scoarța copacului. Gata să riposteze, croul nostru îi salută sosirea cu un hohot de rîs batjocoritor și, răspunzînd săgeții cu săgeată, doborî la pămînt pe nefericitul soldat care trăsese.

— Înainte, neghiobilor, lașilor ! Înainte ! striga Fitz Alwine. Altfel o să vă omoare pe toți, unul cîte unul.

Baronul își îndemna oamenii la luptă, făcîndu-și scut din fiece copac, cînd o ploaie de săgeți vesti că intră în luptă Micul-John, cei șapte frați Gamwell, Allan

Clare și fratele Tuck. La vederea acestei viteze trupe, cei din Nottingham lepădară armele și cerură îndurare. Numai baronul nu se dădu bătut și se năpusti în mărăciniș răcnind.

Văzîndu-și prietenii, Robin se repezi pe urmele Christabelei ; dar Christabel, în loc să se fi oprit la o mică depărtare, gonise tot înainte, fie de frică, fie din pricină că uitase de sfaturile lui Robin, fie pentru că era nefericită. Robin găsi ușor urma pe unde trecuse fata, dar degeaba o strigă : doar ecoul îi răspunse. Tînărul arcaș începu să se învinuiască de neprevedere cînd deodată auzi un strigăt. Țîșni în direcția aceea și zări un călăreț al baronului, care o apucase de mijloc pe Christabel și o ridicase pe calul său. Robin trimise încă una din săgețile sale răzbunătoare ; lovit drept în piept, calul se poticni, răsturnîndu-i pe călăreț și pe Christabel. Soldatul o lăsă pe fată și, cu sabia în mînă, căută zadarnic să răzbune moartea animalului său, dar n-avu timp să-și recunoască adversarul, căci se prăbuși țeapăn lîngă victima sa. Robin o smulse pe Christabel de lîngă acest nou cadavru, de teamă ca sîngele care gîlgîia din rana de la tîmplă să n-o murdărească. Cînd Christabel deschise ochii și zări chipul nobil al tînărului arcaș aplecat asupra ei, roși toată și, întinzîndu-i mîna, îi spuse doar un singur cuvînt :

— Mulțumesc !

Însă acest cuvînt fu rostit cu atîta recunoștință și adîncă emoție, încît Robin, îmbujorîndu-se la rîndul său, sărută mîna care i se întinsese.

— De ce v-ați depărtat atît de mult, milady, și cum de v-a prins mercenarul acela ? Ceilalți au aruncat armele și i-au cerut îndurare lui Messire Allan.

— Allan ? !... Omul acela m-a recunoscut și a pus mîna pe mine strigînd : „O sută de scuzi ! Ura ! O sută de scuzi de aur !“ dar spuneați că Allan...

— Spun că messire Allan Clare vă așteaptă.

Deși abia mai putea să meargă, tînăra prinse deodată aripi, dar se opri uluită în fața alaiului care-l însoțea pe cavaler. Robin o luă pe Christabel de mînă și făcu cîțiva pași spre grup, însă Allan, cum o zări, fără a mai ține seama de cei de față și fără a scoate un cuvînt, se

repezi spre ea, o strînse la piept și-i acoperi fruntea cu sărutări. Christabel, cu inima zvîcnind, beată de bucurie, moartă de fericire, fiindcă se simțea, într-adevăr, fericită, nu mai era în brațele lui Allan decît o simplă formă omenească. Toată viața i se adunase în priviri, în buzele-i tremurînde, în bătăile nebunești ale inimii. În cele din urmă, își făcură drum lacrimile, suspinele ; suspine de fericire, lacrimi de bucurie. Apoi își veniră în fire și-și putură vorbi uitîndu-se lung unul la celălalt, priviri în care strălucirea dragostei înlocuia lumina din priviri.

Cei care urmăreau această întîlnire sau mai degrabă această contopire a două suflete se simțeau nespus de tulburați. Maud, fiindu-i parcă ciudă, se apropie de Robin, îi luă mîinile și vru să-i zîmbească. Dar zîmbetul acesta dezlănțui, una cîte una, lacrimi cît bobul de mari pe obrajii ei catifelați, iar lacrimile lunecau fără să se sfarme, asemenea picăturilor de ploaie pe frunze.

— Spune-mi, mama și Gilbert ?... întrebă tînărul, strîngînd în mîinile lui mîinile fetei.

Maud îi răspunse tremurînd că acasă la el fusese numai Halbert.

— Micule-John — zise Robin — l-ai văzut pe tata azi-dimineață ? Nu i s-a întîmplat nimic rău ?

— Nimic rău, dragă prietene, numai lucruri ciudate, pe care o să ți le povestească el însuși ; azi dimineață, adică pe la ceasurile două după miezul nopții, l-am lăsat pe taică-tău liniștit și sănătos.

— Dar ce te-ngrijorează, Robin ? întrebă Will, venind lîngă tînărul arcaș pentru a fi mai aproape de Maud.

— Am pricini temeinice să mă-ngrijorez : un sergent al baronului Fitz Alwine mi-a spus că azi-dimineață a dat foc casei tatălui meu și că pe mama a aruncat-o în flăcări.

— Și tu ce i-ai răspuns ? strigă Micul-John.

— Nu i-am răspuns nimic, l-am ucis... O fi spus adevărul ? O fi mințit ? Vreau să mă duc să văd, să-i văd pe tata și pe mama — zise Robin, cu vocea înecată în lacrimi. Să mergem, soră Maud...

— Miss Maud e sora ta ? strigă Will. Acum opt zile, zău că nu te știam atît de fericit !

— Acum opt zile încă n-aveam soră, dragă Will... astăzi am fericirea să fiu frate — răspunse Robin, încercînd să zîmbească.

— Nu le doresc surorilor mele decît un singur lucru : să semene toate cu domnișoara — adaugă curtenitor Will.

Robin se uită mirat la Maud. Fata plîngea.

— Unde-i fratele tău, Halbert ? o întrebă Robin.

— Ți-am mai spus, Robin, Hal se îndreaptă spre casa lui Gilbert.

— Pe viața mea ! strigă deodată Tuck. Pare-mi-se că-l zăresc, priviți...

Într-adevăr, Hal venea în mare goană, călare pe cel mai frumos cal din grajdurile baronului.

— Iată, prieteni — strigă cu mîndrie băiatul — priviți, deși departe de voi, m-am luptat vitejește și am cîștigat cel mai frumos cal din tot comitatul. Aș, da' ce, credeți că m-am luptat ? Nici pomeneală ! Am găsit calul fără călăreț păscînd în pădure.

Robin zîmbi, recunoscînd calul baronului : calul pe care îl folosise drept țintă.

Se ținu sfat.

În vremea aceea, latifundiarii feudali se purtau față de vasalii lor întocmai ca niște suverani, se războiau cu vecinii și se dedau la jafuri, la tîlhării și la crime, sub pretext că își exercită dreptul lor de viață și de moarte ; se angajau adesea lupte îngrozitoare între castele, între sate, și cînd se sfîrșea bătălia, se retrăgeau deopotrivă și învinșii, și învingătorii, fiecare la el acasă, gata s-o ia de la capăt dacă s-ar fi ivit un nou prilej.

Baronul de Nottingham, învins în noaptea aceasta, atît de bogată în evenimente, putea să încerce să se răzbune chiar a doua zi. Oamenii săi, după ce se adunară laolaltă, se înapoiară la castel. Baronul mai avea destui soldați pe care nu-i băgase în luptă, iar bărbații din Gamwell Hall, singurii partizani ai lui Allan Clare și ai lui Robin, n-ar fi fost în stare să țină piept multă vreme unui senior atît de puternic ; era necesar deci, ca pentru a-și păstra avantajul, să înlocuiască lipsa de brațe cu prevederea, cu viclenia, cu acțiunea și, bineînțeles, cu îndrăzneala.

Iată de ce prietenii noștri țineau sfat, în timp ce baronul, însoțit de doi sau trei slujitori, se întorcea la castel într-o stare vrednică de plâns. Prezența Christabelei îi împiedica să-l hărțuiască în timpul retragerii.

Se hotărî ca messire Allan și Christabel să se refugieze de îndată și pe cel mai scurt drum la Gamwell Hall. Urmau să fie însoțiți de Will Roșcovanul, de cei șase frați ai săi și de vărul lor, Micul-John. Robin, Maud, Tuck și Halbert trebuiau să se îndrepte spre locuința lui Gilbert Head. Seara își vor da de veste unii altora, fiind pregătiți, în caz de nevoie, să se întrunească în cutare sau cutare loc. William nu împărtășea aceste hotărîri și-și folosi toată elocința ca s-o convingă pe Maud că este absolut necesar să-și însoțească stăpîna la Hall. Maud, luînd în serios noul ei titlu de soră a lui Robin, nici nu vru să audă ; dar Will făcu ce făcu și Christabel, fără să cunoască motivul, se alătură dorinței lui. Maud fu silită s-o urmeze.

— Robin Hood — spuse Allan Clare, luînd în mîinile lui mîinile tînărului arcaș — Robin Hood, de două ori ți-ai primejduit viața ca s-o salvezi pe a mea și a lady-ei Christabel, îmi ești mai mult decît prieten, îmi ești frate. Or, între frați, totul le aparține în egală măsură : a ta este inima mea, sîngele meu, averea mea, tot ce am ; cînd nu-ți voi mai fi recunoscător, înseamnă că am încetat să mai trăiesc. Adio !

— Adio, messire !

Cei doi tineri se îmbrățișară, iar Robin duse respectuos la gură degetele albe ale logodnicei cavalerului.

— Adio, tuturor ! strigă Robin, salutînd pentru ultima dată pe frații Gamwell.

— Adio ! răspunseră aceștia, fluturîndu-și bonetele.

— Adio ! murmură o voce dulce. Adio !

— La revedere, dragă Maud — spuse Robin — la revedere ! Nu-ți uita fratele !

Allan și Christabel, călare pe calul baronului, plecară cei dintîi.

— Sfînta Fecioară să-i ocrotească ! rosti Maud, cu tristețe.

— Ce noroc că au un cal așa de bun ! răspunse Halbert.

— Copile ! murmură Maud și un suspin adînc îi scăpă de pe buze.

Nobilul animal care-i ducea pe lady Christabel și pe Allan Clare spre Gamwell Hall mergea repede, dar cu grijă, cu mișcări line, de parcă ar fi înțeles ce prețioasă povară poartă în spate. Frîul îi atîrna pe grumazul frumos arcuit, dar calul nu-și lua ochii din pămînt, de teamă să nu curme, prin vreun pas greșit, convorbirea dintre cei doi îndrăgostiți. Din cînd în cînd, tînărul întorcea capul, iar vorbele lui întîlneau vorbele Christabelei, care, pentru a se ține în șa, cuprinsese cu brațele mijlocul cavalerului.

Ce puteau să-și spună, după o noapte atît de cumplită ? Tot ceea ce le dicta fericirea, uneori multe lucruri, alteori nimic, căci, dacă pentru unii dragostea este elocventă, pentru alții e mută. Christabel se dojenea pentru purtarea ei față de părintele său ; se vedea osîndită, alungată de lume fiindcă fugise cu un bărbat, și se întreba dacă mai tîrziu, chiar Allan însuși nu o va disprețui. Dacă se dojenea astfel, dacă avea aceste scrupule, aceste temeri, n-o făcea decît pentru a asculta cu și mai multă încîntare cum erau definitiv spulberate de vorbele convingătoare ale cavalerului.

— Ce s-ar întîmpla cu noi, dragă Allan, dacă tatăl meu ar avea puterea să ne despartă ?

— În curînd nu va mai avea — scumpă Christabel — în curînd vei fi soția mea, nu numai în fața lui Dumnezeu, ca astăzi, dar chiar în fața oamenilor. Și eu voi avea soldați — adăugă cu mîndrie tînărul cavaler — și soldații mei vor putea sta alături de cei din Nottingham. Să nu ne mai facem griji, dragă Christabel, să ne bucurăm de fericirea noastră și de ocrotirea cerului.

— Să dea Dumnezeu ca tatăl meu să ne ierte !

— Draga mea, dacă ți-e teamă de vecinătatea Nottinghamului, vom pleca în insulele din sud, unde cerul este veșnic senin și unde vom găsi un soare cald, fructe și flori minunate. Spune-mi că vrei, și-ți voi găsi un paradis pe pămînt.

— Ai dreptate, Allan, vom fi mai fericiți acolo decît în această Anglie rece.

— Și ai să părăsești Anglia fără părere de rău ?

— Fără părere de rău !... Ca să fiu cu tine, aș părăsi cerul — adăugă Christabel, drăgăstoasă.

— Bine ! Îndată ce ne vom căsători, vom pleca pe continent ; Marianne va veni cu noi.

— Taci ! strigă tînăra. Ascultă... Allan, sîntem urmăriți...

Cavalerul opri calul. Christabel nu se înșelase, zgomot de cai în galop ajungea pînă la ei și, din minut în minut, din secundă în secundă, zgomotul acesta, mai întîi îndepărtat, sporea mereu apropiindu-se.

— Ah, ce nenorocire ! De ce oare am plecat înaintea prietenilor noștri din Gamwell ? ! murmură Allan, dînd pinteni calului ca să facă stînga-mprejur și să se înfunde în desiș, deoarece în clipa aceea se găsea la marginea drumului.

Dar chiar atunci, o bufniță, trezită de zgomot, ieși dintr-o scorbură, scoase un țipăt lugubru și zbură atît de aproape, încît, cu aripile, atinse botul calului, care tocmai se pregătea să asculte supus de pinteni. Animalul se sperie și, în loc să gonească în direcția aleasă de Allan, se așternu la fugă de-a lungul drumului.

— Curaj, Christabel ! strigă tînărul, luptîndu-se zadarnic să stăpînească dobitocul înnebunit de spaimă. Ține-te bine ! Un sărut, Christabel, și Dumnezeu să ne apere !

Un grup de călăreți purtînd în vîrful sulițelor drapelul cu culorile baronului se înșiruise de-a curmezișul drumului. Nu puteai fugi întorcînd spatele călăreților, nu puteai scăpa decît printr-o minune, forțînd linia acestora. Văzînd primejdia, Allan nu se mai gîndi decît s-o înfrunte. Înfigînd pintenii în crupa calului, se repezi, cu capul aplecat înainte, drept în mijlocul soldaților și... trecu asemenea unui fulger ce străbate un nor.

— Schimbă mîna ! Stînga-mprejur ! porunci comandantul trupei, scos din sărite de această îndrăzneală. Ochiți animalul — urlă el — dar să nu o loviți pe milady, că e vai și amar !

O ploaie de săgeți căzu în jurul lui Allan, dar nobilul animal nu-și încetini cursa, iar cavalerul nu-și pierdu curajul.

— Oh, iadule ! Ne scapă ! urlă comandantul. La picioare, trageți la picioare !

Cîteva clipe mai tîrziu, călăreții îi înconjurau pe cei doi îndrăgostiți, aruncați în iarbă de sărmanul animal lovit de moarte.

— Predați-vă, cavalere ! spuse comandantul, cu o politețe ironică.

— Niciodată — răspunse Allan, care se și ridicase în picioare și trăsese sabia din teacă. Niciodată ! Ați ucis-o pe lady Fitz Alwine — adăugă tînărul, arătînd-o pe Christabel, leșinată, la picioarele sale. Ei bine, voi muri răzbunînd-o !

Lupta inegală nu dură mult : Allan căzu copleșit de răni, iar soldații își urmară drumul spre Nottingham, luînd-o cu ei pe Christabel ca pe un copil adormit.

William, cuprins de remușcări, se întoarse la scumpul său Robin ; credea că-i putea fi de folos și-și pusese în gînd ca după aceea să se înapoieze repede la Gamwell Hall ca să poată admira ochii frumoși ai lui miss Hubert Lindsay. Dar Micul-John, formalist cum era, îl chemă înapoi.

— Se cade ca tu să-i prezinți la Gamwell Hall pe noii veniți. Am să-l însoțesc eu pe Robin.

William primi ; nu putea să refuze obligațiile pe care i le impunea prietenia. În timpul acestei scurte discuții, Allan și Christabel îi depășiseră pe frații Gamwell, iar Robin, crezînd că scurtează drumul, îi însoți o bucată de vreme, pînă găsi poteca bine cunoscută. Hal și Maud erau înainte, iar fratele Tuck se oprise ca să aștepte grosul trupei. Tot vorbind, tinerii ajunseră la răscrucea unde Robin trebuia să se despartă de ei și în apropierea căreia aștepta fratele Tuck, întins alene pe iarbă și cu gîndul la cruda Maud. Bietul călugăr ! Cuvintele de rămas bun se repetară a mia oară cînd ochii unuia dintre frații Gamwell descoperiră nu prea departe un bărbat lungit la pămînt, cu trupul plin de sînge.

— Un soldat al baronului ! spuseră unii.

— Vreo victimă de-a lui Robin ! adăugară alții.

— Cerule ! S-a întîmplat o mare nenorocire ! strigă Robin, recunoscîndu-l de îndată pe Allan Clare. Ah, prie-

teni, priviți... iarba călcată în picioare de cai. Aici s-a dat o luptă... Doamne Dumnezeule ! Doamne Dumnezeule ! Poate că e mort... și cu lady Christabel ce s-o fi întîmplat ?

Se strînseră cu toții în jurul trupului ce părea fără viață.

— Nu e mort, liniștiți-vă ! strigă Tuck.

— Domnul fie binecuvîntat ! repetară în cor.

— Sîngele curge prin această rană adîncă din creștetul capului, dar inima bate încă... Allan, domnule cavaler, vă înconjură prietenii dumneavoastră, deschideți ochii...

— Cercetați primprejur — zise Robin — căutați-o pe lady Christabel.

Acest dulce nume rostit de Robin aduse în trupul lui Allan pilpîirea de viață ce sta gata să se stingă.

— Christabel ! murmură el.

— Se află în siguranță, messire ! strigă călugărul, care și începuse să culeagă cîteva ierburi trebuitoare în asemenea împrejurări.

— Răspunzi de el ? îl întrebă Robin pe călugăr.

— Răspund, îndată ce-i oblojesc rana, va putea fi dus la Gamwell Hall pe o targă de crengi.

— Atunci, adio, messire Allan — spuse Robin, aplecîndu-se cu tristețe asupra rănitului — o să ne revedem !

Drept răspuns, Allan schiță doar un zîmbet firav.

În timp ce brațele vînjoase ale fraților Gamwell transportau spre casă, cu băgare de seamă, pe sărmanul Allan Clare, Robin, ros de neliniște, se grăbea spre casa părintelui său adoptiv. Nenorocirea lui Allan și grijile lui personale îi apăsau inima. Blestema depărtarea, spațiul, ar fi vrut să zboare mai iute decît rîndunelele, ar fi vrut să străpungă pădurea deasă ca să-i îmbrățișeze mai repede pe Margaret și pe Gilbert, să se încredințeze că sînt în viață.

— Parcă ai picioare de cerb — zise Micul-John.

— Le ai întotdeauna dacă vrei — îi răspunse Robin.

Ajungînd în valea arinilor, care ducea spre casa lui Gilbert, cei doi tineri recunoscură cu groază că Lambic spusese adevărul. Un fum gros se mai răsucea încă pe deasupra copacilor ; un miros acru de lemn ars umplea văzduhul. Robin scoase un strigăt de disperare și, urmat

de Micul-John, mîhnit și el, se repezi în fugă pe potecă. La cîțiva pași de mormanul negru de ruine, acolo unde cu o zi înainte zîmbea, cu ferestrele luminate, casa lor atît de veselă, sta îngenuncheat sărmanul Gilbert, strîngînd în palme mîinile înghețate ale Margaretei, întinsă în fața lui.

— Tată, tată ! strigă Robin.

O exclamație surdă scăpă de pe buzele lui Gilbert și, făcînd cîțiva pași spre Robin, se prăbuși hohotind în brațele întinse ale tînărului. Totuși tăria înnăscută a bătrînului pădurar puse frîu pentru o clipă vaietelor, lacrimilor și suspinelor.

— Robin — vorbi el, cu o voce hotărîtă — tu ești moștenitorul legitim al contelui de Huntingdon. Nu tresări : acesta-i adevărul... într-o zi vei fi puternic, și cît va mai pîlpîi o scînteie de viață în trupul meu bătrîn, ea îți aparține... vei avea de o parte avere, de altă parte devotamentul meu. Ei bine, privește, privește-o, moartă, ucisă de un nemernic, pe aceea care te-a iubit cu dragoste nemărginită, cum și-ar fi iubit copilul plămădit în propriile-i măruntaie.

— O, da, cît de mult mă iubea mama ! murmură Robin, îngenunchind lîngă trupul neînsuflețit al Margaretei.

— Iată ce-au făcut din mama ta : un cadavru ! Iată ce-au făcut din casa ta : un morman de ruine ! Conte de Huntingdon, îți vei răzbuna mama ?

— O voi răzbuna ! Și, ridicîndu-se mîndru, tînărul adaugă : Contele de Huntingdon va zdrobi pe baronul de Nottingham, iar locuința seniorială a nobilului va fi mistuită de flăcări, asemenea acestei case de modest pădurar !

— Jur, la rîndul meu — spuse Micul-John — să nu-i las o clipă de odihnă sau răgaz lui Fitz Alwine, oamenilor și vasalilor lui !

A doua zi, Lincoln și Micul-John duseră trupul Margaretei la Gamwell Hall și-l înmormîntară cu toată cinstea în micul cimitir al satului.

Întîmplările de neuitat din această noapte stranie uniseră într-o singură familie personajele povestirii noastre, hotărîte să se răzbune pe baronul Fitz Alwine.

XVI

La cîteva zile după înmormîntarea sărmanei Margaret, Allan Clare povesti prietenilor săi împrejurările neașteptate datorită cărora lady Christabel fusese încă o dată smulsă dragostei sale. Halbert, care fusese trimis la castel de nefericitul îndrăgostit atît de crunt dezamăgit în speranțele sale, venise cu vestea că Fitz Alwine plecase cu fiică-sa la Londra și că, de acolo, urma să se ducă în Normandia, unde treburi importante îi cereau să fie prezent. Vestea acestei plecări atît de pripite și de neașteptate căzu ca un trăsnet pricinuindu-i tînărului o adîncă durere ; și durerea lui era atît de adîncă, încît Marianne, Robin și feciorii lui sir Guy folosiră, spre a-l liniști, toate mîngîierile pe care dragostea și devotamentul le pot inspira. O părere a tînărului Hood, sprijinită cu căldură de toți membrii familiei Gamwell, aduse o licărire de speranță în inima lui Allan.

Robin spusese :

— Allan trebuie să-l urmeze pe Fitz Alwine la Londra, de la Londra, în Normandia, și să nu se oprească decît acolo unde se va opri furiosul baron.

Părerea se transformă curînd în plan și planul fu dus la îndeplinire. Allan se pregăti de plecare. La rugămintea lui, blînda și resemnata Marianne se învoi să-l aștepte, pînă se va înapoia, în încîntătoarea singurătate de la Gamwell Hall.

Să-l lăsăm pe messire Allan s-o urmeze la Londra și în Normandia pe lady Christabel și să ne ocupăm de Robin Hood, sau, mai bine zis, de tînărul conte de Huntingdon.

Înainte de a începe urmărirea pe cale judecătorească a unei cereri atît de dificile cum era aceea pe care avea s-o facă în interesul fiului său adoptiv, Gilbert crezu de datoria lui să supună această problemă lui sir Guy de Gamwell și să-i relateze în cele mai mici amănunte ciudata povestire pe care i-o mărturisise Ritson pe patul de moarte. După ce bătrînul sfîrși istorisirea mîrșavei

uzurpări a drepturilor lui Robin, sir Guy îi spuse la rîndul său lui Gilbert că mama lui Robin era fiica fratelui său Guy de Coventry. Aşa că Robin era nepot de frate al baronetului, şi nu nepot de fiu al acestuia, cum înţelesese Gilbert din vorbele lui Ritson. Din nefericire, sir Guy de Coventry murise, iar fiul său, singurul descendent al acestei ramure mai tinere a familiei Gamwell, era plecat în cruciadă. „Însă — adăugase bunul baronet — lipsa acestor două rude nu trebuie să fie o piedică în calea demersurilor la care te gîndeşti, viteazule Gilbert, inima mea şi braţul meu, averea mea şi copiii mei sînt şi ai lui Robin. Vreau în chipul cel mai hotărît să-i fiu de folos, vreau să-l văd ajungînd, în faţa tuturor, posesorul unei averi care îi aparţine în faţa lui Dumnezeu."

Cererea justă a lui Robin fu făcută în faţa tribunalului. Se porni un proces. Abatele de Ramsay, adversarul tînărului, un membru foarte bogat al atotputernicei biserici, respinse categoric cererea şi califică povestirea lui Gilbert drept născocire, minciună şi impostură. Fu chemat dinaintea judecătorilor şeriful căruia domnul de Beasant îi încredinţase banii necesari pentru întreţinerea nepotului său ; dar omul acesta, vîndut cu trup şi suflet îndrăzneţului deţinător al bunurilor contelui de Huntingdon, tăgădui faptul că i se încredinţaseră banii şi refuză a-l recunoaşte pe Gilbert.

Singurul martor al tînărului, singurul său apărător, apărător socotit drept nebun şi vizionar, era deci tatăl său adoptiv. Ce-i drept, slab sprijin ca să poată lupta, cu sorţi de izbîndă, împotriva unui adversar atît de bine situat în societate, cum era abatele de Ramsay. Este adevărat că sir Guy de Gamwell declară sub jurămînt că fiica fratelui său dispăruse din Huntingdon la vremea arătată de Ritson, dar numai la atît se mărginea, din cele ce se cunoşteau, mărturia bătrînului. Dacă Robin reuşise să-i preocupe pe judecători, dacă, de asemenea, reuşise să alunge din mintea lor orice îndoială morală asupra legalităţii drepturilor sale, în schimb îi era foarte greu, ca să nu spunem imposibil, să biruie obstacolele materiale ce se opuneau triumfului cauzei sale.

Distanţa dintre Huntingdon şi Gamwell, lipsa unui sprijin militar îl împiedicau pe Robin să-şi cîştige drep-

turile prin forța armelor, acțiune îngăduită, sau cel puțin tolerată, în vremea aceea. El fu deci silit să îndure răbdător sfidarea plină de obrăznicie a dușmanului său și să-și caute un mijloc pașnic și legal ca să intre fără luptă în folosința averii sale, deoarece încă nu se dăduse nici o hotărîre judecătorească. Acest mijloc fu găsit de sir Guy și, după sfatul bătrînului, Robin se adresă direct judecății regelui Henric al II-lea. După ce își trimise jalba, începu să aștepte răspunsul binevoitor sau nefavorabil al maiestății sale, înainte de a lua o nouă hotărîre.

Trecură șase ani, șase ani plini de grija unui proces părăsit și reluat după bunul plac al judecătorilor sau avocaților. Chinuiți de neliniștile așteptării, cei șase ani trecură ca o zi pentru cei ce locuiau la Gamwell Hall.

Robin și Gilbert n-au mai părăsit casa ospitalieră a lui sir Guy, dar, cu toată căldura și grija plină de dragoste a fiului său, Gilbert, veselul Gilbert de altădată, ajunsese numai umbra celui ce fusese cîndva. Margaret luase cu ea în mormînt și sufletul, și veselia bătrînului.

Marianne se număra și ea printre oaspeții de la Gamwell Hall. Gingașa fată, purtînd pe frunte cununa de trandafiri înfloriți ai celor douăzeci de primăveri, era și mai încîntătoare decît în ziua cînd Robin, îndrăgostit, își mărturisea cu glas tare și cu naivitate admirația în fața frumosului ei chip. Iubită cu respect de oameni, îndrăgită de femei cu un sentiment de sinceră afecțiune, gingașei Marianne nu-i lipsea decît prezența fratelui său ca să se bucure de o fericire deplină. Allan era în Franța și, în rarele scrisori pe care le trimitea, nu-i vorbea niciodată nici de fericire, nici de o apropiată înapoiere.

Robin admira, aprecia și îndrăgea, mai mult și mai bine ca nimeni altul, perfecțiunea fizică și morală a Mariannei, însă această admirație, o adevărată pasiune, nu se exprima nici prin priviri, nici prin vorbe, nici prin gesturi. Singurătatea fetei o făcea în ochii lui Robin tot atît de demnă de respect ca o mamă. Mai mult, viitorul său nesigur îl împiedica pe Robin, din delicatețe, să-i declare dragostea pe care situația lui din acel moment nu îi îngăduia să o consfințească prin legăturile temeinice ale căsătoriei.

Oare nobila soră a lui Allan Clare s-ar fi putut ea coborî pînă la Robin Hood ?

Pe de altă parte, ar fi fost cu neputință, chiar pentru cel mai atent observator, să-și dea seama de gîndurile tinerei fete ; i-ar fi fost cu neputință să descopere în purtarea Mariannei, în vorbele sau în privirile ei, nu numai cît loc îi păstra lui Robin în inimă, dar nici măcar că și-ar da seama de dragostea fierbinte cu care o înconjura tînărul tăcut și devotat. Pentru toți, fără deosebire, glasul Mariannei avea aceleași modulații muzicale. Absența lui Robin nici nu-i întuneca fruntea, nici nu făcea ca privirile-i să fie visătoare ; înapoierea lui neașteptată n-o făcea să roșească ; nu vorbea cu el între patru ochi, nici nu se întîlnea cu el din întîmplare. Melancolică, dar nu mîhnită, Marianne părea că trăiește cu amintirea fratelui său, nădăjduind să afle într-o zi că, iubit de Christabel, Allan va lăsa să i se citească pe frunte mîndria și fericirea pe care i-o dăruiau această dragoste.

Locuitorii de la Gamwell Hall alcătuiau în jurul Mariannei mai degrabă o curte decît un anturaj, căci, fără a se arăta față de nimeni nici rece, nici mîndră, nici trufașă, tînăra fată se situase, fără voia ei, deasupra tuturor celor din juru-i. Sora lui Allan Clare părea că este regina Gamwell Hall-ului. Regină prin frumusețe această apreciere i-o dădea incontestabila ei superioritate recunoscută și respectată de toți. Purtările alese ale fetei, conversația-i spirituală și gravă o așezau în mod evident deasupra gazdelor sale, iar oamenii aceștia, în sinceritatea lor loială și simplă, erau primii care să-i recunoască acest merit.

Maud Lindsay, al cărui tată murise cu aproape cinci ani în urmă, nu putuse nici să se întoarcă la castel, nici să-și urmeze stăpîna în Franța. Locuia deci și ea la Gamwell Hall și căuta să fie de folos pe măsura puterilor sale.

Tînărul Hal, fratele de lapte al lui Maud, era acum paznic la castel și ne grăbim să adăugăm că, de mai multe ori, avusese de gînd să lepede livreaua baronului, dar un motiv mai puternic decît această dorință, un motiv puternic sprijinit pe sentiment, îl ținea în lanțurile bătrînului baron : și acest motiv se numea Grace May,

ai cărei ochi expresivi, care străluceau la cîțiva pași de Nottingham, nimiceau orice proiecte bărbătești de emancipare. Hal, îndrăgostit cum era, îndura această robie cu un amestec de bucurie și tristețe și, drept mîngîiere, făcea din timp în timp cîte o lungă vizită la Gamwell. Veselii fii ai lui sir Guy băgară de seamă că primele cuvinte pe care băiatul le rostea intrînd în casă erau mereu aceleași :

— Dragă soră Maud, îți aduc un sărut din partea frumoasei mele Grace.

Maud primea sărutul. Ziua se scurgea în jocuri, rîsete, mese, discuții, apoi, în clipa plecării, Hal repeta :

— Dragă soră Maud, dă-mi un sărut cu buzele tale pentru Grace May.

Maud îi dădea sărutul de rămas bun, așa cum ea primise unul la sosire, și Hal pleca mulțumit.

Ce mult își iubea logodnica băiatul acesta bun și cinstit !

Prietenul nostru Gilles Sherbowne, veselul călugăr Tuck, înțelese în cele din urmă indiferența inimii frumoasei Maud, din comportarea ei politicoasă și rece. Primele zile care au urmat acestei triste descoperiri le-a petrecut plîngîndu-se de nestatornicia femeilor, în general, și de a lui Maud, în special. Cînd vaietele, tînguirile și regretele i-au potolit clocotul durerii, Tuck a jurat să renunțe la dragoste. În schimb, a jurat să nu mai îndrăgească altceva pe lume decît băutura, mîncarea și strașnicele lovituri de ciomag. pe care, adăuga el *in petto* [1], i-ar fi plăcut întotdeauna să le dea, nu să le primească. Jurămîntul lui Tuck a fost întărit de o masă îmbelșugată și de o cantitate zdravănă de bere dată pe gît, după care a simțit nevoia să mai adauge vreo jumătate de duzină de pahare cu vin vechi. După ce isprăvi în chip lăudabil această masă copioasă, Tuck părăsi sala unde fusese ospătat, fără să ridice ochii spre Maud, care sta gînditoare, cu coatele pe fereastră, și fără să strîngă mîna binevoitoare a gazdelor ; înfășurat în hotărîrea sa ca într-o pelerină, el părăsi Gamwel Hall-ul, plin de măreție.

[1] În gînd (în limba italiană în text). (n. t.)

Maud îl iubise și-l mai iubea încă pe Robin Hood. Dar cînd biata fată o cunoscu pe Marianne, cînd timpul și contactul zilnic îi dezvăluiră rarele calități ale sorei lui Allan Clare, înțelese dragostea lui Robin și-i iertă dispreţuitoarea-i indiferență. Nu numai că-l iertă, dar fata aceasta bună și devotată înțelese și acceptă propria ei inferioritate, mulţumindu-se să joace rolul de soră, fără nici un gînd ascuns, fără nici o nădejde în viitor, dar nu și fără regret. Cu finețea perspicace a femeii cu adevărat îndrăgostite, Maud descoperi taina Mariannei. Taina aceasta, ţinută ascunsă chiar față de cel pe care îl interesa, n-a rămas multă vreme un secret și pentru Maud. Ea citi în privirea calmă și în aparență indiferentă a Mariannei gîndul care, cu patru cuvinte, l-ar fi făcut fericit pe tînărul pădurar :

„Îl iubesc pe Robin".

Maud căută să-și înbăuşe visul sub povara zdrobitoare a realității ; încercă să-și alunge din inimă chipul scump și atît de drăgăstos mîngîiat care se chema fericire și al cărui nume era Robin Hood. Încerca să se arate în ochii tuturor nepăsătoare și fericită : vru să uite, dar nu putu decît să plîngă și să-și aducă aminte. Această necurmată luptă lăuntrică ce punea față în față inima și raţiunea obosi trăsăturile încîntătoare ale frumoasei Maud. Proaspăta și zîmbitoarea fiică a bătrînului Lindsay arăta acum ca un portret pe jumătate șters, în care te străduiai, cu o dureroasă uimire, să deslușești frumosul și surîzătorul ei chip de odinioară. Acționînd în exterior, această suferință morală pusese pe obrajii fetei o înduioșătoare paliditate, iar această aparență de om bolnav fu atribuită durerii pe care i-o pricinuise moartea tatălui său.

Printre cei care căutau s-o smulgă pe Maud din durerea ei, printre cei care se arătau față de ea binevoitori și buni, se număra și un flăcău îndatoritor, vesel și plin de energie, cu purtări blînde și prevenitoare și care, singur, se străduia s-o distreze pe fată mai mult decît ar fi făcut un amfitrion ca să-și distreze șaizeci de musafiri. Cît era ziua de lungă, îl vedeai pe acest prieten devotat al sărmanei Maud, ieșind din casă în curte, plecînd din curte pe cîmp, de pe cîmp în pădure. Acest veșnic du-te-vino, aceste drumuri neobosite nu aveau alt rost

decît găsirea vreunui obiect nou sau de preț care să fie dăruit frumoasei Maud, descoperirea vreunei plăceri care să-i fie oferită, a vreunei surprize pe care să i-o facă. Prietenul acesta atît de delicat, atît de prevenitor era vechea noastră cunoștință Will Roșcovanul.

O dată pe săptămînă, și aceasta cu o regularitate și o constanță demne de o soartă mai bună, William îi făcea lui Maud o declarație de dragoste. Cu o regularitate și o constanță deopotrivă cu ale tînărului, Maud îi respingea declarația.

Prea puțin intimidat și, mai cu seamă, prea puțin descurajat de refuzurile răbdătoare ale tinerei fete, Will o iubea în tăcere de luni pînă duminică, însă în această zi, dragostea lui, mută timp de o săptămînă, nemaiputîndu-se stăpîni, ajungea la apogeu. Refuzurile calme ale fetei vărsau puțină apă rece peste vîlvătaie și Will tăcea pînă duminica următoare, zi de odihnă care îi dădea posibilitatea să-și descarce din nou tot oful inimii, fără nici o opreliște.

Tînărul Gamwell nu putea pricepe gingașa delicatețe a sentimentului care-l împiedica pe Robin să-i mărturisească Mariannei dragostea lui. William socotea această delicatețe drept o neghiobie și, departe de a-l imita, el nu scăpa nici un prilej favorabil pentru a-și mărturisi iubirea, lucru pe care-l mai făcuse de o sută de ori, sau pentru a rosti un cuvînt din care Maud să înțeleagă că este iubită, iubită cu duioșie de William de Gamwell.

Maud era pentru William farmecul vieții, singura femeie pe care o iubea. Maud era muza inspiratoare, bucuria și fericirea, plăcerea, visul și speranța lui. Will dăduse numele lui Maud cîinelui său favorit de vînătoare; de asemenea, armele preferate ale tînărului purtau numele ei; arcul lui se numea Maud; lancea, blonda Maud; săgețile, gingașele Maud. Însetat în dragostea lui de numele iubitei sale, William dorea cu ardoare să aibă calul flăcăului îndrăgostit de Grace May, numai pentru că animalul purta numele idolului său. Hall refuză categoric ofertele fabuloase pe care i le făcu William ca să-i cumpere calul; atunci, prietenul nostru se repezi pînă la Mansfeld, de unde cumpără o iapă, căreia îi dădu de îndată numele incomparabilei sale Maud. Numele mic al lui miss

Lindsay ajunse să fie bine cunoscut în vecinătatea Gamwell-ului ; numele ei era veșnic pe buzele lui Will ; îl rostea de douăzeci de ori pe oră și din ce în ce cu un simțămînt tot mai drăgăstos. Nemulțumit să dea numele prietenei sale obiectelor de care se servea zilnic, William boteza cu numele acesteia toate lucrurile care-i plăceau. Maud ajunsese în așa măsură să fie idealizată în inima acestui tînăr, încît ea nu-i mai apărea sub forma unei femei, ci mai curînd sub chipul unui înger, al unei zeițe, al unei ființe superioare tuturor celorlalte ființe, mai aproape de cer decît de pămînt ; într-un cuvînt, miss Lindsay era cu adevărat icoana la care se închina Will.

Dacă sîntem obligați să recunoaștem că sălbaticul fiu al baronetului de Gamwell o iubea pe Maud într-un fel, pe cît de primitiv, pe atît de sincer, trebuie să recunoaștem că această dragoste, atît de ciudată în modul de a se exprima, avusese o înrîurire asupra inimii lui miss Lindsay. Femeile detestă rareori pe cel care le iubește, și cînd întîlnesc o inimă într-adevăr devotată, ele îi dăruiesc o parte din dragostea pe care le-a inspirat-o. Fiecare zi îi aducea din partea lui Will o atenție, o drăgălășenie, o amabilitate, și toate aveau drept scop sau recompensă bucuria lui Maud. În cele din urmă, această afecțiune zgomotoasă, amestecată cu pasiune, cu respect și cu dragoste platonică, sădi în inima fetei o vie recunoștință. Dacă dovezile de dragoste din partea lui William nu erau însoțite de gingășia acelei forme pe care inimile sensibile o cred neapărat necesară în manifestarea lor, aceasta se datora numai faptului că francheța caracterului, a firii sale nu putea nici să conceapă, nici să admită o asemenea gingășie. Maud cunoștea firea năvalnică și iute la mînie a lui Will. De altfel, care-i femeia care nu înțelege numaidecît forța și măreția unei bunătăți ce își are izvorul în inimă ?

Din recunoștință, poate chiar dintr-un sentiment de generozitate, Maud căută să merite dragostea lui Will. Ca să o obțină, ea nu folosi o cochetărie dătătoare de speranțe. Nu, o asemenea purtare amăgitoare ar fi fost nepotrivită cu firea tinerei fete ; ea se arătă față de William grijulie ca o tînără mamă, atentă ca o prietenă și cu o purtare de soră. Din păcate, gingășiile lui Maud

fură greșit înțelese de Will, care, la cel mai neînsemnat cuvînt afectuos, la o simplă privire de cordială prietenie, cădea în extazul adorării, se lăsa tîrît de o iubire nebunească.

După ce îi jura o dragoste veșnică, după ce-i oferea numele, inima și averea, Will își încheia întotdeauna declarațiile sale pătimașe cu o întrebare perseverentă și naivă :

— Ai să mă iubești, Maud ? Ai să ajungi să mă iubești într-o zi ?

Nevrînd să-i dea vreo speranță, Maud ocolea răspunsul. După cum am mai spus, purtarea lui miss Lindsay nu izvora dintr-un sentiment de cochetărie, și mai puțin încă din dorința veșnic măgulitoare pentru vanitatea unei femei, de a-și păstra un adorator. Maud, care se știa iubită cu patimă, care cunoștea firea pripită a lui Will, se temea, pe bună dreptate, de consecințele primejdioase ale unui refuz serios și irevocabil. În prima clipă, Will ar fi putut să sufere cumplit din cauza înfrîngerii sale în dragoste. De altfel, trebuie să recunoaștem cu toată sinceritatea că teama de a întîmpina un refuz, fără putința de revenire, nu tulburase niciodată inima și gîndul acestui tînăr. Sărmanul băiat credea cu tărie că, dacă Maud îi refuza dragostea astăzi, i-ar fi putut-o accepta a doua zi. De mai bine de trei sute de ori o întrebase pe tînăra fată dacă o să-l iubească, de șase sute de ori îi spusese că o adoră, de trei sute de ori Will fusese respins cu toată blîndețea. Oricum ar fi fost, tînărul își propusese să-și reînnoiască propunerile de încă trei sute de ori.

Totuși, inima lui Maud nu era în stare să reziste la un asediu atît de prelungit, căci inima aceasta era bună, blîndă și devotată. William știa toate acestea și spera că într-o bună zi, la o nouă declarație de dragoste, Maud îi va întinde mîna ei mică și albă, fruntea ei atît de senină și-i va spune, în sfîrșit : „Te iubesc, William".

Am uitat să urmărim privirea lui Maud atunci cînd și-o îndrepta, cu o afectuoasă recunoștință, asupra pătimașului ei admirator. Prietenul nostru avea unele imperfecțiuni fizice și morale care, de obicei, nu constituie apanajul unor eroi din romanele noastre moderne, totuși

aceste imperfecțiuni nu aveau nici dreptul, nici puterea să îndepărteze dragostea. Will era înalt, bine proporționat ; fața ovală cu trăsături fine nu era urîțită de nuanța aceea roză de proaspătă tinerețe scoasă în relief de părul de un roșu cam aprins. Și totuși trebuie să recunoaștem, culoarea aceasta ciudată care-i atrăsese tînărului porecla de „Roșcovanul" era un cusur, un mare cusur. Trebuie să adăugăm însă că părul lui William era ondulat de la natură și-i cădea pe ceafă cu o grație demnă de admirat. Mîngîind capul copilului, mama lui William se amăgise cu gîndul că timpul avea să mai întunece ciudata culoare a pletelor lui, însă, departe de a împlini nădejdea bunei femei, timpul își făcuse plăcerea de a da părului o nuanță roșie și mai aprinsă, astfel că William ajunse un al doilea Wilhelm cel Roșu.

În schimb, încîntătoare frumusețe fizice și neprețuite calități morale compensau din plin acest capriciu al naturii, căci Will avea ochi albaștri, migdalați, care exprimau cînd tandrețe, cînd scăpărau de șiretenie. La privirea blîndă a ochilor se adăuga o undă de bună dispoziție, atît de sinceră, de afectuoasă și de binevoitoare, încît micșora considerabil aspectul general, puțin cam colorat, al prietenului nostru.

Iubită de familia Gamwell, adorată de Will, dorind să placă tuturor, Maud ajunse în cele din urmă să se atașeze de tînărul ei adorator, însă, pentru că îi respinsese de atîtea ori dragostea pe care i-o oferise, deși dorea să-i răspundă, nu mai știa cum să procedeze.

Iată situația în care se găseau personajele noastre, în anul 1182, șase ani după uciderea sărmanei Margaret.

Într-o frumoasă noapte din primele zile ale lunii iunie, Gilbert Head pregăti o expediție nocturnă, cu scopul de a prinde o bandă de oameni de-ai baronului Fitz Alwine. Izbînda expediției trebuia să îndeplinească o mare dorință a bătrînului, căci soțul Margaretei nu renunțase la planul lui de răzbunare. Informațiile obținute de Gilbert cu privire la trecerea acestor oameni prin pădurea Sherwood lăsau să se creadă că ei își însoțeau stăpînul spre castelul din Nottingham. Intenția lui Gilbert era să-și îmbrace oamenii lui cu hainele soldaților baronului și să pătrundă astfel în castel. Acolo ar

fi urmat represalii, represalii nemiloase, care plăteau cu moarte pentru moarte, cu incendiu pentru incendiu.

Mai mult vorbăreț decît prudent, Hal răspunsese la toate întrebările lui Gilbert. Nevinovatul flăcău nu-și dăduse seama că răspunsurile sale sincere stîrneau nori de furtună în ochii întunecați și atenți ai bătrînului.

Robin și Micul-John îi juraseră lui Gilbert că-l vor ajuta să-l pedepsească pe baron. Credincioși jurămîntului făcut, și unul și celălalt se puseră la dispoziția lui. La cererea lui Gilbert, Micul-John înarmă o ceată de oameni îndrăzneți și curajoși, în care intraseră și fiii lui sir Guy și care astfel alcătuită din luptători hotărîți să învingă se puse la dispoziția bătrînului pădurar.

Gilbert voia să-l ucidă pe baron cu propriile-i mîini, căci în chinuitoarea lui durere, el socotea această ucidere ca un tribut ce trebuia plătit rămășițelor scumpe ale nefericitei sale soții.

În această privință, Robin nu împărtășea părerile tatălui său adoptiv și, fără a considera că-și calcă jurămîntul făcut în fața trupului neînsuflețit al Margaretei, el se gîndea să-l apere totuși pe baron de furia bătrînului. Așadar, un gînd de dragoste trebuia să se așeze ca un scut între arma lui Gilbert și pieptul baronului Fitz Alwine.

„Doamne Dumnezeule ! își spunea în gînd Robin. Ajută-mă să-l feresc pe omul acesta de loviturile tatălui meu ; blînda ființă care stă alături de tine nu cere răzbunare. Hărăzește-mi norocul să-i pot îmblînzi inima lui Fitz Alwine, să aflu de la el de soarta lui Allan Clare, ca să pot aduce celei pe care o iubesc o rază de fericire."

Cu cîteva minute înainte de ora fixată pentru plecare, Robin se duse în încăperile unde locuia Marianne ca să-și ia rămas bun de la tînăra fată. Deschizînd încet ușa camerei, Robin o zări stînd rezemată cu coatele pe fereastră, vorbind cu ea însăși, așa cum se întîmplă cîteodată celor care trăiesc singuri, înconjurați numai de gîndurile lor. Surprins și tulburat, Robin rămase mut, cu pălăria în mînă, în pragul ușii.

— Sfîntă mamă a lui Isus — murmura fata, cu voce întretăiată — ajută-mă, apără-mă, dă-mi putere să îndur zdrobitoarea monotonie a existenței mele ! Allan, fratele

meu, singurul meu ocrotitor, unicul meu prieten, de ce m-ai părăsit ! Speranțele tale de fericire erau pentru mine singura mea bucurie, Christabel și cu tine erați toată viața mea ! De șase ani ești plecat, frate drag, iar eu am crescut departe de tine, ca o floare uitată în curtea unei case pustii. Oamenii cărora le-ai încredințat grija vieții mele sînt prea buni și mă copleșesc cu bunătatea lor, dar asta mă face să simt și mai mult singurătatea mea, părăsirea mea. Sînt nefericită, Allan, foarte nefericită, și ca o culme a nenorocirii mele, o patimă mistuitoare îmi umple toată ființa : inima nu-mi mai aparține.

Cînd sfîrși aceste cuvinte dureroase, Marianne își prinse capul în mîinile, sale albe și începu să plîngă cu amărăciune.

— „Inima nu-mi mai aparține" — repetă Robin, tresărind îngrijorat, în timp ce o îmbujorare puternică îl făcea să înțeleagă că fusese martorul indiscret al tînguirilor tinerei fete. Marianne — spuse el repede, înaintînd spre mijlocul camerei — îmi dați voie să stau de vorbă cu dumneavoastră cîteva clipe ?

Surprinsă, Marianne scoase un strigăt ușor.

— Cu plăcere, messire — răspunse ea, cu blîndețe.

— Domnișoară — continuă Robin, cu ochii în pămînt și cu tremur în glas — am săvîrșit fără să vreau o greșeală de neiertat. Cer nemărginitei dumneavoastre îngăduințe să asculte mărturisirea fără mînie. Stau în pragul ușii de cîteva minute și am auzit, fără să vreau, cuvintele atît de triste pe care le-ați rostit.

Marianne se aprinse la față.

— Am auzit fără să ascult, domnișoară — se grăbi să adauge Robin, apropiindu-se sfios de tînăra fată. Un zîmbet blînd întredeschise buzele încîntătoarei lady. Domnișoară — reluă Robin, încurajat de acest dumnezeesc surîs — dați-mi voie să răspund unora din cuvintele dumneavoastră. Nu mai aveți părinți, Marianne, sînteți departe de fratele dumneavoastră și aproape singură pe lume. N-am întîlnit și eu în viața mea aceleași dureri ? Nu sînt și eu orfan ? Ca și dumneavoastră, milady, pot să mă plîng și eu de soarta mea ; ca și dumneavoastră, aș putea plînge și eu, dar nu pe cei absenți, ci mai dureros, pe cei care nu mai sînt. Și totuși

nu plîng, pentru că nădăjduiesc în viitor și în Dumnezeu. Curaj, Marianne, păstrați-vă încrederea și speranța: Allan se va întoarce și, cu el, și nobila și frumoasa Christabel. Așteptînd înapoierea lor, fără îndoială nu prea îndepărtată, acordați-mi cinstea să vă țin loc de frate. Nu mă refuzați, Marianne; veți înțelege curînd că încrederea dumneavoastră se sprijină pe un om care și-ar da viața ca să vă facă fericită.

— Ce bun sînteți, Robin! răspunse tînăra, emoționată.

— Aveți încredere în mine, scumpă lady. Și mai ales, să nu credeți că, oferindu-vă inima, viața, toată grija mea, am făcut-o fără să mă gîndesc... Iată, Marianne — adăugă tînărul, cu o voce mai sigură și mai puțin tremurătoare — am să vă spun tot adevărul: vă iubesc de cînd v-am întîlnit prima dată. O exclamație amestecată cu bucurie și uimire scăpă de pe buzele Mariannei. Dacă vă fac astăzi această mărturisire — reluă Robin, tulburat — dacă vă deschid inima în care am închis chipul dumneavoastră de șase ani, nu o fac în speranța de a primi în schimb dragostea dumneavoastră, ci pentru a vă face să înțelegeți cît vă sînt de devotat. Cuvintele pe care le-ați rostit și pe care le-am auzit fără să vreau mi-au zdrobit inima. Nu vă cer să-mi spuneți numele celui pe care-l iubiți... cînd mă veți socoti vrednic să-l înlocuiesc pe fratele dumneavoastră, îmi veți spune. Credeți-mă, Marianne, voi respecta această alegere demnă de invidiat... Mă cunoașteți de șase ani, și nu-i așa că v-a fost ușor să mă judecați după faptele mele? Merit titlul scump de ocrotitor al dumneavoastră. Nu plîngeți, Marianne, dați-mi mîna și spuneți-mi că într-o zi voi fi prietenul, confidentul dumneavoastră.

Marianne întinse amîndouă mîinile tremurînde spre tînărul care se înclinase spre ea.

— V-am ascultat cuvintele, Robin — spuse fata — cu un sentiment atît de viu, care mă împiedică să vă exprim toată fericirea. Vă cunosc de mulți ani și fiecare zi m-a învățat să vă apreciez mai mult. În timpul absenței lui Allan ați îndeplinit pe lîngă mine rolul celui mai bun dintre frați, și aceasta, în umbră, în tăcere, aproape fără să vă mulțumesc. Sînt foarte mișcată, dragă prietene, de

sacrificiul generos pe care vreți să-l faceți în favoarea persoanei necunoscute căreia îi aparține inima mea. Ei bine, mi-ar fi greu să fiu întrecută în noblețe sufletească chiar de dumneavoastră, Robin. Vreau să mă arăt tot atît de sinceră pe cît ați fost dumneavoastră de devotat. O roșeață puternică inundă obrajii Mariannei, care tăcu vreo cîteva minute. Să nu vă faceți o părere proastă despre delicatețea mea de femeie — continuă tînăra, tulburată — dacă în schimbul tuturor gingășiilor pe care le-ați avut pentru mine eu vă dau dragostea mea ! De altfel, nu cred de loc că trebuie să roșesc din pricina acestei mărturisiri, pentru că ea reprezintă dovada recunoștinței și sincerității mele.

Nu mai repetăm cuvintele înflăcărate care s-au pornit ca un torent din inimile celor doi tineri ; șase ani de dragoste în tăcere acumulaseră comori de iubire.

Cu mîinile împreunate, cu ochii în lacrimi, cu surîsul pe buze, ei își jurară unul altuia dragoste constantă, veșnică : dragostea aceasta nu trebuia să zboare spre cer decît o dată cu ultima suflare a vieții lor.

XVII

— Maud, Maud, miss Maud ! striga o voce veselă, urmărind-o pe tînăra care se plimba singură prin grădina de la Gamwell Hall. Maud, încîntătoare Maud ! repeta glasul cu o tandrețe nerăbdătoare. Unde ești ?

— Sînt aici, William, sînt aici — răspunse miss Lindsay, întîmpinîndu-l cu binevoitoare grabă pe tînăr.

— Sînt foarte fericit că te-ntîlnesc Maud ! strigă vesel William.

— Și eu mă bucur de această întîlnire, dacă-ți face atîta plăcere — răspunse tînăra, cu multă grație.

— Sigur că-mi face mare plăcere, Maud. Ce seară frumoasă, nu-i așa ?

— Foarte frumoasă, William ; dar altceva n-ai să-mi spui ?

— Iartă-mă, Maud, am altceva să-ți spun — răspunse Will, rîzînd — însă liniștea atît de plăcută din seara aceasta mă face să mă gîndesc că ar fi mai potrivită pentru o plimbare prin pădure.

— Ai de gînd să pregătești vreo vînătoare pentru mîine ?

— Nu, Maud, nu ne ducem în pădure cu asemenea gînduri pașnice, ne ducem... Ah, iară uit... nu trebuie să vorbesc nimănui despre asta. Totuși o să fac un lucru de pe urma căruia pot să m-aleg cu un picior rupt... Vorbesc prostii, Maud, nu m-asculta. Am venit să-ți doresc noapte bună și să-ți spun adio...

— Adio, Will ? Ce-nseamnă asta ? Pornești cumva în vreo expediție primejdioasă ?

— Ei bine, dacă ar fi așa, cu un arc și cu un ciomag zdravăn, într-o mînă hotărîtă, cîștigi ușor victoria. Dar, tăcere !... Toate vorbele mele sînt de prisos, ele nu spun nimic.

— Mă-nșeli, William, vrei să faci o taină din plecarea ta în timpul nopții.

— Prevederea o cere, scumpă Maud ; un cuvînt nechibzuit ar putea fi foarte primejdios. Soldații... ah, sînt nebun... nebun din dragoste pentru tine, Maud ! Iată adevărul : Micul-John, Robin și cu mine mergem în pădure la vînătoare. Înainte de a pleca am vrut să-mi iau rămas bun de la tine, Maud, un rămas bun foarte drăgăstos, căci s-ar putea să nu mai am fericirea să-ți... Vorbesc prostii, Maud, da, cu adevărat prostii ! Am venit să-ți spun rămas bun, numai pentru că îmi este cu neputință să plec de acasă fără să-ți strîng mîna ; acesta-i adevărul adevărat, Maud, te-asigur.

— Da, Will, așa este.

— Dar de ce ți-oi fi spunînd mereu adio și la revedere, dragă Maud ?

— Nu stă în puterea mea să-ți răspund, Will.

— Ah, da, așa este, Maud — zise vesel tînărul — nu dumneata trebuie să-mi răspunzi ! Poate că nu știi, dragă Maud, poate că nu știi că te iubesc mai mult decît îl iubesc pe tata, pe frații mei, pe surorile mele, pe bunii

mei prieteni. Pot pleca de acasă cu gîndul că voi lipsi săptămîni întregi, fără să-mi iau rămas bun de la cineva, în afară de mama, dar mi-e cu neputință să plec de lîngă tine, chiar pentru cîteva ceasuri, fără să-ți strîng mîinile micuțe și albe în mîinile mele, fără să iau cu mine, ca o binecuvîntare, aceste dulci cuvinte : „Drum bun și să te-ntorci curînd, Will". Și totuși dumneata nu mă iubești, Maud — spuse bietul băiat întristîndu-se. Dar norul acesta nu întunecă multă vreme ochii frumoși ai lui William, căci la iuțeală continuă pe un ton mai vesel : Sper, Maud, că într-o zi mă vei iubi ; sper, am răbdare, am să aștept după voia ta ; nu te grăbi, nu te frămînta ; nu impune inimii tale un simțămînt pe care ea nu vrea să-l primească. Va veni și aceasta, dragă Maud, așa că într-o bună zi ai să-ți spui singură : „Ei bine, îl iubesc pe William, îl iubesc nițel... nițel de tot". Apoi, după cîteva zile, cîteva săptămîni, cîteva luni, ai să mă iubești mai mult. Și astfel dragostea dumitale va spori treptat pînă cînd va ajunge să fie la fel de puternică, de pătimașă pe cît de nețărmurită este a mea. Dar zadarnic, Maud, nu vei ajunge pînă acolo. Eu te iubesc într-atîta, încît ar însemna să cer prea mult cerului, să-l rog să-ți sădească în inimă o atare dragoste. Mă vei iubi după cum îți va plăcea, după fantezia dumitale, după toane, și într-o zi ai să-mi spui : Will, te iubesc !", iar eu am să-ți răspund : „Oh ! Oh ! Oh !", adică mai bine zis nu știu ce am să-ți răspund, Maud ; însă voi sări în sus de bucurie, o voi lua în brațe pe mama, voi fi beat de fericire. Ah, Maud, încearcă să mă iubești. începi mai întîi cu un sentiment ușor, mîine mă vei iubi un pic mai mult, pentru ca la sfîrșitul săptămînii să-mi spui : „Te iubesc, Will !"

— Mă iubești cu adevărat, Will ?

— Ce-ar trebui să fac ca să ți-o dovedesc ? întrebă tînărul, cu gravitate. Ce-ar trebui să fac ? Spune-mi... Aș vrea să te fac să-nțelegi că te iubesc din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea mea și vreau să-ți spun aceasta pentru că dumneata încă n-o știi.

— Dragă William, cuvintele și faptele dumitale sînt dovezi care nu se mai cer sprijinite pe alte dovezi, iar întrebarea mea nu are alt scop decît să aducă o lămurire serioasă între noi, nu asupra sentimentelor dumitale, pe

care le cunosc, ci asupra acelora care îmi umplu mie inima. Dumneata, Will, mă iubești, mă iubești cu toată sinceritatea, dar nu trebuie să uiți că eu ți-am atras atenția că s-a întîmplat fără voia mea ; eu n-am căutat niciodată să-ți inspir dragostea.

— Este adevărat, Maud, este adevărat, ești tot atît de modestă, pe cît ești de frumoasă. Te iubesc pentru că te iubesc, asta-i.

— Will — spuse tînăra, privindu-l cam îngrijorată — Will, te-ai gîndit vreodată că mi-aș fi putut dărui inima înainte de a te fi cunoscut ?

Acest gînd îngrozitor, care nu tulburase niciodată visurile lui William și nu zgîndărise dulcea tihnă a răbdătoarei sale iubiri, îl lovi atît de dureros în inimă, încît tînărul păli și, gata să leșine, se rezemă de un copac.

— Nu cumva ți-ai dăruit inima, Maud ? murmură el, cu voce rugătoare.

— Liniștește-te, dragă Will — zise fata, cu blîndețe — liniștește-te și ascultă-mă. Cred în dragostea dumitale, cum cred în Dumnezeu, și aș vrea din toată inima, bunul meu Will, să-ți dăruiesc dragoste pentru dragoste.

— Nu-mi spune, Maud, că-ți este cu neputință să mă iubești ! strigă tînărul, fără să se mai stăpînească. Nu-mi spune, căci simt, după bătăile inimii, după căldura sîngelui care-mi curge prin vine ca o lavă topită, simt că mi-ar fi cu neputință să aud, să-ți ascult cuvintele.

— Și totuși va trebui să le-asculți, Will, și-ți cer îngăduința de a asculta cu luare-aminte cîteva minute. Cunosc chinul dragostei fără speranță, dragul meu prieten, i-am îndurat chinurile unul cîte unul ; nu există pe lume o durere la fel cu aceea pe care ți-o aruncă în inimă o dragoste neîmpărtășită. Aș vrea din tot sufletul, dragă Will, să te cruț de acele crude neliniști ; ascultă-mă, te rog, fără amărăciune și, mai ales, fără mînie. Înainte de a te fi cunoscut, înainte de a fi părăsit castelul din Nottingham mi-am dăruit inima unui om care nu mă iubește, care nu m-a iubit niciodată, care n-o să mă iubească vreodată.

William tresări.

— Maud — spuse el, cu emoție în glas — Maud, dacă vrei, omul acesta te va iubi, te va iubi, Maud — repetă bietul băiat, cu ochii plini de lacrimi. Pe sfînta liturghie! Trebuie ca omul acesta să fie sclavul dumitale, trebuie, am să-l bat în fiecare zi. Da, Maud, am să-l bat pînă o să te iubească.

— N-ai să baţi pe nimeni, Will — răspunse Maud, zîmbind fără să vrea, de felul ciudat în care voia să acţioneze băiatul. Nu numai că dragostea nu se poate impune cu de-a sila şi într-un fel atît de sălbatic, dar, mai cu seamă, cel despre care-ţi vorbesc nu merită nici pe departe un tratament atît de nepotrivit. Trebuie să-nţelegi, Will, că nu aştept, că nu sper să găsesc afecţiune la acest om, şi dumneata trebuie să-nţelegi şi mai bine că ar însemna să fii lipsit şi de inimă, şi de suflet ca să rămîi nepăsător şi indiferent la dovezile dumitale de dragoste. Ei bine, Will, dragul meu Will, cuvintele dumitale generoase m-au tulburat nespus, vreau să-mi arăt recunoştinţa dăruindu-ţi mîna mea şi asigurîndu-te de un sentiment care va face totul ca să cucerească, să merite şi să egaleze sentimentul dumitale.

— Maud, e rîndul dumitale să m-asculţi, dragă Maud — răspunse Will, cu vocea întretăiată de emoţie. Mi-e ruşine că m-am mîngîiat cu speranţa că într-o zi voi merita dragostea dumitale, mi-e ruşine că n-am înţeles cauza indiferenţei dumitale. Te rog să uiţi mărturisirea smulsă inimii dumitale. Datorită sufletului dumitale bun, vrei să primeşti numele bietului William, şi tot datorită aceleiaşi bunătăţi, vrei să te sacrifici pentru fericirea lui. Gîndeşte-te, Maud, că tocmai această fericire înseamnă spulberarea speranţelor dumitale, poate chiar a liniştii dumitale. Eu nu pot şi nici nu trebuie să primesc un asemenea sacrificiu. Nu numai că nu mă cred demn de el, dar aş roşi dacă ţi-aş mai vorbi despre dragostea mea. Iartă-mi plictiseala pe care ţi-am pricinuit-o, iartă-mă că te-am iubit, că te iubesc mereu, iartă-mă; jur că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată despre simţămintele mele.

— William, William, unde eşti? se auzi deodată o voce puternică şi sonoră.

— Mă cheamă, Maud, adio ! Sfînta Fecioară să vegheze asupra dumitale, iar ocrotirea ei divină să te ferească de orice necaz ! Fii fericită, Maud, și dacă n-ai să mă mai vezi niciodată, dacă n-am să mă mai întorc, gîndește-te uneori la sărmanul Will, gîndește-te la cel care te iubește și te va iubi de-a pururi.

Rostind aceste cuvinte, murmurate cu vocea înecată în lacrimi, tînărul o cuprinse în brațe, o strînse cu putere și o sărută cu patimă, apoi fugi fără să mai privească îndărăt, fără să răspundă glasului melodios care căuta să-l rețină.

„Nu mi-a dat răgaz ca să-i arăt în chip lămurit delicatețea mărturisirii mele — își zise Maud, adînc întristată de neașteptata plecare a lui William. Mîine am să-i spun că inima mea nu regretă trecutul ; și atunci Will, dragul de el, va fi fericit."

Dar, vai, acest mîine avea să fie precedat de lungi zile de așteptare.

Vreo douăzeci de vasali voinici, înarmați cu lănci, cu săbii, arcuri și săgeți, înconjurau, la o distanță respectuoasă, un grup de oameni alcătuit din fiii lui sir Guy de Gamwell, Micul-John, nepotul său, și Gilbert Head.

— Sînt foarte uimit că Robin se lasă așteptat — spunea bătrînul pădurar tinerilor săi însoțitori. Nu este în obiceiul fiului meu să fie leneș.

— Aveți răbdare, jupîne Gilbert — replică Micul-John, înălțîndu-și trupul zdravăn ca să cerceteze cu privirea pînă hăt departe. Și nu numai Robin lipsește la apel, dar și vărul-meu Will se lasă așteptat. Pun rămășag că nu ne întîrzie ei plecarea cu cîteva minute, fără un motiv serios.

— Iată-i ! strigă deodată unul din oameni.

Will și Robin înaintau grăbiți.

— Ai uitat cumva ora întîlnirii, fiul meu ? întrebă Gilbert, întinzînd celor doi tineri mîna.

— Nu, tată dragă, și-ți cer iertare că te-am făcut s-aștepți.

— Să mergem ! strigă Gilbert. Micule-John — adaugă el, întorcîndu-se spre acesta — prietenii dumitale cunosc scopul expediției noastre ?

— Da, Gilbert, și au jurat că te vor urma cu tot curajul și că te vor sluji cu credință.

— Așadar, pot să mă bizui pe sprijinul lor cu toată încrederea ?

— Cu toată încrederea.

— Foarte bine. Încă un cuvînt : ca să ajungă la Nottingham pe drumul cel mai scurt, dușmanii noștri vor străbate Mansfeld-ul, vor intra pe drumul mare care taie în două pădurea Sherwood și vor ajunge la o răscruce unde noi vom sta la pîndă... Nu mai e nevoie să-ți spun mai mult, Micule-John, îmi cunoști gîndurile ?

— Întocmai — răspunse tînărul. Copii — strigă Micul-John, la un semn al bătrînului — aveți curajul să vă-nfigeți dinții voștri de saxoni în trupul acestor lupi normanzi ? Aveți curajul să învingeți sau să muriți ?

Un „da" viguros răspunse acestei duble întrebări pusă de tînăr.

— Prea bine, bravii mei, înainte !...

— Ura ! La luptă ! strigă Will, urmînd împreună cu Robin trupa războinică.

Și ecoul pădurii întunecate repeta mereu :

Ura ! Ura ! Ura !

— Ce-i cu tine, prietene Will ? întrebă Robin, luîndu-l de braț pe tînărul îngîndurat. Mi se pare că un nor de neagră melancolie îți întunecă chipul vesel. Oare strigătele luptătorilor nu-i mai par armonioase nobilului William ? Sau se teme că plimbarea noastră este primejdioasă ?

— Îmi pui o întrebare ciudată, Robin — răspunse William, aruncînd prietenului său o privire plină de tristețe. Întreabă ogarul dacă-i place să urmărească cerbul, șoimul dacă-i place să se repeadă din înaltul cerului asupra bietei păsărele, dar nu mă întreba pe mine dacă mă tem de primejdie.

— Întrebarea mea voia să te smulgă din gîndurile negre care te copleșesc — răspunse Robin — gînduri triste care ți-au întunecat strălucirea ochilor și ți-au pus pe frunte o paloare îngrijorătoare. Dacă ai un necaz, un necaz adevărat, încredințează-mi-l, Will, nu sînt eu prietenul tău ?

— N-am nici un necaz, Robin, sînt ce-am fost ieri și ce voi fi mîine. Mă vei vedea, ca de obicei, primul în luptă.

— Nu mă-ndoiesc de curajul tău, dragă Will, dar mă îndoiesc că sufletul tău este liniștit : sînt sigur că ceva te mîhnește. Fii sincer cu mine, aș putea să-ți fiu de folos, să port împreună cu tine povara grijilor tale și, în felul acesta, să ți-o ușurez. Dacă te-ai certat cu cineva, spune-mi, ceea ce te preocupă pe tine, mă preocupă și pe mine.

— Cauza tristeții mele nu este nici atît de importantă, nici atît de serioasă, dragul meu Robin, ca să mai rămînă multă vreme o taină. Dacă m-aș fi gîndit mai mult, n-aș fi acum nici uimit, nici întristat de ceea ce mi s-a întîmplat... Iartă-mi șovăielile, încerc un sentiment care, cu toată vrerea mea, îmi zăvorește inima pentru orice destăinuire. O fi din mîndrie sau din sfială ? Nu știu. Dar un prieten ca tine este un al doilea eu. Întrebările tale află în mine un ecou adînc, prietenia ta biruie falsa mea rușine, eu...

— Nu, nu, dragă Will — îl întrerupse repede Robin — păstrează-ți taina : orice suferință are pudoarea ei ; iartă-mi, te rog, stăruința prietenească a întrebărilor mele.

— Eu trebuie să-ți cer iertare pentru egoismul durerii mele, dragă Robin — spuse Will, rostind sacadat cuvintele într-un hohot de rîs mai trist decît plînsul. Sufăr, sufăr într-adevăr și vreau să văd, acum cînd vorbesc cu tine, cît de adîncă este rana care mi-a sfîșiat sufletul.Vei fi confidentul primei mele suferințe, după cum mi-ai fost primul meu tovarăș de joacă, căci prin prietenie sîntem mai legați unul de altul, decît am fi fost prin legături de sînge și, s-ajung să fiu spînzurat, Rob, dacă dragostea pe care ți-o port nu este ca a celui mai iubitor dintre frați.

— Ai dreptate, Will, prietenia ne-a înfrățit. Unde sînt zilele frumoase ale copilăriei noastre ? Fericirea de care ne bucuram atunci și care nu se va mai întoarce niciodată !

— Pentru tine, Robin, fericirea se va întoarce, dar sub altă formă ; va purta altă îmbrăcăminte, un alt nume, dar tot fericire va fi. Pentru mine, nu mai sper nimic, nu mai doresc nimic, inima mi-e zdrobită. Îți amintești, Robin, cît de mult am iubit-o pe Maud Lindsay... nu

găsesc cuvinte care să te facă să-nțelegi cît mai limpede cu putință ce iubire de nebiruit lega viața mea chiar numai de simplul nume al acestei fete. Ei bine, acum știu, știu...

O teamă dureroasă străpunse inima lui Robin.

— Ei bine, și acum ? întrebă el, îngrijorat.

— Cînd ai venit să mă cauți în grădina casei — reluă William — eram lîngă Maud, tocmai îi spuneam, ceea ce-i spun zilnic de foarte multă vreme, că visul meu cel mai dulce este să i-o dau mamei mele drept fiică, și soră, surorilor mele. O întrebam pe Maud dacă ar vrea să încerce să mă iubească un pic, iar Maud mi-a răspuns că încă înainte de a veni la Gamwell Hall își dăruise inima. Atunci, Robin, mi s-au năruit toate speranțele, atunci am simțit cum se frînge ceva în mine ; era inima, Robin, era inima mea. Vezi, dar, cît de nefericit sînt...

— Maud ți-a spus numele celui pe care-l iubește ? întrebă Robin, cu teamă.

— Nu — răspunse Will — mi-a spus numai că omul acela n-o iubește. Poți să-nțelegi asta, Robin ? Există un om care n-o iubește pe Maud și pe care Maud îl iubește ! Un om pe care privirea ei îl caută, și el fuge de această privire ! Oh, nemernicul ! Mizerabilul ! I-am propus lui Maud să pun mîna pe el și să-l silesc să-i dăruiască dragostea pe care i-o refuză. I-am propus să-l bat pînă l-oi lăsa lat, dar ea s-a împotrivit. Ah, îl iubește, Robin ! Îl iubește ! După ce a sfîrșit această tristă și stînjenitoare mărturisire — continuă William — sărmana și mărinimoasa Maud mi-a dăruit mîna. N-am primit. Rațiunea, cinstea, onoarea au cerut dragostei mele să tacă... Spune-i adio veselului și glumețului Will, căci a murit, Robin, a murit...

— Haide, haide, William, un dram de curaj ! îl îmbărbătă Robin, cu blîndețe. Ți-e inima bolnavă și trebuie îngrijită ca s-o vindeci. Și eu vreau să-i fiu primul medic. O cunosc pe Maud mult mai bine decît o cunoști tu : într-o zi te va iubi, dacă nu cumva te iubește de pe acum. Te-asigur, William, că ai interpretat foarte greșit aceste gingașe mărturisiri de fată tînără ; ele au fost dictate de un sentiment de o nespusă delicatețe ; ele trebuiau să te facă să-nțelegi greutățile întîmpinate în

trecut și, în același timp, să facă mai prețios un dar respins atît de nechibzuit. Crede-mă, William, Maud este o fată încîntătoare, pe cît este de cinstită tot pe atît e de frumoasă și cu adevărat vrednică de dragostea ta.

— Sînt sigur de asta ! strigă tînărul.

— Nu trebuie să crezi că necazurile frumoasei miss Lindsay sînt cu mult mai adînci decît sînt de fapt, dragul meu, nici să-ți frămînți mintea cu presupuneri himerice. Nu mă-ndoiesc că Maud a și început să te iubească și într-o zi te va iubi și mai mult.

— Crezi, Robin, dragul meu Robin ? strigă tînărul, agățîndu-se cu lăcomie de această rază de speranță.

— Da, cred ; numai că fă-mi plăcerea și lasă-mă să vorbesc fără să mă-ntrerupi. Ți-o repet și am să ți-o repet ori de cîte ori ai să-ți pierzi curajul : Maud te iubește ; faptul că ți-a dăruit mîna nu era nici o dovadă de recunoștință, nici un sacrificiu, ci a fost un avînt al inimii.

— Te cred, Robin, te cred ! strigă Will. Chiar mîine am s-o întreb pe Maud dacă nu vrea ca mama să mai aibă un copil.

— Ești un băiat minunat, William ! Fă-ți curaj și hai să grăbim pasul căci am rămas cu cel puțin un sfert de leghe în urmă tovarășilor noștri și, drept să-ți spun, această zăbavă nu ne dă un aer prea vitejesc.

— Ai dreptate, prietene, mi se pare că aud glasul dojenitor al comandantului nostru.

Cînd mica trupă ajunse la locul stabilit de Gilbert ca fiind propice pentru ambuscadă, bătrînul postă oamenii, dădu fiecăruia noi și scurte lămuriri, porunci să se păstreze o liniște desăvîrșită pe toată linia, după care se așeză în spatele unui trunchi de copac, la cîțiva pași de Micul-John, care sta cu urechea ciulită.

Doar strigătul vreunei păsări trezite, cîntecul melodios al privighetoarei ori murmurul vîntului zbenguindu-se prin frunze tulburau cînd și cînd tăcerea nopții. Însă la aceste șoapte nedeslușite se adăugă curînd un zgomot de pași, la început îndepărtat, aproape imperceptibil, pe care numai auzul unor oameni trăind în pădure puteau să-l deslușească printre tînguirile melodioase ale vîntului, printre glasul păsărilor și foșnetul frunzelor,

— Este un drumeț călare — spuse Robin, cu jumătate de glas. Recunosc pasul scurt și repede al unui ponei de-al nostru.

— Ai întru totul dreptate — răspunse Micul-John, cu aceeași prevedere în glas. Cel care vine este un prieten sau trecător pașnic.

— Totuși, atenție!

— Atenție! își repetară oamenii unii altora.

Cel care stîrnise curiozitatea plină de îngrijorare a micii trupe își continua vesel drumul, cîntînd în gura mare o baladă compusă în cinstea sa și, fără îndoială, de el însuși.

— Blestematule! strigă deodată cîntărețul, azvîrlind calului aceste drăgălașe cuvinte. Ah, animal lipsit de gust, de ce naiba nu stai liniștit, încîntat, vrăjit, atunci cînd torente de armonie se revarsă de pe buzele mele?! În loc să-ți ciulești urechile tale lungi și să m-asculți cu gravitate, așa cum se cuvine, întorci capul ba la dreapta, ba la stînga și-ți unești vocea ta falsă, guturală și lipsită de armonie cu vocea mea! Însă, de, ești femeie și de-aia ești cicălitoare, gata să contrazici, încăpățînată și îndărătnică! Dacă eu vreau să mergi pe partea aia a drumului, tu o apuci numaidecît în partea cealaltă, faci mereu ce nu trebuie să faci și nu faci niciodată ce trebuie să faci. Știi că te iubesc, nerușinato, și acum cînd te-ai încredințat de-a binelea de dragostea mea, vrei să-ți schimbi stăpînul. Ești la fel ca ea, la fel ca toate femeile: mofturoasă, schimbătoare, voluntară și cochetă.

— De ce vorbești cu atîta patimă împotriva femeilor, prietene? spuse Micul-John, care ieșise pe tăcute din ascunzătoare și apucase calul de căpăstru.

Prea puțin speriat, necunoscutul continuă:

— Mai înainte de a-ți răspunde, aș fi foarte fericit să cunosc numele aceluia care oprește un om pașnic și cumsecade, numele aceluia care adaugă la purtarea-i tîlhărească obrăznicia de a numi prieten un om care-i este cu totul superior — adaugă semeț străinul.

— Află, domnule călugăr din Copmanhurst, că zgomotoasa-ți cîntare mi-a dezvăluit numele dumitale, că n-ai fost oprit de un tîlhar, ci de un om care se sperie foarte

greu și care se află cu mult deasupra dumitale, la o înălțime deopotrivă cu aceea pe care ți-o dă deocamdată calul — răspunse calm și rece nepotul lui sir Guy.

— Aflați, domnule cîine de pădure, că grosolănia purtării dumneavoastră mi-a arătat cine sînteți, că ați pus întrebări unui om puțin obișnuit să răspundă unor întrebări supărătoare, unui om care vă va ciomăgi strașnic dacă nu veți da drumul, chiar în clipa asta, căpăstrului calului.

— Numai gura e de voi ăștia, gălăgioșii — răspunse tînărul, batjocoritor — iar eu am să răspund amenințărilor dumitale, prezentîndu-ți un tînăr pădurar care o să te facă să ceri îndurare, cu propria dumneatale bîtă.

— Să mă facă să cer îndurare cu propria mea bîtă? strigă furios străinul. Lucru rar, dacă nu chiar cu neputință. Aduceți-vă prietenul, hai, aduceți-l repede!

Mai înainte de a-și sfîrși vorba, călătorul descălecă. Ei bine, unde este acel bătăuș de meserie — continuă străinul, aruncînd asupra tînărului priviri furioase — unde-i? Vreau să-i crăp capul ca să am plăcerea să te pedepsesc apoi și pe dumneata, nătărău cu picioare lungi!

— Hai repede, Robin — spuse Gilbert — hai repede, că ne grăbim; dă-i acestui limbut obraznic o lecție scurtă, dar strașnică!

Zărindu-l pe străin, Robin îl luă de braț pe Micul-John și-i șopti la ureche:

— Cum, nu-l recunoști pe călătorul ăsta? E Tuck, călugărul vesel.

— Ei, nu! Adevărat?

— De bună seamă, dar nu spune nimic, de mult vreau să-mi încrucișez bîta cu bravul Gilles, și cum semiîntunericul nopții mă ajută să nu mă recunoască, vreau să profit de această ciudată întîlnire.

Trupul zvelt și subțire al lui Robin aduse pe buzele străinului un surîs răutăcios.

— Băiete — zise el, rîzînd — ești sigur că țeasta ți-e îndeajuns de groasă ca să poți îndura, fără să dai ortul popii, ploaia de lovituri pe care o merită neobrăzarea ta?

— Țeasta mea este bine clădită, deși nu-i groasă ca a dumitale, domnule străin — răspunse tînărul, vorbind în dialectul din Yorkshire pentru a nu i se recunoaște

vocea. Cu toate astea o să țină la loviturile dumitale, dacă o să fii iscusit ca să m-atingi, iscusință pe care eu o pun la îndoială cu tot atîta curaj, cîtă fanfaronadă pui dumneata ca s-o trîmbițezi.

— Să te vedem la lucru, coțofană tînără și obraznică ! Lasă vorba și treci la faptă. În gardă !

Ca să-l sperie pe tînărul său adversar, Tuck își roti bîta într-o vîrtelniță înfricoșătoare și păru că vrea să-și îndrepte prima lovitură spre picioarele lui Robin, dar flăcăul, mult prea iscusit ca să nu bănuiască adevărata intenție a călugărului, opri bîta în clipa cînd, manevrată de o mînă sigură, era gata să-l pocnească în cap. Apoi, nemulțumit doar cu această apărare abilă, abătu o ploaie de lovituri peste umerii, șalele și țeasta lui Tuck, atît de repede, de violent și de sistematic, încît călugărul, năucit, zdrobit și orbit, ceru, nu îndurare, ci întreruperea luptei.

— Mînuiești destul de bine bîta, tînărul meu prieten — spuse el, gîfîind și încercînd să-și ascundă oboseala. Bag de seamă că loviturile saltă pe mădularele dumitale mlădioase fără să le rănească.

— Saltă cînd m-ating, messire — răspunse vesel Robin — numai că pînă acuma n-am simțit bîta dumitale pe pielea mea.

— Vorbește trufia în dumneata, tinere, căci nu-ncape îndoială că măcar o dată tot te-am atins.

— Ai uitat, călugăre Tuck, că tocmai această trufie m-a împiedicat întotdeauna să mint ? răspunse Robin, cu vocea lui obișnuită.

— Cine ești ? întrebă grăbit călugărul.

— Privește-mă !

— Ah, pe sfîntul Benedict, preafericitul nostru patron ! E Robin Hood, arcașul iscusit.

— În carne și oase, vesele Tuck !

— Veselul Tuck, da, veselul Tuck, dar numai pînă cînd mi-ai suflat iubita, pe Maud Lindsay.

Abia sfîrși aceste cuvinte, că o mînă de fier încleștă aprig brațul lui Robin în timp ce un glas furios murmura în surdină :

— E adevărat ce spune, călugărul ăsta ?

Robin întoarse capul și văzu chipul lui Will, palid, cu buzele tremurînde, cu ochii injectați.

— Liniștește-te, William — răspunse Robin, cu blîndețe — liniștește-te, am să-ți răspund numaidecît la întrebare. Dragă Tuck — reluă tînărul — nu ți-am suflat-o eu pe aceea pe care cu atîta ușurință o numești iubita dumitale. Miss Maud, ca o fată demnă și cinstită, a respins o dragoste pe care nu putea s-o împărtășească. Fuga ei din castelul din Nottingham nu a fost o greșeală, ci îndeplinirea unei îndatoriri : și-a însoțit stăpîna, pe lady Christabel Fitz Alwine.

— Eu n-am făcut legămînt de călugărie, Robin — răspunse Tuck, scuzîndu-se parcă — și aș fi putut să-i dau numele meu lui miss Lindsay. Însă, dacă fata asta năzuroasă mi-a respins dragostea, de vină e frumosul dumitale chip, sau, mai degrabă, nestatornicia inimii, caracteristică firii femeilor.

— Taci, călugăre Tuck ! strigă Robin. Este o infamie să bîrfești pe seama femeilor. De ajuns, nici un cuvînt mai mult ! Miss Maud este orfană, miss Maud este nenorocită, miss Maud are drept la respectul tuturor.

— A murit Hubert Lindsay ? întrebă cu tristețe Tuck. Dumnezeu să-l ierte !

— Da, Tuck, a murit. De atunci s-au petrecut multe lucruri ciudate, am să ți le povestesc mai tîrziu. Așteptînd să se iveaască prilejul de a sta de vorbă mai pe-ndelete, să ne folosim de întîmplarea care a făcut să ne întîlnim. Avem nevoie de sprijinul dumitale.

— Pentru ce ? întrebă Gilles.

— Am să te lămuresc cît se poate mai pe scurt. După cum știi, baronul Fitz Alwine și-a pus zbirii să dea foc casei tatălui meu ; mama a fost ucisă în mijlocul vîlvătăilor, iar Gilbert vrea s-o răzbune. Îl așteptăm aici pe baron ; vine din străinătate și se întoarce la Nottingham. Avem de gînd să pătrundem prin surprindere în castel. Dacă ai chef să schimbi cîteva lovituri zdravene, iată prilejul !

— Bravo, nu mă dau niciodată în lături cînd e vorba de o plăcere. Dar cred că nu sperați să obțineți și o victorie, căci trupa noastră nu-i prea puternică, dacă-i

alcătuită doar din ăști băieți frumoși, din dumneata și din mine.

— Tatăl meu împreună cu o ceată de pădurari voinici stă la pîndă în desiș, la vreo douăzeci de pași de aici.

— Păi atunci a noastră-i biruința ! strigă călugărul, rotind bîta în jurul capului, plin de înflăcărare.

— Prin ce parte ai intrat în pădure, respectabile părinte ? întrebă Micul-John.

— Pe drumul dinspre Mansfeld spre Nottingham, plăpîndul meu prieten — răspunse călugărul. De fapt — adăugă el — nu-mi iert c-am avut orbul găinilor și-ți strîng mîna din toată inima, dragul meu Micul-John.

Nepotul lui sir Guy răspunse cu afecțiune dovezilor de prietenie ale călugărului.

— N-ai întîlnit în drum niscai militari călări ? întrebă tînărul.

— O ceată de oameni venind de la locurile sfinte se răcorea într-un han din Mansfeld, însă ceata aceasta, oricît de disciplinată părea să fie, este alcătuită din oameni pe jumătate morți de oboseală, vlăguiți de lipsuri. Credeți că fac parte din escorta baronului Fitz Alwine ?

— Da, căci cruciații aceștia așteptați la castelul din Nottingham sînt oamenii lui. Așa că în curînd vom întîmpina niște personaje ilustre. Călugăre Tuck, trebuie să te-ascunzi într-un desiș sau după un trunchi de copac.

— Cu plăcere, dar unde să duc iapa asta încăpățînată ? Are tot atîtea cusururi ca o fem... st !... totuși am îndrăgit-o.

— Am s-o duc eu într-un loc sigur ; încredințează-mi-o mie și ascunde-te.

Micul-John legă calul de un copac, nu prea departe de drum, apoi se întoarse la tovarășii lui.

Îngrijorarea nervoasă a lui Will nu-i dădu răgaz să aștepte o clipă potrivită pentru explicații ; el puse stăpînire pe Robin și, de voie, de nevoie, impetuosul tînăr își sili prietenul să-i povestească foarte amănunțit împrejurările privind fuga din castelul Nottingham. Robin fu drept, sincer și, mai ales, generos cu Maud. Will ascultă cu sufletul la gură, iar cînd tînărul își sfîrși povestirea, îl întrebă :

— Asta-i tot ?

— Tot.

— Mulțumesc !

Și cele două inimi se îmbrățișară.

— Sînt fratele ei — spuse Robin.

— Eu voi fi soțul ei ! strigă William și adăugă vesel : Hai să ne batem !

Bietul William !

Așteptarea pădurarilor se prelungi tîrziu în noapte și abia către ceasurile trei dinspre ziuă un nechezat de cal răsună în inima pădurii. Iapa lui Tuck răspunse cu grație acestui glas fratern.

— Tînăra mea domnișoară o face pe cocheta — spuse Tuck. Ai legat-o bine, Micule-John ?

— Te cred — răspunse tînărul.

— Tăceți — zise Robin — aud tropot de cai.

Cîteva clipe mai tîrziu, la răscrucea drumului se ivi o ceată care nu-și tăinuia de fel apropierea, deoarece oamenii, mai puțin obosiți decît i se păruse lui Tuck, rîdeau, vorbeau și cîntau. Chiar atunci, căluțul lui Tuck țîșni din tufiș, trecu asemenea unei săgeți pe lîngă stăpînul său și se îndreptă în galop spre soldați. Călugărul schiță un gest, vrînd să se repeadă pe urmele dezertoarei.

— Ce, ești nebun ? ! murmură Micul-John, apucîndu-l de mînă. Încă un pas, și ești mort.

— Păi o să-mi ia poneiul — mîrîi Tuck. Lasă-mă să mă duc...

— Taci, nefericitule ! Din cauza ta o să fim descoperiți ! Ponei îs berechet... Unchiul meu o să-ți dea altul.

— Da, dar n-are binecuvîntarea abatelui de la mînăstirea noastră, așa cum avea drăgălașa Mary ; lasă-mă, dă-mi drumul... Ce-nseamnă sălbăticia asta, prietene turn ? Vreau să-mi iau calul, vreau, vreau !

— N-ai decît ! Du-te și ți-l ia ! strigă Micul-John, împingîndu-l pe călugăr. Du-te, fanfaron zăpăcit, smintitule !

Tuck se aprinse la față, din ochi îi scăpărau fulgere și rosti cu glas tremurînd de mînie :

— Ascultă, turn, clopotniță, coloană ambulantă, după luptă am să-ți trag o ciomăgeală să mă ții minte !

— Sau tu ai să fii ciomăgit — răspunse Micul-John.

Tuck se repezi în drum și, fugind spre soldați, văzu Iapa sărind, cabrînd, stîrnind nori de praf și împotrivin-

du-se la strădaniile celor care voiau să pună capăt zbenguielilor sale. Un soldat atinse poneiul cu lancea, însă lovitura ii fu înapoiată cu vîrf și îndesat de către Tuck, încît nefericitul alunecă din șa, urlînd de durere.

— Mary, Mary, încetișor, fata mea! strigă Tuck. Vino-ncoace, mititico, vino-ncoace!

La auzul acestui glas cunoscut, calul ciuli urechile, necheză vesel și se duse lîngă stăpînul său.

— Cum, ticălosule?! urlă furios comandantul. Îmi masacrezi oamenii?

— Respectați un om al bisericii — răspunse Tuck, trăgînd o lovitură zdravănă cu bîta în capul calului încălecat de comandant. Animalul sări brusc înapoi, șeful se clătină în șa și-și pierdu echilibrul. Nu vezi haina pe care o port? continuă Tuck, pe un ton pe care încerca să-l facă impunător.

— Nu! răcni șeful. Nu! Nu-ți văd haina, ci îndrăzneala ta obraznică. Și am să-ți crăp capul fără respect pentru prima și fără părere de rău pentru cealaltă.

Lovitura de lance îl atinse pe Tuck, iar durerea îl înnebuni atît de rău pe bunul călugăr, încît el se aruncă asupra comandantului, strigînd cu o voce năprasnică:

— Hood, săriți! Ajutor, Hood! Ajutor!

Strigătele lui Tuck nu-l impresionară pe comandant. Trupa lui, compusă din vreo patruzeci de oameni, ar fi putut să-l ajute la cel mai mic semn, căci oricît de iscusit și de viguros ar fi fost călugărul, era totuși un adversar ușor de biruit.

— Înapoi, ticălosule! zbieră el din răsputeri. Înapoi! și-l respinse cu lancea în timp ce calul, strunit de călăreț, se aruncă înainte spre benedictin.

Tuck făcu un salt uimitor și, cu o nemaipomenită lovitură de bîtă, crăpă capul șefului. Douăzeci de lănci și tot atîtea săbii amenințară dintr-o dată viața îndrăznețului călugăr.

— Ajutor, Hood! Ajutor! strigă Tuck, lipindu-se ca un leu cu spatele de trunchiul unui copac.

— Ura! Ura, pentru Hood! strigară atunci pădurarii dezlănțuiți. Ura! Ura!...

Și ceata comandată de Gilbert se avîntă ca un singur om, în ajutorul călugărului. Văzînd venind spre ei, cu

gînduri vrăjmaşe, această trupă armată, soldaţii scoaseră un strigăt de adunare, ocupară drumul pe toată lăţimea lui şi se pregătiră să răstoarne inamicul sub copitele cailor. O ploaie de săgeţi curmă desfăşurarea acestei prime măsuri de apărare, iar o jumătate de duzină de soldaţi se prăbuşi pe cîmpul de luptă, rănită de moarte. Văzînd că numărul duşmanilor este mult mai mare faţă de mica lui trupă, Gilbert porunci oamenilor săi să se retragă spre o latură a drumului pentru a fi ocrotiţi de întunericul pădurii şi de zidul copacilor. Această manevră abilă expunea soldaţii loviturilor mortale ale săgeţilor, căci pădurarii nu-şi greşeau niciodată ţinta, într-atît de mare le era iscusinţa dobîndită.

— Descălecaţi ! strigă cel care, din proprie iniţiativă, luase locul comandantului.

Cruciaţii se supuseră, iar ceata lui Gilbert se năpusti vitejeşte spre ei. Se încinse o luptă corp la corp, o luptă pe viaţă şi pe moarte, unde stăpînă era forţa.

— Hood ! Hodd ! strigau pădurarii. Răzbunare ! Răzbunare !

— Fără milă ! Jos cu cîinii de saxoni ! Jos cu ei ! strigau soldaţii.

— Fereşte-te de colţii ăstor cîini ! strigă Will, înfigînd o săgeată în pieptul unui vlăjgan care dăduse acest strigăt de moarte.

Micul-John, Robin şi Gilbert se luptau de aceeaşi parte, fraţii Gamwell făceau minuni de vitejie iar călugărul, voinicește, dobora un om cu fiece lovitură a nemaipomenitei sale bîte. William alerga ca un cerb dintr-o parte în alta, răsturnînd ici un soldat, zdrobind dincoace capul altuia, dar veghind la salvarea prietenilor săi şi, mai ales, a lui Robin, pe care în două rînduri mai-mai că-l scăpă de la moarte.

Cu toate aceste strădanii, cu tot curajul deosebit al fiecăruia, cu toată forţa combinată a rezistenţei generale, rezultatul victorios al luptei era neîndoielnic de partea soldaţilor baronului. Trupa aceasta, foarte disciplinată, obişnuită cu oboseala şi de două ori mai numeroasă decît a pădurarilor, cîştiga, clipă de clipă, terenul pe care-l pierduse la începerea bătăliei. Micul-John socoti dintr-o

privire că situaţia este aproape disperată, iar din moment ce vărsarea de sînge devenea un măcel de prisos, trebuia să i se pună capăt. Însă neîndrăznind să acţioneze fără încuviinţarea lui Gilbert, porni în căutarea acestuia.

Curajul lui William atrase asupra lui atenţia unui grup de patru soldaţi care se sfătuiseră să pună mîna pe unul din conducătorii pădurarilor. Socotind că blîndul îndrăgostit de frumoasa Maud este unul dintre capi, reuşiră să-l trîntească la pămînt, cu toată împotrivirea tînărului. Robin văzu şi el rezultatul atacului şi, întrebîndu-şi numai inima lui bună, străpunse pieptul unui om cu o lovitură de lance, îl ridică de jos pe William şi, sprijinit de prietenul său, încercă o retragere victorioasă către grupul pădurarilor, pe care Micul-John izbutise să-i regrupeze înspre pădure.

Primejdia în care se aflase Will părea îndepărtată; ajutat de Robin, el se îndrepta spre grupul prieten care alcătuia un zid în faţa soldaţilor, cînd, deodată, strigătul lui Robin, un strigăt furios de disperare, îl făcu pe tînăr să uite de soldaţii care nu pieriseră în luptă.

— Tata! Tata! striga Robin. Îl omoară pe tata!

Tînărul arcaş se aruncă în ajutorul lui Gilbert, iar William, înfăşcat din nou, nu mai avu timp decît să-l vadă pe Robin căzînd în genunchi dinaintea lui Gilbert, căruia o lovitură de secure îi crăpase ţeasta. În mijlocul urletelor pricinuite de moartea bătrînului, de prompta răzbunare a lui Robin, care-l doborî la pămînt pe soldatul ucigaş, răpirea lui Will trecu neobservată.

Lupta, domolită o clipă, se încinse şi mai aprig. Robin şi Tuck loveau de moarte pe toţi cei ce căutau să-i atingă, iar Micul-John, profitînd de mînia deznădăjduită a tînărului, ridică trupul lui Gilbert.

Un sfert de ceas după plecarea tristului cortegiu, Robin strigă cu voce puternică:

— În pădure, copii!

Pădurarii se risipiră ca un stol de păsări luate pe nepusă masă, iar soldaţii se aruncară în urmărirea lor, urlînd:

— Victorie! Victorie! Să alungăm ciinii, să omorîm ciinii!

— Ciinii nu se vor lăsa omorîți fără să muște ! strigă Robin în timp ce din arcurile încordate porniră tot atîtea săgeți ucigătoare.

Urmărirea primejdioasă deveni curînd imposibilă, iar soldații avură înțelepciunea să-și dea seama de aceasta.

Din ceata Micului-John lipseau șase oameni, Gilbert Head murise, iar William era dat dispărut.

— Nu-l voi părăsi pe William — zise Robin, oprind ceata. Voi duceți-vă, bravii mei ; eu îl voi căuta pe Will : rănit, mort sau prizonier, trebuie să-l găsesc.

— Merg și eu cu tine — spuse îndată Micul-John.

Oamenii își continuară drumul, iar cei doi tineri făcură degrabă cale întoarsă. Pe cîmpul de luptă nu se vedea nici urmă de bătălie. Morții, pădurari sau soldați, dispăruseră. Iarba călcată în picioare de cai arăta ici și colo că trecuse o trupă numeroasă, dar nimic altceva : resturi de arme, de săgeți sau alte rămășițe, totul fusese strîns, luat de către cruciați. Totuși o făptură rătăcea de colo-colo, la răscrucea drumului, aruncînd în dreapta și-n stînga priviri inteligente și căutînd cu îngrijorare : era calul călugărului. La vederea celor doi tineri, poneiul se îndreptă spre ei, cu un aer mulțumit, dar, recunoscîndu-l pe cel care-l priponise, necheză, cabră și dispăru în goană.

— S-a emancipat blînda Mary — spuse Micul-John. Fără doar și poate că mai înainte de a se crăpa de ziuă o să pună mîna pe ea vreun bandit.

— Să încercăm s-o prindem — zise Robin. Cu ajutorul ei îmi va fi, poate, mai ușor să-i ajung pe soldați.

— Și să te omoare, dragă prietene — răspunse cu multă judecată nepotul lui sir Guy. Încercarea ta va fi de prisos și tot pe atît de nechibzuită, te-asigur. Mai bine să ne-ntoarcem la Gamwell Hall. Mîine o să hotărîm.

— Da, da, să ne întoarcem la Gamwell Hall — încuviință Robin. O dureroasă datorie mă cheamă acolo chiar azi.

A treia zi, trupul lui Gilbert, lîngă care Tuck se rugase cucernic, fu înfășurat în giulgiu și pregătit să fie dus spre ultimul său loc de odihnă. La cererea lui, Robin fu lăsat singur lîngă rămășițele dragi ale bunului bătrîn,

ca să se roage fierbinte pentru odihna celui care-l iubise atîta.

— Adio pentru totdeauna, scump părinte, adio, tu care ai primit în casa ta copilul străin şi fără familie; adio, tu care, cu atîta noblețe, ai dat acestui copil o mamă iubitoare, un tată devotat, un nume fără pată, adio, adio, adio!... Moartea ne-a despărțit unul de celălalt, dar sufletele nu poate să ni le despartă. Ah, tată, tată! Vei trăi veşnic în inima mea, iubit, respectat, cinstit asemenea lui Dumnezeu. Nici trecerea timpului, nici greutățile vieții, nici fericirea nu vor slăbi dragostea mea de fiu. Mi-ai spus adesea, o, tată preaiubit, că sufletul celor buni păzeşte şi ocroteşte pe cei pe care i-a iubit. Veghează asupra fiului tău, asupra celui căruia i-ai dat un nume pe care toată viața îl va păstra vrednic de tine. Îți jur, tată, cu mîna mea în mîna ta, îți jur că niciodată Robin Hood nu va porni vreo acțiune frumoasă fără să fie călăuzită de tine, nici o acțiune urîtă fără ca ea să nu fie curmată de amintirea dreptei tale judecăți.

După aceste cuvinte, cîteva clipe se aşternu liniştea, apoi tînărul se ridică, îşi chemă prietenii şi, cu capul gol, urmat de toți membrii familiei Gamwell, însoți rămăşițele pămînteşti ale bătrînului pădurar.

În urma acestui trist convoi venea Lincoln, mai alb la față decît moartea, apoi un cîine şchiopătind, un biet cîine la care nu se uita nimeni, la care nimeni nu se gîndea, un biet cîine credincios pînă la mormînt. Cînd trupul, îmbrăcat şi învelit în giulgiu, fu culcat pe ultimul lui pat de odihnă, cînd armele lui Gilbert fură aşezate alături de el, bunul şi bătrînul Lance se tîrî pînă la marginea gropii şi, cu un urlet sfîşietor de trist, se aruncă peste trupul neînsufleţit.

Robin vru să îndepărteze cîinele.

— Lăsați slujitorul să se odihnească lîngă stăpîn, sir Robin — rosti cu gravitate Lincoln. Şi stăpînul, şi cîinele sînt morți.

Bătrînul avea dreptate: Lance murise.

După ce groapa fu umplută cu pămînt, Robin rămase singur, pentru că marile dureri nu au nevoie nici de mîngîieri, nici de martori. Soarele se afundase într-un nor purpuriu, primele stele scînteiau pe cer şi razele blînde

ale lunii luminau singurătatea lui Robin, cînd două umbre albe se iviră la cîțiva pași de tînărul îndurerat. Atingerea ușoară a două mîini puse în același timp pe umeri îl smulse pe Robin din toropeala deznădejdii, cu mult mai tristă decît hohotul de plîns. Cînd își ridică privirea, văzu alături de el pe Maud, în lacrimi, și pe Marianne, gînditoare.

— Îți aduc, Robin, speranța, amintirea și simpatia mea, spuse Marianne, cu emoție în glas. Dacă Dumnezeu dă durerea, el dă și puterea de a o îndura.

— Voi presăra pe mormînt florile amintirii, Robin — spuse Maud — și vom vorbi împreună despre cel care nu mai este printre noi.

— Mulțumesc Marianne, mulțumesc Maud! răspunse Robin.

Și neputînd să exprime în cuvinte adînca lui recunoștință, tînărul se ridică, strînse mîna lui Maud, se înclină în fața Mariannei și se îndepărtă în grabă.

Iar cele două fete îngenuncheară pe locul unde stătuse Robin și începură să se roage în tăcere.

XVIII

A doua zi, în primele ceasuri ale dimineții, Robin și Micul-John intrau într-un han din orășelul Nottingham ca să ia gustarea de dimineață. Sala era ticsită de soldați, care, după îmbrăcăminte, aparțineau baronului Fitz Alwine. În timp ce mîncau, cei doi prieteni trăgeau cu urechea la vorbele soldaților.

— Încă nu știm — spunea unul din oamenii baronului — cu ce fel de dușmani au avut de-a face cruciații. Înălțimea sa bănuiește că au fost atacați de niște tîlhari sau poate chiar de niscai vasali avînd în frunte pe unul din dușmanii săi. Din fericire pentru monsenior, el a sosit la castel cîteva ceasuri mai tîrziu.

— Cruciații mai rămîn mult la castel, Geoffroy ? îl întrebă hangiul pe cel care vorbise.

— Nu, mîine pleacă la Londra, unde își vor duce prizonierii.

Robin și Micul-John schimbară între ei o privire plină de tîlc. Urmară cîteva cuvinte lipsite de interes pentru prietenii noștri, apoi soldații continuară să bea și să joace cărți.

— William este la castel — murmură Robin, cu voce abia auzită. Trebuie sau să-l căutăm, sau să așteptăm să iasă ; în sfîrșit, trebuie să ne folosim de forță, de viclenie, de îndemînare, într-un cuvînt, să-l eliberăm.

— Sînt gata la orice — spuse Micul-John, la fel de încet.

Apoi se ridicară de la locurile lor, iar Robin plăti hangiului. În clipa cînd cei doi prieteni străbăteau rîndurile soldaților așezați în cerc, îndreptîndu-se spre ușă, individul căruia i se spusese Geoffroy se adresă Micului-John.

— Pe sfîntul Paul, prietene ! Căpățînii tale, pare-mi-se, îi plac tare mult bîrnele din tavan, și dacă maică-ta poate să te sărute pe obraji fără să stai în genunchi în fața ei, apăi merită să primească un grad în armata cruciaților.

— Statura mea te supără, domnule soldat ? zise respectuos Micul-John.

— Ba nicidecum, semețule străin, dar trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea că mă uimește din cale afară. Pînă azi am crezut că eu mi-s omul cel mai bine clădit și cel mai voinic din comitatul Nottingham.

— Sînt fericit că pot să-ți dau o dovadă potrivnică — răspunse îndatoritor Micul-John.

— Pun rămășag pe o oală cu bere — reluă Geoffroy, adresîndu-se adunării — că, în ciuda acestei aparențe de putere, străinul nu-i în stare să m-atingă cu o bîtă.

— Țin rămășagul ! strigă cineva din mulțime.

— Bravo ! răspunse Geoffroy.

— Cum, dar pe mine nici măcar nu mă-ntrebi dacă primesc provocarea ? strigă la rîndul său Micul-John.

— Tu n-ai putea să-i refuzi un sfert de oră de plăcere aceluia care, fără să te cunoască, a pus rămășag pe tine — zise omul ce se arătase de acord cu cererea lui Geoffroy.

— Înainte de a răspunde invitației prietenești ce mi s-a făcut — replică Micul-John — aș vrea să-i dau adversarului meu următorul modest avertisment : fără să fiu mîndru de puterea mea, trebuie să spun că nimic nu-i stă în cale ; trebuie să mai spun că, vrînd să te lupți cu mine, înseamnă să cauți o înfrîngere, uneori o nenorocire, de cele mai multe ori o rănire a amorului propriu. Eu n-am fost învins niciodată.

Soldatul începu să rîdă zgomotos.

— În ochii mei ești cel mai mare fanfaron de pe pămînt, domnule străin ! strigă el, răutăcios. Și dacă nu vrei să mai adaug și cuvîntul laș pe lîngă cel de înfumurat, atunci primește să te lupți cu mine.

— Pentru că îți cu orice chip, o fac din toată inima, jupîne Geoffroy. Însă, mai înainte de a-ți da o dovadă a forței mele, lasă-mă să-i spun cîteva cuvinte tovarășului meu. Apoi, după ce voi sfîrși, îți făgăduiesc să folosesc timpul în așa fel, încît să te tămăduiesc cu pricepere de îngîmfarea dumitale.

— Numai să nu o ștergi ! zise Geoffroy, batjocorîtor.

Toți cei din jur izbucniră în rîs. Rănit pînă în adîncul sufletului de această bănuială nerușinată, Micul-John se repezi spre soldat.

— Dacă aș fi normand — spuse tînărul — așa aș face ; dar sînt saxon. Iar dacă n-am primit pe loc propunerea-ți belicoasă, am făcut-o din bunătate. Ei bine, pentru că-ți bați joc de scrupulele mele. limbut nătîng ce ești, pentru că te-ai purtat în așa fel ca să nu-mi mai fie milă de tine, cheamă hangiul, plătește-ți berea și cere să ți se aducă niște fețe, căci dacă-i adevărat că numești cap cocoașa grosolană ce ți se clatină între umeri, tot atît de adevărat este că o să ai foarte mare nevoie de ele. Dragul meu Robin — spuse Micul-John, regăsindu-și prietenul, care aștepta la cîțiva pași lîngă han — du-te acasă la Grace May, unde fără îndoială că-l vei găsi pe Hal. Ar fi foarte primejdios pentru dumneata și, mai ales, ne-ar pricinui mari neajunsuri pentru salvarea lui Will, dacă ai fi recunoscut de vreun servitor de la castel. Eu sînt silit să răspund la bravada neașteptată a acestui soldat, răspunsul va fi scurt și clar, de asta să nu te-ndoiești,

așa că mergi și pune-te la adăpost de orice întîlnire supărătoare.

Robin se supuse în silă sfaturilor înțelepte ale Micului-John, căci este neîndoios că i-ar fi făcut mare plăcere să asiste la spectacolul unei lupte în care prietenul său ar fi învins cu ușurință.

După ce Robin dispăru, John se întoarse la han. Mulțimea de băutori sporise considerabil, căci vestea despre o întrecere între puternicul Geoffroy și un străin, care nu era cu nimic mai prejos decît el ca forță și îndrăzneală, se răspîndise în tot orășelul și-i atrăsese pe amatorii acestui fel de luptă.

După ce aruncă peste mulțime o privire nepăsătoare și liniștită, Micul-John se apropie de potrivnicul său.

— Sînt al tău, sir normand — zise el.

— Și eu — răspunse Geoffroy.

— Înainte de a începe lupta — adăugă Micul-John — vreau să răsplătesc buna-cuviință a prietenului generos care, bizuindu-se pe dibăcia unui necunoscut, a riscat să piardă un rămășag. Așadar, vreau, ca răspuns la încrederea sa curtenitoare, să arunc în joc cinci șilingi și să pun rămășag nu numai că am să te fac să măsori pămîntul cît ești de lung, dar și că am să te trăsnesc în cap cu bîta mea. Cel care va cîștiga cei cinci șilingi va da de băut binevoitoarei asistențe.

— Mă-nvoiesc — răspunse vesel Geoffroy — ba chiar și eu, la rîndu-mi, îndoiesc suma dacă ai să izbutești să-mi pricinuiești vreo rană sau să mă răstorni.

— Ura ! strigară spectatorii care, din această tărășenie, n-aveau decît de cîștigat fără a pierde nimic.

Însoțiți cu mare alai de mulțime, cei doi potrivnici ieșiră din sală și se îndreptară spre o pajiște întinsă al cărei covor de iarbă deasă era foarte nimerit pentru o astfel de împrejurare. Acolo, în mijloc, se așezară unul în fața celuilalt. Spectatorii alcătuiră un cerc larg în jurul luptătorilor. O tăcere adîncă urmă larmei de pînă atunci. Micul-John nu se dezbrăcă ; se mulțumi doar să-și scoată mănușile și să-și lepede armele. În schimb, Geoffroy se pregăti cu grijă : își dezbrăcă veșmintele mai stînjenitoare și mai grele și se înfățișă într-o vestă de culoare închisă, strînsă pe corp. O clipă, cei doi bărbați

se priviră țintă cu luare-aminte. Chipul Micului-John era calm și surîzător ; pe fața lui Geoffroy se citea, fără voia lui, o vagă neliniște.

— Aștept ! spuse tînărul, salutîndu-l pe soldat.

— La porunca dumitale ! răspunse Geoffroy, vădind aceeași bună-cuviință.

Cu o mișcare simultană, cei doi bărbați își întinseră mîna și o strîngere cordială îi apropie pentru o clipă.

Lupta începu. N-o s-o descriem, vom spune doar că n-a fost de lungă durată. În ciuda eforturilor viguroase ale unei împotriviri energice, Geoffroy își pierdu echilibrul și Micul-John, cu o forță nebănuită și cu o iscusință nemaiîntîlnită pînă atunci, îl zvîrli pe adversar peste capul său, trîntindu-l la o distanță de vreo douăzeci de pași de el. Exasperat de această rușinoasă înfrîngere, soldatul se ridică de jos, în mijlocul hohotelor de rîs ale celor prezenți, care își aruncau bonetele în aer, strigînd :

— Ura ! Ura ! Pentru frumosul pădurar !

— Am cîștigat cinstit prima parte a rămășagului nostru, domnule soldat — spuse Micul-John — și sînt gata s-o încep și pe a doua.

Aprins la față de mînie, Geoffroy răspunse la această cerere încuviințînd din cap. Se măsurară bîtele celor doi, iar lupta continuă mai aprigă, mai înverșunată, mai cumplită. Geoffroy fu încă o dată biruit. Strigătele entuziaste ale mulțimii sărbătoriră izbînda lui John în timp ce un val de bere curgea în pocale, în cinstea frumosului pădurar.

— Să uităm ce-a fost, viteazule soldat ! spuse John, întinzînd adversarului mîna.

Geoffroy refuză propunerea prietenească ce i se făcea, rostind cu tristețe :

— N-am nevoie nici de ajutorul brațului dumitale, nici de prietenia dumitale, domnule pădurar, și te rog să pui mai puțină îngîmfare în felul dumitale de a te purta. Nu sînt omul care să îndur liniștit rușinea unei înfrîngeri, și dacă îndatoririle mele de soldat nu m-ar chema la castelul din Nottingham, ți-aș înapoia fiecare lovitură pe care am primit-o.

— Uite, vezi, viteaz prieten — replică John, care aprecia la justa valoare curajul soldatului — nu fi nici ne-

mulțumit, nici invidios. Ai fost biruit de o forță mai mare decît forța dumitale : paguba nu-i mare, și vei reuși, nu mă îndoiesc, să găsești mijloacele potrivite ca să meriți din nou faima de om puternic, ager și cu sînge rece. Sînt bucuros să recunosc, dă-mi voie s-o spun sus și tare, că ești nu numai foarte priceput în arta de a mînui bîta, dar și atletul cel mai greu de doborît pe care poate să-l dorească o inimă hotărîtă și un braț viteaz. De aceea primește mîna mea, fără vreun gînd ascuns, căci ți-o întind cu cea mai desăvîrșită loialitate.

Cuvintele acestea rostite cu reală bunăvoință îl mișcară pe răzbunătorul normand.

— Iată mîna mea ! se adresă el tînărului pădurar. Să ne-o strîngem prietenește. Acum, dragul meu tînăr — adăugă Geoffroy, cu o voce dulceagă — fă-mi cistea și spune-mi numele celui care m-a învins.

— Deocamdată nu pot să-ți îndeplinesc vrerea, jupîne Geoffroy ; mai tîrziu am să-ți spun cu mai multă ușurință cine sînt.

— Aștept cînd îți va fi voia, străinule, însă înainte de a te lăsa să ieși din acest han, cred că este de datoria mea să-ți mărturisesc că, numindu-mă normand, ai săvîrșit o greșeală : eu sînt saxon.

— Pe legea mea ! răspunse vesel Micul-John. Sînt tare fericit să aflu că ești saxon. Asta sporește respectul și simpatia pe care mi le insufli. Curînd o să ne revedem și atunci îți voi spune mai multe și voi fi mai încrezător. Și-acum, la revedere, treburile care m-au chemat la Nottingham mă silesc să plec.

— Cum se poate ? ! Te și gîndești să pleci, nobile pădurar ? Cu una ca asta nu pot să mă învoiesc, am să te-nsoțesc acolo unde trebuie să te duci.

— Te rog, domnule soldat, lasă-mă să mă-ntîlnesc cu tovarășul meu, am pierdut pînă acum un timp prețios.

Vestea plecării Micului-John trecu din gură în gură și pricinui mare zarvă. Douăzeci de glasuri îl rugară în cor :

— Străine, mergem cu tine, vrem să spunem tuturor ce suflet mare ai și cît ești de viteaz.

Foarte puțin dornic să primească mărturiile amenințătoare ale acestei neașteptate popularități, Micul-John,

care vedea cu groază apropiindu-se ora întîlnirii cu Robin, îi spuse repede lui Geoffroy :

— Vrei să mă îndatorezi ?

— Cu dragă inimă.

— Ei bine ! Atunci ajută-mă să scap în chip cuviincios de acești beţivani zgomotoşi. Vreau să mă-ndepărtez de ei fără să bage de seamă.

— Cu plăcere — răspunse Geoffroy; apoi, după o clipă de gîndire, adăugă : Nu-i decît un singur mijloc ca să izbuteşti.

— Care ?

— Iată : să mă-nsoţeşti la castelul din Nottingham ; dincolo de podul mobil nu vor îndrăzni să ne urmeze. Dinlăuntrul castelului, am să te călăuzesc pînă la un drum pustiu care te va scoate la intrarea în oraş pe o cale ocolită.

— Cum adică ? strigă Micul-John. Nu putem găsi alt mijloc ca să scap de această gloată de nătărăi ?

— Altul nu văd. Nu cunoşti, omule, deşertăciunea prostească a acestor limbuţi ; au să se ţină scai de tine, nu pentru tine, ci ca să fie văzuţi în apropierea ta, ca să poată spune vecinilor, rudelor şi cunoştinţelor : „Am stat două ceasuri cu viteazul băiat care l-a învins pe Geoffroy cel puternic ; e prieten cu mine, acum cîteva clipe, am intrat împreună în oraş, de altfel cred că m-aţi văzut, eram în dreapta lui... sau în stînga lui..." şi aşa mai departe.

De voie, de nevoie, Micul-John se văzu silit să urmeze sfatul dat de Geoffroy:

— Bine, mă-nvoiesc ; să plecăm fără întîrziere.

— Într-o clipă sînt al dumitale. Prieteni — strigă Geoffroy — trebuie să mă-ntorc la castel ; preacinstitul pădurar mă-nsoţeşte. Vă rog să ne lăsaţi să plecăm nestingheriţi ; dacă vreunul dintre voi îşi va îngădui să se ţină după noi, fie şi numai la douăzeci de paşi, voi socoti purtarea lui ca o sfidare neobrăzată şi, pe sfîntul Paul, am să-l fac să se căiască amarnic !

— Dar — îndrăzni să se ridice un glas — casa mea se află pe drumul pe care o să mergeţi voi şi sînt silit să mă duc acasă.

— Nu te sileşte nimeni, ai să pleci după zece minute — spuse răspicat Geoffroy. Aşadar, bună ziua la toată lumea şi complimente fiecăruia !

După ce vorbi astfel, Geoffroy ieşi din sală şi un nemaipomenit ura ! îl însoţi pe Micul-John pînă în pragul uşii. Şi astfel, Micul-John pătrunse în locuinţa seniorială a baronului Fitz Alwine.

După ce-l părăsi pe Micul-John, Robin se îndreptă spre locuinţa lui Grace May. Pentru Robin, drăgălaşa logodnică a lui Hal era o necunoscută, căreia îi admirase farmecul numai prin ochii tînărului său prieten şi, de aceea, dacă ar fi să vorbim după gîndul lui Robin, trebuie să adăugăm că o vie curiozitate îl atrăgea spre locuinţa tinerei Grace May. Deşi bătu multă vreme la uşă, nu răspunse nimeni dinăuntru ; obosit de atîta aşteptare, începu să îngîne un cîntec învăţat de la tatăl său. De la primele note ale acestei melancolice melodii, un pas vioi şi grăbit trezi liniştea adormită ce părea că pluteşte în casa cea veche ; uşa se deschise deodată şi în prag se ivi o tînără domnişoară care, fără să se mai uite la vizitator, strigă veselă :

— Ştiam eu, dragă Hal, că ai să vii în dimineaţa asta ; i-am spus mamei... Ah, iertaţi-mă, messire — adăugă zglobia fată, care nu era alta decît Grace May — vă cer de o mie de ori iertare.

Adresînd vizitatorului aceste scuze, Grace se roşise pînă în albul ochilor, căci, în repezeala necugetată a elanului, se aruncase în braţele lui Robin.

— Eu vă cer iertare, domnişoară, că nu sînt cel pe care-l aşteptaţi — răspunse tînărul, cu o voce foarte blîndă.

Tulburată şi stingherită, Grace May spuse :

— Domnule, aş putea să ştiu cărei cauze trebuie să atribui onoarea vizitei dumneavoastră ?

— Domnişoară — zise Robin — sînt un prieten al lui Halbert Lindsay şi aş vrea să-l văd. Un motiv temeinic, care ar cere prea multă vreme ca să vi-l lămuresc, nu-mi îngăduie să-l caut pe Hal la castel. V-aş rămîne foarte îndatorat dacă mi-aţi da voie să-l aştept aici.

— Cu toată plăcerea, domnule, prietenii lui Hal sînt oaspeţi bineveniţi în casa mamei mele ; intraţi, vă rog.

Robin se înclină curtenitor în fața lui Grace și intrară împreună într-o încăpere mare de la parter.

— Ați mîncat, domnule ? întrebă fata.

— Da, domnișoară, vă mulțumesc.

— Îngăduiți-mi să vă ofer un pahar cu bere, avem o bere minunată.

— Primesc ca să am plăcerea să închin pentru Hal, fericitul meu prieten — spuse galant Robin.

Ochii frumoasei Grace scînteiară de veselie.

— Sînteți curtenitor, messire ! zise ea.

— Sînt un sincer admirator al frumuseții, miss, și nimic mai mult.

Fata roși.

— Veniți de departe ? întrebă ea pentru a îndruma pe un făgaș conversația.

— Da, domnișoară, vin dintr-un sătuc aflat nu departe de Mansfeld.

— Satul familiei Gamwell ? întrebă repede Grace.

— Întocmai. Cunoașteți acest sat ? întrebă Robin.

— Da, messire — răspunse zîmbind fata — îl cunosc foarte bine, și totuși n-am fost niciodată acolo.

— Cum se face, atunci ?...

— O, foarte simplu : sora de lapte a lui Halbert, miss Maud Lindsay, locuiește în castelul lui sir Guy. Halbert își vizitează sora adeseori și, la înapoiere, îmi vorbește despre ea, mi-aduce noutăți de prin părțile acelea ; astfel — adaugă fata — datorită lui am ajuns să-i iubesc pe oaspeții lui sir Guy. Printre acești oaspeți este unul despre care Halbert îmi vorbește cu multă prietenie.

— Cine ? întrebă tînărul, rîzînd.

— Dumneavoastră, messire, căci dacă memoria nu mă-nșală, pot să vă salut cu toată încrederea numindu-vă Robin Hood. Hal mi-a făcut un portret al dumneavoastră atît de fidel, încît e cu neputință să mă-nșel. Mi-a spus — adăugă tînăra, cu grabă — că Robin Hood este înalt, bine făcut, are ochi mari, negri, un păr minunat, un aer plin de noblețe.

Zîmbetul lui Robin puse capăt descrierii însuflețite a tinerei Grace May ; ea tăcu, lăsînd ochii în pămînt.

— Inima lui bună l-a făcut pe Hal să se arate foarte binevoitor în privința mea, domnișoară, în schimb a

fost foarte sever în privința dumneavoastră și abia acum bag de seamă că tot ce mi-a spus despre dumneavoastră este lipsit de adevăr.

— Totuși n-a putut să spună nimic care să mă jignească, sînt sigură — adăugă Grace, cu acea admirabilă încredere în dragostea împărtășită.

— Nu, mi-a spus că sînteți una din cele mai încîntătoare făpturi din comitatul Nottingham.

— Și nu l-ați crezut ?

— Iertați-mă ; acum îmi dau seama că am făcut cea mai mare greșeală cînd l-am crezut.

— Ei bine, sînt încîntată să vă aud vorbind cu toată sinceritatea — răspunse cu veselie fata.

— Foarte sincer. Vă spuneam mai adineaori că Hal s-a arătat sever față de dumneavoastră și am adăugat că, numindu-vă una din cele mai încîntătoare femei din întregul comitat, Hal greșea.

— Da, domnule, însă trebuie să iertăm exagerarea cînd vine din partea unei inimi înclinate spre bunăvoință.

— Nu este nici o exagerare, domnișoară, aici este vorba de orbire, căci nu sînteți una din cele mai frumoase femei din tot comitatul, ci cu adevărat cea mai frumoasă.

Grace începu să rîdă.

— Îngăduiți-mi — spuse ea — să nu văd în cuvintele dumneavoastră decît un compliment binevoitor și sînt sigură că, dacă aș avea nebunia să le cred sincere, m-ați socoti o mică proastă. Maud Lindsay este o frumusețe desăvîrșită și, mai presus de Maud, la castelul Gamwell este o tînără doamnă pe care, neîndoielnic, o găsiți de o sută de ori mai frumoasă decît Maud, de o mie de ori mai frumoasă decît mine ; numai că dumneavoastră, messire, sînteți pe cît de discret, pe atît de galant, și nu îndrăzniți să spuneți deschis ceea ce gîndiți.

— Niciodată nu mi-a fost teamă, domnișoară, să vorbesc deschis — răspunse Robin — și spun un adevăr cînd vă încredințez că sînteți, în felul dumneavoastră de frumusețe, mai frumoasă decît toate fetele din Nottingham. Tînăra doamnă la care faceți aluzie are, ca și dumneavoastră, dreptul de a fi socotită cea mai frumoasă în rîndul ființelor frumoase în felul ei. Însă, pare-

mi-se, convorbirea noastră se transformă în măgulire — adăugă Robin — și nu vreau ca prietenul meu Hal să-mi aducă vină că vă fac complimente.

— Aveți dreptate, messire, să vorbim ca niște prieteni.

— Așa da. Ei bine, miss Grace, răspundeți-mi sincer la întrebarea pe care vreau să v-o pun : cum se face că, fără să stați pe gînduri o clipă și să vă uitați la mine, v-ați aruncat în brațele mele ?

— Întrebarea dumneavoastră este stînjenitoare, sir Robin — spuse Grace — totuși am să vă răspund. Murmurați un cîntec pe care-l cîntă mereu Hal și, pe deasupra, am crezut că-i recunosc vocea. Hal mi-e prieten din copilărie și, ca să zic așa, am crescut amîndoi pe genunchii mamei mele ; față de Hal mă port ca o soră, ne vedem în fiece zi. Aceasta vă lămurește de ce m-am purtat așa de necugetat. Vă rog să mă iertați.

— Dar, miss Grace, dumneavoastră n-aveți nici un motiv să vă cereți iertare. Acum cînd am avut plăcerea să vă cunosc, sînt gata să invidiez fericirea lui Hal, pentru că nu m-aș mira dacă l-aș auzi strigînd că el este cel mai fericit băiat din lume.

— Sir Robin — spuse cu veselie fata — v-am prins încă o dată cu minciuna. Fericirea asta pe care sînteți gata s-o invidiați n-ați schimba-o pentru aceea care este ținta tuturor nădejdilor dumneavoastră.

— Fermecătoare Grace — răspunse calm Robin — cînd un bărbat sau o femeie se îndrăgostește de o inimă cinstită, nu-și mai ia îndărăt acest simțămînt, și dacă mie mi-ar da prin gînd să-l înlocuiesc pe Hal în inima dumneavoastră, v-ați supăra pe mine.

— Oh, nicidecum — ripostă Grace, cu naivitate. Însă — adăugă rîzînd — n-aș vrea să afle Halbert ceea ce gîndesc cu adevărat, asta l-ar face să se-ncreadă.

Conversația începută atît de zglobiu se mai prelungi, la fel de veselă, încă vreun ceas.

— Îmi vine să cred — spuse deodată Robin — că Hal se lasă așteptat ; îndrăgostiții sînt întotdeauna nerăbdători și, de obicei, sosesc mai înainte de ora fixată pentru întîlnire.

— Și nu-i firesc să fie așa, messire ? zise Grace.

— Foarte firesc.

În sfîrșit, la ușă răsună o ciocănitură, apoi se auzi melodia cîntată de Robin. După ce aruncă tînărului o privire care părea să spună : „Vezi că greșeala mea trebuie iertată ?“, Grace se repezi în întîmpinarea noului venit. Prezența lui Robin nu o împiedică pe zvăpăiata domnișoară să-l certe pe Hal pentru întîrziere și să-l îmbrățișeze făcînd-o nițel pe îmbufnata.

— Ce-mi văd ochii ? Dumneata aici, Robin ? strigă Hal. Și Maud, scumpa mea surioară ? Cum o duce cu sănătatea ?

— Maud e puțin bolnavă.

— Am să vin s-o văd. E ceva grav ?

— Nu, nimic, nimic.

— M-așteptam să te-ntîlnesc aici — continuă Halbert. Am știut sau, mai bine zis, am bănuit că ai venit la Nottingham, și iată cum. Mergînd în oraș cu o treabă pentru castel, am aflat că urma să aibă loc o luptă cu bîta între Geoffroy cel puternic... îl știi Grace ?... și un pădurar. Atunci m-am gîndit numaidecît să mă duc și eu să privesc întrecerea.

— În timp ce eu te-așteptam aici, mesire — spuse Grace, ţuguindu-și frumoasele-i buze trandafirii, cu un aer bosumflat.

— Nu mă gîndeam să stau mai mult de un minut. Am ajuns chiar în clipa cînd Micul-John îl arunca pe Geoffroy peste cap, pe Geoffroy cel puternic, pe Geoffroy uriașul, cum îi spunem noi la castel. Închipuiește-ți, Grace, cîtă îndemînare ! Am vrut să-i cer lui John vești despre dumneata, dar a fost cu neputință să mă apropii de el. Am străbătut orașul în lung și-n lat și, văzînd că nu dau de el, te-am căutat la castel.

— La castel ? ! strigă Robin. Ai rostit numele meu cînd m-ai căutat ?

— Nu, nu, fii liniștit. Baronul s-a înapoiat ieri și, dacă aș fi făcut prostia să destăinui prezența dumitale pe domeniul său, ai fi fost urmărit ca o fiară sălbatică.

— Dragă Hal, teama mea este o adevărată copilărie ; știu cît ești de prevăzător și că poți păstra o taină. Ţinta călătoriei mele era mai întîi să mă-ntîlnesc cu dumneata și-apoi să capăt vești despre soarta prizonierilor care

se găsesc în castel. Ai aflat, fără îndoială, ce s-a petrecut noaptea asta în pădurea Sherwood.

— Da, știu ; baronul e furios.

— Atîta pagubă pentru el ! Să revenim la prizonieri ; printre ei se găsește un băiat pe care vreau să-l salvez cu orice preț : William Roșcovanul.

— William ! strigă tînărul. Dar cum naiba s-a băgat el în banda aceea de proscriși care i-a atacat pe cruciați ?

— Dragă Hal — spuse Robin — n-a fost o încăierare cu o bandă de proscriși, ci, dimpotrivă, cu oameni foarte cinstiți care au avut neprevederea să acționeze în chip nechibzuit și să creadă că atacă, nu niște cruciați, ci, dimpotrivă, pe baronul Fitz Alwine și niscai soldați de-ai săi.

— Dumneata erai ? ! strigă bietul Hal, stingherit. Robin încuviință din cap. Acuma pricep totul : de dumneata este vorba cînd cruciații zic că era un om în bandă care semăna moartea cu fiece săgeată trasă. Ah, sărmanul meu Robin, ce dureros s-a sfîrșit lupta pentru dumneata !

— Da, Hal, foarte dureros, într-adevăr ! repetă cu tristețe Robin. Bietul tata a fost ucis.

— Vrednicul Gilbert ucis ? ! izbucni Hal, cu vocea înecată de lacrimi. Oh, Doamne Dumnezeule !

Cele cîteva clipe de tăcere ce urmară îi cufundară pe amîndoi tinerii într-o durere comună. Grace nu mai zîmbea ; era mîhnită de tristețea lui Halbert și de disperarea lui Robin.

— Și zici că bietul Will a căzut în mîinile soldaților baronului ? întrebă Halbert ca să-l facă pe Robin să vorbească de soarta prietenului său.

— Da — răspunse Robin — și eu am venit să te caut, dragă Hal, cu speranța că ai să mă ajuți să intru în castel. N-am să plec din Nottingham pînă nu-i voi reda libertatea lui Will.

— Bizuie-te pe mine, Robin — răspunse numaidecît tînărul — am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-ți fiu de ajutor în această împrejurare dureroasă. O să intrăm în castel, nu mi-e greu să te iau cu mine, dar, odată intrat, va trebui să veghezi singur asupra dumitale, să ai răbdare și să fii prevăzător. De cînd s-a înapoiat

baronul, trăim într-un adevărat iad : strigă, înjură, umblă de colo pînă colo și ne strivește pe toți cu prezența lui.

— S-a întors și lady Christabel cu el ?

— Nu, n-a venit decît confesorul ; soldații care l-au însoțit pe baron sînt străini.

— N-ai aflat nimic de soarta lui Allan Clare ?

— Nici un cuvînt ; la castel nu-i nimeni care să poată să-ți dea vreo veste, nimeni. Cît privește pe lady Christabel, ea a rămas în Normandia, după cum bănuiesc, într-o mînăstire. De bună seamă că messire Allan se află în apropierea acelei mînăstiri.

— Mai mult ca sigur — răspunse Robin. Bietul Allan ! Sper să-i fie răsplătită dragostea lui atît de statornică.

— Da — adăugă Grace — există o soartă a îndrăgostiților.

— Eu mă las în seama acestei blînde soarte — spuse Halbert, aruncînd logodnicii sale o privire drăgăstoasă.

— Și eu la fel — murmură Robin, gîndindu-se la Marianne, cu inima înduioșată.

— Dragă Robin — adăugă Hal — dacă e cu putință să facem ceva pentru salvarea lui William, trebuie să încercăm chiar astă-seară. La miezul nopții, prizonierii vor fi duși la Londra ca să fie judecați și osîndiți acolo, după bunul plac al regelui.

— Atunci să ne grăbim, să ne grăbim, i-am făgăduit Micului-John să-l aștept la intrare pe podul mobil al castelului.

— Draga mea Grace — spuse Hal, cu oarecare teamă în glas — n-ai să mă certi mîine că te-am părăsit azi așa de repede ?

— Nu, nu, Hal, fii liniștit, du-te plin de curaj în ajutorul prietenului dumitale și nu te gîndi la mine, am să mă rog lui Dumnezeu să te-ajute.

— Ești cea mai bună și mai iubită dintre femei, scumpa mea Grace — spuse Hal, sărutîndu-și logodnica pe obrajii împurpurați.

Robin o salută curtenitor pe fată, apoi cei doi prieteni se îndreptară în grabă spre castel.

. . . . . .

— Într-adevăr, e Micul-John. Ce-o fi însemnînd prietenia asta ?

— Pun capul — răspunse Hal — că Geoffroy a căpătat dintr-o dată o mare afecțiune pentru Micul-John și că-l duce la castel ca să-i dea de băut. Geoffroy este un băiat minunat, dar foarte neprăvăzător. Se află în serviciul baronului doar de puțină vreme și o să fie mare zarvă dacă o să dea prea ușor pe gît sticlele.

— Ne putem încrede fără greș în cumpătarea Micului-John — răspunse Robin — el nu-și va lăsa tovarășul să întreacă măsura.

— Atenție, Robin — zise cu însuflețire Hal. Micul-John ne-a văzut și îți face semn.

Robin se uită spre prietenul său.

— Mă sfătuiește să-l aștept — zise Robin — se duce la castel, dar am să încerc să-i explic că te-nsoțesc și că ne vom întîlni într-o curte interioară.

— Foarte bine. Ai să mă-nsoțești la corpul de gardă ; am să spun că ești un prieten de-al meu. Acolo vom încerca să aflăm, din trăncănelile soldaților, în ce parte a turnului sînt închiși prizonierii și numele celui care are sarcina să-i păzească. Dacă o să putem fura cheile turnului, îl vom elibera pe William, dar ca să ieșim, va trebui să străbatem încă o dată subteranele. După ce vom ajunge în pădure...

— Le dau voie să ne urmărească și chiar să ne-ajungă dacă vor izbuti ! strigă vesel Robin.

Podul mobil fu coborît la strigătul lui Hal, iar Robin se găsi, curînd după aceea, în interiorul castelului din Nottingham.

Văzîndu-se silit să-l urmeze pe Geoffroy, Micul-John se hotărî să profite, în interesul vărului său, de prietenia pe care i-o arăta soldatul normand. Pădurarului nu-i fu greu să aducă vorba despre întîmplările petrecute în timpul nopții : plin de bună voință, Geoffroy răspunse curiozității noului său prieten și-i încredință chiar secretul că el avea misiunea să-i păzească pe cei trei prizonieri.

— Printre ei — adăugă soldatul — se găsește un băiat foarte frumos, care are, în adevăr, o față deosebită.

— Eh ! făcu Micul John, pe un ton nepăsător.

— Da. Poate că niciodată în viața dumitale n-ai să vezi un păr cu o culoare atît de neobișnuită. E aproape roșu. Cu toate astea, băiatul este foarte frumos, are niște ochi minunați, și-acum ai zice că închid în ei un diavol, atît de tare strălucesc din pricina mîniei. Monseniorul l-a vizitat pe bietul flăcău cînd eram eu de pază : n-a putut să scoată un cuvînt de la el și baronul a ieșit jurînd c-o să poruncească să-l spînzure în următoarele douăzeci și patru de ore.

„Sărmanul Will" — își spuse în gînd Micul-John.

— Crezi oare că nefericitul acela o fi rănit ? întrebă el apoi cu glas tare.

— Da' de unde ! E tot atît de sănătos ca dumneata și ca mine — răspunse Geoffroy. Numai că-i fără chef, asta e tot.

— Așadar, aveți temnițe sus pe metereze ? Iată un lucru destul de rar — zise Micul-John.

— Greșești, domnule. În Anglia există în multe castele.

— Și unde se află, la colțuri ?

— De cele mai multe ori, da, dar nu toate sînt bune de locuit ; de pildă, cea dinspre apus, unde este închis băiatul de care îți vorbesc, e destul de bună. Poți trăi acolo fără să suferi. Privește — adăugă Geoffroy — se poate vedea de aici unde se află. Vezi barbacana de colo ?

— Da.

— Așa ! Vezi deasupra o deschizătură pentru aer și lumină, sub o ușă joasă ?

— O văd. Băiatul acela cu părul roșu acolo e ?

— Da, din nefericire pentru el.

— Sărmanul ! Ce păcat, nu-i așa, jupîne Geoffroy ?

— Tare păcat, domnule !

— Și cînd te gîndești — reluă Micul-John, cu aerul omului care face o simplă reflecție — că acolo, între patru pereți și-n spatele unei uși ferecate, zace un om tînăr, în toată puterea, sănătos, care nici n-o fi făcut cine știe ce rău, dar care, de bună seamă, își irosește vlaga în strădanii zadarnice ! Stă vreo santinelă în temniță cu el ?

— Nu, e singur, și dac-ar avea prieteni, i-ar fi foarte lesne să evadeze. Zăvorul ușii este pe dinafară, doar

să-l tragă cineva și... scîrț! ușa s-ar roti în țîțîni. Numai că i-ar fi cu neputință să străbată partea dinspre apus a meterezului.

— De ce?

— Pentru că pe partea asta soldații fac necontenit de pază, pe cînd partea dinspre răsărit e pustie și pe acolo ar fi un drum sigur.

— Acolo nu sînt santinele?

— Nu, partea aceea a castelului e cu desăvîrșire pustie; se zice că ar fi bîntuită de strigoi, așa că un fel de teamă alungă toată lumea de acolo.

— Drept să-ți spun — adăugă Micul-John — nu l-aș sfătui pe prizonier să încerce o evadare atît de nesigură, căci, după ce ar ieși din temniță, ce-ar putea să facă el ca să evadeze dincolo de zidurile unei asemenea fortărețe?

— Un om străin și care nu cunoaște trecerile secrete n-ar fi în stare să facă mai mult de zece pași și s-ar opri. Eu, de pildă, dacă aș vrea să fug, m-aș duce spre răsărit, unde-i o încăpere goală cu fereastra spre șanț. Lîngă fereastră, cam la o lungime de brat, se găsește un contrafort: acesta ar putea sluji ca treaptă. De acolo te-ai putea coborî pe o construcție de lemn ce plutește pe apă; fără îndoială că podul ăsta care se ridică și se lasă după voie slujea oamenilor baronului cînd se întorceau la castel după ora stingerii. Odată ajuns de cealaltă parte, nu-ți mai rămîne ca să scapi decît să te bizui pe sprinteneala picioarelor tale.

— I-ar trebui un prieten deștept sărmanului prizonier — spuse Micul-John.

— Da, dar nu-l are.

— Nu-l are... — repetă John, ca un ecou.

— Prietene pădurar — spuse Geoffroy — îngăduie-mi să te las singur cîteva minute, am unele treburi de îndeplinit; dacă vrei să te plimbi prin castel, ai voie, iar dacă din întîmplare te oprește careva, spune-i parola *bucuros* și *în chip cinstit*; o să știe că ești de-ai noștri.

— Îți mulțumesc, jupîne Geoffroy — răspunse Micul-John, cu recunoștință.

— În curînd ai să-mi mulțumești și mai vîrtos, ciine saxon! mormăi Geoffroy, ieșind din cameră. De fapt,

țăranul ăsta mă crede unul de-ai lor. Eu sînt normand, un adevărat normand și am să-i dovedesc că pe Geoffroy cel puternic nu-l bate nimeni fără a-și primi pedeapsa. O, blestemat pădurar, ai făcut să se plece în fața ta un om care n-a simțit niciodată pe umerii lui bîta unui potrivnic. Ai să te căiești tu de nesăbuința ta, fii pe pace ! Aha ! strigă Geoffroy, izbucnind în hohote de rîs. Ai căzut în cursă, voinicule ! Nu încape îndoială că ai venit să-ți scapi prietenii, căci niște ticăloși ca tine i-au atacat pe cruciați. Strașnic, ai să faci un drum în slujba maiestății sale, dacă nu cumva cuțitul meu ți s-o înfige în inimă. Ce ușor a mușcat din momeală ! Pun rămășag pe viața mea că-l voi găsi curînd sus pe meterezul dinspre răsărit. Va fi un prilej să-i plătesc cu o lovitură tot ce-i datorez.

Tot mormăind așa, Geoffroy se gîndea să se laude în fața baronului cu destoinicia lui și, în același timp, să se răzbune pe Micul-John.

Rămas singur, prietenul nostru John începu să chibzuiască și el. „Geoffroy ăsta s-ar putea să fie om cinstit — își spunea nepotul lui sir Guy — ba chiar să aibă gînduri bune, însă eu nu cred în cinstea și-n bunăvoința lui. Nu-i este dat unui personaj atît de mărunt să aibă măreție sufletească de a ierta sau, mai mult încă, să arate interes pentru un adversar învingător. Așadar, Geoffroy mă înșală ; fără îndoială am căzut în cursă. Trebuie să ies din ea și să veghez la scăparea lui William."

Micul-John părăsi camera și, fără altă călăuză decît norocul, se îndreptă spre o galerie largă, la capătul căreia credea că va ajunge la răsărit de metereze. După ce rătăci vreo jumătate de oră printr-un șir de coridoare și treceri cu desăvîrșire pustii, se pomeni în fața unei uși. Micul-John o deschise și zări în încăpere un bătrîn, aplecat peste un cufăr în care îngrămădea cu grije săculeți plini cu bani de aur. Absorbit de numărătoare, nu băgă de seamă prezența neașteptată a pădurarului. Micul-John tocmai se întreba în sinea lui ce ar trebui să răspundă la întrebarea inevitabilă a bătrînului, cînd acesta, ridicînd capul, zări dinaintea lui pe uriașul vizitator. O spaimă cumplită i se citi pe față. Săculețul îi

scăpă din mîini, iar aurul, răsturnîndu-se pe podea, zăngăni cu un sunet ce-i dădu fiori proprietarului.

— Cine ești tu ? întrebă el, cu glas tremurător. Am poruncit să nu intre nimeni în apartamentul meu. Ce vrei ?

— Sînt un prieten al lui Geoffroy și aș fi vrut s-ajung în turnul dinspre apus, dar m-am rătăcit.

— Ah ! exclamă bătrînul în timp ce un zîmbet ciudat îi întredeschise buzele. Vasăzică ești prieten cu Geoffroy cel puternic, cu vitezul Geoffroy ? Ascultă, frumosule pădurar, căci într-adevăr ești un băiat frumos cum n-am mai văzut pînă acum, n-ai vrea să schimbi haina ta de țăran cu uniforma de soldat ? Eu sînt baronul Fitz Alwine.

— Cum, dumneavoastră sînteți baronul Fitz Alwine ? ! strigă Micul-John.

— Da, și într-o zi ai să te feliciți că ai avut norocul să mă-ntîlnești, dacă o să ai gîndul bun să primești propunerea mea.

— Care propunere ? întrebă Micul-John.

— Să intri în slujba mea.

— Mai înainte de a vă răspunde, îngăduiți-mi să vă pun cîteva întrebări — spuse Micul-John în timp ce, cu un aer foarte liniștit, răsuci de două ori cheia în ușa pe care intrase.

— Ce faci, frumosule pădurar ? întrebă baronul, cuprins dintr-o dată de teamă.

— Vreau să preîntîmpin ca vreun nepoftit să ne curme vorba și pun opreliște unor vizite ce-ar putea fi supărătoare — răspunse calm tînărul. Un fulger de furie scăpără în ochii mici și cenușii ai baronului. Vedeți aceasta ? întrebă pădurarul, vîrînd sub ochii înălțimii sale o curea lungă din piele de cerb. Sufocîndu-se de mînie, bătrînul se mulțumi să răspundă la această întrebare îngrijorătoare, printr-un simplu semn afirmativ. Ascultați-mă cu luare-aminte — reluă tînărul. Am să vă cer o favoare, iar dacă se întîmplă ca din vreun motiv oarecare să mi-o refuzați, am să vă spînzur fără pic de milă de colțul dulapului de colo. Nimeni n-o să vă vină într-ajutor pentru simplul fapt că am să vă împiedic să strigați. Sînt înarmat, am o voință de fier, un curaj pe

măsura acestei voințe și mă simt în stare să apăr ușa acestei camere împotriva a douăzeci de soldați. Oricum ar fi, înțelegeți că, dacă refuzați să m-ascultați, sînteți un om mort.

„Ticălos nemernic ! gîndea baronul în sinea lui. Dacă o să scap de sub drăceasca-ți stăpînire, am să pun să te snopească în bătaie."

— Ce dorești, viteaz pădurar ? întrebă înălțimea sa, cu voce mieroasă.

— Vreau libertatea... În clipa aceea, pe sală se auziră pași grăbiți și o ciocănitură puternică zgudui ușa din țîțîni. Micul-John smulse de la brîu un cuțit cu lama subțire și ascuțită, îl înhăță pe bătrînul firav și-i spuse cu glas șoptit și amenințător : Dacă scoateți un strigăt, dacă rostiți un singur cuvînt care să-mi pună viața în primejdie, vă ucid. Întrebați cine ciocăne.

Îngrozit, baronul se supuse orbește :

— Cine-i acolo ?

— Eu sînt, monseniore.

— Care eu, neghiobule ? îi șopti Micul-John.

— Care eu, neghiobule ? repetă baronul.

— Geoffroy.

— Ce vrei, Geoffroy ?

— Am să vă dau o veste foarte importantă, monseniore.

— Ce veste ?

— Am pus mîna pe șeful ticăloșilor care au atacat vasalii înălțimii voastre.

— Așa ? Adevărat ? murmură Micul-John, pe un ton răutăcios.

— Așa ? Adevărat ? repetă bietul baron.

— Da, milord, și dacă înălțimea voastră binevoiește să-mi îngăduie, am să-i spun prin ce șiretlic am izbutit să pun mîna pe acest tîlhar.

— Acum sînt ocupat, nu te pot primi ; vino peste o jumătate de ceas.

Baronul își smulse, ca să spunem așa, acest răspuns care-i fusese suflat de Micul-John.

— Peste o jumătate de oră o să fie prea tîrziu — zise Geoffroy, vădit nemulțumit.

— Fă bine și ascultă, ticălosule! Și pleacă d-aici! Îți repet : acum sînt foarte ocupat.

Copleșit de furie, baronul ar fi dat bucuros sacii cu aur închiși în cufăr numai să-l poată opri pe Geoffroy și să-l cheme în ajutor. Din nefericire, soldatul, silit să se supună ordinului categoric ce i se dăduse, se depărtă tot atît de repede pe cît venise, iar baronul rămase din nou singur cu uriașul său vrăjmaș. Cînd pașii soldatului se pierdură în adîncul coridorului, Micul-John își vîrî cuțitul la brîu și-i spuse lordului Fitz Alwine :

— Acum, domnule baron, am să vă spun ce vreau. Noaptea trecută a avut loc o luptă în pădurea Sherwood, între soldații dumneavoastră care se întorceau de la locurile sfinte și o ceată de viteji saxoni. Șase oameni au fost făcuți prizonieri : vreau să fie eliberați acești șase oameni și mai vreau să nu-i însoțească și să nu-i urmărească nimeni. Nu-mi place spionajul și vi-l interzic.

— Aș primi cu dragă inimă să-ți fiu pe plac, frumosule pădurar, însă...

— Nu vreți. Atunci ascultați, domnule baron, pentru că n-am nici timp să-mi plec urechea la vorbele dumneavoastră înșelătoare, nici răbdarea să le las să mă obosească. Dați-mi libertatea acestor băieți, sau nu răspund de viața dumneavoastră nici măcar un sfert de ceas.

— Ești iute la mînie, tinere! Bine! Am să-ți dau ascultare. Iată sigiliul meu : caută o santinelă de pe meterez, arată-i acest sigiliu și spune-i că ți-am acordat iertarea pentru acești ticăloși... acești prizonieri. Santinela te va călăuzi spre cel care-i are în pază pe prietenii dumitale și numai decît ți se va deschide ușa încăperii unde îi țin închiși, căci băieții aceștia viteji nu sînt în temniță.

— Cuvintele dumneavoastră mi se par destul de sincere, domnule baron — răspunse Micul-John — cu toate acestea nu prea îmi vine să mă-ncred prea mult în ele. Sigiliul, santinela, acest du-te-vino dintr-un loc în altul, totul îmi pare atît de complicat, încît mi-ar fi cu neputință să mă descurc onorabil. Drept care, de voie sau de nevoie, mă veți însoți pînă la omul care-i are în

pază pe prietenii mei ; îi veți porunci să-i libereze, apoi ne veți lăsa să ieșim în liniște din castel.

— Te-ndoiești de cuvîntul meu ? întrebă baronul, cu arțag.

— Cu desăvîrșire, și mai adaug că, dacă printr-un cuvînt, printr-un gest, un semn, veți încerca să mă împingeți în vreo capcană, în aceeași clipă vă înfig cuțitul în inimă, fără să mai strig : „Păzea".

Micul-John își rosti amenințările cu atîta hotărîre, pe chipul lui se citea o dîrzenie atît de neclintită, încît nu mai rămînea nici o îndoială că între cuvînt și faptă n-ar mai fi fost decît gestul.

Baronul se găsea într-o situație foarte primejdioasă, și asta din vina lui. De obicei, o companie de soldați veghea asupra siguranței sale, fie lîngă apartamentele în care locuia, fie undeva la îndemînă ca să răspundă la prima chemare. Însă în ziua aceea, dorind să rămînă singur ca să-și poată rîndui în taină imensa cantitate de aur depozitată în cufere (pe vremea aceea nu existau bancheri), îndepărtase garda și interzisese oricui, indiferent sub ce motiv, să pătrundă în apartamentele sale. Dîndu-și seama cu disperare că este singur, baronul nu îndrăznea să calce opreliștea impusă de Micul-John și, cu gîtlejul doldora de strigăte de spaimă, păstra o tăcere de mormînt. Lordul Fitz Alwine ținea la viața lui și n-avea de loc chef să-și întîlnească strămoșii. Totuși se găsea foarte aproape de a întreprinde această tristă călătorie, căci lupta cu Micul-John avea prea puțini sorți de izbîndă : libertatea tinerilor saxoni, cerută în chip atît de hotărît, era un fapt irealizabil pentru motivul că, încă din primele ceasuri ale dimineții, prizonierii, legați în lanțuri unii de alții și păziți de vreo douăzeci de soldați, fuseseră trimiși la Londra. Armata lui Henric al II-lea, decimată de războaiele dezastruoase din Normandia, era foarte slăbită, și cu toate că regatul se afla în plină pace, regele recruta, pe cît îi sta în putință, tineri sănătoși și bine făcuți. Ca să-i fie pe plac regelui, seniorii suzerani trimiteau la Londra nenumărați vasali de-ai lor, iar lordul Fitz Alwine se întorsese la Nottingham ca să aleagă, dintre oamenii lui, o trupă

demnă să se numere în rîndurile armatei regale. Statura înaltă a Micului-John, înfățișarea sa mîndră și puterea herculeană ce răzbătea din întreaga lui ființă îi treziseră baronului dorința de a-l trimite la Londra. Cu acest gînd ascuns îi propusese el tînărului pădurar să intre în serviciul său și să îmbrace uniforma militară.

Silit să asculte de o nouă poruncă a Micului-John, baronul se hotărî să-i ascundă adevărul și să-l ducă, sub pretextul de a vizita prizonierii, într-o parte a castelului unde i-ar fi fost cu putință să capete imediat ajutor.

— Sînt gata să răspund cererii dumitale — zise el, ridicîndu-se de pe scaun.

— Vă asigur că aveți foarte multă dreptate — adăugă tînărul — și dacă vreți să aminați pentru cît mai tîrziu vizita dumneavoastră la Satana, să ne grăbim să părăsim această cameră. Ah, dar vreau să-mi mai spuneți ceva — adăugă Micul-John.

— Vorbește — gemu baronul.

— Unde este fiica dumneavoastră ?

— Fata mea ? ! exclamă Fitz Alwine, mirat din cale afară. Fata mea ? !

— Da, fiica dumneavoastră, lady Christabel.

— Trebuie să-ți spun, domnule pădurar, că-mi pui o întrebare foarte ciudată.

— N-are importanță, răspunde-ți-mi deschis.

— Lady Christabel este în Normandia.

— Unde, în Normandia ?

— La Rouen.

— Adevărat ?

— Foarte adevărat. Se află la mînăstirea din acel oraș.

— Ce s-a întîmplat cu Allan Clare ?

Chipul baronului se împurpură dintr-o dată, dinții, încleștați sub buzele fremătătoare, înăbușiră un strigăt de furie, și el zvîrli tînărului o privire încărcată de o nespusă mînie. John, care cu statura lui își domina firavul dușman, repetă rar aceeași întrebare :

— Ce s-a întîmplat cu Allan Clare ?

— Nu știu !

— Minciună ! strigă Micul-John. Minciună ! Ne-a părăsit de șase ani ca s-o urmeze pe lady Christabel și sînt sigur că știți ce s-a întîmplat cu acest tînăr nefericit. Unde este ?

— Nu știu.

— Nu l-ați văzut în timpul acestor șase ani ?

— L-am văzut, încăpățînat nemernic !...

— Vă rog, fără insulte, domnule baron. Unde l-ați văzut ?

— Prima întîlnire dintre noi — reluă Fitz Alwine, cu amărăciune în glas — s-a petrecut într-un loc unde acest vagabond nerușinat nu trebuia să pună piciorul. L-am găsit în apartamentul fiicei mele, în genunchi dinaintea lady-ei Christabel. Chiar în aceeași seară, fata mea intra la mînăstire ; a doua zi a avut îndrăzneala să se prezinte în fața mea și să-mi ceară mîna Christabelei. Am pus oamenii să-l dea afară. De atunci nu l-am mai văzut, însă de curînd am auzit că a intrat în serviciul regelui Franței.

— De bună voie ? întrebă John.

— Da, ca să îndeplinească toate condițiile unei înțelegeri dintre noi.

— Ce înțelegere ? La ce s-a angajat Allan ? Ce i-ați făgăduit ?

— S-a angajat să-și refacă averea, să reintre în posesia domeniilor sale, sechestrate din cauza devotamentului arătat de tatăl său față de Thomas Becket. I-am făgăduit mîna fiicei mele dacă stă departe de ea timp de șapte ani, fără să caute s-o vadă. Dacă nu-și respectă cuvîntul, voi face cu lady Christabel ce voi crede eu de cuviință.

— De cînd există acest angajament ?

— De trei ani.

— Bun. Acum să ne ocupăm de prizonieri. Să mergem să-i punem în libertate.

În pieptul baronului clocotea un adevărat vulcan ; totuși fața lui palidă nu lăsa să se întrevadă nimic din planurile sinistre care-i frămîntau mintea. Înainte de a-l însoți pe Micul-John, răsuci de două ori cheia în broasca

cufărului, se încredință că nu lăsase nici o urmă care să-i dea în vileag bogățiile, apoi se adresă tînărului. cu glas blajin :

— Haidem, viteazule saxon !

Micul-John nu era omul care să urmeze orbește drumul pe care l-ar fi ales baronul, așa că-i fu lesne să-și dea seama că lordul Fitz Alwine mergea într-o direcție opusă celei pe care ar fi trebuit să o ia ca să ajungă la metereze.

— Domnule baron — îi spuse el, punîndu-și mîna viguroasă pe umărul bătrînului — ați ales un drum care ne depărtează de ținta noastră.

— De unde știi ? întrebă baronul.

— Pentru că prizonierii sînt închiși în temnițele de pe meterez.

— Cine ți-a spus ?

— Geoffroy !

— Ticălosul !

— Da, e un ticălos, căci, nemulțumit să-mi spună în ce parte a castelului se află prietenii mei, mi-a mai arătat și mijlocul prin care îi pot ajuta să evadeze.

— Adevărat ? strigă baronul. N-am să uit să-l răsplătesc pentru bunele sale servicii. Însă, trădîndu-mă pe mine, își bătea joc de prea marea dumitale încredere : prizonierii nu sînt în această parte a castelului.

— Se poate, însă eu vreau să mă încredințez de acest lucru în tovărășia dumneavoastră.

Sub galeria unde se găseau cele două personaje ale noastre, se auzi deodată zgomot de pași stîrnit de mai mulți oameni. Doar o scară îl despărțea pe lordul Fitz Alwine de acest ajutor providențial. Așa că, profitînd de un moment de neatenție din partea pădurarului, care tocmai căuta să-și dea seama de locul unde se aflau, baronul se repezi, cu o sprinteneală de nebănuit pentru vîrsta lui, spre ușa ce se deschidea spre scară. Dar tocmai cînd, ajungînd aici, se pregătea să coboare din patru în patru trepte, simți o mînă de fier înfigîndu-i-se în umăr. Nenorocitul bătrîn dădu un țipăt ascuțit și se aruncă pe trepte. Calm, mulțumindu-se doar să mărească pasul, Micul-John îl urmă pe baron în goana-i

nebunească, mai aprigă, mai grăbită din minut în minut. Mînat de speranța că va găsi ajutor, baronul alerga mereu, strigînd și cerînd ajutor. Însă strigătele lui rămîneau fără ecou și se pierdeau în imensa singurătate a galeriilor. În sfîrșit, după un sfert de oră de fugă, baronul ajunse la o ușă, o împinse cu atîta putere, încît se deschiseră amîndouă canaturile, iar el căzu disperat în brațele unui om care se repezise înaintea lui.

— Scapă-mă ! Scapă-mă ! Ucigașul ! striga baronul. Prinde-l ! Omoară-l ! Și, sfîrșind cu strigătele acestea furioase, lordul Fitz Alwine, la capătul puterilor, alunecă din mîinile care încercau să-l susțină și se întinse pe podea cît era de lung.

— Înapoi ! strigă Micul-John, căutînd să-l îndepărteze pe ocrotitorul baronului. Înapoi !

— Ei, bravo, Micul-John — răsună o voce cunoscută. Mînia te orbește în așa măsură, încît nu-ți mai recunoști prietenii ?

Micul-John scoase un strigăt de uimire :

— Ce văd ? Dumneata, Robin ? Slavă Domnului ! Iată o întîmplare fericită care o să-l bucure grozav pe trădătorul ăsta, căci, dacă nu erai dumneata, jur că i-ar fi sunat ceasul.

— Cine-i acest nenorocit pe care-l urmărești așa, dragă John ?

— Baronul Fitz Alwine — îi suflă la ureche Halbert lui Robin, ascunzîndu-se în spatele acestuia din urmă,

— Baronul Fitz Alwine ? ! strigă Robin. Sînt cu adevărat încîntat de această întîlnire, care îmi va da putința să-i pun cîteva întrebări de cea mai mare însemnătate pentru niște persoane la care țin foarte mult.

— Nu te mai osteni să-l întrebi — răspunse Micul-John. Am aflat de la el tot ce doream să știu, mai întîi despre soarta lui Allan Clare, apoi despre prietenii noștri. Sînt închiși aici, și el tocmai mă ducea spre temnița lor ca să-i pună în libertate. Sau, mai bine zis, trădătorul se făcea că mă duce acolo, căci a profitat de un moment de neatenție ca să încerce să fugă.

Regretul de a nu fi reușit, îi smulse baronului un geamăt lugubru.

— Cînd îți făgăduia punerea în libertate a prietenilor noștri, te înșela, viteazule John : dragii noștrii băieți se îndreptau spre Londra în timp ce noi mîncam la han.

— Cu neputință ! strigă Micul-John.

— Și totuși e foarte adevărat — răspunse Robin Hood. A aflat Hal și noi tocmai te căutam ca să te scoatem din bîrlogul leului.

Auzind rostindu-se numele lui Halbert, baronul ridică ușor capul, aruncă repede o privire spre băiat și, lămurit pe de-an-ntregul asupra fidelității călăuzei, își reluă poziția de om învins, murmurînd în gîndul lui mii de blesteme la adresa sărmanului Hal. Mișcarea baronului nu scăpase atenției plină de îngrijorare a lui Halbert.

— Robin — spuse el — Înălțimea sa mi-a aruncat o privire care nu-mi făgăduiește recompense prea mari pentru prietenia mea față de dumneata.

— Nu, într-adevăr... — murmură în surdină lordul Fitz Alwine — și n-am să-ți iert niciodată trădarea.

— Ei bine, dragă Hal — răspunse Robin, dacă rămînerea dumitale aici a devenit imposibilă, dacă prezența noastră în castel a devenit de prisos, să plecăm împreună.

— Stați — interveni Micul-John — pare-mi-se că fac un mare bine întregului comitet scăpîndu-l pentru totdeauna de stăpînirea trufașă a acestui normand blestemat. Am să-l trimit la dracu !

Amenințarea aceasta îl făcu să sară în sus pe baron, care într-o clipă fu pe picioarele-i slăbănoage. Hal și Robin închiseră ușa.

— Bunule pădurar — îngăimă bătrînul — cinstite arcaș, micuțul meu Hal, nu fiți fără milă ! Nu sînt vinovat de năpasta care a căzut pe capul prietenilor voștri : ei au atacat oamenii mei, oamenii mei s-au apărat ; nu este acesta un fapt foarte firesc ? Vitejii băieți căzuți în mîinile mele, în loc să fie spînzurați cum s-ar fi cuve... cum merit... vreau să spun cum ar fi trebuit să se aștepte, au fost cruțați și au fost trimiși la Londra. Nu știam că o să veniți azi să-mi cereți eliberarea lor ; dacă aș fi fost anunțat, de bună seamă că băieții n-ar mai fi avut acum ce să-și mai dorească. Gîndiți-vă : în loc să vă înfuriați, fiți judecători, nu călăi. Vă jur că am să cer

grațierea prietenilor voștri. Mai jur că am să-i iert lui Halbert trădarea... ușurința purtării lui și am să-l păstrez în slujba bună pe care o are la mine.

Vorbind astfel, baronul ciulea urechea la cel mai mic zgomot, sperînd zadarnic să primească un ajutor care nu venea.

— Baron Fitz Alwine — rosti cu gravitate Micul-John — trebuie să procedez după legea codrului : veți muri.

— Nu ! Nu ! suspină înălțimea sa.

— Ascultați, vă rog, domnule baron. Vorbesc fără mînie. Acum șase ani, ați poruncit să se pună foc casei acestui tînăr ; mama lui a fost ucisă de unul din soldații voștri, și pe trupul acestei sărmane femei am jurat să-l pedepsim pe ucigaș.

— Fie-vă milă de mine ! gemu bătrînul.

— Micule-John — spuse Robin — cruță-l pe acest om pentru îngerească făptură care-l numește tată. Milord — adăugă Robin, întorcîndu-se spre baron — făgăduiți-mi că-i veți acorda lui Allan Clare mîna aceleia pe care o iubește și veți scăpa cu viață.

— Făgăduiesc, domnule pădurar.

— Vă veți ține cuvîntul ? întrebă Micul-John.

— Da.

— Lasă-i viața, John ! Jurămîntul pe care ți l-a făcut a fost auzit în cer ; dacă nu-l respectă, sufletul său va fi veșnic afurisit.

— Cred că-i de mult afurisit, prietene — replică John — și nu mă pot împăca cu gîndul că i s-a acordat astfel iertarea deplină.

— Nu vezi că-i pe jumătate mort de frică ?

— Ba da ; însă nici nu vom apuca noi să facem o sută de pași, și el va pune toată trupa să ne urmărească, Trebuie să împiedicăm un asemenea deznodămînt primejdios.

— Să-l închidem în camera aceasta — zise Hal.

Lordul Fitz Alwine aruncă spre tînăr o privire încărcată de ură.

— Foarte bine — adăugă Robin.

— Și țipetele pe care o să le scoată cînd va rămîne singur ? Și gălăgia pe care o va face ? V-ați gîndit la toate astea ?

— Atunci — zise Robin — leagă-l de un jilț cu cingătoarea din piele de cerb cu care ești încins și drept căluș vîră-i în gură mînerul propriului său pumnal.

Micul John îl apucă zdravăn pe baron, care nu încercă să se apere, și-l legă fedeleș de spătarul jilțului. După ce luară aceste măsuri, cei trei tineri se grăbiră să ajungă în curtea ce dădea spre podul mobil, iar paznicul, care era un prieten al lui Hal, îi lăsă să treacă fără a le face nici o greutate.

În timp ce prietenii noștri se îndreptau spre locuința frumoasei Grace May, Geoffroy, în culmea nerăbdării, se îndreptă spre apartamentele baronului. Ajuns în fața ușii, mai întîi ciocăni ușor, apoi, neprimind răspuns, bătu mai tare. Nimeni nu-i răspunse. Speriat de această liniște, Geoffroy începu să-l strige pe baron, dar nu-i răspunse decît ecoul propriului său glas. Atunci, cu umărul său puternic, forță ușa. Camera era goală. Geoffroy străbău sălile, coridoarele, trecerile secrete, galeriile, strigînd din răsputeri :

— Monseniore ! Monseniore ! Unde sînteți ?

În sfîrșit, după multe căutări, Geoffroy avu plăcerea să dea peste stăpîn.

— Milord ! Stăpîne ! Ce s-a întîmplat ? ! exclamă Geoffroy în timp ce-l dezlega pe baron.

Acesta, palid de mînie, răspunse furios :

— Spune să se ridice podul mobil, nu lăsați pe nimeni să iasă, scotociți prin tot castelul și veți da peste un mișel de pădurar înalt, ascuns pe undeva ; legați-l și aduceți-mi-l. Hal să fie spînzurat. Hai, pleacă odată, neghiobule ! Ce mai stai ? !

Frînt de oboseală, baronul se tîrî pînă în camera lui, iar Geoffroy, cu inima plină de nădejdea ispititoare că va pune mîna pe Micul-John, plecă să împartă numeroasele porunci pe care le primise.

Un ceas mai tîrziu, în vreme ce tot castelul era scotocit de sus pînă jos pentru a-l găsi pe Micul-John, Hal, care-și luase rămas bun de la frumoasa Grace May, străbătea pădurea Sherwood însoțit de prietenii săi, îndreptîndu-se spre Gamwell.

XIX

După ce baronul Fitz Alwine își veni de-a binelea în fire din spaima prin care trecuse și se odihni după încercările care-l obosiseră peste măsură, porunci să se facă cercetări în orașul Nottingham spre a da de urma pădurarului. Este de la sine înțeles că baronul pregătea o cruntă răzbunare pentru ocara nemaipomenită pe care o îndurase.

Cînd Geoffroy aduse la cunoștință baronului fuga lui Halbert, mînia castelanului ajunse la culme.

— Ticălos nemernic ! se adresă el lui Geoffroy. Dacă mai ai neîndemînarea să lași să-ți scape și tîlharul care s-a înfățișat dinaintea mea spunînd că ți-e prieten, să știi că vei fi spînzurat fără milă !

Dorind să recîștige stima și încrederea stăpînului său, voinicul servitor porni în căutarea pădurarului, cu toată conștiinciozitatea. Străbătu orașul, scotoci împrejurimile, întrebă hangiii și-și dădu atît de bine silința, încît află că primul păzitor al pădurii Sherwood, sir Guy de Gamwell, avea un nepot ale cărui semnalmente coresp undeau întru totul cu cele ale frumosului pădurar. Geoffroy mai află că tînărul acesta locuia în casa unchiului său și că, judecînd după descrierea făcută de cruciați privitor la șeful bandei care-i atacase noaptea personajul acesta rudă cu sir Guy nu era altul decît adversarul baronului și învingătorul lui Geoffroy.

Omul care-i dăduse soldatului aceste prețioase informații mai adăugase că un tînăr arcaș, iscusit nevoie mare în mînuirea arcului, iscusință aproape proverbială ca să spunem așa, și care se numea Robin Hood, locuia de asemenea, în castelul de la Gamwell.

Cum e de la sine înțeles, Geoffroy alergă în mare grabă să-i spună baronului tot ce aflase. Lordul Fitz Alwine ascultă liniștit povestea stufoasă a slujitorului său, ceea ce dovedea din partea lui o mare răbdare și, dintr-o dată, mintea i se lumină. Își aminti că Maud, sau Isabel, cum în mod obișnuit o numea baronul pe servitoarea fiicei sale, se refugiase la Gamwell Hall și

că, fără îndoială, tot acolo trebuia să fie și Robin Hood, șeful bandei, precum și Micul-John și oamenii care alcătuiau banda aceea nerușinată.

Noi vești confirmară exactitatea raportului făcut de Geoffroy, și atunci lordul Fitz Alwine se hotărî pe loc să depună, la picioarele tronului lui Henric al II-lea o plîngere severă împotriva pădurarilor. Momentul era bine ales. În acea vreme, Henric al II-lea, care se ocupa în mod stăruitor de asigurarea ordinei interne în regat și căuta să introducă respectarea proprietății teritoriale, asculta cu atenție relatările despre furturi și jafuri, care îi erau făcute de cei care-i prezentau rapoartele. Din ordinul regelui, cei vinovați erau arestați, apoi întemnițați ; din închisorile de stat treceau fie în rîndurile gradelor inferioare ale armatei, fie pe vasele de pază a coastei.

Lordul Fitz Alwine obținu o audiență la Henric al II-lea și baronul îi supuse regelui, exagerînd mult, motivele plîngerii sale împotriva lui Robin Hood. Numele acesta reținu atenția regelui în mod deosebit. El ceru lămuriri suplimentare și află astfel că Robin Hood este acela care revendicase dreptul la titlul și bunurile ultimului conte de Huntingdon, pretinzînd că descinde în linie directă din Waltheof, căruia comitatul de Huntingdon îi fusese acordat de Wilhelm I Cuceritorul. După cum se știe, cererea lui Robin Hood fusese respinsă, iar adversarul său, abatele de Ramsey, rămăsese în posesia moștenirii tînărului.

Aflînd că agresorul baronului nu este altul decît pretinsul conte de Huntingdon, regele se supără foarte tare și-l condamnă pe Robin Hood la exil. El decretă, de asemenea, ca familia Gamwell, ocrotitoarea pe față a lui Robin Hood, să fie deposedată de bunurile pe care le stăpînea și izgonită de pe domeniile sale.

Un prieten al lui sir Guy care aflase despre judecata crudă pronunțată împotriva sărmanului bătrîn se grăbi să-i trimită o depeșă. Îngrozitoarea veste aduse consternare în liniștita locuință a familiei Gamwell. Țăranii, aflînd la iuțeală vestea privitor la nenorocirea care-l lovise pe stăpînul lor, se strînseră în jurul castelului și strigară, împreună cu sir Guy, că trebuie să împiedice pe oricine ar încerca să se apropie de Gamwell Hall și

că sînt gata mai degrabă să moară luptînd decît să cedeze o palmă de pămînt. Robin Hood știa că sir Guy avea o proprietate frumoasă în comitetul Yorkshire și, sfătuit de Micul-John, îl rugă pe bătrîn să părăsească Gamwell-ul și să-și ducă familia în acel adăpost sigur.

— Nu mi-e de ultimele zile pe care le mai am de trăit — răspunse baronetul, ștergîndu-și cu o mînă tremurîndă lacrimile care îi înroșeau pleoapele. Eu sînt asemenea bătrînilor stejari din pădurile noastre, cărora cel mai ușor vînt le smulge frunzele una cîte una, pînă rămîn cu desăvîrșire despuiați. Copiii mei vor părăsi chiar azi această casă căzută în ruină. Însă eu n-am nici puterea, nici curajul să dezertez de sub acoperișul părinților mei. Aici m-am născut, aici voi muri. Nu-mi cere să plec, Robin Hood ! Căminul strămoșilor mei îmi va sluji de mormînt ; ca și ei, voi adormi în casa care m-a văzut venind pe lume, ca și ei voi apăra ușa casei mele împotriva invaziei străine. Duceți-mi soția și pe fetele mele... Băieții mei, sînt sigur, nu-l vor părăsi pe bătrînul lor tată ; alături de el, vor apăra leagănul neamului nostru.

Rugămințile lui Robin și implorările Micului-John îl lăsară surd pe baronet. Trebuiră să-și ia nădejdea de a-l îndepărta de Gamwell, și cum împrejurările cereau să se treacă imediat la acțiune, se luară de îndată măsuri în vederea organizării plecării femeilor.

Lady Gamwell, fiicele sale, Marianne, Maud, slujitoarele din casă, încredințate unei cete de țărani credincioși, trebuiau, o dată cu căderea nopții, să se îndepărteze de Gamwell Hall.

După ce se sfîrșiseră pregătirile acestei dureroase plecări și familia se reuni în sala mare a castelului, Robin Hood, observînd că Marianne lipsește, se îndreptă în grabă spre camera tinerei fete.

— Robin ! strigă deodată o voce, întretăiată de suspine. Tînărul întoarse capul și o zări pe miss Maud, cu ochii înotind în lacrimi. Dragul meu Robin — spuse ea — vreau să-ți vorbesc înainte de a părăsi casa. Vai, Doamne, s-ar putea să nu ne mai revedem niciodată !

— Dragă Maud, te rog, liniștește-te, nu te lăsa pradă unui gînd atît de trist. În curînd vom fi din nou împreună, ți-o jur.

— Aș vrea să te pot crede, Robin ; însă, în realitate, este cu neputință : știu ce primejdie ne amenință ; apărarea pe care o vei încerca prezintă greutăți aproape de neînvins. Ceasul plecării se apropie, dă-mi voie, Robin, să-ți mărturisesc recunoștința mea, pentru bunătatea neîntreruptă pe care mi-ai arătat-o.

— Te rog, Maud, între noi să nu mai fie vorba de recunoștință și mulțumiri ; amintește-ți de legămîntul pe care l-am făcut amîndoi acum șase ani, ne-am legat atunci eu să te iubesc ca un frate, iar tu ca o soră. Mă grăbesc să adaug că ți-ai ținut cuvîntul și că ai fost pentru mine cea mai afectuoasă prietenă și cea mai bună dintre surori. De atunci, am început să te iubesc tot mai mult.

— Mă iubești cu adevărat, Robin ?

— Da, Maud, vreau să vezi în mine o rudă devotată cu totul fericirii dumitale.

— Întotdeauna te-ai purtat în așa fel încît să mă convingi de afecțiunea dumitale, dragă Robin ; de aceea am încredere în caracterul cinstit al dumitale ca să-ți spun...

Dar n-apucă să sfîrșească aceste cuvinte, că tînăra fată izbucni într-un hohot de plîns.

— Hai, Maud, ce ai ? Vorbește, prostuțo ! De fapt, pare-mi-se că ești la fel de sfioasă ca un pui de căprioară. Cu fața ascunsă în mîini, tînăra continua să plîngă. Hai, Maud, hai, curaj ! Ce-nseamnă disperarea asta ? Ce vrei să-mi mărturisești ? Te-ascult, vorbește fără teamă.

Maud își lăsă mîinile în jos, ridică ochii și spuse, încercînd să zîmbească :

— Sufăr mult... Mă gîndesc la o ființă care a fost bună cu mine, care m-a înconjurat cu grijă, cu atenție...

— Te gîndești la William — o întrerupse repede Robin. Fata roși. Ura ! strigă Robin. Ah, drăguță Maud, îl iubești pe băiatul acesta viteaz, Domnul fie lăudat ! Aș fi dat totul ca să-l văd pe Will la picioarele dumitale. Ar fi atît de fericit să te-audă spunînd : „Te iubesc, William".

Maud încercă să nege că l-ar iubi pe William atît de mult pe cît i se părea lui Robin, dar fu nevoită să recunoască în cele din urmă că tot gîndindu-se la tînărul roşcovan, ajunsese să aibă pentru el un simţămînt puternic. După această mărturisire, destul de stingheritoare, mai ales că i-o făcea lui Robin, Maud îl iscodi cu privire la lipsa lui William. Robin răspunse că n-are de ce să se neliniştească, întrucît această absenţă se datora unor treburi importante şi că, peste cîteva zile, Will avea să se întoarcă în mijlocul familiei. Această minciună afectuoasă aduse pacea şi liniştea în inima fetei. Ea întinse spre Robin obrajii îmbujoraţi de lacrimi şi, după ce primi sărutul lui frăţesc, se grăbi să coboare în sala mare de la parter.

Robin intră apoi în camera Mariannei.

— Dragă Marianne — spuse Robin, luînd mîinile fetei în mîinile sale — sîntem pe punctul de a ne despărţi şi, poate, pentru multă vreme. Dă-mi voie ca înainte de a ne despărţi să-ţi vorbesc de la inimă la inimă.

— Te-ascult, Robin — răspunse tînăra, cu căldură.

— Ştii, desigur, Marianne — spuse tînărul, cu tremur în glas — că te iubesc din tot sufletul ?

— Tot ce faci îmi dovedeşte zilnic aceasta, prietene.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa ? Crezi pe deplin, întru totul, fără greş, în sinceritatea dragostei mele, în devotamentul meu plin de tandră abnegaţie ?

— Da, da, desigur, dar de ce mă-ntrebi dacă te cred un om cinstit, o inimă viteză, un adevărat prieten ? În loc să-i răspundă, Robin zîmbi trist. Robin, mă sperii, vorbeşte, te rog. Chipul dumitale serios, purtarea-ţi gravă şi întrebările ciudate pe care mi le pui mă fac să mă tem că-mi va fi dat să aflu o nenorocire şi mai mare decît aceea care mă copleşeşte de atîta vreme.

— Linişteşte-te, Marianne — spuse blînd Robin — mulţumesc lui Dumnezeu, n-am veşti proaste să-ţi dau. N-am să-ţi vorbesc decît despre dumneata, şi dacă o fac, nu trebuie să te superi pe mine. În ciuda raţiunii, dragostea este egoistă, iar drgaostea mea va fi supusă la o grea încercare. Va trebui să ne despărţim, Marianne, şi, poate, pentru totdeauna.

— Nu, Robin, nu, trebuie să avem încredere în bunătatea lui Dumnezeu.

— Vai, dragă Marianne, văd cum totul se năruie în jurul meu și inima mi se frînge. Iată această familie respectabilă și primitoare : pentru că mi-a întins o mînă de ajutor cînd rătăceam fără adăpost, este osîndită la exil, i se confiscă bunurile, este izgonită din casă. Vom apăra casa și, atîta vreme cît va mai rămîne piatră pe piatră în satul Gamwell, voi sta alături de ea. Providența de la care aștepți ajutor nu m-a părăsit niciodată în clipe de primejdie și, ca și dumneata, mă bizui și eu pe ea. Eu voi lupta, ea mă va ocroti. Însă gîndește-te bine, Marianne, o ordonanță regală m-a osîndit la exilarea din țară și, oricînd, pot să fiu spînzurat de primul copac de pe marginea drumului sau să fiu trimis la spînzurătoare de vreun spion, căci s-a pus preț pe capul meu. Robin Hood, conte de Huntingdon — adăugă cu mîndrie tînărul — nu mai este astăzi nimic. Ei bine, Marianne, mi-ai acordat încrederea și ai jurat să fii iubita mea tovarășă de viață ?

— Da, da, Robin.

— Dragă Marianne, șterg din inima mea acest jurămînt, vreau să uit această făgăduială. Marianne, adorata mea Marianne, îți redau libertatea și te dezleg de legămîntul făcut.

— Ah, Robin ! strigă fata, cu glas dojenitor.

— Aș fi nedemn de dragostea dumitale, Marianne — spuse Robin — dacă în situația mea de azi aș mai nutri speranța de a te numi soția mea. Îți dau deci libertatea să dispui de mîna dumitale, însă te rog doar un singur lucru : să te gîndești din cînd în cînd, cu prietenie, la sărmanul proscris.

— Mă întristează părerea pe care o ai despre caracterul meu, Robin — răspunse fata, jignită. Cum ai putut să crezi măcar o clipă că cea pe care o iubești ar fi atît de nedemnă de dragostea dumitale ? Cum ai putut să crezi că dragostea mea ar putea fi necredincioasă în clipele de nenorocire ?

Rostind aceste cuvinte, Marianne izbucni în plîns.

— Marianne ! Marianne ! strigă disperat Robin. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă liniștită. Vai, te iubesc atît de mult, încît mă rușinez să te osîndesc să împarți

cu mine soarta mea nefericită. Crede-mă că nu mă simt prea umilit de dezonoarea crudă care-mi lovește numele, dar gîndul de a mă despărți de dumneata îmi îneacă sufletul într-o amară suferință ! Însă, Marianne, dacă nu te-aș iubi atît, mi-aș înfige pumnalul în inimă, dragostea pentru dumneata este singura mea legătură cu viața. Dumneata, dragă Marianne, care ești obișnuită cu luxul, ai suferi cumplit din pricina sărăciei dacă ai ajunge soția lui Robin Hood, și-ți jur că aș prefera să te pierd pentru totdeauna decît să te știu că ai fi nefericită cu mine.

— Sînt soția dumitale în fața lui Dumnezeu, Robin, și viața dumitale va fi și viața mea. Acum dă-mi voie să-ți dau cîteva sfaturi : ori de cîte ori vei putea să-mi trimiți vreo veste despre dumneata, fă-o, și dacă ți-e cu putință să vii să mă vezi, vino, îmi vei face o mare bucurie. Fratele meu se va reîntoarce și, cu ajutorul lui, nădăjduiesc să obținem revocarea decretului atît de crud care te condamnă.

Robin zîmbi trist :

— Dragă Marianne, nu trebuie să-ți amăgești inima cu o speranță deșartă. Nu m-aștept la nimic bun din partea regelui. Sînt hotărît să mă port într-un anume fel și n-am să mă abat de la această hotărîre. Dacă vei auzi vorbindu-se de rău despre mine, astupă-ți urechile, Marianne, ca să n-audă calomniile, căci îți jur pe sfînta mea mamă, voi merita totdeauna stima și prietenia dumitale.

— Ce-aș putea să aud rău despre dumneata, Robin, și ce planuri ți-ai făcut ?

— Nu mă-ntreba nimic, dragă Marianne, cred că planurile mele sînt cinstite, dar dacă viitorul va dovedi că ele nu sînt așa, eu voi fi primul care să-mi recunosc greșeala.

— Știu că ești cinstit și viteaz, Robin, și mă voi ruga lui Dumnezeu să te-ajute în tot ce vei pune la cale.

— Îți mulțumesc, scumpa mea Marianne. Și acum, adio ! spuse Robin, stăpînindu-și cu greu lacrimile care-i scăldau ochii.

În brațele nefericitului ei prieten, tînăra simți că o părăsesc și ultimele puteri cînd auzi cuvîntul „adio". Îndu-

rerată, își ascunse fața pe umărul lui Robin și lăsă lacrimile să-i curgă nestăvilit. Cîteva minute, cei doi tineri rămaseră muți, zdrobiți de durere. În sfîrșit, cineva o strigă pe Marianne și chemarea avu darul să-i despartă din înlănțuirea acestei ultime îmbrățișări. Coborîră și Marianne, care era îmbrăcată în veșminte de călărie, încălecă pe calul ce-i fusese pregătit. Lady Gamwell și fiicele sale erau atît de îndurerate, încît abia se puteau ține în șa. Slujitoarele din casă, cele mai multe căsătorite, copiii lor și cîțiva bătrîni completau grupul călare. După o scenă sfîșietoare, porțile castelului fură închise în urma fugarilor, care, însoțiți de o ceată de oameni hotărîți, se îndreptară spre pădure.

Se scurse o săptămînă. Fiecare zi din această săptămînă de așteptare plină de neliniște fu folosită pentru fortificarea Gamwell Hall-ului. Locuitorii satului trăiau, ca să spunem așa, chinuiți de teamă, căci fiece oră aducea cu sine spaima pentru ziua următoare. În jurul Gamwell Hall-ului au fost așezate santinele. Sub îndrumarea lui Robin, se ridicară două rînduri de baricade avînd drept scop, dacă nu să oprească înaintarea dușmanului, cel puțin să constituie un obstacol greu de trecut în calea lui. Aceste baricade de înălțimea unui om îngăduiau țăranilor să se afle la adăpost de săgețile ucigașe ale inamicului, dîndu-le, în schimb, posibilitatea să țintească fără greș locul unde trebuiau să ajungă propriile lor lovituri.

Totuși nu trebuie să credem că sir Guy își făcuse vreo iluzie asupra succesului apărării sale, el își dădea seama că este și primejdioasă, și inutilă, dar nu voia să se predea fără să se fi luptat ca un nobil și curajos saxon.

Robin era sufletul acestei mici armate: supraveghea lucrările, încuraja țăranii, făurea arme, le împărțea. Satul Gamwell, altădată atît de calm și de tihnit, era acum plin de viață, de însuflețire ; spaima făcuse loc entuziasmului, iar pașnicii locuitori ai satului se arătau mîndri și fericiți să intre în luptă deschisă cu normanzii.

Cînd toate pregătirile de apărare au fost isprăvite, un fel de toropeală se lăsă peste sat ; s-ar fi zis că liniștea, alungată pînă atunci de ecoul strigătelor războinice, ar fi revenit iar la gazdele sale pașnice ; însă tăcerea aceasta semăna cu răgazul de liniște ce învăluie

natura cu cîteva clipe înainte de izbucnirea furtunii. Ochiul privește neclintit, auzul este încordat, așteptați cu îngrijorare bubuitul trăsnetului.

Inamicul se lăsă așteptat zece zile. În cele din urmă, unul din pîndarii puși în pădure vesti apropierea unei trupe călare. Vestea zbură din gură în gură, se sună alarma, iar țăranii se repeziră ca un singur om să-și ocupe posturile. Ghemuiți în spatele baricadelor, ei stăteau tăcuți, cu armele pregătite, urmărind cu înfrigurare înaintarea rapidă a dușmanului.

Nezărind pe nimeni, neauzind nici un zgomot care să trădeze o încercare de apărare, comandantul soldaților lui Henric al II-lea își freca mîinile de bucurie, încredințat că avea să-i surprindă nepregătiți pe locuitorii din Gamwell. Totuși, cunoscîndu-i pe saxoni — el știa din experiență, simțind pe propria-i piele, că oamenii aceștia viteji se băteau foarte bine — se așteptase să întîlnească obstacole pe drum. Tăcerea care domnea în cîmpie îi pricinui o nespusă plăcere, socotind că va pica pe neașteptate.

Trupa normandă se compunea din vreo cincizeci de oameni, țăranii erau o sută; după cum se vede, forța acestora din urmă era superioară inamicului și, în plus, poziția lor era admirabilă. Încredințat că avea să cadă asupra satului asemenea unei păsări de pradă asupra păsărelei nevinovate, comandantul nostru ordonă oamenilor să grăbească pasul cailor. Soldații se supuseră și, în pas vioi, urcară colina la iuțeală. Dar abia atinseră creasta, că o ploaie de săgeți, de sulițe și de pietre îi învălui din creștet pînă-n tălpi. Uimirea soldaților fu atît de mare, încît o a doua ploaie de săgeți se abătu asupra lor mai înainte ca ei să se fi gîndit la ripostă.

Căderea a trei sau patru soldați răniți mortal îi făcu pe normanzi să scoată un strigăt de mînie; atunci zăriră și baricadele. Se aruncară asupra primei și o atacară cu furie. Întîmpinați cu bărbăție și respinși cu putere de saxonii pitulați în ascunzătorile lor, soldații înțeleseră că nu le rămînea altceva de făcut decît să se bată vitejește. Ei reușiră să cucerească prima baricadă, însă în spatele acesteia îi opri o a doua, apoi a treia. Pierduseră pînă atunci destui oameni și, culmea dezamăgirii, nu le

era cu putință să vadă dacă doborîseră vreun dușman. Saxonii, care în cea mai mare parte erau arcași foarte dibaci, nu-și greșeau niciodată ținta, iar săgețile lor semănau prăpăd în rîndurile micii armate.

Foarte nemulțumiți că nu se găseau față în față cu inamicul, soldații începură să cîrtească. Comandantul, care prinse din zbor aceste murmure de descurajare, ordonă oamenilor să execute o retragere aparentă, ca să-i silească pe saxoni să iasă din ascunzătoarea lor tainică. Acest șiretlic de război fu numaidecît pus în practică: normanzii se prefăcură a se retrage în ordine și se îndepărtaseră o bună bucată de drum dincolo de baricade, cînd un strigăt vesti apariția vasalilor lui sir Guy. Fără a opri înaintarea trupei, comandantul aruncă o privire înapoi. Țăranii alergau lărmuind și într-o dezordine aparentă în urmărirea dușmanului lor.

— Nu vă-ntoarceți, băieți ! strigă comandantul. Lăsați-i să ne-ajungă. Îi vom prinde ! Atențiune ! Atențiune !

Însuflețiți de dorința unei răzbunări răsunătoare, soldații continuau să se îndepărteze. Dar deodată, spre surprinderea comandantului normand, saxonii, în loc să caute să-i ajungă pe soldați din urmă, se opriră la prima baricadă ce fusese cucerită și, de acolo, trimiseră cu o neasemuită îndemînare un nor de săgeți asupra fugarilor.

Scos din minți, comandantul își aduse oamenii înapoi pe drumul pe care-l mai parcursese o dată și, îmboldindu-și calul, ajunse dintr-o săritură în fruntea trupei. Deodată, o ploaie de săgeți zvîrlite de mîini sigure îl copleși pe bietul normand ; omul se clătină în șa și, fără să scoată un cuvînt, se rostogoli, ca o masă neînsuflețită, la picioarele calului, care rănit și el, țîșni din rînduri și se prăvăli mort la cîțiva pași de cadavrul stăpînului său.

Abătuți de insuccesul strădaniilor lor de pînă atunci, soldații se demoralizară cu totul în fața acestei noi nenorociri. Ei ridicară trupul comandantului și, fără să mai stea să numere măcar morții sau să-și ridice răniții, părăsiră cîmpul de luptă în goana cailor.

După ce anunțară, prin strigăte de bucurie, retragerea soldaților, țăranii nu-și pierdură vremea să-i urmărească, ci să strîngă răniții și să îngroape morții. Optsprezece oameni căzuseră în luptă, în numărul lor fiind cuprins

și comandantul, pe care-l ridicaseră oamenii lui. Bunii țărani erau atît de fericiți de victoria cîștigată, încît se și gîndeau să-și aducă soțiile înapoi la Gamwell ; însă Micul-John îi lămuri pe naivii săi tovarăși că regele, în răzbunarea lui, nu se va mărgini doar la trimiterea acestui grup de armată și că deci ei trebuie să se aștepte la sosirea unei trupe mai numeroase pe care să se pregătească a o primi așa cum se cuvine.

Ca devotați slujitori ai lui sir Guy, vasalii ascultară de sfaturile tînărului lor șef, întăriră baricadele și făuriră noi arme. Prin grija Micului-John, Gamwell Hall fu aprovizionat cu o mare cantitate de alimente și pus în stare de a rezista unui adevărat asediu. Vreo treizeci de țărani, aliați și prieteni cu proprietarii din Gamwell, se alăturară trupei din sat. Înarmați pînă în dinți, mereu în stare de alarmă, pregătiți în orice clipă pentru apărare, vitejii saxoni așteptau sosirea sîngerosilor normanzi.

Luna iulie se apropia de sfîrșit și de vreo cincisprezece zile țăranii își așteptau primejdioșii lor vizitatori. Se pregătiseră să fie atacați în primele ceasuri ale dimineții, deoarece, după toate probabilitățile, normanzii, obosiți de un marș forțat sub arșița soarelui, s-ar fi odihnit peste noapte la Nottingham.

Într-o seară, doi locuitori din sat, înapoindu-se de la Mansfeld, unde fuseseră după cumpărături, aduseră prietenilor lor vestea că la Nottingham sosise o trupă de soldați ce număra vreo trei sute de oameni, care aveau de gînd să-și petreacă noaptea acolo, pentru ca a doua zi să ajungă, fără oboseală, la Gamwell Hall.

Vestea îi tulbură nespus pe țărani, dar emoția făcu loc apoi unei activități și mai însuflețite. A doua zi în zori, țăranii, strînși în jurul călugărului Tuck, ascultară, pioși, o slujbă religioasă, după care Micul-John, care își unise și el rugăciunile cu ale celorlalți, păși în mijlocul mulțimii și, cu voce blîndă și sonoră, le spuse :

— Prieteni, înainte de a ne îndrepta în tăcere spre locurile unde ne-așteaptă datoria, aș vrea să vă vorbesc, însă eu sînt un om puțin știutor de carte și nici nu mă pricep să rostesc cuvinte frumoase. Fiecare om are talentul lui, eu mă pricep să mînuiesc bîta și să trag bine cu arcul. Iertați-mă deci dacă mă exprim rău, dar ascul-

tați-mă cu atenție. Dușmanul se apropie, fiți prevăzători și nu părăsiți ascunzătorile decît numai în caz de mare nevoie. Dacă sînteți siliți să atacați inamicul în luptă corp la corp, faceți-o cu calm, fără grabă. Țineți bine minte că, dacă din nenorocire vă pierdeți sîngele rece, fără să vreți veți uita chiar lucrurile cele mai importante pentru apărarea voastră. Să știți, prieteni, că un lucru ca să fie bine făcut nu trebuie făcut în grabă. Luptați-vă pas cu pas pentru fiecare palmă de pămînt, căci altfel plătiți cu viața orice greșeală. Arătați-i dușmanului că fiecare palmă din pămînul nostru strămoșesc valorează cît viața unui cîine de normand. Vă mai spun o dată, băieți, păstrați-vă cumpătul, fiți viteji și hotărîți ! Vindeți cît mai scump soldaților lui Henric foloasele pe care pot să le dobîndească datorită superiorității numărului și a armelor. Ura pentru Gamwell și pentru inimile saxone !

— Ura ! strigară cu voioșie vasalii, punînd mîna pe arme și căutînd în zări, cu priviri scînteietoare, ivirea dușmanului.

— Prieteni — strigă Robin, repezindu-se pe locul unde stătuse pînă atunci Micul-John — nu uitați că luptați pentru căminele voastre, nu uitați că vă apărați acoperișul ce vă adăpostește nevestele, care ocrotește leagănele copiilor voștri ; amintiți-vă că normanzii sînt asupritorii noștri, că ei ne calcă în picioare, că îi tiranizează pe cei slabi și că nu întind mîna decît ca să ardă, să ucidă sau să nimicească ! Amintiți-vă că aici este vatra strămoșilor voștri, pe care trebuie s-o feriți de apropierea lor. Luptați-vă cu vitejie, băieți, luptați-vă pînă la ultima suflare !

— Da, da, ne vom bate vitejește ! răspunseră oamenii într-un glas.

Trei ceasuri după răsăritul soarelui, un sunet de corn vesti apropierea dușmanului. Pîndarii puși în pădure se întoarseră la Gamwell și, curînd după aceea, așa cum se întîmplase și data trecută, apărătorii se făcură nevăzuți.

Armata vrăjmașă înainta încet și era lesne de ghicit, după lungimea coloanei, că numără cu adevărat vreo două-trei sute de oameni. Călăreții se strînseră la poalele

dealului pe care trebuiau să-l urce înainte de a se zări Gamwell-ul și, după ce ținură sfat vreo cîteva minute, trupa se împărți în patru grupe. Prima se repezi în galop spre colină, a doua descălecă și-i urmă pe călăreți, a treia ocoli colina prin stînga, iar a patra prin dreapta.

Manevra aceasta, ce fusese prevăzută, fu contracarată ; se construiseră din timp întărituri la rădăcina copacilor care cresc pe vîrful dealului, iar distanța dintre copaci fusese atît de bine umplută cu mărăciniș și arbuști, încît soldații se felicitau că au dat peste un adăpost unde ar fi putut să se adune nestingheriți, după ce ar fi atins creasta colinei.

Apropiindu-se de copacii protectori, normanzii fură întîmpinați de un nor de săgeți care rănea oamenii și silea caii să cabreze, iscînd dezordine în rîndul soldaților și obligîndu-i să coboare dealul mai repede decît îl urcaseră.

Oamenii trimiși pe cele două laturi ale colinei se bucurară de o primire la fel de dezastruoasă ca și ceilalți tovarăși ai lor. Drept urmare, se hotărî ca înaintarea, cu neputință de efectuat călare, să se facă pe jos. Soldații descălecară și, ocrotiți de scuturi, porniră hotărîți pe cele trei drumuri indicate de comandantul lor, în timp ce o parte a trupei, lăsată ca rezervă, aștepta la poalele dealului succesul unui prim atac împotriva baricadelor.

Normanzii ajunseră degrabă la prima întărătură, înaltă de șapte picioare și străbătută ici și colo de ferestruici pe unde se zvîrleau săgețile. În loc să piardă un timp prețios lovind dușmanul aflat la adăpost de loviturile lor, soldații începură să escaladeze meterezul. La rîndul lor, țăranii nu încercară să opună o rezistență inutilă : ei se mulțumiră să se retragă în spatele celei de a doua baricade. Încurajați de acest prim succes, normanzii se aruncară orbește în urmărirea țăranilor și atacară noua baricadă cu o furie nemaipomenită. O clipă, cele două părți luptară aproape corp la corp ; bătălia devenea sîngeroasă, cînd un semnal îi chemă pe saxoni, punîndu-i la adăpostul celei de-a treia baricade. Această retragere îi făcu pe normanzi să bage de seamă că, încetul cu încetul, pierdeau terenul cucerit. Căpitanul își strînse oamenii pentru a se sfătui împreună asupra unui plan

de atac și, în timp ce-i asculta vorbind, privea atent în jurul său.

Gamwell-ul era situat în mijlocul unei vaste cîmpii. iar dealul, care într-un fel îi slujea drept meterez, era în același timp un drum impracticabil pentru cai și primejdios pentru oameni.

Căpitanul își întrebă oamenii dacă nu se află printre ei vreunul care să cunoască satul. Întrebarea căpitanului, repetată din gură în gură, aduse în fața acestuia un țăran care pretindea a cunoaște satul Gamwell, unde avea o rudă.

— Ești saxon, ticălosule ? întrebă comandantul, încruntîndu-se.

— Nu, căpitane, sînt normand.

— Ruda ta este de partea răzvrătiților ăstora ?

— Da, căpitane, pentru că-i saxon.

— Atunci cum ești rudă cu el ?

— Păi fiindcă s-a însurat cu cumnată-mea.

— Cunoști satul ?

— Da, căpitane.

— Ai putea să călăuzești oamenii la Gamwell pe un alt drum decît acesta ?

— Da, pe sub poalele dealului trece un drum care duce drept la Gamwell Hall, locuința lui sir Guy.

— La Gamwell Hall ? întrebă comandantul. Unde se află ?

— Acolo, în stînga dumneavoastră, clădirea aceea mare, înconjurată de copaci. E locuința lui sir Guy.

— Bătrînul răzvrătit pe care-l atacăm noi ? Pe legea mea, regele Henric ar fi putut să-mi dea o însărcinare mai ușoară decît să-l scot pe cîinele ăsta de saxon din cotețul lui. Dar ia spune-mi, ticălosule, pot să m-ncred în tine ?

— Da. căpitane, și dacă veți urma sfaturile pe care vi le dau, veți vedea că n-am mințit.

— Aș vrea pentru că mi-e milă de urechile tale — răspunse amenințător căpitanul.

— V-am mai făcut eu și alte servicii — adăugă omul — cînd v-am călăuzit pînă aici.

— Da, ai dreptate, dar de ce nu mi-ai vorbit de la început despre acest drum ?

— Pentru că saxonii și-ar fi dat seama de mișcarea trupei și și-ar fi luat măsuri de prevedere pentru a împiedica înaintarea. Un pumn de oameni viteji sînt în stare să apere poteca împotriva a o mie de oameni.

— Și zici că trece pe la poalele dealului ? mai întrebă comandantul.

— Da, căpitane, chiar în marginea pădurii.

Căpitanul, foarte încîntat de cele aflate, porunci unei părți din trupă să se pregătească să urmeze călăuza. în timp ce el pornea un nou atac pentru a abate atenția saxonilor în altă parte.

Planul căpitanului avea să nu se îndeplinească.

Cumnatul ghidului, care, într-adevăr, se număra printre apărătorii lui sir Guy, își recunoscu ruda și, arătîndu-i-l Micului-John, îi atrase atenția asupra convorbirii ce se purta între el și comandant. Micul-John presimți pe loc trădarea ce se punea la cale ; el chemă vreo treizeci de oameni și, sub comanda unuia din verii săi, îi trimise să supravegheze drumul amenințat de invazie. După ce luă aceste măsuri, Micul-John îl chemă pe Robin Hood.

— Dragă prietene — îi spuse el — ai putea să atingi cu săgeata un obiect de pe colină ?

— Cred că da — răspunse tînărul, cu modestie.

— Sau, mai bine zis, ești sigur — replică Micul-John. Ei bine, urmărește-mi privirea. Vezi omul acela din stînga soldatului care are la cap un cogeamite panaș ? Omul acela, dragă prietene, este un ticălos viclean și sînt sigur că-i dă comandantului unele sfaturi ca să-l ajute să cucerească Gamwell-ul pe drumul din marginea pădurii. Încearcă să-l ucizi pe nemernicul acela.

— Cu dragă inimă.

Robin își încordă arcul și, după două secunde, omul despre care-i vorbise Micul-John sări în sus de durere, scoase un strigăt și căzu la pămînt ca să nu se mai ridice niciodată. Comandantul normand își adună la iuțeală oamenii și se hotărî să ia baricadele cu asalt.

Saxonii se apărară vitejește, dar, fiind inferiori ca număr, nu putură să împiedice pătrunderea dușmanului, așa că primiră ordin să se retragă în direcția satului. După ce trecură de baricade, normanzii cîștigară cu ușurință tot mai mult teren, apoi pătrunseră în sat ; un fel de

spaimă cumplită puse stăpînire pe țărani. Erau gata să fugă cînd o voce le strigă din răsputeri :

— Saxoni, stați pe loc ! Cine-i viteaz își urmează comandantul. Înainte ! Înainte !

Glasul acesta, care era al Micului-John, reîmprospătă forțele șovăielnice ale sătenilor înspăimîntați ; ei se întoarseră și, rușinați de slăbiciunea de care dăduseră dovadă, își urmară comandantul. Acesta se repezi ca un leu spre un bărbat înalt care împărțea împreună cu comandantul-șef conducerea trupei și care, prin ardoarea cu care lovea, băgase spaima în saxoni. Văzîndu-l pe Micul John cum se îndreaptă spre el doborînd la pămînt, ca pe niște trestii mlădioase, soldații care încercau să-i taie calea, omul despre care vorbim puse mîna pe o secure și îi ieși în întîmpinare.

— Iată-ne în sfîrșit față-n față, jupîne pădurar ! strigă omul, care nu era altul decît Geoffroy. Cu o singură lovitură am să mă răzbun pentru tot răul pe care mi l-ai făcut.

Micul-John zîmbi disprețuitor și cînd Geoffroy, după ce-și roti securea, încercă s-o prăvălească în capul tînărului, acesta, cu un gest iute ca gîndul, îi zbură securea din mînă și o aruncă la douăzeci de pași de el.

— Ești un ticălos, un nemernic — spuse Micul-John — și meriți să mori, dar încă o dată mi-e milă de tine. Apără-te !

Cei doi bărbați, sau mai bine zis cei doi uriași, căci Geoffroy cel puternic, vă amintiți, era tot atît de înalt ca și Micul-John, începură lupta. Ea dura mult, iar victoria, rămasă multă vreme nesigură, se hotărî dintr-o dată în favoarea Micului-John, care, adunîndu-și puterile într-un suprem efort, își repezi sabia peste umărul lui Geoffroy, spintecîndu-i trupul în două. Învinsul căzu fără să scoată un geamăt, iar cele două tabere vrăjmașe, care luaseră parte în tăcere la această ciudată luptă, priviră cu uimire amestecată cu groază rana teribilă pricinuită de lovitura mortală.

Micul-John nu se opri dinaintea trupului neînsuflețit al dușmanului său ; el ridică sabia însîngerată deasupra capului și străbătu rîndurile normanzilor, asemenea unui zeu al războiului, al pustiirii și al morții. Ajuns pe o înăl-

ţime, tînărul privi în urma lui şi văzu că normanzii îi împresuraseră pe vasali, care, cu tot curajul lor, nu erau în stare să se apere. Numaidecît, tînărul sună din corn şi dădu ordin de retragere, apoi, repezindu-se din nou în învălmăşeală, îşi croi drum spre oamenii săi. Cîteva minute, sabia lui fulgerătoare ţinu soldaţii la respect, iar saxonii, urmînd indicaţiile comandantului lor, ajunseră încetul cu încetul în curtea Gamwell-Hall-ului. Strînşi laolaltă într-un singur corp şi luptîndu-se pe viaţă şi pe moarte, ei izbutiră să treacă de porţile castelului, pregătit din timp să facă faţă unui asediu.

Normanzii se aruncară asupra porţilor, cu securea în mînă, însă porţile din bîrne groase de stejar ţinură piept vrăjmaşilor. Atunci ei începură să dea ocol fortăreţei în nădejdea că vor găsi vreo intrare mai slab apărată. Însă căutările lor, la început de prisos, deveniră curînd primejdioase căci saxonii aruncau de la înălţimea ferestrelor uriaşi bolovani de piatră şi-i copleşeau cu o ploaie de săgeţi.

Înspăimîntat de prăpădul pe care-l făceau proiectilele aruncte de asediaţi, căpitanul normand îşi chemă oamenii şi, după ce aşeză vreo sută în jurul castelului, coborî în sat cu restul trupei. După cum se ştie, casele din Gamwell erau părăsite. Cu încuviinţarea comandantului, soldaţii răscoliră locuinţele ; dar, spre marea lor uimire, nu numai că le găsiră pustii, dar nu aflară nimic de prădat şi nici de-ale gurii. Crezînd într-o victorie rapidă, ei nu-şi aduseseră provizii, aşa că acum se aflau în mare încurcătură şi-şi manifestau nemulţumirea. Comandantul trimise în pădure vreo douăzeci de oameni, cunoscuţi ca vînători iscusiţi, care să încerce să prindă cîţiva cerbi. Vînătoarea fu încununată de succes ; înfometaţii se săturară, iar căpitanul, care îşi stabilise tabăra în sat, puse o jumătate din trupă să se odihnească, iar pe cealaltă să pregătească armele pentru un atac de noapte asupra fortăreţei care-i adăpostea pe saxoni.

Mai fericiţi decît duşmanii lor, ţăranii mîncară bine, îşi adunară morţii, se îngrijiră de răniţi, apoi se culcară.

La căderea serii, o lumină strălucitoare vesti saxonilor o nouă manevră a duşmanului : satul era în flăcări.

— Vezi, dragul meu John — spuse Robin Hood, arătînd tînărului lumina lugubră — ticăloșii au dat foc fără milă caselor țăranilor noștri.

— Și vor da foc și castelului, prietene — răspunse Micul-John, cu tristețe. Trebuie să fim pregătiți să îndurăm și această nenorocire. Clădirea este veche și, fiind înconjurată de copaci, va arde ca o căpiță de paie.

— Cu cîtă liniște vorbești ! strigă Robin. Nu s-ar putea să preîntîmpinăm această ticăloasă încercare ?

— Vom face tot ce ne stă în puțință, dragă Robin, însă nu te amăgi : focul e un dușman greu de biruit.

— Privește, John, încă o casă care arde ; ori fi vrînd să dea foc la tot satul ?

— Te-ai îndoit vreo clipă, sărmanul meu Robin ? Da, vor nimici dragul nostru Gamwell, și cînd își vor isprăvi acolo treaba lor drăcească, vor veni și aici să-ncerce să pună foc.

Deznădăjduiți, țăranii priveau spectacolul, scoțînd strigăte de mînie. Voiau să iasă din castel și să-și stingă pe loc setea de răzbunare ce le frigea inima. Însă Micul-John, înștiințat de unul din verii lui, veni în mijlocul oamenilor și le vorbi cu voce caldă :

— Vă înțeleg furia, dragii mei, dar, pentru Dumnezeu, aveți răbdare ! Dacă vom putea să ne apărăm măcar pînă la ivirea zorilor, vom învinge. Așteptați ; într-un sfert de ceas, nemernicii vor fi aici.

— Uite-i ! spuse Robin.

În adevăr, normanzii înaintau spre castel, urlînd și ținînd în amîndouă mîinile torțe aprinse.

— La posturi, copii, la posturi ! strigă nepotul lui sir Guy. Îndreptați săgețile cu băgare de seamă, ochiți cu grijă, căutați să nu greșiți nici o lovitură. Dumneata, Robin, stai aici lîngă mine. Vei lovi de moarte pe cei pe care ți-i voi arăta eu.

Normanzii împresurară castelul și, ținîndu-se departe de ferestre și de barbacane, aruncau asupra porților torțe aprinse. Însă țăranii vărsau apă din belșug peste ele și le stingeau înainte de a apuca să facă vreun rău. Încercarea de a pune foc fu oprită, și un fel de urlet de bucurie scos de soldați îi atrase la o fereastră pe Micul-John și pe Robin. Cu șeful lor în frunte, vreo doisprezece

soldați tîrau după ei un instrument care, după toate probabilitățile, avea drept scop să sfărîme porțile. În clipa cînd normanzii, conduși de comandantul lor, se pregăteau să așeze mașina pe locul pe care trebuia să-l ocupe, Micul-John îi spuse lui Robin :

— Ochește-l pe căpitanul ăsta blestemat !

— Aș vrea și eu, dar e foarte greu să-l ucid pentru că-i îmbrăcat cu o cămașă de zale ; ar trebui să-l pot atinge la cap.

— Atenție — spuse John — pregătește-ți arcul... trage, dragă Robin, hai, trage odată ! Uite că torța îi luminează chipul.

Săgeata porni. Lovi între sprîncene, căpitanul se prăbuși pe spate. Înnebuniți, soldații se strînseră de-a valma în jurul comandantului lor, într-o dezordine nemaipomenită.

— Acum, saxoni ! strigă John, cu o voce de tunet. Trageți o ploaie de săgeți asupra incendiatorilor.

Această nouă ploaie de săgeți fu atît de zdrobitoare, încît soldații rămași în picioare se simțiră pierduți. Erau gata s-o rupă la fugă, cînd un normand, așezîndu-se din proprie inițiativă în fruntea tovarășilor lui, le propuse să folosească un ultim mijloc pentru a-i sili pe țărani să iasă din fortăreață. Un pîlc de copaci, alcătuit mai ales din pini, se înălța vizavi de fațada interioară a castelului, adică înspre grădină. Normanzii, conduși de noul lor comandant, tăiară pe jumătate trunchiurile copacilor aflați în apropierea acoperișului clădirii, după ce mai înainte dăduseră foc crengilor de sus. Micul-John, care urmărea cu îngrijorare progresul rapid al diabolicei distrugeri, lăsă deodată să-i scape un strigăt de furie și-i spuse lui Robin :

— Au găsit mijlocul de a ne sili să ieșim. Copacii vor aprinde acoperișul și, în cîteva minute, castelul va fi cuprins de flăcări. Robin, doboară-i pe purtătorii de torțe, iar voi, prieteni, nu precupețiți săgețile. Jos cu lupii normanzi ! Jos cu lupii !

Copacii luară repede foc și se prăbușiră peste acoperiș cu un zgomot îngrozitor ; curînd după aceea, o lumină roșie încununa cupola castelului.

Micul-John își adună oamenii în sala mare, îi împărți în trei cete și, împreună cu Robin Hood, preluă comanda primei, dădu călugărului Tuk comanda celei de-a doua, iar pe a treia o încredință bătrînului Lincoln. Apoi fiecare ceată se pregăti să iasă din castel pe altă poartă.

Sir Guy asistase cu un aer nepăsător la pregătirile de plecare, iar cînd nepotul său îi ceru să părăsească sala împreună cu el, bătrînul baronet strigă :

— Vreau să mor sub ruinele casei mele !

Zadarnic îl rugară pe bătrîn și Micul-John, și Robin, și tinerii Gamwell, zadarnic îi arătară vîlvătaia care arunca în sală o lumină sîngerie, zadarnic îi vorbiră de soția lui, de fiicele lui, bătrînul saxon rămînea surd la rugămințile lor, indiferent la lacrimile lor.

— Atenție ! Atenție ! strigă deodată Robin Hood. Se prăbușește acoperișul.

Micul-John îl înșfăcă strîns pe unchiul său, îl prinse în brațe și, cu toate gemetele și vaietele bătrînului, îl scoase afară din sală. Abia ieșiseră saxonii, că se auzi un zgomot sinistru : etajele, îngreunate de căderea acoperișului, se prăbușiră unul după altul, iar din bătrîna locuință seniorială începură să iasă coloane de foc și fum.

Micul-John îl încredință pe sir Guy cîtorva oameni hotărîți și le porunci să pornească degrabă spre Yorkshire. Liniștit dinspre partea aceasta, neînvinsul Micul-John puse iar mîna pe sabia lui triumfătoare și se aruncă asupra dușmanului strigînd :

— Victorie ! Victorie ! Cereți iertare ! Cereți îndurare !

Apariția lui Tuck îmbrăcat în rasa-i de călugăr stîrni panică în rîndurile normanzilor ; nici unul nu îndrăznea să lupte împotriva unui om al sfintei biserici, și de aceea, cuprinși brusc de teamă, se repeziră, urmăriți de saxoni, spre locul unde-și lăsaseră caii, se aruncară repede în șa și se îndepărtară în galop vijelios. Din cei trei sute de normanzi care veniseră în dimineața aceea, abia mai rămăseseră șaptezeci. Îmbătați de victorie, țăranii îl înconjurară pe Micul-John, care, după ce porunci să fie adunați răniții, le vorbi astfel :

— Saxoni ! Ați dat astăzi dovadă că sînteți demni să purtați acest nume, dar, din păcate, în ciuda vitejiei voastre, normanzii și-au atins scopul : v-au ars căminele, au făcut din voi niște bieți proscriși. Rămînerea voastră aici nu mai este cu putință. În curînd, o nouă trupă de soldați va împresura aceste ruine ; așadar, trebuie să plecați de aici. Avem o singură scăpare : adăpostul pe care ni-l oferă pădurea. Care dintre voi, copii, n-a dormit pe mușchiul din pădure și sub perdeaua unduitoare a frunzelor verzi din copaci ?

— Să mergem în pădure ! Să mergem în pădure ! strigară mai multe glasuri.

— Prea bine, să mergem în pădure — repetă Micul-John. Vom trăi împreună, vom munci unii pentru alții. Însă pentru ca fericirea noastră să se sprijine pe temelia unei veșnice înțelegeri, ne trebuie un șef.

— Un șef ? Atunci să fii dumneata, Micule-John.

— Trăiască Micul-John ! strigară vasalii într-un glas.

— Dragii mei prieteni — spuse tînărul — vă mulțumesc nespus de mult pentru cinstea pe care vreți să mi-o faceți, însă nu pot primi. Dați-mi vie să vă prezint, chiar acum, pe cel care este vrednic să stea în fruntea voastră.

— Unde este ? Unde este ?

— Iată-l — zise John, punîndu-și mîna pe umărul lui Robin Hood. Robin Hood, copii, este un adevărat saxon și, pe deasupra, este viteaz. Modestia și judecata lui sînt deopotrivă cu înțelepciunea unui bătrîn. Robin Hood, conte de Huntingdon, este urmașul direct al lui Waltheof, fiul iubit al Angliei. Normanzii, care i-au furat averea, nu-i recunoscu nici titlurile de nobleță ; regele Henric l-a proscris pe Robin Hood. Acum, copii, răspundeți-mi la întrebarea mea : îl vreți ca șef pe nepotul lui sir Guy de Gamwell, pe nobilul Robin Hood ?

— Da ! Da ! strigară țăranii, măguliți să-l aibă șef pe contele de Huntingdon.

Inima lui Robin Hood tresăltă de bucurie, planurile lui secrete aveau prilejul să se realizeze. Se simțea mîndru și, s-o recunoaștem, se știa capabil să îndeplinească

misiunea grea care-i revenea datorită bunătății prietenului său. După ce-și plimbă peste saxoni privirea-i strălucitoare, se descoperi și, sprijinindu-se cu mîna de brațul Micului-John, spuse emoționat :

— Prieteni, sînt fericit că m-ați ales șef și vă mulțumesc din toată inima. Fiți siguri că voi face tot ce-mi stă în putință ca să merit stima și dragostea voastră. Tinerețea mea ar putea fi pentru voi un motiv de teamă și de neîncredere, dacă n-aș avea grijă să vă spun că gîndurile, sentimentele și acțiunile mele sînt ale unui om care a suferit și deci ale unui om matur. Veți găsi în mine un frate, un tovarăș, un prieten, un șef în caz de mare nevoie. Cunosc pădurea, viitorul nostru cămin, și îmi iau sarcina să vă găsesc acolo un adăpost sigur, unde să duceți o viață fericită și plăcută. Taina acestui adăpost nu va fi dezvăluită niciodată, nimănui. Vom fi propriii noștri paznici și va trebui să ne arătăm discreți și prevăzători. Pregătiți-vă de plecare, am să vă duc într-un loc retras, unde dușmanii noștri nu au cum să ajungă. Încă o dată, iubiți frați saxoni, vă mulțumesc pentru încrederea voastră ; o voi merita, pentru că voi fi cu voi și la bine, și la rău.

Pregătirile de plecare nu durară mult, mai ales că normanzii nu lăsaseră nimic bieților proscriși.

Trei ceasuri mai tîrziu, Robin Hood și Micul-John, însoțiți de țărani, pătrundeau într-o subterană încăpătoare situată în inima pădurii. Această pivniță, foarte uscată, avea în tavan niște deschideri mari care îngăduiau aerului și luminii să circule în voie pe toată întinderea ei.

— Într-adevăr, Robin — spuse Micul-John — eu care cunosc pădurea la fel de bine ca și dumneata, sînt uimit de descoperirea pe care ai făcut-o. Cum se face oare că-n pădurea Sherwood se găsește o locuință atît de confortabilă ?

— Se pare — răspunse Robin — că a fost construită de niște fugari saxoni în timpul lui Wilhelm Cuceritorul.

Cîteva zile după ce prietenii noștri se instalaseră în pădurea Sherwood, doi oameni din ceata lor plecați la Mansfeld după cumpărături îi aduseră lui Robin la cunoș-

tință că o trupă alcătuită din cinci sute de normanzi, neputînd face altceva mai bun, dărîmase de-a binelea zidurile ospitalierei case care fusese odinioară Gamwell Hall.

XX

Trecură cinci ani.

Ceata lui Robin Hood, instalată confortabil în pădure, trăia în deplină siguranță, deși normanzii, dușmanii ei firești, aveau cunoștință de existența ei. La început, oamenii se hrăniră cu vînat, însă, cum după un timp această resursă ar fi devenit neîndestulătoare, Robin Hood trebui să se îngrijească într-un mod mai sigur de cele necesare oamenilor săi. În consecință, după ce organiză supravegherea drumurilor care străbat în toate direcțiile pădurea Sherwood, începu să încaseze un impozit de la drumeți. Acest impozit, foarte piperat dacă străinul surprins era un mare senior, se reducea la o nimica toată în caz contrar. De altfel, aceste zilnice încasări abuzive nu semănau cu un furt ; ele erau făcute cu multă grație și curtenie.

Iată cum opreau oamenii lui Robin Hood pe călători :

— Domnule străin — spuneau ei, scoțîndu-și cuviincios boneta din cap — șeful nostru, Robin Hood, o așteaptă pe înălțimea voastră ca să poată sta la masă.

Această invitație, care nu putea fi refuzată, era primită deci cu recunoștință. Condus întotdeauna cu multă curtenie în fața lui Robin Hood, străinul se așeza la masă cu gazda sa, mînca bine, bea și mai bine, iar la desert afla suma cheltuită în cinstea lui. Este de la sine înțeles că această cifră era proporțională cu valoarea financiară a străinului. Dacă avea bani la el, plătea pe loc, dacă nu avea destui bani asupra lui, dădea numele și adresa familiei, căreia i se cerea o sumă însemnată drept răscumpă-

rare. În acest din urmă caz, călătorul, deși rămînea prizonier, era așa de bine tratat, încît aștepta ceasul punerii în libertate, fără cea mai mică nemulțumire. Pe normanzi, plăcerea de a lua masa cu Robin Hood îi costa foarte scump, dar niciodată nu s-au plîns că ar fi fost constrînși la aceasta.

De două sau de trei ori a fost trimisă o companie de soldați împotriva celor din pădure, dar, întotdeauna învinsă în chip rușinos, ea declară că ceata lui Robin Hood este de nebiruit. Dacă marii seniori erau jefuiți fără milă, în schimb oamenii săraci, fie ei saxoni sau normanzi, erau foarte bine primiți. Cînd lipsea Tuck, își îngăduiau să oprească uneori cîte un călugăr care, dacă primea de bună voie să facă o slujbă pentru ei, era răsplătit cu multă generozitate.

Tuck, vechiul nostru prieten, fiind foarte fericit într-o asemenea tovărășie, nu se gîndea o clipă să se despartă de ei. Își clădise o chilioară în apropierea pivniței și trăia copios mîncînd cele mai bune produse ale pădurii. Bea mereu bunul frate : vin, cînd avea norocul să găsească vreo cîteva sticle, bere tare cînd nu avea vin, și apă proaspătă, cînd vai, norocul schimbător îi întorcea spatele. Însă este de la sine înțeles că-n situația aceasta sărmanul Gilles se strîmba îngrozitor și striga în gura mare că apa proaspătă și limpede de izvor e grețoasă și fără gust. Timpul nu schimbase în bine firea bravului călugăr. Era același om flecar, gălăgios și fanfaron, gata oricînd să se ia la harță. Însoțea ceata în drumurile ei prin pădure și era mai mare dragul să-i întîlnești pe acești oameni veseli, cu chip zîmbitor, cu vorba vioaie, care, chiar atunci cînd opreau călătorii, nu pierdeau nimic din binevoitoarea lor bună dispoziție. Ei se arătau tuturor atît de fericiți, atît de încîntați de felul lor de viață, încît lumea îi numi prietenește „oamenii veseli ai pădurii".

De cinci ani de zile, nimeni nu mai auzise nimic nici de Allan Clare, nici de lady Christabel ; se știa numai că baronul Fitz Alwine îl urmase pe Henric al II-lea în Normandia.

Sărmanul Will Roșcovanul fusese înrolat într-o unitate militară. Halbert, care se însurase cu Grace May, locuia cu soția lui în micul oraș Nottingham și era tatăl

unei încîntătoare fetițe de trei ani. Maud, frumoasa Maud, cum îi spunea gentilul William, continua să stea cu familia Gamwell, care, am spus-o, se retrăsese în taină la o proprietate a sa din Yorkshire. Lîngă soția și fiicele sale, bătrînul baronet își uitase nenorocirea ; el își redobîndise puterile, iar sănătatea-i înfloritoare îi făgăduia o viață îndelungată. Fiii lui sir Guy se întovărășiseră cu Robin Hood și stăteau cu el în pădurea verde.

O mare schimbare se produsese în persoana eroului nostru : crescuse, devenise mai vînjos ; frumusețea delicată a chipului său căpătase trăsături mai bărbătești, fără să piardă nimic din distincția-i rară. În vîrstă de douăzeci și cinci de ani. Robin Hood părea să aibă treizeci ; ochii lui mari, negri scînteiau de îndrăzneală ; buclele-i mătăsoase încadrau o frunte senină, ușor arsă de mîngîierile soarelui ; gura și mustățile-i negre ca pana corbului dădeau o expresie de seriozitate chipului său încîntător ; însă aerul sever al feței nu-i luase nimic din binevoitoarea veselie a firii. Robin Hood, care stîrnea în cel mai înalt grad admirația femeilor, nu părea nici mîndru, nici măgulit, inima lui aparținea Mariannei. O iubea pe tînăra fată cu aceeași dragoste din trecut și o vizita adesea în castelul lui sir Guy. Dragostea dintre cei doi tineri era cunoscută de familia Gamwell și așteptau, pentru a se căsători, înapoierea lui Allan sau vestea despre moartea lui.

Printre oaspeții primiți prietenește la Barnsdale (cum se numea proprietatea baronetului saxon) se găsea un tînăr care o adora pe Marianne. Acest tînăr, un vecin din apropierea lui sir Guy (parcul castelului său se învecina cu proprietatea baronetului) se înapoiase abia de cîteva luni de la Ierusalim, unde fusese într-o cruciadă, făcînd parte din ordinul Templierilor.

Sir Hubert de Boissy era cavaler și, prin urmare, sortit celibatului.

Într-o dimineață, întorcîndu-se călare dintr-o plimbare prin împrejurimi, sir Hubert o zări pe Marianne la o fereastră a castelului vecinului său. O găsi frumoasă, dori să o revadă și se interesă cine era. I se spuse. Se prezentă de îndată la ușa baronetului, se recomandă drept un vecin binevoitor și cumsecade, îi oferi bătrînului prie-

tenia lui și încercă să-i capete încrederea. Era o cucerire foarte greu de făcut ; bătrînul saxon, care-i dispreţuia pe normanzi, se arătă rezervat și primi cu o extremă răceală avansurile seniorului de Boissy. Fără să se descurajeze în urma acestui prim eșec, cavalerul reveni. Din prudenţă, sir Guy se arătă mai îngăduitor. La cîteva zile după această a doua întrevedere, Hubert făcu o vizită și doamnelor de Gamwell și, odată primit în cercul familiei, se arătă atît de sincer, de afectuos, de binevoitor, încît sir Guy, căruia cavalerul îi istorisea minunate povestiri, văzu dispărînd încetul cu încetul sentimentul de neîncredere pe care i-l inspirase doar înfăţișarea normandului.

Vizitele lui Hubert se înmulţiră, iar el se comportă cu atîta iscusinţă, încît cîștigă pe deplin stima și prietenia bătrînului, pentru care deveni curînd un tovarăș foarte agreabil. Galant cu tinerele fete, fără să fie supărător, el le împărţea în mod egal amabilităţi și atenţii. Nimeni nu se putea plînge de insistenţele sale, care păreau pornite numai din prietenie. Așa le consideră și Marianne, căreia nu-i trecu prin minte să-i spună ceva lui Robin. Totuși, tînăra se temea de o întîlnire întîmplătoare între cei doi bărbaţi, în salonul castelului, întîlnire care l-ar fi putut determina pe Robin Hood să săvîrșească vreo imprudenţă, căci era lesne de ghicit că impetuosul tînăr n-ar fi văzut cu ochi buni prietenia dintre un saxon și un dușman al neamului său.

Hubert de Boissy era unul dintre acei oameni care, fără să posede calităţi fizice și morale deosebite, au norocul să placă femeilor și să fie iubiţi de acestea. Caracterul său gata oricînd să se mlădieze după împrejurări lăsase să se creadă despre el că ar avea o inimă bună, ceea ce îi adusese mari succese în societate. Această admiraţie inexplicabilă îl făcu foarte îngîmfat și-i dădu o doză de obrăznicie care-l împiedica să-și imagineze că el ar putea să întîmpine un refuz din partea unei femei pe care ar fi onorat-o cu atenţia sa.

Regulile ordinului din care făcea parte Hubert îi interziceau căsătoria și-l supunea obligaţiilor unei vieţi caste ; însă, la drept vorbind, cei mai mulţi dintre templieri erau asemenea lui Hubert, care, obișnuit cu luxul unei averi princiare, trăia în lume și ducea viaţa unui

tînăr care dispunea pe de-a-ntregul după cum îi era voia de inima lui, de averea lui și de timpul lui liber.

De cum o văzu pentru prima dată pe nevinovata Marianne, în inima cavalerului se aprinse o patimă nestăvilită, și această patimă ascunsă de privirile tuturor și ignorată de aceea care era obiectul ei deveni pentru Hubert un adevărat chin. Ținut la distanță de atitudinea rece a fetei, exasperat de dispreţul mîndru pe care aceasta îl nutrea pentru uzurpatorii normanzi, el se îndrăgosti de Marianne cu o dragoste plină de ură în care dorința și repulsia se amestecau în același timp.

Cavalerul era un spirit destul de pătrunzător și avea suficientă experiență ca să-și dea seama că, în afară de bunul sir Guy, toată familia îi îndură anevoie prezența. Nici el nu se simțea la largul lui lîngă aceia pe care-i numea prietenii săi, dar împotriva cărora urzea cu lașitate o răzbunare cruntă. În ciuda firii sale bune și generoase, bătrînului baronet i se întîmpla adeseori să lase să i se ghicească dispreţul său față de normanzi și să-i califice cu epitete injurioase. Hubert își stăpînea mînia pe care i-o pricinuiau aceste insulte excesive, zîmbea cu un aer îngăduitor și împingea fățărnicia pînă acolo, încît se făcea că împărtășește părerile gazdei, numai după ce încerca să le combată pentru a-și atrage mila și simpatia.

Hubert era înzestrat cu o inteligență remarcabilă ; el judeca repede și bine atunci cînd interesul pasiunilor sale cerea să se orienteze rapid. Așa că, încă de la prima întîlnire, i-a fost ușor să-l judece pe sir Guy, să-și dea seama că bunul bătrîn este un om simplu, sincer, deschis și incapabil să bănuiască la alții gîndurile josnice pe care el nu le avea. După două luni de la prima vizită făcută la castel, Hubert ajunsese să fie tratat, în aparență, ca un adevărat prieten al familiei.

Winifred și Barbara, cele două fiice ale baronetului, se purtau față de normand cu o politeţe curtenitoare ; însă nu același lucru se întîmpla cu Marianne, care, instinctiv, se temea de această aparență de om cumsecade a cavalerului.

Hubert aflase de apropiata căsătorie a Mariannei, dar îi fusese cu neputință să descopere numele viitorului soț. O fire mai puțin înflăcărată decît a cavalerului s-ar fi

retras în fața atitudinii glaciale a Mariannei, însă, la drept vorbind, Hubert era mînat mai degrabă de un sentiment de răzbunare decît de o dragoste adevărată. El aștepta momentul potrivit pentru o declarație făcută pe neașteptate și-și propunea să cadă în genunchi dinaintea fetei și să-i mărturisească pe un ton umil dragostea arzătoare ce-o simțea pentru ea. Însă, așteptînd cu răbdare perseverentă clipa cînd să rămînă singur cu Marianne, Hubert încerca să afle taina fetei, propunîndu-și, în caz că ar fi izbutit, să zdrobească sub călcîi acest periculos obstacol.

Întrebați fiind de valeții lui Hubert, vasalii lui sir Guy dădură informații false despre logodnicul Mariannei, botezîndu-l pe acesta cu un nume imaginar, iar cavalerul, cu toată șiretenia și cu toate cercetările foarte dibace, rămase în această privință cu desăvîrșire neștiutor. Reuși totuși să afle că viitorul soț al lui Marianne este saxon, tînăr și de o frumusețe deosebită. Și mai află că vizitele lui la castel sînt ținute în cea mai mare taină. Așa fiind, cavalerul se așează la pîndă ca să surprindă venirea rivalului său și să-l ucidă cînd va trece. Însă această intenție plină de bunăvoință fu zădărnicită : tînărul așteptat nu veni.

Aici ajunseseră lucrurile : Hubert încă nu-și mărturisise nici violența patimii sale pentru Marianne, nici ura pe care o nutrea pentru întreaga ei familie, cînd o sărbătoare dintr-un sat aflat la o mică depărtare de castel chemă acolo toți membrii familiei Gamwell. Hubert ceru voie să însoțească doamnele, permisiune ce-i fu acordată cu plăcere.

Winifred, Maud și Barbara se gîndeau bucuroase la această excursie, însă Marianne, care aștepta vizita lui Robin Hood, pretextă o violentă durere de cap ca să poată rămîne singură la castel.

Familia plecă, însoțită de vasalii îmbrăcați în haine de sărbătoare. În afară de un bărbat rămas de pază și de două slujitoare, toți plecară din Barnsdale.

Rămasă singură, Marianne se urcă în camera ei, se îmbrăcă frumos și se așeză la o fereastră de unde putea să vadă cîteva drumuri ce se îndreptau spre castel. În fiece clipă credea că aude sunetul melodios al cornului,

chemare care îi vestea apropierea iubitului. Atunci, capul ei încîntător se apleca puțin, o strălucire fugară îi lumina ochii gînditori, buzele rosteau grav un nume și toată făptura îi fremăta de bucurie, de neliniște, de așteptare. Dar nici sunetul nu se auzi, nici silueta dorită nu-și alungi forma-i elegantă pe nisipul auriu al drumului, și atunci Marianne, nevăzînd nimic cu ochii, privi în adîncul ființei sale ca să vadă cu inima.

Așteptarea fu lungă și curînd deveni dureroasă. Marianne iscodi zarea, scormoni cu privirea aleile parcului, luă aminte la toate zgomotele și, dezamăgită în nădejdea-i arzătoare, începu să plîngă încet. Așezată într-un jilț, cu capul sprijinit în palmă, se lăsă pradă unei naive disperări, cînd, deodată, un zgomot ușor o făcu să-și ridice fruntea. În fața ei era Hubert. Marianne scoase un strigăt și vru să fugă.

— De ce vă este teamă, miss? Mă luați drept fiul iadului? Dumnezeu fie binecuvîntat! Credeam că am dreptul să presupun că prezența mea în camera unei fete nu poate fi pentru ea un motiv de teamă.

— Iertați-mă, messire — îngăimă fata, cu o voce tremurătoare — nu v-am auzit deschizînd ușa. Eram singură și...

— Îmi face impresia că vă place foarte mult singurătatea, încîntătoare Marianne, și cînd i se întîmplă unui prieten de-al dumneavoastră să vă surprindă astfel, îi arătați o față atît de nemulțumită, de parcă ar fi avut stîngăcia să vă întrerupă dintr-o convorbire amoroasă. După o clipă de spaimă, Marianne își redobîndi calmul ei obișnuit. Ridică fruntea cu demnitate și, cu pas hotărît, se îndreptă spre ușă. Cavalerul de Boissy o opri. Domnișoară — spuse el — vreau să vă vorbesc: faceți-mi plăcerea să-mi acordați cîteva minute. De fapt, credeam că vizita mea o să fie mai bine primită.

— Vizita dumneavoastră, messire — răspunse tînăra, cu dispreț — este tot atît de neplăcută pe cît a fost de neașteptată.

— Adevărat? strigă Hubert. Sînt foarte mîhnit, însă ce vreți, domnișoară, trebuie să știi să înduri ceea ce nu poți împiedica.

— Dacă sînteţi gentilom, ştiţi cum să vă purtaţi în lume, sir Hubert; este destul să vă rog să mă lăsaţi singură.

— Sînt gentilom, frumoasă copilă — răspunse glumeţ cavalerul — dar îmi place atît de mult societatea aleasă, încît îmi trebuie un motiv mai puternic decît o simplă dorinţă, ca să mă hotărăsc s-o părăsesc.

— Încălcaţi toate regulile bunei-cuviinţe, messire — răspunse Marianne. Atunci vă rog să-mi îngăduiţi să vă las, acolo unde aţi pătruns fără să fiţi nici chemat, nici dorit.

— Domnişoară — reluă Hubert, cu obrăznicie — astăzi vreau să uit cu desăvîrşire de bună-cuviinţă, şi dacă nu am de gînd să mă retrag, n-am de gînd nici să vă las să ieşiţi. Am avut onoarea să vă spun că aş vrea să vă vorbesc, şi cum prilejul de a vă vorbi între patru ochi este tot atît de rar ca şi frumuseţea dumneavoastră, ar fi păcat pentru mine să nu mă folosesc de ceea ce am cucerit, pretextînd, după pilda dumneavoastră, o puternică durere de cap. Binevoiţi să mă ascultaţi : vă iubesc de multă vreme...

— Destul, messire — îl întrerupse Marianne — nu-mi este îngăduit să aud mai mult.

— Vă iubesc — repetă Hubert.

— Vai ! strigă Marianne. Dacă baronetul ar fi fost lîngă mine, n-aţi fi îndrăznit să-mi vorbiţi astfel.

— Desigur, răspunse tînărul, cu obrăznicie. O paloare ca de mort acoperi obrajii fetei. Aveţi şi spirit şi inteligenţă — continuă Hubert — este de prisos să-mi pierd timpul ca să vă copleşesc cu complimente prosteşti. Acest fel de a proceda ar avea, desigur, o influenţă fericită asupra unei fete vanitoase şi cochete ; însă faţă de dumneavoastră ar fi inutil şi de prost gust. Sînteţi foarte frumoasă şi vă iubesc ; după cum vedeţi, merg drept la ţintă : vreţi să-mi înapoiaţi o parte din această afecţiune ?

— Niciodată ! răspunse Marianne, cu hotărîre.

— Iată un cuvînt care ar fi mai prudent să nu-l rostească o tînără atunci cînd i se întîmplă să se afle singură cu un bărbat foarte îndrăgostit de frumuseţea ei.

— Oh, Dumnezeule ! Dumnezeule ! strigă Marianne, împreunîndu-şi mîinile.

— Vreți să fiți soția mea ? Dacă primiți, veți fi una dintre marile doamne din Yorkshire.

— Nefericitule ! strigă tînăra. Vă încălcați în mod rușinos jurămîntul pe care l-ați făcut. Îmi oferiți o mînă care nu este liberă ; aparțineți ordinului Templierilor și de aceea vă este interzis jurămîntul căsătoriei.

— Pot să fiu dezlegat de jurămînt — zise cavalerul — și, dacă primiți numele meu, nimic nu se va opune fericirii noastre. V-o jur pe nemurirea sufletului meu, Marianne, că veți fi fericită. Vă iubesc cu toată puterea inimii mele, voi fi sclavul dumneavoastră, nu voi avea alt gînd decît să vă fac cea mai invidiată dintre femei. Marianne, răspundeți-mi ; nu plîngeți așa ; îmi dați voie să sper în dragostea dumneavoastră ?

— Niciodată ! Niciodată ! Niciodată !

— Iar același cuvînt, Marianne — repetă Hubert, pe un ton prefăcut. Nu vă pripiți, gîndiți-vă înainte de a răspunde. Sînt bogat, posed cele mai frumoase domenii din Normandia, am numeroși vasali ; ei vor fi servitorii dumneavoastră ; veți fi idolul întregului ținut. Vă voi acoperi părul cu perlele cele mai gingașe, vă voi copleși cu darurile cele mai de preț. Marianne, Marianne, v-o jur, cu mine veți fi fericită.

— Nu jurați, messire, căci vă veți călca acest nou jurămînt cum l-ați călcat pe cel prin care v-ați legat față de Dumnezeu.

— Nu, Marianne, vă voi fi credincios.

— Aș vrea să cred în cuvintele dumneavoastră, messire — reluă tînăra, pe un ton mai împăciuitor — dar nu pot răspunde dorințelor pe care ele le exprimă : inima mea nu-mi aparține.

— Mi s-a spus, dar nu mi-a venit să cred, atît mi-era de neplăcut acest gînd. Este adevărat ? Așadar, este adevărat ?

— Este adevărat, messire — răspunse Marianne, roșindu-se.

— Bine, fie ! Voi respecta secretul inimii dumneavoastră dacă îmi veți spune uneori un cuvînt binevoitor, dacă îmi veți spune că pot spera să mă numesc prietenul dumneavoastră. Vă voi iubi din tot sufletul ! Vă voi fi foarte devotat !

— Nu am nevoie de nici un prieten, messire, pentru că n-aș putea recunoaște drepturi la o afecțiune pe care mi-este cu neputință s-o împart. Cel care îmi stăpînește gîndirile are singurele bogății la a căror cucerire năzuiesc : o inimă nobilă, un spirit cavaleresc și un caracter cinstit. Îi voi fi credincioasă și a lui pe vecie.

— Marianne, nu mă lăsați să-mi pierd nădejdea, mi-aș pierde mințile. Vreau să fiu calm și să mă port față de dumneavoastră în limitele respectului, dar dacă continuați să mă tratați cu aceeași asprime, va fi foarte greu să-mi pot stăpîni mînia. Ascultați-mă, Marianne, nu se poate să fiți iubită de omul care poate trăi departe de dumneavoastră, cu pasiunea cu care vă iubesc eu. Oh, Marianne, fiți a mea ! Ce viață duceți aici ? Izolată în mijlocul unei familii străine. Sir Guy nu este tatăl dumneavoastră, Winifred și Barbara nu vă sînt surori. Știu că în vinele dumneavoastră curge sînge normand, iar disprețul pe care îl manifestați este doar ecoul recunoștinței care vă leagă de acești saxoni. Veniți, frumoasa mea Marianne, veniți cu mine, vă voi oferi o viață de lux, de plăceri, de petreceri.

Un surîs disprețuitor înflori pe buzele Mariannei.

— Messire — spuse ea — binevoiți să vă retrageți, propunerile pe care mi le faceți nu merită nici măcar politețea unui refuz. Am avut onoarea să vă spun că sînt logodită cu un nobil saxon.

— Așadar, respingeți, disprețuiți propunerile mele, tînără trufașă ? întrebă Hubert, cu voce schimbată.

— Da, messire.

— Puneți la îndoială sinceritatea cuvintelor mele ?

— Nu, domnule cavaler, și vă mulțumesc pentru bunele dumneavoastră intenții, dar vă mai rog o ultimă dată : lăsați-mă singură. Prezența dumneavoastră în camera mea îmi pricinuiește o vie neplăcere.

Drept răspuns, cavalerul luă un jilț și-l apropie de cel pe care ședea Marianne. Fata se ridică și, în picioare, în mijlocul încăperii, așteptă calmă, cu privirea în pămînt, plecarea lui Hubert.

— Veniți lîngă mine — spuse el, după o clipă de tăcere — nu vreau să vă fac nici un rău, vreau să obțin o făgăduială care, fără să vă silească să stricați logodna

cu misteriosul necunoscut pe care îl iubiți cu atîta gingășie, îmi va da puterea să îndur amintirea disprețului dumneavoastră. Rog, deși am dreptul să cer, Marianne — spuse Hubert, apropiindu-se de tînăra fată, care, fără grabă aparentă, dar cu pas hotărît, se îndreptă spre ușă. Ușa este închisă, miss Marianne, iar mîinile dumneavoastră atît de frumoase s-ar răni inutil, încercînd să forțeze broasca. Sînt un om prevăzător, frumoasă copilă ; în castel nu este nimeni și, dacă ați avea fantezia să strigați după ajutor, oamenii mei care așteaptă la cîțiva pași de Barnsdale ar putea să ia strigătele dumneavoastră drept un ordin de a aduce în dreptul scării de la intrare niște cai strașnici gata înșeuați și care, de voie de nevoie, vă vor duce departe de aici.

— Messire — spuse Marianne, cu voce sugrumată de plîns — fie-vă milă de mine ! Îmi cereți un lucru pe care mi-e cu neputință să vi-l acord, iar violența nu va avea nici o putere asupra inimii mele. Lăsați-mă să plec ; vedeți că nici nu strig, nici nu chem pe nimeni. Vă stimez îndeajuns ca să nu iau în serios amenințările dumneavoastră de a mă răpi ; sînteți om de onoare și nici măcar nu v-ați putea gîndi să săvîrșiți o faptă atît de lașă. Sir Guy vă iubește, sir Guy vă stimează, are pentru dumneavoastră considerație, ați avea curajul să înșelați cu atîta cruzime generoasa prietenie pe care ați văzut-o născîndu-se ? Gîndiți-vă, toată familia Gamwell ar fi deznădăjduită... eu... eu m-aș omorî, cavalere.

Zicînd acestea, Marianne izbucni în plîns.

— Am jurat că vei fi a mea.

— Ați făcut un jurămînt lipsit de sens, messire, și dacă vreodată inima dumneavoastră a bătut cu dragoste pentru vreo femeie, gîndiți-vă în ce situație dureroasă s-ar găsi dacă un bărbat ar vrea s-o silească pe iubita dumneavoastră să renunțe la această dragoste. Dacă aveți o soră, messire, gîndiți-vă la ea ; eu am un frate, dar n-ar supraviețui dacă mi-aș pierde onoarea.

— Vei fi soția mea, Marianne, soția mea scumpă și respectată ; vino cu mine.

— Nu, messire, niciodată.

Hubert care se apropiase încet de Marianne, vru s-o îmbrățișeze. Tînăra fată scăpă din ticăloasa îmbrățișare și, retrăgîndu-se în celălalt colț al camerei, începu să strige cu disperare :

— Ajutor ! Ajutor !

Prea puțin speriat de o chemare pe care o știa fără sorți de izbîndă, Hubert începu să rîdă cu cruzime și izbuti s-o apuce de mîini. Însă în clipa cînd încerca s-o tragă spre el, fata, cu un gest iute ca gîndul. smulse pumnalul agățat la cingătoarea lui Hubert și se repezi spre fereastra deschisă. Sărmana copilă, în deznădejdea ei, era gata să-și înfigă pumnalul în piept sau să se arunce pe fereastră cînd, deodată, liniștea cîmpiei fu tulburată de sunetul unui corn care-și risipea notele-i armonioase. Pe jumătate aplecată peste fereastră, Marianne tresări ușor ; apoi, cu pumnalul în mînă, ridică fruntea, își încordă auzul și, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, ascultă. Sunetul, mai întîi vag și nedeslușit, se auzi din ce în ce mai limpede, apoi izbucni într-o veselă fanfară. Vrăjit de farmecul acestei melodii neașteptate, Hubert se opri locului, dînd pace fetei, dar cînd sunetul cornului încetă să se mai audă, se apropie de Marianne, încercînd s-o îndepărteze cu forța de fereastră.

— Ajutor, Robin, ajutor ! începu să strige Marianne, cu glas răsunător. Ajutor, repede, repede, Robin, dragul meu Robin, cerul te trimite !

Trăsnit de surpriză cînd auzi rostindu-se acest nume de temut, Hubert încercă să înăbușe strigătele Mariannei, dar fata se zbătu cu o energie și cu o forță extraordinare. Deodată numele Mariannei răsună afară, urmat de zgomotul unei lupte, apoi ușa camerei unde se afla fata zbură în țăndări și, în prag, se ivi Robin Hood. Fără să scoată un strigăt, fără să spună o vorbă, Robin se năpusti asupra cavalerului, își înfipse mîinile în gîtul lui și-l trînti la picioarele Mariannei.

— Ticălosule ! strigă Robin, ținînd piciorul pe pieptul lui Hubert. Încerci să brutalizezi o femeie ? !

Marianne, în lacrimi, căzu în brațele logodnicului său.

— Fii binecuvîntat, dragul meu Robin ! spuse ea. Mai mult decît viața, mi-ai salvat onoarea.

— Scumpa mea Marianne — răspunse tînărul, n-am cerut niciodată altă favoare lui Dumnezeu decît să mă găsesc lîngă tine cînd eşti în primejdie. Binecuvîntată fie providenţa care mi-a călăuzit paşii ! Linişteşte-te, ai să-mi spui după aceea ce s-a petrecut înainte de fericita mea sosire. Cît despre dumneata, ticălos nerușinat — continuă Robin Hood, întorcîndu-se spre cavalerul care se ridicase între timp — pleacă de aici ! O respect prea mult pe tînăra pe care ai avut îndrăzneala s-o insulţi, ca să-mi îngădui să te lovesc în faţa ei. Ieşi !...

Nu vom încerca să descriem furia seducătorului ticălos : aducea a nebunie. Ochii lui aruncau spre tînăra pereche o privire încărcată de ură ; mormăi cîteva cuvinte neînţelese şi, dezarmat, ridicol, insultat, făcut de ruşine, ieşi pe uşă, coborî clătinîndu-se treptele pe care le urcase atît de vesel şi se îndepărtă de castel. Robin Hood o ţinea strîns la piept pe Marianne, iar fata continua să plîngă, căutînd să-i explice salvatorului ei cît se bucura de prezenţa lui.

— Marianne, scumpa mea Marianne — spunea Robin, blînd — n-ai de ce să te mai temi, sînt cu tine. Hai, ridică-ţi spre mine chipul tău frumos, vreau, vreau să-l văd liniştit şi surizător. Marianne încercă să răspundă drăgăstoasei cereri a prietenului său, dar nu putu scoate nici un cuvînt, atît era de tulburată. Cine este tînărul acesta, draga mea ? întrebă Robin după un timp de tăcere, aşezîndu-se alături de tînăra fată, care încă mai tremura.

— Un senior normand ale cărui domenii se învecinează cu Barnsdale — răspunse fata, cu teamă.

— Un normand ? ! strigă Robin. Cum se poate ca unchiul meu să primească în casă un om care aparţine acestui neam blestemat ?

— Dragul meu Robin — zise Marianne — după cum ştii, sir Guy este un bătrîn prevăzător şi înţelept : nu-l judeca înrîurit de mînia care te stăpîneşte acum. Dacă l-a primit în casă pe cavalerul Hubert de Boissy, fii sigur că a avut un motiv serios ca s-o facă. Ca şi dumneata, ba poate chiar mai mult, sir Guy îi disprețuieşte

pe normanzi. În afară de prevedere, care l-a silit pe unchiul dumitale să-l primească pe cavaler, au mai fost la mijloc viclenia, abilitatea și prefăcătoria mieroasă cu care acesta a reușit să cîștige bunăvoința întregii familii. Sir Hubert se arăta atît de respectuos, de umil și de devotat, încît toată lumea s-a lăsat înșelată de cinstea aparentă a caracterului său.

— Și dumneata, Marianne ?

— Eu — spuse fata — eu nu stăteam să-l judec, dar găseam în privirea lui ceva fals care mă împiedica să am încredere.

— Cum a reușit să pătrundă în camera dumitale ?

— Nu știu. Plîngeam pentru că... Și tînăra fată își plecă privirea, roșindu-se.

— Pentru că ?... o întrebă Robin, drăgăstos.

— Pentru că nu mai veneai — spuse Marianne, cu un surîs blînd.

— Iubita mea dragă !...

— Un zgomot ușor mi-a atras atenția, am ridicat capul și l-am văzut pe cavaler. Îl părăsise pe sir Guy pentru un motiv oarecare, îndepărtase slujitoarele și-și pusese oamenii să supravegheze casa.

— Știu — o întrerupse Robin — am răsturnat doi care au încercat să-mi ațină calea.

— Oh, dragă Robin, m-ai salvat ! Fără dumneata, aș fi fost moartă acum ; eram gata să mă înjunghii, cînd am auzit sunetul cornului dumitale.

— Unde locuiește ticălosul ăsta ? întrebă Robin, scrîșnind din dinți.

— La cîțiva pași de aici — spuse fata, ducîndu-l pe Robin spre fereastră. Vino — continuă ea — vezi clădirea aceea al cărei acoperiș întrece copacii din parc ? Acela este castelul seniorului de Boissy.

— Mulțumesc, dragă Marianne, dar acum să nu mai vorbim de omul acela, sufăr că mîinile lui ticăloase ți-au putut atinge mîinile. Să vorbim despre noi, despre prietenii noștri. Am să-ți dau vești bune, dragă Marianne, vești care au să te facă fericită.

— Vai, dragă Robin — zise fata, cu amărăciune — sînt atît de puțin obișnuită cu bucuria, încît nici măcar nu pot să sper la o întîmplare fericită.

— Și totuși greșești, draga mea. Haide, uită ceea ce s-a întîmplat și încearcă să ghicești care sînt aceste vești bune.

— Oh, dragă Robin ! strigă fata. Vorbele dumitale mă fac să cred într-o fericire nesperată. Ai obținut iertarea regelui ? Da ? Ești liber și nu mai ești silit să fugi de oameni ?

— Nu, Marianne, nu, sînt tot un biet proscris ; nu-i vorba de mine.

— Atunci, de fratele meu, de dragul meu Allan ? Unde este, Robin ? Cînd va veni să mă vadă ?

— Sper că o să vină foarte curînd — zise Robin. Am primit vești de la el printr-un om care a intrat în ceata mea. Acest om, care a fost făcut prizonier de normanzi cînd ne-am încăierat cu soldații cruciați în pădurea Sherwood, a fost silit să intre în slujba baronului Fitz Alwine. Baronul împreună cu lady Christabel s-a înapoiat ieri la castelul din Nottingham. O dată cu el a venit și saxonul făcut soldat, dar primul gînd al acestuia a fost să treacă de partea noastră. El mi-a spus că Allan Clare avea un rang de vază în armata regelui Franței și că era pe punctul de a obține o învoire ca să petreacă vreo cîteva luni în Anglia.

— Iată o veste foarte fericită, dragă Robin — spuse Marianne — ca totdeauna ești îngerul păzitor al sărmanei dumitale prietene. Allan te iubește mult, dar o să te iubească și mai mult cînd am să-i spun cît ai fost de generos și de bun cu cea care, fără ajutorul afecțiunii dumitale protectoare, ar fi murit de plictiseală, de tristețe și de grijă.

— Dragă Marianne — răspunse tînărul — să-i spui lui Allan că am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să te ajut să înduri cu răbdare durerea pe care ți-o pricinuia absența lui ; să-i spui că am fost pentru dumneata un frate iubitor și devotat.

— Un frate ? Ah, mai mult decît un frate — rosti încet Marianne.

— Iubita mea dragă — murmură Robin, strîngînd-o la piept — spune-i că te iubesc cu patimă şi că toată viaţa mea îţi aparţine.

Drăgăstoasa convorbire dintre cei doi tineri se prelungi mult, şi dacă s-a întîmplat ca Robin să strîngă prea tare mîinile frumoasei sale logodnice în mîinile lui, această afectuoasă mîngîiere s-a păstrat în limitele caste ale unei dragoste pline de respect.

A doua zi, cum se lumină de ziuă, Robin Hood încăleca şi, fără să anunţe nimănui această plecare precipitată, se îndreptă grăbit spre pădurea Sherwood. Din ordinul său, vreo cincizeci de oameni, sub comanda Micului-John, se îndreptară spre Barnsdale, unde se ascunseră în preajma satului, în aşteptarea ultimelor instrucţiuni din partea tînărului lor şef. Chiar în aceeaşi seară, Robin Hood îşi duse oamenii într-o pădurice din faţa castelului lui Hubert de Boissy şi le povesti în cîteva cuvinte mîrşava purtare a cavalerului normand.

— Am aflat — adăugă Robin, că Hubert de Boissy pregăteşte o răzbunare cumplită ; şi-a adunat cei patruzeci de vasali ai săi şi în noaptea asta vrea să atace castelul scumpei noastre rude şi prieten sir Guy de Gamwell ; plănuieşte să dea foc clădirilor, să omoare bărbaţii şi să răpească femeile. Ei bine, băieţi ! Şi-a făcut aceste planuri uitînd de noi. Noi vom apăra împrejurimile domeniului din Barnsdale. Victoria noastră nu poate fi pusă la îndoială. Cu îndemînare şi curaj, înainte !

— Înainte ! strigară cu înflăcărare pădurarii veseli.

De cum se întunecă, pe porţile castelului lui Hubert de Boissy ieşi un pîlc de oameni ce se îndreptară în tăcere spre Barnsdale. Dar abia trecură hotarul domeniilor normandului, că un strigăt de război zbură peste capetele lor, înghe ţîndu-i de spaimă. Hubert se aruncă în mijlocul lor şi începu să-i încurajeze cu gestul şi cu fapta, apoi se repezi înspre partea de unde venise strigătul ameninţător. În aceeaşi clipă, ca la un semn, pădurarii, ţîşniră din pădure şi se năpustiră asupra micii trupe. Încăierarea, care începu cu violenţă, avea să devină sîngeroasă cînd Robin Hood se găsi faţă în faţă cu cavalerul de Boissy. Lupta fu cumplită. Hubert se apără vite-

jește, dar Robin Hood, ale cărui forțe sporiseră însutit din pricina mîniei, făcu minuni de vitejie și-și împlîntă sabia, pînă la gardă, în pieptul cavalerului normand. Vasalii cerură îndurare și Robin se arătă generos. Odată dușmanul ucis, porunci încetarea luptei. Castelul Boissy fu dat pradă flăcărilor, iar stăpînul acestui minunat domeniu, spînzurat de un copac de pe drum.

Marianne era răzbunată.

ROBIN HOOD, PROSCRISUL

I

În primele ore ale unei frumoase dimineți de august, Robin Hood, cu inima plină de bucurie și cu cîntecul pe buze, se plimba singur pe o potecă îngustă din pădurea Sherwood. Deodată auzi un glas puternic cîntînd o baladă de-a lui, însă cu niște intonații atît de ciudate, încît cel care o cînta dovedea o totală necunoaștere a regulilor muzicale.

— Pe Maica Precistă ! murmură tînărul, ascultînd atent cîntecul necunoscutului. Iată un lucru care mi se pare foarte ciudat. Cuvintele pe care le-am auzit sînt făcute de mine încă de pe vremea cînd eram un copilandru, dar nu le-am dat nimănui să le învețe.

Tot gîndindu-se astfel, Robin se strecură în spatele unui copac ca să aștepte acolo trecerea călătorului necunoscut. Acesta se arătă curînd. Ajuns în dreptul stejarului la rădăcina căruia se așezase Robin, el își aruncă privirea înspre adîncul pădurii.

— Oho ! exclamă necunoscutul, zărind prin desiș o minunată turmă de cerbi. Iată niște cunoștințe vechi, ia să vedem dacă mai am încă ochiul bun și mîna sigură. Pe sfîntul Pavel, o să-mi facă plăcere să trag o săgeată în voinicul cela care pășește agale.

Zicînd acestea, străinul luă o săgeată din tolbă, o potrivi în arc și ochi cerbul, care căzu lovit de moarte.

— Bravo ! strigă o voce glumeață. Lovitura vădește o mare iscusință !...

Surprins, străinul se întoarse brusc :

— Credeți, messire ? zise el, cercetindu-l pe Robin din cap pînă în picioare.

— Desigur, sînteți foarte îndemînatic.

— Ce-i drept e drept — rosti necunoscutul, cu glas disprețuitor.

— Fără îndoială, și mai cu seamă pentru un om care nu-i obișnuit să vineze cerbi.

— De unde știți că nu-s obișnuit cu asemenea exerciții ?

— După felul cum țineți arcul. Pun rămășag pe ce vreți, domnule necunoscut, că vă pricepeți mai bine să doborîți un om pe cîmpul de luptă decît să culcați la pămînt un cerb. în desiș.

— Strașnic răspuns ! strigă străinul, rîzînd. Mi-e oare îngăduit să aflu numele unui om cu privirea atît de ageră, încît poate să judece, după o singură lovitură, care-i deosebirea dintre un soldat și un pădurar ?

— În treburile de față, numele meu este de mică însemnătate, domnule. Pot să vă înșir însă calitățile mele. Sînt unul din paznicii principali ai acestei păduri și n-am poftă să las cerbii fără apărare, la bunul plac al celor care se gîndesc să tragă în ei numai ca să-și încerce dibăcia.

— Prea puțin îmi pasă de pofta dumitale, frumosule pădurar — răspunse necunoscutul, cu hotărîre — și să știi că n-ai să mă-mpiedici dumneata să trag cu săgețile mele unde am chef ; am să omor cerbi, pui de căprioară, tot ce-mi place.

— Asta nu v-ar fi greu, dacă eu nu m-aș împotrivi, însă pentru că sînteți un strașnic vînător — zise Robin — vă fac o propunere. Ascultați : sînt șeful unei cete de oameni hotărîți, isteți și foarte îndemînatici în tot felul de exerciții potrivite cu îndeletnicirea lor. Cred că sînteți un băiat cumsecade. Dacă aveți o inimă cinstită și o fire pașnică și împăciuitoare, m-aș bucura să vă primesc în ceata mea. Odată intrat, veți putea să vînați ; dar dacă nu primiți propunerea mea, vă poftesc să părăsiți pădurea, fără întîrziere.

— Într-adevăr, domnule paznic, vorba vă e plină de îngîmfare. Ei bine, luați acum aminte la ce vă spun și

cu. Dacă nu vă grăbiți să-mi întoarceți spatele, o să vă dau un sfat care, fără vorbă multă, o să vă-nvețe să vă măsurați cuvintele ; acest sfat, drăguțule, o să fie o ploaie de lovituri de ciomag trase fără a sta mult pe gînduri.

— Tu să mă lovești pe mine ? strigă disprețuitor Robin.

— Da, eu.

— Măi băiete — zise Robin — nu vreau să mă-nfurii, căci ar fi vai de tine, însă dacă n-o iei numaidecît din loc, mai întîi o să fii strașnic pedepsit, apoi să-ți luăm măsura gîtului și-o să vedem cît de greu ți-atîrnă trupul sus pe craca cea mai înaltă din pădure.

Străinul izbucni în rîs.

— Să fiu bătut și spînzurat ! spuse el. Iată un lucru ciudat, dacă n-ar fi cu neputință. Hai, încearcă, te-aștept.

— Nu-mi dau osteneala să ciomăgesc cu mîna mea pe toți fanfaronii întîlniți în drum, dragă prietene — răspunse Robin. Am oameni care fac în numele meu această slujbă necesară. Am să-i chem și tu ai să te lămurești cu ei.

Robin Hood duse cornul la gură și era gata să-și slobozească chemarea, cînd străinul puse o săgeată în arc și strigă cu asprime :

— Oprește-te sau te omor !

Robin lasă cornul să-i cadă din mînă, luă arcul și, repezîndu-se spre străin cu o nebănuită sprinteneală, strigă la rîndu-i :

— Nesăbuitule ! Nu-ți dai seama cu cine te pui ? Înainte de a mă fi atins tu, te-aș fi lovit eu, iar moartea pe care mi-ai fi trimis-o te lua întîi pe tine. Fii om cu judecată ! Sîntem străini și unul, și celălalt, și ne purtăm ca niște dușmani fără a avea o pricină cu temei. Arcul este o armă sîngeroasă. Pune-ți săgeata în tolbă, și fiindcă vrei să te joci cu ciomagul, fie ciomagul ! Primesc lupta !

— Fie ciomagul ! repetă străinul, iar cel ce va avea îndemînarea să lovească la cap, va fi nu numai învingător, dar va putea să hotărască soarta potrivnicului său după cum îi va fi voia.

— Mă-nvoiesc — răspunse Robin — dar bagă de seamă la urmările pe care singur le-ai vrut, căci dacă

te fac să-mi ceri îndurare, am dreptul să te iau în ceata mea. Primești ?

— Da.

— Prea bine, și fie ca cel mai îndemînatic să învingă !

— Amin ! încheie străinul.

Lupta începu. Loviturile date la nimereală de cei doi adversari îl copleșiră pe străin, care nu izbuti să-l atingă pe Robin nici măcar o singură dată. Mînios și răsuflînd din greu, bietul băiat aruncă arma.

— Stai, oprește-te ! zise el. Sînt frînt de oboseală.

— Te recunoști învins ? întrebă Robin.

— Nu, însă recunosc că ești cu mult mai presus decît mine. Te pricepi de minune să mînuiești ciomagul și asta-i spre folosul tău ; cît de cît, trebuie ca lupta să fie pe măsura amîndurora. Știi să mînuiești sabia ?

— Da — răspunse Robin.

— Vrei să ne luptăm mai departe cu sabia ?

— Cum de nu.

Își luară săbiile. Îndemînatici și unul, și celălalt, se luptară un sfert de ceas fără să poată să se rănească.

— Oprește-te ! strigă Robin deodată.

— Ești obosit ? întrebă străinul, cu un surîs triumfător.

— Da — răspunse sincer Robin — și-apoi socotesc că o luptă cu sabia este un lucru foarte puțin plăcut. Ciomagul e altceva : loviturile lui sînt mai puțin primejdioase și, într-un fel, mai folositoare. Sabia are ceva aspru și crud. Deși am obosit, într-adevăr — adăugă Robin, cercetînd chipul necunoscutului, care purta pe cap o tichie ce-i ascundea o parte din frunte — nu-i asta singura pricină care m-a făcut să cer întreruperea luptei. De cînd mă aflu în fața ta, mi-au reînviat în minte amintiri din copilărie ; privirea ochilor tăi mari și albaștri nu mi-e necunoscută. Glasul tău îmi amintește glasul unui prieten, inima mea se simte îmboldită spre tine. Spune-mi cum te cheamă. Dacă tu ești acela pe care-l iubesc și pe care-l aștept cu toată nerăbdarea unei adînci și duioase prietenii, fii binevenit ! Dacă ești un străin, nu-i nimica, vei fi tot binevenit. Te voi îndrăgi pentru tine și pentru amintirile dragi ce se trezesc în mine cînd te văd.

— Vorba ți-e blîndă și mă farmecă, domnule pădurar — răspunse necunoscutul — dar, spre marea mea părere de rău, nu pot să-ți îndeplinesc cinstita dumitale cerere. Nu sînt liber ; numele meu este o taină pe care prevederea mă sfătuiește s-o păstrez cu grijă.

— N-ai de ce să te temi de mine — spuse Robin — eu sînt ceea ce oamenii numesc un proscris. De altfel, nu sînt în stare să trădez încrederea unei inimi care s-a încredințat inimii mele și disprețuiesc josnicia omului care ar îndrăzni să dea în vileag chiar o taină aflată întîmplător. Spune-mi numele tău. (Străinul mai șovăi o clipă.) Îți voi fi prieten — adăugă Robin, cu sinceritate.

— Primesc — răspunse necunoscutul. Mă numesc William Gamwell.

Robert scoase un strigăt :

— Will ! Will ! Dragul meu Will Roșcovanul !

— Da.

— Și eu sînt Robin Hood.

— Robin ! strigă tînărul, aruncîndu-se în brațele prietenului său. Ce fericire !

Cei doi tineri se îmbrățișară călduros, apoi, cu ochii strălucind de o bucurie negrăită, se cercetară unul pe altul, uimiți, tulburați.

— Și eu care te-am amenințat ! spuse Will.

— Și eu care nu te-am recunoscut ! spuse Robin.

— Am vrut să te ucid ! strigă Will.

— Și eu te-am ciomăgit ! continuă Robin, izbucnind în rîs.

— Ah ! Ce face... Maud ?

— Foarte bine.

— Cum e ?...

— Aceeași fată încîntătoare care te iubește Will, care numai pe tine te iubește pe lume. A plîns, biata fată, din pricina lipsei tale. Și tu, sărmane Will, ai suferit mult. În schimb, ai să fii fericit dacă tot o mai iubești pe buna și frumoasa Maud.

— Cum adică, o mai iubesc ? Cum poți să mă-ntrebi așa ceva, Robin ? Ah, sigur c-o iubesc și Dumnezeu s-o binecuvînteze că nu m-a uitat ! Nici o clipă n-am încetat să mă gîndesc la ea și chipul ei scump era închis în

inima mea și-mi da putere ; ea a fost curajul soldatului pe cîmpul de luptă, mîngîierea prizonierului în bezna temniței. Robin, Maud mi-a fost gînd și vis, nădejde și viitor. Datorită ei am putut să îndur cele mai crunte lipsuri, cele mai dureroase cazne. Dumnezeu mi-a sădit în inimă o nezdruncinată încredere în viitor ; am fost încredințat că am s-o revăd pe Maud și că am să fiu soțul ei, ca să-mi petrec alături de ea ultimii ani ai vieții.

— Această nădejde care nu te-a părăsit este pe cale să se îndeplinească, dragă Will — spuse Robin.

— Da, nădăjduiesc, sau mai bine zis am această dulce credință. Ca să-ți dovedesc, prietene Robin, cît de mult m-am gîndit la scumpa copilă, o să-ți povestesc un vis pe care l-am avut pe cînd mă aflam în Normandia. Cu toate că a fost acum aproape o lună, tot îl mai țin minte. Se făcea că zăceam în fundul unei temnițe, cu mîinile legate, cu trupul ferecat în lanțuri, și cum stam așa, am văzut-o deodată pe Maud lîngă mine, palidă ca o moartă și plină de sînge. Sărmana fată întindea spre mine mîinile-i rugătoare, dar eu nu înțelegeam ce vrea, deși vedeam că suferă cumplit și că mă cheamă în ajutor. Cum ți-am spus, eu eram ferecat în lanțuri, mă tăvăleam pe jos și, în neputința mea, mușcam fierul ce-mi încercuia brațele. Cu un cuvînt, mă străduiam din răsputeri să mă tîrăsc pînă la Maud. Deodată, lanțurile începură să-și slăbească strînsoarea, apoi căzură. Am sărit în picioare și m-am repezit spre Maud. Am luat-o în brațe pe biata fată, așa plină de sînge, și i-am acoperit cu sărutări fierbinți obrajii palizi. Puțin cîte puțin, sîngele, care i se oprise în vine, începu încetul cu încetul să-și ia drumul firesc. Buzele sărmanei Maud începură și ele să prindă viață, apoi copila deschise ochii ei mari, negri, și mă învălui cu o privire recunoscătoare și drăgăstoasă care mă mișcă pînă în adîncul sufletului ; inima îmi tresăltă de fericire și am scos un oftat din pieptul ce-mi ardea. Sufeream și eram fericit în același timp. M-am dat jos din pat, hotărît să mă întorc în Anglia. Voiam s-o revăd pe Maud, pe Maud, care, de bună seamă, era nefericită, pe Maud, care, de bună seamă, avea nevoie de ajutorul meu. M-am înfățișat pe dată căpitanului

meu, care odinioară fusese intendentul tatălui meu și de la care mă credeam în drept să-mi arate multă bunăvoință și înțelegere. Nu i-am spus din ce pricină doresc să mă întorc în Anglia, căci, nu încape îndoială, ar fi rîs de mine; i-am spus numai ce voiam. Cu multă asprime, a refuzat să-mi acorde învoire; dar acest prim neajuns nu m-a descurajat; eram, ca să zic așa, cuprins de o furie nestăvilită de a o revedea pe Maud, și atunci l-am rugat pe omul acesta, căruia altădată îi poruncisem, l-am implorat să-mi primească cererea. Chiar dacă o să-ți fie milă de mine, eu tot am să merg cu povestirea pînă la capăt. M-am aruncat în genunchi în fața lui, dar slăbiciunea mea l-a făcut să zîmbească și, cu o lovitură de picior, m-a dat de-a berbeleacul. Atunci, Robin, m-am ridicat; aveam sabia la mine, am tras-o din teacă și, fără să mă gîndesc, fără să șovăi o clipă, l-am ucis pe ticălosul acela. De atunci sînt urmărit; oare mi-or fi pierdut urma? Sper. Iată de ce, Robin, luîndu-te drept străin, n-am vrut să-ți spun cum mă cheamă, dar binecuvîntat fie cerul că m-a călăuzit spre dumneata! Acum să vorbim de Maud. Tot la Gamwell Hall stă?

— La Gamwell Hal, dragă Will?! repetă Robin. Vasăzică nu știi ce s-a petrecut?

— Nu. Dar ce s-a întîmplat? Mă sperii.

— Liniștește-te. Nenorocirea care a lovit familia dumitale s-a reparat în parte; timpul și resemnarea au șters urmele unui fapt foarte dureros: castelul și satul Gamwell au fost nimicite.

— Nimicite? strigă Will. Maica lui Dumnezeu! Și mama, spune-mi Robin, și scumpul meu tată, și sărmanele mele surori?

— Toată lumea e bine, liniștește-te; familia dumitale locuiește acum la Barnsdale. Mai tîrziu am să-ți povestesc în amănunt nefericitele întîmplări. Deocamdată este destul să știi că această sălbatică distrugere a fost săvîrșită de normanzi, care au plătit scump pentru fărădelegea lor. Am ucis două treimi din trupele trimise de regele Henric.

— De regele Henric? strigă William. Apoi, după o oarecare șovăire, adăugă: Robin, mi-ai spus că ești

primul pădurar al acestei păduri, păi atunci ești neîndoielnic în slujba regelui, nu ?

— Nu chiar așa, bălăiorul meu verișor — răspunse tînărul, rîzînd. Pentru munca de pădurar îmi plătesc normanzii, adică cei bogați, căci de la cei săraci nu cer nimic. Sînt într-adevăr pădurar, dar pe socoteala mea și a veselilor mei tovarăși. Într-un cuvînt, William, sînt stăpînul pădurii Sherwood și-mi voi apăra drepturile și privilegiile mele împotriva tuturor pretendenților.

— Nu te-nțeleg, Robin — spuse Will, foarte mirat.

— Am să-ți explic mai limpede. Zicînd acestea, Robin duse cornul la gură și scoase trei sunete ascuțite, care abia pătrunseră în inima pădurii, că William și văzu ieșind din desiș, din luminiș, din dreapta și din stînga vreo sută de oameni, toți purtînd veșminte frumoase, a căror culoare verde se potrivea de minune cu înfățișarea lor semeață. Oamenii aceștia înarmați cu arcuri, scuturi și săbii scurte se adunară în tăcere în jurul căpeteniei lor. William căscă ochii mari și-l privi uimit din cale afară pe Robin. O clipă, tînărul se amuză de uluitoarea surpriză pe care i-o stîrnise vărului său atitudinea respectuoasă a oamenilor sosiți în grabă la chemarea cornului, apoi, punîndu-și mîna pe umărul lui Will, spuse rîzînd :

— Băieți, iată un om care, într-o luptă cu sabia, m-a silit să cer îndurare.

— Ei ? ! strigară oamenii, cercetîndu-l pe Will cu vădită curiozitate.

— Da, el m-a învins și sînt mîndru de victoria lui pentru că are mîna sigură și inima cinstită.

Micul-John, care părea mai puțin încîntat decît Robin de îndemînarea lui William, făcu un pas spre mijlocul cercului și se adresă tînărului :

— Străine, dacă l-ai făcut pe viteazul Robin Hood să-ți ceară îndurare, de bună seamă că ești nemaipomenit de puternic, însă nu te vei putea bucura de gloria de a fi biruit pe căpetenia pădurarilor veseli, fără să fii cît de cît altoit de locotenentul lui. Eu sînt foarte tare în lupta cu ciomagul, vrei să te iei la întrecere cu mine ?

Dacă ai să mă faci să strig : „Destul !“, am să te proclam cel mai bun luptător cu sabia din toată țara.

— Dragă Micule-John — spuse Robin — pun rămășag pe o tolbă cu săgeți contra unui arc din lemn de tisă că acest flăcău viteaz va învinge.

— Primesc îndoit rămășagul, stăpîne — răspunse John — și dacă străinul cîștigă, va putea fi numit nu numai cel mai bun luptător cu sabia, dar și cel mai bun mînuitor de bîtă din vesela Anglie.

Auzindu-l pe Robin Hood numindu-l Micul-John pe tînărul uriaș, cu fața arsă de soare, care sta în fața lui, Will simți în inimă un adevărat fior ; totuși nu lăsă nimic să se vadă. Chipul lui rămase calm ; își trase pe ochi boneta pe care o purta pe cap și, răspunzînd printr-un zîmbet la semnele pe care i le făcea Robin, își salută grav adversarul și, cu ciomagul în mînă, așteptă primul atac.

— Păi bine, Micule-John — strigă Will în clipa cînd tînărul se pregătea să înceapă lupta — vrei să te bați cu Will Roșcovanul, cu drăguțul Will, așa cum aveai obiceiul să-i spui ?

— Doamne Dumnezeule ! strigă Micul-John, lăsînd ciomagul să-i cadă din mînă. Glasul ăsta... și privirea !...

Apoi făcu cîțiva pași și, clătinîndu-se ca ametit, se sprijini de umărul lui Robin.

— Ei, da ! glasul ăsta este al meu, vere John ! strigă Will, aruncîndu-și boneta în iarbă. Privește-mă !

Pletele lungi, roșii se revărsară în bucle mătăsoase încadrînd chipul tînărului, iar Micul-John, după ce privi cu admirație mută fața zîmbitoare a vărului său, se repezi spre el, îl luă în brațe și-i spuse cu o neasemuită dragoste :

— Fii binevenit, Will, dragul meu Will, în vesela Anglie, în casa strămoșilor tăi, tu care, prin înapoierea ta, aduci bucurie, fericire și mulțumire. Mîine, cei din Barnsdale vor fi în sărbătoare, mîine vor strînge în brațe pe cel pe care-l credeau pierdut pentru totdeauna. Ceasul care te-a adus în mijlocul nostru este binecuvîntat de cer, scumpul meu Will. Sînt fericit să... să... să te revăd... Să nu crezi, Will, că sînt un om slab dacă vezi

cîteva lacrimi pe obraz; nu, nu, nu plîng, dimpotrivă sînt fericit, foarte fericit...

Bietul John nu se mai putu stăpîni; brațele sale, care-l țineau înlănțuit pe Will, se strînseră convulsiv și el începu să plîngă în tăcere. William împărtășea și el mișcătoarea bucurie a vărului său, și Robin Hood îi lăsă o clipă unul în brațele celuilalt. După ce trecu prima emoție, Micul-John îi povesti lui Will, cît mai pe scurt cu putință, peripețiile înfricoșătoarei nenorociri care-i izgonise din Gamwell Hall. După ce-și sfîrși povestirea, Robin și John îl duseră pe Will să-i arate diferitele adăposturi pe care ceata lor le înjghebase în pădure și, la cererea lui, fu înrolat în trupă cu gradul de locotenent, ceea ce-l așeza în același rînd cu Micul-John.

A doua zi de dimineață, Will își mărturisi dorința de a merge la Barnsdale. Cum era și firesc, cererea fu înțeleasă de Robin, care hotărî pe loc să-l însoțească împreună cu Micul-John. Frații lui Will sosiseră cu două zile mai înainte la Barnsdale, unde se făceau pregătiri pentru a serba ziua de naștere a lui sir Guy. Sosirea lui William avea să facă din această sărbătoare o mare bucurie.

După ce dădu oamenilor săi ordinele necesare, Robin Hood, însoțit de cei doi prieteni, porni spre Mansfeld, de unde urmau să ia caii pentru drum. Mergeau plini de veselie. Robin cînta cu vocea lui caldă și armonioasă cele mai frumoase balade, iar Will, beat de fericire, țopăia alături de el, repetînd fără noimă refrenul cîntecelor. Chiar și Micul-John îndrăznea din cînd în cînd să scoată cîte o notă falsă, ceea ce îl făcea pe Will să rîdă cu lacrimi și pe Robin să se alăture acestei veselii. Dacă un străin i-ar fi văzut pe prietenii noștri, de bună seamă și-ar fi închipuit că are de-a face cu niscai oaspeți ghiftuiți de vreo gazdă generoasă, într-atît este de adevărat că beția inimii se aseamănă cu beția pe care o dă vinul.

Ajunși aproape de Mansfeld, veselia lor zgomotoasă fu brusc curmată. Trei oameni îmbrăcați în haine de pădurari țîșniră dintr-un tufiș și se așezară de-a latul drumului pe care veneau cei trei tineri, cu aerul hotărît

de a le aţine calea. Robin Hood şi prietenii lui se opriră o clipă, apoi tînărul îi cercetă din ochi pe străini şi-i întrebă cu glas poruncitor :

— Cine sînteţi şi ce căutaţi aici ?

— Tocmai vroiam şi eu să vă întreb acelaşi lucru — răspunse un flăcău vînjos, cu umerii pătraţi, care, înarmat cu un ciomag şi cu un iatagan, părea foarte pregătit să reziste unui atac.

— Adevărat ? răspunse Robin. Ei bine, sînt foarte fericit că v-am cruţat osteneala, căci, dacă aţi fi îndrăznit să-mi puneţi mie o asemenea întrebare neobrăzată, s-ar fi putut să vă dau un atare răspuns, încît să vă pară rău toată viaţa pentru îndrăzneala voastră.

— Vorba ţi-e semeaţă, băiete — răspunse pădurarul, în zeflemea.

— Mai puţin semeaţă decît fapta, dacă ai fi avut neprevederea să-mi pui întrebări. Eu nu răspund, eu întreb. Aşa că vă mai întreb pentru o ultimă oară : cine sînteţi şi ce căutaţi aici ? Judecînd după înfăţişarea voastră măreaţă, s-ar părea că pădurea Sherwood este proprietatea voastră.

— Slavă Domnului, băiete, ai o gură !... Vasăzică îmi faci cinstea să-mi făgăduieşti o ciomăgeală dacă-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare pe care tu mi-ai pus-o mie. Minunat ! Şi-acum, veselul meu străin, am să-ţi dau o lecţie de bună-cuviinţă şi am să răspund la întrebarea ta. După aceea, ai să simţi pe pielea ta cum îi pedepsesc eu pe proşti şi pe neobrăzaţi.

— Fie — răspunse vesel Robin — spune-mi repede cum te cheamă şi cu ce te-ndeletniceşti, pe urmă o să mă baţi dacă o să poţi ; o doresc din toată inima.

— Sînt paznicul acestei părţi din pădure ; drepturile mele de supraveghere se întind de la Mansfeld pînă la o răspîntie largă ce se află la vreo şapte mile de aici. Aceşti doi oameni sînt ajutoarele mele. Împuternicirea am primit-o de la regele Henric şi, din porunca lui, ocrotesc cerbii de tîlhari ca voi. Ai înţeles ?

— Foarte bine, dar dacă dumneata eşti paznicul acestei păduri, atunci eu şi tovarăşii mei ce mai sîntem ? Pînă acum, eu m-am crezut singurul om care are dreptul

la acest titlu. Este adevărat că eu nu-l dețin din bunătatea regelui Henric, ci din propria mea voință, care aici este atotputernică pentru că se numește dreptul celui mai tare.

— Adică tu ești șeful care supraveghează pădurea Sherwood ?! reluă disprețuitor pădurarul. Glumești ! Ești doar un ticălos și nimic altceva.

— Dragă prietene — răspunse Robin, cu vioiciune — cauți să mă dai gata cu persoana ta plină de însemnătate, dar nu tu ești paznicul cu ale cărui titluri te făleștî în fața mea. Eu îl cunosc pe-acela.

— Ha, ha ! rîse paznicul. Poți să-mi spui cum îl cheamă ?

— Fără doar și poate. Îl cheamă John Cokle, morarul cel gras din Mansfeld.

— Eu sînt feciorul lui. Mă numesc Much.

— Tu ești Much ? Nu cred.

— Ba da, așa este — zise Micul-John. Îi cunosc din vedere. Mi s-a vorbit despre el ca despre un om iscusit în mînuirea ciomagului.

— Nu te-au mințit, pădurare, și dacă tu mă cunoști, pot să spun și eu același lucru despre tine. Ai o statură și un chip cu neputință să le uiți.

— Știi cum mă cheamă ? întrebă tînărul.

— Vezi bine, jupîne John.

— Eu sînt Robin Hood, paznicule Much.

— Bănuiam eu, îndrăznețule, și mă bucur că te-am întîlnit. O mare răsplată a fost făgăduită celui ce va pune mîna pe tine. De felul meu, sînt foarte ambițios, iar răsplata asta, care-i o sumă frumușică, o să-mi prindă de minune. Azi am prilejul să pun mîna pe tine și n-o să te las să-mi scapi.

— Ai mare dreptate, tu care te-ngrijești să-ndestulezi spînzurătoarea ! răspunse Robin, cu dispreț. Atunci, dacă-i așa, jos haina și pune mîna pe sabie ! Sînt omul tău !

— Stați ! strigă Micul-John. Much e mai priceput în mînuirea ciomagului decît a sabiei ; să ne batem tustrei. Eu am grijă de Much, Robin, și tu, William, luați-i în primire pe ceilalți, lupta va fi mai cumpănită.

— Mă-nvoiesc — răspunse paznicul — ca să nu se spună că Much, fiul morarului din Mansfeld, a fugit din faţa lui Robin Hood şi a oamenilor săi atît de veseli.

— Frumos răspuns! strigă Robin. Hai Micule-John, ia-l pe Much, dacă ţi l-ai ales ca adversar. Eu îl iau pe flăcăul ăsta voinic. Vrei să te baţi cu mine? îl întrebă Robin pe cel pe care întîmplarea i-l dăduse ca potrivnic.

— Foarte bucuros, viteazule proscris!

— Atunci să începem, iar Maica Domnului să dea biruinţă celor care merită sprijinul său.

— *Amen!* încheie Micul-John. Sfînta Fecioară nu-l părăseşte niciodată la nevoie pe cel slab.

— Nu părăseşte pe nimeni — spuse Much.

— Pe nimeni — repetă Robin, făcîndu-şi cruce.

După ce pregătirile de luptă fură isprăvite cu voioşie, Micul-John strigă voiniceşte :

— Gata ?

— Gata — repetară Will şi Robin.

O veche baladă, care a păstrat amintirea acestei lupte de neuitat, o povesteşte astfel :

Într-o frumoasă zi pe la mijlocul verii
Se luară la luptă, curajoşi şi puternici,
De la al optulea ceas al dimineţii pînă la nămiezi
Şi nu slăbiră lupta, şi nici nu conteniră,
Iar John, şi Will, şi Robin, luptînd fără încetare
Nu-şi lăsară potrivnicii nici măcar să-i rănească.

— Micule-John — spuse Much, răsuflînd din greu, după ce îi ceruse îndurare — îţi ştiam de mult îndemînarea şi vroiam să mă lupt cu tine. Dorinţa mi s-a împlinit, m-ai învins, iar biruinţa ta mi-a dat o lecţie de modestie, care-mi va fi de mare folos. Mă credeam un bun mînuitor al ciomagului, dar tu m-ai învăţat că nu-s decît un prost.

— Eşti un mînuitor grozav, prietene Much — răspunse Micul-John, strîngînd mîna pe care i-o întindea paznicul — şi-ţi meriţi pe deplin faima ta vitejească.

— Îţi mulţumesc pentru lauda adusă mie, pădurarule — spuse Much — însă cred că-i pornită mai degrabă din bună-cuviinţă decît din sinceritate. Crezi oare

că mîndria mea suferă din pricina unei înfrîngeri neașteptate? Nici pomeneală. Nu mă simt de loc umilit că am fost învins de un om ca tine.

— Cinstite vorbe ai rostit, viteaz fiu de morar! zise vesel Robin. Dai dovadă că ești înzestrat cu cea mai dorită dintre bogății: o inimă curată și un suflet de saxon. Numai un om cinstit poate să primească, vesel și fără pic de ură, o înfrîngere ce i-a rănit mîndria. Dă-mi mîna, Much, și iartă-mi cuvintele pe care ți le-am spus cînd mi-ai vorbit de lăcomia-ți plină de ambiție. Nu te cunoșteam, iar disprețul meu nu te țintea pe tine, ci doar cuvintele pe care le-ai rostit. Bei un pahar de vin de Rin? Să bem pentru fericita noastră întîlnire și pentru viitoarea noastră prietenie.

— Iată mîna mea, Robin Hood, ți-o dau din toată inima. Am auzit vorbe de laudă despre tine. Știu că ești un nobil proscris, că cei săraci se bucură de ocrotirea-ți generoasă. Te iubesc chiar și cei care ar trebui să te urască: normanzii, dușmanii tăi. Toți vorbesc despre tine cu stimă și n-am auzit pe nimeni care să osîndească cu temei faptele tale. Averea ți-a fost luată, ai fost proscris, dar oamenii cinstiți te iubesc fiindcă în casa ta nenorocirea și-a făcut cuib.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele tale bune, prietene Much; n-am să te uit niciodată și te rog să-mi faci plăcerea să mergi împreună cu noi pînă la Mansfeld.

— Robin, sînt al tău cu trup și suflet — îi răspunse Much.

— Și eu — zise cel care se bătuse cu Robin.

— Și eu, la fel — adăugă potrivnicul lui Will.

Așa că se îndreptară împreună spre oraș, vorbind, rîzînd și ținîndu-se de braț.

— Dragă Much — întrebă Robin Hood cînd ajunseră la Mansfeld — prietenii dumitale sînt oameni prevăzători?

— De ce-mi pui această întrebare?

— Pentru că tăcerea lor este necesară siguranței mele. După cum cred că-ți dai seama, vin aici în mare taină, și dacă un cuvînt nesăbuit ar da în vileag prezența mea într-un han din Mansfeld, localul hangiului meu ar fi numaidecît înconjurat de soldați, iar eu aș fi silit fie să fug, fie să mă bat. Astăzi nu mi-ar plăcea nici fuga,

nici lupta. Sînt aşteptat în Yorkshire şi nu vreau să-mi întîrzii plecarea.

— Răspund de tovarăşii mei. Cît despre mine, să n-ai nici o grijă, dar eu cred, dragă Robin, că exagerezi primejdia. Doar de curiozitatea cetăţenilor din Mansfeld ai putea să te temi. Ei ar veni după dumneata, într-atîta sînt de dornici să vadă cu propriii lor ochi pe faimosul Robin Hood, eroul tuturor baladelor pe care le cîntă tinerele fete.

— Pe sărmanul proscris, vrei să spui, jupîne Much — zise tînărul, cu amărăciune. Nu-ţi fie frică să mă numeşti aşa ; ruşinea acestui nume nu cade asupra mea, ci asupra capului aceluia care a rostit o hotărîre pe cît de crudă, pe atît de nedreaptă.

— Bine, prietene ; însă oricare ar fi numele pus alături de numele dumitale, este iubit şi respectat.

Robin Hood strînse mîinile viteazului băiat.

Fără să atragă atenţia, ei poposiră la un han mai retras şi se aşezară plini de voie bună în jurul unei mese pe care hangiul o acoperi repede cu o jumătate de duzină de sticle cu gîtul lung, pline cu acel vin straşnic de Rin care dezleagă limbile şi deschide inimile. Sticlele se succedară repede unele după altele, iar conversaţia deveni atît de vioaie şi de încrezătoare, încît Much vru s-o prelungească la nesfîrşit. În cele din urmă, el îi ceru lui Robin să-l primească în ceata lui, iar tovarăşii lui Much, vrăjiţi de descrierea încîntătoare a unei vieţi libere şi independente duse sub copacii bătrîni din pădurea Sherwood, urmară exemplul şefului lor şi se angajară cu tot sufletul să-l urmeze pe Robin Hood. Acesta primi propunerea pornită din inimă care i se făcu, iar Much, vrînd să plece de îndată, ceru voie noului său şef să meargă şi să-şi ia rămas bun de la întreaga familie. Micul-John trebuia să-l aştepte să se înapoieze, să-i ducă pe cei trei la adăpostul din pădure, să-i instaleze acolo, după care să se îndrepte spre Barnsdale, unde avea să-i găsească pe William şi pe Robin. După ce puseră la punct aceste amănunte, convorbirea lor luă alt curs.

Cu cîteva clipe înainte de a părăsi hanul, doi oameni intrară în sala unde se aflau ei. Primul dintre cei doi

aruncă mai întîi o privire fugitivă asupra lui Robin Hood, se uită la Micul-John și zăbovi cu luare-aminte asupra lui Will Roșcovanul. Atenția lui fu atît de stăruitoare și de vădită, încît tînărul băgă de seamă ; tocmai se pregătea să-l întrebe pe noul venit ce vrea de la el, cînd acesta, dîndu-și seama că a stîrnit neliniștea flăcăului, își întoarse privirea în altă parte, bău pe nerăsuflate paharul de vin pe care-l ceruse și ieși din sală împreună cu tovarășul său.

Prea absorbit de bucuria pe care i-o da speranța de a o întîlni pe Maud înainte de căderea nopții, Will uită să spună verilor săi ce i se întîmplase și încălecă împreună cu Robin, fără a se gîndi să-i pomenească ceva. Pe drum, cei doi prieteni făcură un plan cu privire la sosirea lui William acasă. Robin voia să se înfățișeze singur ca să pregătească familia pentru primirea lui Will, dar nerăbdătorul băiat nici nu voia să audă.

— Dragă Robin — spunea el — nu mă lăsa singur, mi-ar fi cu neputință să stau tăcut și liniștit la cîțiva pași de casa tatălui meu. M-am schimbat atît de mult, viața aspră pe care am dus-o a lăsat urme vădite pe fața mea, că numai mama ar putea să mă recunoască de la prima vedere. Spune-le că sînt un străin, un prieten al lui Will, în felul ăsta aș avea fericirea să-mi văd părinții mai repede și să mă dau în vileag numai după ce ei vor fi fost pregătiți de venirea mea.

Robin se supuse dorinței lui William, iar cei doi tineri se înfățișară împreună la castelul din Barnsdale.

Toată familia era adunată în jurul mesei. Robin fu primit cu brațele deschise, iar baronetul se purtă cu cel pe care-l lua drept un străin, cu o afectuoasă ospitalitate. Winifred și Barbara se așezară lîngă Robin, copleșindu-l cu întrebări, căci de obicei el era pentru tinerele fete ecoul noutăților dinafară.

Absența lui Maud și a Mariannei îl făcu pe Robin să se simtă la largul său. Așa că, după ce răspunse întrebărilor verișoarelor lui, se ridică și spuse întorcîndu-se spre sir Guy :

— Unchiule, am să-ți dau vești bune, vești care te vor face foarte fericit.

— Chiar venirea ta aici este o mare mulțumire pentru bătrîna mea inimă, Robin Hood ! răspunse baronetul.

— Robin Hood este un trimis al cerului ! strigă Barbara, scuturîndu-și vioaie frumoasele-i plete blonde.

— Cînd voi veni data viitoare, Barby — răspunse vesel tînărul — am să fiu un trimis al dragostei : îți voi aduce un soț.

— Îl voi primi cu multă plăcere, Robin — spuse fata, rîzînd.

— Și foarte bine vei face, verișoară, pentru că va fi demn de această primire grațioasă. N-am să ți-l descriu, mă mulțumesc doar să-ți spun că, de îndată ce te vei uita la el, ai să-i spui lui Winifred : „Dragă soră, iată-l pe acela care i se potrivește Barbarei Gamwell.

— Ești sigur de asta, Robin ?

— Foarte sigur, încîntătoare poznașă !

— Oh, ca să mă hotărăsc, trebuie să fiu în deplină cunoștință de cauză, Robin. Fără a lăsa să se vadă, să știi că sînt foarte greu de mulțumit, și ca să-mi placă, un bărbat trebuie să fie foarte binecrescut.

— Ce-nțelegi prin a fi foarte binecrescut ?

— Să-ți semene, vere,

— Lingușitoareo !

— Spun ce gîndesc, și atîta rău dacă răspunsul meu ți se pare o măgulire. Și nu numai că vreau ca bărbatul meu să fie la fel de frumos cum ești dumneata, dar vreau să mai aibă și inteligența, și inima dumitale.

— Cu alte cuvinte, ți-aș fi pe plac, Barbara, nu ?

— Sigur că da, ești întru totul pe gustul meu.

— Sînt în același timp și foarte încîntat, și foarte mîhnit că am această fericire, dragă verișoară. Însă, vai, dacă nutrești în taină speranța să mă cucerești. dă-mi voie să-ți depling nebunia. Sînt logodit cu două persoane.

— Robin, cunosc aceste două persoane.

— Adevărat, verișoară ?

— Da, și dacă aș vrea să le rostesc numele...

— Ah, te rog, nu-mi trăda secretul, miss Barbara.

— Fii fără grijă, vreau să-ți cruț modestia. Și ca să revenim la mine, dragă Robin, consimt, dacă binevoiești să-mi acorzi această favoare, să fiu a treia dumitale logodnică și chiar a patra, pentru că bănuiesc că există

cel puțin trei tinere care așteaptă fericirea de a purta ilustrul dumitale nume.

— Zeflemistă mică ce ești ! spuse Robin, rîzînd. Nu meriți prietenia pe care ți-o port. Totuși am să-mi țin făgăduiala și peste cîteva zile am să-ți aduc un cavaler încîntător.

— Dacă protejatul dumitale nu este tînăr, inteligent și frumos, nu-mi trebuie, Robin, ține minte !

— Este așa cum ți-l dorești.

— Foarte bine. Acum spune-ne noutatea pe care te pregăteai să i-o anunți tatălui meu mai înainte de a te fi gîndit să-mi oferi un soț.

— Miss Barbara, tocmai mă pregăteam să-i spun unchiului, mătușii și dumitale, dragă Winifred, că am aflat vești despre o ființă foarte scumpă inimilor noastre.

— Despre fratele meu Will ? zise Barbara.

— Da, verișoară.

— Ah, ce fericire ! Și ?...

— Ei, și acest tînăr care te privește cu un aer foarte stînjenit, într-atîta este de fericit că se află în prezența unei fete nespus de încîntătoare, l-a văzut pe William acum cîteva zile.

— Fiul meu e sănătos ? întrebă sir Guy, cu glas tremurat.

— Este fericit ? întrebă și lady Gamwell, împreunîndu-și mîinile.

— Unde-i ? întrebă Winifred.

— Ce-l ține departe de noi ? zise Barbara, aținîndu-l pe tovarășul lui Robin Hood, cu ochii plini de lacrimi.

Sărmanul William, cu gîtul uscat, cu inima plină, nu putea să scoată un cuvînt. După aceste întrebări stăruitoare, urmă o clipă de tăcere. Barbara îl privea gînditoare pe tînărul din fața ei. Deodată scoase un țipăt, se repezi la străin și, luîndu-l de gît, rosti printre suspine :

— E Will ! E Will ! Îl recunosc. Dragă Will, ce fericită sînt că te văd ! Și, sprijinindu-și capul pe umărul fratelui său, începu să plîngă în hohote.

Lady Gamwell, fiii ei, Winifred și Barbara îl înconjurară pe Will, iar sir Guy, încercînd să pară calm, căzu

într-un jilț și se porni să plîngă ca un copil. Tinerii frați ai lui Will păreau beți de fericire. După un „ura"! formidabil, îl cuprinseră pe William cu brațele lor puternice și-l îmbrățișară, mai-mai să-l înăbușe.

Robin profită de lipsa de atenție a celorlalți și ieși din încăpere spre a se duce la Maud. Sănătatea lui miss Lindsay era foarte gingașă și cerea multă grijă, de aceea ar fi fost, poate, primejdios să i se dea de veste așa dintr-o dată că Will s-a întors. Îndreptîndu-se spre camera lui Maud, Robin se întîlni cu Marianne.

— Ce se-ntîmplă în castel, dragă Robin? întrebă fata, după ce primise din partea logodnicului său tandre complimente. Am auzit strigăte care mi se par foarte vesele.

— Și chiar sînt, dragă Marianne, pentru că sărbătoresc o întoarcere mult dorită.

— A cui întoarcere? întrebă fata, cu tremur în glas. A fratelui meu?

— Din păcate, nu, Marianne — răspunse Robin, luînd în mîinile lui mîinile fetei. Încă nu ni l-a trimis Dumnezeu pe Allan, ci pe Will. Îți amintești de Will Roșcovanul, de simpaticul Will?

— Cum să nu, și sînt foarte fericită să știu că s-a întors sănătos. Unde este?

— În brațele mamei sale, am plecat din cameră în clipa cînd frații lui se luptau care mai de care să-l îmbrățișeze. Mă duc s-o caut pe Maud.

— Este în odaia ei. Vrei să trimit s-o anunțe să coboare?

— Nu, mă duc eu pînă la ea, căci trebuie pregătită biata copilă să-l primească pe William. Misiunea pe care mi-am luat-o este foarte greu de îndeplinit — adăugă Robin, rîzînd. Cunosc mult mai bine labirinturile din pădurea Sherwood decît ascunzișurile tainice din inima unei femei.

— Lăsați modestia deoparte, messire Robin — răspunse Marianne, veselă. Vă pricepeți mai bine ca oricine altul cum să pătrundeți în inima unei femei.

— Într-adevăr, Marianne, pare-mi-se că verișoarele mele, Maud și dumneata v-ați înțeles tustrele să încercați

să faceți din mine un orgolios. Mă copleșiți, după pofta inimii, cu complimente măgulitoare.

— Fără îndoială, sir Robin — spuse Marianne, amenințîndu-l cu degetul — le lași pe Winifred și pe Barbara să se arate curtenitoare față de dumneata. Aha, cochetezi cu verișoarele dumitale; prea bine, sînt încîntată s-o aflu. La rîndul meu am să-mi încerc și eu puterea ochilor asupra inimii frumosului Will Roșcovanul.

— Mă învoiesc, dragă Marianne, dar trebuie să te previn că vei avea de luptat cu o rivală primejdioasă. Maud este iubită cu patimă și ea își va apăra fericirea, iar sărmanul Will va roși pînă-n vîrful urechilor, găsindu-se astfel între două femei încîntătoare.

— Dacă William știe să roșească la fel de bine ca dumneata, Robin, atunci nu mă tem să-l pun la această încercare stînjenitoare.

— Oh! Oh! exclamă Robin, rîzînd. Vrei să zici că eu nu știu să roșesc, miss Marianne?

— Cel puțin nu mai știi, ceea ce este cu totul altceva; mi-amintesc că odată, o roșeață vie ți-a împurpurat obrajii.

— Cînd s-a petrecut acest lucru de neuitat?

— În ziua cînd ne-am întîlnit prima oară în pădurea Sherwood.

— Îmi îngădui să-ți spun de ce am roșit atunci, Marianne?

— Mi-e teamă să răspund „da", Robin, pentru că văd ivindu-se în ochii dumitale o expresie ironică și pe buze un surîs răutăcios.

— Ți-e teamă de răspunsul meu și totuși îl aștepți cu nerăbdare, mis Marianne.

— Nici pomeneală.

— Foarte rău atunci, căci eu credeam că ți-ar face plăcere să-ți dezvălui taina... cînd am roșit pentru prima... și ultima oară...

— Îmi face plăcere să-mi vorbești despre lucruri care te privesc pe tine, Robin — zise Marianne, surîzînd.

— În ziua cînd am avut fericirea să te duc în casa tatălui meu, ardeam de dorința să-ți văd chipul, care,

acoperit de faldurile glugii, nu-mi arăta decît strălucirea limpede a ochilor tăi. Îmi spuneam atunci în sinea mea, mergînd alături de dumneata, plin de modestie : „Dacă fata aceasta are un chip la fel de frumos ca şi privirea, am să-i fac curte.

— Cum, Robin, la şaisprezece ani te gîndeai să fii iubit de o femeie ?

— Pe Dumnezeul meu, da, şi-n clipa cînd îmi ziceam c-o să-ţi închin toată viaţa mea, chipul dumitale încîntător, ivit de sub ţesătura groasă care-l ascundea ochilor mei, se arătă în toată strălucitoarea-i frumuseţe. Privirea mea se agăţă cu atîta înfocare de privirea dumitale, încît o roşeaţă vie ţi-a năpădit obrajii. Un glas lăuntric îmi strigă : „Această fată îţi va fi soţie". Sîngele ce mi se îngrămădise la inimă mi se urcă în obraji. Atunci am simţit că te voi iubi. Iată, dragă Marianne, povestea primei şi ultimei dăţi cînd am roşit. Din ziua aceea — continuă Robin, mişcat, după o clipă de tăcere — această speranţă, căzută din cer ca făgăduiala unui viitor fericit, mi-a fost mîngîiere şi sprijin în viaţă. Sper şi cred.

Un strigăt vesel răzbătu din salon pînă în odaia unde, cu mîinile strînse înlănţuite şi vorbind în şoaptă, cei doi schimbau între ei cele mai gingaşe cuvinte.

— Hai, dragă Robin — spuse Marianne, întinzînd fruntea spre buzele tînărului — du-te sus la Maud ; eu mă duc să-l îmbrăţişez pe Will şi să-i spun că eşti lîngă scumpa-i logodnică.

Robin se îndreptă degrabă spre camera lui Maud, unde o găsi pe tînăra fată.

— Am fost aproape sigură că sînt strigătele de bucurie ce vestesc sosirea dumitale, dragă Robin — spuse ea, făcîndu-i semn tînărului să ia loc. Iartă-mă că nu am coborît în salon, dar mă simt stingheră şi aproape nedorită în mijlocul bucuriei generale.

— Şi de ce, Maud ?

— Pentru că întotdeauna eu sînt singura căreia niciodată nu poţi să-i aduci o veste bună.

— O să vină şi rîndul dumitale, Maud.

— Nu mai am curajul să sper, Robin, şi simt o tristeţe de moarte. Te iubesc din toată inima, sînt fericită cînd te văd, şi totuşi nu-ţi dau dovezi de această afecţiune, şi totuşi nu-ţi mărturisesc cît mi-e de plăcută prezenţa dumitale aici, ba uneori chiar, dragă Robin, caut să fug de dumneata.

— Să fugi de mine ? întrebă tînărul, uimit.

— Da, Robin, pentru că atunci cînd te-aud dîndu-i lui sir Guy veşti despre băieţii lui, spunîndu-i lui Winifred cuvinte frumoase din partea Micului-John, aducîndu-i Barbarei o scrisoare din partea fraţilor ei, îmi zic : „Pe mine mă uită întotdeauna, şi numai sărmanei Maud Robin n-are nimic să-i aducă".

— Niciodată, nimic, Maud ? !

— Ah, nu vorbesc de darurile încîntatoare pe care mi le aduci. Întotdeauna îi faci lui Maud, sora dumitale, nenumărate daruri, crezînd că-n felul acesta lipsa de veşti va fi trecută cu vederea. Inima dumitale prea bună încearcă să mă mîngîie în fel şi chip, dragă Robin ; din păcate, eu nu pot fi mîngîiată.

— Eşti o fetiţă răutăcioasă, miss Maud — spuse Robin, glumeţ. Cum se poate, domnişoară, să te plîngi că nu primeşti niciodată de la nimeni dovezi de prietenie, dovezi de plăcute aduceri aminte ? ! Cum se poate, uricioaso, nerecunoscătoareo, adică nu-ţi aduc eu, de cîte ori vin, veşti de la Nottingham ? Cine-i acela care, cu riscul de a-şi pierde capul, se duce adesea la Hal, fratele dumitale ? Cine-i acela care, cu riscul şi mai mare încă de a-şi lăsa o parte din inimă, se expune vitejeşte focului ucigător a doi ochi frumoşi ? Numai ca să-ţi fac plăcere, Maud, înfrunt primejdia de a fi singur între patru ochi cu încîntătoarea Grace, îndur farmecul gingaşului ei surîs, îndur atingerea mîinilor ei frumoase, ba chiar o sărut pe frunte. Şi pentru cine, te-ntreb eu, pentru cine îmi expun liniştea inimii mele ? Pentru dumneata. Maud, numai pentru dumneata !

Maud izbucni în rîs.

— Într-adevăr, sînt prea puţin recunoscătoare din fire — spuse ea — pentru ca mulţumirea pe care o în-

cerc cînd te aud vorbindu-mi de Halbert și de soția lui să nu fie de ajuns pentru ce-și dorește inima mea.

— Foarte bine, domnișoară ; atunci n-am să-ți mai spun că l-am văzut pe Hal săptămîna trecută și că m-a însărcinat să te sărut pe amîndoi obrajii ; n-am să-ți mai spun nici că Grace te iubește din toată inima și că fetița ei Maud, un înger de bunătate, îi urează ziua bună drăgălașei sale nașe.

— Îți mulțumesc de mii de ori, dragă Robin, pentru încîntătorul dumitale fel de a nu spune nimic. În felul acesta sînt foarte mulțumită să nu știu ce se petrece la Nottingham ; dar, fiindcă veni vorba, i-ai povestit Mariannei cît de atent ești cu încîntătoarea soție a lui Halbert ?

— Ah, iată o întrebare răutăcioasă, miss Maud. Ei bine ! Ca să-ți dovedesc că am conștiință și că ea nu are pricini să se dojenească, am să-ți spun că i-am mărturisit Mariannei o mică parte din admirația mea pentru farmecele frumoasei Grace. Totuși, fiindcă am o slăbiciune pentru ochii ei, m-am ferit să m-arăt prea înflăcărat cu privire la un subiect atît de gingaș.

— Ei, cum ? O înșeli pe Marianne ? Meriți să mă duc chiar acum să-i spun toată grozăvia fărădelegii pe care ai săvîrșit-o.

— Vom merge numaidecît împreună, îți voi oferi brațul, dar mai înainte de a ne duce la Marianne, vreau să vorbesc cu dumneata.

— Ce vrei să-mi spui, Robin ?

— Lucruri încîntătoare și care, sînt sigur, îți vor face o negrăită plăcere.

— Înseamnă că ai primit vești de la... de la... Și tînăra fată, cu privirea întrebătoare, cu obrajii îmbujorați dintr-o dată, îl privea pe Robin, cu o expresie de îndoială, de speranță și bucurie.

— De la cine, Maud ?

— Oh, îți bați joc de mine — zise cu tristețe biata fată.

— Nu, draga mea mică prietenă — am să-ți dau o veste cu adevărat minunată.

— Atunci, spune-mi-o repede !

— Ce zici de un soț ? întrebă Robin.

— Un soț ? ! Iată o întrebare ciudată.

— Ba de loc, dacă acest soț ar fi...

— Will ! Will ! Ai auzit vorbindu-se de Will ? Pentru numele lui Dumnezeu, Robin, nu te juca cu inima mea, sărmana ! Uite, bate atît de tare, că mă face să sufăr. Te-ascult, vorbește, Robin, Will este sănătos, dragul de el ?

— Fără doar și poate de vreme ce de-abia așteaptă să te numească scumpa lui soțioară.

— L-ai văzut ? Unde este ? Cînd o să vină aici ?

— L-am văzut, o să vină foarte curînd.

— Oh, Sfîntă Fecioară, îți mulțumesc ! strigă Maud, cu mîinile împreunate și înălțînd spre cer ochii scăldați în lacrimi. Cît m-aș bucura să-l văd — adăugă fata — dar... continuă ea, cu privirea ațintită spre ușă, în pragul căreia sta un tînăr. El e ! El e !...

Maud scoase un strigăt de nestăvilită bucurie, se aruncă în brațele lui Will și-și pierdu cunoștința.

— Sărmană, scumpă fată ! murmură tînărul, cu glas tremurător. Emoția a fost prea vie și prea neașteptată : a leșinat. Robin, ia-o tu, eu mă simt slab ca un copil și mi-e cu neputință să mă mai țin pe picioare.

Robin o luă binișor din brațele lui Will și o așeză pe un jilț, în timp ce bietul William își ascunse capul în mîini, zguduit de hohote de plîns. Maud își veni în fire și primul ei gînd fu să-l caute din ochi pe tînărul bărbat. Acesta îngenunchie în lacrimi la picioarele fetei, îi cuprinse mijlocul și, cu voce blîndă, murmura neîncetat numele iubitei sale : „Maud ! Maud !"

— William ! Dragă William !

— Trebuie să vorbesc cu Marianne — spuse Robin, rîzînd. Adio, vă las singuri ; nu-i uitați pe cei care vă iubesc.

Maud îi întinse mîna, iar William îl privi cu recunoștință.

— În sfîrșit, iată că m-am întors, dragă Maud — spuse Will. Ești mulțumită că mă vezi ?

— Cum poți să mă-ntrebi așa ceva, William ? De bună seamă că sînt mulțumită, ba mai mult decît atît, sînt fericită, foarte fericită.

— Nu vrei să mă mai vezi plecînd de lîngă tine?

— Am vrut-o eu vreodată?

— Nu, dar atîrnă numai de tine ca să rămîn aici pentru totdeauna sau să fac o simplă vizită.

— Ce vrei să spui?

— Ți-amintești ultima noastră convorbire?

— Da, dragă William.

— Te-am părăsit atunci, cu inima foarte grea, dragă Maud, și eram disperat. Robin a observat că sînt trist și, încolțit de întrebările lui, i-am mărturisit pricina. Am aflat atunci numele celui pe care-l iubeai.

— Să nu mai vorbim de nebuniile mele de fată tînără — îl întrerupse Maud, înlănțuindu-i gîtul cu brațele. Trecutul aparține lui Dumnezeu.

— Da, dragă Maud, numai lui Dumnezeu, prezentul este al nostru, nu-i așa?

— Da, al nostru. Ar fi bine, poate, pentru liniștea dumitale, dragă William — adăugă fata — să știi tot ce a fost între mine și Robin Hood, foarte limpede, foarte cinstit, o dată pentru totdeauna.

— Știu tot ce vreau să știu, dragă Maud; Robin mi-a povestit tot ce s-a petrecut între tine și el.

O undă trandafirie coloră fruntea tinerei fete.

— Dacă nu te-ai fi grăbit să pleci atît de repede — continuă Maud, sprijinindu-și fața împurpurată pe umărul tînărului — ai fi aflat că, foarte mișcată de iubirea-ți răbdătoare, aș fi vrut să-i răspund. Cît timp ai lipsit, m-am deprins să-l privesc pe Robin cu ochi de soră, și azi mă-ntreb, Will, dacă inima mea a bătut într-adevăr vreodată pentru altul decît pentru tine.

— Atunci înseamnă că mă iubești nițel, Maud, nu? zise Will, cu mîinile împreunate și cu ochii înotînd în lacrimi.

— Puțin, nu! Mult, da.

— Ah, Maud, cît sînt de fericit!... Vezi că am avut dreptate să nădăjduiesc, să aștept, să fiu răbdător, să-mi spun: „Va veni o zi cînd voi fi iubit"... Ne căsătorim, nu-i așa?

— Dragul meu Will!

— Spune da, sau mai bine spune: „Vreau să mă căsătoresc cu bunul meu William".

— Vreau să mă căsătoresc cu bunul meu William — repetă fata, ascultătoare.

— Dă-mi mîna, dragă Maud.

— Iat-o !

William sărută cu patimă mîna mică a logodnicei sale.

— Cînd facem nunta, Maud ? întrebă el.

— Nu știu, dragă prietene, într-una din zilele acestea.

— Fără-ndoială, însă trebuie hotărît ; ce-ar fi să zicem... mîine ?

— Mîine, nici să nu te gîndești Will ! Cu neputință !

— Cu neputință ? De ce ?

— Pentru că e prea neașteptat, prea repede.

— Fericirea nu vine niciodată prea repede, dragă Maud, și dacă am putea să ne căsătorim chiar acum, eu aș fi cel mai fericit dintre oameni. Dar pentru că trebuie să aștept pînă mîine, mă resemnez. Așadar, ne-am înțeles, mîine vei fi soția mea, da ?

— Mîine ? zise fata.

— Da, și iată de ce : mai întîi pentru că sărbătorim ziua de naștere a tatii, care împlinește șaptezeci și cinci de ani ; în al doilea rînd, pentru că mama ține să sărbătorească întoarcerea mea printr-o mare petrecere. Sărbătoarea va fi și mai desăvîrșită dacă am înveseli-o și mai vîrtos adăugîndu-i împlinirea dorințelor noastre.

— Familia ta, dragă William, nu este pregătită să mă primească în sînul ei, iar tatăl tău ar putea spune...

— Tata ? o întrerupse Will. Tata va spune că ești un înger, că te iubește și că încă de mult ești fata lui. Ah, Maud, înseamnă că nu-l cunoști pe acest bătrîn bun și drăgăstos, dacă te-ndoiești că nu s-ar bucura de fericirea feciorului său.

— Ai un dar de a convinge omul, dragul meu Will, încît sînt cu totul de partea ta.

— Așadar, consimți, Maud ?

— Cred că da, trebuie, dragă Will.

— Nu te silește nimeni, miss.

— Într-adevăr, William, e foarte greu să te mulțumească cineva. De bună seamă că ți-ar plăcea să m-auzi spunînd : „Consimt din toată inima"...

— Să mă căsătoresc cu tine, mîine — adăugă Will

— Să mă căsătoresc cu tine mîine — repetă Maud, rîzînd.

— Foarte bine. Acum sînt mulțumit. Vino, dragă nevestică, să anunțăm prietenilor noștri apropiata noastră căsătorie.

William luă brațul fetei, îl strecură pe sub al său și, sărutînd-o, o tîrî spre sala unde se mai găsea încă reunită întreaga familie.

Lady Gamwell și soțul său o binecuvîntară pe Maud, Winifred și Barbara o salutară pe tînăra fată cu numele de soră, iar frații lui William o îmbrățișară cu foc. Pregătirile de nuntă dădură de lucru femeilor, care, însuflețite de dorința de a contribui la fericirea lui Will și la frumusețea lui Maud, începură pe loc să se îngrijească de o încîntătoare rochie de mireasă pentru tînăra fată.

A doua zi sosi tare greu, așa cum sosește orice zi cînd este așteptată cu nerăbdare. Încă de dimineață, în curtea castelului au fost aduse nenumărate butoaie cu bere, împodobite cu ghirlande de frunze, care trebuiau să aștepte răbdătoare ca lumea să binevoiască a băga în seamă prezența lor acolo. Între timp se pregătea un ospăț sărbătoresc, brațe de flori erau presărate prin săli, muzicanții își acordau instrumentele, iar invitații începură să sosească în grupuri.

Ceasul hotărît pentru celebrarea căsătoriei frumoasei miss Lindsay cu William Gamwell se apropia. Maud, îmbrăcată cu mult gust, aștepta în sală venirea lui William, dar William nu sosea. Sir Guy trimise un slujitor să-l caute pe tînăr. Slujitorul străbătu parcul în sus și-n jos, cercetă castelul, îl strigă pe flăcău, dar drept răspuns nu primi decît ecoul propriului său glas. Robin Hood și feciorii lui sir Guy încălecară și scotociră împrejurimile, dar nu găsiră nici urmă de Will și nici nu putură căpăta vreo știre. Musafirii, grupuri-grupuri, porniră și ei să cerceteze cîmpia, dar și cercetările lor rămaseră zadarnice.

La miezul nopții, toată familia, cu lacrimi în ochi, se strînse în jurul sărmanei Maud, care, de mai bine de un ceas, zăcea în nesimțire.

William dispăruse.

II

După cum am spus, baronul Fitz Alwine o adusese la castelul din Nottingham pe frumoasa și gingașa lady Christabel. La cîteva zile după dispariția sărmanului Will, baronul se găsea într-o încăpere din apartamentul său particular, în fața unui bătrînel îmbrăcat cu o splendidă haină brodată cu fir de aur. Dacă bogăția i-ar fi stat în slujenie, am putea spune că oaspetele baronului Fitz Alwine era negrăit de bogat. Judecînd după fața lui, bătrînelul acesta atît de elegant număra, de bună seamă, mai mulți ani chiar decît baronul, dar se părea că el nu-și mai amintește cît timp s-a scurs de la întocmirea actului său de naștere.

Brăzdați de zbîrcituri și schimonosindu-se asemenea unor maimuțe bătrîne, cele două personaje vorbeau cu jumătate glas, și era limpede că amîndoi încercau, prin șiretenie și măgulire, să obțină unul de la celălalt soluția definitivă a unei afaceri foarte importante.

— Sînteți prea aspru cu mine, baroane — spuse bătrînul cel slut, clătinînd din cap.

— Pe legea mea, nu — se grăbi să răspundă lordul Fitz Alwine. Nu fac decît să asigur fericirea fiicei mele, atîta tot, și vă înfrunt deschis spunîndu-vă că nu veți găsi nici un gînd ascuns în intențiile mele, dragă sir Tristram.

— Știu că sînteți un bun părinte, Fitz Alwine, și că singura dumneavoastră grijă este fericirea lady-ei Christabel... Și ce-ați vrea să-i dați ca dotă acestei scumpe copile ?

— V-am mai spus : cinci mii de galbeni în ziua căsătoriei și aceeași sumă mai tîrziu.

— Trebuie fixată ziua, baroane, trebuie fixată ziua — mormăi bătrînul.

— Să zicem după cinci ani.

— Termenul acesta este cam lung, iar dota pe care i-o dați fetei e destul de modestă.

— Sir Tristram — rosti baronul, cu voce seacă — îmi puneți răbdarea la prea mare încercare. Amintiți-vă că fata mea este tînără și frumoasă și că dumneavoastră nu mai aveți avantajele fizice de care v-ați bucurat acum cincizeci de ani.

— Haide, haide! Nu fiți supărat, Fitz Alwine, gînduriie mele sînt curate; aș putea pune un milion alături de cei zece mii de galbeni ai dumneavoastră, dar ce vorbesc eu un milion, poate chiar două.

— Știu că sînteți bogat — îl întrerupse baronul. Din păcate, eu nu mă pot compara cu dumneavoastră, deși vreau să-mi așez fata în rîndul celor mai nobile doamne din Europa. Vreau ca poziția lady-ei Christabel să fie la fel cu a unei regine. Cunoașteți această dorință părintească, și totuși refuzați să-mi dați suma care să m-ajute s-o duc la îndeplinire.

— Nu înțeleg, dragul meu Fitz Alwine, cu ce s-ar schimba fericirea fiicei dumneavoastră dacă păstrez în mîna mea banii care reprezintă jumătate din averea pe care o am. Ofer venitul unui milion, a două milioane, lady-ei Christabel, însă păstrez capitalul. Așa că nu vă mai frămîntați degeaba, îi voi asigura soției mele o viață de regină.

— Toate bune... din gură, dragă Tristram, însă dați-mi voie să vă spun că atunci cînd între soți este o mare diferență de vîrstă, în casa lor intră neînțelegerea. Se poate întîmpla să nu rabzi toanele unei soții tinere și să vrei să iei înapoi ceea ce i-ai dat. Dacă am în mîna mea jumătate din averea dumneavoastră, voi fi liniștit pentru viitorul fericit al fetei mele, ea n-ar avea de ce să se teamă, iar dumneavoastră puteți să vă certați cu ea cît veți avea chef.

— Să ne certăm? Glumiți, baroane; niciodată nu se va întîmpla o asemenea nenorocire. O iubesc prea mult pe frumoasa porumbiță ca să nu mă tem să fac ceva care să nu-i fie pe plac. De doisprezece ani nădăjduiesc să-i obțin mîna, și credeți că aș fi în stare să nu-i încuviințez toanele? Să aibă cîte o vrea, va fi bogată și va putea să și le mulțumească pe toate.

— Permiteți-mi să vă spun, sir Tristram, că dacă refuzați încă o dată să primiți cererea mea, vă voi re-

trage în modul cel mai hotărît cuvîntul pe care vi l-am dat.

— Sînteți prea iute, baroane, mult prea iute — murmură bătrînul. Să mai stăm puțin de vorbă...

— În privința aceasta v-am spus tot ce am avut de spus. Hotărîrea mea este luată.

— Nu vă încăpățînați, Fitz Alwine. Ia să vedem, dacă v-aș da cincizeci de mii de galbeni ?

— V-aș întreba dacă aveți de gînd să mă insultați.

— Să vă insult ? Fitz Alwine, ce părere aveți despre mine ?... Dacă aș spune două sute de mii de galbeni ?

— Sir Tristram, să ne oprim aici. Știu cît de imensă este averea dumneavoastră și de aceea propunerea pe care mi-o faceți este o adevărată batjocură. Ce-ați vrea să fac cu cele două sute de mii de galbeni ai dumneavoastră ?

— Am spus două sute de mii, baroane ? Am vrut să spun cinci sute de mii... auziți... cinci sute ! Asta nu-i o sumă însemnată, o sumă foarte însemnată ?

— Este adevărat — răspunse baronul — dar adineauri mi-ați spus că ați putea pune două milioane lîngă modestele zece mii de galbeni ai fetei mele. Dați-mi un milion și Christabel a mea va fi soția dumneavoastră chiar mîine, dacă veți vrea, dragul meu Tristram.

— Un milion ? ! Vreți un milion, Fitz Alwine ? ! De fapt, cererea dumneavoastră este absurdă. La drept vorbind, nu pot să las în mîinile dumneavoastră jumătate din averea pe care o am.

— Puneți la îndoială cinstea și delicatețea mea ? strigă baronul, enervat.

— Nicidecum, dragul meu prieten.

— Bănuiți că am alt interes decît acela de a asigura fericirea fiicei mele ?

— Știu că o iubiți pe lady Christabel, însă...

— Însă ce ? îl întrerupse cu violență baronul. Hotărîți-vă pe loc sau anulez pentru totdeauna angajamentele pe care le-am luat.

— Nu-mi dați nici măcar răgazul să mă gîndesc.

În clipa aceea, un ciocănit sfios la ușă anunță sosirea unui servitor.

— Intră ! porunci baronul.

— Milord — spuse valetul — un trimis al regelui a sosit cu veşti care nu suferă amînare ; el aşteaptă hotărîrea înălţimii voastre pentru a vi le aduce la cunoştinţă.

— Spune-i să urce — răspunse baronul. Acum, sir Tristram, un ultim cuvînt : dacă nu-mi îndepliniţi cererea mea înainte de sosirea trimisului care va fi aici peste două minute, n-o veţi avea pe lady Christabel.

— Ascultaţi-mă, Fitz Alwine, pentru numele lui Dumnezeu, ascultaţi-mă.

— Nu ascult nimic, fiica mea preţuieşte un milion, şi-apoi mi-aţi spus că o iubiţi.

— Mult, foarte mult — mormăi bătrînul slut.

— Ei bine, sir Tristram, veţi fi foarte nefericit căci veţi fi despărţit pentru totdeauna de ea. Cunosc un tînăr senior, nobil ca un rege, bogat, foarte bogat, cu o înfăţişare plăcută, care nu aşteaptă decît învoirea mea ca să-şi pună numele şi averea la picioarele fetei. Dacă mai şovăiţi o clipă, mîine, luaţi bine aminte, mîine, aceea pe care o iubiţi, fiica mea, frumoasa şi încîntătoarea Christabel, va fi soţia fericitului dumneavoastră rival.

— Sînteţi necruţător, Fitz Alwine !

— Aud paşii trimisului, răspundeţi da sau nu ?

— Dar... Fitz Alwine !

— Da sau nu ?

— Da, da... — bolborosi bătrînul.

— Sir Tristram, scumpul meu prieten, gîndeşte-te la fericirea dumitale ; fata mea este o comoară de gingăşie şi frumuseţe.

— Într-adevăr este foarte frumoasă — spuse bătrînul amorez.

— Şi într-adevăr preţuieşte un milion de galbeni — adăugă baronul, rînjind. Sir Tristram, fata mea îţi aparţine.

Şi astfel, baronul Fitz Alwine îşi vîndu fata, pe frumoasa Christabel, lui sir Tristram de Goldsborough pentru un milion de galbeni.

Îndată ce intră în încăpere, curierul îl anunţă pe baron că un soldat care-l ucisese pe căpitanul regimentului său fusese urmărit pînă la Nottinghamshire. Regele or-

dona baronului Fitz Alwine să-l prindă pe soldat cu ajutorul oamenilor săi și să-l spînzure fără milă. După plecarea curierului, lordul Fitz Alwine luă în mîinile lui mîinile tremurînde ale viitorului soț al fiicei sale și-și ceru iertare că trebuie să-l părăsească într-o clipă atît de fericită, însă porunca regelui era precisă și trebuia să i se supună fără întîrziere.

Trei zile după încheierea onorabilului tîrg dintre baron și sir Tristram, soldatul urmărit fu făcut prizonier și închis în turnul castelului din Nottingham.

Robin Hood continuă cu îndărătnicie să-l caute pe William, care, din păcate, era sărmanul soldat prins de zbirii înarmați ai baronului. Deznădăjduit că cercetările sale rămaseră fără rezultat în tot comitatul York, Robin Hood se întoarse în pădure, sperînd să afle niscai vești de la oamenii săi, care, postați pe drumurile ce duc de la Mansfeld la Nottingham, ar fi putut să afle ceva despre prietenul lui.

La o milă de Mansfeld, Robin Hood se întîlni cu Much, fiul morarului. Acesta călărea, ca și el, un cal puternic și galopa în direcția de unde venise Robin. Zărindu-și șeful, Much scoase un strigăt de bucurie și se opri.

— Ce fericit sînt că te-ntîlnesc, dragă prietene ! spuse el. Mă duceam la Barnsdale, am vești despre băiatul care era cu dumneata cînd ne-am întîlnit.

— L-ai văzut ? De trei zile îl căutăm.

— L-am văzut.

— Cînd ?

— Ieri.

— Unde ?

— La Mansfeld, unde m-am întors după ce-am petrecut patruzeci și opt de ceasuri cu noii mei tovarăși. Pe cînd mă apropiam de casa părintească, am văzut în fața porții o mulțime de cai. Pe unul din ei sta cocoțat un om cu mîinile strîns legate. L-am recunoscut pe prietenul dumitale. Soldații se răcoreau și-l lăsaseră pe prizonier în seama chingilor ce-l țineau priponit de cal. Fără să le atrag atenția, am reușit să-l fac să înțeleagă pe sărmanul băiat că o să dau fuga la Barnsdale și să te înștiințez de nenorocirea ce i s-a întîmplat. Făgăduiala

asta i-a mai întărit curajul prietenului dumitale, care mi-a mulțumit clipind din ochi cu tîlc. Fără să pierd un minut, am cerut un cal și, pe cînd încălecam, am întrebat un soldat despre soarta hărăzită prizonierului. Mi-a spus că, din porunca baronului Fitz Alwine, tînărul va fi dus la castelul din Nottingham.

— Îți mulțumesc pentru graba pe care ai pus-o ca să-mi faci acest bine, dragă Much — zise Robin. Mi-ai spus tot ce doream să știu și ar trebui s-avem mare nenoroc dacă n-am izbuti să preîntîmpinăm gîndul crud al înălțimii sale normande. În șa, dragă Much, s-ajungem cît mai repede în inima pădurii, acolo voi lua măsurile potrivite pentru o expediție prudentă.

—Unde-i Micul-John ? întrebă Much.

— Vine și el, dar pe alt drum decît cel pe care am venit noi. Ne-am despărțit, sperînd să aflăm vești fiecare în parte. Soarta a fost de partea mea, fiindcă am avut bucuria să te-ntîlnesc, viteazule Much.

— Mulțumirea este a mea, căpitane — răspunse vesel, Much. Voința dumitale e legea care mă călăuzește în toate faptele mele.

Robin zîmbi, înclină capul și porni în goană, urmat îndeaproape de însoțitorul său. Sosind la locul întîlnirii, Robin și Much îl găsiră acolo pe Micul-John. După ce-i aduse la cunoștință vestile aflate de la Much, Robin îi porunci să adune oamenii risipiți prin pădure, să alcătuiască o singură ceată și s-o ducă la marginea pădurii dinspre castelul Nottingham. Acolo, ascunși în umbra copacilor, să aștepte chemarea lui Robin și să fie pregătiți pentru luptă. După ce dădu aceste porunci, Robin și Much încălecară și porniră într-un galop nebunesc spre Nottingham.

— Dragul meu — zise Robin cînd ajunseră la marginea pădurii — iată-ne la capătul drumului. Eu nu pot să intru în Nottingham căci prezența mea în oraș ar fi repede descoperită și i s-ar da un temei pe care vreau să-l țin ascuns. Mă-nțelegi, nu-i așa ? Dacă dușmanii lui William ar afla de sosirea mea neașteptată, ar fi cu ochii în patru și, drept urmare, ne-ar fi foarte greu să-l eliberăm pe tovarășul nostru. Așadar, vei intra singur în oraș și te vei duce la o căsuță care se află aproape

de Nottingham. Vei găsi acolo un om cumsecade, un prieten de-al meu pe nume Halbert Lindsay, iar în lipsa lui, o femeie drăguță al cărei nume i se potrivește de minune : Grace. Ea îți va spune unde se găsește soțul ei, îl vei căuta și-l vei aduce la mine. Ai înțeles ?

— Foarte bine.

— Atunci du-te ! Eu am să stau aici și, așteptîndu-te, voi supraveghea împrejurimile.

Rămas singur, Robin își ascunse calul în desiș, se întinse la umbra unui stejar și-n gîndul lui începu să urzească un plan ca să-l scape pe sărmanul Will. Tot scotocindu-și mintea-i isteață, tînărul supraveghea drumul cu atenția încordată. Nu trecu mult și la capătul drumului ce urcă dinspre Nottingham către pădure, se ivi un tînăr cavaler foarte bine îmbrăcat. „Pe legea mea ! își spuse Robin în sinea lui. Dacă plimbărețul ăsta cu straie bogate este normand, bine face că a ales acest loc ca să tragă în piept aerul înmiresmat al cîmpiei. Pare-mi-se că zeița Fortuna îl îndrăgește într-atîta, că va fi tare plăcut să-i iei din buzunare prețul săgeților și al arcurilor ce se vor frînge mîine în cinstea lui William. Veșmîntul său este bogat, iar mersul semeț, nu încape îndoială că gentilul domn înseamnă o întîlnire preafericită pentru mine. Haide, haide, frumosule coconaș, ai să pășești și mai ușor după ce-o să facem cunoștință. Într-o clipă, Robin părăsi poziția orizontală pe care o avusese pînă atunci și se postă în mijlocul drumului pe unde trebuia să treacă drumețul. Acesta, așteptînd din partea lui Robin un gest de politețe, se opri curtenitor.

— Fiți binevenit, încîntătorul meu cavaler — spuse Robin, ducîndu-și mîna la tichie. E atît de întuneric, încît am luat grațioasa dumneavoastră apariție drept un sol al soarelui. Fața dumneavoastră surîzătoare luminează priveliștea și, dacă ați mai zăbovi nițel la marginea pădurii, florile învăluite în umbră vă vor lua drept o rază caldă de lumină.

Străinul începu să rîdă vesel.

— Faceți parte din ceata lui Robin Hood ? întrebă el.

— Judecați după aparență, messire — răspunse tînărul — și pentru că mă vedeți îmbrăcat în veșmînt

de pădurar, bănuiți că fac parte negreșit din ceata lui Robin Hood. Vă-nșelați, nu toți locuitorii pădurii sînt legați de soarta șefului proscris.

— Se poate — replică străinul, vădit iritat. Am crezut că întîlnesc un om din ceata oamenilor veseli, dar m-am înșelat, asta-i tot.

Răspunsul călătorului îi stîrni curiozitatea lui Robin.

— Messire — spuse el — pe chipul dumneavoastră stă întipărită atîta sinceră prietenie, încît eu, în ciuda urii aprige pe care de mulți ani o nutresc față de normanzi...

— Nu sînt normand, domnule pădurar — îl întrerupse călătorul — și, ca și dumneavoastră, îmi îngădui să spun că judecați după aparențe : veșmintele și accentul meu vă fac să greșiți. Sînt saxon, deși în vinele mele curg și cîteva picături de sînge normand.

— Un saxon mi-e ca și un frate, messire, și sînt fericit să vă pot dovedi simpatia și încrederea mea. Fac parte din ceata lui Robin Hood. După cum știți, desigur, ne purtăm mai puțin dezinteresat cînd e vorba să ne facem cunoscuți călătorilor normanzi.

— Cunosc această purtare plină de curtenie și-n același timp rodnică — răspunse străinul, rîzînd. Am auzit mult vorbindu-se despre asta și mă duceam la Sherwood numai pentru plăcerea de a mă întîlni cu șeful dumneavoastră.

— Și dacă v-aș spune, messire, că vă găsiți în fața lui Robin Hood ?

— I-aș întinde mîna — răspunse repede străinul, însoțindu-și cuvintele de un gest prietenesc — și i-aș spune : „Prietene Robin, l-ai uitat pe fratele Mariannei ?“

— Allan Clare ! Ești Allan Clare ! strigă Robin, fericit.

— Da, sînt Allan Clare și amintirea chipului dumitale, dragă Robin, mi-era atît de bine întipărită în inimă, încît de la prima privire te-am recunoscut.

— Cît sînt de fericit că te văd, dragă Allan ! zise Robin, strîngînd mîinile tînărului. Marianne nu se-așteaptă la fericirea pe care i-o aduce venirea dumitale în Anglia.

— Sărmana-mi scumpă soră ! spuse Allan, cu adîncă tristețe. E sănătoasă ? E cît de cît fericită ?

— E sănătoasă tun, dragă Allan, și singura-i nemulțumire este despărțirea de dumneata.

— M-am întors, și m-am întors ca să nu mai plec. Buna mea soră va fi pe deplin fericită. Ai aflat, Robin, că am intrat în serviciul regelui Franței ?

— Da, un om al baronului și baronul însuși, într-un avînt de sinceritate stîrnit de spaimă, ne-au adus la cunoștință situația dumitale pe lîngă regele Ludovic.

— O împrejurare fericită mi-a îngăduit să-i fac un mare serviciu regelui Franței — reluă cavalerul — și, pentru a-mi mulțumi, regele m-a întrebat stăruitor ce dorință am. Bunătatea regelui mi-a dat curaj : i-am vorbit de jalea inimii mele, i-am spus că averea mea mi-a fost confiscată și l-am rugat fierbinte să-mi îngăduie să mă întorc în Anglia. Regele a avut bunătatea să-mi asculte rugămintea și mi-a dat pe loc o scrisoare pentru Henric al II-lea. Fără să pierd o clipă, am plecat la Londra. La rugămintea regelui Franței, Henric al II-lea mi-a înapoiat averea tatălui meu, iar vistieria statului trebuie să-mi plătească, în galbeni frumoși, venitul pe care l-au adus proprietățile mele de cînd mi-au fost confiscate. În afară de asta, am agonisit o sumă însemnată care, depusă în mîinile baronului Fitz Alwine, mă va ajuta să obțin mîna scumpei mele Christabel.

— Cunosc această învoială — spuse Robin. Cei șapte ani hotărîți de baron se apropie de sfîrșit, nu-i așa ?

— Da, mîine e ultima zi sorocită.

— Ei bine, atunci grăbește-te să-i faci o vizită baronului ; un ceas de întîrziere ar putea să-nsemne pierzania dumitale.

— Cum oare ai aflat de învoială și de condițiile ei ?

— De la vărul meu Micul-John.

— Nepotul acela uriaș al lui sir Guy de Gamwell ? întrebă Allan.

— Chiar el, ți-amintești de băiatul ăsta demn ?

— Cum de nu.

— Ei bine, este mai voinic ca oricînd și puterea îi întrece statura. De la el am aflat de învoiala dumitale încheiată cu baronul.

— Lordul Fitz Alwine i-a făcut lui o asemenea mărturisire ? întrebă Allan, surîzînd.

— Da, Micul-John a întrebat-o pe înălțimea sa, cu pumnalul în mînă și cu amenințarea pe buze.

— Atunci înțeleg exuberanța baronului.

— Dragă prietene — continuă Robin, cu seriozitate — teme-te de lordul Fitz Alwine. El nu te iubește, și dacă ar putea să-și calce jurămîntul, n-ar șovăi s-o facă.

— Dacă va încerca să-mi refuze mîna lady-ei Christabel, îți jur, Robin, că-l voi face să se căiască amarnic.

— Ai cumva vreun mijloc datorită căruia baronul s-ar teme de amenințările dumitale ?

— Da, și chiar de n-aș avea, tot îl voi sili să-și țină făgăduiala. Mai degrabă aș asedia castelul din Nottingham decît să renunț la iubita mea Christabel.

— Dacă ai nevoie de ajutor, sînt cu totul la porunca dumitale, dragă Allan. Pot să-ți pun de îndată la dispoziție două sute de oameni voinici și iuți. Ei mînuiesc la fel de bine arcul, sabia, lancea și scutul ; spune un cuvînt și, la porunca mea, vor veni să facă zid în jurul dumitale.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, dragă Robin, nu m-așteptam la altceva de la un prieten ca dumneata.

— Și aveai dreptate ; acum dă-mi voie să te-ntreb de unde știai că locuiesc în pădurea Sherwood ?

— După ce mi-am rezolvat treburile la Londra — răspunse cavalerul — am venit la Nottingham. Acolo am aflat de înapoierea baronului și de prezența Christabelei la castel. După ce m-am liniștit cu privire la cea pe care o iubesc, am plecat la Gamwell. Închipuiește-ți uimirea mea cînd am intrat în sat și n-am găsit decît urmele bogatei locuințe a baronetului. M-am întors degrabă la Mansfeld, unde un localnic mi-a povestit cele petrecute acolo. Despre dumneata n-a avut decît cuvinte de laudă, mi-a mai spus că familia Gamwell s-a retras în mare taină pe domeniul său din Yorkshire. Vorbește-mi acum de sora mea Marianne, Robin Hood. S-a schimbat mult ?

— Da, dragă Allan, s-a schimbat mult.

— Sărmana mea soră !

— Este de o frumusețe desăvîrșită — adăugă rizînd Robin — pentru că fiece primăvară i-a adăugat un farmec nou.

— S-a măritat ? întrebă Allan.

— Nu, nu încă.

— Cu atît mai bine. Știi cumva dacă și-a dăruit inima sau și-a făgăduit mîna ?

— La asta o să-ți răspundă chiar ea — spuse Robin, roșind ușor. Ce cald e azi ! adăugă el, trecîndu-și mîna peste fruntea împurpurată. Dacă vrei, hai să ne-așezăm aici la umbră. Aștept un om de-al meu și văd că sosirea lui se prelungește peste ceasul hotărît. Ascultă Allan, ți-amintești de unul din băieții lui sir Guy, de William poreclit Roșcovanul din pricina părului său de un roșu cam prea aprins ?

— Un tînăr frumos, cu ochi mari, albaștri ?

— Da. Bietul băiat a fost trimis la Londra de baronul Fitz Alwine și acolo a fost încorporat într-un regiment care făcea parte din corpul de armată aflat și azi în Normandia. Într-o bună zi, William a fost cuprins de un dor nestăvilit să-și vadă familia. A cerut o învoire care nu i s-a dat și, scos din fire de veșnicul refuz al căpitanului, l-a ucis. Will a izbutit să ajungă în Anglia. O întîmplare fericită ne-a pus față în față, iar eu l-am dus pe acest drag flăcău la Barnsdale, unde locuiește familia lui. A doua zi, toată casa era în sărbătoare, căci se sărbătorea nu numai întoarcerea exilatului, ci și căsătoria lui, precum și ziua de naștere a lui sir Guy.

— Will se-nsoară ? Cu cine ?

— Cu o fată încîntătoare pe care ai cunoscut-o, miss Lindsay.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Cum ? Ai uitat-o pe însoțitoarea, pe prietena, pe camerista atît de devotată lady-ei Christabel ?

— Ah, ba da, ba da ! spuse Allan Clare. Vorbești de fata cea veselă a portarului din Nottingham, de zburdalnica Maud ?

— Da, de ea. Maud și William se iubeau de multă vreme.

— Maud îl iubea pe William Roșcovanul ? ! Ce tot spui, Robin ? Dar parcă dumneata cîștigaseși inima tinerei fete, dragă prietene ? !

— Nu, nu, greșești.

— Ba nicidecum, nicidecum, mi-amintesc că, dacă ea nu te iubea, ceea ce mă-ndoiesc, în schimb dumneata aveai pentru dînsa un mare și gingaș interes.

— Aveam atunci ca și acum un sentiment de frate.

— Adevărat ? întrebă răutăcios cavalerul.

— Pe cinstea mea că așa este — răspunse Robin. Și ca să-ți isprăvesc povestea cu William, iată ce s-a întîmplat. Cu un ceas înainte de celebrarea căsătoriei, a dispărut și am aflat că a fost răpit de soldații baronului. Mi-am chemat oamenii ; în cîteva clipe vor fi aici și mă bizui pe iscusința mea și pe ajutorul lor ca să-l eliberez pe William.

— Unde-i el acum ?

— Fără doar și poate că-n castelul Nottingham ; în curînd o voi ști neîndoielnic.

— Nu lua o hotărîre pripită, dragă Robin, așteaptă pînă mîine ; îl voi vedea pe baron și mă voi folosi de toată înrîurirea pe care poate s-o aibă asupra lui fie rugămintea, fie amenințarea, pentru a obține punerea în libertate a vărului dumitale.

— Și dacă bătrînul ticălos acționează mai repede, n-aș regreta oare toată viața că am pierdut cîteva ceasuri ?

— Ai vreun motiv să te temi ?

— Cum poți să-mi pui o astfel de întrebare, dragă Allan, cînd știi mai bine decît mine crudul adevăr ? Știi bine, nu-i așa, că lordul Fitz Alwine este un om fără inimă, fără milă, fără suflet. Dacă ar îndrăzni să-l spînzure pe Will cu propriile lui mîini, fii sigur că ar face-o. Trebuie să mă grăbesc să-l smulg pe William din ghearele leului, dacă nu vreau să-l pierd pentru totdeauna.

— Poate că ai dreptate, dragul meu Robin, și în acest caz ar fi primejdios să urmezi sfaturile mele de a fi prevăzător. Chiar azi am să mă duc la castel și, odată acolo, îmi va fi cu putință să-ți dau o mînă de ajutor. Îl voi întreba pe baron ; dacă nu răspunde la întrebările mele, voi iscodi soldații și sper că ei se vor lăsa ispitiți de o răsplată bunicică. Bizuie-te pe mine, și dacă strădaniile mele rămîn fără rezultat, îți voi da de veste ca să treci cît mai grabnic la fapte.

— Primesc, cavalere. Iată că vine și omul meu. Este însoțit de Halbert, fratele de lapte al lui Maud. Voi afla unele lucruri despre soarta sărmanului meu Will. Ei. ce vești ? întrebă Robin, după ce-l îmbrățișă pe tînărul său prieten.

— Am puține lucruri să vă spun — răspunse Halbert. Știu doar că un prizonier a fost adus la castelul din Nottingham și Much mi-a spus că nefericitul este bietul nostru prieten Will Roșcovanul. Dacă vrei să-ncerci să-l salvezi, Robin, trebuie s-o faci numaidecît. Un călugăr pelerin, în trecere prin Nottingham, a fost chemat la castel ca să-l spovedească pe prizonier.

— Maica ta, Doamne, ai milă de noi ! strigă Robin, cu tremur în glas. Will, bietul meu Will este în primejdie de moarte ! Trebuie scos din castel cu orice preț ! Altceva nu mai știi, Halbert ? mai întrebă Robin.

— Nimic în legătură cu Will, dar am aflat că lady Christabel o să se căsătorească la sfîrșitul săptămînii.

— Lady Christabel se mărită ? repetă Allan.

— Da, messire — răspunse Halbert, privindu-l pe cavaler, cu un aer mirat. Se va căsători cu cel mai bogat normand din toată Anglia.

— Cu neputință ! Cu neputință ! strigă Allan Clare.

— Ba este foarte adevărat — răspunse Halbert. În castel au și început să se facă mari pregătiri pentru celebrarea fericitului eveniment.

— Fericitul eveniment ! ! repetă cavalerul, cu tristețe. Cum îl cheamă pe ticălosul care vrea să o ia de nevastă pe lady Christabel ?

— Se cunoaște că nu sînteți de pe aici, messire — zise Halbert — altfel ați ști cît de bucuros este baronul Fitz Alwine. Milord a manevrat atît de bine, încît a reușit să cîștige o avere nemaipomenită în persoana lui sir Tristram de Goldsborough.

— Lady Christabel să fie soția acestui bătrîn slut ! strigă cavalerul, mirat din cale afară. Păi omul ăsta e cu un picior în groapă ! Omul ăsta este un monstru de urîțenie, un zgîrcit murdar ! Fiica baronului Fitz Alwine este logodnica mea, și atîta timp cît inima o să-mi bată în piept, nimeni altul decît mine nu va avea vreun drept asupra inimii sale.

— Logodnica dumneavoastră, messire? Dar cine sînteți?

— Cavalerul Allan Clare — spuse Robin.

— Fratele lady-ei Marianne! Acela care este iubit cu atîta gingășie de lady Christabel!

— Da, dragă Hall — zise Allan.

— Ura! strigă Halbert, aruncîndu-și boneta în aer. Iată o sosire binevenită. Fiți binevenit în Anglia, domnule, prezența dumneavoastră va preschimba în zîmbet lacrimile frumoasei dumneavoastre logodnice. Ceremonia acestei mîrșave căsătorii urmează să aibă loc la sfîrșitul săptămînii; dacă vreți să vă împotriviți, n-aveți vreme de pierdut.

— Chiar acuma mă duc la baron să-i fac o vizită — spuse Allan. Dacă-și închipuie că mai poate și azi să se joace cu mine, se înșală amarnic.

— Bizuie-te pe ajutorul meu, cavalere — spuse Robin. Mă leg să pun o stavilă puternică în calea nenorocirii dumitale, și anume forța unită cu șiretenia. O voi răpi pe lady Christabel. Sînt de părere să mergem toți patru la castel, veți intra singur, iar eu vă voi aștepta pînă ieșiți, împreună cu Much și cu Halbert.

Tinerii ajunseră curînd în vecinătatea locuinței senioriale. În clipa cînd cavalerul se pregătea s-apuce pe drumul ce ducea spre podul mobil, se auzi un zgomot de lanțuri, podul fu coborît și un bătrîn în veșminte de pelerin ieși pe poarta castelului.

— Iată-l pe confesorul chemat de baron pentru sărmanul William — spuse Halbert. Întreabă-l, Robin, el poate o să-ți spună ce soartă îl așteaptă pe prietenul nostru.

— La același lucru mă gîndeam și eu, dragă Halbert, și socotesc întîlnirea cu acest om sfînt ca un ajutor trimis de providență. Sfînta Fecioară să te ocrotească, părinte! spuse Robin, închinîndu-se respectuos în fața bătrînului.

— Îndeplinească-se ruga ta curată, fiule! răspunse pelerinul.

— Vii de departe, părinte?

— Din Țara Sfîntă, unde am făcut un lung și dureros pelerinaj ca să-mi ispășesc păcatele din tinerețe.

Istovit de oboseală, m-am înapoiat ca să mor sub cerul sub care m-am născut.

— Dumnezeu ți-a hărăzit ani mulți, bunule părinte.

— Da, fiule, în curînd împlinesc nouăzeci de ani, iar viața mi se pare acuma ca un vis.

— Părinte, mă rog Sfintei Fecioare să dea ultimelor dumitale zile, pace și liniște.

— Să te-audă Domnul, dragă copile cu suflet blînd și pios ! La rîndul meu, rog cerul să coboare binecuvîntarea lui asupra capului tău tînăr. Ești credincios și bun, fii și milos și îndreaptă-ți gîndul spre cei care suferă, care sînt gata să moară.

— Lămurește-mă, părinte, nu te-nțeleg — spuse Robin, cu tremur în glas.

— Vai, vai ! exclamă bătrînul. Un suflet stă gata să urce la ceruri, lăcașul său suprem. Trupul pe care-l însuflețește abia numără treizeci de ani. Un om cam de vîrsta ta o să moară de o moarte negrăit de crudă. Roagă-te pentru el, fiul meu !

— Omul acesta vi s-a spovedit, părinte ?

— Da, peste cîteva ceasuri va fi smuls din lumea aceasta.

— Și unde-i nefericitul acesta ?

— Într-una din temnițele întunecoase ale castelului.

— Este singur ?

— Da, fiul meu, singur.

— Și nenorocitul trebuie să moară ? întrebă iar tînărul.

— Mîine, la răsăritul soarelui.

— Sînteți sigur, părinte, că executarea osînditului nu va avea loc înainte de primele ceasuri ale dimineții ?

— Da, sînt sigur. Oh, Doamne ! Nu-i destul de devreme și atunci ? Cuvintele tale îmi fac rău, copile ; dar ce, dorești moartea fratelui tău ?

— Nu, bătrîne sfînt, nu, de o mie de ori nu ! Mi-aș da viața ca s-o salvez pe a lui. Îl cunosc pe acest biet băiat, părinte, îl cunosc și-l iubesc. Știți, poate, care îi este osînda ? Știți, cumva, dacă trebuie să moară înlăuntrul castelului ?

— Am aflat de la temnicer că tînărul acesta nenorocit va fi dus la spînzurătoare de călăul din Nottingham. S-a

dat poruncă să se facă o execuție publică în piața din mijlocul orașului.

— Domnul să ne-ajute ! murmură Robin. Drag și bun părinte — adaugă el, luînd mîna bătrînului — vrei să-mi faci un mare bine ?

— Ce-mi ceri copile ?

— Doresc, îți cer, părinte, să binevoiești a te întoarce la castel și a-l ruga pe baron să-ți acorde îngăduința de a-l însoți pe prizonier pînă la spînzurătoare.

— Am și primit această îngăduință, fiule, mîine dimineață voi fi lîngă prietenul tău.

— Fii binecuvîntat, părinte sfînt, fii binecuvîntat ! Vreau să-i spun un ultim cuvînt celui care e gata să moară și aș vrea să te rog, bunul meu bătrîn, să i-l repeți în numele meu. Mîine dimineață voi fi aici, lîngă acest tufiș ; te rog să ai bunătatea, ca mai înainte de a intra în castel, să vii să-mi asculți mărturisirea.

— Voi fi acolo la ceasul hotărît, fiule !

— Îți mulțumesc, bunul meu părinte. Pe mîine !

— Pe mîine și pacea Domnului să fie cu tine !

Robin se închină respectuos, iar pelerinul, cu mîinile încrucișate pe piept, se depărtă rugîndu-se.

— Da, mîine — repetă tînărul — o să vedem noi dacă mîine Will va fi spînzurat.

— Ar trebui — zise Hal, care trăsese cu urechea la convorbirea dintre Robin și confesorul sărmanului prizonier — ar trebui ca oamenii dumitale să fie așezați la o mică depărtare de locul de execuție.

— Vor sosi la prima chemare — spuse Robin.

— Cum vei face ca soldații să nu bage de seamă prezența lor ?

— Fii fără grijă, dragul meu Halbert — răspunse Robin — oamenii mei veseli cunosc de multă vreme meșteșugul de a se face nevăzuți, chiar pe drumul mare și, crede-mă, nu-și vor freca hainele de pieptul soldaților baronului și nu se vor ivi decît la un semnal dinainte hotărît.

— Ești atît de sigur de izbîndă, dragul meu Robin — spuse Allan — încît doresc să am, pentru treburile mele personale, o parte din încrederea ce te însuflețește în această clipă.

— Cavalere — răspunse tînărul — îngăduie-mi să-l pun pe William în libertate, să-l duc la Barnsdale, să-l las în mîinile scumpei sale soții, apoi ne vom ocupa de lady Christabel. Căsătoria nu poate să aibă loc decît cel mult peste cîteva zile, așa că avem timp să ne pregătim pentru o luptă serioasă cu lordul Fitz Alwine.

— Voi intra în castel — spuse Allan — și voi afla, într-un fel sau altul, secretul acestei comedii. Dacă baronul a considerat potrivit să calce un legămînt pe care onoarea și delicatețea trebuiau să-l consfințească, voi fi în dreptul meu să uit orice dovadă de respect și, de voie de nevoie, lady Christabel va deveni soția mea.

— Ai dreptate, dragă prietene, înfățișează-te numai-decît baronului; de bună seamă el nu se-așteaptă la vizita dumitale, așa că uluirea ți-l va preda cu mîinile și picioarele legate. Vorbește-i hotărît și fă-l să înțeleagă că nu te vei da înapoi să folosești forța pentru a o dobîndi pe lady Christabel. În timp ce vei face această importantă intervenție pe lîngă lordul Fitz Alwine, eu îmi voi căuta oamenii și-i voi pregăti, cu precauție, pentru acțiunea la care mă gîndesc. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi un curier special acolo unde ne-am întîlnit acum cîteva minute și unde, fii sigur, vei găsi la orice oră din zi și din noapte pe unul din vitejii mei tovarăși. Dacă ai nevoie să vorbești cu credinciosul dumitale aliat, vei cere să te conducă în ascunzătoarea mea. Acum, spune-mi, nu ți-e teamă că, odată intrat în castel, n-ai mai putea să ieși?

— Lordului Fitz Alwine îi va fi cu neputință să folosească violența față de un om ca mine — răspunse Allan — căci s-ar expune la un prea mare pericol, și-apoi, dacă intenționează cu adevărat s-o dea pe Christabel acestui îngrozitor Tristram, va fi atît de grăbit să scape de mine, încît mă tem că mai curînd va refuza să mă primească decît să mă rețină lîngă el. Așadar, adio, sau mai degrabă la revedere, dragă Robin, te voi regăsi cu siguranță înainte de sfîrșitul zilei.

— Am să te-aștept.

În timp ce Allan Clare se îndrepta spre porțile castelului, Robin, Halbert și Much porniră în grabă spre

oraș. Introdus fără cea mai mică greutate în apartamentul lordului Fitz Alwine, cavalerul se găsi dintr-o dată în fața cumplitului castelan. Dacă o stafie s-ar fi sculat din mormînt, i-ar fi pricinuit baronului mai puțină teamă și groază decît i-a fost dat să încerce la vederea cavalerului care sta dinaintea lui, într-o atitudine demnă și mîndră.

Baronul îl fulgeră pe valet cu o privire atît de fioroasă, încît omul o rupse la fugă din încăpere de-i sfîrîiau călcîiele.

— Nu m-așteptam să vă văd — spuse înălțimea sa, îndreptîndu-și ochii bulbucați de mînie asupra cavalerului.

— Se poate, milord, însă iată-mă.

— Văd prea bine. Din fericire însă nu v-ați respectat cuvîntul; termenul pe care vi l-am fixat a expirat de ieri.

— Înălțimea voastră se înșală; eu sînt punctual la grațioasa întîlnire ce mi-a fost fixată.

— Mi-e greu să vă cred pe cuvînt.

— Sînt mîhnit că mă veți sili să vă contrazic. Ambele părți ne-am luat un angajament prin bună învoială, iar eu sînt în drept să vă cer acum îndeplinirea făgăduielii făcute.

— V-ați îndeplinit toate obligațiile cuprinse în învoială?

— Le-am îndeplinit. Trei erau: trebuia să fiu repus în posesia bunurilor mele, trebuia să am o sută de mii de galbeni, trebuia ca, după șapte ani, să vă cer mîna lady-ei Christabel.

— Aveți, într-adevăr, o sută de mii de galbeni? întrebă baronul, lacom.

— Da, milord. Regele Henric mi-a redat averea și am primit venitul adus de proprietățile mele cu începere din ziua cînd mi-au fost confiscate. Sînt bogat și cer ca de mîine să mi-o dați de soție pe lady Christabel.

— Mîine! strigă baronul. Mîine! Și dacă mîine n-ați fi fost aici — adăugă el, posomorît — învoiala n-ar fi căzut?

— Ba da, însă ascultați-mă, lord Fitz Alwine: vă sfătuiesc să alungați din mintea dumneavoastră planul

drăcesc la care vă gîndiți acum : sînt în dreptul meu, mă aflu în fața dumneavoastră la ceasul hotărît și nimic pe lume (nu vă gîndiți să folosiți forța), nimic pe lumea asta, zic, nu mă va face să renunț la aceea pe care o iubesc. Dacă în disperare de cauză, veți folosi viclenia, fiți sigur că-mi voi lua o revanșă crudă. Cunosc o întîmplare tainică din viața dumneavoastră și o voi da în vileag. Am trăit la curtea regelui Franței și am fost inițiat în secretele unei chestiuni care vă privește personal.

— Ce chestiune ? întrebă baronul, îngrijorat.

— Deocamdată este de prisos să mă lungesc în lămuriri. Ajunge să știți că am aflat și păstrez scris numele unor englezi nemernici care nu s-au codit să-și vîndă țara, punîndu-i pe grumaz jugul străin. (Lordul Alwine se îngălbeni.) Respectați-vă făgăduiala, milord, și eu voi uita că ați fost laș și trădător față de regele vostru.

— Cavalere, insulți un bătrîn — zise baronul, luîndu-și un aer indignat.

— Am spus adevărul și nimic mai mult. Încă un refuz, milord, încă o minciună, încă un subterfugiu, și dovezile privitoare la iubirea dumneavoastră de țară vor fi trimise regelui Angliei.

— Ai mare noroc, Allan Clare — zise mieros baronul — că cerul mi-a hărăzit o fire pașnică și răbdătoare. Dacă aș fi fost supărăcios și iute la mînie, ai fi ispășit crunt îndrăzneala, te-aș fi aruncat în șanțul castelului.

— Fapta aceasta ar fi însemnat o nebunie, milord, căci tot nu v-ar fi scăpat de răzbunarea regelui.

— Tinerețea dumitale este o scuză pentru îndrăzneala cuvintelor rostite. Vreau să fiu blînd, acolo unde mi-ar fi ușor să lovesc. De ce-mi vorbești cu amenințarea pe buze mai înainte de a ști dacă am, într-adevăr, intenția să-ți refuz mîna fiicei mele ?

— Pentru că știu neîndoielnic că ați făgăduit-o pe lady Christabel unui bătrîn jalnic și dezgustător, lui sir Tristram de Goldsborough.

— Chiar așa, chiar așa ! Și cine-i, mă rog, acel limbut neghiob care ți-a spus astă nerozie ?

— N-are importanță, tot Nottinghamul vuiește în legătură cu pregătirile de nuntă ale acestei căsătorii bogate și ridicole.

— Cavalere, eu nu răspund de minciunile prostești care se vîntură în jurul meu.

— Așadar, nu i-ați făgăduit lui sir Tristram mîna fiicei dumneavoastră ?

— Dă-mi voie să nu răspund la această întrebare. Pînă mîine sînt liber să gîndesc și să hotărăsc după bunul meu plac ; mîine este ziua dumitale ; vino atunci și voi acorda dorinței dumitale satisfacție deplină. Adio, cavalere Clare — adăugă bătrînul, ridicîndu-se — îți doresc o zi bună și te rog să mă lași singur.

— Cu plăcerea de a vă revedea, baron Fitz Alwine. Nu uitați că un gentilom nu are decît un singur cuvînt.

— Prea bine, prea bine, — mormăi bătrînul, întorcîndu-se cu spatele spre vizitator.

Allan părăsi apartamentul baronului, cu inima plină de grijă. Era limpede că bătrînul senior ticluia o viclenie. Privirea-i amenințătoare îl însoțise pe tînăr pînă în pragul ușii, apoi el se retrase în firida unei ferestre fără a binevoi să răspundă la ultimul salut al cavalerului. De îndată ce Allan dispăru din vedere (tînărul se ducea la Robin Hood), baronul scutură cu violență un clopoțel așezat pe masă.

— Să vină la mine Peter cel Negru — spuse grăbit baronul.

— Îndată, milord.

Cîteva minute mai tîrziu, soldatul chemat de lordul Fitz Alwine se prezentă în fața lui.

— Ascultă, Peter — spuse baronul — ai sub ordinele dumitale băieți viteji și discreți care îndeplinesc fără crîcnire poruncile pe care le dai ?

— Da, milord.

— Sînt curajoși și știu ei oare să uite treburile pe care le fac ?

— Da, milord.

— Bine. Adineauri a ieșit de aici un cavaler îmbrăcat într-o elegantă haină roșie. Urmărește-l împreună cu doi băieți de nădejde și fă în așa fel ca să nu mai stingherească pe nimeni. Înțelegi ?

— Da, milord — răspunse soldatul, cu un rînjet îngrozitor în timp ce trăgea pe jumătate din teacă un pumnal uriaș.

— Vei fi răsplătit, viteazule Peter. Du-te fără teamă, dar lucrează în taină și cu prudență. Dacă acest fluturaș ia drumul spre pădure, lasă-l să pătrundă sub copaci, căci acolo vei avea deplină libertate. După ce l-ai trimis pe lumea cealaltă, îngroapă-l la rădăcina vreunui stejar bătrîn și acoperă locul cu frunze și rădăcini, în felul acesta nimeni nu va descoperi cadavrul.

— Ordinele înălțimei voastre vor fi executate întocmai, milord, și cînd mă voi înfățișa din nou, cavalerul va dormi sub un covor de iarbă verde.

— Te-aștept, urmărește-l fără întîrziere pe acest trufaș domnișor.

Însoțit de doi oameni, Peter cel Negru ieși din castel și curînd se află pe urmele cavalerului. Acesta, adîncit în gînduri, preocupat și cu inima plină de tristețe, pășea agale la marginea pădurii Sherwood. Văzîndu-l pe tînăr sub crengile copacilor, ucigașii aflați pe urmele lui tresăriră de o sinistră bucurie. Grăbiră pasul și se ascunseră într-un tufiș, gata să se năpustească asupra tînărului la momentul potrivit.

Allan Clare căută din ochi călăuza făgăduită de Robin și, în timp ce iscodea în jur, se gîndea cum să facă pentru a o răpi pe lady Christabel din mîinile nevrednicului ei părinte. Un zgomot de pași grăbiți îl smulse pe cavaler din dureroasa lui visare. Întoarse capul și văzu trei oameni cu fețe sinistre și cu sabia în mînă îndreptîndu-se spre el. Allan se lipi de un copac, scoase sabia din teacă și rosti cu glas hotărît :

— Ce vreți, ticăloșilor ?

— Vrem viața ta, fluturașule elegant ! strigă Peter cel Negru, aruncîndu-se asupra tînărului.

— Înapoi, netrebnicule ! zise Allan, lovindu-și adversarul peste față. Înapoi cu toții ! continuă el, dezarmînd cu o îndemînare fără pereche și pe al doilea potrivnic.

Peter își îndoi eforturile, dar fără a izbuti să-și lovească adversarul, care, nu numai că scoase din luptă pe unul din ucigași, zvîrlindu-i sabia în crengile unui copac,

dar îi crăpase țeasta și celui de-al treilea. Dezarmat și turbînd de furie, Peter cel Negru smulse un copăcel și se repezi la Allan. Îl lovi pe cavaler în cap cu atîta violență, încît acesta scăpă sabia din mînă și se prăbuși fără cunoștință.

— Am doborît prada ! strigă voios soldatul în timp ce-și ajuta tovarășii răniți să se pună pe picioare. Tîrîți-vă cum puteți pînă la castel și lăsați-mă singur ; isprăvesc eu cu băiatul ăsta. Prezența voastră aici este primejdioasă, iar vaietele voastre mă obosesc. Hai, plecați, am să sap eu groapa în care să îndes trupul tînărului senior. Dă-mi lopata pe care ai adus-o.

— Iat-o — spuse unul din oameni. Peter — adăugă ticălosul — sînt mai mult mort decît viu, mi-e cu neputință să merg.

— Întinde-o sau te curăț — răspunse Peter, cu brutalitate.

Cei doi oameni, înnebuniți de durere și de spaimă, ieșiră tîrîș-grăpiș din desiș.

Rămas singur, Peter se puse pe treabă ; aproape că-și sfîrșise cumplita-i îndeletnicire cînd deodată o lovitură de ciomag se abătu pe umărul său, și atît de puternică, încît omul se prăbuși cît era de lung pe marginea gropii. Cînd durerea se mai potoli, ticălosul își întoarse ochii spre cel care-l pricopsise cu această binemeritată recompensă. El zări fața rotundă a unui tînăr voinic, îmbrăcat în rasă de călugăr dominican.

— Cum se poate, necredincios netrebnic cu bot negru ! strigă călugărul, cu voce de stentor. Lovești în cap un gentilom și, ca să-ți ascunzi fapta infamă, îngropi victima nenorocită ! Spune-mi, tîlharule, cine ești ?

— O să vorbească sabia în locul meu — se oțări Peter, sărind în picioare. Ea o să te trimită pe lumea cealaltă și-acolo nu-ți va fi greu să-l întrebi pe aghiuță ca să-ți spună el numele pe care vrei să-l afli de la mine.

— N-ar mai fi nevoie să mă obosesc, de-ar fi să mor înaintea ta, ticălos nerușinat ! Citesc pe fața ta că te-nrudești cu iadul. Acum sfătuiește-ți sabia să stea liniștită, că dacă încearcă să-și miște limba, ciomagul meu o s-o amu-

țească pentru totdeauna. Ia-o din loc, e singurul lucru bun pe care poți să-l faci...

— Nu mai înainte de a-ți arăta că sînt un iscusit mînuitor de spadă — spuse Peter, lovindu-l pe călugăr cu sabia.

Lovitura fu atît de rapidă, de violentă și de bine țintită, încît atinse mîna stîngă a călugărului, retezîndu-i trei degete de la rădăcină. Călugărul scoase un răcnet, apoi ca fulgerul se năpusti spre soldat, îl dobori sub puternica-i îmbrățișare și revărsă asupra lui o ploaie de lovituri de ciomag. Atunci, un simțămînt ciudat puse stăpînire pe nemernicul ucigaș ; sabia îi scăpă din mînă, ochii i se împăienjeniră, judecata i se tulbură, își pierdu mințile și nu mai fu în stare să se apere. Cînd călugărul încetă să-l mai lovească, Peter murise de mult.

— Pungașul ! murmură călugărul, vlăguit de durere și de oboseală. Pungaș blestemat ! Ce-și închipuia el, că degetele bietului Tuck au fost făcute ca să fie tăiate de un cîine normand ? Cred că i-am dat o lecție strașnică, din păcate o să-i fie greu să se folosească de ea pentru că și-a dat ultima suflare. N-are decît, e vina lui, nu a mea, de ce l-a omorît pe băiatul ăsta frumos ? Ah, Dumnezeule ! strigă bunul călugăr, punîndu-și mîna teafără pe trupul cavalerului. Respiră și e cald, inima bate, ce-i drept, slab, dar îndeajuns ca să dea un semn de viață. Am să-l iau în circă și am să-l duc pînă la ascunzătoare. Bietul băiat, nu-i greu de loc ! Cît despre tine, ucigaș netrebnic — adăugă Tuck, lovind cu piciorul leșul lui Peter — rămîi aici, și dacă lupii încă nu s-au ospătat, o să-și potolească foamea cu tine.

După care, călugărul se îndreptă cu pas hotărît și grăbit spre locuința oamenilor veseli.

Acum să lămurim pe scurt cum a fost prins Will Roșcovanul.

Omul care-l întîlnise pe Will, însoțit de Robin Hood și de Micul-John, la hanul din Mansfeld, umbla, din ordinul superiorilor, în căutarea fugarului. Văzîndu-l pe tînăr însoțit de cinci voinici care la nevoie puteau să-i dea o mînă de ajutor, el amînase, prevăzător, clipa cap-

turii. În schimb, părăsise hanul și trimisese la Nottingham după o grupă de soldați, care, călăuziți de iscoadă, se îndreptară la miezul nopții spre Barnsdale. A doua zi, fatalitatea l-a mînat pe Will afară din castel ; și astfel sărmanul băiat căzu în mîinile soldaților, fiind luat pe sus fără ca el să poată opune nici cea mai mică rezistență.

La început, William fu cuprins de o cruntă disperare, apoi întîlnirea cu Much îi dădu oarecare speranță. El pricepu îndată că, aflînd de situația-i nefericită, Robin Hood va face totul ca să-i vină în ajutor și că, dacă n-ar izbuti să-l scape, cel puțin n-avea să dea înapoi din fața nici unei stavile pentru a-i răzbuna moartea. Mai știa, și lucrul acesta însemna o mare mîngîiere pentru biata lui inimă, că multe lacrimi ar fi curs deplîngînd cruda-i soartă ; știa, de asemenea, că Maud, atît de fericită cînd l-a văzut din nou acasă, ar plînge amarnic pierderea fericirii lor comune.

Închis într-o temniță întunecoasă, Will aștepta, chinuit de neliniște și teamă, ceasul hotărît pentru execuție, și fiecare ceas îi aducea rînd pe rînd și speranță, și deznădejde. Nefericitul prizonier ciulea neliniștit urechea la toate zgomotele ce răzbăteau de afară, în nădejdea să recunoască ecoul îndepărtat al cornului lui Robin Hood. Primele licăriri ale zorilor îl găsiră pe William rugîndu-se ; se spovedise pios bunului pelerin și, cu sufletul împăcat, cu inima încrezătoare în cel de la care aștepta să-l ajute. Will se pregătea să-i urmeze pe zbirii baronului, care trebuiau să vină la răsăritul soarelui. Soldații îl așezară pe William în mijlocul lor și porniră spre Nottingham. Cînd pătrunse în oraș, escorta fu înconjurată de o mare mulțime, care încă de dimineață aștepta sosirea alaiului funebru.

Oricît de mare i-ar fi fost speranța, nefericitul tînăr simți deodată că se clatină pe picioare, văzînd în juru-i numai fețe necunoscute. Inima i se umplu din nou de amărăciune și lacrimile, anevoie stăpînite, îi umeziră pleoapele. Și totuși nădejdea nu-l părăsise, căci o voce lăuntrică îi spunea : „Robin Hood nu e departe, Robin Hood o să sosească". Cînd ajunse la picioarele respingătoarei spînzurători care fusese ridicată din porunca baronului, Wil-

liam se îngălbeni : nu se aștepta să moară de o moarte atît de josnică.

— Vreau să vorbesc cu lordul Fitz Alwine — spuse el.

În calitatea lui de șerif, acesta trebuia să asiste la execuție.

— Ce vrei de la mine, nenorocitule ? întrebă baronul.

— Milord, n-aș putea oare să obțin iertarea ?

— Nu — răspunse rece bătrînul.

— Atunci — continuă William, pe un ton liniștit — rog să-mi fie acordată o favoare pe care o inimă generoasă nu poate s-o refuze.

— Ce favoare ?

— Milord, aparțin unei nobile familii saxone, numele ei este sinonim cu onoarea și nici unul din membrii ei n-a fost expus vreodată disprețului concetățenilor săi. Sînt soldat și gentilom, trebuie să mor ca un soldat.

— Vei fi spînzurat — replică brutal baronul.

— Milord, mi-am primejduit viața pe cîmpurile de bătălie și nu se cuvine să fiu spînzurat ca un tîlhar.

— Ce spui ? ! Adevărat ? ! rînji bătrînul. Și, rogu-te, în ce fel vrei să-ți ispășești fărădelegea ?

— Dați-mi o sabie și porunciți soldaților să mă lovească cu lăncile ; aș vrea să mor cum moare un om cinstit, cu mîinile slobode și cu fața spre cer.

— Mă crezi chiar atît de nătîng ca să risc viața unuia dintre oamenii mei, numai ca să-ți fac ție pe plac ? Nicidecum, nicidecum, vei fi spînzurat.

— Milord, vă conjur, vă implor, fie-vă milă de mine ! Iată, nu mai cer sabie, nu mă voi apăra, mă las tăiat în bucăți de oamenii dumneavoastră.

— Ticălosule ! izbucni baronul. Ai ucis un normand și ceri îndurare tot de la un normand ? Ești nebun ! Înapoi ! Vei muri spînzurat și sper că în foarte scurt timp o să-ți țină tovărășie tîlharul acela care, împreună cu ceata lui de pungași, mișună prin pădurea Sherwood.

— Dacă acela de care vorbiți cu atît dispreț s-ar afla lîngă mine, v-aș fi rîs în nas de amenințarea dumneavoastră, laș fricos ce sînteți ! Țineți minte un lucru, baron Fitz Alwine : dacă mor, Robin Hood mă va răzbuna. Feri-

ți-vă de Robin Hood, nu va trece o săptămînă și el va fi în castelul din Nottingham.

— N-are decît să vină cu toată ceata, voi porunci să se ridice două sute de spînzurători. Călău, fă-ți datoria ! zise baronul.

Călăul puse mîna pe umărul lui William. Sărmanul băiat aruncă în jurul lui o privire disperată și, nevăzînd decît o mulțime tăcută și înduioșată, își încredință sufletul lui Dumnezeu.

— Opriți ! se auzi glasul tremurător al bătrînului pelerin. Opriți ! Trebuie să dau ultima binecuvîntare acestui nefericit care se pocăiește.

— Ți-ai îndeplinit toate îndatoririle față de acest netrebnic ! strigă baronul, furios. De prisos să mai întîrziem cu execuția.

— Necredinciosule ! strigă la rîndu-i pelerinul. Vrei să-l lipsești pe acest tînăr de ajutorul religiei ?

— Hai, grăbește-te ! îl zori nerăbdător lordul Fitz Alwine. M-au obosit atîtea tărăgăneli.

— Soldați, depărtați-vă puțin ! spuse bătrînul. Rugăciunile unui muribund nu trebuiesc auzite de urechi străine.

La un semn al baronului, soldații se traseră la oarecare distanță de prizonier. William și pelerinul se găsiră astfel singuri la picioarele spînzurătorii.

Călăul asculta respectuos ordinele baronului.

— Nu te mișca, Will — spuse pelerinul, aplecat în fața tînărului — sînt eu, Robin Hood, am să-ți tai legăturile, care-ți stînjenesc mișcările, apoi ne vom arunca în mijlocul soldaților ; de uimire, își vor pierde capul.

— Fii binecuvîntat ! Ah, dragul meu Robin, fii binecuvîntat ! murmura sărmanul Will, sufocat de fericire.

— Apleacă-te, Willian, fă-te că-mi vorbești... așa, uite că ți-am tăiat legăturile, apucă sabia care atîrnă sub rasa mea. Ai luat-o ?

— Da — murmură Will.

— Foarte bine, acum sprijină-ți spatele de spatele meu și să-i arătăm lordului Fitz Alwine că n-ai venit pe lume ca să fii spînzurat ! Printr-un gest mai iute ca gîndul, Robin Hood își lepădă rasa de pelerin, înfățișîndu-se pri-

virilor uimite ale mulțimii în binecunoscutul veșmînt de pădurar. Milord ! strigă Robin, cu voce puternică și vibrantă. William Gamwell face parte din ceata oamenilor veseli. Mi l-ați luat ; am venit să-l iau înapoi, în schimb vă voi trimite leșul ticălosului care a primit din partea dumneavoastră sarcina să-l ucidă în chip laș pe cavalerul Allan Clare.

— Cinci sute de galbeni viteazului care-l va prinde pe tîlharul ăsta ! urlă baronul. Cinci sute de galbeni soldatului viteaz care va pune mîna pe el !

Robin Hood plimbă peste mulțimea încremenită de uimire o privire strălucitoare.

— Nu povățuiesc pe nimeni să-și pună viața în primejdie — spuse el — căci voi fi înconjurat de tovarășii mei.

Acestea fiind zise, Robin sună din corn și în aceeași clipă din pădure ieși puzderie de pădurari avînd în mîini arcul gata pregătit.

— La arme ! strigă baronul. La arme ! Normanzi credincioși, ucideți-i pe tîlhari !

Un nor de săgeți învălui trupa. Cuprins de spaimă, baronul se aruncă pe cal și se îndreptă spre castel, răcnind. Oamenii din Nottingham, înfricoșați, se repeziră pe urmele stăpînului lor, iar soldații, molipsiți și ei de groaza mulțimii, o luară la fugă în galopul cailor.

— Pădurea și Robin Hood ! strigau oamenii veseli, fugărindu-i pe dușmani și rîzînd în hohote.

Locuitori, pădurari și soldați străbătură de-a valma orașul, unii muți de frică, alții rîzînd, cei din urmă turbați de furie. Baronul intră primul în castel : toată lumea îl urmă, în afară de oamenii veseli, care își salutară vrăjmașii cu aclamații ironice la adresa lașității lor.

Cînd Robin Hood, însoțit de ceata lui, luă drumul spre pădure, oamenii, care nu erau răniți și nu pierduseră nimic în această ciudată zarvă, lăudară curajul tînărului șef și devotamentul lui în fața nenorocirii. Tinerele fete își amestecară și ele glasul lor suav în concertul de elogii, ba chiar se întîmplă ca una din ele să spună că pădurarii sînt atît de drăguți și de binevoitori, încît ei nu-i va mai fi teamă să străbată singură pădurea.

III

După ce s-a convins că Robin Hood n-are de gînd să asedieze castelul, lordul Fitz Alwine, cu trupul prăpădit și cu mintea muncită de mii de planuri care de care mai nesăbuit, se retrase în apartamentul său. Acolo, baronul începu să se gîndească la nemaipomenita îndrăzneală a lui Robin Hood, care, ziua în amiaza mare, înarmat doar cu o simplă sabie inofensivă, căci n-o scosese din teacă decît ca să taie legăturile prizonierului, avusese extraordinara prezență de spirit să țină la respect o mulțime de oameni înarmați. Își aduse aminte de fuga rușinoasă a soldaților săi și, uitînd că el fusese primul care dăduse pilda, luînd-o la fugă, le blestemă lașitatea.

— Ce spaimă josnică! strigă el. Ce teamă ridicolă! Ce-or să creadă locuitorii din Nottingham? Lor le-ar fi fost îngăduit să fugă, pentru că n-aveau cu ce să se apere, dar soldații înarmați pînă-n dinți și disciplinați? Din cauza acestui fapt nemaiauzit, faima mea de om viteaz și curajos s-a năruit pentru totdeauna.

De la această reflecție, jalnică pentru amorul său propriu, baronul trecu la altă ordine de idei. El exagera atît de mult rușinea înfrîngerii, încît ajunse să arunce toată vina asupra soldaților. Își închipui că el le acoperise fuga nesăbuită, nicidecum că le deschisese calea dezertării, și că, fără altă pavăză decît propriul său curaj, își croise singur drum prin mulțimea proscrișilor. Concluzia aceasta bizară care-l făcea pe baron să confunde închipuirea cu realitatea ațîță la culme furia-i lăuntrică; el se repezi afară din cameră și se năpusti în curte, unde oamenii lui, strînși grupuri-grupuri, vorbeau cu năduf de rușinoasa lor înfrîngere, învinuindu-l de aceasta pe nobilul lor senior. Baronul căzu ca un trăsnet în mijlocul trupei, le porunci să se adune în cerc și le ținu un lung discurs despre frica lor dezonorantă. Cită apoi cazuri imaginare de panică nechibzuită, adăugînd că nimeni nu auzise vorbindu-se vreodată despre o lașitate comparabilă cu aceea pentru care ei trebuiau să se dojenească. Baronul vorbi

cu atîta vehemență și indignare și-și dădu asemenea ifose de om curajos, neînfrînt, încît soldații, stăpîniți de respectul pe care-l datorau suzeranului lor, sfîrșiră prin a crede că ei sînt cu adevărat singurii vinovați. Furia baronului li se păru o nobilă și firească mînie, așa că-și plecară capetele, zicîndu-și în sinea lor că sînt niște fricoși care se tem și de umbra lor. Cînd baronul își sfîrși discursul său pompos, unul din oameni propuse să fie urmăriți proscrișii pînă în ascunzătoarea lor din pădure. Propunerea fu primită cu strigăte de bucurie de întreaga trupă, iar soldatul care avusese această idee belicoasă îl rugă pe viteazul flecar să se pună în fruntea lor. Numai că viteazul nostru, prea puțin dornic să răspundă la asemenea cerere neașteptată, spuse că este foarte recunoscător pentru această dovadă de aleasă prețuire, dar că, deocamdată, i se pare mult mai plăcut să rămînă acasă.

— Vitejii mei — adăugă baronul — prudența ne cere să așteptăm un prilej fericit ca să punem mîna pe Robin Hood ; cred că este mai înțelept să ne abținem, măcar pentru moment, de la orice încercare nesocotită. Răbdare azi, curaj în timpul luptei, iată ce vă cer !

După ce isprăvi, temîndu-se ca nu cumva soldații să înceapă iar cu rugămințile, baronul se grăbi să-i lase cu planurile lor de izbîndă. Liniștit sufletește cu privire la faima lui de războinic viteaz, baronul uită de Robin Hood și se ocupă numai de interesele-i personale și de pretendenții la mîna lady-ei Christabel. Se înțelege de la sine că pentru a-și realiza cele mai scumpe dorințe ale sale, lordul Fitz Alwine se bizuia pe de-a-ntregul pe iscusința încercată a lui Peter cel Negru și pe faptul că, în ochii lui, Allan Clare nu mai era printre cei vii. Este adevărat că Robin Hood îi anunțase moartea sîngerosului său emisar, dar puțin îi păsa baronului că Peter ar fi plătit cu viața serviciul făcut stăpînului și seniorului său. Descotorosit de Allan Clare, nici o piedică nu mai stătea între Christabel și sir Tristram, iar acesta se afla atît de aproape de mormînt, încît tînăra soție putea să-și schimbe de la o zi la alta rochia de mireasă cu vălul negru al văduvelor. Tînără și frumoasă ca o adevărată minune, liberă de orice obligații și într-atît de bogată, că stîrnea invidii, lady Christabel ar fi putut să contracteze o căsătorie po-

trivită cu frumusețea ei și cu imensa-i avere. Dar cu cine ? se întreba Fitz Alwine și, cu ochii scăpărînd de ambiție, căuta un soț la înălțimea speranțelor sale. Vanitosul bătrîn întrezări îndată splendorile curții regale și se gîndi la fiii lui Henric al II-lea. În vremea aceea de necontenită luptă între diferitele partide care-și împărțiseră regatul Angliei, nevoia făcuse ca banul să devină o mare putere, iar ridicarea lady-ei Christabel la rangul de prințesă regală nu era cîtuși de puțin un lucru cu neputință de atins. Tulburătoarea speranță a lordului Fitz Alwine începu să prindă în mintea lui conturul unui plan aflat în ajunul înfăptuirii sale. Se și vedea bunicul unui rege al Angliei și se întreba cu care națiune ar fi mai avantajos să-și unească nepoții și strănepoții, cînd în minte îi răsunară vorbele lui Robin Hood, năruindu-i tot acest eșafodaj aerian. Și dacă Allan Clare trăiește ?

— Trebuie să mă încredințez pe dată ! strigă baronul, scos din fire numai la această simplă bănuială.

Scutură nervos clopoțelul așezat zi și noapte la îndemîna lui și îndată se înfățișă un slujitor.

— Peter cel Negru este la castel ?

— Nu, milord, a plecat ieri însoțit de doi oameni. Numai aceștia s-au înapoiat, unul grav rănit, celălalt pe jumătate mort.

— Trimite-mi-l pe cel care se mai ține pe picioare.

— Da, milord.

Omul chemat sosi curînd ; era bandajat la cap, iar brațul stîng susținut de o eșarfă.

— Unde-i Peter cel Negru ? întrebă baronul, fără a-i arăta nenorocitului nici un dram de compătimire.

— Nu știu, milord ; l-am lăsat în pădure ; săpa o groapă ca să ascundă acolo trupul tînărului senior pe care l-a omorît.

O undă de roșeață coloră chipul baronului. Încercă să vorbească, dar din gură îi ieșeau cuvinte fără noimă ; întoarse capul și-i făcu semn ucigașului să plece. Acesta, care atîta aștepta, se îndepărtă sprijinindu-se de pereți.

— Mort ! murmură baronul, cu un sentiment greu de precizat. Mort ! repetă el. Și, palid la față, încît te puteai

îndoi dacă el însuși mai trăiește, îngăima într-una cu voce slabă : Mort ! Mort !...

Să-l lăsăm pe Fitz Alwine pradă tainicei neliniști a unei conștiințe revoltate și să plecăm în căutarea soțului pe care-l hărăzise fiicei sale.

Sir Tristram nu părăsise castelul și șederea lui acolo trebuia să se prelungească pînă la sfîrșitul săptămînii. Baronul dorea să celebreze căsătoria în capela castelului, dar sir Tristram, care se temea de vreo fărădelege pusă la cale împotriva lui, voia, dimpotrivă, ca nunta să aibă loc ziua în amiaza mare, în abația din Linton, aflată cam la o milă de orașul Nottingham.

— Dragă prietene — îi spuse lordul Fitz Alwine, pe un ton hotărît, cînd se ridică această problemă — ești un prost și un încăpățînat, fiindcă nu înțelegi nici bunele mele intenții, nici interesul dumitale. Să nu-ți închipui că fata mea ar fi prea fericită că-ți aparține și că va merge veselă la altar. N-aș ști să-ți spun de ce, însă presimt că la abația din Linton se va petrece ceva foarte neplăcut pentru proiectele noastre comune. Ne aflăm în vecinătatea unei cete de tîlhari care, comandată de un șef îndrăzneț, este în stare să ne împresoare și să ne jefuiască.

— Am să fiu escortat de slujitorii mei — răspunse sir Tristram. Sînt mulți și foarte curajoși.

— Cum vrei — zise baronul. Dacă o să se întîmple ceva rău, nu vei avea dreptul să te plîngi.

— Fii fără grijă, iau asupră-mi răspunderea greșelii mele, în cazul că săvîrșesc o greșeală alegînd locul unde se va desfășura celebrarea căsătoriei.

— Fiindcă veni vorba — zise baronul — nu uita, te rog, că în ajunul acestei zile importante trebuie să-mi înmînezi milionul de galbeni.

— Lada care conține această mare sumă se află în camera mea, Fitz Alwine — spuse sir Tristram, lăsînd să-i scape un suspin dureros. Ea va fi transportată în apartamentul dumitale în ziua căsătoriei.

— În ajun — precizâ baronul — în ajun, așa ne-am înțeles.

— Fie, în ajun.

Şi cu aceasta, cei doi bătrîni se despărţiră. Unul se duse la Christabel pentru a-i face curte, celălalt se cufundă din nou în visurile sale iluzorii de mărire.

La castelul din Barnsdale, tristeţea era nemărginită ; bătrînul sir Guy, soţia sa şi sărmanele surori ale lui William îşi petreceau ziua îndemnîndu-se unul pe altul la resemnare, iar noaptea, ca să plîngă pierderea sărmanului Will. A doua zi după miraculoasa salvare a flăcăului, familia Gamwell, adunată în sala mare, vorbea cu mîhnire despre ciudata dispariţie a lui Will, cînd la poarta castelului răsună vesel sunetul cornului de vînătoare.

— E Robin ! strigă Marianne, repezindu-se la fereastră.

— Cu siguranţă că aduce veşti bune — spuse Barbara. Hai, dragă Maud, curaj, nu pierde nădejdea, William o să se întoarcă.

— Ah, Doamne ! De ce nu-i adevărat ce-mi spui, soră dragă ? ! zise Maud, plîngînd.

— Ba-i adevărat, ba-i adevărat ! strigă Barbara. E Will, e Robin şi un tînăr, de bună seamă vreun prieten de-al lor.

Maud se repezi la uşă ; Marianne, care îşi recunoscuse fratele (Allan Clare, care zăcuse în nesimţire cîteva ceasuri din cauza durerii, se simţea acum minunat), căzu împreună cu Maud în braţele întinse ale celor doi tineri.

Maud, emoţionată, repeta nebuneşte :

— Will ! Will ! Dragul meu Will !

În schimb, Marianne, cu braţele înnodate în jurul gîtului fratelui său, nu era în stare să scoată un cuvînt.

Nu vom încerca să descriem bucuria acestei fericite familii. Rîsul şterse pînă şi amintirea lacrimilor, sărutările şi gingaşele strîngeri de mînă reuniră la sînul matern, sub aceeaşi mîngîiere şi într-o singură îmbrăţişare, pe aceşti copii iubiţi. Sir Guy dădu binecuvîntarea lui Will şi salvatorului fiului său, iar lady Gamwell, veselă şi surîzătoare, o strînse la piept pe încîntătoarea Maud.

— N-am avut eu dreptate cînd v-am spus că Robin ne-aduce veşti bune ? zise Barbara, îmbrăţişîndu-l pe Will.

— Da, ai avut dreptate, dragă Barbara — răspunse Marianne, strîngînd mîna fratelui său.

— Tare aș avea chef să zic că Robin e Will și să-l îmbrățișez cu foc — spuse zburdalnica Barbara.

— Acest mod de a-ți exprima recunoștința ar fi un rău exemplu, dragă Barby ! strigă Marianne, rîzînd. Ne-am vedea silite să facem ca dumneata și Robin ar muri sub povara unei atît de mari fericiri.

— În asemenea împrejurări, moartea mea ar fi foarte dulce, nu credeți, lady Marianne ?

Tînăra se roși. Un zîmbet imperceptibil flutură pe buzele lui Allan Clare.

— Cavalere — spuse Will, îndreptîndu-se spre tînărul bărbat — vedeți, dar, ce afecțiune a inspirat Robin surorilor mele, dar merită această afecțiune. Povestindu-vă nenorocirile noastre, Robin nu v-a spus că el i-a smuls din ghearele morții pe tatăl și pe mama mea ; el nu v-a vorbit despre neobositul său devotament față de Winifred și Barbara și nici nu v-a pomenit că i-a purtat de grijă lui Maud, viitoarea mea soție, ca un foarte bun prieten ce este. Dîndu-vă vești despre preaiubita dumneavoastră lady Marianne, Robin nu a adăugat : „Am vegheat la fericirea aceleia care se găsea departe de dumneavoastră ; ea are în mine un prieten credincios, un frate veșnic devotat ; el nu..."

— Te rog, William — îl întrerupse Robin — cruță-mi modestia, și deși lady Marianne spune că nu mai știu să roșesc, simt cum mi se aprinde fruntea.

— Dragă Robin — spuse cavalerul, strîngîndu-i mîna, vădit mișcat — îți datorez de mult o infinită recunoștință și sînt fericit să ți-o mărturisesc astăzi : n-aveam nevoie să fiu asigurat de Will că ți-ai îndeplinit cu noblețe delicata misiune încredințată onoarei dumitale ; loialitatea tuturor faptelor dumitale mi-o garanta cu prisosință.

— Oh, dragă frate — interveni Marianne — dacă ai ști cît a fost de bun și de generos cu noi toți ! Dacă ai ști cît de demnă de laudă este purtarea lui față de mine, l-ai cinsti, dragul meu, și l-ai iubi, cum îl... cum îl...

— Cum îl iubești tu, nu-i așa ? spuse Allan, cu un zîmbet binevoitor.

— Da, cum îl iubesc eu — rosti Marianne, cu chipul luminat de o negrăită mîndrie, în timp ce glasul ei melodios tremura de emoție. Nu mă sfiesc să-mi mărturisesc dragostea pentru omul generos care a luat parte la doliul inimii mele. Robin mă iubește, dragă Allan. Și mă iubește cu aceeași dragoste puternică și veșnică pe care o nutresc și eu pentru el. I-am făgăduit mîna mea lui Robin Hood și așteptam să te întorci pentru a-i cere Domnului sfînta lui binecuvîntare.

— Egoismul meu mă face să roșesc, Marianne, și rușinea pe care o încerc mă face să prețuiesc de două ori mai mult admirabila purtare a lui Robin. Protectorul tău firesc era departe de tine, te uitase, dar, credincioasă amintirii lui, dragă soră, tu l-așteptai să se întoarcă pentru a avea dreptul să te crezi fericită. Iertați-mi amîndoi această uitare de neiertat. Christabel mă va apăra în fața inimilor voastre atît de înțelegătoare. Mulțumesc, Robin — spuse cavalerul — mulțumesc, n-am cuvinte ca să-ți exprim sincera mea recunoștință... O iubești pe Marianne și Marianne te iubește, îți dau mîna ei, bucuros și mîndru..

Apoi cavalerul luă mîna sorei sale și o puse în mîna tînărului bărbat. Acesta, cu inima îmbătată de bucurie, o strînse pe Marianne la pieptul său și o sărută cu patimă.

William părea nebun de fericirea ce domnea în jurul lui și, dorind să-și mai potolească nițel emoțiile violente, o luă pe Maud de mijloc, o sărută de mai multe ori pe gît, rosti cîteva cuvinte fără noimă și, în cele din urmă, reuși să scoată un „ura" puternic.

— Vom face nunta în aceeași zi, nu-i așa, Robin? strigă voios Will. Sau mai bine zis vom face nunta mîine. A, nu, nu mîine, cînd amîi un lucru care se poate face chiar acum, îți poartă ghinion. Ne căsătorim azi? Ei? Ce spui, Maud?

Fata izbucni în rîs.

— Ești prea grăbit, William — spuse cavalerul.

— Prea grăbit?! Ce ușor ți-e dumitale, Allan, să judeci dorința mea; însă dacă dumneata ai fi fost smuls din brațele celei pe care o iubești în clipa cînd te pregăteai să-i dai numele, n-ai mai spune acum că sînt prea grăbit. N-am dreptate, Maud?

— Ba da, William, ai dreptate, totuşi căsătoria noastră nu poate avea loc azi.

— Şi de ce, mă rog ? Te-ntreb de ce ? repetă băiatul, nerăbdător.

— Pentru că trebuie să plec din Barnsdale peste cîteva ceasuri, prietene Will — răspunse cavalerul — şi pentru că mi-ar plăcea foarte mult să fiu şi eu de faţă la nunta dumitale şi a surorii mele. Pe de altă parte, sper să am şi eu fericirea să mă căsătoresc cu lady Christabel, aşa că cele trei nunţi ar putea avea loc în aceeaşi zi. Mai aşteaptă, William ; pînă într-o săptămînă, totul se va aranja spre mulţumirea noastră a tuturor.

— S-aştept o săptămînă ? ! strigă Will. Cu neputinţă !

— Ascultă, William — interveni Robin — o săptămînă trece repede şi inima ta o să te-nveţe să fii răbdător.

— Fie ! Mă resemnez — spuse flăcăul, descurajat. Sînteţi toţi împotriva mea, eu sînt singur ca să mă apăr. Maud, care ar trebui să m-ajute cu vorba ei dulce, stă mută. Iaca tac. Ascultă, Maud, pare-mi-se că noi doi avem ceva de vorbit despre viitorul nostru cămin. Hai să ne plimbăm în grădină, măcar două ceasuri şi tot înseamnă un cîştig faţă de veşnicia unei săptămîni.

Fără să aştepte consimţămîntul fetei, Will o luă de mînă şi o trase rîzînd sub frunzişul verde din parc.

După vreo şapte zile de la întrevederea care-i pusese faţă în faţă pe Allan Clare şi pe lordul Fitz Alwine, lady Christabel era singură în cameră, stînd aşezată, sau mai bine zis pe jumătate întinsă pe un jilţ. Purta o splendidă rochie din satin alb care cădea în cute mătăsoase în jurul trupului ei prăbuşit, iar un voal prins de cosiţele-i bălaie o acoperea în întregime. Chipul Christabelei atît de pur şi de frumos era foarte palid, gura cu buzele lipsite de culoare era închisă, iar ochii mari, fără viaţă, se aţinteau, rătăciţi, spre uşa din faţă. Din cînd în cînd, o lacrimă fierbinte aluneca pe obrajii fetei, şi lacrima aceasta, perlă a durerii, era singura dovadă că acest trup prăbuşit de durere trăieşte.

Două ceasuri se scurseră într-o aşteptare de moarte. Christabel încetase să mai trăiască ; sufletul ei, copleşit

de amintirile amețitoare ale unui trecut fără întoarcere, vedea cu groază apropiindu-se clipa sacrificiului.

— M-a uitat ! spuse deodată fata, împreunîndu-și mîinile mai albe decît mătasea rochiei. A uitat-o pe cea pe care spunea că o iubește, că este singura ființă pe care o iubește ; și-a călcat făgăduiala, s-a căsătorit. Ah, Doamne Dumnezeule ! Ai milă de mine, puterile mă părăsesc, inima mi-e zdrobită. Am suferit atîta ! Pentru el am îndurat cuvintele amare și privirile lipsite de dragoste ale celui pe care trebuie să-l iubesc și să-l respect ! Pentru el am suferit fără să mă plîng, am răbdat singurătatea posomorîtă a mînăstirii ! Mi-am pus nădejdea în el, dar el m-a înșelat ! Un suspin îi zgudui pieptul și lacrimi din belșug țîșniră din ochii ei. Deodată un ciocănit ușor în ușă o smulse pe lady Christabel din visarea-i dureroasă. Intră — spuse ea — cu voce stinsă.

Ușa se deschise și în fața ochilor sărmanei făpturi deznădăjduite se ivi chipul brăzdat de zbîrcituri al lui sir Tristram.

— Draga mea lady — spuse bătrînul, cu un rînjet pe care el îl credea un surîs frumos — ora plecării a sosit, dați-mi voie, vă rog, să vă ofer mîna ; escorta ne așteaptă ; vom fi perechea cea mai fericită din Anglia.

— Milord — se bîlbîi Christabel — nu mă simt în stare să cobor.

— Cum puteți spune, draga mea, că nu puteți cobori ? Nu pricep nimic, sînteți îmbrăcată, lumea ne așteaptă. Haideți ! Dați-mi mîna.

— Sir Tristram — zise Christabel, ridicîndu-se, cu ochii aprinși și cu buzele tremurînde — ascultați-mă, vă conjur, dacă ați avea în suflet o scînteie de milă, ați cruța o biată fată care vă imploră, de această groaznică ceremonie.

— Groaznică ceremonie ? repetă sir Tristram, foarte mirat. Ce vreți să spuneți, milady ? Nu vă înțeleg.

— Cruțați-mi durerea de a vă da o explicație — răspunse Christabel, suspinînd — și vă voi binecuvînta, milord, și mă voi ruga pentru dumneavoastră.

— Îmi păreți foarte tulburată, mica mea porumbiță — spuse bătrînul, mieros. Liniștiți-vă, dragostea mea, și astă-seară, sau mîine, dacă veți socoti că-i mai bine, îmi veți împărtăși nevinovatele dumneavoastră taine. Acum

timpul e scurt, însă după ce ne vom căsători, nu va mai fi la fel, vom avea destul răgaz şi atunci am să v-ascult de dimineaţă pînă seara.

— Pentru numele lui Dumnezeu, milord, ascultaţi-mă acum : dacă tatăl meu vă înşală, eu nu vă pot da speranţe deşarte. Milord, eu nu vă iubesc, inima mea aparţine unui tînăr senior, care a fost primul meu prieten din copilărie ; mă gîndesc la el în clipa cînd vă dau mîna ; îl iubesc, milord, îl iubesc şi inima mea îi aparţine în întregime.

— Îl veţi uita pe acest tînăr, milady, iar cînd veţi fi soţia mea, credeţi-mă că nu vă veţi mai gîndi de loc la el.

— Nu-l voi uita niciodată, amintirea lui îmi este adînc săpată în inimă şi nu poate fi ştearsă de acolo.

— La vîrsta dumneavoastră, credem că iubim pentru veşnicie, draga mea, apoi timpul trece şi şterge sub paşii lui imaginea atît de îndrăgită. Haideţi, veniţi ! Vom vorbi despre toate astea mai tîrziu şi am să vă ajut să puneţi între trecut şi prezent speranţa în viitor.

— Sînteţi fără milă, milord !

— Vă iubesc, Christabel.

— Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine ! şopti fata, suspinînd.

— Nu-ncape îndoială că Dumnezeu se va îndura — spuse bătrînul, luînd-o pe Christabel de mînă. El vă va trimite resemnarea şi uitarea. Sir Tristram sărută cu respect amestecat cu afecţiune şi cu o compătimire plină de simpatie mîna rece pe care o ţinea în mîinile sale. Veţi fi fericită, milady — spuse el.

Christabel zîmbi trist. „Am să mor" — se gîndi ea.

La mînăstirea din Linton se făceau intense pregătiri pentru celebrarea căsătoriei dintre lady Christabel şi bătrînul sir Tristram. Încă de dimineaţă, capela fusese împodobită cu minunate ţesături, iar flori înmiresmate răspîndeau în sanctuar cele mai suave parfumuri. Episcopul de Herford, care trebuia să-i unească pe cei doi soţi, înconjurat de călugări purtînd stihare albe, aştepta sosirea alaiului în pragul bisericii. Cu cîteva clipe înainte de sosirea lui sir Tristram şi a lady-ei Christabel, un om ţinînd în mînă o mică harfă, păşi în faţa episcopului.

— Monseniore — spuse noul venit, închinîndu-se cu respect — veți face o slujbă mare în cinstea viitorilor soți, nu-i așa ?

— Da, prietene — răspunse episcopul — dar de ce-mi pui această întrebare ?

— Monseniore — răspunse străinul — eu sînt cel mai bun harfist din Franța și din Anglia și, de obicei, arta mea este căutată la serbările care se desfășoară cu fast și strălucire. Am auzit vorbindu-se de căsătoria lui sir Tristram cel bogat cu unica fiică a baronului Fitz Alwine și am venit să-mi ofer serviciile înălțimii sale.

— Dacă ai talent pe cît ai, pare-mi-se, siguranță de sine și mîndrie, fii binevenit.

— Vă mulțumesc, monseniore !

— Îmi place foarte mult sunetul harfei — adăugă episcopul — și mi-ar face plăcere să-mi cînți ceva înainte de sosirea alaiului de nuntă.

— Monseniore — răspunse străinul, semeț, înfășurîndu-se maiestuos în falduriii veșmîntului său lung pînă în pămînt — dacă aș fi un scripcar vagabond, ca cei pe care îi ascultați de obicei, v-aș împlini dorința, însă eu nu cînt decît la ore fixe și în locuri corespunzătoare. În curînd voi avea posibilitatea să vă satisfac pe de-a-ntregul firească dumneavoastră cerere.

— Ești obraznic — replică episcopul, mînios — îți poruncesc să cînți chiar acum.

— N-am s-ating măcar o coardă înainte de sosirea alaiului — spuse străinul, cu un desăvîrșit sînge rece — însă în clipa aceea, monseniore, veți asculta un sunet care, fiți sigur, vă va uimi din cale afară.

— Vom fi în măsură să-ți prețuim talentul foarte curînd — zise episcopul — căci iată se apropie mirii.

Străinul se îndepărtă cîțiva pași, iar episcopul ieși în întîmpinarea cortegiului.

În clipa cînd să treacă pragul bisericii, lady Christabel, pe jumătate leșinată, se întoarse spre baronul Fitz Alwine.

— Tată — murmură ea, cu voce șovăielnică — ai milă de mine, căsătoria aceasta înseamnă moartea mea. O privire aspră a baronului o sili să tacă. Milord — continuă Christabel, punînd o mînă crispată pe brațul lui sir

Tristram. — fiți îndurător ; mai puteți încă să-mi redați viața, fie-vă milă de mine !

— Despre asta, vom vorbi mai tîrziu — răspunse sir Tristram. Și, făcînd un semn episcopului, se pregăti să intre în biserică.

Baronul luă mîna fetei și tocmai se pregătea s-o conducă la altar, cînd o voce puternică strigă deodată :

— Stați !

Lordul Fitz Alwine scoase un strigăt, iar sir Tristram se sprijini de portalul bisericii, gata să leșine. Străinul o luase de mînă pe lady Christabel.

— Nemernic îngîmfat ! îl apostrofă episcopul, recunoscîndu-l pe harfist. Cine ți-a dat voie să pui mîna ta de mercenar pe această nobilă domnișoară ?

— Providența care mă trimite în ajutorul neputinței sale — răspunse străinul, semeț.

Baronul se repezi spre harfist.

— Cine ești tu — îl întrebă el — și de ce tulburi o ceremonie sfîntă ?

— Nefericitule ! strigă străinul. Numești ceremonie sfîntă rușinoasa unire dintre o tînără fată și un bătrîn ? Milady — adăugă el, înclinîndu-se cu respect în fața Christabelei, pe jumătate moartă de spaimă — ați venit în casa Domnului ca să primiți numele unui om cinstit ; îl veți primi... Curaj, bunătatea Domnului veghează asupra inocenței dumneavoastră.

Harfistul desfăcu repede cu o mînă cingătoarea care-i ținea strîns veșmîntul, iar cu cealaltă duse la gură un corn de vînătoare.

— Robin Hood ! strigă baronul.

— Robin Hood, prietenul lui Allan Clare ! murmură lady Christabel.

— Da, Robin Hood și oamenii lui veseli — răspunse eroul nostru, arătînd din ochi numeroasa ceată de pădurari care se strecurase fără zgomot, împresurînd escorta.

În aceeași clipă, un tînăr cavaler, elegant îmbrăcat, se apropie de Christabel și îngenunchie.

— Allan Clare ! Dragul meu Allan Clare ! strigă fata, împreunîndu-și mîinile. Fii binecuvîntat, pentru că nu m-ai dat uitării !

— Monseniore — zise Robin Hood, apropiindu-se de episcop, cu capul descoperit și cu aer respectuos — erați gata să uniți, împotriva tuturor legilor omenești și ale societății, două ființe care n-au fost hărăzite de cer să trăiască sub același acoperiș. Priviți la această tînără, priviți și soțul pe care voia să i-l dea zgîrcenia veșnic flămîndă a tatălui său. Lady Christabel este logodită din fragedă copilărie cu cavalerul Allan Clare. Asemenea ei, el este tînăr, bogat, nobil și o iubește, de aceea vă rugăm, preaplecați, să consfințiți unirea lor.

— Mă împotrivesc din toate puterile la această căsătorie! strigă baronul, căutînd să se desprindă din strînsoarea Micului-John, căruia îi revenise grija de a-l păzi pe bătrîn.

— Fii pe pace, om lipsit de suflet! răspunse Robin Hood. Îndrăznești oare să ridici glasul în pragul sfintei biserici, venind aici ca să calci în picioare făgăduiala pe care ai făcut-o?

— N-am făcut nici o făgăduială! urlă lordul Fitz Alwine, înroșindu-se la față.

— Monseniore — reluă Robin Hood — vreți să uniți acești doi tineri?

— Nu pot s-o fac fără consimțămîntul lordului Fitz Alwine — răspunse episcopul de Herford.

— Nu-mi voi da niciodată consimțămîntul! strigă baronul.

— Monseniore — continuă Robin, fără a lua în seamă vociferările bătrînului — aștept hotărîrea dumneavoastră cea din urmă.

— Nu pot să-ți îndeplinesc cererea — răspunse episcopul — strigările n-au fost făcute și legea cere...

— Ne vom supune legii — spuse Robin. Prietene John, încredințează pe înălțimea sa unui om de-ai noștri și fă strigările. Micul-John se supuse. El vesti de trei ori căsătoria dintre Allan Clare și lady Christabel Fitz Alwine. Însă episcopul refuză și după aceea să dea celor doi tineri binecuvîntarea nupțială. Hotărîrea domniei voastre este definitivă, monseniore? întrebă Robin.

— Da — răspunse episcopul.

— Fie. Am știut că așa se va întîmpla și de aceea am fost însoțit de un om sfînt care are dreptul să oficieze

serviciul divin. Părinte — continuă Robin, adresîndu-se bătrînului care stătea deoparte, nebăgat în seamă — binevoiți să intrați în biserică, soții vă vor urma.

Pelerinul, care dăduse o mînă de ajutor la eliberarea lui Will, înaintă încet.

— Iată-mă, fiule — spuse el. Mă voi ruga pentru cei care suferă și voi cere lui Dumnezeu iertarea pentru cei răi.

Ținut în frîu de prezența oamenilor veseli, cortegiul intră fără larmă în biserică și curînd ceremonia începu. Episcopul se retrăsese ; sir Tristram gemea de-ți era mai mare mila, iar lordul Fitz Alwine mormăia surd tot felul de amenințări.

— Cine o încredințează pe această tînără soțului ei ? întrebă bătrînul, întinzîndu-și mîinile tremurînde deasupra capului Christabelei, îngenuncheată în fața lui.

— Binevoiți să răspundeți, milord ! zise Robin Hood.

— Tată, fie-ți milă ! se rugă fata.

— Nu, nu, de o mie de ori nu ! strigă baronul, ieșit din minți.

— Pentru că tatăl acestei nobile copile refuză să-și țină făgăduiala sfîntă pe care a făcut-o — spuse Robin — îi iau eu locul. Eu, Robin Hood, dau de soție cavalerului Allan Clare pe lady Christabel Fitz Alwine.

Ceremonia căsătoriei se sfîrși fără nici o piedică.

De-abia se sfîrși cununia dintre Allan Clare și Christabel, că în ușa bisericii se ivi familia Gamwell. Robin Hood merse în întîmpinarea Mariannei și o conduse la altar ; William și Maud veneau în urma tînărului. Trecînd pe lîngă Robin, cucernic îngenuncheat alături de Marianne, Will murmură :

— În sfîrșit, Rob, prietenul meu, a sosit ziua fericită. Privește cît de frumoasă e Maud ! Te-asigur că inimioara ei bate foarte tare.

— Liniște, Will, roagă-te, Dumnezeu ne-ascultă în clipa asta.

— Bine, am să mă rog, și chiar din tot sufletul — răspunse vesel flăcăul. Pelerinul binecuvîntă noile perechi, ridicînd spre cer mîinile-i tremurînde. Maud, scumpa mea Maud — spuse Will de îndată ce ieși cu tînăra fată din biserică — în sfîrșit, ești soția mea, scumpa mea soție.

Am fost atît de nefericit de toate întîrzierile pe care împrejurările ni le-au pus în calea fericirii noastre, încît acum mi-e greu să mă pătrund de toată însemnătatea acestui fapt. Sînt nebun de fericire, eşti a mea, numai a mea! Te-ai rugat, Maud, draga mea? I-ai cerut Fecioarei să ne dea întotdeauna bucuria strălucitoare pe care ne-a dat-o astăzi?

Maud zîmbea şi plîngea în acelaşi timp, într-atît inima ei era plină de dragoste şi de recunoştinţă faţă de William.

Căsătoria lui Robin stîrni o bucurie nestăvilită în rîndul oamenilor veseli, care, după ce ieşiră din biserică, strigară „ura" în gura mare.

— Nemernici zgomotoşi! mormăi lordul Fitz Alwine, urmîndu-l de voie de nevoie pe uriaşul Micul-John, care-l poftise cuviincios să iasă din biserică.

Cîteva clipe mai tîrziu, biserica se goli de lume. Lordul Fitz Alwine şi sir Tristram, fără cai, sprijinindu-se melancolic, unul de braţul celuilalt şi într-o stare de spirit cu neputinţă de zugrăvit, o luară încet pe drumul ce ducea la castel.

— Fitz Alwine — spuse bătrînul, poticnindu-se — trebuie să-mi înapoiezi milionul de galbeni pe care ţi l-am încredinţat.

— Pe legea mea, nu, sir Tristram, căci eu nu sînt vinovat cu nimic de nenorocirea care ţi s-a întîmplat. Dacă mi-ai fi ascultat sfatul, dezastrul acesta n-ar fi avut loc. Cununîndu-te în capela din Nottingham, aş fi asigurat fericirea noastră comună; însă dumneata ai preferat strălucirea în locul tainei, ziua în locul întunericului, şi poftim rezultatul! Priveşte, ticălosul acela mi-a luat faţa; îmi trebuie o despăgubire: aşa că păstrez milionul.

Trimişi la Nottingham într-o trăsură la fel de prăpădită ca şi trăsura stăpînilor lor, servitorii celor doi lorzi îi urmau la distanţă, rîzînd în ascuns de ciudata întîmplare.

Cei care luaseră parte la nuntă, însoţiţi de oamenii veseli, ajunseră repede în inima pădurii. Bătrînul codru se pregătise să primească perechile fericite, iar copacii, răcoriţi de roua dimineţii, îşi aplecau crengile verzi către oaspeţi. Lungi ghirlande împletite din flori şi frunze se

prindeau unele de altele și legau între ei stejari seculari, ulmi scunzi, plopi cu tulpini zvelte. Din cînd în cînd se ivea cîte un cerb încoronat cu flori asemenea unui zeu mitologic ; un pui de cerb împodobit cu panglici țîșnea în mijlocul drumului, ba uneori și o căprioară purtînd de asemenea un colan de flori străbătea ca o săgeată vreo pajiște înverzită. În mijlocul unei largi răscruci de drumuri se întinsese o masă, fusese pregătită o sală de dans, se organizaseră jocuri și tot felul de distracții care să contribuie la bucuria generală.

Multe fete din Nottingham veniseră să împodobească, cu făptura lor gingașă, serbarea dată de Robin Hood ; întreaga adunare era stăpînită de un simțămînt de sinceră prietenie.

Maud și William, la braț, cu zîmbetul pe buze și cu inima plină de bucurie, se plimbau singuri pe o cărare în apropierea locului unde se dansa, cînd călugărul Tuck le apăru în cale.

— Ia te uită ! Viteazul Tuck, veselul Gilles, fratele meu mai mare ! strigă Will, rîzînd. Ai venit mînat de gîndul cel bun să te plimbi împreună cu noi ? Fii binevenit, Gilles, scump prieten, și fă-mi plăcerea să privești la comoara sufletului meu, soția mea scumpă, bunul meu cel mai de preț ! Privește îngerul acesta, Gilles, și spune-mi dacă mai există pe lume o ființă mai încîntătoare decît frumoasa mea Maud ! Mi se pare însă, prietene Tuck — adăugă tînărul, uitîndu-se cu luare-aminte la fața îngrijorată a călugărului — mi se pare că ești trist. Ce ai ? Împărtășește-ne și nouă necazurile tale, voi încerca să te alin. Maud, micuța mea, să-i vorbim prietenește. Hai vino cu noi, Gilles, mai întîi am să-ți ascult păsul, apoi îți voi vorbi despre soția mea, iar inima-ți îmbătrînită va întineri întîlnindu-se cu inima mea.

— N-am ce să-ți spun, Will — răspunse călugărul, cu glas întretăiat — sînt fericit să te știu pe tine în culmea fericirii.

— Asta nu mă-mpiedică, dragă Tuck, să privesc cu o sinceră mîhnire fața ta întunecată. Spune, ce ai ?

— Nimic — răspunse călugărul — nimic, afară, poate, de un gînd care-mi trece prin minte, o flacără trecătoare care-mi aprinde bietul meu creier, un spiriduș care-mi

hărțuiește inima. În sfîrșit, Will, nu știu dacă ar trebui să-ți spun toate astea : acum cîțiva ani, credeam că mica vrăjitoare, care se strînge atît de drăgăstos lîngă tine, este raza mea de soare, bucuria vieții mele, cel mai scump și mai prețios giuvaer al meu.

— Cum, sărmane Tuck, atît de mult ai iubit-o pe frumoasa mea Maud ?

— Da, William.

— Ai cunoscut-o înaintea lui Robin, dacă nu mă-nșel ?

— Da, înaintea lui Robin.

— Și ai iubit-o ?

— Din păcate — suspină călugărul.

— S-ar fi putut altfel ?! adăugă Will, drăgăstos, sărutînd mîinile soției sale. Robin a iubit-o de cum a văzut-o, eu am adorat-o de la prima vedere, și acum ? Acum, Maud, ești a mea ! În tăcerea care urmă acestei exclamații pătimașe a lui Will, călugărul își plecă privirea, iar Maud, cu fruntea împurpurată, își privi soțul, zîmbind. Sper, prietene Tuck — continuă William, cu simpatie — că fericirea mea nu te face să suferi. Dacă astăzi sînt fericit, să știi că am cîștigat cu mare trudă dreptul de a o numi pe Maud scumpa mea soție. Tu n-ai cunoscut deznădejdea dragostei respinse, n-ai cunoscut exilul, n-ai tînjit departe de cea pe care o iubeai, nu ți-ai pierdut puterea, sănătatea sau liniștea.

Făcînd această înșiruire a durerilor, Will își aruncă privirea spre fața rotofeie a călugărului și izbucni într-un hohot de rîs. Tuck cîntărea cel puțin două sute zece livre, iar fața lui veselă semăna cu o lună plină. Maud, care pricepuse ce anume stîrnise rîsul lui William, îi împărtăși veselia și, în cele din urmă, însuși Tuck începu să rîdă cu naivitate.

— Sînt sănătos — zise el, cu o încîntătoare bunătate — dar asta nu mă împiedică... în sfîrșit, asta este. Mulțumită Maicii Domnului, bunii mei prieteni — spuse el, luînd în mîinile lui mari mîinile unite ale celor doi tineri — vă doresc și unuia, și altuia fericire deplină. Ce-i drept, dulce Maud, ochii dumitale de gazelă mi-au sucit capul multă vreme. În sfîrșit, să nu ne mai gîndim la asta ;

am acum o morală a mea plină de înțelepciune în această privință și, căutînd o alinare, am găsit-o.

— Ai găsit-o ? strigară într-un glas și William, și Maud.

— Da — răspunse Tuck, zîmbind.

— O fată tînără cu ochii negri ? întrebă cocheta Maud. O fată care a știut să pună preț pe frumoasele dumitale virtuți, Gilles ?

Călugărul începu să rîdă.

— Da, într-adevăr — răspunse el — alinarea mea este o doamnă cu ochi strălucitori și buze trandafirii. Mă-ntrebi, dulce Maud, dacă a știut să mă prețuiască ? Asta-i o treabă greu de rezolvat ; scumpa mea consolatoare este o adevărată zăpăcită, iar eu nu sînt singurul căruia îi primește sărutările.

— Și o iubești ? spuse Will, cu un glas în care mila se împletea cu dezaprobarea.

— Da, o iubesc — răspunse călugărul — și totuși, cum v-am spus, își împarte favorurile cu prea mare ușurință.

— Atunci este o femeie nevrednică ! strigă Maud, roșindu-se.

— Cum se poate, Tuck — zise și Will — ca o inimă vitează, un om cinstit ca tine să se lase prins de un simțămînt atît de oarecare ? Eu, decît să iubesc o asemenea femeie, mai bine...

— St ! St ! îl întrerupse blînd călugărul Tuck — fii prudent, Will !

— Prudent ? De ce ?

— Pentru că nu-i frumos să vorbești de rău o persoană pe care ai îmbrățișat-o adesea.

— Ai îmbrățișat-o pe femeia aceea ? strigă Maud, cu dojană în glas.

— Maud ! Maud ! E o minciună ! izbucni Will.

— Ba nu-i minciună — zise liniștit călugărul — ai îmbrățișat-o, și nu o dată, de zece ori, de douăzeci de ori...

— Oh, Will ! Will !...

— Nu-l asculta, Maud, minte ! Ascultă, Tuck, spune adevărul ! Am îmbrățișat-o eu pe aceea pe care o iubești ?

— Da, și pot să-ți fac și dovada.

— Îl auzi, Will ? zise Maud, gata să plîngă.

— Îl aud, dar nu pricep nimica — răspunse tînărul. Gilles, în numele prieteniei noastre, te rog să mă pui față-n față cu fata aceea, vom vedea noi dacă o să aibă neobrăzarea să repete minciuna pe care o spui tu.

— Asta vreau și eu, Will, și pun rămășag cu tine, nu numai că vei fi silit să recunoști dragostea pe care i-o porți, dar îi vei da și alte dovezi de dragoste, sărutînd-o.

— Nu vreau — spuse Maud, agățîndu-se de brațul lui Will — nu vreau să-i vorbească acelei femei.

— Ba o să-i vorbească și o s-o îmbrățișeze — o ținea una și bună călugărul, cu o ciudată încăpățînare.

— Cu neputință — spuse Will.

— Pe de-a-ntregul cu neputință — întări Maud.

— Arată-ne-o pe iubita ta, jupîne Gilles. Unde este ?

— Ce-ți pasă, Will ? spuse Maud. Doar nu dorești ca ea să vină aici și-apoi... și-apoi, William, pare-mi-se că persoana de care este vorba n-ar fi o cunoștință potrivită pentru soția ta, dragul meu.

— Ai dreptate, dragă soțioară — spuse Will, sărutînd-o pe Maud pe frunte — nu-i vrednică să te privească nici măcar o clipă. Dragă Tuck — continuă William — să știi că-ți rămîn îndatorat dacă pui capăt unei glume care lui Maud nu-i e pe plac ; nu doresc și nici nu sînt curios s-o văd pe aceea pe care o iubești, așa că să nu mai vorbim.

— Și totuși trebuie negreșit să fii pus față-n față cu ea, pe cuvîntul meu de onoare, Will !

— Nu, nu ! se împotrivi Maud, William nu ține de loc la această întîlnire, iar pentru mine ar fi foarte stînjenitoare.

— Totuși am să v-o arăt — zise încăpățînatul Gilles. Iat-o ! Spunînd aceste cuvinte, Tuck scoase de sub rasă o carafă de argint și, ridicînd-o pînă la înălțimea ochilor lui William, îi spuse : Privește frumoasa mea butelcuță, scumpa mea alinare ! Mai îndrăznești să spui că n-ai îmbrățișat-o niciodată ?

Cei doi tineri izbucniră veseli în rîs.

— Mărturisesc că am greșit, bunul meu Tuck — recunoscu Will, luînd carafa — și cer voie soției mele dragi să depun un sărut prietenesc pe buzele roșii ale acestei vechi prietene.

— Te las, Will, bea în sănătatea noastră și-n sănătatea acestui călugăr vesel !

Will își umezi doar buzele cu lichidul roșu, apoi îi dădu carafa înapoi lui Tuck, care, în entuziasmul său, o goli dintr-o înghițitură. Apoi cei trei prieteni ai noștri, brat la brat, porniră la plimbare împreună, dar, la chemarea lui Robin, se întoarseră la oaspeți.

Robin îl prezentase Barbarei pe Much, spunîndu-i că acesta era tînărul soț pe care i-l anunțase de multă vreme, însă fata își scutură buclele-i blonde, răspunzînd că încă nu se gîndește la măritiș.

Micul-John, care nu era prea vorbăreț din fire, s-a arătat nespus de curtenitor în ziua aceea. O copleși cu tot soiul de atenții pe verișoara lui, Winifred, și nu era greu să vezi că cei doi aveau să-și spună lucruri foarte secrete, căci vorbeau pe șoptite, dansau mereu împreună și părea că nu văd nimic în jurul lor.

Cît despre Christabel, chipul ei strălucea de fericire, dar fata era atît de tulburată de brusca despărțire de tatăl său, atît de slăbită din pricina suferințelor îndurate, încît nu putea să ia parte la jocuri. Stînd lîngă Allan Clare, pe o movilită acoperită cu stofe și flori, ea părea o tînără regină prezidînd o sărbătoare regească dată în cinstea supușilor ei.

Marianne, ținîndu-l drăgăstos de brat pe soțul ei, străbătea sala de bal.

— Voi veni să stau cu tine, Robin — spunea ea — și pînă cînd regele te va ierta, voi împărți cu tine oboseala și singurătatea vieții pe care o duci.

— Ar fi mai cuminte să locuiești la Barnsdale, draga mea.

— Nu, Robin, inima mea este cu tine și nu vreau să-mi părăsesc inima.

— Primesc cu mîndrie devotamentul tău plin de curaj, soția mea dragă, dragostea mea — răspunse tînărul, pro-

fund mișcat. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să fii mulțumită și fericită în noua ta viață.

Într-adevăr, ziua căsătoriei lui Robin Hood a fost o zi de fericire și de bucurie.

IV

Marianne și-a ținut făgăduiala și, în ciuda blîndei împotriviri a lui Robin, și-a stabilit locuința sub copacii bătrîni ai pădurii Sherwood. Allan Clare, care am spus că stăpînea o minunată reședință în valea Mansfeld, nu a putut s-o convingă pe sora lui să locuiască acolo cu Christabel, deoarece Marianne era hotărîtă să nu-și părăsească soțul.

Îndată după căsătorie, cavalerul îi propuse lui Henric al II-lea să-i vîndă proprietățile sale din Huntingdonshire pentru o treime din valoarea lor, cu condiția ca Henric să întărească prin act regal căsătoria lui cu lady Christabel Fitz Alwine. Henric al II-lea, care căuta lacom orice prilej pentru a alipi coroanei cele mai bogate domenii din Anglia, acceptă propunerea și, printr-un act special, întări căsătoria dintre cei doi tineri. Allan Clare puse în joc atîta pricepere și grabă, încît regele se arătă fericit să poată încheia cît mai repede tratativele în mod definitiv, astfel că totul se terminase cînd episcopul de Herford și baronul Fitz Alwine sosiră la Curte.

Este de la sine înțeles că înaltul prelat și nobilul normand ațîțară împotriva lui Robin Hood toată mînia regelui. La cererea lor insistentă, Henric al II-lea acordă episcopului dreptul de a-l prinde pe îndrăznețul proscris și de a-i aplica fără milă și fără întîrziere pedeapsa capitală.

În timp ce cei doi normanzi conspirau împotriva fericirii lui Robin Hood, el, după ce își văzuse visul cu ochii, trăia liniștit și fără griji sub frunzișul verde al pădurii Sherwood.

Will Roșcovanul, avînd-o cu el pe Maud, era cel mai fericit om din lume. Înzestrat cu o imaginație înflăcărată, William își închipuia că cea mai mare fericire pe lume este o soție ca Maud și, naiv, o împodobise cu toate harurile unui înger. Maud cunoștea cît de nemărginită era această măgulitoare afecțiune și se silea să nu coboare de pe soclul pe care o așezase dragostea soțului său. Urmînd pilda lui Robin Hood și a Mariannei, Will și soția lui își stabiliră și ei locuința în pădure, ducîndu-și traiul laolaltă într-o desăvîrșită armonie.

Robin Hood iubea sexul frumos, mai întîi dintr-o pornire firească, apoi în onoarea încîntătoarei ființe care îi purta numele. Tovarășii lui Robin Hood împărtășeau sentimentele de respect și simpatie pe care i le inspirau lui femeile, așa că tinerele fete din împrejurimi puteau străbate cărările pădurii, fără nici o teamă. Dacă vreuna din aceste frumoase trecătoare s-ar fi întîlnit întîmplător cu vreun om din ceată, ea era poftită cu toată curtenia la o gustare, apoi i se dădea o escortă care o însoțea pînă la ieșirea din pădure și nici una din tinerele fete nu s-a plîns vreodată de purtarea călăuzelor ei. De îndată ce s-a aflat de purtarea cuviincioasă și binevoitoare a pădurarilor, faima aceasta s-a răspîndit pînă departe și multe fete cu ochi strălucitori și cu pasul la fel de sprințar ca și inima ce le zvîcnea în piept se încumetară să străbată văile și potecile din pădurea Sherwood.

În ziua nunții lui Robin, multe tinere miss cu chipul suav își simțiră inima bătînd cu înflăcărare în preajma acestei frumoase perechi. În timpul dansului, blondele fiice ale Evei aruncau pe furiș priviri curioase spre curtenitorii lor cavaleri, mirîndu-se în sinea lor că au putut vreodată să se teamă de ei, fie și o singură clipă, și-și spuneau în taină că trebuie să fie tare plăcut să împarți cu acești tineri îndrăzneți viața lor aventuroasă. În nevinovăția inimilor lor tinere, ele lăsau să se vadă această dorință secretă, iar pădurarii, încîntați, se gîndiră pe dată să tragă cele mai mari foloase. Și frumoasele fete din Nottingham băgară de seamă că graiul oamenilor lui Robin Hood era, ca și privirea lor de altfel, de o irezistibilă elocvență.

Rezultatul acestei descoperiri a fost că fratele Tuck s-a văzut copleșit de treabă, căci de dimineață pînă seara nu făcea altceva decît să binecuvinteze alte și alte perechi. Pe bună dreptate, bunul nostru călugăr vru să știe dacă aceste numeroase căsătorii nu erau doar o epidemie cu caracter trecător. Dar întrebarea sa rămase fără răspuns. După ce atinse apogeul, furia căsătoriilor se potoli, cazurile deveniră mai rare. Totuși este ciudat faptul că simptomele au rămas la fel de violente și se mențin pînă în zilele noastre.

Așadar, mica colonie din pădure trăia fericită. Pivnița de care am vorbit a fost împărțită în încăperi mici sau în apartamente care foloseau doar pentru dormit. Luminișurile pădurii serveau de salon și de sufragerie și numai în vremea de iarnă se recurgea la adăpostul de sub pămînt. Este greu de imaginat cît de plăcută și de tihnită era viața acestor oameni. Aproape toți de origină saxonă și legați unii de alții cum sînt membrii aceleiași familii, cei mai mulți dintre ei avuseseră de suferit de pe urma crudei împilări a năvălitorilor normanzi.

Bogații seniori normanzi și oamenii bisericii erau cu precădere tributari cetei lui Robin Hood. Cei dintîi, pentru că uzurpaseră saxonilor titlurile de noblețe și averea moștenită de la părinți; ceilalți, pentru că își sporeau necontenit pe spinarea poporului bogățiile, și așa foarte mari. Robin Hood impunea normanzilor biruri, este adevărat însă că aceste contribuții, deși foarte însemnate, se încasau fără luptă sau vărsare de sînge. Poruncile șefului erau respectate cu sfințenie, căci nesupunerea atrăgea după sine pedeapsa cu moartea. Această severă disciplină făcuse ca ceata lui Robin Hood — a cărui cinste și cavalerism erau cunoscute — să se bucure de o admirabilă reputație. Zadarnic au fost trimise mai multe expediții pentru a sili ceata oamenilor veseli să-și părăsească ascunzișul. În cele din urmă, autoritățile, obosite de o luptă fără rezultat, încetară urmărirea, iar nepăsarea lui Henric al II-lea sfîrși prin a-i obliga pe normanzi să suporte vecinătatea primejdioasă a dușmanilor lor.

Marianne găsea viața din pădure mult mai plăcută decît îndrăznise vreodată să spere. Ea era făcută (o spunea rîzînd) ca să fie regina iubită a acestui trib. Dovezile de respect, de dragoste și de devotament cu care era înconjurat Robin Hood măgulеau în mod deosebit amorul propriu al Mariannei, care era mîndră să se sprijine de brațul ocrotitor al viteazului și tînărului ei soț. Dacă Robin Hood știuse să cîștige și să păstreze dragostea oamenilor săi, avînd pentru toți un sentiment constant și o prietenie sinceră, știuse, de asemenea, să-și impună asupra lor și o autoritate absolută.

Frumoasa pădure Sherwood îi oferea Mariannei distracții foarte plăcute, fie că străbătea cu soțul ei pitorestile și întortocheatele poteci, fie că-și trecea timpul învățînd dansurile la modă pe vremea aceea. Datorită lui Robin, ea avea o prețioasă colecție de șoimi, pe care învățase să-i arunce în zbor, cu o mînă sigură și experimentată. Însă jocul preferat al Mariannei era arcul. Cu o răbdare neobosită, Robin o iniția pe tînăra lui soție în tainele științei arcașilor. Marianne urmărea cu luare-aminte lecțiile care i se dădeau ; niciodată un elev nu se dovedise mai atent și mai silitor, așa că în scurt timp ajunse un arcaș neîntrecut. Pentru Robin și pentru oamenii lui era un spectacol încîntător s-o vadă pe Marianne trăgînd cu arcul, îmbrăcată cu o vestă din stofă verde de Lincoln, strînsă pe corp ; trupul său maiestuos și zvelt se mlădia ușor, mîna stîngă ținea arcul în timp ce dreapta, îndoită cu grație, trăgea săgeata spre ureche. După ce deslușì toate tainele unei arte care îl făcuse vestit pe Robin Hood, Marianne dobîndi, la rîndu-i, o mare faimă. Deosebita iscusință a tinerei femei stîrnea, în cel mai înalt grad, admirație și respectul locuitorilor pădurii, iar aliații acestora, locuitorii din Mansfeld și Nottingham, veneau cu mic, cu mare să vadă cu ochii lor uluitoarea îndemînare a Mariannei.

Trecu un an, un an de bucurii, de fericire și de petreceri. Allan du Val (așa îl vom numi de acum înainte pe cavaler, după numele proprietății) deveni tată ; cerul îl binecuvîntase cu o fată (Robin și William aveau, fie-

care, cîte un băiat frumos), așa că un șir de baluri și de petreceri au fost organizate pentru a sărbători aceste vesele evenimente.

Într-o dimineață, în timp ce Robin Hood, Will Roșcovanul și Micul-John ședeau sub un copac, căruia i se spunea copacul „Întîlnirii" deoarece în toate împrejurările servea ca punct de întîlnire a cetei, se auzi un zgomot ușor.

— Ascultați ! spuse repede Robin. Pasul unui cal răsună în luminiș ; ia vedeți dacă nu ne vine vreun musafir, mă-nțelegi, Micule-John ?

— Mai încape vorbă, și am să-l aduc aici pe călăreț dacă merită să fie poftit la masa dumitale.

— Va fi de două ori bine venit fiindcă foamea începe să-mi dea ghes.

Micul-John și Will se strecurară prin desiș în direcția drumului străbătut de călător și curînd îl putură zări.

— Pe sfînta slujbă ! Bietul om arată foarte rău — spuse William, schițînd un zîmbet. Pun mîna-n foc că averea nu-i dă prea multă bătaie de cap.

— Și eu parcă aș zice că bietul călăreț are un aer foarte jalnic și nefericit — răspunse Micul-John — dar se prea poate ca înfățișarea asta sărăcăcioasă să fie doar un tertip. Datorită acestui lucru, călătorul crede că poate să treacă nevămuit prin pădurea Sherwood. O să-i arătăm că dacă are de gînd să se prefacă, noi sîntem cel puțin tot atît de șireți ca și el.

Cu toate că purta straie de cavaler, drumețul îți făcea milă de la prima vedere. Hainele îi fîlfîiau în toate părțile, ca și cum din pricina necazurilor puțin îi mai păsa de felul în care arată : gluga îi căzuse pe spate, iar capul, aplecat ca și cum omul ar fi fost cufundat în gînduri, mărturisea o mare durere. Străinul fu smuls din meditația lui de vocea puternică a uriașului Micul-John.

— Bună ziua, domnule străin ! strigă prietenul nostru, venind înaintea drumețului. Fiți binevenit în pădurea verde ! Sînteți așteptat cu nerăbdare.

— Sînt așteptat ? întrebă necunoscutul, învăluind chipul vesel al lui John într-o privire tristă.

— Da, seniore — interveni Will Roșcovanul — stăpînul v-a căutat peste tot și au trecut trei ceasuri de cînd v-așteaptă ca să poată sta la masă.

— Pe mine nu poate să m-aștepte nimeni — răspunse străinul, cu îngrijorare. Vă înșelați, nu sînt eu oaspetele pe care-l așteaptă stăpînul vostru.

— Vă rog să mă iertați, messire, dar de dumneavoastră este vorba ; a aflat că treceți astăzi prin pădurea Sherwood.

— Cu neputință, cu neputință — repetă străinul.

— Vă spunem adevărul — zise Will.

— Cum se numește acela care se arată atît de curtenitor cu un biet drumeț ?

— Robin Hood — răspunse Micul-John, ascunzîndu-și un zîmbet.

— Robin Hood, faimosul pădurar ? întrebă străinul, vădit surprins.

— Chiar el, messire.

— Am auzit de mult vorbindu-se despre el — zise drumețul — și purtarea lui nobilă îmi inspiră o adevărată simpatie. Sînt foarte fericit că am prilejul să-l întîlnesc pe Robin Hood ; este un om loial și credincios. De aceea primesc cu plăcere binevoitoarea lui invitație, cu toate că nu înțeleg cum i s-a dat de veste că voi trece pe domeniile lui.

— Îi va face o deosebită plăcere să v-o spună el însuși — răspunse Micul-John.

— Atunci, facă-se voia dumitale, viteaz pădurar, ia-o înainte, te urmez !

Micul-John luă calul drumețului de căpăstru și-l trase după el pe poteca ce ducea la răscrucea unde aștepta Robin Hood. Will forma arièrgarda. Micul-John nu se îndoia o clipă că înfățișarea tristă și sărăcăcioasă a omului n-ar fi fost o prefăcătorie menită să-i servească drept bilet de liberă trecere în cazul unei întîlniri neplăcute, pe cînd William își zicea, poate pe mai bună dreptate, că drumețul este un biet om sărman de la care n-ai avea altă mulțumire decît de a-l vedea mîncînd o cină foarte îndestulată.

Curînd, străinul și călăuzele sale ajunseră în fața lui Robin. Acesta îl salută pe noul venit și, mișcat de înfățișarea-i jalnică, începu să-l cerceteze în vreme ce străinul își tot potrivea, cum se pricepea mai bine, sărmanele-i straie. O supremă distincție însoțea fiecare gest al necunoscutului, astfel că Robin ajunse repede la aceeași concluzie ca și Micul-John și anume : că mîhnirea drumețului, precum și sărăcia veșmintelor lui nu-s altceva decît prefăcătorie în speranța de a-și cruța punga. Cu toate acestea, tînărul șef îl primi cu multă bunăvoință pe tristul necunoscut ; îl pofti să ia loc și dădu poruncă oamenilor să aibă grijă de calul musafirului. O masă deosebit de gustoasă fu servită pe iarbă, și cum spune o veche baladă :

Pîinea, vinul și pulpa de căprioară
Se găseau din belșug,
Și nu lipsea nici unul din oamenii pădurii,
Nici chiar păsărelele pe ramuri.

După cum se vede, cu toată înfățișarea jalnică a oaspetelui, Robin nu-și dezminți faima de gazdă generoasă. Dacă-i adevărat că necazul face poftă de mîncare, atunci trebuie să recunoaștem că străinul era tare necăjit. El ataca bucatele, cu elanul unui stomac care postise douăzeci și patru de ore, și pentru ca mîncarea să lunece mai ușor, dădea de dușcă vinul, ceea ce dovedea că lichidul era strașnic sau, mai curînd, că necazul face și sete grozavă.

După masă, Robin și oaspetele său se întinseră sub frunzișul copacilor înalți și vorbiră deschis. Părerile cavalerului despre oameni și lucruri îi făcură lui Robin o impresie bună și, în ciuda aspectului mizer al musafirului, tînărul șef nu putea să creadă că sărăcia lui este adevărată. Dintre toate viciile, Robin ura mai ales prefăcătoria. Firea lui sinceră și deschisă nu voia să aibă de-a face cu viclenia. Astfel că, în ciuda stimei reale pe care i-o inspira cavalerul, se hotărî să-i pună să plătească din plin cheltuielile mesei la care luase parte. Prilejul de a-și pune gîndul în aplicare se ivi curînd ; după ce

tună și fulgeră împotriva nerecunoștinței oamenilor, străinul adăugă :

— Încerc un dispreț atît de profund pentru acest viciu, că nu mă mai mir de nimic, însă pot să afirm că în viața mea n-aș săvîrși o asemenea faptă. Dă-mi voie, Robin Hood, să-ți mulțumesc din toată inima pentru primirea prietenoasă pe care mi-ai făcut-o, și dacă vreo întîmplare fericită pentru mine te-ar aduce vreodată prin apropierea mînăstirii Sfînta-Maria, nu uita că vei găsi la castelul Plaine o afectuoasă și cordială ospitalitate.

— Seniore cavaler — răspunse tînărul — niciodată nu plictisesc cu vizita mea personală pe cei pe care îi primesc în această pădure verde. Cei care au cu adevărat nevoie de o masă bună oferită din milostenie găsesc întotdeauna un loc la masa mea, însă mă arăt mai puțin generos față de drumeții care pot să-mi plătească ospitalitatea. M aș teme că rănesc mîndria unui om favorizat de soartă dacă i-aș oferi pe degeaba vînatul și vinul meu. Găsesc mai potrivit și pentru el, și pentru mine să-i spun : „Pădurea aceasta este ca un han, eu sînt hangiul, oamenii mei veseli alcătuiesc personalul de serviciu. Ca niște oaspeți nobili ce sînteți, plătiți cu dărnicie ceea ce vi s-a servit".

Cavalerul începu să rîdă.

— Iată — spuse el — un fel hazliu de a privi lucrurile și un fel ingenios de a încasa biruri. Acum cîteva zile am auzit lăudîndu-se felul curtenitor în care ușurați călătorii de averea ce le prisosește, însă niciodată nu mi s-au dat lămuriri atît de clare ca cele pe care le-am auzit acum.

— Ei bine, seniore cavaler, voi completa aceste lămuriri. După ce vorbi astfel, Robin luă cornul de vînătoare și-l duse la gură. Micul-John și Will Roșcovanul veniră de îndată. Messire cavaler — continuă Robin Hood — ospitalitatea se apropie de sfîrșit ; binevoiește să achiți prețul, casierii mei sînt gata să-l primească.

— Întrucît socotești pădurea ca un han, nota cheltuielilor este, fără îndoială, pe măsura întinderii ei, nu ? întrebă calm cavalerul.

— Fără îndoială, messire.

— Tratezi în același fel un cavaler, un baron, un duce și un membru al Camerei Lorzilor ?

— La fel — răspunse Robin Hood — căci așa este drept ; cred că n-ați vrea ca un sărman țăran ca mine să găzduiască de pomană un cavaler cu blazon, un conte, un duce sau un prinț ; ar fi împotriva regulilor de etichetă.

— Ai perfectă dreptate, gazdă dragă, însă, de fapt, îți vei face o foarte proastă părere despre musafirul dumitale cînd o să-ți spună că toată averea lui este doar zece pistoli.

— Îngăduie-mi, cavalere, să pun la îndoială această afirmație — răspunse Robin.

— Draga mea gazdă, îi invit pe tovarășii dumitale să se încredințeze de această crudă realitate pe care o mărturisesc, făcînd o vizită hainelor mele.

Micul-John, care rareori lăsa să-i scape prilejul de a face dovada poziției sale sociale, se grăbi să asculte.

— Cavalerul a spus adevărul — zise Micul-John, dezamăgit. N-are decît zece pistoli.

— Deocamdată suma aceasta reprezintă singura mea avere — adăugă străinul.

— Ți-ai tocat moștenirea, nu ? întrebă rîzînd Robin. Sau moștenirea era o nimica toată ?

— Averea mea era considerabilă — răspunse cavalerul — n-am tocat-o.

— Atunci cum se face că ești atît de sărac ? Căci recunoști că situația dumitale de acum seamănă foarte mult cu rezultatul unor cheltuieli nesăbuite.

— Aparențele sînt înșelătoare și, ca să vă fac să înțelegeți nenorocirea mea, ar trebui să vă istorisesc o poveste jalnică.

— Seniore cavaler, te-ascult din toată inima și cu luare-aminte și, dacă stă în puterea mea să-ți fiu de folos cu ceva, îți stau la dispoziție.

— Știu, nobile Robin Hood, că întinzi cu generozitate ocrotirea asupra celor năpăstuiți și că ei se bucură de binevoitoarea dumitale simpatie.

— Messire, cruță-mă, te rog ! îl întrerupse Robin. Să ne ocupăm de lucruri care te interesează.

— Mă numesc Richard — continuă străinul — familia mea se trage din regele Ethelred.

— Atunci ești saxon ? întrebă tînărul.

— Da, și origina mea nobilă a fost izvorul multor nenorociri.

— Îngăduie-mi să string mîna unui frate — spuse Robin Hood, cu un surîs vesel pe buze. Saxonii sînt binevenîți în pădurea Sherwood.

Cavalerul răspunse cu afecțiune îmbrățișării gazdei sale și continuă astfel :

— Mi se spune sir Richard de la Plaine pentru că am un castel situat în centrul unui întins domeniu, la vreo două mile de mînăstirea Sfînta Maria. M-am căsătorit de tînăr cu o femeie pe care o iubeam încă din fragedă copilărie. Cerul ne-a binecuvîntat căsnicia și ne-a dat un fiu. Nicicînd un tată și o mamă nu și-au iubit copilul mai mult decît îl iubim noi pe Herbert al nostru, și nicicînd un copil nu s-a arătat mai vrednic de o asemenea dragoste puternică. Apropierea noastră de mînăstirea Sfînta Maria ne-a dat prilejul să ținem cu ea o strînsă legătură. Mă împrietenisem cu călugării, încît trăiam într-un fel de intimitate. Într-o zi, un călugăr, căruia îi arătasem o simpatie deosebită, mi-a cerut să-i acord cîteva minute și, luîndu-mă deoparte, mi-a spus :

— „Sir Richard, sînt în ajun de a face un jurămînt sacru, sînt în ajun de a mă despărți de lume pentru totdeauna și las lîngă mormîntul mamei sale o biată orfană fără avere și fără sprijin. Mă consacru lui Dumnezeu pentru totdeauna și sper că austeritatea vieții monahale îmi va da curajul să mai îndur încă vreo cîțiva ani povara vieții. În numele cerului, vă rog să aveți milă de biata mea fiică."

— „Dragă frate — i-am răspuns nefericitului — îți mulțumesc pentru încrederea dumitale și pentru că ți-ai pus nădejdea în mine, să știi că nădejdea aceasta nu-ți va fi înșelată, fiica dumitale va fi fiica mea."

Călugărul, mișcat pînă la lacrimi de cea ce numea el generozitate, îmi mulțumi călduros și, la rugămintea mea, trimise după fată. N-am simțit niciodată o emoție asemănătoare cu cea pe care am încercat-o la vederea

acestei copile. Avea doisprezece ani ; era înaltă și subțire și avea o deosebită eleganță ; părul blond și lung îi acoperea umerii delicați cu buclele-i mătăsoase. Intrînd în sala unde așteptam, salută cu grație, ațintind asupra mea doi ochi mari albaștri, plini de melancolie. După cum cred că bănuiești, dragă gazdă, fetița aceasta încîntătoare mi s-a lipit de inimă ; i-am luat mîinile în mîinile mele și am sărutat-o părinteșe pe frunte.

— „Nu-i așa, sir Richard — spuse călugărul — că acest copil merită o ocrotire părintească ?"

— „Da, frate, și mărturisesc că în viața mea ochii aceștia n-au admirat o ființă mai încîntătoare."

— „Lila seamănă foarte bine cu sărmana ei mamă, îmi răspunse călugărul — și de cîte ori o văd, durerea mi se reînnoiește, ea îmi alungă gîndul de la lucrurile cerești și mi-l îndreaptă spre blînda făptură care odihnește sub lespedea rece a mormîntului. Adoptați-mi copila, sir Richard, nu veți regreta această faptă caritabilă. Lila are calități alese, o fire bună, e pioasă, blîndă și cuminte."

— „Am să-i fiu ca un tată, ca un tată iubitor" — i-am spus eu, adînc mișcat.

Sărmana fată ne asculta uimită și, mutîndu-și privirea îngrijorată a ochilor ei albaștri de la tatăl ei la mine, zise :

— „Tată dragă, vrei să..."

— „Îți vreau binele, fetița mea dragă — răspunse călugărul — trebuie să ne despărțim."

N-am să încerc să-ți descriu, dragul meu, scena dureroasă care a urmat după lungile explicații pe care i le-a dat călugărul fetei lui îndurerate. A plîns cu ea, apoi, la un semn pe care mi l-a făcut nenorocitul, am smuls-o pe fată din brațele sale și am ieșit cu ea din mînăstire.

În primele zile după instalarea ei la castel, Lila păru tristă și gînditoare, apoi timpul și tovărășia binevoitoare a fiului meu Herbert reușiră să-i aline durerea. Cei doi copii au crescut unul lîngă celălalt, iar cînd au împlinit, Lila șaisprezece ani, iar Herbert vîrsta fericită de douăzeci de ani, mi-a fost ușor să înțeleg că se iubeau cu o dragoste curată. „Inimile acestea tinere — i-am spus soției mele după ce am făcut această descoperire — nu

au cunoscut ce este amărăciunea, să-i ferim de loviturile ei. Herbert o adoră pe Lila, și Lila, de asemenea, îl iubește cu pasiune pe fiul nostru. N-are nici o importanță că Lila este de origină modestă, că tatăl său a fost înainte un simplu cultivator de pămînt ; astăzi el este un sfînt. Prin grija noastră, Lila a dobîndit toate calitățile potrivit cu sexul său, ea îl iubește pe Herbert și-i va fi o tovarășă credincioasă." Soția mea a consimțit din toată inima la căsătoria copiilor noștri și chiar în aceeași zi i-am logodit. Ziua fixată pentru căsătorie era aproape, cînd un cavaler normand, stăpînul unui mic domeniu situat în Lancashire, vizită mînăstirea Sfînta Maria. Normandul văzuse și admirase proprietatea mea. Dorința de a și-o însuși puse de îndată stăpînire pe el. Fără să-și dea în vileag această poftă, reuși să afle că aveam sub ocrotire părintească o fată frumoasă, bună de măritat. Bănuind, pe drept cuvînt, că o parte din avere urma să i-o dau ei ca dotă, normandul veni la poarta casei mele și, sub pretext că vrea să viziteze castelul, reuși să pătrundă în intimitatea familiei noastre. Cum ți-am spus, Robin, Lila era foarte frumoasă, la vederea ei, imaginația musafirului meu se aprinse ; el veni din nou în vizită și-mi mărturisi dragostea lui pentru logodnica fiului meu. Fără să resping cererea onorabilă a normandului, i-am adus la cunoștință angajamentele luate de tînăra fată, adăugînd că Lila era liberă să dispună de mîna ei. Atunci el i se adresă direct. Refuzul fetei fu delicat, dar hotărît ; ea îl iubea pe Herbert. Normandul părăsi castelul, jurînd să se răzbune pe ceea ce numea el obrăznicia noastră.

La început n-am făcut altceva decît să rîdem de amenințările lui. Evenimentele aveau să ne învețe însă cît erau de serioase. După două zile de la plecarea normandului, fiul cel mare al unui vasal de-al meu îmi spuse că, la vreo patru mile departe de castel, l-a întîlnit pe străinul care venise în vizită la mine ducînd-o în brațe pe biata mea fiică, deznădăjduită. Vestea aceasta ne-a aruncat într-o cruntă disperare. Mie nu-mi venea să cred, însă flăcăul care ne adusese vestea ne dădu dovezi sigure despre nenorocirea care ne lovise. „Sir Richard — îmi spuse el — din păcate, cuvintele mele sînt foarte adevă-

rate, și iată cum am putut să mă încredințez că era miss Lila. Stam pe marginea drumului cînd un cavaler călare, ducînd în fața lui pe cal o femeie care plîngea și urmat de scutierul său, se opri la cîțiva pași lîngă mine. Harnașamentul calului său se rupsese și el mă chemă, amenințîndu-mă, să-l ajut. M-am apropiat, miss Lila își frîngea mîinile. «Potrivește friul», îmi spuse cu asprime cavalerul. Am ascultat și, fără să fiu văzut, am tăiat chinga șeii, apoi, prefăcîndu-mă că cercetez dacă potcoavele calului sînt în bună stare, am reușit să înfig un cui într-o copită. După ce am făcut asta, am rupt-o la fugă și am venit în goană ca să vă dau de veste."

Fiul meu Herbert nu ascultă mai departe ; se duse la grajd, înșeuă un cal și porni în galop. Șiretenia flăcăului a fost încununată de succes. Cînd Herbert îl ajunse pe normand, acesta căzuse din șa. Mai întîi între acest nenorocit și fiul meu se dădu o luptă cumplită, dar dreptatea învinse ; fiul meu îl ucise pe răpitor.

Îndată ce se află de moartea normandului, o trupă de soldați fu trimisă după fiul meu. L-am ascuns pe Herbert și m-am adresat regelui, cu o smerită cerere. I-am arătat maiestății sale purtarea mișelească a normandului, i-am arătat că fiul meu se bătuse cu dușmanul său și că l-a ucis primejduindu-și el însuși viața. Regele îmi ceru să răscumpăr iertarea lui Herbert cu un preț uriaș. Prea fericit că am obținut iertarea, m-am grăbit să satisfac dorința regală. Mi-am golit sipetul, am făcut apel la vasalii mei, mi-am vîndut vesela și mobilele. După ce-am istovit toate resursele, îmi mai lipseau încă patru sute de scuzi de aur. Abatele mînăstirii sfînta Maria mi-a propus să-mi împrumute suma de care aveam nevoie și pe care trebuia să o garantez cu o ipotecă. Se înțelege de la sine că am primit bucuros oferta binevoitoare. Condițiile împrumutului au fost astfel stabilite : o vînzare simulată a proprietăților mele îi da posibilitatea să rețină venitul pe timp de un an. Dacă nu restitui cei patru sute de scuzi de aur pînă în ultima zi din cea de-a douăsprezecea lună a acestui an, toată averea mea rămîne în posesia lui. Iată care e situația mea, draga mea gazdă — adăugă cavalerul — se apropie ziua sca-

dentei și toată averea mea, toate bunurile mele sînt acești zece pistoli.

— Crezi că abatele mînăstirii Sfînta Maria n-o să-ți mai acorde o păsuire ca să-ți plătești datoria ? întrebă Robin Hood.

— Din nenorocire, sînt sigur că n-o să-mi acorde nici un ceas, nici un minut. Dacă la ziua scadentei, suma nu-i va fi restituită pînă la cel din urmă scud, proprietățile mele vor rămîne în mîinile lui. Vai, cît sînt de nenorocit ! Soția mea iubită nu va mai avea adăpost, sărmanii mei copii vor rămîne fără pîine. Dacă aș suferi numai eu singur, mi-aș face curaj, dar să-i văd suferind pe cei care-mi sînt dragi, o, este o încercare peste puterile mele. Am cerut sprijin la toți cei care se numeau prietenii mei pe vremea cînd eram bogat ; am fost refuzat de toți : un refuz rece la unii, indiferent la alții ; nu mai am prieteni, Robin Hood, am rămas singur.

Cînd isprăvi de vorbit, cavalerul își ascunse fața în mîinile-i tremurătoare și un oftat amar îi scăpă de pe buze.

— Sir Richard — spuse Robin Hood — povestea dumitale e tristă, dar nu trebuie să-ți pierzi nădejdea în Dumnezeu, bunătatea lui veghează asupra dumitale și cred că ești pe punctul de a întîlni un ajutor pe care ți-l trimite cerul.

— Ah, Doamne ! exclamă cavalerul. Dacă aș putea obține o amînare, poate că aș izbuti să-mi achit datoria. Din păcate, nu pot oferi drept garanție decît un legămînt în fața Sfintei Fecioare.

— Primesc garanția — răspunse Robin Hood — și, în numele veneratei mame a lui Dumnezeu, sfînta noastră patroană, am să-ți împrumut eu cei patru sute de scuzi de aur de care ai nevoie.

Cavalerul scoase un strigăt :

— Dumneata, Robin Hood ? O, fii binecuvîntat de o mie de ori ! Îți jur cu toată sinceritatea unei inimi recunoscătoare că-ți voi înapoia cinstit această sumă.

— Cred, cavalere. Micule-John — zise Robin — știi unde este vistieria pentru că ești casierul pădurii. Adu-mi patru sute de scuzi, iar dumneata, Will, fă-mi plăcerea

și vezi dacă printre hainele mele nu se găsește un veșmînt potrivit pentru musafirul nostru.

— Cu adevărat, Robin Hood, bunătatea dumitale este atît de mare... — strigă cavalerul.

— Lasă, lasă — îl întrerupse Robin, rîzînd — am încheiat, unul față de celălalt, un angajament, iar eu îți datorez toată cinstea pentru că în ochii mei ești un trimis al Sfintei Fecioare. Will, adaugă la haine și cîțiva coți de stofă bună ; pune un harnașament pe calul sur pe care episcopul de Herford ni l-a încredințat ca să-l îngrijim, apoi, dragă Will, adaugă la aceste daruri modeste toate obiectele pe care spiritul tău născocitor le socotește a-i fi de folos cavalerului.

Micul-John și cu Will se duseră în mare grabă să îndeplinească poruncile.

— Vere — zise John — mîinile dumitale sînt mai sprintene decît ale mele ; numără banii, eu am să măsor stofa și am să mă slujesc de arc drept măsură.

— Bine — răspunse Will, rîzînd — măsura o să fie bună.

— Păi cum să nu, ai să vezi.

Micul-John luă arcul într-o mînă, cu cealaltă despături un balot de stofă și începu, nu să măsoare cîțiva coți, ci s-ar fi zis că vrea să știe cît are tot balotul.

William izbucni în rîs :

— Dă-i înainte, prietene John, dă-i înainte ! În felul ăsta, o să se ducă toată bucata... așa cum faci tu : trei coți pentru unul ! Bravo !...

— Taci din gură, limbă lungă ! Nu știi că Robin s-ar arăta și mai darnic dacă ar fi în locul nostru ?!

— Atunci am să mai adaug și eu cîțiva scuzi — spuse William.

— Cîțiva pumni de scuzi, vere ; o să-i luăm înapoi de la normanzi.

— Gata, s-a făcut !

Văzînd dărnicia lui John și generozitatea lui Will, Robin zîmbi mulțumindu-le din priviri.

— Seniore cavaler — spuse Will, înmînînd cavalerului aurul — fiecare fișic numără o sută de scuzi.

— Dar sînt șase fișicuri, tînărul meu prieten...

— Greșești, oaspete drag, nu sînt decît patru. Și-apoi, n-are importanță! Pune banii în pungă, strînge-o bine și să nu mai vorbim.

— Cînd să ți-i restitui? întrebă cavalerul.

— De azi într-un an, exact în aceeași zi, dacă termenul îți convine și dacă mai sînt pe lume — spuse Robin.

— Primesc.

— Sub acest copac.

— Voi fi punctual la întîlnire, Robin Hood — spuse cavalerul, strîngînd cu recunoștință mîinile tînărului șef — însă înainte de a ne despărți dă-mi voie să-ți spun că toate laudele aduse purtării dumitale nobile nu egalează pe cele care îmi umplu inima. Mi-ai salvat mai mult decît viața, mi-ai salvat soția și copiii.

— Messire — răspunse Robin — ești saxon și numele acesta îți dă dreptul la întreaga mea prietenie și, în afară de asta, ai pe lîngă mine o atotputernică ocrotitoare: nefericirea. Eu sînt, ceea ce spun oamenii, un tîlhar, un hoț, fie! Dar dacă-i storc pe bogați, nu iau nimic de la cei săraci. Urăsc violența și nu vărs sînge. Îmi iubesc țara și-i urăsc pe cotropitorii normanzi pentru că, alături de uzurpare, au pus tirania. Nu-mi mulțumi, n-am făcut nimic deosebit; ți-am dat fiindcă dumneata nu aveai, așadar, a fost foarte drept.

— Purtarea dumitale față de mine, orice ai spune, este nobilă și generoasă. Deși îți sînt un străin, ai făcut pentru mine mai mult decît cei care se numesc prietenii mei. Dumnezeu să te binecuvînteze, Robin, pentru că ai adus din nou fericirea în inima mea. Oriunde și oricînd, voi fi mîndru să spun că-ți sînt îndatorat, și mă rog cerului din tot sufletul să-mi hărăzească fericirea de a putea să-mi arăt într-o zi recunoștința mea fierbinte. Adio, Robin Hood, adio, adevăratul meu prieten! De azi într-un an îmi voi achita datoria față de dumneata.

— La revedere, messire — răspunse Robin, strîngînd cu prietenie mîna oaspetelui. Dacă vreodată se va întîmpla să am nevoie de ajutorul dumitale, o voi face cu încredere și fără șovăire.

— Să te-audă Dumnezeu! Dorința mea cea mai vie va fi atunci să te-ajut din toată inima, cu trupul și cu sufletul meu.

Apoi sir Richard strînse mîna lui Will, Micului-John și încălecă pe calul sur-rotat al episcopului de Herford. Calul cavalerului, încărcat cu darurile lui Robin Hood, venea în urma stăpînului.

Văzîndu-și oaspetele dispărînd la cotitura drumului, Robin Hood se adresă celor doi de lîngă el :

— Am făcut un om fericit ; ziua a fost bine folosită.

V

Marianne și Maud locuiau de o lună la castelul din Barnsdale și n-aveau să-și reia vechiul fel de viață decît după completa lor restabilire, căci nu am uitat că cele două femei erau mame.

Robin Hood nu a putut îndura multă vreme lipsa preaiubitei lui soții. Într-o dimineață luă cu el o parte din ceată și o instală în pădurea Barnsdale. William, care, firește, îl urmase pe tînărul său șef, se grăbi să spună că locuința subterană construită în pripă în apropierea castelului era de o mie de ori mai bună decît cea din inima pădurii Sherwood, sau cel puțin că, dacă îi lipseau diferite lucruri care să completeze condițiile de trai ale cetei, apropierea de Barnsdale Hall era o foarte agreabilă compensație.

Robin și William erau deci încîntați de schimbarea domiciliului, iar alte două cunoștințe ale noastre împărtășeau vădita lor satisfacție pentru aceleași motive. Acei doi tineri se numeau Micul-John și Much Cokle, fiul morarului. De la un timp, Robin observase că Micul-John și Much lipseau toată ziua fără să aibă vreun motiv. Această dezertare se repetă de atîtea ori, încît Robin vru să-i cunoască pricina ; cînd se informă, află că verișoara lui, Winifred, căreia îi plăcea nespus de mult să se plimbe, îi ceruse Micului-John să o însoțească prin locurile cele mai frumoase din pădurea Barnsdale. „Bun — își zise Robin — asta în ce-l privește pe Micul-John, dar Much ?“

I se spuse că miss Barbara, împărtășind curiozitatea surorii sale cu privire la frumusețile campestre, ținuse s-o însoțească în plimbările sale pe cîmp, însă că Micul-John cu o prudență demnă de toată lauda, îi arătase tinerei domnișoare că răspunderea față de o femeie fiind ea singură un lucru de mare însemnătate, lui îi era cu neputință să accepte să meargă și ea și nici să-și asume obligațiile ce rezultau de aici. Așa că Much s-a oferit s-o ocrotească pe miss Barbara și aceasta a primit. Cele două perechi rătăceau prin pădure și prin locurile cele mai tainice și mai umbroase, vorbind nu se știe despre ce și uitînd să privească lucrurile pentru care se duseseră acolo, și bătrînii stejari cocîrjați, fagii cu crengile lor grațioase, ulmii seculari defilau prin fața lor fără a fi băgați în seamă cît de cît. Apoi, o fatalitate și mai ciudată decît această nepăsare față de frumusețile pădurii călăuzea mereu pașii fiecăreia din cele două perechi pe alt drum decît drumul bun, așa că tinerii nu se întîlneau decît în poarta castelului, o dată cu primele licăriri ale stelelor.

Plimbările acestea, care se repetau zilnic, îi lămuriră lui Robin dubla absență a celor doi tovarăși. Într-o seară, după o zi fierbinte, un vînt călduț răcorea văzduhul: Marianne și Maud, la brațul lui Robin și William, ieșiră din castel ca să facă o plimbare pe pajiștile înmiresmate ale pădurii. Winifred și Barbara veneau în urma celor două perechi, iar Micul-John și nedespărțitul său Much țineau loc de umbre celor două surori.

— Aici respir — spuse Marianne, întorcîndu-și în bătaia vîntului chipul ei slăbit. Mi se pare că în casă îmi lipsește aerul și de-abia aștept să ne întoarcem în pădure.

— Așadar, e plăcut să trăiești în pădure, nu? întrebă miss Barbara.

— Da — răspunse Marianne — e atîta soare, lumină, umbră, flori și frunze!

— Much îmi spunea ieri — continuă Barbara — că pădurea Sherwood întrece în frumusețe pe cea din Barnsdale; înseamnă că strînge laolaltă toate minunile lumii, căci și locurile de aici de la noi sînt încîntătoare.

— Așadar, Barbara, găsești că pădurea din Barnsdale este foarte frumoasă ? întrebă Robin, ascunzîndu-și zîmbetul.

— Încîntătoare — răspunse cu vioiciune tînăra fată — sînt priveliști fermecătoare.

— Care parte din pădure ți-a atras cu precădere privirea, verișoară dragă ?

— N-aș putea răspunde foarte precis la întrebarea dumitale, Robin, totuși cred că amintirea mea acordă o mică preferință unei văi care, sînt sigură, nu-și are pereche în pădurea Sherwood.

— Și unde se găsește valea aceasta ?...

— O, departe de aici, însă nu poți să-ți închipui ceva mai proaspăt, mai liniștit, mai înmiresmat ca acel colțișor de pămînt. Închipuiește-ți, vere, o pajiște nemărginită înconjurată de clinele unui deal pe coama căruia cresc din belșug tot soiul de copaci. În lumina soarelui, frunzele lor diferit colorate se înfățișează ochiului cînd ca o perdea de smaralde, cînd ca o pînză multicoloră ce-ți flutură dinaintea privirilor. Iarba care acoperă valea seamănă cu o mare verde, nu zărești nici o cută pe suprafața ei. Închipuiți-vă la rădăcina copacilor și pe povîrnișurile acestui deal flori roșii, violete sau aurii, iar în partea de jos a rîpei, strecurîndu-se în umbră, un firicel de apă ce murmură rostogolindu-se printre maluri, și veți avea în fața ochilor oaza pădurii Barnsdale. Și apoi — continuă fata — este atîta pace în acest minunat colțișor retras, aerul este atît de curat, că-ți simți inima tresăltînd de bucurie. Cu un cuvînt, în viața mea n-am văzut un loc mai încîntător.

— Unde-i această vale încîntătoare, Barbara ? întrebă Winifred, cu naivitate.

— Păi nu vă plimbați împreună ? o întrebă Robin, zîmbind.

— Ba da — răspunse Winifred — numai că ne rătăcim mereu... adică nu, vreau să zic adesea... uneori, e și mai bine zis. Vreau să spun că Micul-John greșește drumul și atunci ne trezim deodată despărțiți. Ne căutăm, dar nu știu cum se face că nu ne întîlnim niciodată înainte de a sosi la castel. Însă această veșnică despărțire este, vă asigur, cu totul întîmplătoare.

— Da, nu ne îndoim : cu totul întîmplătoare — repetă Robin, ironic — doar nimeni nu crede că ar fi altfel. Dar de ce roșești, Barbara ? De ce-ți cobori privirea în pămînt, Winifred ? Uitați-vă, nici John, nici Much nu par stingheriți, ei știu bine că vă rătăciți prin pădure fără să băgați de seamă !

— Pe Dumnezeul meu, așa e ! răspunse Much. Știind că lui miss Barbara îi plac locurile singuratice și liniștite, am dus-o în valea aceea mică pe care v-a descris-o.

— Sînt îndemnat să cred — continuă Robin — că Barbara are un dezvoltat simț de observație dacă a putut îmbrățișa dintr-o singură privire toate frumusețile pe care ni le-a zugrăvit. Dar ia spune-mi, Barbara, în oaza aceea din pădurea Barnsdale, cum numeai adineauri valea descoperită de Much, n-ai găsit altceva și mai încîntător decît copacii cu frunzele pestrițe, decît iarba verde, rîul care susură și florile multicolore ?

Barbara roși :

— Nu-nțeleg ce vrei să spui, vere.

— Adevărat ? Cred că Much mă-nțelege mai bine. Ia să vedem. Much, răspunde-mi sincer : nu cumva Barbara a uitat să pomenească de un episod încîntător petrecut în timpul vizitei voastre în acest rai pămîntesc ?

— Ce episod, Robin ? întrebă tînărul, încercînd să schițeze un surîs.

— Discretul meu prieten — spuse Robin — ai auzit cumva că doi tineri îndrăgostiți unul de celălalt s-au dus singuri în încîntătorul colț retras de lume a cărei amintire Barbara o păstrează atît de bine în adîncul inimii ? Much roși pînă-n vîrful urechilor. Ei bine — continuă Robin — doi tineri pe care-i cunosc foarte bine au vizitat acum cîteva zile raiul vostru de verdeață. Ajunși pe marginea rîușorului, ei s-au așezat unul lîngă celălalt. Mai întîi au admirat priveliștea, au ascultat cîntecele păsărelelor și au rămas cîteva clipe orbi și muți, apoi tînărul, încurajat de singurătate, de tăcerea emoționată a înfioratei lui însoțitoare, a luat în mîinile sale două micuțe mîini albe. Tînăra nu și-a ridicat privirea din pămînt, dar a roșit, și această roșeață a vorbit pentru ea. Atunci, cu o voce care fetei i s-a părut mai dulce decît cîntecul păsărelelor, mai armonioasă decît adierea

vîntului, tînărul i-a spus : „Nu iubesc pe nimeni în lumea asta mai mult decît pe dumneata ; aș prefera să mor decît să-ți pierd dragostea și dacă ai vrea să fii soția mea, m-ai face omul cel mai fericit". Spune-mi, Barbara — adăugă surîzînd Robin — ai putea să-mi spui dacă fata a primit cu plăcere rugămintea fierbinte a curtenitorului ei cavaler ?

— Nu răspunde la asemenea întrebare indiscretă, Barby ! strigă Marianne.

— Much, vorbește în numele Barbarei— spuse Robin.

— Ne pui și unuia, și celuilalt niște întrebări atît de ciudate — răspunse tînărul, încredințat că Robin fusese de față la convorbirea lui între patru ochi cu Barbara — încît mi-e cu neputință să le-nțeleg rostul.

— Pe legea mea, Much ! spuse William. Mi se pare că Robin vorbește în numele adevărului, și dacă ar fi să judecăm după mutra ta stînjenită și după roșeața care împodobește fruntea și obrajii surorii mele, voi sînteți îndrăgostiții din valea aceea. Ura ! Barbara, dacă mie mi se spune Will Roșcovanul, din pricina culorii părului meu, ai putea și tu să te numești Barby Roșcovana, căci chipul tău este tot o văpaie. Nu-i așa, Maud ?

— Domnule William — spuse Barbara, nemulțumită — dacă ai fi lîngă mine, tare ți-aș mai smulge o șuviță din chica ta nesuferită.

— Ai putea să faci asta dacă aceeași chică ar împodobi alt cap decît al meu — replică William, uitîndu-se la Much. Capul fratelui tău nu poate fi atins ; el are tiranul lui personal, nu-i așa, Maud ?

— Așa, e, Will, dar eu nu te-am tras niciodată de păr.

— Va veni vremea, draga mea.

— Niciodată — spuse Maud, rîzînd.

— Așadar, Much, nu vrei să-mi spui ce-a răspuns fata ?

— Dacă în vreo zi ai s-o întîlnești pe fata aceea, va trebui s-o întrebi chiar pe ea, Robin.

— N-am să uit. Dar dumneata, Micule-John, cunoști un băiat simpatic căruia îi place la nebunie singurătatea între patru ochi cu o persoană încîntătoare ?

— Nu, Robin, dar dacă aĭ să vrei să-l cunoști pe acest îndrăgostit, am să încerc să-l găsesc — răspunse Micul-John, cu naivitate.

— Am o idee, John! strigă Will, izbucnind în rîs. Îndrăgostiții de care vorbește Robin nu vă sînt necunoscuți și pun rămășag pe tot ce vrei că tînărul despre care e vorba poate fi numit vărul meu și că tînăra fată este o drăgălașe persoană din apropiere.

— Ideea e proastă, Will — răspunse John — nu-i vorba de mine.

— Într-adevăr, am greșit drumul — spuse Will, zîmbind — nu poate fi vorba de tine, vere dragă, pentru că tu n-ai fost îndrăgostit niciodată.

— Iartă-mă, te rog, Will — răspunse calm uriașul — iubesc din toată inima și de multă vreme o fată frumoasă și încîntătoare.

— Oh, oh! exclamă Will. Micul-John îndrăgostit, iată ceva nou!

— Și de ce oare Micul-John n-ar putea să fie îndrăgostit? întrebă John, cu naivitate. Nu mi se pare nimic nemaipomenit în asta.

— Absolut nimic, viteazul meu prieten, vreau să văd toată lumea fericită și fericire înseamnă dragoste, dar, pe sfîntul Pavel, aș fi foarte fericit s-o cunosc pe doamna gîndurilor tale.

— Doamna gîndurilor mele?! exclamă tînărul. Păi cine vrei să fie altcineva dacă nu sora ta Winifred, vere Will? Sora ta pe care o iubesc din copilărie, cum o iubești și tu pe Maud sau Much pe Barbara.

Un hohot de rîs răspunse sincerității lui John, iar Winifred, înconjurată de felicitări, aruncă tînărului o privire plină de o dojană drăgăstoasă.

— Vezi, Much — zise Robin — mai curînd sau mai tîrziu adevărul iese la iveală. Am nimerit în plin cînd te-am indicat drept eroul micii scene petrecute în pădurea Barnsdale.

— Ai fost de față? întrebă Much.

— Nu, am bănuit sau, mai degrabă, mi-am adus aminte de propriile mele impresii. Și mie mi s-a întîmplat același lucru acum un an. Marianne m-a atras...

— Cum, eu te-am atras ? ! strigă tînăra femeie. Tu ai fost acela, Robin, crede-mă, te rog, căci dacă aș fi prevăzut pe-atunci cum o să te porți după căsătorie...

— Ce-ai fi făcut, Marianne ? o întrerupse Barbara.

— M-aș fi măritat mai repede, Barby — adăugă tînăra femeie, zîmbindu-i lui Robin.

— Iată, sper, un răspuns care ar trebui să încurajeze încrederea de care ai dat dovadă în ascuns, glumeață Barby. Să vorbim deschis, sîntem în familie. Spune-ne că-l iubești pe Much și Much ne va face și el aceeași mărturisire.

— Da, voi face această mărturisire ! strigă Much, emoționat. Da, voi spune cu glas tare : o iubesc pe Barbara Gamwell din toată inima. Voi spune tuturor celor care vor vrea să mă asculte : ochii Barbarei sînt pentru mine lumina zilei ; vocea ei dulce și tulburătoare îmi sună în urechi ca un cîntec armonios de păsărele. Prefer gingașa tovărășie a scumpei mele Barbara în loc de plăcerea ospățului, de vîrtejul balului sub frunzișul verde de mai ; prefer gingașa privire a ochilor ei, zîmbetul buzelor sale, strîngerea mîinii ei micuțe în locul tuturor bogățiilor de pe lume. Sînt cu desăvîrșire devotat Barbarei, și decît să fac un lucru care ar putea să nu-i placă, m-âș duce mai curînd la șeriful din Nottingham și i-aș cere să mă trimită la spînzurătoare. Da, dragi prieteni, o iubesc pe copila aceasta și chem asupra căpșorului ei bălai toate binecuvîntările cerului. Dacă ar vrea să-mi dăruiască fericirea de a o ocroti cu numele și cu dragostea mea, va fi fericită și iubită cu toată gingășia.

— Ura ! strigă Will, aruncîndu-și boneta în aer. A mărturisit. Surioară, șterge-ți ochii tăi frumoși și întinde-ți obrajii trandafirii spre acest viteaz îndrăgostit, îți dau voie. Dacă în loc să fiu un băiat viteaz, aș fi fost o fată sfioasă și aș fi auzit asemenea vorbe dulci, i-aș fi întins mîna și, cu inima în palmă, m-aș fi trezit în brațele logodnicului. N-ai face și tu la fel, Maud ? Sigur că da, nu-i așa ?

— Vai, nu, Will, modestia...

— Doar sîntem în familie, n-ai de ce să roșești de o pornire atît de firească. Nu mă-ndoiesc, Maud, că ești de părerea mea. Dacă eu aș fi Much, iar tu ai fi Barby,

ai fi fost de mult în brațele mele și m-ai fi sărutat din toată inima.

— Eu sînt de părerea lui William — spuse Robin, schițînd un zîmbet ușor ironic. Barbara trebuie să ne dovedească dragostea ei pentru Much.

Astfel interpelată, tînăra păși în mijlocul grupului vesel și rosti sfioasă :

— Cred în dragostea pe care mi-o mărturisește Much, de aceea îi sînt recunoscătoare și trebuie să mărturisesc la rîndul meu că... că...

— Că-l iubești și tu tot atît cît te iubește și el pe tine — adăugă repede Will. Astăzi îți găsești anevoie cuvintele, surioară ; te-asigur că mie mi-a trebuit mult mai puțin timp ca să mă fac înțeles de Maud că o iubesc din toată inima ; nu-i așa, Maud ?

— Așa e, Will — răspunse tînăra femeie.

— Much — continuă William, cu un aer mai serios — îți dau pe drăguța Barbara de soție ; are toate calitățile și ai să fii un soț fericit. Barby, dragostea mea, Much este un om cinstit, un saxon viteaz, credincios ca oțelul, el nu-ți va înșela speranțele tale cele mai gingașe și te va iubi mereu.

— Mereu, mereu ! strigă Much, luînd în mîinile lui mîinile logodnicei.

— Sărută-ți viitoarea soție, Much — spuse Will.

Tînărul se supuse și, cu toată slaba împotrivire a domnișoarei Gamwell, el îi atinse obrajii roșii ca focul.

Baronetul își dădu consimțămîntul la căsătoria fiicelor sale, iar data celebrării celor două cununii fu stabilită de îndată.

A doua zi de dimineață, Robin Hood, Micul John și Will Roșcovanul se găseau împreună cu vreo sută de oameni în pădurea Barnsdale, cînd un băiat tînăr, care părea să fi făcut un drum lung, se înfățișă dinaintea lui Robin.

— Nobilul meu stăpîn — spuse el — vă aduc o veste bună.

— Foarte bine, George — răspunse Robin. Zi repede despre ce-i vorba.

— Este vorba de vizita episcopului de Herford. Înălțimea sa trebuie să treacă azi prin pădurea Barnsdale, însoțit de vreo douăzeci de servitori.

— Bravo ! Iată într-adevăr o veste bună. Știi cam pe la ce oră ne va onora monseniorul cu prezența ?

— Către ceasurile două, căpitane.

— Minunat ! Dar spune-mi, cum de-ai aflat despre trecerea înălțimii sale pe aici ?

— De la un om de-ai noștri care, trecînd prin Sheffield, a aflat că episcopul de Herford se pregătea să facă o vizită la mînăstirea Sfînta Maria.

— George, ești un băiat strașnic și-ți mulțumesc că ți-a venit gîndul ăl bun să-mi dai de veste. Copii — adăugă Robin — fiți atenți la ordinele mele, o să rîdem. Will Roșcovanul, ia cu tine vreo douăzeci de oameni și du-te să supraveghezi drumul din apropierea castelului tatălui tău. Tu, Micule-John, ai să supraveghezi, cu același număr de oameni, cărarea care coboară în partea de miazănoapte a pădurii. Much, du-te și te-așază la răsărit de pădure, cu restul cetei. Eu am să m-așez pe drumul cel mare. Monseniorul nu trebuie lăsat să fugă, vreau să-l invit să ia loc la o masă regească ; va fi ospătat din belșug, dar va plăti pe măsură. Tu, George, alege un cerb frumos și o căprioară grasă și pregătește-le ca să fim lăudați pentru masa oferită.

După ce plecară cei trei locotenenți, fiecare cu mica lui ceată, Robin porunci oamenilor să se îmbrace în haine ciobănești (pădurarii aveau în magazie tot felul de veșminte), iar el își puse o simplă bluză. După ce efectuară această transformare, cerbul și căprioara fură înfipți în proțapi. Un foc bine alimentat cu crăci uscate începu să muște din carnea gustoasă a vînatului, cu văpaia lui fierbinte.

Așa cum îi vestise George, către ceasurile două, episcopul de Herford, însoțit de suită, apăru la capătul drumului, în mijlocul căruia sta Robin cu oamenii lui îmbrăcați ca ciobanii.

— Se apropie prada — spuse Robin, rîzînd. Hai, prieteni veseli, stropiți friptura, oaspetele sosește !

Episcopul și suita lui mergeau repede și curînd ajunseră în dreptul ciobanilor. La vederea uriașei frigări ce se răsucea încet deasupra jarului, prelatul scoase o violentă exclamație de mînie :

— Ce este aici, ticăloșilor ? Ce-nseamnă asta ?... Robin Hood ridică ochii spre episcop, privindu-l cu un aer nătîng

fără să răspundă. N-auziți, ticăloșilor ? întrebă din nou episcopul. V-am întrebat pentru cine pregătiți acest ospăț strălucit ?

— Pentru cine ? repetă Robin, cu o mutră de nătărău admirabil prefăcută.

— Da, pentru cine ? Cerbii din această pădure aparțin regelui, de aceea găsesc că sînteți nerușinați că ați îndrăznit să puneți mîna pe ei. Răspundeți-mi : pentru cine este pregătit acest ospăț ?

— Pentru noi, monseniore — răspunse Robin, rîzînd.

— Pentru voi, nătărăule ? ! Pentru voi ? ! Auzi la el ce glumă ! Doar n-o să mă faceți să cred că belșugul ăsta de carne e pentru voi !

— Monseniore, spun adevărul, ne este foame și, de îndată ce carnea va fi friptă, ne vom așeza la masă.

— Ai cui sînteți voi ? Cine sînteți voi ?

— Sîntem niște bieți ciobani. Păzim oile. Astăzi am vrut să ne odihnim după atîta oboseală și să ne înveselim puțin. De-aia am omorît cele două căprioare.

— Așa, vasăzică, ați vrut să vă veseliți ! Ce răspuns naiv ! Dar ia spuneți-mi, cine v-a dat încuviințarea să doborîți vînatul regelui ?

— Nimeni.

— Nimeni, ticălosule ? ! Și vreți să mîncați în liniște roadele unui furt atît de îndrăzneț ?

— De bună seamă, monseniore, însă, dacă vă face plăcere să luați și dumneavoastră parte, ne vom simți măguliți de această cinste.

— Propunerea voastră este o adevărată insultă, cioban obraznic ! O resping cu indignare. Ați uitat că braconajul se pedepsește cu moartea ? Hai, destule vorbe de prisos ! Pregătiți-vă să mă urmați la închisoare ; de acolo o să vă ducă la spînzurătoare.

— La spînzurătoare ? strigă Robin, prefăcîndu-se disperat.

— Da, băiete, la spînzurătoare !

— Nu vreau să fiu spînzurat ! gemu Robin Hood, cu un accent care-ți făcea milă.

— De-asta sînt convins, dar n-are nici o importanță, și tu, și tovarășii tăi meritați să fiți puși în streang. Haideți, netoților, pregătiți-vă să mă urmați, n-am timp de pierdut.

— Iertare, monseniore, de o mie de ori iertare! Am greșit din neștiință, fiți îngăduitor cu niște bieți nenorociți mai vrednici de milă decît de pedeapsă.

— Niște bieți nenorociți care mănîncă o friptură atît de gustoasă nu sînt de plîns. Aha, voinicilor, vasăzică vă îndopați cu vînat regesc! Bine! Foarte bine! Vom merge împreună în fața maiestății sale și vom vedea noi dacă ea o să vă acorde iertarea pe care eu v-o refuz.

— Monsenfore — reluă Robin, cu glas rugător — avem neveste, copii, fie-vă milă! Vă implor în numele nevolniciei celor dintîi, a inocenței celorlalți; ce se vor face fără noi aceste biete ființe?

— Nevestele și copiii voștri nu mă interesează cîtuși de puțin — replică episcopul, necruțător. Puneți mîna pe acești ticăloși — porunci el, întorcîndu-se către oamenii din suită — și dacă încearcă să fugă, ucideți-i fără milă.

— Monseniore — spuse Robin Hood — îngăduiți-mi să vă dau un sfat bun: retrăgeți-vă aceste cuvinte nedrepte; ele miros a violență și sînt lipsite de milă creștină. Credeți-mă, ar fi mai cuminte din partea dumneavoastră să primiți propunerea pe care v-am făcut-o ca să luați masa cu noi.

— Îți interzic să-mi mai adresezi un singur cuvînt! strigă înfuriat episcopul. Soldați, puneți mîna pe tîlharii ăștia!

— Nu vă apropiați! strigă Robin, cu glas de tunet. Sau, pe Sfînta Fecioară, o să vă căiți!

— Atacați-i cu îndrăzneală pe acești sclavi nemernici — repeta episcopul — nu-i cruțați!

Servitorii prelatului se aruncară asupra grupului oamenilor veseli, iar încăierarea amenința să devină sîngeroasă, Robin sună din corn și deodată apărură grupuri-grupuri, care, prevenite de prezența episcopului, se apropiaseră pe nesimțite. Prima acțiune a noilor-veniți a fost să dezarmeze suita episcopului.

— Monseniore — se adresă Robin prelatului, mut de groază cînd își dădu seama în ce mîini picase — v-ați arătat neînduplecat, și noi vom fi fără milă. Ce facem cu cel care voia să ne ducă la spînzurătoare? își întrebă tovarășii tînărul comandant.

— Veșmîntul pe care-l poartă îmblînzește asprimea osîndei mele — spuse John, liniștit. Nu trebuie lăsat să sufere.

— Te porți ca un om cinstit, viteazule pădurar.

— Credeți, monseniore ? continuă calm John. Ei bine, am să-mi sfîrșesc de rostit gîndurile mele pașnice : în loc de a vă chinui trupul și sufletul și de a vă ucide încetul cu încetul, vă vom tăia capul, pur și simplu.

— Să-mi tăiați capul, pur și simplu ? ! murmură episcopul, fără vlagă în glas.

— Da — spuse Robin — pregătiți-vă să muriți monseniore !

— Robin Hood, fie-ți milă de mine, te conjur ! se rugă episcopul, împreunîndu-și mîinile. Acordă-mi cîteva ceasuri, nu vreau să mor fără să mă spovedesc.

— Semeției dumneavoastră de la început i-a luat locul acum o prea mare umilință, monseniore — răspunse rece Robin. Însă această umilință nu mă tulbură, singur v-ați osîndit : pregătiți-vă sufletul să se înfățișeze în cer. Micule-John — adăugă Robin, făcîndu-i un semn convenit — veghează să nu lipsească nimic din solemnitatea ceremoniei. Monseniore, binevoiți să mă urmați, vreau să vă conduc în fața instanței de judecată.

Pe jumătate mort de spaimă, episcopul se tîrî clătinîndu-se în urma lui Robin Hood. Cînd ajunseră în dreptul copacului „Întîlnirii", Robin îl pofti pe prizonier să se așeze pe un maldăr de iarbă și porunci unuia din oamenii săi să aducă apă.

— Monseniore, doriți să vă răcoriți fața și mîinile ? întrebă cuviincios tînărul șef. Deși foarte uimit de o atare propunere, episcopul răspunse plin de ifose, și după ce se spălă, Robin adaugă : Îmi veți face onoarea să prînziți cu mine ? Mai întîi mănînc, căci n-aș putea să dau o sentință cu burta goală.

— Voi prînzi, dacă mi-o ceri — răspunse episcopul, resemnat.

— Nu vi-o cer, monseniore, vă rog.

— Atunci mă supun rugăminții dumitale, sir Robin.

— Ei bine, la masă, monseniore !

Zicînd acestea, Robin își duse musafirul în sala de ospețe, adică spre o pajiște înflorită unde masa era gata

pusă. Masa încărcată de bucate înfățișa privirii un spectacol încîntător, așa că acest lucru păru să-i mai alunge prelatului gîndurile negre. Nemîncat din ajun, episcopul simțea că-i lasă gura apă, iar mirosul îmbietor al vînatului îl amețea pur și simplu.

— Iată — zise el, așezîndu-se — o carne foarte bine friptă.

— Și foarte gustoasă — adăugă Robin, servindu-i o bucată aleasă.

Către mijlocul mesei, episcopul își uită teama care-l stăpînise pînă atunci, iar la desert nu mai văzu în Robin decît un comesean foarte binevoitor.

— Minunatul meu prieten — spuse, — vinul dumitale este delicios, îmi încălzește inima ; adineauri mi-era frig, eram bolnav, trist, îngrijorat, acum mă simt foarte vesel.

— Sînt deosebit de fericit să v-aud vorbind astfel, monseniore, căci îmi lăudați ospitalitatea. În general, oaspeții mei sînt foarte încîntați de buna primire de care se bucură aici. Totuși vine o clipă neplăcută pentru ei, și anume atunci cînd trebuie să plătească ; le place foarte mult să primească, dar li se pare foarte neplăcut să dea.

— Este adevărat, este foarte adevărat — zise prelatul, fără a ști cîtuși de puțin ce voia să spună prin această încuviințare. Da, de fapt, așa se întîmplă. Mai toarnă-mi, te rog ; aș zice că-mi curge foc prin vine. A, dar știi, gazdă dragă, că duceți o viață fericită ?

— Ni se spun oamenii veseli din pădure.

— Chiar așa, chiar așa. Acum, domnule, nu vă cunosc numele... dați-mi voie să-mi iau rămas bun ; trebuie să-mi continui drumul.

— Nimic mai adevărat, monseniore. Vă rog să plătiți ce-ați consumat și pregătiți-vă să bem un pahar la botul calului.

— Să plătesc ce-am consumat ? ! mormăi episcopul. Dar ce, aici sînt la han ? Mă credeam în pădurea Sherwood.

— Monseniore, sînteți într-un han, eu sînt hangiul, iar oamenii care ne înconjoară sînt slujitorii.

— Cum, toți aceștia sînt slujitorii dumitale ? ! Păi sînt cel puțin o sută cincizeci, două sute.

— Așa este, monseniore, și fără a-i pune la socoteală pe cei absenți. Înțelegeți, așadar, că, avînd un asemenea

număr de valeți, trebuie să cer musafirilor mei să-mi plătească pentru găzduirea oferită cît mai mult cu putință.

Episcopul oftă adînc.

— Dă-mi nota — spuse el — și tratează-mă ca pe un prieten.

— Ca pe un mare senior, cinstitul meu oaspete, ca pe un mare senior! răspunse vesel Robin. Micule-John! strigă el. Acesta sosi de îndată. Fă socoteala monseniorului episcop de Herford.

Prelatul se uită la John și începu să rîdă.

— Ei, asta-i bună! exclamă el. Mic, ți se spune mic, dar ai putea fi copilul unui copac. Hai, dă-mi nota, drăguțule casier!

— De prisos, monseniore. E destul să-mi spuneți unde țineți banii, mă voi servi singur.

— Nerușinatule! izbucni episcopul. Nu-ți îngădui să-ți vîri degetele tale uriașe în punga mea.

— Doream să vă cruț oboseala de a mai număra, monseniore.

— Oboseala de a număra?! Da' ce, crezi că sînt beat? Caută-mi geanta și adă-mi-o, am să-ți dau un galben.

Micul-John nici că se gîndi să dea ascultare ultimei porunci a episcopului; îi descheie haina și găsi o pungă de piele pe care o goli: în pungă erau trei sute de galbeni.

Seniorul de Herford, cu ochii mijiți, asculta fără să priceapă exclamațiile triumfătoare ale lui John, iar cînd Robin îi spuse: „Monseniore, vă mulțumim pentru generozitatea dumneavoastră", închise ochii și mormăi cuvinte neînțelese, printre care Robin izbuti să deslușească aceste cîteva vorbe:

— La mînăstirea Sfînta Maria, numaidecît...

— Vrea să plece — zise John.

— Spune să i se aducă bidiviul — răspunse Robin.

La un semn al lui John, unul din oameni aduse calul înșeuat: animalul avea capul împodobit cu flori. Episcopul, pe jumătate adormit, fu ridicat în șa și legat bine ca să nu alunece, căci o cădere i-ar fi fost fatală. Și astfel, urmat de mica lui trupă înveselită de mîncare și de băutură, episcopul o porni spre mînăstire. O parte

din oamenii lui Robin, înfrățiți cu cei din escorta prelatului, însoți alaiul pînă la poarta mînăstirii. Nu-i nevoie să mai spunem că, îndată ce au tras clopotul de la intrare, pădurarii se îndepărtară în goana cailor.

Nu vom încerca să descriem uimirea și spaima ce îi cuprinse pe sfinții călugări cînd îl văzură apărînd în fața lor pe episcopul de Herford, cu fața surîzătoare, cu mersul nesigur și cu hainele în dezordine. A doua zi după această tragică întîmplare, episcopul era să înnebunească de rușine, de furie și de umilință. El petrecu ceasuri întregi în rugăciune, cerînd lui Dumnezeu să-i ierte greșelile, invocînd în același timp ocrotirea divină împotriva ticălosului de Robin Hood.

La cererea prelatului atît de grav jignit, starețul mînăstirii Sfînta Maria înarmă cincizeci de oameni și-i puse la dispoziția oaspetelui său. Episcopul, cu inima clocotind de mînie, porni în fruntea acestei mici armate pe urmele faimosului proscris. În ziua aceea, Robin Hood vrînd să cunoască personal situația lui sir Richard de la Plaine, mergea singur pe o potecă din pădure ce dădea în drumul mare. Zgomotul unei cavalcade numeroase îi atrase atenția, grăbi pasul în direcția de unde venea tropotul și se găsi față în față cu episcopul de Herford.

— Robin Hood ! strigă prelatul, recunoscîndu-l pe eroul nostru. E Robin Hood ! Predă-te, trădătorule !

După cum vă puteți închipui, Robin Hood nici că se gîndea să răspundă la această invitație. Împresurat din toate părțile, cu neputință de a se apăra sau măcar de a-și chema oamenii în ajutor, el se strecură cu îndrăzneală printre doi călăreți care păreau că vor să-i taie calea și se avîntă cu o iuțeală de cerb spre o căsuță aflată cam la un sfert de milă de locul unde se găseau soldații episcopului. Aceștia se luară după Robin, dar fiind siliți să facă un ocol, nu putură ajunge la fel de repede ca el la căsuța unde, fără îndoială, avea să ceară adăpost.

Robind Hood găsise ușa casei deschisă ; intrase și baricadase ferestrele, fără a ține seama de strigătele unei bătrîne așezate în fața vîrtelniței.

— Nu-ți fie teamă, măicuță — spuse Robin după ce închise ușile și ferestrele. Nu sînt hoț, sînt un biet nenorocit căruia poți să-i faci un bine.

— Ce bine ? Cine ești ? întrebă femeia, cu glas nu prea liniștit.

— Sînt un proscris, măicuță, sînt Robin Hood; episcopul de Herford mă urmărește și vrea să mă omoare.

— Cum ? Dumneata ești Robin Hood ? zise țăranca, împreunîndu-și mîinile. Nobilul și darnicul Robin Hood ? Dumnezeu fie lăudat că i-a dat putința unei biete ființe ca mine să-și plătească datoria de recunoștință față de proscrisul milos cu toți oamenii. Uită-te la mine, copile, și caută să-ți amintești, printre cei pe care i-ai ajutat, chipul aceleia care-ți vorbește acum. Sînt doi ani de atunci : ai venit aici, din întîmplare, ar spune o femeie lipsită de recunoștință, eu spun că adus de providență. M-ai găsit singură, sărmană și bolnavă. Bărbatul meu murise de curînd și eu nu mai așteptam altceva decît să mor la rîndu-mi. Vorbele dumitale blînde și mîngîioase mi-au redat curajul, forța, sănătatea. A doua zi, un om trimis de dumneata mi-a adus merinde, îmbrăcăminte și bani. I-am cerut să-mi spună numele generosului meu binefăcător. „Se numește Robin Hood", mi-a spus el. Din ziua aceea, copile, îți pomenesc numele în toate rugăciunile mele. Casa mea îți aparține, viața mea așijderea ; sînt sluga dumitale.

— Mulțumesc, măicuță — răspunse Robin Hood, strîngînd cu prietenie mîinile tremurătoare ale țărăncii. Îți cer sprijinul, nu de teama primejdiei, dar ca să preîntîmpin o vărsare de sînge fără rost. Episcopul vine însoțit de vreo cincizeci de oameni și, după cum vezi, o luptă între noi nu este cu putință. Eu sînt singur.

— Dacă ucigașii vor descoperi unde te-ai ascuns, au să te omoare — spuse bătrîna.

— Fii fără grijă, măicuță, n-ajung ei pînă acolo ! O să găsim noi un mijloc ca să ne ferim de violența lor.

— Ce mijloc, copilul meu ? Vorbește, sînt gata să te-ascult.

— Ai vrea să schimbi hainele cu mine ?

— Să ne schimbăm hainele între noi ? ! exclamă bătrîna. Mă tem, fiule, că viclenia asta n-are rost ; cum ai să faci dintr-o femeie care numără anii mei un cavaler chipeș ? !

— Am să te schimb atît de bine, măicuță — răspunse Robin — că vom putea să-i înșelăm pe soldați, căci, pare-se, ei nu știu cum arăt la față. Ai să te faci că ești beată, iar monseniorul episcop de Herford va fi atît de grăbit să pună mîna pe mine, încît n-o să vadă decît îmbrăcămintea.

Travestirea se făcu repede. Robin își puse rochia cenușie și boneta bătrînei, după care o ajută pe aceasta să îmbrace pantalonii, vestonul și să se încalțe cu ghetele lui. Apoi Robin ascunse cu grijă, sub tichia lui, părul încărunțit al bătrînei și-i prinse armele la brîu. Abia isprăviră, că soldații și sosiră la ușa căsuței. Mai întîi loviră cu putere, apoi un soldat îi propuse episcopului să spargă ușa cu ajutorul picioarelor dinapoi ale calului său. Episcopul fu de acord cu propunerea. Călărețul își întoarse calul cu spatele și-l repezi împotriva ușii, împungîndu-l cu lancea. Înțepătura produse un efect contrar celui la care se aștepta soldatul, căci animalul cabră cu putere și-l zvîrli pe călăreț din șa. Zborul bietului soldat străbătu spațiul ca o săgeată, avu un rezultat dezastruos. Episcopul, care se apropiase vrînd să vadă cum va cădea ușa și să-i taie calea lui Robin Hood dacă acesta ar fi încercat să fugă, fu izbit peste față de pintenii soldatului. Durerea pricinuită de această lovitură îl înfurie atît de rău pe bătrîn, încît, fără să se mai gîndească la cruzimea nedreaptă a mîniei, ridică un fel de măciucă pe care o purta în mînă ca semn al rangului său și-l ucise pe nenorocitul care zăcea, mai mult mort decît viu, la picioarele calului furios.

În vreme ce episcopul de Herford se îndeletnicea cu asemenea fapte de vitejie, ușa casei se deschise.

— Strîngeți rîndurile ! strigă episcopul, autoritar. Strîngeți rîndurile !

Soldații se bulucîră cu larmă în jurul casei. Episcopul coborî de pe cal, dar, cînd puse piciorul pe pămînt, se împiedică de trupul însîngerat al soldatului și căzu cu capul înainte prin ușa deschisă. Dezordinea pricinuită de acest grotesc accident îi sluji de minune lui Robin Hood. Amețit și răsuflînd anevoie, episcopul își îndreptă

privirea, fără a-l cerceta, spre un om care sta nemișcat în ungherul cel mai întunecos al odăii.

— Puneți mîna pe ticălosul de colo ! strigă episcopul, arătînd-o soldaților pe bătrînă. Puneți-i un căluș și legați-l pe cal, răspundeți cu capul pentru el ! Dacă vă scapă, veți fi spînzurați cu toții pînă la unul, fără milă !

Soldații se aruncară asupra persoanei indicate de țipetele furioase ale conducătorului lor și, în lipsa unui căluș, înfășurară fața bătrînei, cu o batistă mare pe care o găsiră la îndemînă. Îndrăzneț pînă la imprudență, Robin Hood se rugă, cu voce tremurătoare, pentru iertarea prizonierului, însă episcopul îl alungă și ieși din căsuță după ce avu grozava mulțumire să-și vadă dușmanul cocoțat pe spinarea calului, cu mîinile și picioarele legate fedeleș.

Bolnav și aproape orb din pricina rănii care-i spintecase fața, episcopul încălecă și porunci oamenilor să-l urmeze la copacul „Întîlnirii" proscrișilor. Episcopul avea de gînd să-l spînzure pe Robin de craca cea mai înaltă a acestui copac. Mîndrul prelat ținea cu orice preț să dea proscrișilor un înspăimîntător avertisment cu privire la soarta care îi aștepta dacă ar fi continuat să se poarte asemenea șefului lor.

De îndată ce călăreții se mistuiră în adîncul pădurii, Robin Hood ieși din căsuță și se îndreptă în goană spre copacul „Întîlnirii". Abia ajunse într-un luminiș, cînd zări, dar încă foarte departe, pe Micul John, pe Will Roșcovanul și pe Much.

— Ia priviți colo, în mijlocul luminișului — le spunea John prietenilor săi — ce făptură ciudată vine spre noi, parcă ar fi o vrăjitoare. Pe Maica Domnului, dacă aș bănui că zgripțuroaica asta are niscai gînduri vrăjmașe, i-aș trimite o săgeată din cele bune.

— Săgeata ta n-ar putea s-o atingă ! răspunse Will, rîzînd.

— Și, de ce, mă rog ? Îmi pui îndemînarea la îndoială ?

— Nici pomeneală de așa ceva, însă dacă așa cum crezi tu, femeia asta este vrăjitoare, ea îți va opri săgeata în zbor.

— Pe legea mea ! spuse Much, care nu-și luase ochii de la ciudata călătoare. Zic și eu la fel ca Micul-John,

femeia asta e cu totul altfel : are o statură uriașă, și-apoi nici nu merge ca suratele ei, ci face cogeamite salturile, ce mai, mă-nspăimîntă ; dacă ne-ai da voie, Will, am pune la încercare puterea ei vrăjitorească, cu care, parc-mi-se, este din belșug dăruită.

— Much, nu fiți ușuratici ! îi sfătui Will. Această sărmană făptură poartă niște veșminte vrednice de tot respectul nostru, și-apoi, în ce mă privește, doar știți că eu nu-s în stare să fac nici cel mai mic rău unei femei. Și dacă arătarea asta nu e vrăjitoare ? Nu trebuie să ne luăm după ce vedem la suprafață, căci se întîmplă adesea ca o coajă urîtă s-ascundă un miez dulce. În ciuda înfățișării sale caraghioase, sărmana bătrînă poate că este o femeie cumsecade, o creștină cinstită. Cruțați-o și, pentru ca purtarea voastră să fie mai blîndă, gîndiți-vă la ordinele lui Robin : ele ne opresc de la orice faptă dușmănoasă sau chiar numai lipsită de respect față de femei.

Micul-John se făcu totuși că-și încordează arcul și că țintește cu săgeata în direcția pretinsei vrăjitoare.

— Oprește ! strigă o voce gravă și sonoră. Cei trei tineri scoaseră un strigăt de uimire. Eu sînt, Robin Hood — adăugă personajul care reținuse atîta timp atenția pădurarilor și, în timp ce-și rostea numele, Robin smulse boneta ce-i acoperea capul ascunzîndu-i și o bună parte a feței. Chiar eram cu desăvîrșire de nerecunoscut ? întrebă eroul nostru cînd ajunse în mijlocul tovarășilor lui.

— Erai tare slut, dragă prietene — îi răspunse Will.

— De ce te-ai îmbrăcat atît de urît ? îl întrebă Much.

Robin le povesti pe scurt pățania lui.

— Și-acum — zise el, încheindu-și istorisirea — să ne gîndim la apărare. Înainte de toate am nevoie de haine. Tu, dragă Much, te rog să-mi faci un bine și să dai fuga la magazie să-mi aduci de-acolo un veșmînt potrivit. Între timp, Will și John vor aduna în jurul copacului „Întîlnirii" toți oamenii care se găsesc în pădure. Grăbiți-vă, băieți, vă făgăduiesc o răsplată pentru toate necazurile pe care ni le prilejuiește monseniorul de Herford.

Micul-John și Will se repeziră în pădure pe două drumuri diferite, iar Much plecă să-i aducă haine lui

Robin. Un ceas mai tîrziu, îmbrăcat în frumoase veşminte de pădurar, Robin se afla lîngă copacul „Întîlnirii". John adusese şaizeci de oameni, iar Will vreo patruzeci. Robin îşi risipi ceata în tufişurile ce alcătuiau jur împrejurul luminişului un zid de nepătruns, apoi se aşeză la rădăcina uriaşului copac ales de monsenior ca să-i slujească drept spînzurătoare.

Abia fuseseră luate aceste măsuri, că pămîntul prinse să răsune de ropotul cavalcadei ; episcopul se ivi însoţit de întreaga-i suită. Cînd soldaţii pătrunseră în mijlocul luminişului, se auzi sunetul unui corn, frunzele tufişurilor se clătinară şi, de jur împrejur, din gardul viu de verdeaţă, răsăriră oameni înarmaţi pînă în dinţi. La vederea formidabilei apariţii a pădurarilor, care, la un semn al şefului lor — pe care episcopul încă nu-l văzuse — se aşezară în ordine de bătaie, un fior de gheaţă îl străbătu pe prelat din creştet pînă-n tălpi. Aruncînd în juru-i o privire speriată, el zări un tînăr îmbrăcat într-o tunică roşie, care, asemenea unui comandant, dădea ordine cetei de proscrişi.

— Cine-i omul acela ? întrebă episcopul, arătîndu-l pe Robin unui soldat care se afla în apropierea prizonierului legat pe cal.

— Omul acela este Robin Hood — răspunse prizonierul, cu tremur în glas.

— Robin Hood ? ! exclamă episcopul. Dar tu cine eşti, ticălosule ?

— Sînt o femeie, monseniore, o biată femeie bătrînă.

— Ah, fii blestemată, vrăjitoare afurisită ! strigă episcopul, exasperat. Fii blestemată ! Haideţi, copii — adăugă monseniorul, chemîndu-şi trupa cu un gest — să ieşim din luminiş, nu vă fie teamă de nimic; croiţi-vă drum cu vîrful sabiei prin rîndurile acestor nemernici ! Înainte, inimi viteze ! Înainte !

Însă inimile viteze socotiră, fără îndoială, că dacă ordinul de a-i ataca pe proscrişi era uşor de dat, în schimb era mai greu de dus la îndeplinire, aşa că nu se clintiră din loc.

La un semn al lui Robin, pădurarii îşi potriviră săgeţile şi-şi ridicară arcurile într-o mişcare de ansamblu de toată frumuseţea, şi cum faima îndemînării lor era

cunoscută și temută, soldații episcopului, nemulțumiți să stea nemișcați, se aplecară atît de mult, încît se făcură una cu șaua.

— Aruncați armele ! porunci Robin. Eliberați prizonierul ! Soldații se supuseră ordinului dat de tînărul șef. Măicuță — se adresă Robin bătrînei, scoțînd-o din luminiș — du-te acasă la dumneata, mîine am să-ți trimit răsplata pentru fapta bună pe care ai săvîrșit-o. Du-te repede, n-am vreme acuma să-ți mulțumesc, dar nu uita că răsplata mea e mare.

Bătrînica sărută mîna lui Robin și plecă însoțită de o călăuză.

— Fie-ți milă de mine, Doamne ! Fie-ți milă de mine ! striga episcopul, frîngîndu-și mîinile.

Robin se apropie de dușmanul lui.

— Fiți binevenit, monseniore ! rosti el, binevoitor. Îngăduiți-mi să vă mulțumesc pentru vizita dumneavoastră. Bag de seamă că ospitalitatea mea are un farmec atît de mare, încît nu v-ați putut împotrivi dorinței de a mai împărtăși încă o dată cu noi buna dispoziție. Episcopul îi aruncă lui Robin o privire disperată și oftă adînc. Păreți trist, monseniore, e adevărat ? întrebă tînărul. Aveți vreo supărare ? Nu vă bucurați că mă revedeți ?

— N-aș putea spune că sînt fericit — răspunse episcopul — căci situația în care mă găsesc face cu neputință acest sentiment. Bănuiți, fără greutate, cu ce gînd am venit aici și, de bună seamă, vă veți răzbuna pe mine, cu conștiința împăcată, deoarece loviți un dușman. Totuși cred că trebuie să vă spun următoarele : lăsați-mă să plec și niciodată și în nici o împrejurare n-am să caut să vă fac vreun rău ; lăsați-mă să plec împreună cu oamenii mei, și sufletul dumitale nu va trebui să răspundă în fața lui Dumnezeu pentru un păcat de moarte, căci păcat de moarte ar fi dacă cineva s-ar atinge de viața unui mare preot al sfintei biserici.

— Urăsc moartea și violența, monseniore — răspunse Robin Hood — și dovada o fac zilnic faptele mele. Nu atac niciodată, mă mulțumesc să-mi apăr viața mea și a vitejilor care au încredere în mine. Dacă aș păstra în inimă cel mai mic simțămînt de ură sau de răzbunare împotriva dumneavoastră, monseniore, v-aș pedepsi cu

pedeapsa pe care mi-o pregăteați mie. Însă nu este așa; nu vă urăsc și nu mă răzbun niciodată pentru răul care nu a putut să mi se facă. Vă voi reda libertatea, însă cu o condiție.

— Vorbiți, messire — spuse politicos episcopul.

— Îmi veți făgădui să-mi respectați independența și libertatea oamenilor mei; îmi veți jura că niciodată în viitor și în nici o împrejurare nu veți sprijini vreo încercare în scopul de a mi se lua viața.

— V-am făgăduit de bună voie că n-am să vă fac nici un rău — vorbi cu blîndețe episcopul.

— O făgăduială nu angajează cu nimic o conștiință care nu prea se sperie, monseniore. Vreau să jurați.

— Jur pe sfîntul Pavel să vă las să trăiți după bunul dumneavoastră plac.

— Prea bine, monseniore, acum sînteți liber.

— Vă mulțumesc de o mie de ori, Robin Hood. Acum vă rog să porunciți să mi se adune oamenii; s-au răspîndit care încotro și s-au înfrățit cu tovarășii dumneavoastră.

— Vă ascult, monseniore; în cîteva clipe, soldații vor fi în șa. Înainte de a pleca, nu doriți să beți ceva rece?

— Nu, nu vreau nimic — se grăbi să răspundă episcopul, înspăimîntat numai la auzul acestei periculoase propuneri.

— N-ați pus nimic în gură cam de mult, monseniore, și o felie de friptură...

— Nici măcar un dumicat, gazdă dragă, nici măcar un dumicat.

— Atunci o cupă cu vin bun?

— Nu, nu, de o sută de ori nu!

— Așadar, nu vreți nici să beți, nici să mîncați împreună cu mine, monseniore?

— Nu mi-e nici foame, nici sete, vreau doar să plec, atîta tot. Vă rog, nu încercați să mă reținеți mai mult.

— Facă-se voia dumneavoastră, monseniore. Micule-John — adăugă Robin — înălțimea sa vrea să plece.

— Înălțimea sa este liber s-o facă — răspunse John, ironic — îi voi întocmi socoteala.

— Socoteala?! repetă episcopul, mirat. Ce vreți să spuneți? N-am băut și n-am mîncat nimic.

— A, n-are importanță — răspunse liniștit John — dacă ați intrat în han, luați parte la cheltuieli. Oamenilor dumneavoastră le e foame și cer de mîncare ; caii dumneavoastră au și fost săturați, de aceea nu-i cu putință ca noi să pătimim din pricina sobrietății dumneavoastră și să fim siliți să nu primim nimic, pentru că dumneavoastră nu doriți să luați nimic. Noi pretindem ceva daruri pentru slujitorii care s-au obosit să găzduiască oameni și animale.

— Luați cît vreți — răspunse episcopul, neliniștit — și lăsați-mă să plec.

— Punga-i tot în același loc ? întrebă Micul-John.

— Uite-o ! răspunse episcopul, arătînd spre un săculeț de piele agățat la oblîncul șeii calului său.

— Mi se pare mai grea decît la ultima dumneavoastră vizită, monseniore.

— Cred și eu — răspunse episcopul, străduindu-se să-și păstreze cumpătul — conține o sumă foarte mare.

— Sînt foarte fericit, monseniore ; aș putea să vă întreb ce sumă este în această pungă ?

— Cinci sute de galbeni...

— Strașnic ! Cîtă generozitate să vii aici cu o asemenea comoară ! spuse ironic tînărul.

— Comoara asta — se bîlbîi episcopul — comoara asta o s-o împărțim, nu-i așa ? Doar n-o să îndrăzniți să mă prădați, să-mi furați o sumă atît de mare...

— Să vă furăm ? repetă Micul-John, pe un ton disprețuitor. Ce vorbe rostiți ? Oare nu faceți deosebire între a fura și a lua unui om ceea ce nu-i aparține ? Ați luat banii aceștia în chip necinstit de la oameni care aveau nevoie de ei, iar eu vreau să li-i înapoiez. Așadar, vedeți, monseniore, că eu nu vă fur.

— Noi numim felul nostru de a lucra filozofie de pădurar — spuse rîzînd Robin Hood.

— Legalitatea acestei filozofii este foarte îndoielnică — răspunse episcopul — însă, neputînd să mă apăr, sînt silit să mă supun și să dau tot ce vă place să-mi cereți. Luați deci punga.

— Mai vreau să vă cer încă ceva, monseniore — spuse John.

— Ce anume ? întrebă îngrijorat episcopul.

— Părintele nostru spiritual lipsește deocamdată din Barnsdale, și cum a trecut foarte multă vreme de cînd nu ne-am mai bucurat de ocrotirea lui pioasă, vă rugăm, monseniore, să ne faceți o slujbă.

— Cum îndrăznești să-mi faci o asemenea cerere înjositoare ? Mai bine moartea decît să săvîrșesc atare nelegiuire.

— Este totuși de datoria dumneavoastră, monseniore — spuse Robin — să ne ajutați să-l slăvim pe Dumnezeu în orice clipă. Micul John are dreptate, de mai multe săptămîni n-am mai luat parte la o sfîntă slujbă și nu putem lăsa să se piardă prilejul fericit care ni se ivește astăzi. Binevoiți să vă pregătiți, vă rog, ca să îndepliniți dreapta noastră cerere.

— Ar fi un păcat de moarte, o fărădelege, aș putea să fiu lovit de mîna lui Dumnezeu, dacă aș consimți la acest sacrilegiu dezonorant ! răspunse episcopul, roșu de mînie.

— Monseniore — rosti Robin — noi cinstim cu creștinească umilință simbolurile religiei catolice și, vă rog să mă credeți, nu veți găsi niciciînd, nici chiar în imensa dumneavoastră catedrală, oameni care să asculte cu mai multă luare-aminte și cu mai multă reculegere decît proscrișii aceștia din pădurea Sherwood.

— Să mă-ncred oare în cuvintele dumneavoastră ? întrebă episcopul, cu îndoială în glas.

— Da, monseniore, și veți recunoaște în curînd adevărul adevărat.

— Să mergem, vreau din toată inima să vă cred, conduceți-mă la capelă.

— Veniți, monseniore.

Urmat de episcop, Robin se îndreptă spre un loc aflat în apropierea copacului „Întîlnirii". Acolo, în mijlocul unei văioage, se înălța un altar din pămînt, acoperit cu un strat gros de mușchi presărat cu flori. Toate obiectele necesare slujbei religioase erau așezate pe altar, iar eminența sa rămase uimită de prospețimea acestui sfînt lăcaș în aer liber.

După slujbă, oamenii veseli își arătară recunoștința lor față de prelat, iar acesta rămase atît de uimit de purtarea

respectuoasă a pădurarilor în timpul slujbei, încît nu se putu stăpîni de a nu-i pune lui Robin o mulțime de întrebări privitor la felul de trai sub copacii uriași din bătrîna pădure.

În timp ce Robin răspundea cu o curtenie fermecătoare la întrebările episcopului, pădurarii îi poftiră pe soldați la masa încărcată de bucate ; Much veghea la pregătirea celui mai ales ospăț ce s-a servit vreodată în pădurea verde. Încet, fără să bage de seamă, Robin îl aduse pe episcop în fața comesenilor veseli. Acesta îi privi cu nesaț, iar veselia lor îi risipi și ultimele rămășițe de proastă dispoziție.

— Oamenii dumneavoastră își petrec bine timpul — spuse Robin, arătînd eminenței sale grupul cel mai mîncăcios din toată adunarea.

— Mănîncă, într-adevăr, cu mare poftă.

— Nu-ncape îndoială că le este foame, monseniore, e ora două și parcă și eu simt nevoia să gust ceva. Vreți să primiți invitația mea la un prînz modest, fără pretenții ?

— Mulțumesc, gazdă dragă, mulțumesc — răspunse episcopul, încercînd să rămînă surd la îndemnurile repetate ale stomacului. Nu vreau nimic, absolut nimic, deși mi-e cam foame.

— Nu trebuie să nemulțumiți niciodată nevoile firești, monseniore — zise Robin, foarte serios — căci vor avea de suferit și spiritul, și inima, iar sănătatea se năruie. Veniți, luați loc pe acest covor de verdeață, veți fi servit, și dacă vă temeți să nu zăboviți prea mult, veți mînca doar o bucățică de pîine.

— Așadar, trebuie negreșit să v-ascult ? întrebă episcopul, cu o bucurie pe care cu greu și-o putea ascunde.

— Nu sînteți obligat, monseniore — răspunse Robin, ironic — și dacă nu vă face plăcere să gustați împreună cu mine din această delicioasă friptură și din vinul acesta ales, atunci vă rog să vă abțineți, căci este mai periculos să silești stomacul să primească unele bucate, decît să-l lipsești mai multe ceasuri de hrană.

— A, nu-mi silesc stomacul — răspunse episcopul, rîzînd. Am o strașnică poftă de mîncare și cum n-am pus

nimic în gură cam de multişor, cred că am să onorez binevoitoarea dumitale invitaţie.

— Atunci, poftiţi la masă, monseniore, şi poftă bună!

Episcopul de Herford mîncă bine şi bău bine, căci îi plăcea să bea, numai că vinul pe care i-l turna Robin se dovedi atît de tare, încît, la sfîrşitul mesei, eminenţa sa era beat turtă. Apoi, către seară, monseniorul se întoarse la mînăstirea Sfînta Maria într-o astfel de stare a spiritului şi a trupului, încît cuvioşii călugări ai mînăstirii scoaseră din nou strigăte de groază şi de indignare.

VI

— Aş da mult să ştiu cum se simte astăzi episcopul de Herford — îi spunea Will Roşcovanul vărului său Micul-John, care, împreună cu Much, îl însoţea pe Will la Barnsdale.

— Bietul prelat, nu încape îndoială că-şi simte capul un pic cam greu — răspunse Much — deşi sînt îndemnat să cred că eminenţa sa este oarecum deprinsă să întreacă măsura.

— Observaţia ta este plină de adevăr, dragul meu — răspunse John — monseniorul de Herford poate să bea foarte mult fără a-şi pierde capul.

— Robin şi-a bătut joc de el — adaugă Much. Aşa o fi făcînd cu toţi preoţii pe care-i întîlneşte?

— Da, atunci cînd aceşti preoţi sînt asemenea episcopului de Herford şi profită de puterea lor spirituală şi vremelnică numai ca să jupoaie poporul. S-a întîmplat că Robin nu s-a mulţumit doar s-aştepte venirea acestor pioşi călători, ci s-a abătut din drum ca să le iasă în cale.

— Ce-nţelegi prin a se abate din drum? întrebă Much.

— În timp ce vom merge, am să vă povestesc o întîmplare ce vă va lămuri vorbele mele. Într-o dimineaţă, Ro-

bin Hood a aflat că doi călugări îmbrăcați în rase negre, care duceau o foarte mare sumă de bani pentru mînăstirea lor, trebuiau să treacă pe undeva prin pădurea Sherwood. Vestea aceasta îi făcu deosebită plăcere lui Robin căci banii noștri erau pe sfîrșite, iar suma ne pica tocmai la țanc. Fără să spună nimic nimănui (arestarea celor doi călugări era un fleac), Robin își îmbrăcă un veșmînt lung de pelerin și se așeză pe drumul pe care urmau să treacă cei doi călugări. Așteptarea fu scurtă, călugării se iviră curînd în fața lui Robin : erau doi bărbați înalți, bine înfipți în șaua cailor. Robin le ieși în cale, îi salută pînă la pămînt și, ridicîndu-se, apucă de frîu caii care mergeau unul lîngă celălalt. Apoi vorbi cu voce tînguitoare :

„— Fiți binecuvîntați, sfinți frați, și lăsați-mă să vă spun cît sînt de fericit că v-am întîlnit. Pentru mine este o mare bucurie, mulțumesc cu umilință cerului !“

„— Ce-nseamnă potopul ăsta de vorbe ?“ întrebă unul dintre călugări.

„— Părinte, el exprimă bucuria pe care o simt. Dumneavoastră sînteți reprezentanții lui Dumnezeu, al Dumnezeului bunătății, sînteți imaginea îndurării divine. Am nevoie de ajutor, sînt un nenorocit, mi-e foame, fraților, mor de foame, făceți-vă milă cu ce vă lasă inima.“

„— N-avem nimic la noi — răspunse călugărul care vorbise și mai înainte. Așa că cererea dumitale este de prisos și trebuie să se oprească aici ; dă-ne pace să ne vedem de drum !“

Robin Hood, ținînd în mînă frîiele cailor, îi împiedica pe călugări să fugă.

„— Fraților — începu iar, cu o voce și mai tînguitoare, și mai sfîrșită — fie-vă milă de nenorocirea mea și dacă nu puteți să-mi dați un codru de pîine, faceți-vă pomană măcar cu un gologan. De ieri dimineață rătăcesc prin pădurea asta fără să mănînc și fără să beau. Dragii mei frați, în numele preasfintei mame a lui Cristos, vă conjur, faceți-mi acest bine umil.“

„— Ascultă, limbut nătîng, lasă frîul cailor și dă-ne pace ! Nu vrem să pierdem timpul cu un nătărău ca tine.“

„— Așa e — spuse cel de-al doilea călugăr, repetînd aproape cuvînt cu cuvînt vorbele confratelui său — nu vrem să pierdem timpul cu un nătărău ca tine."

„— Bunii mei călugări, măcar cîțiva bănuți ca să nu mor de foame !"

„— Chiar dacă aș vrea să-ți dau ceva de pomană, cerșetor tare de cap ce ești, mi-ar fi cu neputință, căci n-avem la noi nici un chior."

„— Cu toate acestea, frații mei, nu v-arată înfățișarea că sînteți chiar atît de nevoiași ; aveți cai frumoși, sînteți bine îmbrăcați, iar pe chipurile voastre strălucește mulțumirea."

„— Am avut bani pînă mai adineauri, dar ne-au jefuit hoții."

„— Nu ne-au lăsat nici măcar un bănuț — adăugă călugărul care părea să aibă menirea de a repeta ca un ecou cuvintele superiorului său."

„— Sînt încredințat că amîndoi mințiți cu o multă nerușinare" — spuse Robin.

„— Tu ne faci pe noi mincinoși, ticălos nenorocit !" strigă călugărul.

„— Da ! Mai întîi pentru că nu v-a jefuit nimeni, fiindcă în bătrîna pădure Sherwood nu sînt hoți, apoi pentru că mă înșelați cînd îmi spuneți că n-aveți bani. Urăsc minciuna și-mi place să cunosc adevărul. Drept care o să vi se pară firesc să vreau să mă-ncredințez cu propriile mele mijloace de neadevărul spuselor voastre."

Isprăvindu-și amenințarea, Robin lăsă frîiele și puse mîna pe un sac ce atîrna de oblîncul șeii primului călugăr. Acesta, înspăimîntat, dădu pinteni calului și se îndepărtă în galop, urmat de aproape de cel de-al doilea călugăr. Robin, care știți că avea picioare de cerb, se repezi după ei, îi ajunse și, dintr-o mișcare, îi dădu jos de pe cai pe amîndoi.

„— Bunule cerșetor, cruță-ne — murmură călugărul cel voinic — fie-ți milă de frații tăi ! N-avem să-ți dăm nici merinde, nici bani, ți-o jur. Așa că, pe bună dreptate, e cu neputință să ceri de la noi să te-ajutăm pe loc."

„— N-avem nimic, bunule cerșetor — adăugă ecoul călugărului superior, un biet nenorocit slăbănog care,

de spaimă, era alb la față că varul. Nu putem să-ți dăm ce n-avem nici noi."

„— Ei bine, părinților — spuse Robin — aș vrea să dau crezare cuvintelor voastre ce par sincere. Așa că am să vă arăt eu un mijloc ca să căpătăm ceva bani și unii, și alții. O să îngenunchem tustrei și o să-i cerem Sfintei Fecioare să ne vină într-ajutor. Maica Domnului nu m-a părăsit niciodată în clipe de grea cumpănă și nu mă-ndoiesc că va răspunde cu bunătatea ei nemărginită la rugămințile mele. Eram cufundat în rugăciune cînd v-ați ivit la capătul drumului și, crezînd că poate cerul v-a trimis în ajutorul meu, v-am făcut modesta mea rugăminte. Refuzul vostru nu m-a deznădăjduit; nu sînteți trimișii providenței, asta este. Dar sînteți, sau trebuie să fiți, niște oameni credincioși. O să ne rugăm și glasurile noastre, laolaltă, vor purta mai lesne rugăciunea noastră pînă la picioarele atotputernicului."

Cei doi călugări se împotriviră să îngenuncheze și Robin nu izbuti să-i silească decît amenințîndu-i că o să le cerceteze buzunarele.

— Adică s-au așezat în genunchi tustrei ca să ceară cerului să le trimită bani? îl întrerupse Will Roșcovanul.

— Da — răspunse povestitorul — și din porunca lui Robin cei doi se rugau cu glas tare și limpede.

— A, trebuie să fi fost o priveliște tare caraghioasă — spuse Will.

— Foarte caraghioasă, într-adevăr. Robin se stăpîni și rămase serios: el asculta cu toată gravitatea rugăciunea călugărilor: „Sfîntă Fecioară, spuneau ei, trimite-ne bani, ca să ne scapi de primejdie". Este de prisos să vă spun că n-a picat nici un ban. În schimb, glasul călugărilor se făcea din ce în ce mai trist și mai jalnic, așa încît Robin Hood, nemaiputîndu-se stăpîni în fața acestui ciudat spectacol, izbucni într-un rîs zgomotos. Văzînd această izbucnire de veselie, călugării se liniștiră și încercară să se scoale de jos, dar Robin ridică ciomagul, întrebîndu-i:

„— Ați primit banii?"

„— Nu — răspunseră ei — nu."

„— Atunci rugați-vă mai departe."

Un ceas încheiat, călugării fură supuşi la acest chin obositor ; începură să-şi frîngă mîinile, să dispereze, să-şi smulgă părul din cap, să plîngă de ciudă. Erau istoviţi, copleşiţi de umilinţă, şi totuşi o ţineau una şi bună că nu au nimic.

„— Sfînta Fecioară nu m-a părăsit niciodată — le spunea Robin, drept mîngîiere. Ce-i drept, încă nu ţin în mînă dovada bunătăţii sale, dar n-o să se lase prea mult aşteptată. Aşa că, dragi prieteni, nu vă pierdeţi curajul, dimpotrivă, rugaţi-vă cu şi mai multă rîvnă."

Însă cei doi călugări se văitau aşa de tare, încît Robin sfîrşi prin a se plictisi să-i mai asculte.

„— Acum, dragii mei fraţi — le spuse el — ia să vedem cîţi bani v-a trimis cerul."

„— Nici un ban !" strigă călugărul cel voinic.

„— Nici un ban ? repetă Robin. Cum se poate aşa ceva ?" Bunii mei fraţi, spuneţi-mi, sînteţi siguri că eu n-am nici un ban, deşi v-am spus că buzunarele mele sînt goale ?"

„— Nu, într-adevăr, nu putem fi siguri" — spuse unul dintre călugări.

„— Există un mijloc de a vă convinge."

„— Care ?" întrebă călugărul cel voinic.

„— Unul foarte simplu — continuă Robin — să mă căutaţi, însă cum vouă prea puţin vă pasă dacă am sau nu vreun ban şi cum treaba asta mă priveşte numai pe mine, o să-mi iau îngăduinţa să mă uit eu în buzunarele voastre."

„— Nu putem să îngăduim o asemenea ocară !" strigară amîndoi călugării într-un glas.

„— Nu e nici o ocară, fraţilor ; vreau să vă fac dovada că, dacă cerul mi-a ascultat ruga, mi-a trimis un ajutor prin mîinile voastre cucernice."

„— N-avem nimic, nimic."

„— Tocmai de lucrul ăsta vreau să mă încredinţez. Oricare ar fi suma ce vi s-ar cuveni prin împărţeală, o s-o împărţim în două ; una pentru voi şi una pentru mine. Vă rog să vă scotociţi buzunarele şi să-mi spuneţi ce-aţi găsit."

Călugării se supuseră de îndată ; fiecare îşi vîrî mîna în buzunar, dar nu scoase nimic.

„— Văd, fraţii mei — spuse Robin — că vreţi să-mi lăsaţi plăcerea să vă caut eu. Bine, fie."

Călugării se împotriviră dîrz, însă Robin, înarmat cu ciomagul, îi ameninţă, cu toată seriozitatea, că o să-i snopească în bătaie, aşa încît se resemnară să fie supuşi unei cercetări amănunţite. După cîteva minute de căutare, Robin Hood adunase cinci sute de scuzi de aur. Disperat că-şi pierduse scuzii, călugărul cel voinic îl întrebă îngrijorat pe Robin :

„— Nu împarţi banii cu noi ?"

„— Păi cum, voi credeţi că v-au picat din cer de cînd sîntem împreună ? zise Robin, privindu-i pe cei doi cu toată seriozitatea. Călugării nu mai scoaseră un cuvînt. Aţi mînţit, aţi ţinut-o una şi bună că n-aveţi nici un ban în vreme ce voi aveaţi în buzunare o sumă cu care s-ar putea răscumpăra un om cumsecade. N-aţi vrut să-l miluiţi pe cel care se tînguia că-i mort de foame; credeţi oare, şi unul şi celălalt, că v-aţi purtat ca nişte adevăraţi creştini ? Eu însă vă iert şi vreau să-mi ţiu în parte făgăduiala pe care v-am făcut-o. Uite, cîte cincizeci de scuzi de aur pentru fiecare. Acum plecaţi, şi dacă o să-ntîlniţi pe drum vreun biet cerşetor, aduceţi-vă aminte că Robind Hood v-a lăsat putinţa să-i veniţi în ajutor."

La numele de Robin Hood, călugării tresăriră, uitîndu-se plini de uimire la prietenul nostru. Fără să dea atenţie mutrelor lor uluite, Robin îi salută şi dispăru în pădure. Abia se stinse zgomotul paşilor lui în depărtare, că cei doi călugări încălecară degrabă şi o luară la sănătoasa, fără să se mai uite înapoi.

— Robin trebuie să fi fost travestit cu multă iscusinţă, dacă n-a putut fi recunoscut de călugări — spuse Much.

— În aşa ceva, Robin e neîntrecut, de altfel, ai văzut cum a ştiut să se preschimbe într-o femeie bătrînă. Aş putea să vă povestesc sute de renghiuri cînd s-a deghizat şi n-a putut fi recunoscut, şi vă asigur că farsa pe care i-a jucat-o într-o zi şerifului din Nottingham a fost nemaipomenită.

— Da — spuse Much — a fost o festă frumoasă care a stîrnit vîlvă ; toţi au rîs de şerif şi au aplaudat îndrăzneala lui Robin Hood.

— Păi ce s-a întîmplat ? întrebă William. Eu n-am auzit de povestea asta.

— Cum, nu cunoşti tărăşenia cu Robin Hood deghizat în măcelar ?

— Nu, hai povesteşte-mi-o, Micule-John !

— Cu plăcere. Acum vreo patru ani era o mare lipsă de carne în comitatul Nottingham. Măcelarii cereau atît de mult pe carne, încît numai cei bogaţi îşi îngăduiau s-o aibă la masă. Robind Hood, care pîndea orice veste, află această stare de lucruri şi se hotărî să-i ajute pe cei nevoiaşi. Într-o zi de tîrg, Robin se aşează la pîndă pe drumul pe care trebuia să-l străbată, prin pădurea Sherwood, un negustor de vite, principalul furnizor al oraşului Nottingham. Îl întîlni pe omul său mergînd pe un cal pur sînge şi mînînd din urmă o mare cireadă de cornute. Robin cumpără cireada, calul, hainele măcelarului şi tăcerea acestuia, iar drept garanţie pentru această ultimă cumpărătură, ni-l încredinţă nouă pe om ca s-avem grijă de el pînă la înapoierea lui în pădure.

Robin voia să vîndă carnea pe un preţ foarte mic, de aceea se gîndi că ar fi bine să-şi asigure protecţia cuiva, a şerifului, de pildă, pentru că măcelarii s-ar fi înţeles între ei şi ar fi putut să-l împiedice să-şi realizeze bunele lui gînduri faţă de săraci.

Şeriful ţinea un han mare unde se adunau negustorii din împrejurimi cînd veneau la Nottingham. Robin ştia acest lucru şi, pentru a preîntîmpina o ciocnire între el şi confraţii lui, îşi duse cireada la tîrg, alese dintre animale pe cel mai gras şi-l mînă spre hanul şerifului. Acesta stătea în pragul uşii şi rămase mut de admiraţie în faţa juncanului pe care-l mîna Robin. Prietenul nostru, încîntat de primirea, interesată, poate, pe care i-o făcu şeriful, îi spuse că el are cea mai frumoasă cireadă din tot iarmarocul şi că ar fi fericit dacă ar vrea să primească în dar acest juncan. Şeriful protestă cu modestie faţă de acest dar bogat.

„— Domnule şerif — îi spuse Robin — eu nu cunosc obiceiurile de prin partea locului, nu-i cunosc nici pe confraţii mei şi mi-e teamă să nu-mi caute ceartă. De aceea v-aş rămîne foarte îndatorat dacă aţi vrea să

acordați ocrotirea dumneavoastră unui om care ține foarte mult să vă fie pe plac.

Șeriful jură numaidecît că va spînzura pe cel ce ar îndrăzni să-l supere pe prietenul nostru (căci în clipa aceea recunoștința lui era la fel de mare pe cît de greu era juncanul); apoi mai jură că Robin este un băiat îndatoritor și cel mai frumos măcelar care vînduse vreodată carne. Liniștit asupra acestui punct important, Robin se întoarse în piață. Cînd începu vînzarea, o mulțime de săraci începură să întrebe care-i prețul cărnii; din păcate, pentru pungile sărmane, prețul era foarte ridicat.

După ce văzu că s-a stabilit prețul, Robin începu să dea pentru un gologan atîta carne cît ceilalți măcelari dădeau pentru trei gologani. Vestea despre această ieftinătate nemaipomenită se răspîndi repede în tot orașul, iar săracii veniră buluc. Robin le da pentru un penny aceeași cantitate de carne pe care ceilalți le-ar fi dat-o pentru cinci. Curînd se află în toată piața că Robin nu vindea decît la săraci. Lumea își făcu o părere foarte bună despre el, însă ceilalți măcelari, prea puțin îmboldiți să-i urmeze exemplul, îl socoteau un risipitor care, într-o pornire de generozitate nesăbuită, își risipea cea mai mare parte din avere. Cînd această presupunere deveni o realitate, măcelarii îi trimiseră la Robin pe cei cărora nu le puteau vinde nimic.

Pe la amiază, negustorii de vite se adunară laolaltă și, toți într-un glas, hotărîră că era cazul să-l cunoască pe noul venit. Unul dintre ei se desprinse din grup și, apropiindu-se de Robin, îi spuse:

„— Fermecător amic și frate, purtarea dumitale ni se pare ciudată, căci, ți-o spunem fără supărare, ea face prăpădul prăpădului în îndeletnicirea de măcelar. În schimb, pentru fapta dumitale vrednică de laudă, nu putem decît să te felicităm și să aplaudăm cu amîndouă mîinile această minunată generozitate. Tovarășii mei, foarte entuziasmați de bunătatea inimii dumitale, m-au însărcinat să-ți prezint respectele lor și să te invităm la cină."

„— Primesc invitația din toată inima — răspunse vesel Robin — și sînt gata să vă urmez acolo unde vreți să mă duceți."

— Noi obișnuim să ne adunăm la hanul șerifului — răspunse măcelarul — și dacă n-aveți nimic împotrivă..."

— Vai de mine ! îl întrerupse Robin. Dimpotrivă, voi fi foarte fericit să mă aflu în tovărășia unui om pe care îl onorați cu încrederea dumneavoastră."

„— Dacă-i așa, atunci, messire, o să ișprăvim ziua cu veselie."

— Erai și dumneata cu Robin ? întrebă Much, mirat că povestitorul cunoaște toate aceste amănunte.

— Vezi bine că da. Cum crezi că l-aș fi lăsat pe Robin, lipsit de apărare, să rămînă în voia primejdiei de a fi recunoscut ? El îmi poruncise să mă țin deoparte, însă eu n-am socotit de cuviință să iau în seamă sfatul lui ; așa că m-am așezat foarte aproape de el. Deodată m-a văzut și, apucîndu-mă de mînă, m-a dojenit mînios că nu l-am ascultat. I-am lămurit pe șoptite din ce pricină nu i-am ascultat porunca. S-a potolit numaidecît și, privindu-mă cu zîmbetul lui fermecător pe care i-l cunoașteți, mi-a spus : „Amestecă-te în mulțime, dragul meu John, și, veghind asupra mea, veghează cu grijă și asupra ta. Dacă ți s-ar întîmpla vreo nenorocire, aș rămîne pe veci nemîngîiat". L-am ascultat și m-am pierdut în mulțime, iar cînd Robin, însoțit de grupul vesel al măcelarilor, s-a îndreptat spre locuința șerifului hangiu, m-am luat după ei și am intrat împreună în sala de mese. Am cerut să mi se aducă bucate bune și m-am așezat în firida unei ferestre. În ziua aceea Robin era foarte vesel ; el s-a așezat la masă cu gazdele sale și, spre sfîrșitul cinei, i-a poftit să bea cel mai bun vin din pivniță, adăugînd că face cinste pe socoteala lui. Vă dați seama că propunerea-i generoasă a fost primită cu aplauze vesele ; vinul s-a plimbat prin toate ungherele sălii ; mi-am primit și eu partea mea. În clipa cînd veselia mesenilor era în toi, șeriful se arătă în pragul ușii. Robin îl pofti să ia și el loc. Omul primi, și cum Robin i se părea, pe bună dreptate, eroul acestei sărbători, vru să știe cine este.

„— E un flăcău șiret ! strigă unul din măcelari. Un șmecher, un suflet rar, un băiat bun."

Şeriful m-a zărit. Nu eram beat şi faţa mea liniştită l-a îndemnat să-mi pună cîteva întrebări.

„— Tînărul ăsta — îmi spuse el, arătîndu-l pe Robin din ochi — trebuie să fie un risipitor care, după ce şi-a vîndut proprietăţile, casa ori castelul, are de gînd să-şi irosească nebuneşte toată averea."

„— Se prea poate" — am răspuns eu, nepăsător.

„— O mai fi avînd oare ceva ?" întrebă şeriful.

„— S-ar putea, messire."

„— Credeţi că ar vrea să vîndă pe nimica toată animalele ce i-au mai rămas ?"

„— Nu ştiu, însă puteţi foarte simplu să aflaţi..."

„— Cum ?" întrebă prosteşte şeriful.

„— La dracu ! Să-l întrebaţi chiar pe el."

„— Aveţi dreptate, domnule."

Zicînd aceasta, şeriful se apropie de Robin şi, după ce-i lăudă în chip pompos generozitatea, îl felicită pentru felul nobil în care-şi folosea averea.

„— Tînărul meu prieten — zise şeriful — nu mai aveţi cumva de vînzare niscai cornute ? V-aş găsi eu un cumpărător şi, făcîndu-vă acest bine, mi-aş îngădui să vă spun că un om de rangul dumneavoastră şi cu înfăţişarea dumneavoastră nu poate, fără a-şi compromite demnitatea, să se facă negustor de vite."

Robin, înţelegînd foarte bine adevărata cauză a acestei şirete reflecţii, începu să rîdă şi-i spuse binevoitorului şerif că are o mie de cornute, de care s-ar lipsi bucuros pentru cinci sute de scuzi de aur.

„— Vă dau trei sute" — spuse şeriful.

„— La cursul actual — replică Robin — vitele mele valorează, una peste alta, doi scuzi de cap."

„— Dacă vreţi să-mi vindeţi toată circada, vă dau trei sute de scuzi de aur, atrăgîndu-vă atenţia, galantul meu gentilom, că trei sute de scuzi de aur vor sta mai bine în punga dumneavoastră decît cele o mie de cornute pe păşunile dumneavoastră."

„— Este prea prost plătit" — spuse Robin, aruncîndu-mi o privire pe furiş.

„— O inimă largă ca a dumneavoastră, milord — adaugă şeriful, încercînd să-l măgulească pe Robin — nu se tocmeşte pentru cîţiva scuzi. Haideţi, tîrgul e făcut.

Bäteți palma. Unde sînt vitele ? Aș vrea să le văd pe toate la un loc."

„— Pe toate la un loc !" repetă Robin, rîzînd la gîndul care-i trecu prin minte.

„— De bună seamă, tînărul meu prieten, și dacă locul unde se găsește această minunată cireadă nu-i prea departe de aici, putem să mergem pînă acolo călare și să facem tîrgul la fața locului. Am să iau banii cu mine și, dacă sînteți înțelegător, totul se va isprăvi înainte de a ne înapoia la Nottingham."

„— Am pămînturi întinse cam la o milă depărtare de oraș — răspunse Robin ; vitele mele sînt acolo și le puteți vedea așa precum doriți."

„— Pămînturi întinse, la o milă de oraș... — repetă șeriful. Cunosc împrejurimile și nu pot să-mi dau seama unde se află proprietățile dumneavoastră."

„— Tăceți — murmură Robin, aplecîndu-se la urechea șerifului. Din motive speciale, vreau să-mi țin secret și numele, și calitatea. Dacă aș destăinui locul unde țin vitele, ar însemna să-mi trădez incognito-ul necesar intereselor mele. Mă-nțelegeți, nu-i așa ?"

„— De minune, tînărul meu prieten — răspunse șeriful, clipind cu tîlc. Și prietenii, și familia sînt de temut, înțeleg, înțeleg."

„— Ce strașnică inteligență pătrunzătoare aveți ! spuse Robin, cu un aer misterios. Sînt îndemnat să cred c-o să ne înțelegem de minune. Așa ! Dacă vreți, o să profităm de neatenția măcelarilor și o s-o ștergem fără să bage nimeni de seamă. Sînteți gata să mă urmați ?"

„— Cum să nu ! Eu sînt cel care v-așteaptă. Mă duc să dau poruncă să se înșeueze caii."

„— Duceți-vă, eu vă urmez îndată."

Șeriful ieși din sală, iar eu, din porunca lui Robin, m-am dus la tovarășii noștri veseli, pe care, pentru a preîntîmpina orice neplăcere, îi rînduisem, prevăzător, la o depărtare de unde puteai să auzi sunetul cornului, și le-am vestit sosirea șerifului.

La cîteva minute după plecarea mea, șeriful îl duse pe Robin la el în casă, îl prezentă soției sale, o făptură tînără și frumoasă de vreo douăzeci de ani, și-l rugă să ia loc pînă o să numere banii. Cînd șeriful se înapoie în

camera unde îl lăsase pe Robin, singur cu soția lui, îl găsi pe tînăr la picioarele doamnei. Scena aceasta îl supără din cale afară pe mohorîtul soț, însă nădejdea că-l va face pe Robin să încheie un tîrg din care să iasă înșelat, îi dădu putere să-și stăpînească mînia. Își mușcă buzele și-i spuse lui Robin :

„— Sînt gata să vă urmez, domnule gentilom."

Robin trimise frumoasei doamne un sărut și, spre furia turbată a soțului revoltat, îi anunță apropiata sa reîntoarcere. Curînd după aceea, șeriful și Robin ieșeau călare din Nottingham. Robin își duse tovarășul pe cele mai pustii poteci din pădure pînă ajunseră la răscrucea unde trebuia să-i întîlnim noi.

„— Iată — spuse Robin, întinzînd brațul spre o vale încîntătoare din bătrînul codru — iată una din proprietățile mele."

„— Ceea ce-mi spuneți este pe de-a-ntregul neadevărat și născocit — răspunse șeriful, fiind încredințat că-i vorba de o mistificare. Pădurea aceasta împreună cu tot ce cuprinde ea este proprietatea regelui."

„— Se poate — replică Robin — însă pentru că eu am pus stăpînire pe ea, a mea este."

„— Cum a dumitale ?"

„— Foarte bine, o să vedeți îndată în ce fel."

„— Ne aflăm într-un loc pustiu și plin de primejdii — spuse șeriful. Pădurea mișună de tîlhari ; Doamne ferește să cădem în mîinile ticălosului de Robin Hood ! Dacă s-ar întîmpla o asemenea nenorocire, am fi prădați cît ai zice peșteie de tot ce avem asupra noastră."

„— O să vedem noi ce-o să facă — spuse Robin, rîzînd — căci pun rămășag unu contra o mie că în curînd o să dăm ochii cu el."

Șeriful se îngălbeni, aruncînd priviri speriate spre tufișurile înconjurătoare.

„— Aș fi dorit ca proprietățile dumneavoastră să se afle într-un loc mai sigur, și dacă mi-ați fi vorbit despre primejdiile ce pîndesc din vecinătate, v-asigur că n-aș fi venit aici."

„— Vă spun, domnule — reluă Robin — că aici sîntem pe domeniile mele."

„— Ce vreți să spuneți ? Despre ce domenii vorbiți ?“ întrebă șeriful, neliniștit.

„— Mi se pare totuși că vorbele mele sînt foarte clare — zise Robin. Vă arăt luminișurile, văile și răscrucile acestea și vă spun : «Iată proprietățile mele». Dumneavoastră cînd vorbiți despre soția dumneavoastră, nu spuneți : «Soția mea» ?“

„— Ba da, ba da, fără îndoială — se bîlbîi șeriful. Dar dumneavoastră cum vă numiți, vă rog ? Aș vrea să cunosc cît mai repede numele unui proprietar atît de bogat.“

„— Curiozitatea dumneavoastră firească vă va fi în curînd satisfăcută — răspunse Robin, rîzînd. În aceeași clipă, o turmă mare de cerbi străbătu poteca. Priviți, priviți, messire, priviți spre dreapta ; iată vreo sută din cornutele mele ; sînt grase și frumoase, nu-i așa ? Ce ziceți ?“

Șeriful tremura din toate mădularele.

„— Mai bine n-aș fi venit aici“ — spuse el, cercetînd cu privirea speriată pădurea deasă dimprejur.

„— Păi de ce ? întrebă Robin. Vă asigur că bătrîna pădure este o locuință încîntătoare ; de altfel, de ce vă temeți, nu sînt și eu alături de dumneavoastră ?“

„— Tocmai asta mă neliniștește, domnule. Mărturisesc că, de cîteva minute, prezența dumneavoastră nu mi-e tocmai plăcută.“

„— Din fericire pentru mine, puțini oameni sînt de aceeași părere, domnule — răspunse Robin, rîzînd — însă pentru că, spre marea mea părere de rău, dumneavoastră vă numărați printre aceștia, este de prisos să mai lungesc vorba noastră în doi.“

Zicînd acestea, Robin se înclină în fața șerifului cu un aer ironic și duse cornul la gură. Am uitat să vă spun, dragi prieteni, că noi îi urmăream din apropiere pe cei doi călători. La prima chemare am apărut. Înspăimîntat, șeriful era gata să cadă de pe cal.

„— Ce doriți, nobilul meu stăpîn ?“ l-am întrebat eu pe Robin. Binevoiți a-mi da poruncă și pe loc va fi dusă la îndeplinire.“

— Întotdeauna îi vorbești în felul ăsta lui Robin, Micule-John ? îl întrebă Will Roșcovanul.

— Da, Will, pentru că așa se cade și așa îmi place — răspunse uriașul, cu toată sinceritatea.

„— L-am adus pînă aici pe puternicul șerif din Nottingham — răspunse Robin. Înălțimea sa vrea să vadă cîteva din cornutele mele și să ia masa cu noi. Locotenente dragă, ai grijă ca oaspetele nostru să fie tratat cu toată cuviința și cu tot fastul cuvenit rangului său."

„— Îi vom servi cele mai alese bucate — i-am răspuns eu — căci sînt încredințat că va plăti cu multă dărnicie."

„— Să plătesc ? ! strigă șeriful. Ce-nțelegi prin asta ?"

„— Lămurirea vă va fi dată la timpul potrivit, messire — răspunse Robin. Și-acum, îngăduiți-mi să vă răspund la întrebarea pe care mi-ați făcut cinstea să mi-o puneți cînd am intrat în pădure."

„— Ce întrebare ?" murmură șeriful.

„— Ați vrut să știți cum mă numesc."

„— Ah !" gemu hangiul.

„— Mă numesc Robin Hood, messire."

„— Văd" — spuse șeriful, arătînd din ochi trupa veselă care-l înconjura.

„— Cu privire la ceea ce înțelegem noi prin a plăti, iată : săracii au oricînd loc la masa noastră, dar ne acoperim cheltuielile din plin de la oaspeții care au fericirea să aibă o pungă bine garnisită."

„— Care vă sînt condițiile ?" întrebă șeriful, cu voce jalnică.

„— Noi nu punem condiții și nici nu fixăm prețuri. Noi luăm toți banii comeseanului nostru, fără să-i numărăm. De pildă, dumneavoastră aveți în pungă trei sute de scuzi de aur."

„— Dumnezeule mare !" murmură șeriful.

„— Cheltuiala dumneavoastră va fi de trei sute de scuzi de aur."

„— Trei sute de scuzi ? !"

„— Da, și vă sfătuiesc să mîncați cît veți putea, și să beți cît mai mult cu putință, ca să nu plătiți pentru ce n-ați consumat."

Apoi o masă strașnică a fost servită pe iarbă. Cum nu-i era foame, șeriful a mîncat foarte puțin, în schimb a băut vîrtos. Nouă ni s-a părut că setea asta nemăsurată

era pricinuită de deznădejde. La sfîrşit ne-a dat cei trei sute de scuzi de aur şi, îndată ce ultima monedă a dispărut în punga mea, a dorit să ne părăsească. Robin a poruncit să fie adus calul şerifului, l-a ajutat pe acesta să încalce, i-a dorit drum bun şi l-a rugat foarte mult să nu uite să-i amintească de el, încîntătoarei sale soţii. Şeriful n-a răspuns la plecăciunile noastre; atît de tare se grăbea să plece din pădure, încît a dat pinteni calului şi s-a depărtat în galop, fără să rostească un cuvînt.

Aşa s-a sfîrşit aventura lui Robin Hood cu măcelarii din Nottingham.

— Într-o zi aş vrea şi eu să-mi pun iscusinţa la încercare şi să mă deghizez — spuse Will Roşcovanul. Ai încercat vreodată, Micule-John ?

— Da, ca să dau ascultare poruncii lui Robin.

— Şi cum te-ai descurcat ? întrebă Will.

— Destul de bine pentru ce a fost nevoie — răspunse John.

— Şi despre ce a fost vorba ? întrebă Much.

— Iată. Într-o dimineaţă pe cînd Robin Hood se pregătea să facă o vizită lui Halbert Lindsay şi frumoasei sale soţii, i-am atras atenţia asupra primejdiei care-l pîndeşte dacă va intra în oraş fără să ia nici o măsură de prevedere. După cele întîmplate şerifului cu aşa-zisa vînzare de animale, trebuia să ne temem de o cumplită răzbunare din partea lui. Robin şi-a rîs de spaimele mele şi mi-a spus că, pentru a nu fi recunoscut, o să se deghizeze în normand. Într-adevăr, s-a îmbrăcat cu un măreţ veşmînt de cavaler, s-a dus la Halbert, iar de la locuinţa tînărului paznic al castelului, la hanul ţinut de şerif. Aici a cheltuit o groază de bani, s-a purtat curtenitor cu soţia gazdei, lăudîndu-i gingaşa-i frumuseţe, a vorbit cu şeriful, care l-a copleşit cu bunăvoinţa lui, apoi, cu cîteva clipe înainte de a pleca, l-a luat pe şerif deoparte şi i-a spus rîzînd : „Mii de mulţumiri, scumpă gazdă, pentru primirea atît de curtenitoare pe care ai binevoit să i-o faci lui Robin Hood". Şi mai înainte ca şeriful să-şi vină în fire din uimirea în care-l aruncaseră vorbele lui Robin Hood, acesta şi dispăruse.

— Foarte bine! zise William. Însă această nouă dovadă de iscusință din partea lui Robin nu ne spune cum te-ai deghizat dumneata, Micule-John.

— M-am îmbrăcat ca cerșetor.

— În ce împrejurări ?

— Așa cum v-am mai spus : ca să dau ascultare unei porunci a lui Robin. Robin voia să-mi pună la încercare iscusința : voia să vadă dacă sînt în stare să țin hangul nemaipomenitei lui îndemînări. M-a lăsat să-mi aleg eu felul în care să mă deghizez și, cum aflasem de moartea unui normand bogat ale cărui proprietăți se învecinau cu Nottingham-ul, m-am hotărît să mă amestec printre săracii care însoțeau cortegiul mortuar. Îmi pusesem pe cap o pălărie veche, împodobită cu scoici, îmbrăcasem un veșmînt de pelerin, o bîtă zdravănă în mînă, o desagă pentru de-ale gurii și o pungă mică în care să pun daniile de bani. Hainele mele erau atît de sărăcăcioase, iar eu semănam atît de bine cu un sărac adevărat, încît veselii mei tovarăși au fost ispitiți să-mi dea de pomană.

Cam la o milă de ascunzătoarea noastră, am întîlnit un pîlc de cerșetori ; și ei, ca și mine, se îndreptau spre castelul răposatului. Unul dintre ticăloșii aceia părea orb, al doilea șchiopăta de mai mare mila, ultimii doi n-aveau altceva care să-i deosebească decît niște zdrențe rufoase. „Iată — mi-am zis eu, privindu-i cu coada ochiului — iată niște băieți care îmi pot sluji de model ; am să-i opresc și am să fac așa fel ca să iau lecții de la ei.“

„— Bună ziua, fraților — am strigat cît am putut mai curtenitor — sînt fericit că întîmplarea a făcut să ne întîlnim. Încotro vă duceți ?“

„— P-aici încolo pe drum“ — mi-a răspuns scurt flăcăul căruia i-am vorbit cu precădere.

Tovarășii neghiobului mă măsurară din creștet pînă în tălpi, iar pe chipul lor se citea uimire amestecată cu teamă.

„— Nu-i așa că flăcăul ăsta poate fi asemuit cu turnul abației din Linton ?“ spuse unul din sărăcani, trăgîndu-se mai îndărăt.

„— Pot fi asemuit, fără teama de a greși, cu un om care nu se teme de nimic“ — am răspuns eu, amenințător.

„— Haide-haide, faceți pace !“ mormăi un cerșetor.

„— Fie, pace ! am zis eu. Dar ce e de ros la capătul drumului, de a răsărit de pretutindeni sfînta noastră confrerie a zdrențăroșilor ? De ce bat clopotele abației din Linton cu atîta jale ?“

„— Pentru că a murit un normand.“

„— Vă duceți la înmormîntarea lui ?“

„— Ne ducem să ne luăm și noi partea noastră din pomenile ce se vor împărți la înmormîntare unor bieți pîrliți ca noi ; n-ai decît să ne-nsoțești.“

„— Ba bine că nu, și n-am să vă mulțumesc că-mi dați voie“ — am răspuns eu, batjocoritor.

„— Coadă de mătură slinoasă ! strigă cel mai în putere dintre cerșetori. Dacă-i așa, să știi că n-avem chef să-ți mai răbdăm multă vreme tovărășia ta neroadă. Semeni cu un ticălos adevărat, iar prezența ta nu ne e pe plac. Cară-te și, în chip de compliment, na, ține, o să-ți crăp țeasta !“...

Sfîrșindu-și vorba, calicul îmi trase una în cap de-am văzut stele verzi. Acest atac neașteptat m-a scos din fire — continuă Micul-John. M-am aruncat asupra nemernicului și, dintr-o singură mișcare, l-am potolit cu o ploaie de lovituri. Ticălosul, nemaifiind în stare să se apere, mi-a cerut repede îndurare.

„— Acum e rîndul vostru, cîini blestemați !“ am strigat eu, amenințîndu-i cu ciomagul pe ceilalți netrebnici.

Vă asigur, dragi prieteni, că v-ați fi prăpădit de rîs văzîndu-l pe orb deschizînd ochii și urmărindu-mi îngrozit mișcările, sau pe olog rupînd-o la fugă spre pădure. Le-am poruncit gălăgioșilor să tacă, deoarece urlau de mă asurziseră, apoi, pe îndelete, le-am mîngîiat cu ciomagul umerii lor puternici. Dintr-o traistă sfîșiată de loviturile mele căzură cîteva monede de aur ; ticălosul căruia îi aparțineau galbenii se trînti în genunchi în fața comorii ; spera, desigur, să le ascundă de mine.

„— Oho ! am exclamat eu. Iată ceva care schimbă fața lucrurilor, calici netrebnici, sau mai bine zis, hoți ce sînteți ! O să-mi dați acum, pe loc, și ultima lăscaie pe care o aveți, că de nu, vă stîlcesc pe toți trei.“

Lașii se mai rugară încă o dată de îndurare, și cum brațul îmi obosise de atîta ciomăgeală neîntreruptă, m-am arătat mărinimos. Cînd i-am părăsit pe cerșetori, cu buzunarele doldora de prada luată, ei abia se mai puteau ține pe picioare. Am făcut repede cale întoarsă, încîntat de izbînda mea, căci este cinstit să jefuiești niște hoți, mai ales pe o potecă din pădure. Robin Hood, înconjurat de oamenii lui veseli, se îndeletniceau trăgînd cu arcul.

„— Ce s-a întîmplat, Micule-John? strigă el, văzîndu-mă. Te-ai și întors? N-ai avut curajul să-ți joci rolul de frate cerșetor pînă la capăt?"

„— Iartă-mă, dragă Robin, mi-am făcut datoria și cerșitul mi-a fost îndestulat. Am adus șase sute de scuzi de aur."

„— Șase sute de scuzi de aur! strigă el. Asta înseamnă că ai prădat un cardinal sau un episcop?"

„— Nu, căpitane, am strîns această sumă de la membrii tribului de cerșetori."

Robin Hood luă un aer grav.

„— Lămurește-mă cu de-amănuntul, John — spuse el. Nu-mi vine să cred că ai jefuit niște oameni sărmani."

I-am povestit lui Robin tărășenia, atrăgîndu-i atenția că niște cerșetori putrezi de bogați nu puteau fi decît niște tîlhari de meserie. Robin fu de aceeași părere și chipul lui prinse din nou să zîmbească.

— A fost o zi bună — spuse Much, rîzînd. Șase sute de scuzi de aur doar cît ai aruncat o dată năvodul!

— În aceeași seară — continuă John — am împărțit săracilor din vecinătatea pădurii Sherwood jumătate din prada mea.

— Ce om de treabă ești, John! spuse Will, strîngîndu-i mîna.

— Ce mărinimos este Robin, vrei să zici, William; pentru că, făcînd astfel, n-am făcut decît să mă supun poruncilor șefului meu.

— Iată-ne ajunși la Barnsdale — spuse Much — drumul nu mi s-a părut de loc lung.

— Am să-i spun asta soră-mi — zise Will, rîzînd.

— Și eu am să adaug — replică Much — că nici o clipă n-am încetat să mă gîndesc la ea.

VII

Trecuseră şapte zile de cînd William, Much şi Micul-John se aflau la castelul din Barnsdale, şi toată lumea din casă, fericită, se pregătea să sărbătorească nunta lui Winifred şi a Barbarei. Sub îndrumările lui Will Roşcovanul, parcul şi grădina castelului fuseseră transformate în arene şi săli de bal, pentru că îndatoritorul tînăr se îngrijea necontenit să-i mulţumească pe toţi, în general, şi pe fiecare, în special. Neobosit în străduaniile sale, punea mîna la toate, se ocupa de toate şi umplea casa cu veselia lui plină de haz.

În timp ce lucra astfel, vorbea, rîdea, se adresa lui Robin sau îl necăjea pe Much. Deodată, o idee năstruşnică îl făcu pe Will Roşcovanul să izbucnească în hohote de rîs.

— Ce ai, William ? îl întrebă Robin.

— Dragul meu, te las să ghiceşti pricina veseliei mele — răspunse Will — şi pun rămăşag că n-ai să reuşeşti.

— Pricina asta trebuie să fie tare veselă, dacă rîzi aşa de unul singur.

— Ce-i drept, este foarte veselă. Îi cunoşti pe cei şase fraţi ai mei, nu-i aşa ? Toţi sînt făcuţi cam după acelaşi calapod : blonzi ca spicul, blînzi, liniştiţi, viteji, cinstiţi.

— Unde vrei s-ajungi, William ?

— Uite unde : băieţii ăştia buni nu ştiu ce-i dragostea.

— Ei, şi ? întrebă Robin, rîzînd.

— Ei bine — continuă Will Roşcovanul — mi-a venit o idee care ar putea să ne înveselească foarte mult.

— Ce idee ?

— După cum ştii, am asupra fraţilor mei o mare înrîurire ; chiar azi am să-ncerc să-i conving să se-nsoare cu toţii. Robin izbucni în rîs. Am să-i adun în curte, undeva într-un colţişor, şi-am să le vîr în cap să se-nsoare în aceeaşi zi cu Much şi cu Micul-John.

— Aşa ceva nu e cu putinţă, dragă Will — răspunse Robin. Flăcăii aceştia sînt prea liniştiţi şi prea nepăsători ca să se înflăcăreze dintr-o dată la cuvintele dumitale ;

de altfel, după cîte știu, nici măcar nu sînt îndrăgostiți de cineva.

— Cu atît mai bine, or să facă curte tinerelor prietene ale surorilor mele și lucrul acesta va fi un spectacol dintre cele mai vesele. Închipuiește-ți o clipă mutra lui Gregory, ordonatul, greoiul, bunul Gregory căutînd să placă unei femei! Vino cu mine, Robin, n-avem timp de pierdut, n-au mai rămas decît trei zile ca ei să-și poată face alegerea. Am să-i chem și am să le țin cu voce gravă o cuvîntare părintească.

— Căsătoria este o treabă serioasă, Will, de aceea nu trebuie privită cu ușurință. Convinși de elocința dumitale, s-ar putea să se însoare, dar mai tîrziu, dacă vor fi nefericiți din cauza unei alegeri pripite, oare n-o să-ți muști mîinile că ai contribuit la necazul acesta pe care ei îl vor purta o viață întreagă?

— În privința asta, Robin, fii liniștit! Mă voi străduî să le găsesc niște fete care să merite toată dragostea lor, și acum, și în viitor. Chiar cunosc o tînără persoană care e foarte îndrăgostită de fratele meu Herbert.

— Asta nu-i destul, Will. Tînăra aceasta este demnă să le numească, pe Barbara și Winifred, „surorile mele"?

— Sigur că da, ba mai mult decît atît, sînt sigur că va fi o soție foarte bună.

— Herbert a văzut-o pe fata asta?

— Da, însă bietul băiat, naiv cum este, nu-și închipuie cîtuși de puțin că ar putea fi iubit de cineva. De mai multe ori am încercat să-l fac să înțeleagă că este întotdeauna bine venit în casa lui miss Anna Maydow. Dar degeaba. Herbert nu pricepe nimic. Deși are douăzeci și nouă de ani, tot copil a rămas! Acum, că pe el l-am căpătuit, să trecem la altul. M-am împrietenit cu o tînără încîntătoare, care i s-ar potrivi lui Egbert din toate punctele de vedere. Apoi Maud mi-a vorbit chiar ieri de o fată care locuiește pe-aproape și care găsește că Harold e un băiat tare drăguț. Așa că, vezi, Robin, avem o bună parte din ce ne trebuie pentru ducerea la îndeplinire a planului meu.

— Din păcate, nu-i destul, Will, fiindcă ai șase frați de însurat.

— Nu te neliniști, am să caut și am să mai găsesc trei fete.

— Foarte bine. Dar după ce le vei găsi, crezi oare că frații tăi or să le fie pe plac ?

— De-asta nu mă-ndoiesc ; frații mei sînt tineri, voinici, chipoși... îmi seamănă mie — adăugă Will, cu o ușoară îngîmfare în glas — și dacă nu au pe vino-ncoace ca dumneata, Robin, și o fire deschisă și veselă, în schimb, înfățișarea lor n-are nimic care să poată supăra privirea unei fete înțelepte și cu judecată, o fată care-și caută un soț de nădejde. Iată-l pe Herbert — zise Will, întorcînd capul spre un tînăr care tocmai trecea pe o alee din grădină — am să-l chem. Herbert, băiete, ia vino încoace !

— Ce vrei, Will ? spuse tînărul, apropiindu-se.

— Vreau să vorbesc cu tine, prietene.

— Te-ascult, Will.

— Ceea ce vreau să-ți spun îi privește și pe frații noștri, du-te și-i caută.

— Alerg.

Timp de cîteva minute cît a durat absența lui Herbert, Will rămase pe gînduri. Tinerii sosiră în grabă la chemarea lui, cu fruntea luminoasă și cu zîmbetul pe buze.

— Iată-ne, William, am sosit — spuse vesel cel mai mare. Care-i pricina că ne-ai adunat în jurul tău ?

— O gravă pricină — dragii mei frați. Dar mai întîi îmi dați voie să vă-ntreb ceva ? Tinerii încuviințară printr-un semn. Îl iubiți mult pe tatăl nostru, nu-i așa ?

— Cine s-ar putea îndoi de dragostea noastră pentru el ? întrebă Gregory.

— Nimeni. Întrebarea aceasta este numai un punct de plecare. Așadar, îl iubiți mult pe tata și v-ați încredințat că vrednicul bătrîn s-a purtat întotdeauna ca un om de onoare, ca un adevărat saxon, nu ?

— Fără doar și poate ! strigă Egbert. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce-nseamnă cuvintele astea, Will ! L-a insultat cineva pe tata ? Spune-mi mie cine-i ticălosul și mă-nsărcinez eu să spăl onoarea familiei Gamwell.

— Onoarea familiei Gamwell este neatinsă, dragii mei fraţi, căci dacă ar fi fost pîngărită de minciună, pata ar fi fost spălată pînă acum în sîngele calomniatorului. Vreau să vă vorbesc despre un lucru mai puţin grav, dar totuşi serios. Însă nu trebuie să mă întrerupeţi dacă vreţi să isprăvesc cuvîntarea înainte de sfîrşitul zilei. Încuviinţaţi sau nu încuviinţaţi spusele mele numai dînd din cap. Atenţie, încep ! Purtarea tatălui nostru este purtarea unui om cinstit, ea trebuie să ne fie călăuză şi pildă.

— Da — răspunseră şase capete blonde, înclinîndu-se toate o dată.

— Mama noastră a urmat acelaşi drum — continuă Will — ea şi-a închinat viaţa îndeplinirii tuturor obligaţiilor, este o pildă a tuturor virtuţilor, da ?

— Da, da.

— Scumpul nostru tată şi blînda noastră mamă s-au iubit, au trăit împreună, s-au bucurat unul pe altul. Dacă tatăl nostru nu s-ar fi însurat, noi n-am fi fost pe lumea asta şi deci n-am fi cunoscut bucuria de a trăi. E clar ce spun ?

— Da, da.

— Ei bine, băieţi, noi trebuie să fim recunoscători tatălui şi mamei noastre că s-au căsătorit, că ne-au adus pe lume şi că ne-au dat viaţă, nu-i aşa ?

— Da, da.

— Atunci cum se face că rămîneţi orbi în faţa unei asemenea mari fericiri ? Cum se face că vă arătaţi nerecunoscători faţă de providenţă ? Cum se face că vă-ncăpăţînaţi să daţi părinţilor noştri dovadă de respect, de dragoste şi de recunoştinţă ?

Ascultîndu-l pe Will, tinerii căscară nişte ochi mari, plini de uimire : nu pricepeau nimic din vorbele fratelui lor.

— Ce vrei să spui, William ? întrebă Gregory.

— Vreau să spun, domnilor, că, urmînd pilda părintelui nostru, ar trebui să vă-nsuraţi şi să faceţi prin această faptă dovada admiraţiei voastre faţă de purtarea tatălui nostru, care s-a căsătorit.

— O, Doamne ! strigară tinerii, cam nemulţumiţi.

— Căsătoria înseamnă fericire — continuă Will. Gîndiţi-vă ce fericiţi veţi fi cînd o fiinţă micuţă se va anina

de brațul vostru, așa precum o floare stă aninată de un copac puternic, o ființă micuță care vă va iubi, care se va gîndi la voi și pentru care voi veți însemna toată bucuria. Priviți în jurul vostru, strengarilor, și veți vedea fructele dulci ale căsătoriei. Mai întîi, Maud și cu mine, pe care sînt sigur că ne invidiați cînd ne vedeți jucîndu-ne cu scumpul nostru copil. Apoi Robin și Marianne. Gîndiți-vă la Micul-John și luați exemplu de la acest băiat vrednic. Mai vreți și altă dovadă de fericire pe care cerul o pogoară asupra tinerilor soți ? Faceți-i o vizită lui Halbert Lindsay și frumoasei sale Grace ; coborîți pînă la valea rîului Mansfeld și-i veți găsi acolo pe Allan Clare și lady Christabel. Sînteți îngrozitor de egoiști dacă nu v-ați gîndit niciodată că stă în puterea voastră să faceți o femeie fericită. Nu dați din cap, căci n-o să convingeți niciodată pe nimeni că sînteți băieți buni și generoși. Roșesc eu pentru lipsa voastră de căldură sufletească și sînt mîhnit cînd aud spunîndu-se peste tot : „Fiii bătrînului baronet sînt oameni răi". M-am hotărît să pun capăt acestei stări de lucruri și vreau să vă-nsor, așa să știți !

— Adevărat ? spuse revoltat Rupert. Ei bine, eu, unul, nu vreau să mă-nsor. O fi căsătoria un lucru foarte plăcut, dar mie puțin îmi pasă în clipa asta.

— Nu vrei să te-nsori ? replică Will. Se prea poate, dar ai s-o faci, căci eu cunosc o tînără care o să-ți schimbe hotărîrea. Rupert clătină din cap. Ascultă-mă, sîntem în familie, spune-mi adevărul : iubești vreo femeie mai mult decît pe celelalte ?

— Da — răspunse tînărul, cu seriozitate.

— Bravo ! izbucni Will, foarte surprins de o destăinuire atît de neașteptată, căci Rupert fugea de societatea tinerelor fete. Și cine este ? Spune-ne cum o cheamă.

— Mama — răspunse băiatul, cu naivitate.

— Mama ta ? repetă Will, cu o ușoară ironie. Nu-mi spui nimic nou. Știu că de multă vreme o iubești, o venerezi, o respecți pe mama noastră. Eu nu-ți vorbesc de dragostea filială cu care sînt înconjurați părinții ! Eu îți vorbesc de altceva, de dragoste. Dragostea este un simțămînt care... o gingășie care... în sfîrșit, o pornire

care dă ghes inimii către o fată tînără. Se poate foarte bine ca în timp ce-ţi adori mama, să fii îndrăgostit de o persoană tînără.

— Nici eu nu vreau să mă-nsor — spuse Gregory.

— Crezi că-n felul ăsta dai dovadă de voinţă, băiete ? i se adresă Will. Ai să vezi îndată că greşeşti. Poţi să-mi spui de ce nu vrei să te-nsori ?

— Nu — îngînă cu teamă Gregory.

— Vrei să trăieşti numai pentru tine ? Gregory nu răspunse. Ai avea îndrăzneala să-mi spui — ridică Will glasul, luîndu-şi un aer revoltat — că împărtăşeşti părerea ticăloşilor acelora care disprețuiesc tovărăşia unei femei ?

— Nu spun asta şi nici măcar n-o gîndesc, dar...

— Nu există nici un „dar" care să ţină piept argumentelor atît de puternice cu care eu vin în întîmpinarea voastră a tuturor. Aşa că, pregătiţi-vă, băieţi, să vă căsătoriţi, căci o veţi face o dată cu Winifred şi cu Barbara.

— Cum se poate ?! strigă Egbert. Peste trei zile ? Eşti nebun, Will. Pînă atunci nici n-avem timp să ne găsim pe cineva.

— Încredinţaţi-mi mie această grijă, mă însărcinez eu s-o fac mai bine decît ar îndrăzni să spere modestia voastră.

— În ceea ce mă priveşte, eu refuz cu hotărîre să-mi pierd libertatea — spuse Gregory.

— Nu mi-aş fi închipuit ca fiul mamei mele să fie atît de egoist — zise William, cu un aer jignit.

Bietul Gregory roşi.

— Ascultă, Gregory — interveni Rupert — lasă-l pe Will să facă cum ştie el. La urma urmei, ne vrea numai fericirea şi, dacă are bunătatea să-mi caute o femeie, am s-o iau. Ştii bine, frate, că împotrivirea este de prisos. William a făcut întotdeauna cu noi ce-a vrut.

— Dacă Will ţine morţiş să ne-nsoare — adaugă Stepan — apăi mi-e totuna că mă-nsor peste trei zile sau peste şase luni.

— Şi eu zic la fel ca Stepan — îngăimă sfiosul Harold.

— Eu, unul, mă plec în fața forței — adaugă Gregory — fiindcă Will este un drac împielițat. Mai devreme sau mai tîrziu tot o să mă prindă în plasa lui.

— Ba ai să-mi mulțumești foarte curînd că ți-am spulberat părerile tale greșite, iar fericirea ta mă va răsplăti din plin.

— Mă-nsor ca să-mi rămîi dator — adăugă Gregory — sper însă, Will, că pentru a-ți rămîne dator, la rîndul meu, ai să-mi găsești o fată drăguță.

— Am să vă prezint pe toți unor domnișoare tinere și fermecătoare, și dacă n-o să le găsiți pline de drăgălășenie, vă dau voie să spuneți tuturor că Will Roșcovanul nu se pricepe ce-nseamnă un chip frumos.

— În ce mă privește, te scutesc de oboseală — zise Herbert. Eu mi-am găsit nevastă.

— Oho ! strigă, rîzînd Will. Ai să vezi, Robin, că băieții mei sînt rostuiți și că sila lor față de însurătoare era doar un joc nevinovat. Și cum o cheamă pe iubita ta, Herbert ?

— Anna Maydow. Ne-am înțeles între noi să ne căsătorim în același timp cu surorile mele.

— Strengarule ! zise Will, bătîndu-l ușor pe umăr. Alaltăieri ți-am vorbit de fata asta și n-ai suflat o vorbă.

— De abia azi am primit răspunsul din partea scumpei mele Anna.

— Foarte bine, dar cînd am pomenit de dragostea ei pentru tine, ai tăcut milc.

— N-aveam ce să-ți răspund. Tu îmi spuneai : „Miss Anna este foarte frumoasă, are un caracter încîntător, o să fie o soție minunată". Eu știu toate astea de multă vreme, așa că părerile tale nu erau altceva decît ecoul părerilor mele. Și ai mai spus : „Miss Anna te iubește mult". Îți dai seama, cred, că amîndoi știam la fel de bine unele lucruri, așa că n-aveam ce să-ți spun.

— Strașnic răspuns, dragul meu Herbert, și văd după tăcerea fraților noștri că numai tu ești vrednic de stima mea.

— Eram de mult hotărît să mă-nsor — spuse Harold. Maud m-a făcut să doresc acest lucru.

— Ți-a ales Maud vreo fată ? întrebă Will, rîzînd.

— Da, frate ! Maud mi-a spus că este foarte plăcut să-ți duci viața lîngă o fetiță încîntătoare, și eu sînt niței de părerea ei.

— Ura ! strigă Will, încîntat la culme. Fraților, consimțiți de bună voie și cu mîna pe inimă să vă căsătoriți o dată cu Winifred și cu Barbara ?

— Da — rostiră două voci hotărîte.

— Da — murmurară tinerii care n-aveau nici o soție în perspectivă.

— Ura ! Trăiască însurătoarea ! strigă Will, aruncîndu-și boneta în aer.

— Ura ! repetară în cor cele șase glasuri reunite.

— Will — spuse Egbert — să ne gîndim la viitoarele noastre soții ; trebuie să te grăbești să ni le prezinți, căci, de bună seamă, or să vrea să stăm puțin de vorbă înainte de căsătorie.

— Tot ce se poate ; veniți cu mine ; am pentru Egbert o domnișoară gingașă, și cred că mai cunosc trei fete care vor fi pe placul lui Gregory, Rupert și Stepan.

— Dragă Will — zise Rupert — eu îmi doresc o fată blondă și subțire ; nu vreau să mă-nsor cu una prea grasă.

— Las' că-ți cunosc eu gusturile tale romantice și am să mă-ngrijesc de tine ca atare ; logodnica ta e subțire ca o trestie și frumoasă ca un înger. Haideți, băieți, să mergem să vă prezint pe rînd. O să le faceți curte și, dacă n-o să știți cum trebuie să vă purtați ca să placeți unei femei, eu am să vă dau sfaturi, ba mai mult decît atît, am să vă-nlocuiesc eu pe lîngă frumoasele voastre copile.

— Păcat că nu poți să te și însori cu viitoarele noastre neveste, prietene Will, treaba ar merge ca pe roate.

William îl amenință cu degetul pe fratele său, îl luă de braț pe Gregory și plecă din Barnsdale, însoțit de alaiul îndrăgostiților.

Cei șapte frați ajunseră curînd în sat. Acolo, Herbert se despărți de ei ca să-i facă o vizită iubitei sale ; cîteva clipe mai tîrziu dispăru și Harold, iar Will, însoțit de ceilalți frați, se îndreptară spre locuința fetei pe care i-o hărăzise lui Egbert. Chiar miss Lucy deschise ușa. Era o tînără încîntătoare, cu fața trandafirie, cu ochii negri

scînteind de şiretenie. Zîmbetul îi exprima bunătate şi fata zîmbea mereu. William îl prezentă pe fratele său lui miss Lucy şi-i vorbi despre calităţile lui Egbert. Se arătă atît de convingător şi atît de elocvent, încît, cu consimţămîntul mamei sale, tînăra fată îl lăsă pe Will să spere că dorinţa îi va fi îndeplinită.

Încîntat de bunăvoinţa lui miss Lucy, William îl lăsă pe Egbert în tovărăşia tinerei fete, să continue a-i face curte, o curte începută atît de bine, şi plecă însoţit de ceilalţi fraţi ai săi.

Abia ieşiră din casă, că Stepan îi spuse lui Will :

— Aş fi fericit dacă aş avea şi eu inteligenţa, uşurinţa şi farmecul tău în vorbire.

— Nimic nu-i mai lesne decît să vorbeşti curtenitor unei femei, dragul meu ; cuvintele, în sine, n-au prea multă însemnătate ; nu trebuie negreşit să-ţi înfloreşti spusele cu vorbe frumoase, este de ajuns să spui lucruri adevărate şi s-o faci cu bună-cuviinţă.

— E frumoasă fata pe care mi-ai ales-o ?

— Spune-mi cum ţi-ar plăcea să fie, ce fel să fie frumoasă ?

— A, eu nu sînt prea mofturos ; m-aş mulţumi să semene cu Maud — răspunse Stepan.

— M-aş mulţumi să semene cu Maud ! repetă Will, mirat din cale afară. Păi bine, dragul meu, te cred şi eu, şi dă-mi voie să ţi-o spun : nu eşti de loc modest. Pe sfîntul Pavel, o femeie ca Maud e lucru rar, Stepan, ca să nu zic de negăsit. Ştii tu, sărman ambiţios, că nu există pe pămînt o fiinţă care să semene cu scumpa mea soţioară ?

— Crezi, Will ?

— Sînt sigur — i-o tăie hotărît soţul lui Maud.

— Uite că n-am ştiut, iartă-mi nepriceperea, Will. Eu încă n-am călătorit — răspunse tînărul, cu naivitate — însă dacă ai putea să-mi găseşti o fată frumoasă, aşa cam ca Maud...

— Nu există nimeni pe lumea asta care să aibă măcar una din calităţile lui Maud — răspunse William, pe jumătate supărat de dorinţa fratelui său.

— Atunci ştii ce, Will, dă-mi-o pe aceea pe care ai ales-o după gustul tău — spuse Stepan, descurajat.

— Ai să fii încîntat. Mai întîi am să-ţi spun numele : o cheamă Minny Meadows.

— O cunosc — spuse Stepan, zîmbind — este o fată cu ochii negri şi cu părul creţ. Minny avea obiceiul să rîdă de mine ; zicea că par nătîng şi adormit. Dar cu toate că mă necăjea, îmi plăcea. Într-o zi, cînd eram numai noi doi, ea m-a întrebat rîzînd dacă am sărutat vreo fată în viaţa mea.

— Şi tu ce i-ai răspuns ?

— I-am răspuns că sigur că da, mi-am sărutat surorile. Minny a început să rîdă cu hohote şi m-a întrebat mai departe : „În afară de surori, ai mai sărutat vreo femeie ?“ „Iartă-mă, miss, i-am răspuns, am sărutat-o pe mama.“

— Pe maică-ta, mare nătărău ! Ei bine, şi ce ţi-a spus cînd a auzit acest strașnic răspuns ?

— A rîs şi mai tare. Apoi m-a întrebat dacă n-aş vrea să sărut şi alte doamne în afară de mama şi de surorile mele. I-am răspuns : „Nu, domnişoară“.

— Mare prost ! Trebuia s-o săruţi pe Minny, ăsta era răspunsul care trebuia dat la întrebările ei.

— Nici prin cap nu mi-a trecut — adăugă Stepan, foarte liniştit.

— Şi cum v-aţi despărţit după această convorbire atît de gingaşă ?

— Minny m-a făcut nătîng, apoi a fugit rîzînd să moară.

— Încuviinţez pe de-a-ntregul epitetul cu care ai fost onorat de viitoarea ta soţie. Dar fata îţi place ?

— Da. Şi ce să-i spun cînd o să fim numai noi doi ?

— Să-i spui de toate.

— Înţeleg. Dar spune-mi, Will, cum trebuie să-ncep o frază frumoasă ? Întotdeauna, primul cuvînt e cel mai greu de găsit.

— Cînd o să fii singur cu Minny să-i spui că vrei să iei cîteva lecţii cu privire la arta de a săruta fetele şi, tot vorbindu-i, s-o şi săruţi. După acest prim pas, n-o să-ţi fie greu să-ţi continui drumul.

— Niciodată n-o să am atîta îndrăzneală — spuse Stepan, cu teamă.

— Niciodată n-o să am atîta îndrăzneală ! repetă Will, zeflemitor. Pe sufletul meu ! Să știi, Stepan, că dacă n-aș fi încredințat că ești un pădurar viteaz și curajos, te-aș lua drept o copilă îmbrăcată în haine bărbătești.

Stepan roși.

— Dar dacă fata o să se simtă jignită de purtarea mea ? întrebă el, șovăitor.

— Ei bine ! Ai s-o săruți într-una spunîndu-i : „Încîntătoare miss, drăgălașă Minny, n-am să încetez să te sărut pînă n-ai să mă ierți". Și încă ceva, bagă la cap ce-ți spun și fă așa ca să-ți aduci aminte la nevoie : o fată nu se împotrivește cu tot dinadinsul să fie sărutată de cel pe care-l iubește. A, dacă tînărul cavaler nu-i place, lucrurile se schimbă, atunci ea se apără, și se apără atît de bine, că n-ai ce-i face. Însă dinspre partea lui Minny, n-ai de ce să te temi de un refuz adevărat. Am aflat de la cineva demn de încredere că fata asta drăguță te privește cu simpatie.

Stepan se înarmă cu mult curaj și-i făgădui lui Will să-și înfrîngă sfiala.

Minny era singură acasă.

— Bună ziua, încîntătoare Minny ! zise Will, luînd mîna întinsă a fetei, care se roșise ușor. Ți-l aduc pe fratele meu Stepan, care vrea să-ți spună ceva de foarte mare însemnătate.

— El ? ! exclamă fata. Și ce vrea să-mi spună atît de important ?

— Vreau să vă spun — începu repede Stepan, galben la față că te-nspăimînta — că vreau să iau cîteva lecții...

— Sst ! Sst ! îl întrerupse Will. N-o lua așa repede, băiete ! Dragă Minny, Stepan o să-ți explice îndată ce așteaptă el de la bunătatea dumitale. Pînă atunci, îngăduie-mi să-ți anunț căsătoria surorilor mele.

— Am auzit vorbindu-se că la castel se fac pregătiri pentru niște petreceri frumoase.

— Sper, dragă Minny, că vei vrea să împărtășești cu noi această bucurie, nu ?

— Cu plăcere, Will ; fetele din sat au și început să vadă de rochii, iar eu abia aștept să joc la nuntă.

— Vei veni și cu iubitul dumitale, nu-i așa, Minny ?

— Nu, nu — îl întrerupse Stepan — uiți Will...

— Nu uit nimic — i-o reteză Will, la rîndul lui. Fă-mi plăcerea și taci cîteva clipe. Îți vei aduce și iubitul, nu-i așa Minny ? continuă tînărul, repetînd întrebarea.

— Eu n-am iubit — răspunse fata.

— Adevărat, Minny ? o întrebă Will.

— Foarte adevărat ; nu cunosc pe nimeni căruia să-i pot spune astfel.

— Dacă vrei, Minny, voi fi eu iubitul dumitale ! strigă Stepan, apucînd cu mîini tremurătoare mîinile fetei.

— Bravo, Stepan ! exclamă Will.

— Da, da — continuă tînărul, încurajat de aprobarea fratelui său — da, Minny, vreau să fiu iubitul dumitale ; am să vin să te iau în ziua petrecerii și o să ne căsătorim o dată cu surorile mele.

Năucită de această declarație neașteptată, tînăra nu știa ce să răspundă.

— Ascultă-mă, dragă Minny — spuse Will — fratele meu te iubește de multă vreme și tăcerea pe care a păstrat-o nu vine din inimă, ci din nemaipomenita lui sfială. Îți jur pe cinstea mea că Stepan îți vorbește de dragoste cu toată sinceritatea. Dumneata ești liberă, Stepan e un băiat frumos și, mai ales, bun, e un băiat grozav ! Va fi un bărbat vrednic de dumneata. Dacă dumneata și familia dumitale sînteți de acord, atunci o să vă căsătoriți o dată cu surorile mele.

— De fapt, Will — răspunse fata, plecîndu-și stînjenită ochii — am fost atît de puțin pregătită pentru cererea dumitale atît de neașteptată, încît nu știu ce să răspund.

— Răspunde : „Îl vreau pe Stepan de bărbat" — zise tînărul, simțindu-se la largul lui datorită privirilor calde ale tinerei fete. Simt o mare dragoste pentru dumneata, Minny — continuă el — și aș fi cel mai fericit dintre oameni dacă ai vrea să-mi dai mîna.

— Mi-e cu neputință să răspund astăzi onorabilei propuneri pe care mi-o faci — zise fata, făcînd o plecăciune plină de grație și glumeață sfiosului ei amorez.

— Eu am să vă las singuri, dragii mei prieteni — spuse William — prezența mea vă stînjenește și nu vă puteți destăinui, dar sînt sigur că Minny le iubește niței

pe Winifred și pe Barbara și ar vrea să le numească surorile sale.

— Le iubesc din tot sufletul, și pe Winifred, și pe Barbara — răspunse fata, foarte emoționată.

— În cazul ăsta — spuse Stepan — pot spera, domnișoară, că, ținînd seama de prietenia pe care o nutrești față de surorile mele, vei binevoi să te-arăți generoasă și față de mine.

— Asta rămîne de văzut — răspunse fata, cu cochetărie.

— La revedere, încîntătoare Minny ! zise William, surîzînd. Te rog să fii îngăduitoare și bună cu un băiat drăguț care te iubește mult, deși nu știe să-și mărturisească dragostea într-un fel mai convingător.

— Ești aspru, Will — îi replică fata, cu toată seriozitatea. Eu găsesc că Stepan se exprimă cum nu se poate mai bine.

— Atunci — continuă Will — văd că ești o persoană minunată, buna mea Minny. Dă-mi voie să-ți sărut mîna și să-ți spun încă o dată : la revedere, surioară !

— Trebuie într-adevăr să-i răspund lui William : la revedere, frățioare ? întrebă fata, întorcîndu-se spre Stepan.

— Da, scumpa mea domnișoară, da — strigă Stepan, plin de bucurie. Spune-i : „La revedere, frățioare", ca să plece mai repede.

— Faci progrese băiete — spuse Will, rîzînd. Pare-se că lecțiile mele ți-au prins bine.

Apoi William o îmbrățișă pe Minny și plecă însoțit de Gregory și de Rupert.

— Acum e rîndul nostru, nu-i așa, Will ? zise Gregory. De abia aștept s-o văd pe fata cu care trebuie să mă-nsor.

— Și eu la fel — adăugă Rupert.

— Unde stă ? întrebă Gregory.

— Am s-o văd chiar azi pe logodnica mea ? continuă Rupert.

— Curiozitatea voastră firească va fi satisfăcută. Viitoarele voastre soții sînt verișoare ; se numesc Mabel și Editha Harowfeld.

— Le cunosc pe-amîndouă — spuse Gregory.

— Și eu le cunosc — adăugă Rupert.

— Sînt două fete frumoase — reluă Will — și nu mă mir că chipul lor încîntător v-au atras privirile. Eu am venit de-abia de un an și jumătate în Barnsdale, dar cu toate astea cunosc toate fetele din comitat, indiferent că sînt blonde sau brune. Ca și voi, și eu mi-am îndreptat atenția spre Mabel și Editha.

— În viața mea n-am văzut un băiat ca tine, Will — spuse Gregory. Cunoști toate femeile, tu ești mereu pe drum ; ce-i drept, nu semănăm cîtuși de puțin.

— Din păcate, pentru voi, băieți, căci, dacă mi-ați fi semănat cît de cît, n-aș fi fost silit acum să vă caut neveste și să vă-nvăț eu să faceți curte celor care vă plac.

— A, n-o să ne fie din cale afară de greu să ne-arătăm curtenitori față de Mabel și de Editha — ripostă cu hotărîre Gregory. Rupert o găsește încîntătoare pe Mabel, iar eu sînt convins că Editha este o fată bună. Am s-o întreb, pur și simplu, dacă vrea să fie nevasta lui Gregory Gamwell.

— Nu trebuie să pui această întrebare așa deodată, dragul meu, căci s-ar putea să rămîi cu buza umflată.

— Atunci învață-mă cum s-o fac pe Editha să priceapă ce vreau eu. Nu știu să umblu cu șiretlicuri. Eu vreau s-o iau de nevastă și credeam că e firesc să-i spun : „Editha, sînt gata să mă-nsor cu dumneata".

— Dacă i-ai face o asemenea declarație pe nepregătite, ai pune fata într-o mare încurcătură.

— Atunci ce trebuie să fac ? întrebă disperat Gregory.

— Trebuie să aduci vorba încet-încet pe calea pe care vrei s-o urmezi : vorbești mai întîi despre serbarea ce se dă peste trei zile la castel, despre fericirea Micului-John, despre bucuria lui Much, pomenești cu iscusință despre apropiata ta căsătorie și, în legătură cu asta, întreab-o, așa cum am făcut eu cu Minny, dacă se gîndește și ea să se mărite, dacă o să vină la serbarea de la Barnsdale împreună cu vreun iubit.

— Și dacă Editha îmi răspunde : „Da, Gregory, o să vin cu un iubit" ?

— Eh, atunci ai să-i spui : „Miss acest iubit voi fi eu".

— Și dacă Editha mă refuză ? se încumetă bietul Gregory să întrebe mai departe.

— Atunci îi propui lui Mabel.

— Și eu ? zise Rupert.

— Editha n-o să refuze — replică Will — așa că fiți pe pace, fiecare o să ia de nevastă fata care-i place.

Tinerii străbătură piața satului și se opriră dinaintea unei case încîntătoare, în pragul căruia stăteau două tinere.

— Bună ziua brunei Editha și blondei Mabel ! spuse Will, salutîndu-le pe cele două verișoare. Frații mei și cu mine am venit să vă poftim la nuntă.

— Fiți binevoiți, domnilor — răspunse Mabel, cu o voce dulce ca un ciripit. Faceți-ne plăcerea să poftiți în casă și să luați ceva să vă răcoriți.

— Mii de mulțumiri, încîntătoare Mabel — răspunse William — o propunere făcută cu atîta curtenie și grație nu se izbește niciodată de vreun refuz. O să bem o oală de bere în sănătatea voastră și a fericirii noastre.

Editha și Mabel, care erau persoane pline de bunăvoință și de spirit, primiră rîzînd vorbele galante ale celor trei frați ; apoi, după un ceas de taifas vesel, Gregory își luă inima în dinți, întrebînd-o pe Editha dacă are de gînd să vină la castel însoțită de iubitul ei.

— N-am să vin însoțită de un iubit, ci de o jumătate de duzină de băieți drăguți — răspunse, veselă, cocheta Editha.

Acest răspuns neașteptat pricinui o mare confuzie în gîndurile bietului Gregory. El lăsă să-i scape un suspin și, întorcîndu-se către fratele său, îi spuse în șoaptă :

— Am pierdut, nu-i așa, ce zici ? Doar nu mă pot lupta cu o jumătate de duzină de pretendenți ! Dacă stau și judec puțin, nici n-am cum să cîștig ; înseamnă că sînt silit să rămîn flăcău.

— Cum tot nu voiai să te-nsori, asta pică bine — îi răspunse Will, necăjindu-l.

— Ce-i drept, nu mă gîndeam, dar cînd mi-a intrat în inimă dorința asta, mă tem că n-am să-mi găsesc nevastă.

— Ai s-o iei pe Editha, las' pe mine. Miss Editha — spuse William — vizita noastră avea un îndoit țel : mai întîi de a vă pofti pe amîndouă la petrecerea noastră de

familie, apoi aș vrea să-ți prezint, nu un iubit cu care să mergi la nuntă, un adorator de douăzeci și patru de ore, ai șase dintr-aceștia, iar al șaptelea n-ar face figură bună, ci un băiat cinstit, la locul lui, cuminte, bogat, ceea ce nu strică, și care ar fi foarte mîndru și foarte fericit să-ți dăruiască inima, mîna și numele lui.

Editha căzu pe gînduri.

— Vorbești serios, Will ? întrebă ea.

— Foarte serios, miss. Gregory te iubește, de altfel el e aici, și dacă ai închide ochii la privirea lui atît de grăitoare, te rog să dai un pic de atenție cuvintelor lui sincere. Vreau să-i las lui plăcerea de a susține o cauză care, cred, că este în parte cîștigată — adăugă tînărul, socotind că zîmbetul vesel ce înflorea pe buzele Edithei era de bun augur pentru fratele său. William îl lăsă pe Gregory să se apropie de fată și-l căută din priviri pe Rupert pentru a-i veni în ajutor dacă ar fi fost nevoie. Dar nu era nevoie să-l ajute pe Rupert ; tînărul vorbea pe șoptite cu Mabel ; îi luase mîinile fetei și, pe jumătate îngenuncheat în fața ei, părea că-i mărturisește o mare recunoștință."

„Bun — își zise Will — se descurcă singur ; pot să-l las cu propriile lui puteri.

Tînărul se mai uită o clipă la cele două perechi de îndrăgostiți, apoi, fără să le atragă atenția, ieși din odaie și se duse la castel într-o fugă. Ajungînd la Barnsdale Hall, Will îi întîlni pe Robin, pe Marianne și pe Maud. Le povesti toate cele petrecute, le vorbi despre sfiala plină de teamă a viitorilor soți, dar sfîrși prin a recunoaște că cei patru tineri s-au descurcat foarte bine în situația lor dificilă.

Spre seară, noii logodnici apărură la castel, strălucind de bucurie ; victoria lor era completă : obținuseră consimțămîntul din partea iubitelor lor. Părinții tinerelor domnișoare socoteau că este curată nebunie să te căsătorești cu atîta grabă. Însă cinstea de a face parte din nobila familie Gamwell înlătură orice rezervă.

Sir Guy, pregătit cu iscusință de Robin ca să-și dea încuviințarea cu privire la alegerea făcută de fiii săi,

primi cu multă bunăvoință pe cele șase frumoase logodnice. Cele opt căsătorii fură celebrate cu mare fast la data stabilită, și fiecare fu mulțumit de norocul ce dăduse peste el.

VIII

La o lună după întîmplările pe care le-am povestit. Robin Hood, soția lui și toată ceata oamenilor veseli se întorseseră din nou sub copacii uriași ai pădurii Sherwood. Cam în aceeași vreme, mulți normanzi, plătiți cu dărnicie de regele Henric al II-lea pentru serviciile lor militare, își luară în primire domeniile ce le fuseseră dăruite de generozitatea regală. Unii din acești normanzi, obligați să treacă prin pădurea Sherwood pentru a ajunge la noile lor proprietăți, au fost siliți de ceata oamenilor veseli să plătească scump această trecere. Noii veniți au protestat și s-au plîns judecătorilor din orașul Nottingham. Însă plîngerile, considerate drept exagerări, au rămas fără răspuns. Dar iată de ce șerifii și alte personalități cu vază din oraș păstrau o tăcere prudentă.

Mulți din membrii cetei lui Robin Hood se înrudeau cu locuitorii din Nottingham și, cum era firesc, aceștia din urmă se foloseau de trecerea lor asupra șefilor civili sau militari pentru a preîntîmpina orice măsură aspră ce s-ar fi putut lua împotriva oaspeților pădurii. Tare se mai temeau oamenii aceștia de treabă ca nu cumva, în caz că un atac victorios i-ar fi alungat pe oamenii veseli din adăpostul lor verde, într-o dimineață să aibă trista mulțumire de a vedea pe vreuna din rudele lor legănîndu-se cu streangul de gît în spînzurătoarea orașului.

Totuși, pentru că era necesar, în ochii reclamanților, să se facă paradă de indignare și de justiție, răsplata făgăduită celui care ar fi izbutit să-l răpească pe Robin Hood fu dublată. Oricine se prezenta obținea pe loc auto-

rizația de a-l aresta pe faimosul proscris. Mulți oameni înzestrați cu o forță fizică remarcabilă sau foarte hotărîți s-au încumetat să pornească în această aventură, dar se petrecea un lucru cu totul neașteptat : intrau și ei, de bună voie, în ceata pădurarilor veseli.

Într-o dimineață, Robin și Will Roșcovanul se plimbau prin pădure, cînd deodată îl văzură pe Much apărînd în fața lor, gîfîind și leoarcă de nădușeală.

— Ce-i cu tine, Much ? îl întrebă, îngrijorat, Robin. Te-a urmărit cineva ? Ești tot o apă.

— Nu te speria, Robin — spuse tînărul, ștergîndu-și fața aprinsă. Slavă Domnului, n-am întîlnit nici o primejdie. M-am luptat cu ciomagul cu Arthur cel pașnic. Să mă bată Dumnezeu, dar băiatul ăsta are în brațe o putere de uriaș.

— Este adevărat, dragă Much, și e foarte greu să te bați cu Arthur cînd el ia lupta în serios.

— Arthur nu-și pierde o clipă sîngele rece — adăugă Much. Însă cum nu cunoaște adevăratele reguli ale artei, își datorește izbînda numai forței nemărginite a mușchilor săi.

— Te-a silit să-i ceri îndurare ?

— Te cred, căci altfel m-ar fi lăsat lat, fără suflare ; acum s-a încăierat cu Micul-John, însă cu un asemenea potrivnic, înfrîngerea lui Arthur nu poate fi pusă la îndoială, fiindcă de îndată ce începe să lovească prea tare, Micul-John îi zvîrle ciomagul din mînă și-l croiește zdravăn pe spinare ca să-l învețe minte să-și domolească puterea.

— Cum de te-ai prins în luptă cu neîmblînzitul Arthur ? întrebă Robin.

— Fără nici o pricină, doar așa ca să petrec un ceas plăcut și să ne punem în mișcare trupurile într-un exercițiu sănătos.

— Arthur este un luptător grozav — reluă Robin — într-o zi m-a biruit și pe mine în lupta cu ciomagul.

— Pe dumneata ? întrebă Will.

— Da, vere dragă, m-a tratat cam la fel cum l-a tratat pe Much : flăcăul se slujește de ciomagul lui de lemn ca de un drug de fier.

— Cum s-a făcut de te-a biruit ? Și în ce loc anume ? întrebă Will, plin de curiozitate.

— Lupta a avut loc în pădure și am să vă spun cum am făcut cunoștință cu Arthur. Eram singur ; mă plimbam pe o cărare pustie, cînd, deodată, l-am zărit pe uriașul Arthur, sprijinit în ciomagul lui ferecat, cu gura și ochii căscați, uitîndu-se țintă la o turmă de cerbi ce trecea liniștită la vreo sută de pași de el. Înfățișarea lui de uriaș și expresia de naivă candoare ce-i lumina chipul m-au îndemnat să-mi bat joc de el. M-am strecurat tiptil în spatele lui și, cînd am fost aproape, i-am ars un pumn zdravăn între spete. Arthur a tresărit, a întors capul și m-a privit furios.

„— Cine ești tu — l-am întrebat eu — și de ce hoinărești prin pădure ? Semeni foarte bine cu un hoț care se pregătește să fure un cerb. Fă-mi plăcerea și șterge-o chiar acum ! Eu sînt paznicul pădurii și nu sufăr să văd pe aici vlăjgani de teapa ta."

„— Zău ? îmi răspunse el, nepăsător nevoie mare. Încearcă să mă gonești dacă vrei să-mi iau tălpășița, că eu nu vreau să plec. N-ai decît să-ți chemi și niscai ajutoare, dacă-ți place, eu nu mă împotrivesc."

„— N-am nevoie de nimeni ca să te fac să respecți legea și voința mea, frumosule ! i-am răspuns. Sînt obișnuit să mă folosesc de propriile mele puteri, care, după cum vezi, sînt vrednice de respect. Am două mîini, o sabie, un arc și săgeți."

„— Micuțul meu pădurar — zise Arthur, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare, cu o privire plină de dispreț — dacă am să-ți trag o singură lovitură de ciomag peste degete, n-ai să te mai poți sluji nici de sabie, nici de arc."

„— Vorbește cuviincios, băiete — m-am stropșit eu — dacă nu vrei să-ncasezi o ploaie de lovituri."

„— Adică să biciuiești un stejar cu o trestie ! Ai, micuțule ? Cin' te crezi că ești, înfumuratule ? Află că nu mă sinchisesc de tine nici cît negru sub unghie. Însă, dacă vrei să te lupți, sînt omul tău."

„— N-ai sabie" — i-am spus.

„— N-am nevoie de sabie, căci am ciomag."

„— Atunci să-mi caut și eu un ciomag la fel cu al tău."

„— Fie“ ! spuse el. Şi Arthur se puse în gardă.

Prima lovitură i-am dat-o eu ; am văzut cum îi ţîşneşte sîngele din frunte şi cum i se prelinge pe obraji. Năucit, se trase înapoi. Eu am lăsat arma jos, însă el, văzîndu-mi gestul, care de bună seamă i se păru a fi victorios, începu să mînuiască ciomagul cu o forţă şi cu o dibăcie nemaipomenite. Şi lovea atît de vîrtos, încît abia puteam să fac faţă loviturilor şi să ţin ciomagul cu mîinile încleştate. Sărind înapoi pentru a mă feri de o lovitură puternică, am pierdut din vedere să mă apăr, iar el, profitînd de împrejurare, îmi trase una în cap, cea mai grozavă lovitură pe care am încasat-o vreodată ! Am căzut pe spate ca străpuns de o săgeată, totuşi nu mi-am pierdut cunoştinţa şi am sărit repede în picioare. Lupta, întreruptă o clipă, începu din nou. Loviturile curgeau cu nemiluita şi atît de înspăimîntătoare, încît abia-abia de puteam să mă apăr. Ne-am bătut aşa vreo patru ceasuri ; ecoul loviturilor noastre răsuna în bătrîna pădure, iar noi ne învîrteam unul în jurul celuilalt întocmai ca doi mistreţi care s-au încăierat. În cele din urmă, socotind că e de prisos să continui o luptă în care n-aveam nimic de cîştigat, nici măcar mulţumirea de a-mi fi ciomăgit potrivnicul, am aruncat ciomagul.

„— Ei, destul ! am spus eu. Să punem capăt încăierării. Putem să ne croim aşa pînă mîine şi să ne facem praf unul pe celălalt fără nici un folos. Eşti liber să umbli prin pădure fiindcă eşti un băiat viteaz.“

„— Foarte mulţumesc pentru marea cinste — îmi răspunse dispreţuitor. Datorită ciomagului meu mi-am cîştigat dreptul de a face ce vreau, aşa că lui trebuie să-i mulţumesc, nu dumitale.“

„— Ai dreptate, viteazule, însă o să-ţi fie cam greu să-ţi aperi acest drept dacă n-ai decît ciomagul ca să ţi-l valorifici. În pădurea verde mai sînt destui luptători pricepuţi şi n-ai să-ţi poţi păstra libertatea decît cu preţul unor capete sparte sau mădulare învineţite. Crede-mă, traiul la oraş este mai bun decît viaţa pe care ai duce-o aici.“

„— Şi totuşi aş vrea să trăiesc în pădure“ — răspunse Arthur.

Răspunsul viteazului meu adversar îmi dădu de gîndit — continuă Robin. I-am cercetat din priviri statura înaltă, chipul prietenos și sincer și mi-am zis în sinea mea că un asemenea flăcău ar fi un mare noroc pentru mica noastră comunitate.

„— Nu-ți place să stai la oraș ?“ l-am întrebat.

„— Nu — mi-a răspuns el — m-am săturat să mai fiu sclavul blestemaților de normanzi și să-i aud că mă strigă mereu ba cîine, ba sclav, ba slugă. Stăpînul meu m-a cinstit azi-dimineață cu cele mai josnice vorbe și, nemulțumit să mă sîcîie cu limba lui de viperă, a vrut să mă lovească. N-am așteptat să dea ; un ciomag se găsea la îndemînă, l-am înhățat și i-am trăsnit una pe spinare, că și-a pierdut cunoștința. Apoi am fugit.“

„— Cu ce te-ndeletnicești ?“ l-am întrebat.

„— Sînt tăbăcar — mi-a răspuns — și locuiesc de cîțiva ani în comitatul Nottingham.“

„— Ei bine; viteazul meu amic — i-am spus eu — dacă n-ai o slăbiciune deosebită pentru meșteșugul dumitale, ai putea să-i spui adio și să te stabilești aici. Eu sînt Robin Hood. Ai auzit de mine ?“

„— Cum să nu. Dar oare ești cu adevărat Robin Hood ? Adineauri mi-ai spus că ești unul din paznicii pădurii.“

„— Pe cuvîntul meu de cinste că sînt Robin Hood !“ i-am răspuns eu, întinzîndu-i mîna bietului băiat, uluit cum nu se mai poate.

„ — Adevărat ?“ bîigui el.

„— Pe sufletul și pe conștiința mea !“

— Atunci sînt într-adevăr foarte fericit că te-am întîlnit — adăugă Arthur, cu o expresie în care se citea bucuria — căci și eu venisem în căutarea dumitale, generosule Robin Hood. Cînd mi-ai spus că ești paznicul pădurii, te-am crezut și n-am mai îndrăznit să-ți mărturisesc ce vînt m-aducea la Sherwood. Vreau să intru în ceata voastră, și dacă mă primiți, nu veți avea alt slujitor mai devotat și mai credincios decît Arthur cel Pașnic, tăbăcar din Nottingham.“

„— Îmi place sinceritatea ta, Arthur — i-am spus eu — și mă-nvoiesc să intri în ceata noastră, a oamenilor veseli. Legile noastre sînt simple și puține, însă ele tre-

buie respectate. În afară de asta, libertate desăvîrșită. O să fii bine îmbrăcat, bine plătit și bine tratat."

„— Inima îmi tresaltă în piept cînd te-aud, Robin Hood, iar la gîndul că o să fac parte dintre ai voștri mă simt tare fericit. De altfel, eu nu sînt pentru dumneata chiar străin cu totul, așa cum ai putea să crezi : Micul-John mi-e rudă. Unchiul meu din partea mamei s-a însurat cu mama Micului-John, care era soră cu sir Guy de Gamwell. Nu-i așa că am să-l văd în curînd pe Micul John ? Ard de dorința să-l îmbrățișez."

„— Am să-l chem repede aici" — i-am spus lui Arthur și am sunat din corn.

Cîteva clipe mai tîrziu, Micul-John se ivi în luminișul din pădure. La vederea sîngelui care ne mînjise fețele cu pete îngrozitoare, Micul-John se opri brusc.

„— Ce s-a-ntîmplat Robin ? strigă el, înspăimîntat. Fața ți-e într-un hal făr' de hal !"

„— Fiindcă am fost ciomăgit — i-am răspuns eu, calm — iar vinovatul se află în fața dumitale."

„— Dacă vlăjganul ăsta te-a bătut, înseamnă că mînuiește frumușel ciomagul ! strigă Micul-John. Ei bine, am să-i plătesc cu vîrf și îndesat loviturile cu care te-a pricopsit. Ia vino încoace, băiete !"

„— Oprește-ți brațul, prietene John, și întinde-i mîna unui aliat credincios, unei rude ; tînărul acesta se numește Arthur."

„— Arthur din Nottingham, poreclit cel Pașnic ?" întrebă John.

„— Chiar el — răspunse Arthur. Nu ne-am mai văzut din copilărie, dar totuși te recunosc, vere John."

„— Eu nu pot să spun același lucru — zise John, cu sinceritatea lui naivă. Nu-mi amintesc nici o trăsătură de a ta ; dar asta n-are mare însemnătate, fie cum spui, vere, și fii binevenit. Vei găsi în pădurea verde din Sherwood inimi și chipuri binevoitoare."

Arthur și John se îmbrățișară, iar restul zilei îl petrecură în veselie.

— De atunci te-ai mai luptat vreodată cu Arthur ? îl întrebă Will pe Robin.

— N-am mai avut prilejul ; de altfel, cred că m-ar birui iar, și asta ar fi pentru a treia oară.

— Cum ? Pentru a treia oară ? strigă Will.

— Da, am mai mîncat o bătaie zdravănă de la Gaspard, spoitorul de vase.

— Adevărat ? Cînd asta ? Fără îndoială că înainte de a intra în ceată.

— Da — răspunse Robin — m-am deprins să încerc eu însumi curajul și forța unui om înainte de a-i acorda încrederea. Nu vreau să am drept tovarăși niște inimi slabe și niște capete ușor de doborît. Într-o zi l-am întîlnit pe Gaspard spoitorul pe drumul spre Nottingham. Știți ce bărbat voinic și lat în spate este, nu-i nevoie să vi-l mai descriu. De cum l-am văzut, mi-a plăcut înfățișarea lui ; mergea cu pas hotărît, fluierînd un cîntec vesel. I-am ieșit în cale.

„— Bună ziua, viteaz prieten — i-am spus eu — după cum văd, ești drumeț. Cică umblă un zvon despre niscai vești proaste ; or fi adevărate ?“

„— Despre ce vești anume vorbești ? mă întrebă el. Nu știu nici una care să merite să fie povestită ; de altfel, vin de la Bamburg, sînt de meserie arămar și nu mă interesează decît meșteșugul meu.“

„— Și totuși vestea despre care-i vorba trebuie să te intereseze, viteazule. Am auzit că zece spoitori au fost puși în lanțuri fiindcă s-au îmbătat.“

„— Vestea dumitale nu face doi bani — îmi răspunse el. Dacă ar fi puși în lanțuri toți cei care beau, fii sigur că locul dumitale s-ar afla în primele rînduri ale osîndiților, căci nu s-ar zice că disprețuiești un vin bun.“

„— Așa-i, nu sînt dușmanul unei sticle de vin roșu și nu cred că se găsește în lume un om vesel căruia să nu-i placă vinul. Ce te-a adus de la Bamburg pe meleagurile astea ? Că, de bună seamă, nu te-a adus numai meșteșugul.“

„— Ce-i drept, nu m-a adus meșteșugul — răspunse Gaspard. Am pornit pe urmele unui tîlhar, îl cheamă Robin Hood. Se dă o răsplată de o sută de scuzi de aur celui care va izbuti să pună mîna pe tîlhar, iar eu țin foarte mult să cîștig banii ăștia.“

„— Cum, ai de gînd să pui mîna pe el ?“ l-am întrebat eu pe arămar, căci eram nespus de mirat de felul grav și liniștit în care îmi făcuse această ciudată mărturisire.

„— Am un ordin de arestare semnat de rege“ — mă lămuri Gaspard.

„— Ordinul este în regulă ?“

„— În perfectă regulă : îmi dă dreptul să-l arestez pe Robin și-mi făgăduiește recompensa.“

„— Vorbești de arestarea asta, încercată zadarnic de atîtea ori, ca și cum ar fi cel mai ușor lucru din lume.“

„— Pentru mine n-o să fie greu — zise arămarul ; sînt puternic, am mușchi de oțel, un curaj fără pereche și multă răbdare. După cum vezi, pot să sper să-l înhaț.“

„— Dar dacă l-ai întîlni din întîmplare, l-ai cunoaște ?“

„— Nu l-am văzut niciodată ; dacă aș ști cum arată la față, treaba ar fi pe jumătate făcută. În privința asta, dumneata ești mai cîștigat ?

„— Da, l-am întîlnit de două ori pe Robin Hood și poate aș putea să te-ajut.“

„— Frumosule, dacă faci asta — îmi spuse el — am să-ți dau o parte bunicică din banii pe care-i voi cîștiga.“

„— Am să-ți arăt un loc unde ai să-l poți întîlni — i-am răspuns. Însă înainte de a merge mai departe cu învoiala noastră, aș vrea să văd și eu ordinul de arestare ; ca să fie bun, trebuie să fie bine întocmit.“

„— Îți rămîn îndatorat pentru prevedere — îmi răspunse arămarul, neîncrezător — dar n-am să dau nimănui hîrtia din mînă. Nu mă-ndoiesc că este bună și întocmită cum trebuie, eu sînt pe deplin încredințat și asta mi-ajunge, puțin îmi pasă dacă dumneata crezi sau nu. Robin Hood o să vadă ordinul regelui cînd o să-l am în mînă, legat fedeleș de mîini și de picioare.“

„— Poate că ai dreptate, viteazule — i-am răspuns eu, nepăsător. La urma urmei, nici nu țin morțiș, cum ți s-ar părea, să mă-ncredințez dacă ordinu-i bun au ba. Mă duc la Nottingham nu numai din curiozitate, dar și din lipsă de treabă, căci am auzit azi-dimineață că Robin Hood o să vină în oraș. Dacă vrei să mă-nsoțești, am să ți-l arăt pe faimosul proscris.“

„— Te cred pe cuvînt, băiete — zise cu însuflețire arămarul — dar dacă, după ce-om ajunge la destinație,

o să observ din partea ta vreo șmecherie, ai să faci cunoștință cu ciomagul meu."

Am ridicat disprețuitor din umeri. Văzînd gestul meu, izbucni în rîs.

„— N-o să-ți pară rău că m-ai ajutat — spuse el — căci eu nu sînt om nerecunoscător."

Cînd am ajuns la Nottingham, ne-am oprit la hanul lui Pat, iar eu am cerut stăpînului o sticlă cu bere specială. Arămarul, care umbla pe drum de dimineață, era mort de sete, așa că berea dispăru repede. După bere, am cerut să ni se aducă vin, după vin iar bere și așa mereu vreme de un ceas încheiat. Arămarul golise, fără să-și dea seama, toate sticlele care-i fuseseră puse dinainte, căci eu, prea puțin înclinat din fire să beau fără măsură, m-am mulțumit doar cu cîteva pahare. Nu mai e nevoie să vă spun că omul meu s-a îmbătat turtă. Beat cum era, mi-a povestit în chip pompos cam în ce fel avea să facă și să dreagă pentru a pune mîna pe Robin Hood ; ajunse pînă acolo, încît, după ce-l făcea prizonier pe căpetenia oamenilor veseli, aresta întreaga ceată și o ducea la Londra. Regele răsplătea vitejia lui Gaspard, dîndu-i bogății și mare slujbă în stat, dar în clipa cînd ilustrul învingător era să se însoare cu o prințesă din Anglia, aluneca de pe scaun și, dormind buștean, se rostogoli sub masă. I-am luat punga arămarului : conținea ordinul de arestare și cîțiva bani. Am plătit hangiului tot ce s-a băut și i-am spus :

„— Cînd omul ăsta s-o trezi, să-i ceri să-ți plătească ce-a dat de dușcă ; apoi, dacă întreabă cine sînt eu și unde mă poate găsi, spune-i că locuiesc în pădure și că mă numesc Robin Hood."

Hangiul, un om foarte cumsecade în care am toată încrederea, începu să rîdă vesel.

— „Fiți liniștit, messire Robin — îmi spuse el — am să vă-ndeplinesc întocmai porunca, și dacă vrea să vă vadă, n-are decît să vă caute."

„— Ai înțeles, bravul meu — am răspuns eu, luînd cu mine punga căldărarului. De altfel, fără doar și poate că omul n-o să mă lase multă vreme să-l aștept."

Zicînd acestea, l-am salutat prietenește pe hangiu și am plecat. Gaspard se trezi după vreo cîteva ore de somn.

Își dădu repede seama și de absența mea, și de pierderea pungii.

„— Hangiu ! strigă cu o voce de tunet. Am fost jefuit, sînt ruinat ! Unde-i tîlharul ?“

„— Despre ce tîlhar vorbiți ?“ întrebă hangiul, cu sînge rece.

„— De tovarășul meu. M-a jefuit.“

„— Iată un lucru care nu-mi face nici o plăcere — spuse hangiul, foarte nemulțumit — căci aveți de plată o sumă frumușică.“

„— De plată ? ! repetă Gaspard, gemînd. Nu mai am nimic, nimic, ticălosul mi-a luat tot. Aveam în pungă un ordin de arestare dat de rege. Cu această hîrtie puteam să mă-mbogățesc, puteam să pun mîna pe Robin Hood. Tîlharul ăsta necunoscut mi-a făgăduit că-mi dă ajutor, trebuia să mă ducă la căpetenia proscrișilor. Ah, nemernicul ! A profitat de buna mea credință și mi-a furat hîrtia asta atît de prețioasă.“

„— Ce ? ! izbucni hangiul. I-ai mărturisit acelui tînăr gîndurile rele care te-au adus la Nottingham ?“

Arămarul se uită chiorîș la hangiu.

„— S-ar zice că dumneata n-ai da o mînă de ajutor tînărului îndrăzneț care ar vrea să-l aresteze pe Robin Hood, nu-i așa ?“

„— Pe legea mea ! răspunse hangiul. Robin Hood nu mi-a făcut nici un rău și treburile lui cu autoritățile statului nu mă privesc. Dar cum dracu se face — continuă el — că ai băut cu el și i-ai dat hîrtia aceea, în loc să-l înhați. ?“

Arămarul îl privi uluit.

„— Ce vrei să spui ?“

„— Vreau să spun că ai pierdut prilejul să-l înhați pe Robin Hood.“

„— Cum adică ?“

„— A, că neghiob ești ! Robin Hood a fost adineauri aici ; ați intrat împreună, ați băut împreună, iar eu am crezut că ești din ceata lui.“

„— Am băut eu cu Robin Hood ? ! Am ciocnit eu cu Robin Hood ? !“ strigă arămarul, înmărmurit.

„— Da, da ! De o mie de ori da !“

„— Asta-i nemaipomenit ! exclamă nenorocitul, căzînd pe scaun. Ah, dar las' pe mine, nu se va putea spune că și-a bătut joc de Gaspard spoitorul și a rămas nepedepsit. Ah, nemernicul ! Ah, tîlharul ! începu el să urle. Așteaptă tu, așteaptă, pornesc eu în urmărirea ta."

„— Aș vrea să-mi plătești înainte de a te lăsa să pleci" — spuse hangiul.

„— La cît se ridică suma ?" întrebă furios Gaspard.

„— Zece șilingi" — spuse gazda, încîntat de chipul furios al nefericitului arămar.

„— Nu pot să plătesc nici măcar un penny — zise Gaspard, întorcîndu-și buzunarele pe dos. În schimb, am să-ți las sculele mele pentru această nefericită datorie ; face de trei sau de patru ori mai mult decît îmi ceri. Ai putea să-mi spui unde îl pot găsi pe Robin Hood ?"

„— Astă-seară, nu știu ; dar mîine îl vei găsi pe omul dumitale vînînd căprioarele regelui."

„— Bun, atunci amîn pe mîine prinderea tîlharului" — răspunse arămarul, cu o siguranță care-l puse pe gînduri pe hangiu. Căci — adăugă Robin — povestindu-mi toate acestea, hangiul mi-a mărturisit că, văzînd furia lui Gaspard, s-a temut pentru mine. A doua zi de dimineață am început să caut nu căprioare, ci să-l întîlnesc pe arămar, dar n-a trebuit să caut multă vreme. Îndată ce m-a zărit, a tras un răcnet și s-a repezit spre mine, amenințîndu-mă cu ciomagul.

„— Cine-i bădăranul care îndrăznește să apară în fața mea, într-un chip atît de puțin cuviincios ?" am strigat eu.

„— Nu-i nici un bădăran — răspunse arămarul — este păgubașul, foarte hotărît să se răzbune."

Spunînd acestea, începu să mă atace cu ciomagul ; m-am ferit din calea lui și am tras sabia din teacă.

„— Oprește-te — i-am spus eu — nu ne batem cu arme asemănătoare ; îmi trebuie și mie un ciomag."

Gaspard mă lasă să-mi pregătesc în liniște o cracă de stejar, apoi se năpusti din nou. Ținea ciomagul cu amîndouă mîinile și trăgea în mine ca un tăietor de lemne într-un copac. Brațele și pumnii începură să-mi slăbească și-atunci am cerut încetarea luptei, căci nu era nici o cinste să cîștigi într-o asemenea luptă.

„— Vreau să te spînzur de primul copac din drum“ — îmi spuse el, furios, aruncînd ciomagul.

Am făcut un salt înapoi și am sunat din corn ; vlăjganul ăsta avea putere să mă trimită pe lumea cealaltă. Micul-John și ceata oamenilor veseli alergară la chemarea mea. Mă așezasem la rădăcina unui copac, frînt de oboseală, și, fără să scot un cuvînt, i-am arătat, cu un gest, lui Gaspard întăririle care sosiseră în ajutorul meu.

„— Ce s-a întîmplat ?“ întrebă John.

„— Dragul meu — am răspuns — iată un om care m-a ciomăgit zdravăn și pe care ți-l recomand pentru că merită stima noastră. Și, întorcîndu-mă spre Gaspard, am adăugat : Dacă vrei să intri în ceata mea, vei fi binevenit.“

Arămarul a primit și de atunci face parte din ceata noastră, după cum știi.

— Eu, unul, prefer arcul și săgețile în locul tuturor ciomegelor din lume — spuse William — fie că le socotești un joc, fie arme de atac sau de apărare. După părerea mea, mi-ar plăcea să fiu trimis pe lumea cealaltă dintr-o singură lovitură decît să plec pe bucățele, și-apoi prefer de o mie de ori rana pricinuită de săgeată decît durerile pe care le înduri după o lovitură de ciomag.

— Dragul meu — răspunse Robin — ciomagul aduce mari servicii acolo unde arcul este neputincios. Rezultatele sale nu depind de o tolbă plină, și cînd nu vrei moartea dușmanului, o ploaie de lovituri lasă amintiri mai dureroase decît rana făcută de o săgeată.

Vorbind așa, cei trei prieteni se îndreptară spre drumul ce duce la Nottingham, cînd, deodată, le ieși în cale o tînără cu ochii în lacrimi. Robin se repezi spre tînăra înlăcrimată.

— De ce plîngi, copila mea ? o întrebă el, prietenos.

Fata izbucni în hohote.

— Vreau să-l văd pe Robin Hood — spuse ea. Fie-vă milă, messire, și duceți-mă la el.

— Eu sînt Robin Hood, frumoasă copilă — răspunse tînărul, cu blîndețe — oamenii mei s-au purtat urît cu cei șaisprezece ani ai tăi ? Ți-e mama bolnavă ? Vii să-mi ceri ajutor ? Vorbește, sînt cu totul la dispoziția ta.

— Messire, ne-a lovit o mare nenorocire. Trei din frații mei, care fac parte din ceata dumneavoastră, au fost făcuți prizonieri de șeriful din Nottingham.

— Spune-mi, copilă, cum îi cheamă pe frații tăi ?

— Adalbert, Edelbert și Edroin, inimi vesele — răspunse fata printre suspine.

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Robin.

— Dragi tovarăși — zise el — sînt cei mai viteji și mai îndrăzneți din toată ceata mea. Cum de-au căzut în mîna șerifului, mica mea prietenă ? întrebă Robin.

— Sărind să-l scape pe un tînăr, care era tîrît la închisoare fiindcă-și apărase mama împotriva silniciei mai multor soldați. În clipa asta se înalță spînzurătoarea la poarta orașului, seniore Robin Hood ; frații mei or să fie spînzurați acolo.

— Șterge-ți lacrimile, frumoasă fată — răspunse Robin, cu bunătate, frații tăi n-au de ce să se teamă, nu există nici un om din pădurea Sherwood care să nu fie gata să-și dea viața pentru a-i salva pe cei trei viteji. Plecăm spre Nottingham ; tu, întoarce-te acasă și, cu glasu-ți dulce, liniștește inima întristată a tatălui tău, iar mamei tale spune-i că Robin Hood îi va înapoia copiii.

— Cerul să vă binecuvînteze, messire — murmură fata, surîzînd printre lacrimi. Am auzit eu că totdeauna sînteți gata să-i ajutați pe cei nenorociți, să-i apărați pe cei săraci. Însă, seniore Robin, grăbiți-vă căci frații mei sînt în primejdie de moarte.

— Încrede-te în mine, copilă dragă, voi ajunge la vreme. Întoarce-te degrabă la Nottingham și nu sufla nimănui nici un cuvînt despre drumul pe care l-ai făcut la noi.

Tînăra îi apucă mîinile lui Robin Hood și i le sărută cu căldură.

— Mă voi ruga toată viața pentru fericirea dumneavoastră, messire — spuse ea, emoționată.

— Dumnezeu să te aibă în pază, copila mea ! La revedere !

Copila porni în fugă pe drumul spre oraș și dispăru curînd sub frunzișul copacilor.

— Ura ! strigă Will. O s-avem ceva de făcut și-am să mă distrez puțin. Acum, Robin, poruncește !

— Du-te la Micul-John și spune-i să adune toți oamenii care-i sînt la îndemînă și să-i ducă la marginea pădurii dinspre Nottingham, dar să aibă grijă să nu fie văzuți. Apoi, de îndată ce veți auzi sunetul cornului meu, să vă croiți drum pînă la mine, cu arcul întins sau cu sabia în mînă.

— Ce-ai de gînd să faci ? întrebă Will.

— Să mă duc în oraș și să văd dacă pot găsi vreun mijloc ca să întîrzii execuția. Nu uitați, prieteni, că trebuie să acționăm cu cea mai mare prudență, căci dacă ar afla șeriful că eu cunosc situația nefericită în care se găsesc oamenii mei, ar împiedica orice încercare de eliberare din partea mea și ar porunci să-i spînzure pe tovarășii noștri în interiorul castelului. Asta, cu privire la prizonieri. În ce ne privește pe noi, știți bine că baronul s-a lăudat în gura mare că, dacă-i vom pica vreodată în mînă, ne va atîrna în spînzurătoarea orașului. De astă dată șeriful a procedat bine și repede, așa că nu se teme că aș fi avut timp să fiu încunoștințat de soarta ce li se pregătește celor trei. Așa stînd lucrurile și pentru a băga frica în locuitorii din Nottingham, îi va spînzura în public pe tovarășii noștri. Eu plec îndată la oraș ; tu du-te chiar acum, întîlnește-ți oamenii și urmați întocmai sfaturile mele.

Acestea fiind zise, Robin Hood se îndepărtă în mare grabă. Abia se despărți de tovarășii lui, că întîlni în cale un pelerin cerșetor.

— Ce noutăți mai sînt prin oraș, bunul meu bătrîn ? întrebă Robin.

— Noutățile din oraș vestesc lacrimi și gemete, tinere — răspunse pelerinul. Trei tovarăși de-ai lui Robin Hood urmează să fie spînzurați din porunca baronului Fitz Alwine.

Pe Robin îl fulgeră deodată un gînd.

— Părinte — zise el — aș vrea să iau și eu parte la executarea acestor tîlhari, dar fără să fiu recunoscut căci sînt paznic al bătrînei păduri. Vrei să-ți schimbi hainele cu mine ?

— Glumești, tinere ?

— Nu, părinte, vreau să-ți dau hainele mele și eu să mă-mbrac cu ale dumitale. Dacă te-nvoiești, am să-ți dau patruzeci de șilingi pe care să-i folosești după plac.

Bătrînul cercetă plin de curiozitate pe acela care îi făcea o asemenea cerere.

— Hainele dumitale sînt frumoase — spuse el — veșmîntul meu e rupt. E de necrezut că vrei să-ți schimbi îmbrăcămintea dumitale nou-nouță cu niște biete zdrențe. Cine insultă un bătrîn săvîrșește un mare păcat ; îl insultă chiar pe Dumnezeu și-l paște nenorocirea.

— Părinte — zise Robin — respect părul dumitale alb, și rog pe Sfînta Fecioară să te ia sub ocrotirea ei. Eu nu ți-am cerut acest lucru cu gînd să te jignesc, ci pentru a face o faptă bună. Ține — adăugă Robin, dîndu-i bătrînului vreo douăzeci de monede de aur — iată prețul înțelegerii noastre.

Pelerinul aruncă asupra banilor o privire lacomă.

— Tinerii au adesea idei trăsnite — spuse el — și dacă ești într-o clipă de veselă fantezie, nu văd de ce n-aș vrea să te mulțumesc.

— Așadar — replică Robin — te rog să te dezbraci... Nădragii ăștia au fost meșteșugiți de vreme — spuse Robin, vesel — căci dacă ar fi să judec după puzderia de petice din care sînt alcătuiți, găsești pe ei postavuri din toate cele patru anotimpuri.

Pelerinul rîse.

— Veșmîntul meu seamănă cu conștiința unui normand — răspunse el — este alcătuit din bucăți și bucățele, pe cînd hainele dumitale sînt ca o inimă de saxon : puternică și fără pată.

— Cuvintele dumitale sînt de aur, părinte — spuse Robin, îmbrăcînd zdrențele bătrînului, cu toată îndemînarea de care era în stare — și dacă trebuie să-ți laud spiritul, este de datoria mea să laud deopotrivă disprețul vădit pe care ți-l insuflă bogăția, căci veșmîntul dumitale este de o adevărată simplitate creștină:

— E nevoie să las blazonul pe haină ? întrebă pelerinul.

— Nu, părinte, căci nu-mi mai trebuie. Acum, după ce ne-am schimbat, dă-mi voie să-ți dau un sfat. Înde-

părtează-te grabnic de această parte a pădurii și, mai ales, spre binele dumitale, ferește-te să mă urmărești. Porți hainele mele, ai banii mei în buzunar, ești bogat și bine îmbrăcat, caută-ți norocul la cîteva mile departe de Nottingham.

— Îți mulțumesc pentru sfat, tinere, este întru totul pe potriva dorinței mele tainice. Primește binecuvîntarea unui bătrîn, și dacă-i cinstit ceea ce ai de gînd să faci, îți doresc grabnică izbîndă.

Robin îl salută curtenitor pe pelerin și porni în grabă spre oraș. În clipa în care tînărul arcaș, astfel deghizat și neavînd drept armă decît un ciomag de stejar, ajungea la Nottingham, un pîlc de soldați călări ieșea din castel, îndreptîndu-se către marginea orașului unde se ridicaseră trei spînzurători. Deodată prin mulțime se răspîndi o veste : călăul era atît de bolnav, încît sta gata-gata să dea ortul popii, așa că nu mai putea trimite pe nimeni pe lumea cealaltă. Din ordinul șerifului se făcu o strigare : se căuta un om care, în schimbul unei recompense corespunzătoare, să primească a îndeplini slujba gîdelui.

Robin, care se strecurase în fruntea cortegiului, făcu un pas înfățișîndu-se baronului Fitz Alwine.

— Nobile șerif — spuse el, vorbind pe nas — ce-mi dați dacă mă-nvoiesc a-l înlocui pe călău ?

Baronul se trase înapoi cîțiva pași, ca un om care se teme de o atingere primejdioasă.

— Socotesc că dacă ți-aș da mai multe rînduri de haine, ai putea primi această recompensă — răspunse nobilul senior, măsurîndu-l pe Robin din creștet pînă în tălpi. Așa că, cerșetorule, dacă vrei să ne scoți din încurcătură, am să poruncesc să ți se dea șase rînduri noi de haine, și pe deasupra, drepturile bănești ale călăului, adică 13 soli.

— Și cît îmi mai dați, monseniore, dacă vă mai spînzur și pe dumneavoastră ? întrebă Robin, apropiindu-se de baron.

— Păstrează o distanță cuviincioasă, cerșetorule, și repetă ce mi-ai spus că n-am auzit.

— Mi-ați oferit șase rînduri noi de haine și 13 soli — reluă Robin — ca să-i spînzur pe ăști bieți flăcăi. În-

treb ce mai adăugați la răsplata mea dacă mă însărcinez să vă spînzur și pe dumneavoastră împreună cu o duzină de cîini normanzi.

— Ticălos nerușinat! Ce-nseamnă cuvintele astea? strigă șeriful, foarte uimit de îndrăzneala pelerinului. Știi tu cu cine vorbești? Slugoi obraznic, încă un cuvînt și vei fi a patra pasăre ce se va legăna de brațul spînzurătorii.

— Cred că ați băgat de seamă, seniore — replică Robin — că nu mi-s decît un biet om îmbrăcat ca vai de lume, nu?

— Da, ce-i drept, îmbrăcat ca vai de lume... — răspunse șeriful, făcînd un gest de silă.

— Ei bine! zise eroul nostru. Mizeria asta exterioară ascunde o inimă mare, o fire tare gingașă. Sînt foarte simțitor la insultă și simt disprețul și ocara la fel ca și domnia voastră, nobile baron. Dumneavoastră n-ați avut nici un scrupul ca să-mi primiți serviciile și, totuși vă bateți joc de sărăcia în care mă aflu.

— Tacă-ți gura, cerșetor palavragiu! Îndrăznești să te compari cu mine, eu, lordul Fitz Alwine? Ce, ești nebun?!

— Eu sînt un biet om — spuse Robin — un biet om tare nenorocit.

— N-am venit aici ca s-ascult trăncănelile unuia de teapa ta — zise baronul, nerăbdător. Dacă refuzi propunerea pe care ți-o fac, pleacă! Dacă o primești, treci la treabă!

— La drept vorbind, nu știu în ce constă slujba mea — răspunse Robin, încercînd să cîștige timp pentru a îngădui oamenilor săi să ajungă la marginea pădurii. N-am făcut niciodată meseria de călău, și mulțumesc Sfintei Fecioare că n-am făcut-o. Blestemată fie îndeletnicirea asta și ticălosul care o exercită!

— Ah, bădăranule, îți bați joc de mine? zbieră baronul, scos din fire de obrăznicia lui Robin. Ascultă, dacă nu te-apuci numaidecît de treabă, am să pun oamenii să te snopească în bătaie.

— Și cu asta ați făcut vreun pas înainte, monseniore? spuse Robin. Credeți că veți găsi pe altcineva care să se învoiască acum pe loc a se supune poruncilor dumneavoastră? Nu. S-a făcut o strigare care a fost auzită de

toți, și totuși eu sînt singurul care m-am înfățișat să vă îndeplinesc dorința.

— Înțeleg eu unde vrei s-ajungi, ticălos netrebnic! strigă șeriful, turbat de furie. Vrei să ți se mărească suma făgăduită pentru a-i trimite pe lumea cealaltă pe cei trei bădărani.

Robin ridică din umeri.

— N-aveți decît să puneți pe cine vreți să-i spînzure — răspunse el, arătînd o totală nepăsare.

— Ba nicidecum, nicidecum — replică șeriful, cu glasul îndulcit — tu ai să te-apuci de treabă. Îți îndoiesc răsplata, și dacă n-ai să-ți faci bine meseria, am să am dreptul să spun că ești cel mai puțin conștiincios călău din lume.

— Dacă aș vrea să-i ucid pe nenorociții ăștia — răspunse Robin — m-aș mulțumi cu plata pe care mi-ați oferit-o; dar nu vreau cîtuși de puțin să-mi mînjesc mîinile atingînd spînzurătoarea.

— Ce spui, ticălosule? răcni baronul.

— Așteptați, monseniore, am să chem niște oameni care, la porunca mea, or să vă scape pentru totdeauna de neplăcerea de a-i mai vedea pe acești fioroși vinovați. Sfîrșindu-și vorba, el își scoase cornul: o cascadă de sunete ca o fanfară se revărsa în văzduh în timp ce Robin îl apucă cu amîndouă mîinile pe baronul înspăimîntat. Monseniore — spuse el — viața dumneavoastră atîrnă de un singur gest; dacă faceți o mișcare, vă înfig cuțitul în inimă. Interziceți servitorilor dumneavoastră să vă dea ajutor — adaugă Robin, ridicînd deasupra capului bătrînului ditamai cuțitul de vînătoare.

— Soldați, rămîneți pe locurile voastre! strigă baronul, cu voce puternică.

Soarele sclipea în lama strălucitoare a cuțitului și acest reflex luminos îl ameți pe bătrînul senior, făcîndu-l să aprecieze puterea adversarului său. De aceea, în loc să opună o rezistență imposibilă, se supuse gemînd.

— Ce vrei de la mine, cinstite pelerin? îngăimă baronul, încercînd să dea glasului său o blîndețe binevoitoare.

— Viața celor trei oameni pe care vreți să-i spînzurați, milord — spuse Robin Hood.

— Nu pot să-ţi acord această favoare, viteazul meu drag — răspunse bătrînul. Nefericiţii ăştia au omorît cerbii care aparţin regelui şi vina asta se pedepseşte cu moartea. Tot Nottingham-ul ştie de fărădelegea pe care au săvîrşit-o şi de osîndirea lor, aşa că, dacă dintr-o slăbiciune condamnabilă, aş pleca urechea la rugămin-ţile tale, regelui i s-ar aduce la cunoştinţă această bună-tate a mea de neiertat.

În acel moment se iscă în mulţime o mare agitaţie şi se auziră şuierînd săgeţile. Robin, văzînd că oamenii săi sosiseră, scoase un strigăt.

— Ah, dumneata eşti, Robin Hood ! strigă baronul, cu un aer vrednic de milă.

— Da, milord — răspunse eroul nostru — sînt într-adevăr Robin Hood.

Ocrotiţi prietenește de locuitorii oraşului, oamenii veseli se iviră din toate părţile. Will Roşcovanul şi oamenii lui se amestecară repede cu cei trei tovarăşi ai lor. După eliberarea prizonierilor, baronul Fitz Alwine înţelese că singurul mijloc de a scăpa teafăr dintr-o situaţie atît de critică era de a se înţelge cu Robin Hood.

— Duceţi-i repede pe osîndiţi de aici — îi zise el — soldaţii mei, mînioşi din pricina unei înfrîngeri suferite de curînd pe care n-au uitat-o, ar putea să se împotrivească. zădărnicindu-ţi planul.

— Curtenia de care daţi dovadă este pornită din teamă — zise Robin Hood, rîzînd. Nu mi-e frică de împotrivirea soldaţilor dumneavoastră. Datorită numărului şi vitejiei lor, oamenii mei sînt de neînvins.

Apoi, Robin Hood îl salută cu ironie pe bătrîn, îi întoarse spatele şi porunci oamenilor săi să se întoarcă în pădure. Chipul palid ca de ceară al baronului exprima în acelaşi timp şi furie, şi spaimă ; el îşi adună trupa, încăleca şi se îndepărtă în grabă.

Locuitorii oraşului Nottingham, care nu osîndeau cîtuşi de puţin braconajul, îi înconjurară pe oamenii veseli, strigînd „ura" şi copleşindu-i de laude. Apoi, notabilităţile oraşului, la largul lor după fuga baronului, îşi dădură în vileag dovezile lor de simpatie faţă de Robin Hood, în timp ce părinţii tinerilor prizonieri îmbrăţişau

genunchii eliberatorului fiilor lor. Mulțumirile modeste, dar sincere ale acestor oameni sărmani îi mergeau la inimă lui Robin mai mult decît ar fi putut s-o facă niște sentimente exprimate într-o retorică înflorită.

IX

Trecuse un an din ziua în care Robin îl ajutase cu atîta generozitate pe sir Richard de la Plaine, iar de cîteva săptămîni oamenii veseli se stabiliseră din nou în pădurea din Barnsdale. Încă din dimineața zilei hotărîte pentru vizita cavalerului, Robin Hood se pregăti să-l primească, dar ceasul întîlnirii sosi fără a-l aduce și pe debitorul așteptat.

— N-o să vină — spuse Will Roșcovanul, care, stînd la umbra unui copac, între Micul-John și Robin Hood, cerceta cu oarecare nerăbdare drumul ce se așternea în fața lui.

— Nerecunoștința lui sir Richard o să ne servească drept lecție — răspunse Robin. Ea o să ne învețe să nu ne mai încredem în făgăduiala oamenilor ; însă cum mie oamenii îmi sînt dragi, n-aș vrea să fiu înșelat de sir Richard, căci în viața mea n-am văzut un om pe al cărui chip să fi fost mai limpede întipărită loialitatea și buna-credință, și mărturisesc că, dacă debitorul meu nu-și respectă cuvîntul, n-aș mai ști după ce semn exterior ai mai putea recunoaște un om cinstit.

— Eu sînt încredințat că acest cavaler cumsecade va veni — spuse Micul-John. Cu un ceas mai înainte de a se ascunde soarele după copaci, sir Richard va fi aici.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă John ! exclamă Robin Hood. Căci vreau să cred și eu, ca și dumneata, că vorba unui saxon este un legămînt de onoare. Am să stau aici pînă se vor ivi primele stele, și de nu va veni, absența lui va însemna pentru mine că mi-a murit un prieten. Luați-vă armele, prieteni, chemați-l și pe Much și plim-

baţi-vă tustrei pe drumul ce duce spre mînăstirea Sfînta Maria. Poate o să-l vedeţi pe sir Richard, iar în lipsa acestui nerecunoscător, pe vreun normand bogat sau chiar vreun nenorocit înfometat. Vreau să văd un chip necunoscut, porniţi în căutarea unei aventuri şi aduceţi-mi pe cineva să ia masa cu mine.

— Iată un fel ciudat de a te mîngîia, dragă Robin — spuse Will, rîzînd. Dar fie precum doreşti ! O să-ţi căutăm o distracţie trecătoare.

Cei doi tineri îl strigară pe Much, şi după ce acesta răspunse la chemare, plecară toţi trei în direcţia arătată de Robin.

— Robin este foarte trist azi — spuse Will, gîndind cu glas tare.

— De ce ? întrebă Much, surprins.

— Pentru că i-e teamă că s-a păcălit încrezîndu-se în sir Richard de la Plaine — replică Micul-John.

— Nu văd de ce greşeala asta ar putea fi o pricină de supărare pentru Robin — vorbi Will. Nevoie de bani n-avem, şi patru sute de scuzi, mai mult sau mai puţin, în ladă...

— Robin nu se gîndeşte la bani — îl întrerupse John, cu o voce cam iritată — ceea ce spui, vere dragă, este o adevărată prostie. Robin e necăjit că a îndatorat o inimă nerecunoscătoare, asta e.

— Aud tropotul unui cal — zise Will. Să ne oprim.

— Mă duc înaintea călătorului ! strigă Much, pornind în fugă.

— Dacă este cavalerul, strigă-ne şi pe noi — spuse John.

William şi vărul lui aşteptară ; Much se arătă curînd pe cărare.

— Nu este sir Richard — spuse el, apropiindu-se de cei doi prieteni — sînt doi călugări dominicani însoţiţi de vreo doisprezece oameni.

— Dacă dominicanii au un alai după ei — zise John — înseamnă că sînt plini de aur, puteţi fi siguri. Drept care, eu zic că merită să-i poftim să ia masa cu Robin al nostru.

— Să mai chemăm cîţiva oameni veseli ? întrebă Will.

— Nu-i nevoie, inima slugilor stă în picioare, şi într-atîta este ea sclava acestora din urmă, încît, în faţa

primejdiei, alcătuiesc un tot și nu știu decît un singur lucru : să dea bir cu fugiții. O să vedeți că am avut dreptate. Atenție, iată-i pe călugări ! Țineți minte că trebuie neapărat să-i ducem lui Robin ; prietenul nostru se plictisește și pentru el va fi o distracție plăcută. Pregătiți-vă arcurile și fiți gata să tăiați drumul frumoasei cavalcade.

William și Much se grăbiră să îndeplinească porunca șefului lor. Dind cotul drumului care șerpuia capricios printre două rînduri de copaci, călătorii îi zăriră pe pădurari și poziția dușmănoasă pe care o luaseră. Înspăimîntați de această primejdioasă întîlnire, oamenii își opriră caii, iar călugării, care se găseau în fruntea micii coloane, încercară să se ascundă în spatele slujitorilor.

— Nu vă mișcați, părinților — strigă poruncitor John, căci altfel vă lovesc de moarte !

Călugării se îngălbeniră pe rînd, dar, văzînd că se află în puterea pădurarilor, se supuseră ordinului dat cu atîta violență.

— Scumpul meu străin — spuse unul dintre călugări, schimonosind un zîmbet dulceag — ce vreți de la un umil slujitor al sfintei biserici ?

— Vreau să grăbiți pasul cailor ; stăpînul meu v-așteaptă de trei ceasuri, așa că mîncarea o să se răcească.

Dominicanii schimbară o privire plină de îngrijorare.

— Tîlcul vorbelor dumneavoastră este pentru noi o taină, prietene ; vă rog să ne lămuriți — răspunse călugărul, cu o voce mieroasă.

— Vă mai spun o dată și asta nu-i nevoie s-o mai lămuresc : stăpînul meu v-așteaptă.

— Cine este stăpînul dumneavoastră, prietene ?

— Robin Hood — răspunse scurt Micul-John.

Un fior de spaimă asemenea unei rafale înghețate îi străbătu pe însoțitorii călugărilor. Ei aruncară în jurul lor priviri temătoare, crezînd, fără îndoială, că vor vedea vreun proscris țîșnind din mijlocul desișului sau al pădurii.

— Robin Hood ? repetă călugărul, cu o voce mai mult spartă decît muzicală. Îl cunosc pe Robin Hood : este un tîlhar înrăit pe capul căruia s-a pus preț.

— Robin Hood nu este un tîlhar — răspunse furios Micul-John — și nu sfătuiesc pe nimeni să se facă ecoul

acuzării nerușinate pe care ați adus-o nobilului meu stăpîn. Însă n-am timp să discut cu dumneavoastră despre o treabă atît de gingașă. Robin Hood vă poftește la masă, urmați-mă fără împotrivire. Cît despre slugi, le poftesc să-și ia tălpășița dacă vor să scape cu viață. Will și Much, doborîți-l la pămînt pe primul care ar vrea să rămînă aici împotriva voinței mele.

Pădurarii, care în timpul convorbirii dintre călugăr și Micul-John își lăsaseră arcurile în jos, le ridicară numaidecît pregătindu-se să trimită săgeata ucigătoare. Văzînd arcurile ridicate și îndreptate împotriva lor, servitorii călugărilor dădură pinteni cailor și dispărură cu o grabă care merita toate laudele pentru firea lor prevăzătoare.

Călugării se pregăteau să urmeze pilda însoțitorilor lor, cînd John înhăță caii de căpestre și-i sili să rămînă pe loc. În spatele dominicanilor, John zări un lacheu care părea a avea sarcina să ducă un cal de povară, iar lîngă lacheu, înghețat de spaimă, sta un băiat purtînd veșminte de paj. Mai curajoși decît oamenii din escortă, cei doi copii nu dezertaseră de la posturile lor.

— Păzește-i p-ăști doi tineri caraghioși — îi spuse John lui Will Roșcovanul. Lor le dau voie să-și urmeze stăpînii.

Robin stătea la umbra copacului „Întîlnirii"; de cum îl zări pe John și pe însoțitorii săi, se ridică repede, merse în întîmpinarea lor și-i salută călduros pe călugări. Această bună-cuviință îi făcu pe dominicani să creadă că nu se găsesc în fața lui Robin Hood, de aceea nu-i răspunseră la salut.

— Robin, nu-i lua în seamă pe neobrăzații ăștia — spuse John, mînios de necuviința călugărilor. Sînt oameni lipsiți de bună creștere; niciodată n-ai s-auzi de la ei o vorbă bună față de săraci și nici nu sînt curtenitori față de cineva.

— N-are nici o importanță — răspunse Robin — îi cunosc eu pe călugări și n-aștept de la ei nici cuvinte frumoase, nici zîmbete curtenitoare. Buna-cuviință este o datorie și eu sînt sclavul ei. Dar ce-ai acolo, Will? întrebă Robin, privind spre cei doi paji și spre calul de povară.

— Rămășițele unei trupe alcătuite dintr-o duzină de oameni — răspunse tînărul rîzînd.

— Și ce-ai făcut cu grosul acestei trupe viteze?

— Nimic; văzînd arcurile noastre încordate, a fost cuprinsă de spaimă și de zăpăceală; a fugit fără măcar să se uite înapoi.

Robin izbucni în rîs.

— Preacinstiți călugări — li se adresă el — de bună seamă că după o călătorie atît de lungă vă e foame; nu vreți să luați masa cu mine?

Dominicanii se uitară atît de speriați la oamenii veseli care sosiseră la chemarea cornului, încît Robin le vorbi cu blîndețe, ca să-i liniștească:

— Nu vă temeți, bunilor călugări, nimeni nu vă va face nici un rău; așezați-vă la masă și mîncați după pofta inimii.

Călugării se supuseră, dar se vedea cît de colo că nu se simțeau prea liniștiți de vorbele binevoitoare ale tînărului șef.

— Unde se găsește mînăstirea dumneavoastră — întrebă Robin — și cum se numește?

— Eu aparțin de mînăstirea Sfînta Maria — răspunse cel mai bătrîn dintre călugări — și sînt marele chelar al mînăstirii.

— Fiți bine venit, frate — spuse Robin. Sînt fericit să primesc un om ca dumneavoastră. O să vă exprimați părerea asupra vinului meu, căci în privința aceasta trebuie să fiți un judecător neîntrecut. Îndrăznesc chiar să sper că o să-l găsiți după gustul dumneavoastră, căci, fiind și eu foarte pretențios, beau întotdeauna vin de cea mai bună calitate. Neîncrederea călugărilor se risipi încetul cu încetul și ei mîncară cu poftă, iar chelarul recunoscu deschis că bucatele sînt strașnice, iar vinul, deosebit de bun, adăugînd că este o adevărată plăcere să mănînci pe iarbă verde, cu tovarăși atît de veseli. Dragă frate — spuse Robin, la sfîrșitul mesei — ați părut uimit că ați fost așteptat la masă de un om pe care nu-l cunoașteți. Am să vă explic în puține cuvinte misterul acestei invitații. Acum un an am împrumutat o sumă de bani unui prieten al starețului dumneavoastră și am primit drept garanție pe Maica Domnului Nostru Isus, sfînta

noastră patroană. Încrederea mea în bunătatea Fecioarei divine mi-a dat convingerea că, la sorocul hotărît pentru achitarea datoriei, voi primi, pe o cale oarecare, banii pe care i-am împrumutat. Așa că am trimis trei dintre tovarășii mei în întîmpinarea călătorilor ; ei v-au văzut și v-au adus la mine. Aparțineți unei mînăstiri, iar eu nu pot pune la îndoială misiunea delicată ce v-a fost încredințată de prevăzătoarea și generoasa bunăvoință a sfintei dumneavoastră patroane. Ați venit în numele ei să-mi înapoiați banii pe care i-am dat unui nenorocit ; fiți bineveniți !

— Mi-e cu desăvîrșire necunoscută datoria de care-mi vorbiți, messire — răspunse călugărul — și nu v-am adus nici un ban.

— Vă-nșelați, părinte, sînt sigur că lăzile acelea ferecate de pe cal, pe care le-ați dat în seama pajilor, conțin suma ce mi se datorează. Cîte monede de aur aveți în această drăgălașă ladă îmbrăcată în piele și atît de trainic legată pe spinarea nefericitului patruped ?

Călugărul, năucit de întrebarea lui Robin Hood, se făcu alb ca varul la față și bîlbîi cu o voce de neînțeles :

— N-am cine știe ce, messire : cel mult vreo douăzeci de monede de aur.

— Numai douăzeci de monede de aur ? repetă Robin, țintuindu-l pe călugăr cu o privire aspră.

— Da, messire — răspunse călugărul, a cărui față palidă se lumină deodată de o roșeață puternică.

— Dacă spuneți adevărul, frate — adăugă Robin, pe un ton prietenos — nu mă voi atinge de nici un ban din mica dumneavoastră comoară, ba mai mult încă, am să vă dau bani atît cît veți avea nevoie. Dar dacă, dimpotrivă, ați avut proasta inspirație să mă mințiți, n-am să vă las nici măcar un penny. Micule-John — continuă Robin — cercetează cuferașul cu pricina și, dacă ai să găsești numai douăzeci de monede de aur, respectă avutul oaspetelui nostru ; dacă suma e dublă sau triplă, ia-o toată.

Micul-John se grăbi să îndeplinească ordinul lui Robin. Călugărului îi pieri culoarea din obraji ; o lacrimă de furie i se prelinse de-a lungul feței, el își încleștă spasmodic mîinile și lăsă să-i scape din gîtlej o exclamație înfundată.

— Ah ! Ah ! zise Robin, privindu-l pe călugăr. Pare-se că cele douăzeci de monede de aur sînt într-o tovărășie foarte numeroasă. Ei, John, oaspetele nostru e chiar atît de sărac pe cît spune ? întrebă Robin.

— Nu știu dacă-i sărac — răspunse John — dar ce e sigur este c-am găsit în ladă opt sute de monede de aur.

— Lăsați-mi banii, messire — se rugă călugărul — nu sînt ai mei ; eu răspund de ei față de superiorul meu.

— Cui duceați aceste opt sute de monede de aur ? întrebă Robin.

— Inspectorilor mînăstirii Sfînta Maria, din partea abatelui nostru.

— Inspectorii abuzează de dărnicia abatelui dumneavoastră, părinte, și rău fac că cer un preț atît de mare pentru cîteva cuvinte de iertăciune. De data asta nu vor primi nimic și le veți spune că Robin Hood, avînd nevoie de bani, și i-a însușit pe cei pe care-i aștepta.

— Mai este o lădiță — spuse John — pot s-o deschid ?

— Nu — răspunse Robin — mă mulțumesc cu cele opt sute de monede de aur. Domnule călugăr, sînteți liber să vă continuați drumul. Ați fost tratat cu bună-cuviință și sper să plecați pe de-a-ntregul mulțumit.

— Eu nu numesc bună-cuviință o invitație silită și un furt pe față — ripostă călugărul, cu asprime în glas. Iată-mă-s obligat să mă întorc la mînăstire, și ce-am să-i spun starețului ?

— Îl veți saluta din partea mea — răspunse rîzînd Robin Hood. Mă cunoaște preacinstitul părinte și amintirea caldei prietenii dintre noi îi va face nespusă plăcere.

Călugării încălecară și, cu inima clocotind de mînie, porniră în galop pe drumul care trebuia să-i ducă la mînăstirea Sfînta Maria.

— Sfînta Fecioară fie binecuvîntată ! strigă Micul-John. Ea ne-a înapoiat banii pe care i-ai împrumutat lui sir Richard, și chiar dacă acesta nu și-a ținut cuvîntul, tot ne putem mîngîia fiindcă, la urma urmelor, n-am pierdut nimic.

— Eu nu mă împac atît de ușoar că mi-am pierdut încrederea în cuvîntul unui saxon — răspunse Robin — și aș fi fost mai bucuros să primesc vizita lui sir Richard,

sărac lipit pămîntului, decît să fiu încredințat că este un nerecunoscător și un om lipsit de onoare.

— Nobilul meu stăpîn ! strigă deodată o voce veselă dinspre luminiș. Un cavaler vine pe drumul mare ; e însoțit de vreo sută de oameni înarmați pînă-n dinți. Să le-aținem calea ?

— Sînt normanzi ? întrebă repede Robin.

— Rar vezi saxoni cu veșminte atît de bogate cum sînt călătorii aceștia — răspunse flăcăul care vestise apropierea numeroasei trupe.

— Atunci, alarmă, oameni veseli ! strigă Robin. Luați-vă arcurile și la posturi ! Pregătiți-vă săgețile, dar nu trageți mai înainte de a primi ordin să începeți atacul.

Oamenii dispărură, iar răscrucea unde se găsea Robin păru, dintr-o dată, pustie.

— Nu vii cu noi ? îl întrebă John pe Robin, care rămăsese nemișcat la rădăcina copacului.

— Nu — răspunse tînărul — vreau să-i aștept pe străini și să văd cu cine avem de-a face.

— Atunci rămîn și eu cu dumneata — răspunse John. E periculos să rămîi singur : săgeata zboară așa de repede. Dacă te lovește, cel puțin voi fi aici ca să te apăr.

— Vreau să te păzesc și eu — spuse Will, așezîndu-se lîngă Robin, care se întinsese alene pe iarbă.

Sosirea atît de neașteptată a unei trupe aproape formidabile, față de numărul mic al pădurarilor, care, mai tot timpul, se aflau răspîndiți pretutindeni în pădure, îi pricinui lui Robin o vagă îngrijorare, și de aceea nu voia să înceapă ostilitățile mai înainte de a se încredința că victoria este posibilă. Călăreții înaintau repede spre luminiș. Cînd ajunseră la o bătaie de săgeată de locul unde stătea Robin, cel care părea a fi șeful se repezi în galop spre Robin.

— Este sir Richard ! strigă vesel John după ce se uită la aprigul călăreț.

— Maică sfîntă, îți mulțumesc ! strigă Robin, sărind în picioare. Un saxon nu și-a călcat cuvîntul dat !

Sir Richard descălecă repede, alergă spre Robin și i se aruncă în brațe.

— Dumnezeu să te ocrotească, Robin Hood ! spuse el, îmbrățișîndu-l părintește pe tînăr. Dumnezeu să-ți dea bucurie și sănătate pînă în ultimul ceas !

— Fii binevenit în pădurea verde, scumpul meu cavaler ! răspunse emoționat Robin. Sînt fericit să văd că ți-ai ținut făgăduiala și că inima ți-e plină de simțăminte frumoase pentru slujitorul tău devotat.

— Aș fi venit chiar cu mîna goală, Robin Hood, într-atît mă simt de onorat să-ți strîng mîna ; din fericire pentru inima mea, pot să-ți înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat cu atîta delicatețe, bunătate și curtenie.

— Așadar, ți-ai redobîndit bunurile ? întrebă Robin Hood.

— Da, și cerul să-ți răsplătească din belșug toată fericirea pe care ți-o datorez.

Minunat îmbrăcați după moda timpului, oamenii alcătuiau o linie strălucitoare în jurul lui sir Richard ; ei atraseră repede atenția lui Robin.

— Trupa aceasta atît de frumoasă este a ta ? întrebă el ?

— În clipa de față îmi aparține — răspunse zîmbind cavalerul.

— Îmi place ținuta oamenilor și chipurile lor impunătoare — zise Robin, plăcut surprins. Par foarte disciplinați.

— Da, sînt viteji, cinstiți și credincioși și sînt toți saxoni, le-am pus la încercare calitățile de care îți vorbesc. Mi-ai face un mare bine, dragul meu Robin, dacă ai vrea să dai poruncă oamenilor tăi să-mi găzduiască oamenii ; au făcut un drum lung și cred că au nevoie de cîteva ceasuri de odihnă.

— Vor afla îndată ce înseamnă ospitalitatea unui pădurar — răspunse pe loc Robin. Oameni veseli — se adresă el tovarășilor lui, care începuseră să se ivească din toate colțurile codrului. Străinii aceștia sînt frați de-ai noștri, sînt saxoni ; le este foame și sete. Vă rog să le-arătați cum ne purtăm noi cu prieteni care vin la noi în pădurea verde.

Pădurarii se grăbiră să dea ascultare ordinelor lui Robin, grabă care, de bună seamă, l-a mulțumit pe sir Richard, căci, mai înainte de a se retrage deoparte cu gazda sa, el văzu iarba acoperită cu bucate, oale cu bere și sticle cu vin.

Robin Hood, sir Richard, Micul-John și Will se așezară dinaintea unei mese îmbelșugate, iar cînd ajunseră

la desert, cavalerul începu să povestească întîmplările prin care trecuse din ziua cînd se întîlnise pentru prima dată cu eroul nostru.

— Nu pot să vă spun, dragii mei prieteni, cu ce sentimente de recunoştinţă şi de nesfîrşită bucurie am părăsit pădurea aceasta, acum un an de zile. Inima îmi sălta în piept şi eram atît de grăbit să-mi văd soţia şi copiii, că am ajuns la castel într-un timp mai scurt decît îmi trebuie ca să vă istorisesc toată povestea mea.

„— Sîntem salvaţi !“ am strigat eu, îmbrăţişîndu-i pe toţi ai mei, sărmanii ! Soţia mea a izbucnit în lacrimi şi era gata să leşine, într-atît de copleşitoare au fost surpriza şi emoţia pe care le încerca.

„— Cum îl cheamă pe generosul prieten care ne-a venit în ajutor ?“ m-a întrebat Herbert.

„— Copiii mei — le-am spus eu — zadarnic am bătut la toate uşile, zadarnic am cerut ajutor de la cei care spuneau că ne sînt prieteni, n-am găsit milă decît la un om care mi-era necunoscut. Binefăcătorul acesta este un nobil proscris, ocrotitorul săracilor, sprijinitorul năpăstuiţilor, răzbunătorul celor oropsiţi. Omul acesta este Robin Hood.“

Copiii mei au îngenuncheat alături de mama lor şi, cu evlavie, au înălţat spre Dumnezeu mulţumiri fierbinţi pornite dintr-o adîncă recunoştinţă. După ce au sfîrşit cu această datorie a inimii, Herbert m-a rugat să-i dau voie să vină să te vadă, dar l-am lămurit că pornirea aceasta a lui atît de spontană mai degrabă te-ar stingheri decît te-ar încînta, deoarece ţie nu-ţi place să ţi se vorbească de faptele bune pe care le faci.

— Dragul meu cavaler — îl întrerupse Robin — să lăsăm această parte a povestirii şi spune-ne mai bine cum te-ai descurcat cu abatele de la Sfînta Maria.

— Răbdare, draga mea gazdă, răbdare — replică zîmbind sir Richard — nu vreau să te laud, fii liniştit ; ştiu cît eşti de modest ; totuşi cred că trebuie să-ţi spun că scumpa Lila şi-a unit rugăminţile cu ale lui Herbert, aşa că a trebuit să folosesc toată autoritatea mea de părinte ca să silesc aceste inimi tinere să se resemneze. Le-am făgăduit, în numele tău, că vor avea bucuria să te vadă la castel.

— Bine ai făcut, sir Richard, îți făgăduiesc că într-una din zile am să-ți cer ospitalitate — spuse afectuos Robin.

— Îți mulțumesc, draga mea gazdă. Am să-i vorbesc Lilei și lui Herbert despre angajamentul pe care ți l-ai luat, așa că speranța de a-ți mulțumi prin viu grai îi va umple de mulțumire. Chiar a doua zi după sosirea mea — continuă sir Richard — m-am dus la mînăstirea Sfînta Maria. Mai tîrziu am aflat că, la ceasul cînd eu mă îndreptam spre mînăstire, abatele și starețul, aflați în sala de mese, vorbeau astfel despre mine :

„— Acum un an — îi spunea starețului abatele — un cavaler, al cărui domeniu este vecin cu mînăstirea, a împrumutat de la mine patru sute de monede de aur. Trebuie să-mi înapoieze această sumă împreună cu dobînda, de nu, toată averea lui îmi revine mie. După mine, ziua începută ia sfîrșit la amiază ; prin urmare, socotesc că ceasul scadenței a sosit și cred că sînt stăpînul întregii sale averi."

„— Frate — răspunse starețul, indignat — ești crud ; un biet om care are o datorie de plătit trebuie să aibă dreptul la o ultimă păsuire de douăzeci și patru de ore. Ar fi rușinos din partea dumitale să pretinzi o proprietate asupra căreia nu ai încă nici un drept. Procedînd astfel, ruinezi un nenorocit, îl aduci la sapă de lemn, ori datoria dumitale ca membru al preasfintei biserici te obligă să ușurezi, pe cît îți stă în putință, povara necazurilor care apasă pe umerii fraților noștri loviți de năpastă."

„— Păstrați-vă sfaturile pentru cei ce vor să le primească — răspunse abatele, iritat. Am să fac ce-o să cred eu de cuviință fără să țin seama de reflecțiile dumneavoastră ipocrite. (În clipa aceea a intrat în sala de mese marele chelar). Ați primit vreo veste de la sir Richard de la Plaine ?" l-a întrebat abatele.

„— Nu, dar asta n-are nici o importanță. Tot ce știu, domnule abate, este că proprietatea lui e acum a dumneavoastră."

„— Marele judecător se află aici — replică abatele. Vreau să aflu de la el dacă pot să mă socotesc proprietarul castelului lui sir Richard."

Abatele s-a dus să-l caute pe marele judecător, care, în schimbul unei sume de bani, i-a spus :

„— Sir Richard n-o să vină astăzi ; prin urmare, te poți considera stăpînul întregii sale averi."

Tocmai se rostea această judecată nedreaptă, cînd eu soseam la poarta mînăstirii. Ca să pun la încercare generozitatea creditorului meu, mă îmbrăcasem cu haine ponosite, la fel și oamenii care mă însoțeau purtau veșminte foarte sărăcăcioase. Portarul mînăstirii mi-a ieșit înainte. Pe vremea fericită cînd fusesem bogat, îl cinstisem de multe ori, iar omul, cumsecade, îmi păstrase o amintire plină de recunoștință. El mi-a povestit convorbirea care avusese loc între abate și stareț. Lucrul acesta nu m-a mirat ; știam că nu trebuie să m-aștept la vreo binefacere din partea prea cucernicului om.

„— Fiți binevenit — continuă călugărul portar — sosirea dumneavoastră îi va face plăcere starețului. Fără îndoială că domnul abate va fi mai puțin fericit, căci se și crede proprietarul frumoasei dumneavoastră locuințe. În sală veți găsi multă lume, gentilomi, mai mulți lorzi. Sper, sir Richard, că n-ați dat crezare vorbelor mieroase ale superiorului nostru și că aduceți banii" — mai spuse portarul pe un ton de prietenească îngrijorare.

L-am liniștit pe bunul călugăr și am intrat numai eu în sala unde toată lumea aceea adunată în mare consiliu lua măsuri ca să mi se aducă la cunoștință exproprierea domeniilor mele. Nobila adunare a fost atît de uluită cînd m-a văzut, încît s-ar fi zis că eram un strigoi înfricoșător venit dinadins de pe ceea lume ca să le răpesc o pradă rîvnită cu atîta lăcomie. Am salutat sfios preacinstita adunare și, cu un aer de prefăcută umilință, i-am spus abatelui :

„— Domnule abate, mi-am ținut făgăduiala, iată-mă."

„— Mi-ați adus banii ?" întrebă repede sfinția sa.

„— Din păcate, nici un penny"...

Un zîmbet de fericire înflori pe buzele generosului meu creditor.

„— Atunci de ce ai mai venit, dacă nu ești în măsură să-ți achiți datoria ?"

„— Am venit să vă rog, cu tot respectul, să-mi îngăduiți un răgaz de cîteva zile."

„— Cu neputință ; după înțelegerea noastră, trebuie să-mi plătești chiar astăzi. Dacă nu poți s-o faci, proprietățile tale sînt ale mele ; de altfel, așa a hotărît și marele judecător. Așa este, milord ?"

M-am prefăcut că sînt deznădăjduit și l-am rugat pe abate să-i fie milă de mine și să mă mai îngăduie trei zile. I-am înfățișat soarta crudă care o aștepta pe soția mea și pe copii dacă i-ar fi alungat din casa lor. Abatele a rămas surd la rugămințile mele ; plictisit de prezența mea, îmi porunci să părăsesc sala numaidecît. Scos din sărite din pricina purtării lui urîte, am ridicat semeț fruntea și, înaintînd în mijlocul sălii, am pus pe masă un sac plin cu bani.

„— Iată cele patru sute de monede de aur pe care mi le-ați împrumutat ; ceasul amiezii încă n-a sunat, așa că am îndeplinit toate obligațiile din înțelegerea pe care am încheiat-o amîndoi și, în ciuda vicleniilor dumneavoastră, proprietățile mele nu-și vor schimba stăpînul."

Nu poți să-ți închipui, dragă Robin — zise rîzînd cavalerul, uimirea, turbarea, furia abatelui ; întorcea capul cînd la dreapta, cînd la stînga, deschidea ochii, bolborosea cuvinte fără noimă. Parcă era nebun. După ce m-am bucurat o clipă de priveliștea asta de furie mută, am ieșit din sală și m-am dus la căsuța portarului. Acolo ne-am îmbrăcat cu veșminte pe potrivă, și eu, și oamenii mei, și, însoțiți de o escortă vrednică de rangul meu, am intrat din nou în sală. Toată lumea a fost foarte uimită cînd a văzut schimbarea survenită în înfățișarea mea ; calm, am înaintat pînă înaintea jilțului ocupat de marele judecător și i-am spus tare și răspicat :

„— Mă adresez dumneavoastră, milord, ca să vă întreb, în prezența onorabilei adunări care vă înconjură, dacă, după ce am îndeplinit toate condițiile din înțelegerea pe care am semnat-o, pămînturile și castelul de la Plaine nu sînt și rămîn ale mele ?

„— Sînt ale dumneavoastră" — răspunse în silă judecătorul.

M-am înclinat în fața acestei hotărîri drepte și am părăsit mînăstirea, cu sufletul plin de bucurie. În drum spre casă mi-am întîlnit soția și copiii.

„— Fiți fericiți, scumpii mei — le-am spus îmbrățișîndu-i — și rugați-vă pentru Robin Hood, căci fără el, acum am fi fost niște bieți cerșetori. Și-acum să căutăm să-i arătăm generosului Robin Hood că nu uităm binele pe care ni l-a făcut."

Ne-am apucat de lucru chiar de a doua zi, iar pămîntul meu, bine lucrat, mi-a dăruit curînd banii pe care mi i-ai împrumutat. Dragă Robin, ți-aduc cinci sute de monede de aur, o sută de arcuri făcute din cel mai bun lemn de tisă și tot atîtea săgeți și tolbe și, pe deasupra, îți dăruiesc trupa de oameni a căror ținută frumoasă ai admirat-o adineauri. Oamenii sînt bine înarmați și fiecare din ei are un strașnic cal de luptă. Primește-i să te slujească ; o vor face cu recunoștință și cu credință.

— Mi-aș pierde stima față de mine însumi dacă aș primi acest dar bogat, dragă cavalere — zise Robin, vădit emoționat. Nu vreau să primesc nici măcar banii pe care mi i-ai adus. Marele chelar al mînăstirii Sfînta Maria a luat masa cu mine azi-dimineață, iar cheltuiala pe care a făcut-o aici ne-a adus în ladă sute de monede de aur. Nu iau niciodată bani de două ori în aceeași zi ; am luat aurul călugărului în locul banilor tăi, așa că față de mine ești achitat. Știu, dragă cavalere, că veniturile proprietății tale s-au micșorat din pricina pretențiilor regelui, de aceea ele trebuiesc cruțate. Gîndește-te la copiii tăi ; eu sînt bogat, normanzii trec mereu pe meleagurile astea și sînt plini de aur. Să nu mai vorbim de servicii și de recunoștință, măcar de ți-aș putea fi de folos întru prosperitatea averii tale și fericirea celor pe care-i iubești.

— Ai un fel atît de nobil și de generos de a te purta — răspunse înduioșat sir Richard — încît mi s-ar părea că săvîrșesc o necuviință insistînd să primești darurile pe care le refuzi.

— Da, domnule cavaler, și să nu mai vorbim de asta — zise vesel Robin. Dar spune-mi, cum se face că ai venit atît de tîrziu la întîlnire ?

— Venind încoace — răspunse sir Richard — am trecut printr-un sat unde avea loc o întrecere între cei mai voinici oameni din părțile de apus ale țării : erau ocupați să se lupte între ei. Premiul hărăzit învingătorului

era, un taur alb, un cal, o șa cu un căpăstru bătut în ținte de aur, o pereche de mănuși de oțel, un inel de argint și un butoi cu vin vechi. M-am oprit și eu o clipă ca să privesc lupta. Unul din luptători de statură potrivită dădea dovadă de atîta putere, încît era limpede că premiile aveau să-i încununeze triumful. Într-adevăr, după ce și-a doborît toți adversarii, a rămas singur în picioare, stăpîn desăvîrșit pe cîmpul de luptă. Era gata să i se dea toate lucrurile pe care pe drept le cîștigase, cînd cineva l-a recunoscut ca făcînd parte din ceata dumitale.

— Și era, într-adevăr, unul din oamenii mei ? se grăbi Robin să întrebe.

— Da, se numea Gaspard.

— Așadar, viteazul Gaspard a cîștigat premiul ?

— Le-a cîștigat pe toate, însă, sub motiv că făcea parte din ceata oamenilor veseli, nu voiau să i le dea. Gaspard și-a apărat dreptul cu îndrăzneală. Atunci doi sau trei luptători s-au apucat să pună lîngă numele tău vorbe de ocară. Ar fi trebuit să vezi cu ce forță și cu ce plămîni ți-a luat Gaspard apărarea ? Vorbea așa de tare și dădea din mîini atît de bine, încît cuțitele au fost scoase din teacă. Bietul tău Gaspard era gata să fie biruit de numărul și de viclenia dușmanilor săi, cînd, ajutat de oamenii mei, i-am pus pe toți pe fugă. După ce i-am făcut acest mic serviciu viteazului băiat, i-am dat cinci monede de aur pentru butoiul cu vin și i-am poftit pe fugari să facă degrabă cunoștință cu conținutul acestuia. Așa cum îți închipui, n-au avut nimic împotrivă. Iar eu l-am luat cu mine pe Gaspard, ca să-l scap de răzbunarea pe care o întîrziasem.

— Dragă cavalere, îți mulțumesc că ai luat apărarea unuia din vitejii mei slujitori ; cel care, cu puterea lui, îmi ajută tovarășii are dreptul la prietenia mea veșnică. Dacă ai să ai vreodată nevoie de mine, dă-mi de veste, și brațul, și punga mea vor fi ale tale.

— Te voi socoti întotdeauna un adevărat prieten răspunse cavalerul — și sper că și tu, Robin, vei face la fel față de mine.

Ultimele ceasuri ale după-amiezii se scurseră în veselie, iar către seară, sir Richard îi însoți pe Robin, pe

Will şi pe Micul-John la castelul din Barnsdale, unde erau adunaţi toţi membri familiei Gamwell.

Sir Richard nu-şi putu stăpîni zîmbetul, admirînd pe cele zece femei încîntătoare care îi fură prezentate. După ce Will atrase atenţia cavalerului asupra frumoasei sale Maud, îl luă deoparte şi-l întrebă la ureche dacă a mai văzut vreodată un chip mai încîntător decît acela al soţiei sale. Cavalerul începu să rîdă şi-i şopti lui Will că ar fi lipsit de curtenie faţă de celelalte doamne dacă ar îndrăzni să-şi îngăduie să mărturisească cu glas tare ceea ce gîndeşte despre frumoasa Maud. Încîntat de acest răspuns graţios, Will îşi îmbrăţişă soţia, încredinţat că el este cel mai norocos dintre soţi şi omul cel mai fericit din lume.

După căderea nopţii, sir Richard părăsi Barnsdale şi, însoţit de o parte din oamenii lui Robin ca să-i călăuzească prin pădure, intră curînd, cu suita-i numeroasă, în incinta castelului de la Plaine.

X

Şeriful din Nottingham (vorbim de lordul Fitz Alwine, de fericită amintire), aflînd că Robin Hood şi o parte din oamenii lui sînt plecaţi în Yorkshire, socoti că ar fi cu putinţă ca, ajutat de o trupă numeroasă de soldaţi viteji, să descotorosească pădurea Sherwood de tîlharii care, lipsiţi de şeful lor, s-ar găsi în imposibilitate de a se apăra. Plănuind această expediţie, lordul Fitz Alwine îşi propunea să supravegheze marginile bătrînei păduri ca să-l poată aresta pe Robin cînd acesta avea să se întoarcă. După cum ştim, soldaţii baronului nu erau nişte eroi ai curajului, de aceea baronul aduse de la Londra o trupă de soldaţi viteji şi-i pregăti chiar el pentru vînătoarea pe care avea de gînd s-o pornească împotriva proscrişilor.

Oamenii veseli cunoșteau atîta lume la Nottingham, încît fură înștiințați de soarta ce li se pregătea de către milostivul baron, mai înainte chiar ca acesta să fi hotărît ziua cînd trebuia să aibă loc sîngeroasa bătălie. Acest interval de timp le dădu pădurarilor răgazul trebuitor ca să se pregătească pentru a întîmpina trupele seniorului.

Ispitiți din cale afară de momeala unei mari răsplate, oamenii baronului mergeau la atac avînd o înfățișare bravă de neînfrînt. Dar abia pătrunseră în pădure, că o ploaie ucigătoare de săgeți se abătu asupra atacatorilor, încît jumătate dintre ei acoperi pămîntul cu cadavre. Prima salvă fu urmată de a doua, mai vie, mai năprasnică, mai ucigătoare; fiecare săgeată își atingea ținta, iar trăgătorii rămîneau nevăzuți.

După ce băgară spaima și dezordinea în rîndurile vrăjmașilor, pădurarii țîșniră din ascunzătorile lor și, scoțînd strigăte înfricoșătoare, doborîră la pămînt pe toți cei care încercau să se împotrivească. O panică înfricoșătoare împrăștie trupa, care, într-o neorînduială de nedescris, se întoarse la castelul din Nottingham. În această luptă ciudată n-a fost rănit nici măcar un singur om din ceata pădurarilor veseli. Spre seară, odihniți, cu forțele refăcute și bine dispuși cum fuseseră înainte de luptă, ei adunară pe năsălii trupurile soldaților uciși și le așezară în fața porților castelului lordului Fitz Alwine.

Furios și disperat, baronul își petrecu noaptea gemînd de necaz. Își acuză oamenii, își spuse că a fost părăsit de sfîntul lui patron, învinui toată lumea de înfrîngerea armatei sale și se declară un șef viteaz, victimă a relei credințe a subordonaților săi. A doua zi, spre seară, după această tristă întîmplare, lordul Fitz Alwine primi vizita unui normand, un prieten de-al său, care venise însoțit de vreo cincizeci de oameni. Baronul îi povesti nefericita întîmplare, adăugînd, firește, ca să-și motiveze veșnicele înfrîngeri, că ceata lui Robin Hood era invizibilă.

— Dragă baroane — spuse liniștit sir Guy de Gisborne (așa se numea vizitatorul) — chiar dacă Robin Hood ar fi dracu în carne și oase și dacă mi s-ar năzări să-i smulg coarnele, aș face-o.

— Vorbele nu-s fapte, dragă prietene — răspunse acru bătrînul senior — uşor de zis : „Dac-aş vrea, aş face aşa, şi pe dincolo". Mă-ndoiesc că puteţi pune mîna pe Robin Hood.

— Dacă aş vrea să-l înhaţ — răspunse normandul, cu nepăsare — n-aş avea nevoie să fiu ajutat. Mă simt destul de puternic ca să îmblînzesc un leu şi, la urma urmei, Robin Hood nu-i decît un om ; un om destoinic, recunosc, dar nu o făptură drăcească şi de negăsit.

— Puteţi să spuneţi ce vreţi, sir Guy — adăugă baronul, vădit hotărît să-l împingă pe normand să întreprindă o acţiune împotriva lui Robin Hood — dar nu există în toată Anglia un singur om, fie el ţăran, soldat sau mare senior, în stare să facă să se plece dinaintea lui capul acestui viteaz proscris. El nu se teme de nimic, nu-i e frică de nimic, o armată întreagă nu l-ar înspăimînta.

Sir Guy de Gisborne zîmbi cu dispreţ.

— Nu mă îndoiesc cîtuşi de puţin — replică el — de curajul acestui viteaz proscris ; însă mărturisiţi, baroane, că pînă azi Robin Hood n-a avut de luptat decît cu nişte fantome.

— Ce face ? ! strigă baronul, profund jignit în amorul lui propriu de comandant general.

— Chiar aşa, fantome, o repet, bătrînul meu prieten. Soldaţii dumneavoastră sînt plămădiţi, nu din carne şi oase, ci din noroi şi lapte. Cine a mai văzut asemenea caraghioşi ? Să fugă din faţa săgeţilor proscrişilor, şi doar numele lui Robin Hood să-i bage-n sperieţi ? ! A, dacă aş fi fost eu în locul dumneavoastră !...

— Ce-aţi fi făcut ? întrebă grăbit baronul.

— L-aş fi spînzurat pe Robin Hood.

— Pentru asta nu-mi lipseşte nici dorinţa, nici voinţa — răspunse mîhnit baronul.

— Îmi dau prea bine seama, baroane : ci puterea. Eh, este o adevărată fericire pentru vrăjmaşul dumneavoastră că nu s-a găsit niciodată faţă în faţă cu mine.

— Ha, ha ! exclamă baronul, rîzînd. Căci altfel l-aţi fi străpuns cu lancea, nu-i aşa ? Mă faceţi să rîd, prietene, cu îngîmfarea dumneavoastră. Lăsaţi, lăsaţi, şi dumneavoastră aţi tremura din cap pînă-n picioare numai dacă v-aş spune : „Uite-l pe Robin Hood !"

Normandul sări de pe scaun.

— Să ştiţi — zise el, furios — că mie nu mi-e frică nici de oameni, nici de dracu, nici de nimeni pe lumea asta şi, la rîndul meu, vă sfidez fiindcă aţi crezut că mă puneţi într-o situaţie mai presus decît curajul meu. Şi pentru că numele lui Robin Hood a servit ca punct de plecare al discuţiei noastre, vă cer ca o favoare să mă puneţi pe urmele acestui om pe care vă place să-l socotiţi de nebiruit fiindcă n-aţi putut să-l biruiţi. Am să mă fac luntre şi punte ca să-l prind, să-i tai urechile şi să-l spînzur de picioare, nici mai mult, nici mai puţin, întocmai ca pe un porc. Unde poate fi întîlnit acest om puternic ?

— În pădurea de la Barnsdale.

— La ce depărtare de Nottingham se află această pădure ?

— Se poate ajunge acolo în două ceasuri mergînd pe drumuri ocolite, şi cum aş fi nemîngîiat, sir Guy, dacă vi s-ar întîmpla o nenorocire din vina mea, dacă îmi îngăduiţi, aş adăuga oamenii mei la ai dumneavoastră ca să mergem împreună în căutarea ticălosului. Am aflat dintr-un izvor vrednic de încredere că pentru moment el este despărţit de cea mai mare parte din ceata lui ; deci ne va fi uşor, dacă acţionăm cu prudenţă, să încercuim bîrlogul tîlharilor, să-l înhăţăm pe şeful lor şi să lăsăm ceata în seama dreptei răzbunări a soldaţilor noştri. Ai mei au avut mult de suferit în pădurea Sherwood, aşa că vor fi foarte fericiţi să-şi ia o revanşă răsunătoare.

— Primesc cu mare plăcere propunerea dumneavoastră atît de îndatoritoare, dragă prietene — răspunse normandul — deoarece îmi va da putinţa să vă dovedesc că Robin Hood nu este nici drac, nici om invizibil, şi pentru ca, nu numai lupta dintre mine şi proscrisul acesta să fie egală, ci şi pentru a vă arăta că nu mă gîndesc să umblu cu dedesubturi, am să mă îmbrac ca un om de rînd şi am să mă lupt corp la corp cu Robin Hood.

Baronul nu lăsă o clipă să se ghicească plăcerea pe care i-o pricinuia răspunsul mîndrului său oaspete şi, pe un ton temător şi afectuos, îndrăzni să facă totuşi unele

observații sfioase asupra primejdiei la care se expunea minunatul său prieten, asupra imprudenței de a folosi o deghizare care avea să-l pună în contact direct cu un om renumit pentru îndemînarea și forța lui fizică.

Normandul, plin de o vanitoasă încredere în el, reteză scurt neîntemeiatele temeri ale baronului, care, cu o grabă remarcabilă pentru vîrsta lui, se duse să dea ordin trupei sale să se înarmeze. Un ceas mai tîrziu, sir Guy de Gisborne și lordul Fitz Alwine, însoțiți de vreo sută de oameni și avînd un aer de cuceritori, porniră pe drumul care avea să-i ducă în pădurea Barnsdale. Baronul și noul său aliat se înțeleseră ca acesta din urmă să-l lase pe Fitz Alwine să ducă trupa într-un loc din pădure dinainte hotărît, în vreme ce sir Guy, ocrotit de veșmîntul său de om de rînd împotriva oricărei încercări răuvoitoare trebuia să se îndrepte în altă direcție, să-l caute pe Robin Hood, să se lupte cu el, fie de voie, fie de nevoie și, bineînțeles, să-l trimită pe lumea cealaltă. Izbînda normandului — căci pentru el izbînda era neîndoielnică — avea să fie vestită baronului printr-un cîntec deosebit, cu un corn de vînătoare. La chemarea triumfală a cornului, șeriful urma să anunțe victoria normandului și să pornească în galopul cailor spre locul unde se dăduse lupta. După constatarea victoriei, la vederea cadavrului lui Robin Hood, soldații urmau să răscolească desișurile, hățișurile, adăposturile subterane și să ucidă sau să facă prizonieri, după bunul lor plac, pe toți proscrișii care din nefericire le-ar fi căzut în mînă.

În timp ce trupa înainta cu grijă și în tăcere spre marginea pădurii din Barnsdale, Robin Hood stătea întins fără grijă sub copacul „Întîlnirii" și dormea adînc. Micul-John, așezat la picioarele șefului său, veghea asupra odihnei lui, gîndindu-se la calitățile inimii și ale spiritului încîntătoarei sale soții, blînda Winifred, cînd deodată fu trezit din această dulce visare de țipătul ascuțit al unui sturz, care, așezat jos pe o cracă în copacul „Întîlnirii", fluiera din răsputeri bătînd din aripi. Ciripitul acesta strident îl trezi brusc pe Robin, care se ridică cu un gest de teamă.

— Ce s-a întîmplat, dragă Robin ? zise John.

— Nimic — răspunse tînărul, venindu-şi în fire. Am visat şi nici nu-mi vine să spun că mi-a fost frică. Parcă eram atacat de doi oameni de rînd; mă băteau fără milă, iar eu le întorceam loviturile cu vîrf şi îndesat. Cu toate acestea era gata-gata să fiu învins, vedeam cum moartea îşi întinde mîinile spre mine, cînd deodată o pasăre, venind nu ştiu de unde, mi-a spus pe limba ei cîntătoare: „Curaj, am să-ţi trimit ajutor!" M-am trezit şi nu văd nici primejdia, nici pasărea; aşadar, orice vis e o minciună — spuse rîzînd Robin.

— Eu nu sînt de părerea dumitale, căpitane — răspunse îngîndurat John — căci o parte din vis s-a dovedit. Adineauri, chiar pe ramura care te-atinge, cînta de te asurzea un sturz. Cînd te-ai trezit, l-ai speriat şi a fugit. Poate îţi vestea... ceva.

— Ei, asta-i acum! Am ajuns să fim superstiţioşi, prietene John? întrebă vesel Robin. Haide, la vîrsta noastră, ar fi caraghios; să lăsăm copilăriile astea pe seama fetelor şi a băieţeilor, dar noi!... Totuşi — continuă Robin — este poate înţelept să fim atenţi la tot ce se întîmplă, mai ales într-o viaţă atît de plină de neprevăzut cum este a noastră. Cine ştie, poate că sturzul ne-o fi spus: „Santinelă, atenţie!", iar noi sîntem santinelele înaintate ale unei trupe de viteji. Înainte deci, o primejdie prevenită este în parte înlăturată!

Robin sună din corn, iar oamenii veseli, răspîndiţi prin luminişurile dimprejur, sosiră la chemarea lui. Robin îl trimise pe drumul ce cobora spre York, căci numai din partea aceea s-ar fi putut teme de vreun atac, iar el, însoţit de John, plecă să cerceteze partea cealaltă a pădurii. William, împreună cu doi pădurari voinici, o luă pe drumul spre Mansfeld.

După ce iscodiră din priviri potecile şi drumurile către care se îndreptaseră oamenii lor, Robin şi John porniră şi ei pe drumul urmat de Will Roşcovanul. Acolo, la o cotitură a văii, întîlniră un om, cu trupul înfăşurat într-o piele de cal în chip de veşmînt. Pe vremea aceea, această ciudată îmbrăcăminte era la mare preţ în rîndurile celor din Yorkshire, care se ocupau mai ales cu creşterea cailor. Noul venit purta la şold o sabie şi un

pumnal, iar chipul lui, pe care sta întipărită cruzimea, mărturisea cu prisosință că omul era obișnuit să ucidă cu aceste arme.

— Ah! Ah! exclamă Robin, zărindu-l. Pe legea mea, iată un strașnic ticălos! De departe duhnește o crimă. Am să-l întreb, și dacă nu răspunde cinstit la întrebarea mea, am să încerc să-i văd culoarea sîngelui.

— Seamănă cu un ciine înzestrat cu colți zdraveni, dragă Robin; fii atent, rămîi aici sub copac, mă însărcinez eu să-i aflu numele, prenumele și însușirile.

— Dragă John — spuse repede Robin — simt ceva ciudat pentru vlăjganul acesta. Lasă-mă să-l țesăl în felul meu. De mult timp nu m-am mai bătut cu cineva și, pe maica lui Dumnezeu, sfînta mea protectoare, dacă aș pleca urechea la vorbele voastre, n-aș putea să schimb nici măcar un pumn cu cineva. Fii atent, prietene John — adăugă Robin, drăgăstos — va veni o vreme cînd, lipsindu-mi un potrivnic, am să fiu silit să te snopesc în bătaie; ei, doar așa ca să-mi deprind mîna; iar tu, din pricina asta, vei fi victima propriei tale bunăvoințe. Du-te să-l ajungi pe Will din urmă și nu veniți la mine pînă nu veți auzi cîntecul victorios al cornului.

— Voința ta e lege pentru mine, Robin Hood — răspunse supărat John — iar eu îmi fac o datorie din a te asculta, deși o fac fără tragere de inimă.

Să-l lăsăm pe Robin să-și urmeze calea în întîmpinarea străinului și să-l urmărim pe Micul-John, care, ca un rob credincios poruncii șefului său, se grăbea să-l ajungă pe William, plecat, împreună cu doi oameni, pe drumul mare ce ducea spre Mansfeld.

La vreo trei sute de metri de locul unde îl lăsase pe Robin, gata să intre în vorbă cu străinul, Micul-John îl găsi pe Will Roșcovanul și pe cei doi tovarăși ai lui încrucișîndu-și săbiile cu o duzină de soldați. John scoase un strigăt și, dintr-o săritură, fu alături de tovarășii lui. Dar primejdia, foarte greu de înlăturat, deveni și mai și cînd un zăngănit de arme și un tropot de cai atrase atenția tînărului spre capătul drumului. Acolo, în penumbra proiectată de copaci, apăru o companie de soldați în fruntea cărora sălta în mers un cal acoperit cu valtra-

puri bogate. Pe cal sta mîndru, cu sulița pregătită de atac, șeriful din Nottingham.

John se aruncă în întîmpinarea noilor veniți, își pregăti arcul și trase în baron. Mișcările tînărului se succedară cu atîta rapiditate și violență, încît arcul, prea întins, se frînse de parcă ar fi fost de sticlă. John lăsă să-i scape un blestem la adresa săgeții inofensive și înhăță alt arc, pe care i-l întinsese un proscris rănit de moarte de soldații cu care se lupta William. Baronul înțelese gestul și intenția arcașului, el se aplecă pe grumazul calului, făcîndu-se una cu trupul animalului. Săgeata hărăzită să-i aducă moartea trînti în colbul drumului un soldat care se afla în spatele său. Prăbușirea tovarășului lor scoase din sărite întreaga trupă, care, ferm hotărîtă să obțină victoria și văzîndu-se superioară în privința numărului, dădu pinteni cailor și înaintă cu repeziciune.

Dintre cei doi tovarăși ai lui William, unul fusese ucis, iar al doilea continua să lupte, însă era lesne de înțeles că ceasul înfrîngerii lui va suna curînd. John își dădu seama de pericolul la care se expune vărul său; el se aruncă în mijlocul luptătorilor, îl smulse pe Will din mîinile lor și-i strigă să fugă.

— Niciodată! răspunse hotărît Will.

— Te rog, Will — zise John în timp ce-și izbea vrăjmașii. Du-te și caută-l pe Robin Hood și cheamă oamenii noștri. Vai! Astăzi iarba verde va fi năclăită de rîuri de sînge. Cîntecul sturzului a fost o prevestire.

William se supuse rugăminții vărului său; era ușor de înțeles toată gravitatea situației, văzînd numărul soldaților care începuseră să năvălească în luminiș. Lovi cu sete într-un om care încerca să-i taie calea și dispăru în desiș.

Micul-John se lupta ca un leu, dar era nebunie curată să lupți singur împotriva atîtor dușmani. John fu învins, el căzu; soldații îi legară picioarele și mîinile și-l propțiră de trunchiul unui copac. Sosirea baronului avea să hotărască soarta sărmanului nostru prieten. Chemat cu strigăte puternice, lordul Fitz Alwine dădu fuga într-un suflet. La vederea prizonierului, un zîmbet de ură satisfăcută dădu chipului său o expresie de ferocitate.

— Aha ! exclamă el, gustînd, beat de fericire, bucuria triumfului. Iată-te în mîinile mele, prăjină a pădurii ! Ai să-mi plăteşti scump obrăznicia ta înainte de a te trimite pe lumea cealaltă.

— Pe legea mea ! rosti John, foarte liniştit, deşi îşi mușca cu furie buza de jos. La orice chinuri v-ar plăcea să mă supuneți, ele nu vă vor putea face să uitați că viața dumneavoastră a stat în mîna mea și că, dacă azi aveți putința să-i martirizați pe saxoni, asta se datorește numai bunătății mele. Acum, luați aminte : Robin Hood va sosi îndată, dar pe el nu-l veți înfrînge la fel de lesne cum m-ați înfrînt pe mine.

— Robin Hood ! exclamă rînjind baronul. Robin Hood o să audă foarte curînd sunîndu-i ultimul ceas. Am dat ordin să i se taie capul, iar trupul să fie lăsat aici, în pădure, ca să slujească drept hrană lupilor hămesiți. Soldați — adăugă baronul, întorcîndu-se spre doi oameni, sclavi supuși la poruncile sale — așezați-l pe ticălosul ăsta în spinarea unui cal și s-așteptăm aici, fără a ne depărta, întoarcerea lui sir Guy ; bănuiesc că ne va aduce capul ticălosului de Robin Hood.

Oamenii descălecară și rămaseră lîngă cai, gata să încalece pe dată, dacă ar fi fost nevoie, iar baronul, așezat la largul lui pe o movilă de iarbă, aștepta răbdător sunetul cornului lui sir Guy de Gisborne.

S-o lăsăm pe senioria sa să se odihnească după atîta oboseală și să vedem ce s-a petrecut între Robin Hood și necunoscutul cu veșmînt din piele de cal.

— Bună dimineața ! zise Robin, apropiindu-se de străin. Judecînd după arcul strașnic pe care-l țineți în mînă, s-ar putea crede că sînteți un arcaș viteaz și cinstit.

— Am pierdut drumul — replică străinul, nebinevoind să răspundă la reflecția interogativă care-i fusese adresată — și mă tem să nu mă rătăcesc prin acest labirint de răscruci, luminișuri și poteci.

— Cunosc bine toate drumurile din pădure, messire — răspunse Robin Hood, cuviincios — și dacă ați binevoi să-mi spuneți în ce parte a pădurii vreți s-ajungeți, vă pot sluji de călăuză.

— Nu mă duc într-un loc anume — zise străinul, cercetîndu-și cu atenție interlocutorul. Vreau să m-apropii de inima pădurii, căci am toate motivele să cred că acolo voi întîlni un om cu care mi-ar fi nespus de plăcut să schimb două-trei vorbe.

— De bună seamă, omul acela vă este prieten, nu ? întrebă Robin, cu amabilitate.

— Nu — răspunse repede străinul. Este un nemernic, cel mai primejdios dintre nemernici, un proscris care merită să fie spînzurat.

— Ah ! Ah !, exclamă Robin, mereu cu zîmbetul pe buze. Pot oare să vă-ntreb numele acestui client pentru spînzurătoare, fără a săvîrși o indiscreție ?

— Cum să nu ! Îl cheamă Robin Hood și, vezi, tinere, aș da bucuros o duzină de monede de aur ca să am plăcerea să mă-ntîlnesc cu el.

— Dragă domnule — zise Robin — felicitați-vă pentru întîmplarea care m-a scos în calea dumneavoastră, căci pot, fără a pune la îndoială generozitatea dumneavoastră, să vă duc pînă la Robin Hood. Îngăduiți-mi numai să vă-ntreb cum vă numiți.

— Mă numesc sir Guy de Gisborne, sînt bogat și am un mare număr de vasali. După cum vă puteți da seama, veșmîntul meu este o deghizare iscusită. Robin Hood nu se va feri de un nenorocit atît de prost îmbrăcat și mă va lăsa să m-apropii de el. Totul e numai să știu unde se află. Și-atunci, cînd îmi va fi la îndemînă, va muri, v-o jur, fără a avea nici răgazul, nici posibilitatea să se-apere ; am să-l ucid fără milă.

— Robin Hood v-a făcut, desigur, mult rău, nu ?

— Mie ? Nimic ! Pînă acum cîteva ceasuri nici măcar nu auzisem de numele lui și, cum o să vedeți, dacă mă veți însoți pînă la el, chipul meu îi este cu desăvîrșire necunoscut.

— Atunci de ce vreți să-i luați viața ?

— N-am nici un motiv, doar fiindcă așa îmi place mie.

— Ciudată plăcere, îngăduiți-mi să vă spun, și-apoi, vă plîng din suflet că aveți asemenea gînduri sîngeroase.

— Ei bine, vă-nșelați, nu sînt un om rău, și fără nătîngul de Fitz Alwine, la ceasul la care vă vorbesc,

as fi fost în drum spre casă. El m-a îndemnat să pornesc în această aventură, îndoindu-se că l-aș putea doborî pe Robin Hood. Deci, fiind în joc amorul meu propriu, trebuie cu orice preț să învinge. A, dar pentru că veni vorba — adaugă sir Guy — acum că eu v-am spus cum mă cheamă, cine sînt și ce planuri am, e rîndul dumneavoastră să răspundeți la întrebările mele. Cine sînteți ?

— Cine sînt eu ? repetă Robin, cu glas tare și privind grav. Ai să vezi : sînt contele de Huntingdon, regele pădurii ; eu sînt omul pe care-l cauți, sînt Robin Hood !

Normandul făcu un salt înapoi.

— Atunci pregătește-te să mori ! strigă el, trăgîndu-și sabia din teacă. Sir Guy Gisborne n-are decît un cuvînt : a jurat să te ucidă și vei muri ! Fă-ți rugăciunea, Robin Hood, căci peste cîteva clipe cornul meu de vînătoare va vesti însoțitorilor mei care se află undeva pe-aproape că șeful proscrișilor nu mai este decît un cadavru ciumpăvit, un cadavru fără cap.

— Învingătorul are dreptul și puterea de a hotărî ce să facă cu trupul potrivnicului său — răspunse rece Robin Hood. În gardă deci ! Ai jurat să nu mă cruți, jur și eu, la rîndul meu, dacă Sfînta Fecioară îmi va hărăzi victoria, să mă port după cum meriți. Haide, nici o îndurare nici pentru unul, nici pentru celălalt ; viața și moartea stau față-n față !

Acestea fiind zise, cei doi adversari își încrucișară spadele. Normandul era nu numai un adevărat Hercule, dar era și foarte priceput în arta scrimei. El îl atacă pe Robin cu atîta furie, încît tînărul, încolțit de aproape, fu silit să dea înapoi și se împiedică de rădăcinile unui stejar. Sir Guy, cu ochiul la fel de ager ca și mîna, își dădu pe loc seama de avantajul pe care îl obținuse, își dublă loviturile și, de mai multe ori, Robin simți că spada îi tremură în mîna-i încleștată pe gardă. Poziția lui Robin devenea îngrijorătoare : stînjenit în mișcări de rădăcinile noduroase ale copacului care îi zgîriau gleznele, el nu putea nici să înainteze, nici să dea înapoi. Se hotărî atunci să iasă din cercul în care se găsea închis și, avîntîndu-se ca un cerb încolțit, sări în cealaltă parte a potecii, dar făcînd acest salt, întîlni o creangă tîrîtoare care

i se prinse de piciorul stîng, așa că se rostogoli în colbul drumului. Robin văzu primejdia, închise ochii și murmură cu ardoare :

— Sfîntă maică a lui Dumnezeu, vino-mi în ajutor ! Sfîntă Fecioară, te-nduri oare să mă lași în voia ăstui normand ticălos ca să mă ucidă ?

Abia isprăvi Robin de rostit aceste cuvinte, pe care sir Guy nu îndrăzni să le întrerupă, socotindu-le, fără îndoială, un act de pocăință, că deodată simți o nouă vlagă curgîndu-i în vine ; întoarse vîrful spadei spre dușman și, în vreme ce acesta căuta să îndepărteze arma amenințătoare, Robin sări în picioare, aflîndu-se, liber și puternic, în mijlocul drumului. Lupta, întreruptă o clipă, reîncepu cu o nouă furie ; însă victoria își schimbase fața, ea trecuse de partea lui Robin. Sir Guy, dezarmat și atins în piept, căzu fără să scoată un cuvînt : murise. După ce mulțumi lui Dumnezeu pentru victoria dobîndită, Robin se încredință că sir Guy își dăduse cu adevărat ultima suflare și, privind chipul normandului, își aminti că omul acesta nu venise singur să-l caute, că adusese cu el o trupă de soldați și că trupa aceasta, ascunsă undeva în pădure, aștepta semnalul cornului de vînătoare. „Cred că ar fi cuminte — își zise în gînd Robin — să văd dacă vitejii ăștia nu sînt cumva soldații baronului Fitz Alwine și să-mi dau singur seama de negrăita plăcere pe care i-ar pricinui-o vestea morții mele. Am să mă-mbrac cu hainele lui sir Guy, am să-i tai capul și am să-i atrag aici pe răbdătorii lui tovarăși."

Robin Hood îl dezbrăcă pe normand de o parte din veșminte, pe care și le puse el, cu toate că simțea un fel de silă. Cînd își aruncă pe umeri și pielea de cal, puteai să juri că este sir Guy de Gisborne în carne și oase. După ce se deghiză și așeză capul normandului în așa fel ca să nu fie recunoscut la prima vedere, Robin Hood sună din corn. Un strigăt de triumf răspunse chemării tînărului, care se repezi în grabă spre locul de unde se auzeau glasurile vesele.

— Ascultați, ascultați cu luare-aminte ! strigă Fitz Alwine, ridicîndu-se de jos. Este oare într-adevăr cornul lui sir Guy ?

— Da, milord — răspunse un om care făcea parte din trupa cavalerului — este cornul său, nu încape îndoială ; cornul stăpînului meu are un sunet deosebit.

— Atunci, victoria-i a noastră ! izbucni seniorul. Viteazul și mîndrul sir Guy l-a ucis pe Robin Hood.

— O sută de sir Guy n-ar fi în stare să-l lovească pe Robin Hood, dacă l-ar ataca pe rînd și-n mod cinstit ! răcni bietul John, deși o cumplită neliniște îi strîngea inima.

— Tacă-ți gura, neghiob cu picioare lungi ! se răsti baronul la el. Și dacă ai ochi buni, uită-te colo în marginea luminișului și-ai să-l vezi îndreptîndu-se spre noi în goană pe învingătorul șefului tău ticălos, ai să-l vezi pe viteazul sir Guy de Gisborne.

John se înălță și, după spusele baronului, văzu un om, pe jumătate înfășurat într-o piele de cal. Robin imita atît de bine mersul cavalerului, încît John crezu că recunoaște în el pe necunoscutul pe care-l lăsase stînd de vorbă cu prietenul său. Un strigăt de furie neputincioasă țîșni din pieptul lui John.

— Ah, ticălosul ! Nelegiuitul ! strigă tînărul, disperat. L-a omorît pe Robin Hood ! L-a omorît pe cel mai viteaz saxon din toată Anglia ! Răzbunare, răzbunare, răzbunare ! Robin Hood are prieteni, iar în comitatul Nottingham se găsesc mii de mîini care vor izbuti să-l pedepsească pe ucigaș.

— Fă-ți mai bine ultima rugăciune, cîine, și lasă-ne în pace ! strigă baronul. Stăpînul tău e mort și curînd ai să-i calci și tu pe urme. Fă-ți rugăciunea ca să-ți cruți sufletul de chinurile la care îți va fi supus trupul. Crezi că amenințînd cu blestemele tale zadarnice pe nobilul cavaler care a curățat pămîntul de un ticălos, ai să dobîndești vreun drept la mila noastră ? Apropie-te, viteazule sir Guy — continuă Fitz Alwine, adresîndu-se lui Robin Hood, care se apropia repede. Meriți toată lauda și recunoștința noastră : ai scăpat țara de tîlhari, ai ucis un om, pe care poporul, îngrozit, îl socotea de neînvins, l-ai omorît, în sfîrșit, pe faimosul Robin Hood ! Cere-mi ce crezi că ți se cuvine pentru această faptă admirabilă ; îți pun la dispoziție trecerea mea la

Curte, sprijinul veşnicei mele prietenii ; cere-mi ce vrei, nobile cavaler, sînt gata să-ţi îndeplinesc orice dorinţă !

Robin cumpăni situaţia dintr-o aruncătură de ochi şi privirile furioase pe care i le arunca John îl încredinţară mai vîrtos decît accesul de recunoştinţă al nobilului senior de reuşita deghizării sale.

— Nu merit atîtea mulţumiri — răspunse Robin, imitînd întocmai ca un ecou vocea cavalerului. L-am ucis în luptă dreaptă pe cel care m-a atacat, şi dacă-mi daţi voie, domnule baron, să vă cer preţul victoriei mele, vă cer, în schimbul serviciului pe care l-am făcut, să mă bat cu ticălosul pe care l-aţi arestat. Mă sfîşie din ochi şi privirea lui mă oboseşte ; vreau să-l trimit pe lumea cealaltă ca să-i ţină de urît drăgălaşului său tovarăş.

— Cum doriţi ! răspunse lordul Fitz Alwine, frecîndu-şi bucuros mîinile. Ucideţi-l dacă vă face plăcere. Viaţa lui vă aparţine.

Vocea lui Robin nu l-a putut înşela şi pe Micul-John, aşa că un oftat de negrăită mulţumire îi înlătură de pe inimă povara îngrijorării pe care uriaşul o încercase. Robin se apropie de John ; baronul îi urmă.

— Milord — spuse Robin, rîzînd — binevoiţi să mă lăsaţi singur cu ticălosul acesta. Sînt convins că teama de o moarte ruşinoasă îl va hotărî să-mi încredinţeze taina ascunzătorii unde se găsesc oamenii care fac parte din ceata lui. Îndepărtaţi-vă şi porunciţi şi oamenilor dumneavoastră să se îndepărteze, căci, de nu, îi voi trata pe curioşi în acelaşi fel cum l-am tratat pe omul al cărui cap iată-l aici.

Zicînd aceste cuvinte, Robin aruncă trofeul însîngerat în braţele lordului Fitz Alwine. Bătrînul scoase un strigăt de groază şi scăpă arcul şi săgeţile pe care le ţinea în mînă. Capul lui sir Guy se rostogoli la pămînt şi se opri cu fruntea în pulberea drumului. Soldaţii, înspăimîntaţi, se îndepărtară în grabă. Rămas singur cu Micul-John, Robin Hood îi tăie repede legăturile, îi dădu arcul şi săgeţile lui sir Guy şi sună din cornul său. Abia se stinse sunetul cornului, că din adîncul pădurii răzbătură strigăte înfricoşătoare, iar crengile copacilor îndepărtate cu violenţă lăsară drum liber mai întîi lui Will Roşcovanul, cu chipul atît de rosu, încît s-ar fi zis că e de purpură,

apoi unei mulțimi de oameni veseli, cu sabia în mînă. Această apariție fulgerătoare i se păru șerifului mai mult vis decît realitate. El privea, fără să vadă, asculta, fără să audă, iar trupul și mintea îi erau paralizate de o groază copleșitoare. Clipa aceasta de spaimă cumplită i se păru o veșnicie ; făcu un pas spre cel pe care-l luase drept cavalerul normand și se găsi față în față cu Robin Hood, care, după ce-și lepădase pielea de cal de pe umeri, cu spada în mînă, îi ținea la respect pe soldați, la fel de abătuți ca și șeful lor.

Scrîșnind din dinți și incapabil să spună vreun cuvînt, baronul se întoarse brusc, încălecă și, fără să dea trupei vreun ordin, porni în galop. Soldații, ispitiți de o pildă atît de puțin vrednică de laudă, își imitară șeful și se aruncară tot în galop pe urmele lui.

— Lua-te-ar dracu cît mai curînd ! strigă John, furios. Lașitatea ta n-o să te mai scape ; săgețile mele ajung destul de departe ca să-ți poată străpunge țeasta.

— Nu trage, John ! spuse Robin, apucîndu-și prietenul de braț. Vezi bine că, ținînd seama de legile firii, omul acesta nu mai are mult de trăit ; la ce bun să grăbești moartea bătrînului cu cîteva zile ? Las' să-l chinuie remușcarea, departe de orice legătură cu familia, numai cu ura lui neputincioasă.

— Ascultă, Robin, nu pot să-l las pe tîlharul ăsta bătrîn să scape așa de ușor ; îngăduie-mi să-i dau o lecție, o amintire, să țină minte trecerea lui prin pădure ; nu-l omor, îți dau cuvîntul meu.

— Atunci, fie, ochește, dar ochește repede, că acum dispare la cotitura drumului.

John trase și, judecînd după saltul baronului în șa și după graba cu care își scoase săgeata din locul unde fusese atins, nu mai încăpea nici o îndoială că multă vreme Fitz Alwine n-avea să mai încalece, ci avea să stea întins, liniștit, în jilțul său.

Micul-John strînse recunoscător mîna salvatorului său, iar Will îi ceru lui Robin să-i povestească întîmplările prin care trecuse în ultimele ore ale acestei zile de neuitat

XI

Baronul Fitz Alwine îl considera pe Robin drept coşmarul vieţii sale, iar dorinţa nestăvilită de a se răzbuna crunt pentru toate umilinţele pe care le îndurase din partea acestui tînăr nu se domolea o clipă. Veşnic înfrînt de duşmanul său, baronul o ţinea una şi bună, jurînd, înainte de atac şi după înfrîngere, să nimicească toată ceata de proscrişi. Dar cînd se văzu silit să recunoască fără înconjur că niciodată nu-i va fi cu putinţă să-l învingă pe Robin prin forţă, se hotărî să recurgă la vicleşug. Chibzuind îndelung noul său plan, ajunse la convingerea că a descoperit, în sfîrşit, un mijloc paşnic de a-l prinde pe Robin în laţ. Fără să piardă o clipă, baronul trimise la Nottingham după un negustor bogat din localitate, căruia îi destăinui planul său, recomandîndu-i să păstreze cel mai mare secret. Omul acesta, slab din fire şi nehotărît, împărtăşi lesne ura pe care baronul o nutrea împotriva celui pe care-l numea tîlhar de drumul mare.

Chiar a doua zi după întîlnirea lui cu lordul Fitz Alwine, negustorul, credincios făgăduielii făcute arţăgosului bătrîn, adună în casa lui pe cei mai de vază cetăţeni din oraş şi le propuse să meargă împreună cu el la şerif spre a-i cere îngăduinţa să organizeze o întrecere de tragere la ţintă, la care să vină să-şi încerce îndemînarea locuitorii din Nottingham şi cei din Yorkshire.

— De cîtăva vreme, cele două comitate se cam pizmuiesc între ele — zise negustorul — şi, pentru onoarea oraşului, aş fi fericit să ofer vecinilor noştri prilejul de a-şi dovedi iscusinţa lor de arcaşi, sau, mai bine zis, de a arăta încă o dată superioritatea categorică a arcaşilor noştri atît de dibaci. Pentru ca lupta dintre cele două tabere să fie deopotrivă de dreaptă, vom stabili ca tragerea cu arcul să aibă loc la hotarul dintre cele două comitate, iar răsplata va fi o săgeată cu vîrful de argint şi cu penele de aur.

Cetățenii convoçați de aliatul baronului se grăbiră să accepte cu toată generozitatea această propunere și, însoțiți de negustor, porniră să-i ceară lordului Fitz Alwine îngăduința de a anunța o întrecere de arcași între cele două comitate rivale.

Bătrînul, încîntat de grabnica reușită a celei dintîi părți a planului pe care-l urzise, își ascunse mulțumirea și, cu un aer nepăsător, își dădu consimțămîntul, adăugînd că, dacă prezența lui putea fi de vreun folos la strălucirea serbării, va fi pentru el o plăcere și o datorie să prezideze întrecerile. Cetățenii strigară într-un glas că prezența seniorului lor ar fi o binecuvîntare a cerului și părură atît de fericiți de făgăduiala pe care le-o făcu baronul de a lua parte, ca și cum acesta ar fi fost legat de ei prin cele mai gingașe legături. Ei părăsiră castelul, cu inima plină de bucurie, și arătară concetățenilor lor bunăvoința de care dăduse dovadă baronul, însoțindu-și vorbele cu gesturi însuflețite, cu ochii strălucind de fericire și cu o lărmuială care întrecea cu mult chiar propria lor uimire. Bieții oameni, erau atît de puțin obișnuiți să aibă parte de o asemenea curtenie în raporturile lor cu seniorul normand !

O proclamație iscusit întocmită dădea de veste că urma să aibă loc o întrecere între locuitorii comitatelor Nottingham și York. Se fixase și ziua, iar locul fusese ales între pădurea Barnsdale și satul Mansfeld. Cum s-a avut grijă ca vestea despre această întrecere să fie răspîndită în toate colțurile ținuturilor pentru care fusese pregătită, ea a ajuns și la urechile lui Robin Hood. Pe dată, tînărul se hotărî să participe și el ca să sprijine onoarea orașului Nottingham. Alte vești îi aduseră la cunoștință lui Robin că baronul Fitz Alwine avea să prezideze întrecerea. Această bunăvoință, atît de puțin potrivită cu firea morocănoasă a bătrînului, îl făcu pe Robin să priceapă scopul tainic pe care-l urmăreau dorințele nobilului lord.

„Ei, bine ! își zise Robin. Să-ncercăm și noi, luîndu-ne toate măsurile de prevedere trebuincioase unei apărări vitejești."

În ajunul zilei în care trebuia să aibă loc întrecerea, Robin își adună oamenii și le spuse că are de gînd să

se ducă şi să cîştige premiul arcului, în cinstea oraşului Nottingham.

— Băieţi — zise el — ascultaţi-mă bine : baronul Fitz Alwine vine la serbare şi, fără îndoială, un motiv cu totul deosebit îl îndeamnă să se arate atît de dornic de a fi pe placul cetăţenilor. Cred că cunosc acest motiv : el încearcă să pună mîna pe mine. Aşa că voi lua cu mine o sută patruzeci de tovarăşi ; şase vor participa la întrecere, iar ceilalţi se vor risipi prin mulţime în aşa fel, încît în cazul cînd am fi trădaţi, să se poată aduna la prima chemare. Pregătiţi-vă armele şi fiţi gata să ţineţi piept într-o luptă pe viaţă şi pe moarte !

Ordinele lui Robin Hood fură executate întocmai, aşa că, la ceasul hotărît pentru plecare, grupuri de oameni porniră pe drumul spre Mansfeld şi ajunseră fără nici o greutate la locul întrecerii, acolo unde o mulţime de lume se şi găsea adunată.

Robin Hood, Micul-John, Will Roşcovanul, Much şi alţi cinci oameni veseli trebuiau să ia parte la luptă. Fiecare era altfel îmbrăcat şi vorbeau între ei foarte puţin, tocmai spre a nu da nimănui putinţa să-i recunoască. Locul ales pentru întrecere era un luminiş larg aflat chiar la marginea pădurii Barnsdale, aproape de drumul mare. Puzderie de oameni veniţi din împrejurimi se înghesuiau zgomotoşi în acest loc, în mijlocul căruia fuseseră aşezate nişte scuturi mici, drept ţinte. O estradă, ridicată în faţa tirului, îl aştepta pe baron, căruia îi revenea cinstea de a judeca loviturile şi de a înmîna premiul.

Curînd sosi şi şeriful, însoţit de o escortă de soldaţi. Alţii cincizeci, aparţinînd tot baronului, se strecurară prin mulţime, îmbrăcaţi în veşminte de oameni de rînd, cu porunca de a-i aresta îndată pe cei care li s-ar fi părut suspecţi şi de a-i aduce în faţa şerifului. Luînd aceste măsuri de prevedere, lordul Fitz Alwine era pe deplin îndreptăţit să creadă că Robin Hood, care, cu firea lui aventuroasă, îşi bătea joc de primejdii, va veni la serbare neînsoţit şi că astfel el, seniorul, va avea, în sfîrşit, mulţumirea să-şi ia o revanşă care se lăsase aşteptată dincolo de marginea răbdării omeneşti.

Întrecerea începu : trei oameni din Nottingham loviră scuturile, săgeţile lor atinseră semnul, dar nu în centru.

După aceştia, urmară alţi trei din Yorkshire, obţinînd un succes asemănător cu al adversarilor dinainte. Cînd veni rîndul lui Will Roşcovanul, el străpunse centrul semnului cu cea mai mare uşurinţă. Un „ura" victorios consfinţi îndemînarea lui Will, pe care îl urmă Micul-John. Tînărul trimise săgeata în gaura făcută de săgeata lui William, apoi, mai înainte ca păzitorul scutului să fi avut timp s-o scoată, Robin Hood o sfărîmă în bucăţi şi înfipse alta în locul ei.

Mulţimea entuziasmată se agita cu mare zgomot, iar locuitorii din Nottingham încheiară la iuţeală rămăşagiuri pe sume însemnate. Trei dintre cei mai buni arcaşi din Yorkshire înaintară şi, cu o mînă hotărîtă, atinseră centrul ochiului de bou, desenat pe scuturi. Atunci fu rîndul oamenilor din nord să-şi strige în gura mare victoria şi să accepte rămăşagurile puse de cetăţenii din Nottingham.

În acest timp, baronul, foarte puţin interesat de succesul obţinut de una sau de cealaltă din părţi, supraveghea cu multă luare-aminte pe arcaşi. Robin Hood îi atrăsese atenţia, dar cum vederea îi slăbise de o bună bucată de vreme, nu putea să recunoască de la o asemenea distanţă trăsăturile feţei duşmanului său.

Much şi oamenii veseli desemnaţi de Robin să tragă la ţintă atinseră şi ei semnul fără nici o greutate; patru oameni din Yorkshire care le urmară făcură acelaşi lucru. Cei mai mulţi dintre arcaşi erau atît de obişnuiţi să tragă la ţintă, încît victoria, fărîmiţîndu-se astfel, putea să fie ori nulă, ori generală. Atunci se luă hotărîrea să se aşeze drept ţintă nişte nuiele şi să se aleagă şapte inşi dintre învingătorii celor două tabere. Cetăţenii din Nottingham îl desemnară pe Robin Hood şi pe oamenii lui să le apere onoarea; locuitorii din Yorkshire aleseră pe cei care se dovediseră cei mai buni arcaşi. Cei din Yorkshire traseră primii : cel dintîi rupse nuiaua, al doilea o atinse numai, iar al treilea o şterse atît de aproape, încît s-ar fi zis că adversarii lor nu-i vor putea întrece în îndemînare.

Will Roşcovanul trecu în faţă şi, întinzînd cu nepăsare arcul, trase pe neaşteptate şi rupse în două nuiaua de salcie.

— Ura pentru Nottinghamshire! strigară cetățenii din Nottingham, aruncîndu-și bonetele în aer, fără să se gîndească dacă le vor mai găsi sau nu.

Se pregătiră alte nuiele; oamenii lui Robin, de la Micul-John și pînă la ultimul dintre ei, le frînseră cu ușurință. Sosi rîndul lui Robin. El aruncă trei săgeți în cele trei nuiele, cu o asemenea repeziciune, că, dacă lumea nu le-ar fi văzut frîngîndu-se, n-ar fi crezut nimeni că este cu putință atîta îndemînare.

Se luară la întrecere și cu alte probe, dar Robin îi învinse pe toți, deși adversarii lui erau și ei arcași iscusiți. Cîțiva începură să spună că nici chiar faimosul Robin Hood n-ar putea ține piept omului cu jachetă roșie: așa îl desemna mulțimea pe Robin. Părerea aceasta atît de primejdioasă pentru Robin Hood, care nu voia să-și trădeze prezența, se transformă curînd în afirmație, ba mai mult, se răspîndi zvonul că învingătorul la proba cu arcul nu era altul decît Robin Hood, în carne și oase.

Cei din Yorkshire, foarte umiliți de înfrîngerea suferită, se grăbiră să strige în gura mare că lupta n-a fost egală între ei cu un om ca Robin Hood. Ei se plînseră că au fost atinși în onoarea lor de arcași, că și-au pierdut banii (ceea ce pentru ei reprezenta cel mai puternic argument) și, sperînd, de bună seamă, să nu-și respecte rămășagurile încheiate, încercară să transforme discuțiile în ceartă.

Oamenii veseli, de cum își dădură seama de intențiile dușmănoase ale adversarilor lor, se adunară laolaltă și alcătuiră, fără să lase impresia, un grup de vreo optzeci și șase de persoane. În timp ce vrajba își întețea văpaia în rîndul celor care încheiaseră rămășaguri, Robin Hood era dus la șerif în mijlocul aclamațiilor vesele ale cetățenilor din Nottingham.

— Faceți loc învingătorului! Trăiască arcașul iscusit! strigau vreo două sute de glasuri. Iată-l pe cel care a cîștigat premiul!

Robin Hood, ținîndu-și fruntea plecată cu modestie, sta dinaintea lordului Fitz Alwine, într-o atitudine foarte respectuoasă. Baronul căscă ochii mari cît cepele, ca să vadă mai bine chipul tînărului bărbat. O oarecare asemănare în ce privește statura, poate chiar și veșmîntul, îl făcea

pe baron să creadă că-l are în față pe proscrisul acela pe care nu putuse niciodată să-l înhațe. Însă, prins între două sentimente potrivnice, între îndoială și o firavă certitudine, nu putea, fără a compromite reușita planului pe care-l urzise, să se arate prea grăbit. El îi întinse lui Robin săgeata-premiu, sperînd să-l recunoască pe tînăr după timbrul vocii. Însă Robin înșelă speranța baronului : el luă săgeata, se închină adînc și o înfipse la cingătoare. Se scurse o clipă. Robin păru că pleacă, dar cînd baronul, deznădăjduit că-l vede îndepărtîndu-se, tocmai se pregătea să încerce o lovitură hotărîtoare, tînărul ridică ochii, îl privi țintă și-i spuse rîzînd :

— Cuvintele n-ar putea să exprime tot prețul pe care eu îl acord darului ce mi-ați făcut, dragul meu prieten. Am să mă întorc la singuratica-mi locuință din mijlocul pădurii verzi, cu inima plină de recunoștință, și voi păstra cu deosebită grijă neprețuita dovadă a bunătății dumneavoastră. Nobile senior de Nottingham, vă salut cu toată afecțiunea !

— Stai ! Stai ! răcni baronul. Soldați, făceți-vă datoria! Omul acesta este Robin Hood, puneți mîna pe el !

— Laș ticălos ! izbucni Robin. Ai anunțat că această întrecere este deschisă tuturor, hărăzită plăcerii tuturor oamenilor, fără primejdie și fără opreliști !

— Un proscris n-are nici un drept — replică baronul. Tu n-ai fost cuprins în chemarea adresată cetățenilor cinstiți. Haideți, soldați, puneți mîna pe tîlharul ăsta !

— Primul care se apropie îl ucid ! strigă Robin, cu voce puternică, ridicînd arcul spre un vlăjgan care se îndrepta spre el ; văzînd atitudinea amenințătoare a arcașului, omul se trase înapoi și dispăru în mulțime.

Robin suflă în corn și oamenii săi veseli, pregătiți să susțină o luptă sîngeroasă, înaintară degrabă ca să-l ocrotească. Robin păși în mijlocul cetei sale, porunci oamenilor să-și încordeze arcurile și să se retragă încet, deoarece numărul soldaților baronului era prea mare ca să poată angaja cu ei o luptă fără a se teme de o cumplită vărsare de sînge.

Baronul se repezi în fruntea oamenilor săi și, furios, le porunci să-i aresteze pe proscriși. Soldații se supuseră, iar cetățenii din Yorkshire, plini de năduf pentru înfrîn-

gerea suferită și supărați de pierderea rămășagurilor pe care le încheiaseră, se alăturară oamenilor baronului și se avîntară împreună cu ei pe urmele pădurarilor. Însă locuitorii din Nottingham îi datorau lui Robin Hood prea multă prietenie și recunoștință ca să-l lase fără ajutor, la bunul plac al soldaților seniorului lor. Mulțimea le deschise drum proscrișilor prin mijlocul ei și, salutîndu-i cu aclamații prietenești, închise în urma lor drumul pe care-l deschisese.

Din nefericire, protectorii lui Robin Hood nu erau nici atît de numeroși, nici atît de puternici ca să-i ocroteaacă timp mai îndelungat fuga lui prudentă. Ei fură siliți să se dea la o parte, iar soldații ajunseră la drumul pe care pădurarii se retrăgeau în goană. Începu o urmărire înverșunată. Din cînd în cînd, pădurarii se opreau și trimiteau o ploaie de săgeți asupra soldaților ; aceștia răspundeau și ei cum puteau și, cu tot prăpădul pricinuit în rîndurile lor, continuau să-i urmărească pe fugari, cu tot curajul. Trecuse un ceas de cînd cele două tabere schimbau săgeți între ele, cînd Micul-John, care mergea alături de Robin în fruntea pădurarilor, se opri deodată și-i spuse tînărului său șef :

— Mi-a sunat ceasul, prietene ! Sînt grav rănit și nu mai am putere să merg.

— Cum se poate ? strigă Robin. Ești rănit ?

— Da — răspunse Micul-John — m-au atins la genunchi și de o jumătate de ceas pierd atîta sînge, că-mi simt mădularele vlăguite. Nu pot să mă mai țin pe picioare.

Și zicînd acestea, John se prăbuși la pămînt.

— Oh, Doamne Dumnezeule ! strigă Robin, îngenunchind lîngă prietenul său. John, bunul meu John, curaj, încearcă să te ridici, să te sprijini de mine. Eu nu sînt obosit, am să te-ajut să mergi ; încă puțin și am scăpat de orice primejdie. Lasă-mă să-ți leg rana, ai să te simți mult mai bine.

— Nu, Robin, e zadarnic — murmură John, cu voce stinsă — piciorul nu-l mai simt, mi-ar fi cu neputință să-l mișc. Nu te opri, lasă în plata Domnului un nenorocit care nu cere decît să moară.

— Să te părăsesc ? ! Eu ? ! strigă Robin. Știi bine că nu sînt în stare de o asemenea mîrșăvie.

— Nu va fi o mîrșăvie, Rob, va fi o datorie. Tu răspunzi în fața lui Dumnezeu de viața oamenilor care ți s-au alăturat ție cu trup și suflet. Lasă-mă aici ; dar dacă mă iubești, dacă m-ai iubit vreodată, nu-i îngădui ticălosului de șerif să mă prindă viu : împlîntă-mi în inimă cuțitul tău de vînătoare, ca să mor ca un saxon cinstit și viteaz. Pleacă-ți urechea la rugămintea mea, Robin, omoară-mă, mă vei cruța de chinuri crude și de durerea de a-i revedea pe dușmanii noștri. Sînt atît de lași normanzii ăștia, că s-ar bucura să-și bată joc de clipele mele de pe urmă.

— Ascultă, John — răspunse Robin, ștergîndu-și pe furiș o lacrimă — nu-mi cere un lucru imposibil. Știi bine că n-am să te las să mori fără a-ți da ajutor, și departe de mine, știi bine că mi-aș sacrifica viața mea și a oamenilor mei ca să te salvez. Și mai știi că, departe de a te părăsi, mi-aș vărsa și ultima picătură de sînge ca să te apăr. Cînd voi cădea, nădăjduiesc să fiu alături de tine, John, și atunci vom porni amîndoi pe lumea cealaltă, mînă în mînă și cu inimile unite, așa cum am fost și pe lumea asta.

— Vom lupta și vom muri alături de tine dacă cerul ne refuză sprijinul pe care ni l-a dat pînă acum ! spuse Will, îmbrățișîndu-și vărul. Și ai să vezi că mai sînt pe lume băieți viteji. Copii — zise Will, întorcîndu-se spre pădurari, care se opriseră și ei — iată, prietenul vostru, tovarășul vostru, șeful vostru este rănit de moarte. Credeți că ar trebui să-l părăsim pradă răzbunării ticăloșilor care ne urmăresc ?

— Nu, nu, de o sută de ori nu ! strigară oamenii într-un singur glas. Să facem zid în jurul lui și să-l apărăm pînă vom cădea.

— Dați-mi voie — spuse voinicul Much, apropiindu-se — pare-mi-se că nu folosește la nimic să ne riscăm pielea. John este doar rănit la un genunchi, așa că poate, fără să ne temem că va pierde sînge, să îndure să fie luat de aici. Am să-l așez pe umerii mei și am să-l duc cît m-or ține picioarele.

— Cînd n-ai să mai poți tu, Much — zise Will — am să te înlocuiesc eu, și altul pe mine, nu-i așa, băieți ?

— Da, da ! răspunseră vitejește pădurarii.

În ciuda împotrivirii lui John, Much îl luă pe sus și, cu ajutorul lui Robin, îl sălță pe umeri. Apoi fugarii își continuară drumul cu toată graba. Popasul silit pe care mica trupă îl făcuse dăduse soldaților posibilitatea să se apropie, și iată-i că se și zăreau la capătul drumului. Oamenii veseli trimiseră o ploaie de săgeți și își întețiră fuga, în nădăjdea să ajungă acasă, încredințați că soldații n-ar fi avut nici puterea, nici curajul, să-i urmărească pînă acolo. La o cotitură a drumului cel mare ce se pierdea în cîmpie, pădurarii zăriră în mijlocul frunzișului copacilor turnurile unui castel.

— Al cui o fi domeniul acesta ? întrebă Robin. Îl cunoaște careva dintre voi pe proprietar ?

— Eu, căpitane — răspunse un om de curînd intrat în ceată.

— Ce zici, crezi că vom fi bine primiți de acest senior? Căci sîntem pierduți dacă nu ni se deschid porțile castelului.

— Răspund de bunătatea lui sir Richard de la Plaine — spuse pădurarul. Este un brav saxon.

— Sir Richard de la Plaine ! strigă Robin. Ah, sîntem salvați ! Înainte, băieți, înainte ! Will, ia-o înainte și spune-i pazniculuí podului mobil că Robin Hood și o parte din oamenii lui, urmăriți de normanzi, îi cer lui sir Richard îngăduința să intre în castel.

William străbătu ca o săgeată distanța care-l despărțea de domeniul lui sir Richard. În timp ce tînărul își îndeplinea misiunea, Robin și tovarășii lui se îndreptau spre castel. Curînd, un drapel alb fu înălțat pe zidul înconjurător, un cavaler ieși din castel și, urmat de Will, porni în galop în întîmpinarea lui Robin. Ajuns în fața tînărului șef, descălecă și-i întinse amîndouă mîinile.

— Messire — zise tînărul, strîngînd mîinile lui Robin, cu vădită emoție — sînt Herbert Gower, fiul lui sir Richard. Tatăl meu m-a însărcinat să vă spun că sînteți binevenit în casa noastră și că se va simți cel mai fericit dintre oameni dacă îi veți da prilejul să-și plătească

măcar o parte din obligațiile pe care le avem față de dumneavoastră. Sînt al dumneavoastră cu trup și suflet, sir Robin! adăugă tînărul, cu un elan plin de adîncă recunoștință. Dispuneți de mine cum vă place.

— Îți mulțumesc din suflet, tînărul meu prieten — răspunse Robin, îmbrățișîndu-l pe Herbert. Propunerea dumitale mă ispitește, căci voi fi mîndru să am în rîndurile locotenenților mei un cavaler atît de îndatoritor. Însă acum trebuie să ne gîndim la primejdia care-mi amenință ceata. Este istovită de oboseală, cel mai drag dintre tovarășii mei a fost atins la picior de săgeata unui normand și, de aproape două ceasuri, sîntem urmăriți de soldații baronului Fitz Alwine. Privește, copilul meu — continuă Robin, arătîndu-i tînărului un grup de soldați care cotropise drumul — ne vor răni și pe noi dacă nu ne vom grăbi să căutăm adăpost în spatele zidurilor castelului.

— Podul mobil a și fost lăsat — spuse Herbert. Să ne grăbim, și peste zece minute nu va trebui să vă mai temeți de dușmanii dumneavoastră.

Șeriful și oamenii ajunseră tocmai la timp ca să vadă cum mica ceată a proscrișilor pășea pe podul mobil ca să intre în castel. Înnebunit de această nouă înfrîngere, baronul luă numaidecît îndrăzneața hotărîre de a cere lui sir Richard, în numele regelui, să-i predea oamenii care, abuzînd, desigur, de încrederea lui, izbutiseră să se așeze sub ocrotirea sa. La cererea lordului Fitz Alwine, cavalerul apăru sus, pe meterez.

— Sir Richard de la Plaine — spuse baronul, care aflase de la oamenii săi numele stăpînului castelului — îi cunoașteți pe cei care au pătruns adineauri în casa dumneavoastră?

— Îi cunosc, milord — răspunse rece cavalerul.

— Cum adică?! Știți că ticălosul care comandă această ceată de tîlhari este un proscris, un dușman al regelui, și-i dați adăpost? Știți că vă expuneți să fiți pedepsit ca trădător?

— Eu știu că acest castel și pămîntul care-l înconjoară sînt proprietatea mea; știu că am dreptul să fac ce-mi place și să primesc în castel pe cine vreau. Iată, domnule, răspunsul meu; binevoiți, asadar, să plecați

numaidecît dacă vreți să evitați o luptă în care dumneavoastră nu veți fi avantajați, deoarece dispun de o sută de oameni înarmați, iar săgețile mele sînt cele mai ascuțite din tot comitatul. Bună ziua, domnule !

După ce sfîrși acest răspuns ironic, cavalerul părăsi meterezul.

Baronul, care nu se simțea prea sprijinit de soldații săi ca să încerce un atac împotriva castelului, se hotărî, spumegînd de mînie, cum ne putem lesne închipui, să se retragă împreună cu oamenii lui și să se întoarcă la Nottingham.

— Fii binevenit de mii de ori în casa pe care o datorez bunătății tale, dragul meu Robin Hood ! spuse cavalerul, îmbrățișîndu-și oaspetele. Fii binevenit de mii de ori !

— Mulțumesc, cavalere ! răspunse Robin. Dar te rog nu mai vorbi de modestul serviciu pe care am avut mulțumirea să ți-l fac. Prietenia ta l-a răsplătit de sute de ori, iar astăzi mă scapi de o adevărată primejdie. Spune-mi, îți aduc un rănit și aș vrea să-l îngrijești cu afecțiune.

— Va fi socotit ca și cînd ai fi tu însuți, dragă Robin.

— Acest vrednic băiat nu-ți este necunoscut, cavalere — adăugă Robin. Este Micul-John, primul meu locotenent, cel mai drag și cel mai credincios dintre tovarășii mei.

— Soția mea și Lila se vor ocupa de el — răspunse sir Richard — și-l vor îngriji bine ; de asta poți fi liniștit.

— Dacă vorbiți de Micul-John, sau, mai bine zis, de cel mai mare John care a mînuit vreodată un ciomag — interveni Herbert — să știți că a și încăput pe mîinile unui priceput medic din York, care a sosit la noi de aseară. I-a și legat rana și l-a asigurat că o să se vindece foarte repede.

— Domnul fie lăudat ! spuse Robin Hood. Dragul meu John este în afară de primejdie. Acum, cavalere — adăugă el — sînt cu totul al dumitale și al familiei dumitale dragi.

— Soția mea și Lila sînt nerăbdătoare să te vadă, dragă Robin — spuse cavalerul. Te-așteptă în camera de alături.

— Dragă tată — zise Herbert, rîzînd — i-am spus prietenului meu — și vorbind astfel, tînărul îl arătă pe Will Roșcovanul — că sînt soțul fericit al celei mai frumoase femei din lume ; și știi ce mi-a răspuns ? Sir Richard și Robin Hood schimbară un zîmbet. Mi-a spus — continuă Herbert — că el are o soție a cărei uimitoare frumusețe n-are pereche în lume. Dar o s-o vadă pe Lila și atunci...

— Ah, dacă ai fi văzut-o pe Maud, n-ai vorbi așa, tinere ! Nu-i adevărat, Robin ?

— Nu mă-ndoiesc că Herbert o va găsi pe Maud foarte frumoasă — răspunse Robin, împăciuitor.

— Fără îndoială, fără îndoială — zise Herbert — însă Lila este frumoasă ca o minune și în ochii mei nu există femeie cu care s-o pot compara.

Will Roșcovanul îl asculta pe Herbert, încruntînd sprîncenele. Bietul băiat se simțea nițel rănit în amorul lui propriu de soț. Însă trebuie să recunoaștem că, de îndată ce Will a dat cu ochii de soția lui Herbert, a scos un strigăt de admirație. Lila își ținuse toate făgăduielile făcute din fragedă copilărie : frumoasa copilă pe care am văzut-o la mînăstirea Sfînta Maria devenise acum o femeie încîntătoare. Înaltă, zveltă și grațioasă ca o căprioară, Lila își întîmpină oaspeții, cu ochii plecați și cu un zîmbet divin pe buzele-i trandafirii. Ridică spre Robin Hood doi ochi albaștri mari și sfioși și-i întinse mîna.

— Salvatorul nostru nu este un străin pentru mine — spuse ea, cu o voce suavă.

Robin Hood, mut de amirație, duse la buze mîna albă a Lilei. Herbert, care se strecurase lîngă Robin, îi spuse atunci lui Will, cu un zîmbet plin de mîndră afecțiune :

— Prietene Will, îți prezint pe soția mea...

— Este foarte frumoasă... — rosti încet Will Roșcovanul — însă Maud... — adăugă el și mai încet.

Mai mult nu mai spuse, căci Robin Hood îi porunci din priviri să nu vadă nimic altceva dincolo de încîntătoare soție a lui Herbert.

După un schimb reciproc de afectuoase complimente între soția lui sir Richard și oaspeții săi, cavalerul îi lăsă

pe Will și pe fiul său de vorbă cu doamnele, iar el, trăgîndu-l deoparte pe Robin Hood, îi spuse :

— Dragă Robin, vreau să-ți dovedesc că nu există în lumea asta un om pe care să-l iubesc mai mult decît pe tine și-ți reînnoiesc dovada prieteniei mele pentru ca să poți acționa după cum vrei și după cum ai plănuit. Vei fi aici în siguranță atîta timp cît casa aceasta va putea să te apere, atîta timp cît pe metereze va fi un om în picioare, iar eu voi ține piept, cu arma în mînă, tuturor șerifilor din regat. Am poruncit să se închidă porțile și să nu fie nimănui îngăduit să intre în castel, fără încuviințarea mea. Oamenii mei sînt pregătiți și gata să se împotrivească din răsputeri oricărui atac. Oamenii tăi se odihnesc, lasă-i să se bucure liniștiți de o săptămînă de fericire, iar între timp noi ne vom gîndi ce hotărîre să iei.

— Mă-nvoiesc cu plăcere să rămîn aici cîteva zile — răspunse Robin — dar cu o condiție.

— Care ?

— Oamenii mei veseli se vor înapoia mîine în pădurea Barnsdale ; îi va însoți Will Roșcovanul. El se va întoarce aici însoțit de draga lui Maud, de Marianne și de soția sărmanului John.

Sir Richard primi bucuros propunerea lui Robin și totul se aranjă spre deplina mulțumire a celor doi prieteni.

Se scurseră cincisprezece zile foarte plăcute în castelul de la Plaine și, la sfîrșitul lor, Robin, Micul-John, complet vindecat, Will Roșcovanul și incomparabila Maud, Marianne și Winifred erau din nou sub frunzișul verde al copacilor din pădurea Barnsdale.

...A doua zi după înapoierea la Nottingham, baronul Fitz Alwine plecă la Londra, obținu o audiență la rege și-i povesti jalnica lui aventură.

— Maiestatea voastră — spuse baronul — va găsi, desigur, foarte ciudat ca un cavaler căruia Robin Hood i-a cerut adăpost să refuze să mi-l predea pe vinovat, cînd i-am poruncit acest lucru în numele regelui.

— Cum se poate ? Un cavaler a dovedit atîta lipsă de respect față de suveranul său ? strigă Henric, mînios.

— Da, sire, cavalerul Richard Gower de la Plaine a respins cererea mea întemeiată ; mi-a răspuns că el este rege pe domeniile lui şi că puţin îi pasă de puterea maiestăţii voastre.

După cum se vede, baronul mintea cu nerușinare pentru a obține cîștig de cauză.

— Ei bine ! zise regele. O să apreciem noi înşine îndrăzneala acestui netrebnic. Peste cincisprezece zile vom fi la Nottingham. Luaţi cîţi oameni aveţi nevoie pentru a da lupta, şi dacă o întîmplare nefericită nu ne va îngădui să vă întîlnim, procedaţi cum veţi crede de cuviinţă ; puneţi mîna pe acest neîmblînzit Robin Hood, pe cavalerul Richard, şi aruncaţi-i pe amîndoi în cele mai întunecoase temniţe pe care le-aveţi ; cînd vor fi puşi sub zăvoare, anunţaţi justiţia noastră. Vom chibzui atunci asupra a ceea ce ne rămîne de făcut.

Baronul Fitz Alwine se supuse întocmai ordinului regal. Strînse o armată numeroasă şi se îndreptă în fruntea ei spre castelul lui sir Richard. Însă bietul baron n-a avut noroc, căci sosi la castel a doua zi după plecarea lui Robin Hood. Gîndul de a-l urmări pe Robin pînă în adăpostul acestuia nu-i trecu o clipă prin minte bătrînului senior. O anumită amintire şi o anumită durere din pricina căreia plimbările pe cal îi mai căşunau necazuri îi temperau zelul în această privinţă. Neputînd face altceva mai bun, îşi propuse să-l prindă pe sir Richard, dar cum un asalt asupra castelului era un lucru dificil de încercat şi primejdios de pus în practică, se hotărî să recurgă la viclenie pentru a obţine un succes mai sigur.

Baronul îşi răspîndi oamenii, luă cu el numai vreo douăzeci de vlăjgani voinici şi se aşeză la pînă la o mică depărtare de castel. Aşteptarea a fost de scurtă durată : a doua zi de dimineaţă, sir Richard, fiul său şi cîţiva servitori căzură în cursa nevăzută ce le fusese întinsă şi, cu toată apărarea lor vitejească, fură învinşi, legaţi, aşezaţi pe cai şi duşi la Nottingham. Un servitor al lui sir Richard putu să scape şi, deşi grav rănit de loviturile primite, reuşi să ducă stăpînei sale această veste tristă.

Lady Gower, deznădăjduită, vroia să plece după soţul ei, dar Lila o făcu pe nefericita femeie să priceapă că

intervenția ei nu ar fi avut un rezultat favorabil pentru situația celor doi bărbați ; ea o sfătui pe mama ei să se adreseze lui Robin Hood. Numai el era în stare să judece sănătos situația lui sir Richard și să acționeze pentru eliberarea lui. Lady Gower ascultă rugămintea tinerei femei și, fără a mai pierde o clipă, alese doi servitori credincioși, încălecă și se îndreptă în cea mai mare grabă spre pădurea Barnsdale. Un pădurar care rămăsese la castel fiind bolnav se simți destul de în putere ca să-i slujească de călăuză pînă la copacul „Întîlnirii".

Printr-o întîmplare fericită. Robin Hood era la post.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Robin ! strigă lady Gower, descălecînd repede. Vin la dumneata cu o rugăminte, vin să-ți cer încă o favoare.

— Mă speriați, lady ! Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat ? strigă Robin, în culmea uimirii. Spuneți-mi ce doriți, sînt gata să mă supun.

— Ah, Robin ! suspină sărmana femeie. Soțul și fiul meu au fost prinși de dușmanul dumitale, șeriful din Nottingham. Robin, scapă-mi soțul, scapă-mi copilul, oprește-i pe ticăloșii care-i duc cu ei ; nu sînt mulți și de-abia au părăsit castelul.

— Liniștiți-vă, doamnă — spuse Robin Hood — soțul vă va fi în curînd redat. Nu uitați că sir Richard este cavaler și, în această calitate, ține de justiția regatului. Oricare ar fi puterea baronului Fitz Alwine, ea nu-i îngăduie să omoare un nobil saxon. Lui sir Richard trebuie să i se facă proces, dacă vina care i se pune în cîrcă este de natură să constituie obiectul unui proces. Liniștiți-vă, uscați-vă lacrimile, soțul și fiul dumneavoastră vă vor îmbrățișa în curînd.

— Cerul să te-audă ! strigă lady Gower, împreunîndu-și mîinile.

— Acum, doamnă, îngăduiți-mi să vă dau un sfat : întoarceți-vă la castel, ferecați toate porțile și nu lăsați să intre nici un străin. Eu îmi voi aduna oamenii și mă voi repezi în fruntea lor în urmărirea baronului de Nottingham.

Lady Gower, îmbărbătată de cuvintele mîngîietoare ale tînărului arcaș, se despărți de el cu inima ceva mai

ușoară. Robin Hood aduse la cunoștință oamenilor săi capturarea lui sir Richard și dorința lui de a tăia calea șerifului. Pădurarii scoaseră un strigăt, jumătate de indignare împotriva trădării baronului, jumătate de bucuria de a avea un nou prilej spre a-și folosi arcul; ei își făcură pregătirile în grabă și cu mare veselie.

Robin se așeză în fruntea vitezei sale cete și, însoțit de Micul-John, de Much și de Will Roșcovanul, se repezi în urmărirea șerifului. După un marș lung și obositor, ceata ajunse în orașul Mansfeld, iar, acolo, Robin află de la un hangiu că, după ce se odihniseră, soldații baronului își continuaseră drumul spre Nottingham. Robin Hood își lăsă oamenii, sub comanda lui Much și a Micului-John ca să se răcorească, iar el, însoțit de Will, se înapoie în galopul vijelios al unui cal strașnic la copacul „Întîlnirii" din pădurea Sherwood. Ajuns la gura subteranei, Robin sună voios din corn; la această chemare atît de bine cunoscută, veniră în fugă vreo sută de pădurari.

Robin luă cu el această nouă ceată și o îndrumă în așa fel, ca escorta baronului să se afle între cele două cete ale sale; căci oamenii lăsați la Barnsdale trebuiau să plece și ei spre Nottingham, după un ceas de odihnă. Oamenii veseli ajunseră repede într-un loc destul de aproape de oraș și, spre marea lor mulțumire, aflară că trupa șerifului încă nu trecuse. Robin alese o poziție propice, ascunse o parte din oameni, iar restul îi așeză de o parte și de alta a drumului.

Apariția unei jumătăți de duzine de soldați vesti că în curînd urma să sosească șeriful și armata lui de călăreți. Pădurarii se pregătiră în tăcere să le facă o primire călduroasă. Cercetașii trecură fără piedică pe lîngă ceata care stătea la pîndă, iar cînd fură destul de departe pentru ca trupa pe care o precedau să creadă că nu are nimic de temut, sunetul unui corn străbătu văzduhul, și o ploaie de săgeți salută rîndul strîns al primilor soldați. Șeriful ordonă un popas și trimise vreo treizeci de oameni să cerceteze tufișurile. Dar în felul acesta îi trimitea la pieire. Soldații, împărțiți în două grupe, fură atacați din ambele părți deodată și siliți să depună armele și să ceară îndurare.

Odată isprăvită această acțiune, oamenii veseli se aruncară asupra escortei baronului, care, bine înarmată și iscusită în mînuirea armelor, se apără cu dîrzenie. Robin și oamenii lui se luptau ca să-l elibereze pe sir Richard și pe fiul acestuia. La rîndul lor, călăreții veniți de la Londra căutau să obțină răsplata făgăduită de rege celui care îl va înhăța pe Robin Hood. Așa că, de ambele părți, lupta era furioasă și crîncenă, iar victoria nesigură, cînd, deodată, strigătele unei a doua cete de pădurari vestiră că situația se schimbă cu totul. Era Micul-John, cu ceata lui, care, venind dinspre Barnsdale, se aruncă în încăierare cu o furie dezlănțuită.

Vreo doisprezece arcași îi și înconjuraseră pe sir Richard și pe fiul său, le tăiaseră legăturile, le dăduseră arme și, fără a se teme de primejdia la care se expuneau, se luptau corp la corp cu oamenii în armuri de fier sau îmbrăcați în cămăși de zale.

Nesocotit și impetuos ca orice tînăr, Herbert, însoțit de cîțiva oameni veseli, se năpustise chiar în mijlocul escortei baronului. Aproape un sfert de oră, curajosul copil ținu piept călăreților, dar, copleșit de numărul lor, era gata-gata să plătească scump temerara-i imprudență, cînd un arcaș, fie pentru a-i veni în ajutor, fie pentru a grăbi sfîrșitul luptei, îl ochi repede pe baron, îi străpunse gîtul cu o săgeată, îl doborî de pe cal și-i tăie capul. Apoi, înfigînd capul în vîrful sabiei, îl ridică în aer strigînd din răsputeri.

— Ciini normanzi, ia uitați-vă la șeful vostru! Priviți pentru ultima oară mutra slută a semețului vostru șerif și aruncați armele dacă nu vreți s-aveți și voi aceeași s...!

Dar pădurarul nu-și sfîrși ultimul cuvînt: un normand îi crăpă țeasta, care se rostogoli în țărîna din drum.

Moartea lordului Fitz Alwine îi sili pe normanzi să depună armele și să ceară îndurare. Din ordinul lui Robin, o parte din oamenii veseli îi însoți pe învinși pînă la Nottingham, în timp ce, în fruntea cetei care rămase cu el, tînărul bărbat porunci să fie ridicați morții, ajută răniții și făcu să dispară urmele luptei.

— Adio pentru totdeauna, om cu inimă de fier și negrăit de crudă! spuse Robin, privind cu dezgust cadavrul baronului. Te-ai întîlnit cu moartea și o să-ți primești răsplata pentru faptele tale urîte. Inima ți-a fost lacomă și nemiloasă, mîna ta s-a întins ca o molimă asupra nefericiților saxoni; ți-ai chinuit vasalii, ți-ai trădat regele, ți-ai părăsit fiica, meriți toate chinurile iadului! Sir Richard — spuse Robin, după ce trupul bătrînului senior fu ridicat de soldați și dus spre Nottingham — iată o zi tristă. Te-am smuls din ghearele morții, dar nu de la ruină, căci bunurile tale vor fi confiscate. Aș fi vrut, dragă Richard, să nu te fi cunoscut niciodată.

— De ce? întrebă cavalerul, foarte mirat.

— Pentru că, și fără ajutorul meu, ai fi reușit, desigur, să-ți plătești datoria către mînăstirea Sfînta Maria, iar recunoștința nu te-ar fi obligat să-mi faci un bine. Fără să vreau, eu sînt cauza nenorocirii tale: vei fi surghiunit, proscris din regat, casa ta va fi luată de un normand, scumpa ta familie va suferi și toate astea din vina mea... Vezi și tu, Richard, că prietenia mea este primejdioasă.

— Dragul meu Robin — spuse cavalerul, cu nespusă blîndețe — soția și copiii mei trăiesc, tu ești prietenul meu; ce-aș putea să regret? Dacă regele mă osîndește, voi părăsi castelul părinților mei, cu desăvîrșire sărac, dar fericit și binecuvîntînd ceasul care m-a călăuzit lîngă nobilul Robin Hood!

Tînărul bărbat clătină încet din cap.

— Să vorbim serios despre situația ta, dragă Richard — continuă el. Vestea despre cele întîmplate va ajunge la Londra, iar regele va fi necruțător. I-am atacat soldații, iar el te va sili să plătești înfrîngerea, nu numai prin surghiun, ci printr-o moarte dezonorantă. Părăsește-ți casa, vino cu mine, îți dau cuvîntul meu de om că, atîta vreme cît un suflu de viață va ieși de pe buzele mele, vei fi în siguranță în paza oamenilor mei veseli.

— Primesc din toată inima propunerea ta generoasă, Robin Hood — răspunse sir Richard — o primesc cu

bucurie și recunoștință, însă, înainte de a mă stabili în pădure, am să-ncerc, căci viitorul copiilor mei mi-o cere ca o datorie, să îmblînzesc mînia regelui. O sumă mare de bani îl va hotărî, poate, să cruțe viața unui nobil cavaler.

Chiar în aceeași seară, sir Richard trimise un mesaj la Londra ca să ceară unui membru influent din familia sa să-l apere pe lîngă rege. Curierul se întoarse de la Londra în galop și-l anunță pe stăpînul său că Henric al II-lea, foarte supărat de moartea baronului Fitz Alwine, trimisese la castelul cavalerului o companie întreagă alcătuită din soldații săi cei mai buni, cu porunca de a-l spînzura pe el și pe fiul său de primul copac de pe drum. Comandantul acestei trupe era un normand fără avere care primise în dar din mîna regelui, pentru el și pentru descendenții lui pînă la ultima generație, castelul de la Plaine.

Ruda lui sir Richard îi mai aducea la cunoștință condamnatului că în comitatele Nottingham, Derby și York se oferea o răsplată foarte mare omului destul de îndemînatic care ar fi fost în stare să pună mîna pe Robin Hood și să-l predea viu sau mort unuia din cei trei șerifi. Sir Richard îl preveni de îndată pe Robin Hood de primejdia ce-i amenință viața și-i anunță sosirea lui neîntîrziată în mijlocul alor săi. Ajutat de vasalii lui, cavalerul goli castelul de tot ce cuprindea și-și trimise mobilele, armele și vesela la castelul din Barnsdale. Cînd ultimul furgon trecu podul mobil, sir Richard, soția sa, Herbert și Lila părăsiră călare scumpa lor locuință și ajunseră fără piedici în pădurea verde.

Cînd trupa trimisă de rege sosi în fața castelului, porțile erau date de perete, iar încăperile cu desăvîrșire pustii. Noul proprietar al domeniilor lui sir Richard se arătă foarte dezamăgit să găsească locul pustiu, însă cum el își petrecuse cea mai mare parte din viață luptînd împotriva capriciilor soartei, se aranjă în așa fel ca să nu sufere prea mult din pricina asta. În consecință, trimise înapoi soldații și, spre marea disperare a vasalilor, se instală ca stăpîn în castelul de la Plaine.

XII

Se scurseră trei ani tihniți de la evenimentele pe care le-am povestit. Ceata lui Robin Hood se mărise foarte mult, iar faima neînfricatului ei conducător se răspîndise în toată Anglia. După moartea lui Henric al II-lea se urcase pe tron fiul său Richard, care, după ce irosise averea coroanei, plecase în cruciade, lăsînd regența regatului în seama prințului John, fratele său, un om destrăbălat, nespus de zgîrcit și foarte sărac cu duhul, ceea ce îl făcea incapabil să-și ducă la îndeplinire obligațiile ce-i fuseseră încredințate.

Poporul, sărăcit în timpul domniei lui Henric al II-lea, ajunse la sapă de lemn în timpul lungii perioade cît a durat această sîngeroasă regență. Robin Hood alina suferințele săracilor din Nottinghamshire și din Derbyshire, cu o generozitate nesecată, așa că ajunsese idolul tuturor acestor năpăstuiți. Dar dacă dădea săracilor, în schimb lua de la cei bogați, astfel că normanzii, preoții și călugării contribuiau din plin, spre marea lor disperare, la acțiunile frumoase ale nobilului proscris.

Marianne continua să locuiască în pădure, iar cei doi soți se iubeau ca în primele zile ale fericirei lor căsnicii. Timpul nu făcuse să scadă pasiunea lui William pentru încîntătoarea lui soție; în ochii credincioșului saxon, Maud își păstra neschimbată frumusețea, asemenea unui diamant curat. Micul-John și Much se mai felicitau și acum pentru alegerea pe care o făcuseră luînd de soții, unul pe blînda Winifred, celălalt pe zburdalnica Barbara. Cît privește pe frații lui Will, nici ei n-aveau motive să se căiască de alegerea lor făcută în pripă. Erau fericiți și vedeau viața în roz.

Înainte de a ne despărți pentru totdeauna de două personaje care au jucat un rol important în povestirea noastră, să le facem o vizită prietenească la castelul Val, din valea rîului Mansfeld.

Allan Clare și lady Christabel trăiau fericindu-se unul pe celălalt. Casa lor, construită în mare parte după

indicațiile cavalerului, era o minune de confort și de bun gust. Un zid de copaci bătrîni împiedica orice privire indiscretă să pătrundă în grădină și părea să pună o barieră de netrecut în jurul acestei locuințe poetice.

Copiii, frumoși, cu chip suav, flori vii în această oază a dragostei, înviorau cu joaca lor gălăgioasă pacea tihnită ce domnea peste imensul domeniu. Glasul lor vesel trezea ecoul, iar pașii ușori ai piciorușelor lor abia lăsau urme pe nisipul aleilor din parc. Allan și Christabel rămăseseră cu inima, cu sufletul și cu chipul tînăr. Pentru ei, săptămîna avea durată unei zile, iar ziua trecea repede ca un ceas.

Christabel nu-și mai văzuse tatăl de la căsătoria ei cu Allan în mînăstirea din Linton, căci arțăgosul bătrîn se încăpățînase cu cruzime, respingînd încercările de împăcare făcute și de fiica lui, și de cavaler. Moartea baronului o afectă profund pe Christabel ; dar cu cît i-ar fi fost durerea mai mare, dacă, pierzîndu-l pe autorul zilelor ei, ar fi pierdut și un adevărat părinte !

Allan manifestase intenția de a-și valorifica drepturile sale asupra baroniei și comitatului Nottingham și, după sfatul lui Robin, care îl povățuia să grăbească această îndreptățită pretenție, tocmai se pregătea să se adreseze regelui, cînd află că prințul John devenise proprietarul castelului din Nottingham, cu veniturile și cu bunurile ce depindeau de el. Allan era prea mulțumit ca să-și primejduiască pacea și fericirea într-o luptă care, datorită superiorității adversarului său, putea să fie pe cît de periculoasă, pe atît de inutilă. Așa că nu făcu nici un demers și nici nu regretă pierderea acestei bogate moșteniri.

Atacurile îndreptate de Robin Hood împotriva normanzilor și a preoților deveniră atît de numeroase și de dăunătoare pentru averea acestor persoane de vază, încît ajunseră să atragă atenția marelui cancelar al Angliei, Longchamp, episcop de Ely. Episcopul se hotărî să pună capăt existenței arcașilor veseli și pregăti în acest scop o expediție de mari proporții. Cinci sute de oameni, în fruntea cărora se afla prințul John, sosiră la castelul din Nottingham și făcură pregătiri pentru a

pune mîna pe Robin Hood. Acesta, informat numaidecît de intențiile respectabilei trupe, se mulțumi să zîmbească și se pregăti, la rîndul său, să-i zădărnicească încercările fără a-și expune oamenii riscului unei lupte.

Robin își ascunse ceata, îmbrăcă o duzină de pădurari în tot felul de haine și-i trimise la castel, unde se înfățișară ca să slujească drept călăuze pentru trupă, pe potecile atît de încîlcite ale pădurii. Propunerea lor fu primită cu toată graba de comandanții trupelor, și cum pădurea se întindea pe aproape treizeci de mile, este lesne de înțeles cît i-au ocolit și i-au răsocolit călăuzele pe bieții soldați. Ici trupa se înfunda în adîncul văilor, colo intra pînă la genunchi în apa mocirloasă a mlaștinilor sau, în sfîrșit, răsfirată pe creste, bombănea cu disperare împotriva îndatoririlor de soldat, trimițînd la toți dracii pe marele cancelar al Angliei, pe Robin Hood și ceata lui invizibilă, căci este de prisos să spunem că nici o haină de pădurar nu se ivi în zare.

La căderea nopții, soldații se găseau întotdeauna la șapte sau opt mile de castelul din Nottingham, unde trebuiau să ajungă negreșit, dacă nu voiau să înnopteze sub cerul liber. Se întorceau frînți de oboseală, morți de foame, fără să fi zărit ceva care să le poată dovedi prezența oamenilor veseli. Timp de două săptămîni aceste plimbări obositoare se repetară cu regularitate, iar rezultatul fu întotdeauna același. Prințul John, chemat la Londra de plăcerile sale, abandonă partida și se întoarse în capitală, cu trupa.

După doi ani de la această ultimă expediție, Richard se întoarse în Anglia, iar prințul John, care, pe bună dreptate, se temea de fratele său, își căută refugiu împotriva mîniei regelui între zidurile bătrînului castel din Nottingham. Richard Inimă de Leu, care aflase despre ticăloasa purtare a regentului, rămase la Londra doar trei zile, apoi, însoțit de o mică trupă, porni hotărît împotriva răzvrătitului. Castelul din Nottingham fu încercuit; după lupte care durară trei zile, fortăreața se predă fără condiții, dar prințul John reuși să fugă. În timp ce se lupta ca ultimul dintre soldați, Richard observă că o ceată de oameni voinici îi dădea ajutor și că numai mulțumită sprijinului lor viguros izbutise să învingă.

După luptă și după ce se instală la castel, Richard ceru informații asupra acelor arcași iscusiți care îi veniseră în ajutor, dar nimeni nu-i putu spune nimic, așa că se văzu silit să se adreseze șerifului din Nottingham. Șeriful era același om căruia Robin Hood îi jucase festa ducîndu-l în pădure, unde îl pusese să-i plătească vizita cu trei sute de scuzi de aur. Sub înrîurirea acestei amintiri dureroase, șeriful îi spuse regelui că arcașii de care maiestatea sa întreabă nu puteau fi, desigur, decît ai cumplitului Robin Hood.

— Acest Robin Hood — adăugă hangiul, ranchiunos — este un ticălos înrăit, își hrănește ceata pe seama călătorilor, jefuiește oamenii cumsecade, ucide cerbii regelui și săvîrșește zilnic tot soiul de nelegiuiri.

Halbert Lindsay, fratele de lapte al frumoasei Maud, care avusese norocul să-și păstreze funcția de portar al castelului, se găsea, din întîmplare, lîngă rege în timpul acestei convorbiri. Îndemnat de un sentiment de recunoștință față de Robin și de un avînt firesc unui caracter generos, își uită situația lui modestă și, făcînd un pas spre augustul interlocutor al șerifului, rosti cu toată convingerea :

— Sire, Robin Hood este un saxon cinstit, un proscris nefericit. Dacă-i jefuiește pe bogați de prisosul lor, o face ca să ușureze mizeria celor săraci. Din Nottinghamshire pînă în Yorkshire, numele lui Robin Hood este rostit cu respectul datorat unei veșnice recunoștințe.

— Îl cunoști pe acest viteaz arcaș ? îl întrebă regele pe Halbert.

Întrebarea aceasta îl aduse la realitate : tînărul se roși și răspunse încurcat :

— L-am văzut pe Robin Hood, dar mai demult, și eu nu fac decît să repet maiestății voastre vorbele frumoase pe care le spun săracii despre acela care nu-i lasă să moară de foame.

— Haide, viteazul meu băiat — zise regele, zîmbind — ridică fruntea și nu-ți renega prietenul ! Pe sfînta treime, dacă el se poartă așa cum ne-ai povestit, atunci este un om a cărui prietenie trebuie să fie prețioasă. Mărturisesc că voi fi foarte fericit să-l văd pe acest proscris și, pentru că m-a ajutat, n-o să se poată spune

că Richard al Angliei s-a arătat nerecunoscător, chiar față de un proscris. Mîine de dimineață voi merge în pădurea Sherwood.

Regele se ținu de cuvînt : chiar a doua zi, însoțit de o escortă de cavaleri și soldați și călăuzit de șerif, care nu găsea plimbarea prea ispititoare, bătu potecile, drumurile, luminișurile bătrînei păduri ; însă căutarea fu cu totul de prisos căci Robin Hood nu se arătă. Foarte nemulțumit de insuccesul încercării sale, Richard chemă un om care îndeplinea slujba de pădurar în pădurea Sherwood și-l întrebă dacă știe vreun mijloc ca să-l întîlnească pe șeful proscrișilor.

— Maiestatea voastră poate să scotocească pădurea și un an de zile — răspunse omul — că tot n-o să întîlnească nici măcar umbra vreunui proscris dacă umblă însoțit de escortă. Robin Hood se ferește să se bată, pe cît este cu putință, nu de teamă, căci cunoaște atît de bine pădurea, încît nu-i e frică de nimic, nici chiar de un atac cu cinci-șase sute de oameni, dar o face din cumpătare și din prudență. Dacă maiestatea voastră dorește să-l vadă pe Robin Hood, să se îmbrace ca un călugăr, împreună cu patru sau cinci cavaleri, îmbrăcați și ei la fel. Eu voi sluji drept călăuză maiestății voastre și jur pe sfîntul Dunstan că nimeni n-o să pată nimic ! Robin îi oprește pe preoți, îi găzduiește, le ia banii, dar nu le face nici un rău.

— Pe sfînta cruce, pădurarule, vorbele tale sînt de aur ! zise rîzînd regele. Am să-ți ascult sfatul tău iscusit. Rasa de călugăr n-o să-mi vină prea bine, dar n-are importanță. Să mi se caute o rasă de călugăr !

Nerăbdătorul monarh îmbrăcă repede veșminte de abate, alese patru cavaleri, care își puseră și ei rase monahale și, folosind o nouă stratagemă sugerată tot de pădurar, fură pregătiți trei cai, așa fel ca să se creadă că duc cu ei o comoară însemnată. Cam la trei mile depărtare de castel, pădurarul care slujea drept călăuză pretinșilor călugări se apropie de rege și-i spuse :

— Monseniore, priviți acolo la marginea luminișului, iată-i : sînt Robin-Hood, Micul-John și Will Roșcovanul, cei trei șefi ai cetei.

— Prea bine — zise bucuros regele. Şi dînd pinteni calului, Richard se făcu că ar vrea să fugă.

Robin Hood ţîşni în drum, apucă animalul de dîrlogi şi-l opri.

— Cer iertare cu umilinţă, domnule abate — rosti el. Binevoiţi să vă opriţi o clipă şi să primiţi salutul meu de bunvenit.

— Mirean păcătos! strigă Richard, căutînd să imite vorbirea obişnuită a oamenilor bisericii. Cine eşti tu care-ţi îngădui să opreşti din drumul său un om cucernic care are de îndeplinit o misiune sacră?

— Sînt un om de rînd din această pădure — răspunse Robin Hood — iar tovarăşii mei trăiesc, ca şi mine, de pe urma vînătoarei şi datorită generozităţii cucernicilor membri ai sfintei biserici.

— Pe viaţa mea, eşti un ticălos îndrăzneţ — răspunse regele, ascunzîndu-şi zîmbetul — dacă îndrăzneşti să-mi spui în faţă că îmi mănînci... că mănînci cerbii regelui şi că jefuieşti clerul. Pe sfîntul Hubert! Cel puţin ai meritul că eşti sincer!

— Sinceritatea este singura bogăţie a oamenilor care nu au nimic — răspunse Robin Hood — însă cei care au rente, domenii, monede de aur şi de argint pot să se lipsească de ea, căci n-ar şti ce să facă cu ea. Eu cred, nobile abate — continuă Robin, cu ironie — că şi dumneavoastră vă număraţi în rîndul prea fericiţilor de care vă vorbesc. De aceea îmi iau îngăduinţa să vă cer să veniţi în ajutorul nevoilor noastre modeste, în ajutorul mizeriei oamenilor săraci, care sînt prietenii şi oblăduiţii noştri. Prea adesea uitaţi, fraţi călugări, că în preajma bogatelor voastre locuinţe se află case de unde lipseşte pîinea şi, cu toate acestea, aveţi mai mult aur decît vă trebuie pentru a vă satisface tot ce vi se năzare.

— Poate că-i adevărat ce spui, tînere — replică regele, aproape uitînd că purta veşminte religioase — şi îmi place sinceritatea care ţi se citeşte pe faţă. Pari mai cinstit decît eşti în realitate; de aceea, pentru chipul tău de om cumsecade şi din dragoste faţă de mila creştinească, îţi dăruiesc toţi banii pe care îi am acum

la mine, patruzeci de monede de aur. Îmi pare rău că n-am mai mult, însă, după cum știi, desigur, regele locuiește de cîteva zile în castelul Nottingham și aproape că mi-a golit buzunarele. Așadar, ia banii aceștia și folosește-te de ei, pentru că îmi place înfățișarea și fețele hotărîte ale voinicilor tăi tovarăși.

Sfîrșind aceste cuvinte, regele îi întinse lui Robin Hood un săculeț de piele cu patruzeci de piese de aur.

— Dumneavoastră sînteți o pasăre rară printre preoți, messire abate — spuse rîzînd Robin — și dacă n-aș fi jurat să-i storc, mai mult sau mai puțin, pe toți membrii sfintei biserici, aș refuza să primesc ofranda dumneavoastră atît de generoasă ; totuși nu se va putea spune că ați avut prea mult de suferit trecînd prin pădurea Sherwood. Escorta și caii dumneavoastră vor trece în deplină libertate și, pe deasupra, îmi veți îngădui să nu primesc decît douăzeci de monede de aur.

— Pădurare, te porți ca un adevărat nobil — răspunse Richard, părînd mișcat de curtenia lui Robin — și-mi voi face o plăcere să-i vorbesc despre tine suveranului nostru. Maiestatea sa te cunoaște puțin, căci mi-a spus să te salut din partea sa, dacă voi avea norocul să te întîlnesc. Între noi fie vorba, cred că regelui Richard, căruia îi place vitejia oriunde ar întîlni-o, nu i-ar fi cu supărare să-i mulțumească prin viu grai viteazului arcaș care l-a ajutat să deschidă porțile castelului din Nottingham și să-l întrebe de ce a dispărut îndată după bătălie, împreună cu vitejii lui tovarăși.

— Dacă aș avea vreodată fericirea să mă aflu în fața maiestății sale, n-aș șovăi să-i răspund pe loc la această întrebare, însă, deocamdată, să vorbim despre altceva, domnule abate. Îl iubesc mult pe regele Richard, pentru că este englez trup și suflet, deși prin legături de sînge aparține unei familii normande. Aici, noi toți, preoți sau laici, sîntem slujitorii credincioși ai maiestății sale, și dacă ați binevoi să primiți, vom bea împreună, domnule abate, în sănătatea nobilului Richard. Pădurea Sherwood știe să fie ospitalieră fără nici o plată atunci cînd primește sub bătrînii săi copaci inimi saxone și preoți generoși.

— Primesc cu plăcere binevoitoarea ta invitație, Robin Hood — răspunse regele — și sînt gata să te urmez oriunde vei vrea să mă duci.

— Vă mulțumesc pentru această încredere, bunule călugăr — spuse Robin — îndemnînd calul pe care sta Richard s-o apuce pe poteca ce ducea la copacul „Întîlnirii".

Micul-John, Will Roșcovanul și cei patru cavaleri travestiți în călugări veneau în urma regelui, care era precedat de Robin. Abia pătrunse mica trupă pe cărare, cînd un cerb înspăimîntat de zgomot le tăie drumul fulgerător, dar, mai iute decît sărmanul animal, săgeata lui Robin îi străpunse coasta, lovindu-l de moarte.

— Straşnică lovitură! Straşnică lovitură! strigă regele, încîntat.

— Lovitura nu este de loc nemaipomenită, domnule abate — spuse Robin, privindu-l pe Richard, oarecum mirat — toți oamenii mei, dar toți, pot omorî un cerb așa cum am făcut-o eu, chiar soția mea știe să tragă cu arcul și vădește iscusință în încercări care sînt mult mai presus decît umila ispravă pe care am săvîrșit-o eu sub ochii dumneavoastră.

— Soția ta? întrebă regele. Ai o soție? Pe sfînta liturghie! Sînt curios s-o cunosc pe aceea care împarte cu tine primejdiile aventuroasei tale cariere.

— Soția mea, messire abate, nu este singura din sexul ei care preferă o inimă credincioasă și o locuință în sălbăticie unei dragoste înșelătoare și luxului vieții de la oraș.

— Am să-ți prezint pe soția mea, domnule abate! strigă Will Roșcovanul. Și dacă nu vei recunoaște că frumusețea ei este vrednică de un tron, ai să-mi dai voie să-ți spun că ești ori orb, ori că ai gusturi dintre cele mai proaste.

— Pe sfîntul Dunstan! exclamă Richard. Are dreptate lumea că v-a poreclit oamenii veseli; nimic nu vă lipsește aici, aveți de toate: femei frumoase, vînat regal, verdeață proaspătă, libertate deplină.

— De aceea sîntem și foarte fericiți, messire — răspunse Robin, rîzînd.

Grupul ajunse curînd în poiană, unde, masa pusă își aștepta oaspeții. Și masa aceasta înbelșugată, cu vînat

plăcut mirositor, stîrni cunoscuta poftă de mîncare a lui Richard Inimă de Leu.

— Pe conștiința mamei mele ! strigă regele (să ne grăbim să spunem că doamna Eleonora avea atît de puțină conștiință, că era curată glumă s-o invoci). Iată o cină cu adevărat regească ! Apoi regele luă loc la masă și începu să înfulece cu o poftă grozavă. Spre sfîrșitul mesei. Richard se adresă gazdei : M-ai făcut curios și doresc să le cunosc pe frumoasele femei care trăiesc pe întinsul tău domeniu : prezintă-mi-le, sînt curios să văd dacă sînt vrednice să împodobească nobila curte a regelui Angliei, cum îmi dădea de înțeles tovarășul acela al tău cu părul roșu.

Robin îl trimise pe Will să le aducă pe frumoasele nimfe ale pădurii și porunci oamenilor să pregătească jocurile pe care le practicau în timpul zilelor de odihnă.

— Oamenii mei vor încerca să vă distreze puțin, domnule abate — spuse Robin, așezîndu-se lîngă rege — și veți vedea că plăcerile noastre și felul oarecum neobișnuit al traiului nostru nu au într-însele nimic care să merite a fi osîndit. și atunci cînd vă veți găsi în apropierea bunului rege Richard, să-i spuneți, vă cer aceasta ca o favoare, că oamenii veseli din pădurea Sherwood nu sînt nici de temut pentru saxonii de treabă, nici răi față de cei care împărtășesc necazurile de neînlăturat ale vieții lor aspre.

— Fii liniștit, cinstite pădurar, maiestatea sa va fi tot atît de bine informată de ceea ce se petrece aici, ca și cum ea însăși ar fi stat la masa ta, în locul meu.

— Messire, dumneavoastră sînteți cel mai curtenitor abate pe care l-am întîlnit vreodată și sînt foarte fericit că am avut plăcerea să vă tratez ca pe un frate. Acum binevoiți să urmăriți arcașii mei. Nimeni nu-i întrece în dibăcie, și ca să vă distreze, nu mă-ndoiesc că vor face azi minuni.

Oamenii lui Robin începură să tragă cu arcul, dovedind o mînă atît de sigură și un ochi atît de străsnic, încît regele îi felicită cu sinceră uimire. Exercițiul dura de vreo jumătate de oră, cînd apăru Will Roșcovanul, aducînd cu el pe Marianne și pe Maud, îmbrăcate în costume

de amazoană, croit din stofă verde de Lincoln, și purtînd, și una și cealaltă, un arc și o tolbă cu săgeți. În spatele celor trei veneau Barbara, Winifred, dalba Lila și frumoasele soții ale tinerilor Gamwell.

Regele deschise ochii mari, plini de uimire, și contemplă fără să scoată un cuvînt chipurile încîntătoare ce se roșeau sub privirea lui.

— Domnule abate — spuse Robin, luînd mîna Mariannei — vă prezint pe regina inimii mele, iubita mea soție.

— Poți să adaugi, fără să greșești, regina oamenilor tăi veseli, viteazul meu Robin! strigă regele. Și ai dreptate să fii mîndru că însufli o dragoste gingașă unei ființe atît de încîntătoare! Scumpă doamnă — continuă regele — dați-mi voie să salut în persoana dumneavoastră pe regina pădurii Sherwood și să vă aduc omagiul unui supus credincios.

Zicînd acestea, regele puse un genunchi în pămînt, luă mîna albă a Mariannei și o sărută cu respect.

— Dați dovadă de o mare curtenie, domnule abate — spuse Marianne, cu modestie — dar binevoiți a vă aduce aminte, vă rog, că unui om cu rangul sacru al dumneavoastră nu se cade să se încline astfel dinaintea unei femei; această expresie de umilință și respect se cuvine să o aduceți doar lui Dumnezeu.

— Iată o dojană plină de învățăminte din partea soției unui simplu pădurar — murmură regele, reluîndu-și locul sub copacul „Întîlnirii".

— Domnule abate, iat-o pe soția mea! strigă Will, trăgînd-o de mînă pe Maud către rege.

Regele se uită la Maud și spuse zîmbind.

— Această frumoasă persoană este desigur doamna care va face cinste în palatul unui rege?

— Da, messire — încuviință Will.

— Ei bine, prietene, sînt de aceeași părere cu tine și, dacă îmi dai voie, voi săruta frumoșii obraji ai aceleia care ți-este dragă — spuse regele.

William zîmbi, iar regele luă acest zîmbet drept o încuviințare și o sărută galant pe tînăra femeie.

— Dați-mi voie să vă spun un cuvînt la ureche, domnule abate — zise Will, apropiindu-se de rege, care se învoi cu bunăvoință la cererea tînărului. Sînteți un

om de gust — continuă Will — iar în pădurea Sherwood nu veți mai avea de ce vă teme. Începînd de azi, vă făgăduiesc o primire cordială ori de cîte ori o întîmplare fericită vă va aduce în mijlocul nostru.

— Îți mulțumesc pentru amabilitatea ta, dragul meu — replică vesel regele. Ah, ah, dar ce mai văd ? ! strigă Richard, cu ochii la surorile lui Will, care, însoțite de Lila, se înfățișară dinaintea lui. Într-adevăr, băieți, driadele voastre sînt adevărate zîne. Regele luă mîna tinerei Lila. Pe maica Domnului ! murmură el. N-aș fi crezut să existe pe lume altă femeie mai frumoasă decît dulcea mea Bérengère, dar, pe sufletul meu, sînt silit să recunosc că această copilă îi este deopotrivă și în candoare, și în frumusețe. Micuța mea — spuse regele, strîngînd mîna fetei — ai ales o viață foarte aspră, cu desăvîrșire lipsită de plăcerile vîrstei tale. Nu ți-e teamă, sărmană copilă, că furtunile din pădure vor nimici viața ta plăpîndă, cum nimicesc florile fragede ?

— Părinte — răspunse Lila, cu blîndețe — vîntul se ia la întrecere cu puterea copăceilor și el îi cruță pe cei mai slabi. Aici sînt fericită : o ființă care mi-e dragă locuiește în bătrînul codru și alături de ea nu știu ce înseamnă durerea.

— Ai dreptate să-ți mărturisești dragostea dacă omul pe care-l iubești este demn de tine, dulce copilă — răspunse Richard.

— Este demn, părinte, de o dragoste și mai mare decît cea pe care i-o port — răspunse Lila — și totuși îl iubesc cu toată dragostea cu care sînt în stare să iubesc.

Tînăra femeie se roși cînd isprăvi de vorbit ; ochii mari, albaștri ai lui Richard o priveau cu atîta ardoare, încît, cuprinsă de o nelămurită teamă, Lila își trase binișor mîna din mîna regelui și se duse lîngă Marianne.

— Îți mărturisesc, jupîne Robin — spuse regele — că în toată Europa nu există o singură curte care să se poată lăuda că reunește în jurul tronului atîtea femei tinere și frumoase cîte văd în jurul nostru. Am văzut femei din fel și fel de țări, dar nicăieri n-am întîlnit frumusețea calmă și suavă a femeilor saxone.

— Sînt fericit să vă aud vorbind astfel, domnule abate — replică Robin — îmi dovediți, o dată mai mult, că în vinele dumneavoastră curge sînge englez. Eu nu pot să-mi dau părerea într-o chestiune atît de gingașă, pentru că am călătorit puțin și, în afară de Derbyshire și Yorkshire, nu cunosc altceva. Cu toate acestea, mă simt îndemnat să spun ca și dumneavoastră că femeile saxone sînt cele mai frumoase femei din lume.

— Nu încape îndoială că sînt cele mai frumoase femei din lume — interveni Will, cu hotărîre. Eu am străbătut o mare parte din regatul Franței și pot să spun sus și tare că n-am găsit o singură domnișoară sau doamnă care să poată fi comparată cu Maud. Maud este idealul frumuseții engleze, asta-i părerea mea !

— Ai fost în serviciul regelui ? întrebă Richard, privindu-l cu luare-aminte pe tînărul bărbat.

— Da, messire — răspunse William — am fost în serviciul regelui Henric în Aevitania, în Poitou, la Harfleur, la Evreux, la Beauvais, la Rouen și în alte multe cetăți.

— Ohoho ! exclamă regele, întorcînd capul de teamă ca nu cumva Will, în cele din urmă, să-l recunoască. Robin Hood — continuă el — oamenii dumitale se pregătesc să reînceapă jocurile ; mi-ar plăcea să asist la noi exerciții.

— Va fi după voia dumneavoastră, messire ; am să vă arăt cum fac ca să deprind mîna arcașilor mei. Much ! strigă Robin. Zi să pună pe nuielele de tragere la țintă niște coroniță de trandafiri.

Much execută ordinul și, curînd, vîrful fiecărei nuiele apăru perpendicular din cercul împodobit cu flori.

— Acum, băieți, ochiți nuiaua ! strigă Robin. Cel care nu va nimeri ținta îmi va dărui o săgeată bună și va primi o palmă. Fiți atenți, căci, pe Maica Domnului, nu-i voi cruța pe neghiobi ; se-nțelege de la sine că trag și eu cu voi și că, în caz că nu voi nimeri, voi îndura aceeași pedeapsă.

Mai mulți pădurari dădură greș și primiră cu seninătate cîte o palmă zdravănă. Robin Hood sfărîmă nuiaua în bucățele ; alta fu pusă în locul ei ; Will și Micul-John dădură greș și, în mijlocul hohotelor de rîs, își

primiră plata pentru neîndemînarea lor. Robin trase ultima lovitură, dar, dorind să arate falsului abate că, în asemenea caz, nu se face nici o deosebire între el și oamenii lui, greși dinadins ținta.

— Ah, ah! exclamă uimit un pădurar. V-ați abătut de la țintă, jupîne!

— E adevărat, pe legea mea, și-mi merit pedeapsa! Care dintre voi vrea să-mi mîngîie obrazul? Tu, Micule-John, tu ești cel mai puternic dintre noi și ai să știi să lovești zdravăn.

— Nici nu mă gîndesc — răspunse John — sarcina asta mi-e atît de neplăcută, încît, ca s-o îndeplinesc, ar trebui să mă cert pentru totdeauna cu mîna dreaptă.

— Ei bine, Will, mă adresez ție.

— Mulțumesc, Robin, refuz din toată inima să-ți fac această plăcere.

— Și eu refuz — spuse Much.

— Și eu! strigă un om.

— Și noi la fel! strigară pădurarii într-un glas.

— Toate astea-s copilării, e caraghios... — spuse Robin, cu severitate. Eu n-am șovăit să-i pedepsesc pe cei care au greșit, voi trebuie să faceți la fel și cu aceeași asprime. Pentru că nici unul din oamenii mei nu îndrăznește să ridice mîna asupra mea, vă revine dumneavoastră, domnule abate, sarcina să rezolvați această problemă. Iată cea mai bună săgeată a mea, și acum, messire, vă rog să mă serviți la fel de generos, cum mi-am servit eu arcașii neîndemînatici.

— Nu îndrăznesc să iau asupra mea obligația de a te satisface, dragă Robin — răspunse regele, rîzînd — căci am mînă grea și lovesc cam tare.

— Nu sînt nici sensibil, nici delicat, domnule abate; loviți cum vă place!

— Vrei neapărat? întrebă regele, dezvelindu-și un braț musculos. Ei bine, fie, vei fi servit după cum dorești!

Lovitura fu atît de puternică, încît Robin căzu pe spate, dar se ridică numaidecît.

— Mărturisesc în fața lui Dumnezeu — spuse el, surîzînd și cu chipul împurpurat — că sînteți cel mai zdravăn călugăr din vesela Anglie. Brațul dumneavoastră

are mai multă forță decît este necesar pentru liniștea unui om care îndeplinește o misiune cucernică, și-mi pun capul rămășag (el este prețuit la patru sute de scuzi de aur) că vă pricepeți mai bine să țineți în mînă un arc sau să vă folosiți de ciomag decît să duceți crucea.

— Tot ce se poate — răspunse regele, rîzînd — și să mai adăugăm, dacă vrei, să mînuiesc o spadă, o lance sau un scut.

— Vorba și felul dumneavoastră de a fi dovedesc mai degrabă un om obișnuit cu viața aventuroasă a unui soldat decît un servitor al preasfintei biserici — răspunse Robin, cercetîndu-l pe rege cu luare-aminte. Aș vrea tare mult să știu cine sînteți, căci îmi trec prin cap niște gînduri foarte ciudate.

— Alungă-ți gîndurile acestea, Robin Hood, și nu căuta să afli dacă sînt sau nu omul care se înfățișează înaintea ta — răspunse repede regele.

Cavalerul Richard de la Plaine, care lipsea încă de dimineață, sosi tocmai atunci și se apropie de Robin. Zărindu-l pe rege, cavalerul tresări, căci îl cunoștea prea bine pe suveran. El se uită la Robin, dar acesta părea că n-are habar de rangul înalt al oaspetelui său.

— Îl cunoști pe cel ce poartă veșmînt de călugăr superior ? întrebă sir Richard, în șoaptă.

— Nu — răspunse Robin — dar cred că am descoperit abia de cîteva minute că părul acesta roșu și ochii mari albaștri nu pot fi decît ai unui singur om în lumea asta...

— Richard Inimă de Leu, regele Angliei ! strigă cavalerul fără să vrea.

— Ah, Ah ! exclamă falsul călugăr, apropiindu-se.

Robin Hood și sir Richard căzură în genunchi.

— Recunosc acum chipul augusț al suveranului meu — spuse șeful proscrișilor — este chipul bunului nostru rege Richard al Angliei. Dumnezeu să ocrotească pe viteaza sa maiestate ! Un zîmbet binevoitor înflori pe fața regelui. Sire — continuă Robin, rămînînd în aceeași atitudine umilă — acum maiestatea voastră știe cine sîntem: niște proscriși alungați din casa părinților noștri de o împilare nedreaptă și crudă. Săraci și fără adăpost, am căutat un refugiu în singurătatea pădurii. Am trăit

din vînătoare, din pomeni, cerute, desigur, dar fără violență și folosind cea mai desăvîrșită curtenie ; ni se dădea de voie sau de nevoie, dar noi nu luam fără să fim pe deplin încredințați că cel care se împotrivea să vină în ajutorul mizeriei noastre avea în punga de la brîu putința să răscumpere un cavaler. Sire, implor maiestății voastre iertarea pentru tovarășii mei și pentru șeful lor.

— Ridică-te, Robin Hood — răspunse regele, cu bunătate — și spune-mi ce te-a făcut să-mi dai ajutor cu vitejii tăi arcași atunci cînd am atacat baronia din Nottingham ?

— Sire — răspunse Robin Hood, care, deși se supuse ordinului regelui, sta totuși plecat cu respect în fața lui — maiestatea voastră este idolul inimilor cu adevărat engleze. Faptele voastre, atît de vrednice de respectul tuturor, v-au făcut să cîștigați deosebita faimă de cel mai viteaz dintre viteji, bărbat cu inima de leu, care, ca un cavaler viteaz, triumfă cu arma în mînă împotriva dușmanilor săi și-și întinde ocrotirea generoasă peste cei năpăstuiți. Prințul John merita dizgrația maiestății voastre și, cînd am aflat că regele meu se află în fața zidurilor castelului din Nottingham, m-am așezat sub ordinele sale. Cînd maiestatea voastră a cucerit castelul care slujea drept refugiu prințului răzvrătit, misiunea mea, odată îndeplinită, m-am retras fără să spun un cuvînt, deoarece conștiința că-mi slujisem cu loialitate regele mă mulțumea pe deplin.

— Îți mulțumesc din inimă pentru sinceritatea ta, Robin Hood — răspunse regele — și dragostea pe care mi-o porți îmi este negrăit de plăcută. Vorbești și te porți ca un om cinstit ; sînt mulțumit și-ți acord iertare deplină pentru oamenii veseli din pădurea Sherwood. Ai ținut în mîinile tale o putere foarte mare, aceea de-a face rău, și n-ai dat curs acestei puteri primejdioase. Ai ajutat pe cei nevoiași, și sînt mulți în comitatul Nottingham. N-ai încasat contribuții curtenitoare decît de la normanzii bogați, și asta ca să îndestulezi nevoile cetei tale. Îți iert greșelile ; ele au fost urmările firești ale unei situații cu totul excepționale : însă, pentru că legile pădurii au fost încălcate, pentru că principii bisericii

și seniorii suzerani s-au găsit în situația de a lăsa în mîinile tale cîteva fărîme din uriașele lor averi, iertarea ta cere un act întocmit cu toate formele ca să poți trăi de aci înainte la adăpost de orice învinuire și de orice urmărire. Mîine, în prezența cavalerilor mei, voi proclama anularea actului prin care ai fost proscris și care te punea mai jos decît cel din urmă iobag din regat. Îți redau, ție și tuturor celor care au împărțit cu tine viața ta aventuroasă, drepturile și privilegiile de oameni liberi. Am zis și jur să-mi țin cuvîntul, prin grația lui Dumnezeu atotputernicul!

— Trăiască Richard Inimă de Leu! strigară cavalerii într-un glas.

— Sfînta Fecioară s-o ocrotească veșnic pe maiestatea voastră! spuse Robin Hood, cu vocea înăbușită de emoție și, punînd un genunchi în pămînt, sărută respectuos mîna generosului principe.

După ce îndeplini acest act de recunoștință, Robin se ridică, sună din corn, iar oamenii veseli, ocupați fiecare cu cîte o treabă, unii trăgînd la țintă cu arcul, alții exersîndu-se în mînuirea ciomagului, își părăsiră îndeletnicirile și se adunară în jurul tînărului lor șef.

— Bravii mei tovarăși — începu Robin — puneți cu toții un genunchi în pămînt și descoperiți-vă: vă aflați în fața suveranului nostru legitim, preaiubitul rege al Angliei vesele. Richard Inimă de Leu! Salutați-l cu respect pe nobilul nostru stăpîn și senior! Proscrișii se supuseră ordinului lui Robin și, în timp ce întreaga ceată îngenunchia cu umilință, Robin aduse la cunoștința tuturor clemența suveranului. Și acum — adăugă tînărul bărbat — faceți să răsune bătrînul codru de strigătele voastre de bucurie! Pentru noi, băieți, s-a născut o zi mare: sînteți liberi prin grația lui Dumnezeu și a nobilului Richard!

Oamenii veseli n-au mai avut nevoie de un nou îndemn ca să-și arate bucuria lor lăuntrică: scoaseră un urlet atît de puternic, încît nu-i de mirare dacă s-a auzit pînă la vreo două mile de copacul „Întîlnirii". După ce larma se potoli, Richard al Angliei îl pofti pe Robin să-l însoțească la castelul din Nottingham, împreună cu întreaga ceată.

— Sire — răspunse Robin — măgulitoarea dorință pe care și-a manifestat-o maiestatea voastră îmi umple inima de o negrăită bucurie. Sînt cu trup și suflet al suveranului meu și, dacă ar binevoi să-mi îngăduie, aș alege dintre oamenii mei o sută patruzeci de arcași, care, cu un devotament desăvîrșit, vor fi umilii slujitori ai maiestății voastre.

Regele, la fel de măgulit pe cît era de surprins de modesta purtare a viteazului proscris, îi mulțumi din inimă lui Robin Hood și, invitîndu-l să-și trimită din nou oamenii la exercițiile întrerupte pentru o clipă, luă o cupă de pe masă, o umplu ochi și o sorbi dintr-o înghițitură ; apoi spuse cu o ciudată veselie familiară :

— Și-acum, prietene Robin, spune-mi, te rog, cine este uriașul acela ; căci mi-ar fi foarte greu să-l numesc altfel pe uriașul flăcău pe care natura l-a înzestrat cu un chip atît de cinstit. Pe sufletul meu, pînă azi am crezut că sînt un om foarte înalt, dar văd acum că, dacă m-aș așeza alături de vlăjganul acesta, aș semăna cu un pui pricăjit. Ce brațe ! Ce picioare ! Cîtă vigoare ! Omul acesta este admirabil croit !

— Este și admirabil de bun, sire — răspunse Robin — și are o putere nemaipomenită : el singur ar putea să țină în loc o armată, dar la auzul unei povești triste se înduioșează ca un copil. Omul care are onoarea să atragă atenția maiestății voastre este fratele meu, tovarășul meu, cel mai bun prieten al meu ; are o inimă de aur, o inimă credincioasă ca oțelul sabiei sale neînvinse. Mînuiește ciomagul cu atîta îndemînare, încît n-a fost biruit niciodată ; pe deasupra, este cel mai dibaci arcaș din toată țara și cel mai viteaz băiat din toată lumea.

— Iată, Robin, laude care, cu adevărat, îmi sună dulce cînd le aud — spuse regele — căci cel care ți le insuflă merită să fie prietenul tău. Vreau să-i vorbesc acestui cinstit bărbat. Cum îl cheamă ?

— John Naylor, sire, însă noi îi spunem Micul-John, ținînd seama de înălțimea lui modestă.

— Hei, frumosule copac din pădure, turn al Babilonului, băiatul meu, ia vino lîngă mine, vreau să te privesc de aproape — zise regele rîzînd.

John se apropie, cu capul descoperit, și, calm și sigur de sine, așteptă ordinele lui Richard. Regele puse tînărului cîteva întrebări privitoare la puterea extraordinară a mușchilor săi, încercă să se lupte cu el, dar fu învins cu tot respectul de uriașul său partener. După această încercare, regele se amestecă în jocurile, în exercițiile oamenilor veseli atît de firesc, de parcă ar fi fost unul dintre tovarășii lor. La sfîrșit declară că de multă vreme nu petrecuse o zi atît de plăcută. În noaptea aceea, regele Angliei dormi păzit de proscrișii din pădurea Sherwood, iar a doua zi de dimineață, după ce făcu cinste unei mese îmbelșugate, se pregăti să se reîntoarcă la Nottingham.

— Viteazul meu Robin — spuse prințul — ai putea să-mi dai niște haine la fel cu cele pe care le poartă oamenii tăi ?

— Da, sire.

— Ei bine, poruncește să ni se aducă, mie și cavalerilor mei, cîte un veșmînt asemănător cu al tău. La intrarea în Nottingham o să ne distrăm puțin. Oamenii din serviciul nostru sînt grozav de zeloși cînd simt în apropiere un superior care le poate supraveghea purtarea, de aceea nu mă îndoiesc că viteazul șerif și neînfricații lui soldați ne vor face dovada vitejiei lor de neînfrînt.

Regele și cavalerii se îmbrăcară cu hainele alese de Robin și, după un sărut curtenitor dat Mariannei în numele tuturor oamenilor, Richard, înconjurat de cavalerii săi, de Robin Hood, de John, de Will Roșcovanul, de Much și de o sută patruzeci de arcași, se îndreptă vesel către locuința-i seniorială.

La porțile orașului Nottingham, Richard dădu ordin suitei să scoată un strigăt de victorie. Acest ura formidabil îi făcu pe locuitori să iasă în pragul caselor ; dar, la vederea unei cete de oameni veseli înarmați pînă în dinți, ei crezură că regele a fost ucis de proscriși și că aceștia, întăriți de sîngeroasa lor victorie, se năpusteau acum asupra orașului pentru a măcelări toți locuitorii. Cuprinși de spaimă, bieții oameni se repeziră grămadă care încotro ; unii se ascunseră în ungherele cele mai tainice ale locuinței, alții o rupseră la fugă încotro vedeau cu ochii ; alții traseră clopotele în semn de alarmă, che-

mară trupele din oraș, îl căutară pe șerif, care, printr-o ciudată întîmplare, se făcu nevăzut.

Trupele regelui se pregăteau să-i atace pe proscriși, cînd șefii lor, foarte puțin dornici să intre în luptă fără a cunoaște motivul, puseră frîu pornirii lor războinice.

— Iată și ostașii noștri ! spuse Richard, privind răutăcios la fricoșii apărători ai orașului. Aș zice că și locuitorii, și soldații țin tare mult la pielea lor. Șeriful lipsește, șefii tremură. Pe Dumnezeul meu, lașii aceștia ar merita o bătaie exemplară. Dar abia isprăvi regele această reflecție prea puțin măgulitoare pentru locuitorii Nottingham-ului, că trupele sale personale, avîndu-l în frunte pe căpitan, ieșiră în grabă din castel și se așezară în linie de bătaie, cu lăncile gata de atac. Pe sfîntul Denis ! Băieții mei nu glumesc ! strigă regele, ducînd la gură cornul pe care i-l dăduse Robin.

El sună de două ori : un semnal pe care îl indicase dinainte căpitanului gărzilor sale, iar acesta, recunoscînd semnalul stabilit de princîpe, porunci soldaților să lase jos armele și aștepte respectuos apropierea suveranului. Vestea înapoierii lui Richard al Angliei, însoțit triumfător de prințul proscrișilor, se răspîndi la fel de repede precum se răspîndise vestea apropierii proscrișilor nutrind gînduri sîngeroase. Locuitorii, care, prevăzători, se pitiseră în fundul caselor, ieșiră afară, galbeni la față, dar cu zîmbetul pe buze. Și de îndată ce se încredințară că Robin Hood și ceata lui cîștigaseră bunăvoința regelui, se strînseră prietenește în jurul oamenilor veseli, lăudîndu-i, strîngîndu-le mîna, declarîndu-se care mai de care prietenii și ocrotitorii lor. Din mijlocul mulțimii se înălțau strigăte de bucurie și felicitări ; din toate părțile se auzeau cuvinte rostite cu dragoste, ca de pildă : „Glorie nobilului Robin Hood, viteazul pădurar, frumosului proscris ! Glorie bunului și gentilului Robin Hood !" Apoi din ce în ce mai îndrăznețe, glasurile începură să-l aclame atît de furtunos pe șeful proscrișilor, încît Richard, obosit de zarva aceasta care se înteța mereu, strigă :

— Pe coroana și pe sceptrul meu, aș zice că tu ești rege aici, Robin Hood !

— Oh, sire — răspunse tînărul, zîmbind cu tristeţe — nu daţi importanţă şi nu puneţi preţ pe aceşte dovezi de aparentă prietenie ; ea nu este decît un firav rezultat al nepreţuitei bunăvoinţe cu care maiestatea voastră îl copleşeşte pe proscris. Un cuvînt al regelui Richard poate preschimba în urlete de ură aceste strigăte însufleţite pe care le stîrneşte prezenţa mea aici, şi aceiaşi oameni, fără să se gîndească şi fără remuşcare, ar trece de îndată de la elogiu la ocară, de la admiraţie, la dispreţ.

— Ai dreptate, dragul meu Robin — răspunse regele, rîzînd — ticăloşi sînt peste tot şi am avut prilejul să constat lipsa de inimă a unora dintre locuitorii Nottinghamului. Cînd am venit cu gîndul să-l pedepsesc pe prinţul John, unii au privit întoarcerea mea în Anglia, cu reţinere plină de prevedere. Pentru aceştia, dreptul este al celui mai tare ; ei nu ştiau că, avînd ajutorul tău, mi-era uşor să cuceresc castelul şi să-l alung de acolo pe fratele meu. Acum ne arată latura frumoasă a chipului lor hîd şi ne scot ochii cu linguşirea lor josnică. Dragă Robin, ţi-am făgăduit o răsplată nobilă pentru serviciul pe care mi l-ai făcut ; exprimă-ţi dorinţa ; regele Richard n-are decît un cuvînt ; el îşi respectă şi îşi îndeplineşte angajamentele pe care şi le ia.

— Sire — răspunse Robin — maiestatea voastră mă face fericit mai mult decît pot să exprim eu prin cuvinte, oferindu-mi din nou generosul său sprijin : primesc pentru mine, pentru oamenii mei şi pentru un cavaler care, lovit de dizgraţia regelui Henric, a fost silit să-şi caute adăpost în lăcaşul ocrotitor al pădurii Sherwood. Cavalerul acesta, sire, este un om inimos, un vrednic tată de familie, un saxon viteaz, şi dacă maiestatea voastră ar vrea să-mi facă cinstea de a asculta povestea lui sir Richard Gower de la Plaine, sînt sigur că ar binevoi să-mi încuviinţeze cererea pe care îmi voi îngădui să i-o fac.

— Prietene Robin, ţi-am dat cuvîntul nostru de rege că-ţi acordăm toate favorurile pe care vei vrea să le ceri de la noi — răspunse regele, afectuos. Vorbeşte fără teamă şi spune-ne datorită căror împrejurări a căzut acest cavaler în dizgraţia tatălui meu.

Robin se grăbi să dea ascultare ordinului regesc și istorisi foarte pe scurt povestea cavalerului de la Plaine.

— Pe Maica Domnului! strigă Richard. Acest brav cavaler a fost tratat cu cruzime, iar tu te-ai purtat ca un nobil, venindu-i în ajutor. Dar n-o să se spună, viteazule Robin Hood, că, și în cazul acesta, l-ai întrecut pe regele Angliei în noblețe sufletească și în generozitate. La rîndul meu, vreau să-l ocrotesc pe prietenul tău; cheamă-l în fața noastră. Robin îl chemă pe cavaler, iar acesta se înfățișă regelui, cu inima zvîcnind de emoțiile unei dulci speranțe. Sir Richard de la Plaine — spuse regele, cu prietenie — viteazul tău prieten Robin Hood mi-a vorbit despre nenorocirile care ți-au lovit familia și primejdiile care te-au pîndit. Sînt fericit că, făcîndu-ți dreptate, pot să-i dovedesc lui Robin admirația mea sinceră și stima mea adîncă pe care mi le insuflă purtarea lui. Îți redau drepturile și bunurile tale, iar vreme de un an vei fi scutit de orice bir și de orice contribuție. În afară de aceasta, anulez decretul prin care ai fost proscris, pentru ca amintirea acestui act de nedreptate să se șteargă cu desăvîrșire din amintirea concetățenilor tăi. Înapoiază-te la castel; înscrisurile prin care ți-am acordat iertarea deplină îți vor fi eliberate din porunca noastră. Iar tu, Robin Hood, mai cere-i ceva aceluia care nu va crede niciodată că și-a plătit datoria de recunoștință față de tine, nici chiar atunci cînd îți va fi îndeplinit toate dorințele.

— Sire — spuse cavalerul, punînd un genunchi în pămînt — cum aș putea să vă arăt recunoștința care-mi umple inima?

— Spunîndu-mi că ești fericit — răspunse vesel regele — și făgăduindu-mi că n-ai să mai insulți pe oamenii preasfintei biserici. Sir Richard sărută mîna generosului principe și se retrase discret în grupurile adunate la cîțiva pași de rege. Ei bine, viteaz arcaș — reluă prințul, întorcîndu-se spre Robin Hood — ce-mi ceri?

— Nimic deocamdată, sire; mai tîrziu, dacă maiestatea voastră binevoiește să-mi îngăduie, am să-i cer o ultimă favoare.

— Îți va fi acordată. Acum să ne îndreptăm spre castel. În pădurea Sherwood am fost primiți cu o generoasă

ospitalitate și e de crezut că și castelul Nottingham va dispune de ceva mijloace ca să se pregătească un ospăț regal. Oamenii tăi se pricep de minune să prepare vînatul, iar aerul proaspăt și oboseala drumului ne-au dat o strașnică poftă de mîncare, mai vîrtos ca de obicei, așa că am mîncat cu lăcomie.

— Maiestatea voastră avea tot dreptul să mănînce după pofta inimii — răspunse rîzînd Robin — căci vînatul era proprietatea sa.

— Al nostru sau al primului vînător venit — replică vesel regele — și dacă toată lumea se preface a crede că cerbii din pădurea Sherwood sînt proprietatea noastră și numai a noastră, există un anumit pădurar pe care-l cunoști foarte bine, dragă Robin, și trei sute de tovarăși ai lui, care alcătuiesc ceata lui veselă, care prea puțin s-au sinchisit de prerogativele coroanei.

Tot vorbind astfel, Richard se îndrepta spre castel, iar aclamațiile entuziaste ale mulțimii însoțiră cu strigăte zgomotoase, pînă la porțile vechii cetăți, pe regele Angliei și pe faimosul proscris.

Chiar în aceeași zi, regele își îndeplini făgăduiala pe care i-o făcuse lui Robin Hood : el semnă un act prin care anula ordinul de proscripție și-l repunea pe tînărul bărbat în posesia drepturilor și titlurilor asupra bunurilor și demnităților aparținînd familiei de Huntingdon.

A doua zi, după această fericită zi, Robin își adună oamenii într-una din curțile castelului și le anunță neașteptata schimbare a norocului său. Această veste umplu inimile vitejilor pădurari de o sinceră bucurie ; ei își iubeau nespus de mult șeful, dar toți, într-un glas, refuzară libertatea pe care voia să le-o acorde Robin. Se hotărî, așadar, chiar atunci pe loc, ca oamenii veseli să înceteze pe viitor a mai lua contribuții de la normanzi și preoți, urmînd să fie hrăniți și îmbrăcați pe seama nobilului lor stăpîn, Robin Hood, acum bogatul conte de Huntingdon.

— Băieți — adăugă Robin — pentru că vreți să trăiți în apropierea mea și să mă însoțiți la Londra, dacă porunca preaiubitului nostru suveran m-ar cheam acolo, vă cer să jurați că nu veți dezvălui niciodată locul adăpostului nostru din pădure. Să ne păstrăm acest nepre-

ţuit refugiu pentru cazul cînd vom mai avea alte necazuri.

Oamenii jurară aşa cum le ceruse şeful lor, iar Robin îi porti să-şi facă, fără întîrziere, pregătirile de plecare.

La 20 martie 1194, în ajunul plecării sale la Londra, Richard ţinu sfat în castelul din Nottingham şi, printre problemele importante care fură discutate atunci, a fost şi stabilirea drepturilor lui Robin Hood asupra comitatului Huntingdon. Regele îşi manifestă în mod hotărît dorinţa de a i se restitui lui Robin proprietăţile deţinute de abatele de Ramsay, iar sfetnicii lui Richard îi făgăduiră solemn să dea viaţă, spre deplina sa mulţumire, actului de dreptate care trebuia să repare nenorocirile îndurate cu atîta curaj de nobilul proscris.

XIII

Înainte de a se despărţi, poate pentru totdeauna, de bătrînul codru care îi slujise de adăpost, Robin Hood fu curpins de o atît de adîncă părere de rău pentru trecut şi de teamă pentru viitor — de altfel puţin justificată faţă de perspectivele pe care generoasele făgăduieli ale lui Richard îl lăsaseră să le întrevadă — încît se hotărî să aştepte sub frunzişul ocrotitor al pădurii rezultatul definitiv al angajamentelor luate de regele Angliei.

Rămînînd în pădurea Sherwood, Robin se dovedi fericit inspirat, căci încoronarea lui Richard, care avu loc la Winchester, puţin timp după întoarcerea sa la Londra, absorbi atît de mult spiritele, încît făcu nepotrivită orice intervenţie care ar fi amintit de drepturile recunoscute, dar încă neproclamate, ale proaspătului conte de Huntingdon.

După încoronare, Richard plecă pe continent, acolo unde îl chema apriga lui dorinţă de a se răzbuna pe Filip, regele Franţei, şi, încrezîndu-se în cuvîntul sfetnicilor

săi, lăsă în seama acestora grija de a restabili averea viteazului Robin Hood.

Baronul de Broughton (abatele de Ramsey) care continua să deţină averea familiei de Huntingdon, se folosi de toată trecerea de care se bucura, precum şi de toată imensa lui bogăţie, pentru a întîrzia aducerea la îndeplinire a decretului dat de Richard în favoarea adevăratului moştenitor al titlurilor şi al domeniului din acest bogat comitat. Dar, tot căutîndu-şi protectori şi prieteni, prudentul baron nu încerca să se împotrivească pe faţă actelor emise din voinţa lui Richard, mulţumindu-se doar să ceară timp, să-l copleşească pe cancelar cu cele mai bogate daruri, izbutind în felul acesta să se menţină nestingherit în posesia uriaşei averi pe care o uzurpase.

În timp ce Richard se lupta în Normandia, în timp ce abatele de Ramsey cîştiga pentru cauza sa întreaga cancelarie, Robin Hood aştepta cu încredere vestea care trebuia să-i aducă la cunoştinţă intrarea în posesia averii tatălui său. Unsprezece luni de aşteptare pasivă avură darul să slăbească răbdarea neclintită a tînărului bărbat. El se înarmă deci cu curaj şi, sigur de bunăvoinţa pe care i-o arătase regele cînd trecuse prin Nottingham, adresă o cerere lui Hubert Walter, arhiepiscop de Canterbury, lordul păstrător al sigiliului Angliei şi mare judecător al regatului. Cererea lui Robin ajunse la destinaţie, arhiepiscopul luă cunoştinţă de ea, dar dacă această dreaptă cerere nu fu respinsă pe faţă, în schimb rămase fără răspuns, fiind considerată ca neavenită.

Reaua voinţă a celor care se arătaseră gata să-i restituie lui Robin Hood bunurile familiei sale se manifesta prin această inerţie, iar tînărul bărbat îşi dădu lesne seama că o luptă surdă se angajase împotriva lui. Din nenorocire, abatele de Ramsey, devenit baron de Broughton şi conte de Huntingdon, era un adversar prea puternic ca să fie cu putinţă, în absenţa lui Richard, să se încerce asupra lui cea mai uşoară constrîngere. Aşa că Robin se hotărî să închidă ochii asupra nedreptăţilor cărora le căzuse victimă şi să aştepte cuminte reîntoarcerea regelui Angliei.

După ce luă această hotărîre, Robin Hood trimise un al doilea mesaj marelui judecător. El îi mărturisi via

lui nemulțumire pentru vădita protecție pe care acesta o acorda abatelui de Ramsey și-i declară că, sperînd în grabnica dreptate din partea lui Richard, o dată cu reîntoarcerea lui în Anglia, el își reia locul în fruntea cetei sale, continuînd să trăiască în pădurea Sherwood, ca mai înainte.

Aparent, Hubert Walter nu dădu nici o atenție celei de-a doua scrisori a lui Robin ; însă, luînd măsuri severe pentru restabilirea ordinei și liniștii pe tot întinsul Angliei și nimicind numeroasele cete organizate din diferite comitate ale țării, arhiepiscopul îl lăsă în pace pe protejatul lui Richard și pe veselii săi tovarăși.

Patru ani se scurseră în calmul înșelător care preceda furtuna pe cer și răzmerițele pe pămînt. Într-o dimineață, vestea morții lui Richard căzu ca un trăsnet asupra regatului Angliei și sădi spaima în toate inimile. Urcarea pe tron a prințului John, care parcă își dăduse osteneala să-și atragă ura tuturor, fu semnalul unui lung șir de crime și de violențe rușinoase.

În timpul acestei regretabile perioade, abatele de Ramsey, însoțit de o suită numeroasă străbătu pădurea Sherwood, îndreptîndu-se spre York, și fu arestat de Robin. Făcut prizonier, împreună cu escorta sa, abatele nu-și redobîndi libertatea decît cu prețul unei răscumpărări foarte mari. Plăti blestemînd, dar făgădui să se răzbune, și răzbunarea sa nu se lăsă așteptată.

Abatele de Ramsey se adresă regelui, iar John, care în vremea aceea avea mare nevoie de sprijinul nobilimii, plecă urechea la plîngerile baronului și trimise pe loc în urmărirea lui Robin Hood vreo sută de oameni, sub comanda lui sir William Gray, fratele cel mare al lui John Gray, favoritul regelui, cu ordinul de a tăia în bucățele întreaga ceată.

Cavalerul Gray era normand și nu-i putea suferi pe saxoni. Stăpînit de ură, el jură să depună în cel mai scurt timp, la picioarele abatelui de Ramsey, capul nerușinatului său adversar.

Sosirea neașteptată a unei companii de soldați îmbrăcați în cămăși de zale și cu înfățișarea războinică, stîrni panică în micul oraș Nottingham. Cînd se află însă că scopul venirii lor era pădurea Sherwood și nimicirea

cetei lui Robin, spaima făcu loc nemulțumirii, iar cîțiva oameni devotați proscrișilor se grăbiră să le vestească nenorocirea ce avea să cadă pe capul lor.

Robin Hood primi vestea ca un om pregătit pentru așa ceva și care se așteaptă dintr-o clipă într-alta la represalii din partea unui dușman foarte ofensat, fiind încredințat că abatele Ramsey participase la organizarea acestei rapide expediții. Robin își strînse oamenii și-i pregăti să opună atacului normanzilor o dîrză rezistență, apoi trimise în întîmpinarea dușmanilor săi un arcaș îndemînatic, îmbrăcat țărănește, care trebuia să le propună soldaților să-i conducă la copacul cunoscut în tot comitatul ca fiind locul de întîlnire al cetei oamenilor veseli.

Această viclenie atît de simplă, de care Robin se folosise cu succes și altă dată, reuși din plin și de data aceasta, iar cavalerul Gray primi fără nici o bănuială propunerea trimisului lui Robin. Binevoitorul pădurar se așeză în fruntea trupei, pe care o plimbă prin tufișuri, prin desișuri și prin mărăcinișuri mai bine de trei ceasuri, fără să pară a-și da seama că strașnicile cămăși de zale îngreunau tare mult mersul bieților soldați. În sfîrșit, cînd aceștia fură copleșiți sub greutatea apăsătoare a armurilor, cînd fură zdrobiți de oboseală, călăuza îi duse, nu la copacul „Întîlnirii", ci în mijlocul unui luminiș larg înconjurat de ulmi, de fagi și de stejari, bătrîni de sute de ani. În acest loc, unde era o iarbă atît de proaspătă și de deasă, de ai fi zis că-i pajiștea din fața unui castel, se afla întreaga ceată a oamenilor veseli, unii stînd în picioare, alții tolăniți pe jos.

La vederea dușmanului, în aparență dezarmat, soldații își simțiră forțele reîmprospătate; fără să se gîndească la călăuză, care se și strecurase în rîndul proscrișilor, ei scoaseră un strigăt de triumf și se năpustiră vijelios asupra pădurarilor. Spre marea uimire a normanzilor, oamenii veseli abia dacă își părăsiră atitudinea nepăsătoare pe care și-o luaseră și, aproape fără să se urnească din loc, ridicară deasupra capetelor niște ciomege uriașe și începură să le învîrtească, rîzînd cu hohote.

Scoși din minți de această primire batjocoritoare, soldații, cu sabia în mînă, se aruncară la întîmplare asupra

pădurarilor, iar aceștia, fără să-și piardă cît de cît cumpătul, îi doborîră pe atacatori, unii după alții, cu nemaipomenite lovituri de ciomag ; apoi, ameților de repede, le zdrobiră cu lovituri ucigătoare capetele și umerii. Zgomotul surd pe care îl făceau zalele și coifurile se amestecau cu urletele soldaților doborîți la pămînt, cu strigătele pădurarilor, care s-ar fi zis că nu-și apără propria lor viață, ci că-și încearcă îndemînarea asupra unor trupuri fără viață.

Sir William Gray, care conducea atacul soldaților, privea turbat de furie cum cade în jurul lui floarea trupei sale și-și blestema din toată inima ideea pe care o avusese să-și îmbrace oamenii cu o îmbrăcăminte atît de grea. Îndemînarea și sprinteneala corpului erau primele condiții ale unei victorii — și așa destul de nesigură, într-o luptă dată cu niște oameni de o forță neobișnuită — iar normanzii abia se puteau mișca. Temîndu-se de o derută completă, cavalerul întrerupse lupta și, datorită generozității lui Robin, putu să-și readucă la Nottingham resturile trupei cu care venise. Este de la sine înțeles că recunoscătorul cavaler își făgăduia în gînd să reia atacul chiar de-a doua zi, însă cu oameni purtînd o îmbrăcăminte mai ușoară decît a normanzilor aduși de la Londra.

Robin Hood, care ghicise intențiile dușmănoase ale lui sir William, își așează oamenii în ordine de bătaie în același loc unde se dăduse lupta în ajun și așteptă liniștit sosirea soldaților, care fuseseră semnalați, la vreo două mile de copacul „Întîlnirii", de unul din pădurarii trimiși ca observatori în diferite puncte ale pădurii din apropierea Nottingham-ului.

De data aceasta, normanzii purtau veșminte ușoare de arcași ; erau înarmați cu arcuri, săgeți, săbii scurte și scuturi.

Robin Hood și oamenii lui erau la posturile lor de vreun ceas și totuși soldații nu se arătau. Tînărul începu să creadă că dușmanii își schimbaseră gîndul, cînd un pădurar sosi în goană de la postul unde fusese așezat ca santinelă și-i spuse lui Robin că normanzii, rătăcindu-se pe drum, se îndreptau direct spre copacul „Întîlnirii", unde se adunaseră femeile, din ordinul lui Robin.

Vestea aceasta îi dădu lui Robin un fior de moarte ; el se îngălbeni la față și spuse oamenilor :

— Repede înaintea normanzilor, trebuie să le tăiem calea ; nenorocire lor și nouă dacă ajung la femeile noastre.

Pădurarii se repeziră ca un singur om pe urmele soldaților, propunîndu-și fie să le taie drumul, fie să ajungă înaintea lor la copacul „Întîlnirii". Din nefericire, soldații aveau un avans prea mare ca să mai poată fi opriți sau pădurarii să ajungă înaintea lor atît de repede, încît să se preîntîmpine o cumplită nenorocire. Obiceiurile sau, mai bine zis cruzimea din acea epocă barbară, îl făceau pe Robin și pe tovarășii lui să se teamă de sălbaticile represalii ale normanzilor asupra femeilor cu desăvîrșire lipsite de apărare.

Normanzii ajunseră curînd la copacul „Întîlnirii". La vederea lor, femeile se ridicară înspăimîntate și, scoțînd strigăte de groază, se năpustiră deznădăjduite, care încotro. Sir William înțelese dintr-o privire tot folosul pe care ura sa împotriva saxonilor l-ar putea trage din disperarea și slăbiciunea femeilor lor ; se hotărî să pună mîna pe ele și să se răzbune de insuccesul primului atac împotriva lui Robin Hood, ucigîndu-le.

Din ordinul comandantului, soldații se opriră, iar sir William urmări o clipă din ochi zbuciumul sărmanelor femei înfricoșate. Una dintre ele fugea în frunte, iar tovarășele ei încercau să o ajungă și în același timp să-i acopere fuga. Această grijă vădită îl făcu pe normand să prisească rangul deosebit al celei care alerga înaintea tuturor. Se gîndi că ar fi bine s-o lovească pe ea cea dintîi : luă arcul, puse în el o săgeată și țintì cu sînge rece. Cavalerul era bun ochitor : nefericita, atinsă între umeri, căzu însîngerată în mijlocul femeilor, care, fără să se mai gîndească la propria lor scăpare, îngenunchează în jurul ei scoțînd strigăte sfîșietoare.

Un om văzuse gestul aducător de moarte al ticălosului normand, un om ochise cavalerul în frunte, sperînd să împiedice lovitura mortală. Dar săgeata lui își atinse ținta prea tîrziu, căci sir William apucase să-și trimită săgeata înainte de a se prăbuși, lovit de moarte de săgeata lui Robin Hood.

— Lady Marianne a fost lovită ! Lovită de moarte !

Vestea aceasta zbură din gură în gură ; la auzul ei, lacrimile împălienjeniră ochii vitejilor saxoni, care își iubeau regina cu o nețărmurită dragoste. Cît privește pe Robin, durerea lui fu un adevărat delir ; nu vorbea, nu plîngea, se lupta. Micul-John și el se aruncau ca niște tigri însetați de sînge în mijlocul normanzilor, semănînd moartea în rîndurile dușmanilor, fără să scoată un strigăt, fără să-și descleștеze fălcile ; brațele lor sprintene păreau înzestrate cu o putere supraomenească : o răzbunau pe Marianne și o răzbunau crunt ! Două ceasuri dură această luptă sîngeroasă ; normanzii fură căsăpiți, ei nu obținură nici iertare, nici îndurare ; un singur soldat reuși să fugă, și el îi povesti fratelui lui sir William de Gray sfîrșitul nenorocit al expediției.

Marianne fu dusă pe o pajiște, departe de cîmpul de luptă ; acolo o găsi Robin pe Maud, în lacrimi, încercînd în zadar să oprească sîngele care curgea în valuri din rana înfiorzitoare. Robin se aruncă în genunchi lîngă Marianne ; inima toată îi era un zbucium ; nu putea nici să vorbească, nici să se miște și un fel de horcăit îi zguduia pieptul ; se sufoca. La apropierea lui Robin, Marianne deschise ochii, privindu-l cu nesfîrșită dragoste.

— Așa e că nu ești rănit, dragul meu ? întrebă ea, cu voce stinsă, după o clipă de mută contemplare.

— Nu, nu — murmură Robin, care abia putea să-și descleștеze dinții.

— Sfînta Fecioară fie lăudată ! adăugă Marianne, zîmbind. M-am rugat pentru tine Maicii Domnului și ea mi-a împlinit ruga. S-a isprăvit lupta aceasta înfiorzitoare. Robin ?

— Da, scumpă Marianne ; dușmanii noștri au dispărut pentru totdeauna și nu se vor mai întoarce... Dar să vorbim despre tine, să ne gîndim la tine, tu ești... eu... Sfîntă Maica a lui Dumnezeu ! strigă Robin. Durerea asta este peste puterile mele !

— Haide, curaj, dragul meu, iubitul meu Robin, ridică fruntea, uită-te în ochii mei — spuse Marianne, încercînd să zîmbească. Rana nu-i adîncă și se va vindeca, mi-au scos săgeata. Știi bine, dragul meu, că dacă ar fi să mă tem de ceva, eu aș fi prima care să-mi dau seama că mi-a sunat ceasul... Haide, uită-te la mine, Robin...

Vorbind astfel, Marianne încerca să-și apropie capul lui Robin, dar efortul acesta îi slei și ultimele puteri, și cînd tînărul bărbat ridică ochii în lacrimi spre sărmana rănită, aceasta leșinase. Marianne își reveni repede și, după ce-l mîngîie pe soțul ei cu blîndețe, spuse că simte nevoia să se odihnească un pic și curînd căzu într-un somn adînc. De îndată ce Marianne adormi pe patul de mușchi, pregătit de tovarășele ei la umbra copacilor, Robin Hood se duse să se intereseze de starea trupei. Îi găsi pe John, pe Will Roșcovanul și pe Much ocupați cu îngrijirea răniților și cu îngroparea morților. Numărul răniților nu era prea mare, doar vreo zece oameni fuseseră loviți mai greu, iar din rîndurile lor nu aveau nici un mort de plîns. Normanzii, în schimb, pieriseră cu toții : mai multe șanțuri săpate la marginea luminișului trebuiau să le slujească de mormînt.

Cînd se trezi după trei ceasuri de somn adînc, Marianne își găsi soțul lîngă ea, și îngerească făptură, vrînd să-i mai dea o speranță aceluia care o iubea cu atîta dragoste, începu să-i spună că nu mai simte nici o slăbiciune și că se va vindeca în curînd. Marianne suferea, Marianne simțea o sfîrșeală de moarte și-și dădea seama că orice speranță este zadarnică ; dar durerea lui Robin îi sfîșia sufletul și ea căuta, pe cît îi sta în putere, să-i aline durerea care avea să-l lovească în curînd.

Chiar de a doua zi, rana se agravă, se umflă și orice speranță de vindecare se topi chiar și în inima lui Robin.

— Dragă Robin — spuse Marianne, punîndu-și mîinile ei fierbinți în mîinile soțului său — mi se apropie ceasul de pe urmă, clipa despărțirii noastre va fi dureros de crudă, dar nu cu neputință de îndurat de către două ființe care au încredere unul în celălalt.

— O, Marianne, scumpa mea Marianne ! strigă Robin, izbucnind în hohote de plîns. Oare Sfînta Fecioară ne-a părăsit pînă într-atîta, încît să îngăduie să ni se zdrobească inimile ? Moartea ta îmi va aduce și mie moartea, Marianne, căci nu voi putea să trăiesc fără tine.

— Credința și datoria vor fi sprijinul slăbiciunii tale, dragul meu Robin — spuse blînd tînăra femeie. Te vei resemna să înduri nenorocirea care s-a abătut asupra noastră și vei trăi, dacă nu fericit, cel puțin liniștit și

puternic, în mijlocul oamenilor a căror fericire depinde de viața ta. Am să te părăsesc, prietenul meu, dar mai înainte de a închide ochii în lumina zilei, lasă-mă să-ți spun cît de mult te iubesc, cît de mult te-am iubit. Dacă recunoștința care îmi umple tot sufletul ar putea îmbrăca o formă vizibilă, ai înțelege forța și întinderea unui sentiment, căruia doar dragostea mea îi este deopotrivă. Te-am iubit, Robin, cu încrederea desăvîrșită a unei inimi devotate; ție ți-am închinat viața mea și m-am rugat cerului să-mi dăruiască harul de a-ți fi mereu pe plac.

— Și cerul ți-a dăruit acest har, scumpă Marianne — spuse Robin, încercînd să-și potolească clocotul durerii — căci pot să-ți spun, la rîndul meu, că numai tu mi-ai stăpînit inima și că, alături de mine sau departe de mine, tu ai fost singura mea nădejde, cea mai dulce mîngîiere a mea.

— Dacă cerul ne-ar fi îngăduit, dragă Robin, să îmbătrînim unul lîngă celălalt — adăugă Marianne — dacă ne-ar fi dăruit un lung șir de zile fericite, despărțirea ar fi fost și mai crudă, pentru că ai fi avut mai puțină putere să înduri această sfîșietoare durere. Dar amîndoi sîntem tineri și te las singur într-o perioadă cînd îți umpli singurătatea cu amintiri și, poate, chiar cu speranță... Ia-mă în brațe, dragă Robin... Așa... lasă-mă să-mi sprijin capul de obrazul tău. Vreau să-ți mîngîi urechea cu ultimele cuvinte pe care le mai pot șopti. Vreau ca sufletul să mi se înalțe liniștit și zîmbitor... Vreau să-mi dau ultima suflare cu capul pe inima ta...

— Scumpa mea Marianne, nu vorbi așa! strigă Robin, cu o voce sfîșietoare. Nu pot s-ascult cum buzele tale rostesc acest cuvînt funest: despărțirea. Ah, Sfîntă Maică a lui Dumnezeu! Sfîntă Maică ocrotitoare a celor deznădăjduiți! Tu care mi-ai îndeplinit toate rugile mele umile, dăruiește-mi viața celei care mi-e dragă, dăruiește-mi viața soției mele! Te rog, te implor în genunchi și cu mîinile împreunate!

Și Robin, cu fața scăldată în lacrimi, întinse mîinile rugătoare spre cer.

— Înalți către Maica Domnului o rugă zadarnică, scumpul meu — spuse Marianne, sprijinindu-și fruntea palidă pe umărul lui Robin. Zilele mele... ce zic eu, cea-

surile îmi sînt numărate. Dumnezeu mi-a trimis un vis ca să mă vestească.

— Un vis ? Ce vrei să spui, copilă scumpă ?

— Da, un vis ; ascultă. Te-am văzut înconjurat de oamenii tăi veseli, într-un luminiș larg din pădurea Sherwood. Parcă dădeai o serbare în cinstea vitejilor tăi tovarăși, căci copacii din bătrînul codru erau împodobiți cu ghirlande de trandafiri, iar flamuri roșii ca purpura fluturau vesele în bătaia vîntului înmiresmat. Stam lîngă tine, te țineam de mînă și-mi simțeam inima copleșită de o nespusă fericire, cînd un străin cu chipul palid și îmbrăcat în negru s-a oprit în fața noastră și mi-a făcut semn cu mîna să-l urmez. M-am ridicat fără voia mea și tot fără voia mea am răspuns ciudatei chemări a sumbrului vizitator. Totuși, înainte de a mă depărta, te-am întrebat din priviri, căci gura mea nu mai lăsa să treacă nici măcar un suspin din pieptu-mi zbuciumat. Privirea ta surizătoare și calmă mi-a întîlnit privirea mea ; ți-am făcut semn arătîndu-ți-l pe necunoscut, iar tu ai întors capul spre el, zîmbind mereu. Te-am făcut să înțelegi că mă duce cu el departe ; o ușoară paloare s-a întipărit pe fața ta, dar zîmbetul de pe buze nu ți s-a șters. Eram deznădăjduită, am început să tremur, apoi să plîng, cu capul în mîini. Necunoscutul mă tîra cu el. Cînd am ajuns la cîțiva pași de luminiș, ne-a ieșit în cale o femeie acoperită cu văluri ; necunoscutul s-a retras, iar cînd femeia și-a ridicat vălul care-i acoperea fața, am văzut chipul drag al mamei mele. Am scos un strigăt și, tremurînd de mirare, de fericire și de frică, am întins brațele spre mama. „Copilă dragă, mi-a spus ea, cu voce blîndă și melodioasă, nu plînge, primește cu resemnare soarta tuturor muritorilor. Mori în pace !...“ Nu mai țin minte sfîrșitul visului, dragă Robin — spuse Marianne, după o scurtă tăcere. M-am trezit și am înțeles că trebuie să te părăsesc...

— Scumpă, scumpă Marianne !...

— Dragul meu — continuă tînăra femeie — simt că și ultimele puteri mi se sting ; lasă-mă să-mi odihnesc capul pe inima ta... ia-mă în brațe și, asemenea unui copil obosit care adoarme la pieptul mamei sale, voi adormi și eu în ultimul meu somn... Robin o sărută cu

înfrigurare pe muribundă în timp ce lacrimi fierbinți cădeau pe fruntea ei. Cerul să te binecuvînteze, dragul meu — îngînă tînăra, cu o voce din ce în ce mai pierdută... Cerul să te binecuvînteze... Totul se întunecă în jurul meu și totuși aș vrea să te mai văd o dată zîmbind, aș vrea să mai citesc o dată în ochii tăi cît îți sînt de dragă... Robin, aud glasul mamei... mă cheamă... adio !... Robin !...

— Marianne ! Marianne ! strigă Robin, căzînd în genunchi lîngă tînăra femeie. Mai vorbește-mi... mai vorbește-mi ! Nu vreau să mori ! Nu, nu vreau. Doamne atotputernic, ajută-mă ! Sfînta Fecioară, fie-ți milă de noi !

— Dragă Robin — murmură Marianne — vreau să fiu îngropată sub copacul „Întîlnirii"... vreau să-mi fie mormîntul acoperit cu flori...

— Da, scumpa mea Marianne, da, îngerul meu scump, ai să dormi sub un covor de verdeață înmiresmată, iar cînd îmi va suna și mie ultimul ceas, și-l chem cu toată ființa mea, voi cere celui care îmi va închide ochii să-mi hărăzească un loc alături de tine...

— Mulțumesc, dragul meu, ultima bătaie a inimii mele este pentru tine... mor fericită pentru că mor în brațele tale... Adio... ad...

Un suspin scăpă laolaltă cu un sărut de pe buzele Mariannei ; mîinile ei apăsară blînd gîtul lui Robin, pe care pînă atunci îl ținuseră înlănțuit, apoi se desprinseră fără viață.

Robin rămase mult timp aplecat, privind dulcele chip, mult timp nădăjdui s-o vadă deschizînd ochii, dar ochii rămaseră închiși ; mult timp așteptă un cuvînt de pe buzele palide, măcar o tresărire a ființei care-i era atît de dragă ; dar, vai, așteptarea îi fu zadarnică : Marianne murise !

— Sfîntă Maica lui Dumnezeu ! strigă Robin, așezînd încet pe covorul de mușchi trupul fără viață al nefericitei sale soții. A plecat ! Iubita mea, singura mea fericire, soția mea, a plecat pentru totdeauna !... Și, nebun de durere, nefericitul bărbat se ridică de jos și o rupse la fugă, urlînd : A murit Marianne ! A murit Marianne !...

XIV

Robin Hood îndeplini cu sfințenie ultima dorință a soției sale ; puse să se sape o groapă sub copacul „Întîlnirii" și așeză acolo, pe un pat de flori, rămășițele pămîntești ale îngerului care-i fusese sprijin și mîngîiere în viață. Fetele din comitat, venite să ia parte la ceremonia funebră, acoperiră mormîntul proaspăt al Mariannei cu ghirlande de trandafiri, amestecîndu-și lacrimile lor cu lacrimile sărmanului Robin. Allan și Christabel, anunțați prin curier de tragica întîmplare, sosiră în primele ceasuri ale zilei ; amîndoi erau deznădăjduiți și plînseră amarnic pierderea ireparabilă a iubitei lor surori.

Cînd totul luă sfîrșit, cînd trupul Mariannei dispăru pentru totdeauna din fața ochilor, Robin Hood, care supraveghease îndeaproape dureroasele amănunte ale înmormîntării, scoase un urlet sfîșietor, se cutremură din creștet pînă în tălpi, așa cum face un om atins în piept de o săgeată ucigătoare, și, fără a-l asculta pe Allan, fără a-i răspunde Christabelei, speriați de această deznădejde plină de furie, se smulse din mîinile lor și dispăru în pădure. Sărmanul Robin voia să fie singur, singur cu durerea lui.

Timpul care tămăduiește și alină rănile cele mai cumplite, n-avu nici o înrîurire asupra lui Robin Hood : în inima lui rana rămase veșnic deschisă. Plînse fără încetare și avea s-o plîngă mereu pe femeia care, cu chipul ei blînd, îi luminase sălașul din bătrînul codru, pe aceea care-și găsise fericirea în dragostea lui, care fusese singura bucurie a vieții lui.

Șederea în pădure îi deveni curînd greu de îndurat și el se retrase la Barnsdale Hall ; dar și aici amintirile sfîșietoare ale trecutului îi rămăseseră atît de vii, încît Robin Hood căzu într-o apatie mohorîtă. Nu mai trăia nici cu spiritul, nici cu gîndul, nici chiar cu amintirea. Această tristețe aruncă asupra cetei oamenilor veseli umbrele întunecate ale unei adînci melancolii. Lacrimile tînărului șef le stinsese toată licărirea de veselie, așa că sărmanii pădurari rătăceau gînditori pe cărările co-

drului bătrîn, asemenea unor suflete chinuite. Nu se mai auzea răsunînd, sub cununa verde a copacilor, rîsul gros al călugărului Tuck ; nu se mai auzeau răsunînd, în mijlocul strigătelor de izbîndă, ciomegele sprințare întrecîndu-se în vigoare și în dibăcie ; săgețile rămîneau inofensive în tolbe, iar tragerea cu arcul la țintă fusese părăsită. Lipsa de somn, sila față de hrană aduseră o vădită schimbare în înfățișarea lui Robin ; se îngălbenise, ochii aveau cearcăne de culoare pămîntie, o tuse seacă îi chinuia pieptul, iar o fierbințeală lentă desăvîrșea opera începută de durere. Micul-John, care asista în tăcere la această dureroasă prefacere, reuși într-o zi să-l facă pe Robin să înțeleagă că trebuie nu numai să plece din Barnsdale, dar și din Yorkshire, și să caute, în plăcerea unei călătorii, ușurarea durerii care-l copleșea. După un ceas de împotrivire, Robin se învoi să asculte de sfaturile înțelepte ale Micului-John și, înainte de a se despărți de tovarășii săi, îi încredință bunului său prieten conducerea cetei.

Pentru a călători fără să fie recunoscut de cineva, Robin îmbrăcă haine țărănești și, sub această modestă înfățișare, ajunse pînă la Scarborough. Acolo se opri la poarta unei colibe sărăcăcioase, locuită de văduva unui pescar, și ceru voie să se odihnească. Buna bătrînă îl primi prietenește pe eroul nostru și, în timp ce-i aduse cîte ceva de-ale gurii, îi povesti micile necazuri ale vieții ei ; îi spuse că are o corabie de pescuit, cu un echipaj alcătuit din trei oameni, dar că întreținerea lor este o adevărată povară pentru posibilitățile ei, deși nici atîția nu erau destui ca să manevreze corabia și s-o aducă la mal după ce o încărcau cu pește.

Dorind să-și omoare timpul într-un fel oarecare, Robin Hood îi propuse bătrînei să completeze el numărul celorlalți trei tovarăși pentru o plată modestă, iar țăranca, fericită de bunele intenții ale oaspetelui său, primi cu dragă inimă propunerea lui.

— Cum te cheamă, flăcăule ? îl întrebă femeia după ce sfîrși cu instalarea lui Robin Hood în colibă.

— Numele meu este Simon de Lee, cinstită doamnă — răspunse Robin Hood.

— Ei bine, Simon de Lee, de mîine te-apuci de lucru, și dacă îți place îndeletnicirea de pescar, vom rămîne multă vreme împreună.

Chiar de a doua zi, Robin Hood ieși pe mare cu noii săi tovarăși, dar sîntem siliți să spunem că, în ciuda interesului pe care și-l dădu, Robin, care nu avea nici cele mai elementare cunoștințe de manevrare, nu putu fi de nici un folos îndemînaticilor pescari. Din fericire pentru Robin, nu avea de a face cu niște oameni răi, așa că aceștia, în loc să-l ia la rost pentru nepriceperea lui, se mulțumiră doar să rîdă de ideea pe care o avusese de a-și lua cu el, pe mare, arcul și săgețile. „Dacă vlăjganii aceștia ar fi fost ai mei, în pădurea Sherwood — își zicea Robin — nu s-ar fi grăbit să facă haz pe socoteala mea ; dar, ce vrei, fiecare cu meseria lui ; nu le sînt cîtuși de puțin deopotrivă în meșteșugul lor."

După ce încărcară pînă sus corabia cu pește, pescarii întinseră pînzele și porniră spre țărm. Pe drum văzură că o corvetă franceză se îndreaptă către ei. Corveta nu părea să aibă oameni mulți la bord, totuși pescarii se speriară la apropierea ei și începură să strige că sînt pierduți.

— Pierduți ? Păi de ce ? întrebă Robin.

— Cum de ce ? Prost mai ești ! se oțărî unul din pescari. Pentru că pe vasul ăsta se află dușmanii țării noastre, pentru că sîntem în război cu ei, pentru că, dacă ne abordează, or să ne ia prizonieri.

— Sînt încredințat că n-au să poată — replică Robin. O să ne apărăm.

— Cum o să ne putem apăra ? Ei sînt vreo cincisprezece, iar noi sîntem trei.

— Păi ce, pe mine nu mă pui la socoteală, viteazule ? întrebă Robin.

— Nu, băiete, căci mîinile ți-s prea albe ca să ți se fi jupuit vreodată pe vîsle ori muncind din greu. N-ai habar de mare, și dacă ai cădea în apă, ar fi un nătîng mai puțin pe lume. Nu te supăra, ești băiat de treabă, mi-e drag de tine, dar nu meriți pîinea pe care o mănînci.

Un zîmbet ușor înflori pe buzele lui Robin.

— Amorul meu propriu nu se simte zgîndărit — spuse el — totuși vreau să vă dovedesc că pot fi și eu bun la

ceva în caz de primejdie. Arcul și săgețile mele ne vor scoate din încurcătură. Legați-mă de catarg, trebuie să am mîna sigură, și lăsați corveta să se apropie pînă în bătaia arcului meu.

Pescarii ascultară : Robin fu legat zdravăn de catarg și, cu arcul întins, aștepta. De îndată ce coverta se apropie, Robin ochi un om aflat la prova vasului. Cu o săgeată înfiptă în gît, îl aruncă fără viață în mijlocul punții. Un al doilea marinar avu aceeași soartă. După o clipă de uimire și de încîntare, pescarii scoaseră un strigăt de triumf, iar cel care era mai mare peste tovarășii lui îi arătă lui Robin un om care sta la cîrma corvetei. Robin îl ucise la fel de repede ca și pe ceilalți doi. Cele două vase se lipiră bord la bord ; pe corvetă mai erau doar șase oameni, dar curînd Robin reduse la trei numărul nenorociților francezi. Văzînd că pe corvetă rămăseseră numai trei marinari, pescarii se hotărîră numaidecît să pună mîna pe vas, și nu le fu greu de loc, deoarece, dîndu-și seama că orice împotrivire este de prisos, francezii se predară fără condiții. Marinarilor li se lăsă viața și libertatea de a se întoarce în Franța, cu o corabie de pescari.

Corveta franceză era o pradă bogată căci ea ducea regelui Franței o mare sumă de bani și anume : douăsprezece mii de livre.

Este de la sine înțeles că, punînd stăpînire pe această comoară nesperată, pescarii îi cerură iertare celui de care își bătuseră joc cu cîteva ceasuri mai înainte, apoi, sincer dezinteresați, declarară că prada îi aparține în întregime lui Robin, deoarece Robin hotărîse singur victoria, datorită iscusinței sale și curajului său neclintit.

— Bunii mei prieteni — spuse Robin — numai eu am dreptul să rezolv această problemă, și iată cum vreau să facem : jumătate din corvetă și din încărcătura ei va fi proprietatea sărmanei văduve căreia îi aparține corabia asta, iar restul va fi împărțit între voi trei.

— Nu, nu — protestară oamenii — nu se poate ca tu să te lipsești de un bun pe care l-ai dobîndit fără să te fi ajutat cineva. Vasul este al tău și, dacă vrei, noi te vom sluji.

— Vă mulțumesc, dragii mei — răspunse Robin — dar nu pot să primesc mărturia devotamentului vostru.

Împărțirea corvetei se va face după cum vreau eu, iar cele douăsprezece mii de livre le voi folosi ca să construiesc, pentru voi și pentru sărmanii locuitori din golful Scarborough, case mai sănătoase decît cele pe care le aveți acum.

Pescarii se străduiră, dar zadarnic, să schimbe planul lui Robin ; ei se străduiră să-l convingă că, dînd văduvei, săracilor și lor un sfert din cele douăsprezece mii de livre, s-ar fi dovedit prea generos ; dar Robin nici nu vru să audă și sfîrși prin a le cere cinstiților săi tovarăși să nu mai adauge un cuvînt.

Robin Hood rămase cîteva săptămîni în mijlocul oamenilor pe care generozitatea lui îi făcuse atît de fericiți, apoi, într-o dimineață, sătul de mare și dornic să-și revadă bătrînul codru și pe scumpii lui tovarăși, adună pescarii și le spuse că pleacă.

— Dragi prieteni — zise Robin — mă despart de voi cu inima plină de recunoștință pentru toată grija și bunătatea pe care le-ați avut față de mine. Poate n-o să ne mai vedem niciodată, totuși vreau să păstrați o amintire frumoasă celui care a fost oaspetele vostru, prietenului vostru Robin Hood.

Mai înainte ca pescarii, uluiți din cale afară, să-și recapete graiul, Robin Hood dispăruse.

Micul golf care a adăpostit sub umilul acoperiș al colibelor sale pe faimosul proscris poartă și astăzi numele de Golful lui Robin Hood.

Robin ajunse la marginea pădurii Barnsdale în primele ceasuri ale unei frumoase dimineți de iunie. Cu sufletul răscolit de o adîncă emoție, el păși pe poteca din pădure, unde, vai, de atîtea ori venise să-l aștepte, cu inima plină de bucurie și cu zîmbetul pe buze, ființa scumpă a cărei absență o va plînge neîncetat. După cîteva clipe de contemplare mută a acestor locuri, martore fără grai a fericirii lui pierdute, Robin respiră mai liniștit ; simți că trecutul reînvie, iar amintirea Mariannei alunecă, ușoară și suavă, ca o adiere înmiresmată, de-a lungul cărărilor întunecoase, peste pajiștile înflorite, prin luminișurile umbrite de stejarii seculari ce-și lăsau

perdelele de frunze în calea soarelui. Robin Hood urmări năluca scumpă și pași împreună cu ea în tufișurile dese, coborî pe urmele ei în fundul văilor și, însoțit mereu de dulcea vedenie, ajunse la răscrucea unde se aduna de obicei grosul cetei oamenilor veseli.

În ziua aceea, locul era pustiu : Robin duse la gură cornul de vînătoare și adîncurile pădurii răsunară la chemarea-i puternică. Un strigăt, sau mai degrabă un fel de urlet răspunse la glasul cornului : crengile copacilor ce împrejmuiau răspîntia fură date în lături cu violență, iar Will Roșcovanul, însoțit de întreaga ceată, se repezi spre Robin Hood, cu brațele întinse.

— Dragă Rob, scump prieten ! murmură frumosul Will, cu vocea întretăiată. Iată-te, în sfîrșit, înapoi ! Binecuvîntat fie Domnul ! Te așteptam cu mare nerăbdare, nu-i așa, Micule-John ?

— Da, așa e — răspunse John, care, cu ochii plini de lacrimi, privea îndurerat chipul palid al călătorului. Lui Robin i-a fost milă de neliniștea și de grijile noastre, dacă s-a întors.

— Da, dragă John, și sper să nu te mai părăsesc niciodată.

John îi luă mîna lui Robin Hood și i-o strînse cu atîta vigoare plină de nețărmurită dragoste, încît tînărul nu îndrăzni să se plîngă de durerea pe care i-o pricinui înflăcărata strîngere de mînă.

— Fii bine venit în mijlocul nostru, Robin Hood ! strigară veseli pădurarii. Fii de o mie de ori bine venit !

Manifestările de bucurie pricinuite de prezența lui se așezară ca un balsam răcoritor peste rana netămăduită din inima eroului nostru. El își dădu seama că nu mai trebuie să se lase pradă durerii sale și să-i lipsească de sprijin pe acești oameni viteji care-și legaseră soarta de soarta lui nefericită. Luînd această hotărîre curajoasă, sărmanul Robin își simți fruntea cuprinsă de fierbințeală. Dar, vai, inima se ridică împotriva voinței, dar voința se dovedi mai tare, căci după ce-și luă în gînd un rămas bun de la amintirea Mariannei, întinse mîna spre slujitorii lui credincioși și le spuse cu voce calmă și hotărîtă :

— Dragi tovarăși, de azi înainte îl veți avea alături de voi oricînd pe prietenul, călăuza și șeful vostru, pe Robin Hood, proscrisul, pe căpitanul Robin Hood !

— Ura ! strigară pădurarii, aruncîndu-și bonetele în aer. Ura ! Ura !

— Acum, să ne veselim — spuse Robin — și de azi înainte, în mijlocul nostru să domnească iar veselia. Astăzi, repaus ; de mîine, vînătoare și atenție la normanzi !

Noile isprăvi ale lui Robin Hood ajunseră în curînd subiectul tuturor discuțiilor în Anglia, iar bogații seniori din Nottingham, Derbyshire și Yorkshire contribuiră din plin la nevoile săracilor și la întreținerea cetei.

Se scurseră mulți ani fără a interveni vreo schimbare în situația proscrișilor, însă, mai înainte de a închide această carte, trebuie să facem cunoscut cititorilor soarta unora din personajele cu care s-au întîlnit de-a lungul ei.

Sir Guy de Gamwell și soția sa au murit la adînci bătrînețe, lăsînd pe fiii lor la Barnsdale Hall, unde aceștia se retraseseră, încetînd să mai facă parte din ceata lui Robin Hood.

Will Roșcovanul urmase și el exemplul fraților lui ; locuia într-o casă încîntătoare împreună cu scumpa lui Maud, mamă a mai multor copii și iubită de soțul ei, cu aceeași dragoste ca în primele zile ale căsniciei. Much și Barbara se stabiliseră, de asemenea, lîngă Maud, însă Micul-John, care avusese durerea s-o piardă pe Winifred, neavînd nici un motiv să dezerteze din pădure, a rămas credincios lui Robin ; de altfel, trebuie să ne grăbim să spunem, John îl iubea prea mult pe Robin pentru a se fi gîndit, fie numai o clipă, să-l părăsească, iar cei doi tovarăși trăiau laolaltă, convinși în sinea lor că numai moartea îi va putea despărți vreodată.

Să nu uităm să spunem cîteva cuvinte despre viteazul Tuck, piosul capelan care a binecuvîntat atîtea căsătorii. Tuck îi rămăsese credincios lui Robin și nu pierduse nimic din remarcabilele sale calități : era același călugăr bețiv, zgomotos și flecar.

Halbert Lindsay, fratele de lapte al frumoasei Maud, numit mareșal al castelului din Nottingham de către Richard Inimă de Leu, își îndeplinise atît de bine obli-

gațiile funcției sale, încît reușise să și-o păstreze. Soția lui Hal, frumoasa Grace May, rămăsese la fel de încîntătoare în ciuda trecerii timpului, iar micuța ei Maud făgăduia să fie în viitor portretul viu al mamei sale.

Sir Richard de la Plaine trăia liniștit și fericit lîngă soția și cei doi copii ai săi, Herbert și Lila. Cinstitul saxon îi păstra lui Robin Hood o recunoștință și o dragoste care nu aveau să se stingă decît o dată cu ultima-i bătaie a inimii, și era o adevărată sărbătoare la castel cînd Robin, atras de această afecțiune ca de un magnet, venea acolo împreună cu Micul-John să se odihnească....

...Nu trecu mult timp de cînd fu semnată *Magna Charta*, și regele Ioan, după un șir de fapte monstruoase, porni personal în urmărirea tînărului rege al Scoției, care fugea din fața lui, și se îndreptă spre Nottingham, semănînd jalea și spaima în drumul său. Ioan era însoțit de mai mulți generali ale căror isprăvi le atrăseseră porecle elocvente, ca de pildă : Jaleo cel Fără Măruntaie, Mauleon Sîngerosul, Walter Much Ucigașul, Sottim cel Crud, Godeshal Inimă de Bronz. Acești ticăloși erau căpeteniile unei bande de mercenari străini, al căror drum era presărat de siluiri, moarte și incendii. Vestea apropierii acestei armate de tîlhari suna ca un dangăt de înmormîntare în urechile populației înspăimîntate, care fugea deznădăjduită încotro vedea cu ochii, lăsîndu-și casele în mîinile normanzilor.

Robin Hood află despre ticăloasa purtare a soldaților și se hotărî de îndată să-i facă să îndure aceleași chinuri pe care le îndurau victimele lor lipsite de apărare. Pădurarii răspunseră la chemarea șefului lor, cu o însuflețire care i-ar fi înfiorat pe oamenii regelui Ioan, într-atît de neîndurătoare era ura învinsului față de învingător, a saxonului împotriva normandului.

După ce își pregăti ceata de luptă, Robin Hood așteptă. Apropiindu-se de pădurea Sherwood, căpeteniile normanzilor trimiseră înainte o mică trupă ca să cerceteze terenul, iar cînd grosul armatei pătrunse în pădure, zăriră, spînzurînd de crengile copacilor, morți pe cărări sau trăgînd să moară în colbul drumului, oamenii a

căror înapoiere o aşteptaseră zadarnic. Această priveliştе înfiorătoare mai domoli avîntul războinic al normanzilor; totuşi, cum erau în număr mare, îşi continuară drumul. Robin nu putea să atace deschis o armată întreagă, şi cum numai prin viclenie ar fi obţinut victoria, folosi cu pricepere isteţimea şi îndemînarea fără pereche a oamenilor săi. Îi hărţui pe soldaţi, trimiţîndu-le săgeţi ucigătoare, săgeţi al căror punct de plecare rămînea nevăzut; urmărea armata, omorînd pe cei care rămîneau în urmă sau măcelărind fără milă pe cei care-i cădeau în mînă. O groază generală paraliză mişcările armatei; ea se socoti pierdută, căci, datorită superstiţiilor din vremea aceea, soldaţii erau încredinţaţi că se află în puterea farmecelor unui duh necurat. Unul dintre şefii străini, Sottim cel Crud, încercă să pună capăt măcelului care ameninţa să semene dezordinea şi dezbinarea în rîndurile armatei. El dădu ordin să se facă un popas, îşi sfătui oamenii ca, în interesul propriei lor salvări, să-şi stăpînească teama şi, în fruntea a vreo cincizeci de normanzi hotărîţi, porni el însuşi să cerceteze adîncul pădurii. Dar mica trupă abia apucă să se înfunde pe una din potecile pierdute şi întortocheate, că o ploaie de săgeţi se abătu din vîrful copacilor, se înălţă din adîncul tufişurilor şi îl lovi de moarte pe Sottim şi pe cei cincizeci de oameni ai lui. Dispariţia soldaţilor plecaţi în cercetare şi a curajosului lor comandant spori groaza instinctivă a normanzilor şi le dădu aripi ca să străbată pădurea Sherwood şi să ajungă cît mai repede la Nottingham. Sosiţi acolo, frînţi de oboseală şi turbaţi de furie, ei se dedară, cu şi mai multă sălbăticie, la excese şi mai incalificabile decît cele care le semnalaseră trecerea lor prin valea Mansfeld.

A doua zi după aceste represalii, armata, tot sub comanda regelui Ioan, se îndreptă spre Yorkshire, incendiind şi măcelărind de plăcere pe paşnicii locuitori din satele pe unde trecea. În timp ce normanzii îşi croiau un drum de lacrimi, de sînge şi de foc, saxonii, dintre care unii fuseseră jefuiţi de bunuri, alţii despărţiţi prin silnicie de soţiile şi de copiii lor, se alăturară cetei lui Robin, însetaţi, la rîndul lor, de moarte şi de măcel, astfel că Robin Hood, acum în fruntea a opt sute de saxoni, se aruncă pe urmele sîngeroasei cohorte.

Un noroc neașteptat ferise de furia normanzilor locuința pașnică a lui Allan Clare și castelul lui sir Richard de la Plaine. Nici una, nici cealaltă din cele două case nu se află în drumul urmat de jefuitori, căci este de la sine înțeles că John nu-i cruța pe saxonii bogați. El îi alunga din casele lor, pe care apoi le dădea favoriților săi, cu dreptul de a se instala ca stăpîni ai acelor bunuri, în locul nenorociților gentilomi izgoniți. Însă, în urma lui, sosea Robin Hood, cu strașnicii lui tovarăși, iar noul proprietar și soldații pe care și-i luase cu plată ca să-l ajute să-și păstreze cu forța drepturile obținute prin această uzurpare, cădeau în mîinile proscrișilor, care-i ucideau fără milă.

Regele, aflînd, din protestele strigate în gura mare și din plîngerile oamenilor săi de marșul triumfal al celui care îi răzbuna pe saxoni, trimise împotriva lui o parte din armata sa, sperînd că va izbuti să împresoare ceata lui Robin Hood, despre care se zvonea că își făcuse tabăra într-o pădurice. Credem potrivit să spunem că soldații regelui nu avură nici măcar mulțumirea să se înapoieze și să-i povestească suveranului lor înfrîngerea suferită ; ei fură uciși înainte chiar de a ajunge la așa-zisa tabără, unde ar fi trebuit să-l surprindă pe Robin Hood.

Actele de vitejie ale eroului nostru avură mare răsunet în Anglia, iar numele său deveni la fel de faimos pentru normanzi ca și cel al lui Hereward the Wake pentru înaintașii lor, în timpul domniei lui Wilhelm I.

Ioan ajunse la Edimbourg, dar neputînd să-l prindă pe regele Scoției, se îndreptă spre Dower, lăsînd ordin trupelor sale răspîndite în mai multe locuri să vină după el. Cea mai mare parte din aceste trupe fură însă atacate de oamenii lui Robin, unele în Derbyshire, altele în Yorkshire. Tocmai atunci, regele Ioan muri și îi urmă la tron fiul său Henric.

În timpul domniei noului rege, viața lui Robin Hood fu mai puțin aventuroasă și mai puțin activă decît pe vremea șîngeroasei domnii a regelui Ioan, căci contele de Pembroke, tutorele tînărului suveran, se ocupă îndeaproape să îmbunătățească starea poporului și izbuti să mențină pacea pe tot cuprinsul țării.

Întreruperea bruscă a oricărei activități fizice și morale îl aruncă pe Robin Hood într-o stare de depresione care-i slăbi forțele. Este drept că eroul nostru nici nu mai era tînăr : atinsese cincizeci și cinci de ani, iar Micul-John, respectabila vîrstă de șaizeci și șase de ani. După cum am mai spus, timpul nu adusese nici o alinare durerii lui Robin Hood, iar amintirea Mariannei, la fel de proaspătă și de vie ca a doua zi după despărțire, zăvorîse inima lui Robin pentru orice altă dragoste. Mormîntul Mariannei, îngrijit cu pioșenie de oamenii veseli, se acoperea în fiece an cu alte flori, și foarte adesea, după întronarea păcii, pădurarii își găseau șeful, palid și mohorît, îngenuncheat pe iarba ce se întindea ca un covor de smarald în jurul copacului „Întîlnirii". Din zi în zi, tristețea lui Robin devenea tot mai grea, mai copleșitoare ; din zi în zi, chipul lui se întuneca, zîmbetul îi pieri de pe buze, iar John, răbdătorul și devotatul John, nu mai reușea întotdeauna să obțină de la prietenul său un răspuns la întrebările sale îngrijorate.

Se întîmplă totuși ca Robin să fie mișcat de îngrijirile tovarășului său și se învoi, la rugămintea acestuia, să meargă și să ceară mîngîierea religiei la starețа unei mînăstiri ce se afla în apropierea pădurii Sherwood.

Starețа, care-l mai văzuse pe Robin și cunoștea amănuntele vieții lui, se grăbi să-l primească oferindu-i tot ajutorul pe care era în stare să i-l dea. Robin Hood se arătă simțitor față de primirea binevoitoare a călugăriței și-i ceru, dacă ar fi avut bunătatea, să-i scoată puțin sînge. Starețа se învoi, îl duse pe bolnav într-o chilie și, cu o îndemînare nemaipomenită, făcu operația cerută, apoi, la fel de pricepută ca un medic, îi bandajă brațul bolnav și-l lăsă întins pe pat, pe jumătate leșinat. Un zîmbet ciudat de crud descleștă buzele călugăriței, care, ieșind din chilie, răsuci cheia în broască de două ori și luă cheia cu ea.

Să spunem cîteva cuvinte despre această călugăriță. Ea era rudă cu sir Guy de Gisborne, cavalerul normand care, într-o expediție întreprinsă alături de baronul Fitz Alwine împotriva oamenilor veseli, avusese nenorocul să moară de moartea pe care i-o pregătise lui Robin Hood. Totuși acestei femei nu i-ar fi trecut prin minte niciodată să-și răzbune vărul, dacă fratele acestuia

din urmă, prea laș ca să-și rișteviața într-o luptă cinstită, n-ar fi convins-o că ea ar îndeplini în același timp un act de dreptate și o faptă bună, descotorosind regatul Angliei de preafaimosul proscris. Stareța, fire slabă, se supuse voinței ticălosului normand : ea săvîrși crima, tăind artera radială a încrezătorului Robin Hood.

După ce-l lăsă pe bolnav timp de o oră să doarmă somnul de nebiruit care trebuia să urmeze după o atît de mare pierdere de sînge, călugărița se întoarse tiptil la el, îi scoase bandajul care-i strîngea artera, și cînd sîngele începu din nou să curgă, se îndepărtă în vîrful picioarelor.

Robin Hood dormi pînă dimineața, fără să simtă nimic, dar, deschizînd ochii și încercînd să se ridice, simți o slăbiciune atît de mare, încît crezu că i-a sunat ceasul din urmă. Sîngele, care continuase să se scurgă prin tăietura arterei, inundase patul. Robin Hood înțelese atunci primejdia de moarte în care se găsea. Cu o voință aproape supraomenească, izbuti să se tîrască pînă la ușă ; încercă s-o deschidă, dar văzu că e încuiată ; susținut de voința lui neînfrîntă, atît de puternică încît reuși să-i însuflețească întreaga ființă, el ajunse la fereastră, o deschise și se aplecă peste pervaz, încercînd să sară. Dar neputînd s-o facă, își înălță ochii spre cer într-un strigăt deznădăjduit. Ca inspirat de un duh bun, apucă cornul de vînătoare, îl duse la gură și slobozi anevoie cîteva sunete slabe.

Micul-John, care nu se putuse despărți fără durere de tovarășul lui iubit și-și petrecuse noaptea lîngă zidul mînăstirii, tocmai se trezise și se pregătea să încerce să-l vadă pe Robin Hood, cînd urechea îi fu izbită de sunetele istovite ale cornului de vînătoare.

— Trădare ! Trădare ! strigă Micul-John, alergînd ca un nebun spre pădurice unde își stabilise tabăra o parte din oamenii veseli. La mînăstire, băieți, la mînăstire ! Robin Hood ne cheamă, Robin Hood este în primejdie !

Într-o clipă, pădurarii săriră în picioare și se repeziră pe urmele Micului-John, care și începuse să izbească din răsputeri în poarta mînăstirii. Călugărița de la poartă refuză să deschidă ; John nu mai pierdu o clipă ca s-o roage, știind că ruga i-ar fi fost de prisos ; așa că sfărîmă poarta cu ajutorul unui bolovan de granit aflat la

îndemînă și, călăuzindu-se după sunetele cornului, găsi chilia unde zăcea Robin Hood, într-un lac de sînge. La vederea lui Robin gata să-și dea sfîrșitul, puternicul pădurar simți că-și pierde cunoștința ; două lacrimi de durere și de indignare se rostogoliră pe chipul lui ars de soare ; căzu în genunchi și, luîndu-și în brațe vechiul prieten, îi spuse printre suspine :

— Stăpîne, stăpîne preaiubit, cine a săvîrșit crima infamă lovind un bolnav ? Care mînă nelegiuită a săvîrșit o crimă într-un sfînt lăcaș ? Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde !

Robin clătină din cap.

— La ce bun — murmură el — acum cînd totul s-a sfîrșit pentru mine, acum cînd am pierdut și ultima picătură de sînge din vine ?

— Robin — zise John — spune-mi adevărul ! Trebuie să știu, trebuie să știu ! Trădării, nu-i așa, trădării trebuie să cer socoteală pentru această ucidere ? Robin Hood încuviință dînd din cap. Scumpul meu prieten — continuă John — lasă-mi suprema mîngîiere de a-ți răzbuna moartea, îngăduie-mi să aduc, la rîndul meu, moartea și durerea acolo unde s-a săvîrșit o crimă, acolo unde s-a născut pentru mine cea mai cruntă durere. Spune-mi un cuvînt, fă un semn, și mîine nu va mai rămîne nici urmă din această dezgustătoare casă : o voi dărîma piatră cu piatră, simt că mai am încă puterea unui uriaș și am cinci sute de viteji care îmi vor veni în ajutor.

— Nu, John, nu, nu vreau ca mîinile tale curate și cinstite să se-atingă de călugărițe ; ar fi un sacrilegiu. Aceea care m-a ucis a ascultat, desigur, de o voință mai puternică decît sînt sentimentele sale religioase. Ea va avea de îndurat chinul remușcărilor. Eu o iert. Știi, John, că eu n-am făcut și nici n-am lăsat să se facă rău vreunei femei, iar pentru mine o călugăriță este de două ori mai sfîntă și mai venerabilă. Să nu mai vorbim de asta, dragul meu ; dă-mi arcul și o săgeată și du-mă la fereastră ; vreau să-mi dau ultima suflare acolo unde va cădea ultima mea săgeată. Sprijinit de Micul-John, Robin Hood ochi în depărtări, trase de coarda arcului și săgeata, trecînd ca un porumbel peste vîrful copacilor,

căzu la o foarte mare distanță. Adio, frumosul meu arc... adio, săgeți credincioase... — murmură Robin, înduioșat, lăsîndu-le să-i lunece din mînă. John, prietenul meu — adăugă el, mai calm — du-mă la locul unde ți-am spus că aș vrea să mor...

Micul-John îl luă pe Robin în brațe și, cu neprețuita-i povară, coborî în curtea mînăstirii, unde, din ordinul său, oamenii veseli se adunaseră în liniște. Dar la vederea șefului lor culcat ca un copil pe umărul puternic al lui John, la vederea chipului său palid, scoaseră un strigăt de durere și vroiră să pedepsească de îndată pe cele care-l doborîseră pe Robin.

— Pace, băieți ! spuse John. Lăsați lui Dumnezeu grija de a face dreptate ; deocamdată, numai starea stăpînului nostru trebuie să ne dea de gîndit. Urmați-mă cu toții la locul unde vom găsi ultima săgeată trasă de Robin.

Trupa se despărți în două pentru a deschide drum bătrînului prin mijlocul ei ; John străbătu această cale, cu pas hotărît ; apoi află repede locul unde se înfipsese în pămînt ultima săgeată trasă de Robin Hood. Acolo, John întinse pe iarbă haine aduse de oamenii veseli și-l culcă pe ele, cu foarte mare grijă, pe sărmanul muribund.

— Acum — spuse Robin, cu voce stinsă — cheamă-mi toți oamenii veseli ; vreau să fiu înconjurat încă o dată de inimile viteze care m-au slujit cu atîta dragoste și devotament. Vreau să-mi dau ultima suflare în mijlocul vitejilor tovarăși ai vieții mele.

John sună din corn de trei ori, la intervale diferite : un astfel de apel le vestea proscrișilor o primejdie iminentă, cerîndu-le să se grăbească. Printre oamenii care răspunseră la chemarea lui John se găsea și Will Roșcovanul, căci, deși încetase să mai facă parte din ceată, el sosea adesea în mijlocul lor și rar lăsa să treacă o săptămînă fără să vină să doboare un cerb, să strîngă mîinile prietenilor și să împartă cu ei roadele vînătoarei.

Nu vom încerca să descriem uimirea și disperarea bunului William cînd află despre starea lui Robin Hood, cînd văzu chipul descompus al acestui prieten atît de scump și vrednic de dragostea pe care i-o insufla.

— Sfînta Fecioară ! strigă Will. Ce s-a-ntîmplat, sărmanul meu prieten, sărmanul meu frate, dragul meu Robin ? Spune-mi, spune-mi, și mîine vinovatul își va ispăși crima.

Robin Hood ridică încet capul îndurerat de pe brațul Micului-John, pe care se rezema, se uită la Will cu nesfîrșită dragoste și-i spuse zîmbind — un zîmbet firav și trist :

— Îți mulțumesc, bunul meu Will, nu vreau să fiu răzbunat ; alungă din inima ta orice ură împotriva ticălosului de a cărui mînă mor, dacă nu fără părere de rău, cel puțin fără suferință. Am ajuns la capătul zilelor mele, fără îndoială. Am trăit mult, Will, am trăit, iubit și onorat de toți cei care m-au cunoscut. Mi-e greu să mă despart de voi, prietenii mei buni și dragi — continuă Robin, îmbrățișîndu-i cu o privire plină de dragoste pe Micul-John și pe Will. Prezența ta lîngă patul meu de moarte este o mare mîngîiere pentru mine, dragă Will, frate drag, căci am fost, unul pentru altul, frate bun și iubitor. Îți mulțumesc pentru toate dovezile de dragoste cu care m-ai înconjurat ; te binecuvîntez din inimă și din gură și rog cerul să te facă fericit pe cît meriți să fii. Să-i spui din partea mea lui Maud, scumpa ta soție, că n-am uitat-o urîndu-ți ție fericire, iar tu s-o îmbrățișezi din partea fratelui ei, Robin Hood. William izbucni într-un hohot de plîns zguduitor. Nu plînge așa, Will — continuă Robin, după o clipă de tăcere — plînsul tău îmi face foarte rău ; așadar, inima ta e la fel de slabă ca a unei femei și nu mai poți să înduri cu bărbăție durerea ? William nu răspunse, lacrimile îl înecau. Bătrînii mei tovarăși, dragi prieteni ai inimii mele — continuă Robin, adresîndu-se oamenilor veseli, strînși în tăcere în jurul lui — voi care ați împărțit cu mine greutățile și primejdiile, bucuriile și necazurile, cu un devotament și cu o credință mai presus de orice laudă, primiți mulțumirile mele cele de pe urmă și binecuvîntarea mea. Adio, frații mei, adio, viteji saxoni ! Ați fost groaza normanzilor, ați cîștigat pentru totdeauna recunoștința săracilor. Fiți fericiți, fiți binecuvîntați și rugați-vă uneori pentru prietenul care a plecat dintre voi, pentru dragul

vostru Robin Hood! Cîteva gemete înfundate au fost singurul răspuns la cuvintele lui Robin; zdrobiți de durere, oamenii ascultau cuvintele de rămas bun, refuzînd să înțeleagă cruda lor realitate. Și tu, Micule-John — vorbi din nou muribundul, cu o voce care din clipă în clipă devenea tot mai domoală și mai slabă — tu, inimă nobilă, tu, pe care te-am iubit cu toată puterea sufletului meu, ce-ai să faci, cui ai să-i dăruiești dragostea pe care mi-o purtai mie? Cu cine vei mai locui sub copacii bătrînului codru? O, John al meu, ai să fii singur, singur și foarte nefericit! Iartă-mă că te părăsesc așa; am nădăjduit să am parte de o moarte mai blîndă, am nădăjduit să mor o dată cu tine, alături de tine, cu arma în mînă, pentru apărarea țării mele. Soarta a hotărît altfel! Ceasul meu se apropie, John. Ochii mi se împăienjenesc, dă-mi mîna, vreau să mor ținînd-o strîns în mîinile mele. John, îmi cunoști dorința, cunoști locul unde urmează să fie înmormîntate rămășițele mele pămîntești: sub copacul „Întîlnirii", lîngă aceea care mă așteaptă, lîngă Marianne.

— Da, da — suspină nefericitul John, cu ochii plini de lacrămi — ai să fii...

— Mulțumesc, bătrîne, mor fericit. Am s-o întîlnesc pe Marianne și pentru totdeauna. Adio, John...

Vocea stinsă a ilustrului proscris nu se mai auzi. Sufletul celui pe care-l iubiseră atît își luase zborul.

— Îngenuncheați, copii! spuse bătrînul, făcîndu-și semnul crucii. Nobilul și generosul Robin Hood a încetat din viață!

Toate frunțile se înclinară, iar William rosti lîngă trupul lui Robin o rugăciune scurtă dar fierbinte, apoi, ajutat de Micul-John, îl duseră la locul unde trebuia să-și găsească ultima odihnă. Doi pădurari săpară groapa lîngă cea în care se odihnea Marianne, iar Robin fu așezat acolo pe un strat gros de flori și de frunze. Micul-John îi puse alături arcul și săgețile sale.

Așa luă sfîrșit viața celui care a oferit una din cele mai extraordinare povestiri din analele acestei țări.

Odihnească-se în pace!

Bunurile cetei fură împărțite cinstit între membrii săi de către Micul-John, care voia să-și sfîrșească în

singurătate ultimele zile ale unei existențe, dureroase de acum înainte. Proscrișii se despărțiră ; unii trăiră la Nottingham, alții se răspîndiră pe ici, pe colo, prin comitatele învecinate, dar nici unul nu se încumetă să mai rămînă în inima bătrînului codru. Moartea lui Robin Hood făcuse ca șederea lor acolo să fie nespus de tristă.

Micul-John nu se putea hotărî să plece din pădure, el petrecu acolo cîteva zile, hoinărind pe potecile singuratice și chemîndu-l cu glas tare pe cel care nu-i mai putea răspunde. În cele din urmă se hotărî să-i ceară adăpost lui Will Roșcovanul. Will îl primi cu brațele deschise și, cu toate că și el era foarte mîhnit, încercă să-i aducă o slabă alinare durerii lui pe veci nemîngîiate : dar John nu voia să fie mîngîiat.

Într-o dimineață, William îl căută pe Micul-John ; îl găsi în grădină, stînd în picioare, sprijinit cu spatele de un stejar bătrîn și cu capul întors spre pădure. Chipul lui John era palid, ochii deschiși și ficși păreau că nu privesc nicăieri. Speriat, Will îl apucă pe vărul său de mînă, strigîndu-l cu glas tremurător, dar bătrînul nu-i mai răspunse. Murise.

Această lovitură neașteptată fu o mare durere pentru bunul William ; el îl duse în casă pe Micul-John, iar a doua zi toată familia Gamwell îl conducea pe acest frate preaiubit la țintirimul din Hathersage, aflat la o depărtare de șase mile de Castleton, în Derbyshire.

Mormîntul care acoperă rămășițele pămîntești ale bunului John mai există și astăzi ; el se face remarcat prin lespedea deosebit de lungă, așezată deasupra. Privirile iscoditoare ale curioșilor vor descoperi pe această lespede două inițiale, J.N., artistic săpate în granit.

Lector : ALEXANDRINA ȚIMPĂU
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Bun de tipar 1.VI.1974. Apărut 1974. Comanda nr. 51. Tiraj 60 000 legate. Coli de tipar 35.

Tiparul executat sub comanda nr. 40 267 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1 București
Republica Socialistă România

AL. DUMAS

ROBIN HOOD

Lei 20